DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

Alien

MÜJDE AKLANOĞLU

Bana Sevmeyi Anlat

2. BASKI

Rüzgar Esmeyi Öğrenecek

SOKAK KİTAPLARI

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Alien

Bana Sevmeyi Anlat

MÜJDE AKLANOĞLU

Ve aşk! Önce isyan edip sonra teslim olmaktır!

Karanlıktan çıkıp aydınlığa kavuşmanın, cehennemin buz tutup cennetin var oluşuna tanık olun…

Sevgisiz bir adamın merhametsiz yüreğine, ilmek ilmek aşkın dokunmasını keşfedin! Tutkunun nefretle savaşını, intikamın aşka yenilişini okuyun… Rüzgâr'ın tatlı bir sevdayı kuşanıp, mutlu bir meltemle Esme'sine eşlik edin.

Onların aşk şarkısını birlikte söyleyin…

O hiç istemese de karanlığın içinde doğdu. Babasının, kara vicdanının ve geçmişinin pis izlerini silmeye çalışarak yaşamayı seçti. Başardı da… Ta ki, kader onun elinden en değer verdiği varlığı alıp içinde yeşerttiği son insaf kırıntısını da yok edene kadar… İşlemediği bir suçun müebbet yiyen sanığı olarak vicdansız bir kalpte hapsedilmesine karar verildi! Acılarla sınanıp, vicdanla temizlenip, aşkla yüceltilmesine...

Esme karşısında gördüğü kopkoyu zindan gibi karagözlerin içinde kendini kaybederken, vicdanı dipsiz bir kuyuya dönüşmüş Rüzgâr'ın ışığı olabilecek mi?

Peki, ya Rüzgâr! Sevmeyi, sevilmeyi; en önemlisi de Esme'yi öğrenebilecek mi?

Tutkulu bir aşkın hüküm sürdüğü bu roman ellerinizi yakacak, yüreklerinizi fethedecek…

Yürekleri fethedecek bir M.AK ROMANI

www.facebook.com/MakHikayeDiyari

ISBN: 978-605-148-207-1

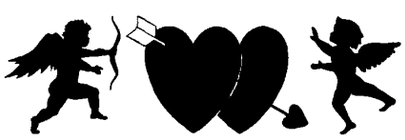
25 ₺

SOKAK KİTAPLARI YAYINLARI

Öncelikle başlarda kitap yazmamı benimsememde, yazdığım sürece arkamda olup desteğini hiçbir zaman eksik etmeyen biricik eşim Erkan'a... Bazı zamanlarda ben kitapla bütünleşip kaybolduğumda, çocuklarımı kanatlarının altına alıp, "Sen kitabını yaz kızım!" diyen melek annem Neriman'a ve kardeşlerime... Her kitap bittiğinde bıkmadan okuyup, "Şurası nasıl, burası nasıl?" diye başının etini yediğim halde sabreden biricik kuzum Tülin'e... Bu serüvene çıkma sebebim olan nadide okuyucularım... Eşsiz M.Ak Hikaye Diyarı ailesinin şahane insanlarına, canı yürekten teşekkür ediyorum. Sizi Seviyorum... İyi ki varsınız...

Ve kitabımı her okuduğunda, usanmadan bana mesaj çekip, bir zamanlar yüzümde tebessüm oluşturan, bıkmadan sürekli, ne kadar çok sevdiğini söyleyen sevgili okuyucum Hafize Algı'yı rahmetle anıyorum...

Aşk; kaçmaktan çok kovalamayı, görmekten çok düşlemeyi, sevmekten çok özlemeyi sever... Ve Aşk! Öyle haindir ki; nerede imkânsız var, onu seçer...

Alien

Giriş

Kahvaltı masasına oturalı neredeyse bir saat olacaktı. Zaten bir tek hafta sonu birlikte kahvaltı yapıyorlardı. Elindeki gazeteyi katlayıp, masanın kenarına bıraktı. Fincanına uzanıp kahvesinden bir yudum daha almadan önce; "Ceyda Hanım, Pelin hâlâ kalkmadı mı?" diye usulca sorduğunda, Ceyda Hanım elindeki tencereyi ocağa bırakıp, o toplu suratını patronuna çevirdi.

"Kalkmadı efendim. Az önce seslendim. İsterseniz tekrar çağırayım?"

Rüzgâr yerinden kalktı. Ağır adımlarla mutfaktan çıkarken; "Yok, sen işinle ilgilen, ben çağırırım onu." Mutfak kapısından çıkıp yatak odalarının olduğu üst kata çıkmak için, merdivenlere yöneldi.

Merdivenin bittiği antrede, dört kapı vardı. Baştakine değil de; sondaki odaya yönelip, kapıya gelince tıklattı.

"Hey uykucu, hadi öğlen oldu neredeyse, kalk artık acıktım." Ses gelmedi. Uyuyordur diye umarak tekrar tıklattı kapıyı, duymadığını düşündü!

"Pelin... hadi halk dedim!"

Yine ses yok! Kapıyı açıp içeri bakmak istedi. Belki erken kalkıp çıkmıştır diye!.. Kapının kolunu kavrayıp çevirdi. Kapı açılmadı. Bir daha denedi, yine açılmadı. Bu sefer elini yumruk yapıp kapıyı; kıracak gibi vurdu.

"Kızım aç şu kapıyı... Bak sinirleniyorum!"

Yine ses yok. Artık endişelenmeye, elinde olmadan kalbi meyus bir sezgiyle deli gibi hunlarca çarpmaya başladı. Sinirli ve otoriter sesi, evin içinde hiddetle haşin haşin gürledi.

"Ceyda abla, Pelin'in odasının anahtarını getir... Çabuk!"

Orta yaşlı tıknaz kadın, onun emir telkin eden fevri sesiyle, korkuyla yerinde sıçradı. Yine neye kızmıştı bu adam? Muallak düşüncelerle derhal hole çıkıp, portmantodaki anahtar kutusuna baktı. Kutudaki yedek anahtarları bulunca, ondan beklenmeyecek anormal bir hızla patronunun yanına çıktı. Nefes nefese kalmış haliyle, "Yeşil saplı olan anahtar efendim." diyerek elindeki anahtarı uzattı. Rüzgâr kapıyı açıp içeri girdiğinde, kara gözleri endişeyle koyularak önce odada dolaştı, sonra yatağın üzerindeki kardeşine kayınca durularak derin bir nefes aldı. Niye korktuğunu bilmiyordu ama içine bir sızı düşmüş, garip bir keder hâsıl olmuştu. Üzerini bile değiştirmeden öylece uzanmıştı yatağa. Yanına yaklaştı. İçi biraz rahatlamıştı doğrusu. Demek uyuyakalmış! O kadar kapıya vurmuştu kıracak gibi, peki nasıl duymazdı? Ya-

tağın yanına oturup kardeşinin saçlarını sevgiyle okşadı. Zaten bir onunla konuşurken katı sesi yumuşuyor, bir ona bakarken merhametten yoksun gözleri hoşgörüyle gülüyordu. Sert yüzü yumuşadı. Çatılı kaşları rehavetle gevşedi ve ona şefkatle bakmaya başladı.

"Pelin, uykucu... Hadi kalk. Bak kaç saattir kapıyı çalıyorum, duymuyor musun?"

Pelin'den ne ses, ne seda!.. Hareketsizce öyle yatıyordu. Eli, kardeşinin yanağına gitti. Buz gibi olmuş, gül yaprağı teninin rengi de beyazlamıştı. Nasıl fark edememişti bunu? Eli yanağından kayarak azametle, yatakta yan yatan kardeşinin omzunu sımsıkı kavradı. Genç kızı, içinde peydahlanan korkuyla hışımla sarsarak, "Pelin, hadi kalk." diye gürledi panikle. Pelin yine tepki vermedi. Rüzgâr endişeyle daha fazla sarstı omzunu. Artık kardeşini yatakta düz çevirmiş, iki omzunu sıkıca kavramış, kalbi deli gibi korkuyla çarparken, kızı hallaç pamuğu gibi silkeliyordu. O sarstıkça Pelin'in başı bir sağa, bir sola yatıyor, saçları başında asice dans ediyordu. Gözleri sinirle parlarken, korkudan titreyen kaba sesiyle, "Pelin, uyan kızıyorum bak! Sana uyan dedim!" diye buyurduğunda, sonunda az da olsa bir tepki aldı. Genç kız titredi.

O, Pelin'i uyandırmaya çalışırken, yastığının yanındaki şişeler büyük bir gürültüyle teker teker yere düştü. Boş ilaç şişelerine uzanıp eline aldı. Hepsinin içi boşalmıştı... O anda anladı! Kardeşi bunları mı içmişti? İyi ama neden? Hızla şişeleri cebine attı. Kardeşini kollarına alıp saçını okşarken, kalkması için titrek sesiyle yalvardı.

"Pelin, tatlım kalk! Bunu yapmış olamazsın! Seni de kaybedemem olmaz, beni bırakamazsın! Bana bu acıyı yaşatamazsın... Seni ölüme bile vermem, benden önce olmaz..."

Pelin gözlerini kaygıyla yavaşça açtı lâkin gözlerinin feri sönmüş, gözbebekleri kocaman olmuştu. Artık, o güzelim kahvelerin yerinde simsiyah ve kırmızılar hâkimdi. Rüzgâr'ın eli kardeşinin yanağına dokunurken, titrekçe teninde gezindi. "Seni hastaneye götüreceğim canım. Dayan... Sabret... Kurtulacaksın!"

Ne var ki Pelin kendini zorladı. Güçsüzce titreyen eli ağabeyinin yanağına dokundu. Elleri buz gibiydi ve parmaklarının ucu titreyerek değiyordu tenine. Zorla konuştuğu sesi, fısıltı gibi geriden çıkıyordu. Gözlerinden buz gibi yaşlar damlarken; burnunun kenarından kan da sızmaya başlamıştı.

"Özür dilerim ağabey! Sadece sevdim... Senin başını yere eğmek iste-medim... Ben sa- sa sev..."

Pelin'in gözleri önce irildi, kısa süre sonra donukça kaymaya başladı. Dudağından, hafif öksürüklerle bezenmiş belli belirsiz hırlama sesi çıkıyordu. Yanağına doğru kayan son damla gözyaşıyla birlikte, gözleri ukdeyle kapandı. Ağabeyinin yanağını okşayan eli dondu ve cansızca yatağa düştü. Rüzgâr nefes almayı kesti, kalbi atmayı durdurdu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Alien

Vücudundaki tüm kan damarlarında dondu kaldı. Kardeşi kucağında canı çekilmiş gibi yatıyor; başı sağa düşmüş, kolunda öylece duruyordu. O çok sevdiği kıvır kıvır saçları yüzünü örtüyordu. Kendine gelmeye çalıştı. Kucağına alıp yataktan kalktı. Genç kızın vücudu kollarında öyle kaskatı yatarken, elleri aşağı doğru cansızca düşmüş; kafası kolundan geriye sarkmıştı. Rüzgâr odadan çıkarken onları yaşlı gözlerle, titreyerek izleyen Ceyda'ya bağırdı.

"Pelin'in çantasını al. Dışarıdaki korumaya, arabayı hazırlamasını söyle!" Kadın şaşkınca onlara bakıyordu. Rüzgâr bu sefer sarsıcı, tok sesiyle sinirle gürledi. "Hadisene be kadın, ne bakıyorsun!"

Kadın yerinde sıçrayarak patronunun önünde koşmaya başladı ve ondan önce dışarı çıktı. Rüzgâr, merdivenleri uçar gibi inip dışarı çıkmaya çalışsa da beyhude titreyen bacakları biraz ağır yürümesini sağlıyordu. Kocaman adam dikkat etmese yerlere kapaklanacaktı. Kapının önündeki çalışır durumdaki hazır arabaya yaklaşıp, açık olan arka kapıdan kardeşini koltuğa koydu. Ceyda'ya bakıp tekrar gürledi.

"Bin!"

Tombik kadın korkuyla beraber ürkerek arabaya bindi. Rüzgâr kardeşini kucağına doğru dikkatlice yerleştirince, kapısını çarparak kapadı. Şoför kapısına gelince arabayı kullanmaya hazırlanan korumayı yakasından çekerek kenara fırlattı. Ne olduğunu anlamayan koruma ileri doğru savrularak sendeledi.

"Ben kullanırım..."

Araba, yerinden öyle gürültülü bir hareketle kalkmıştı ki, koruma olduğu yerde korkuyla titredi. Eli direksiyonda, gözleri yolda, gazı köklemiş, hızla gidiyordu. Önüne çıkanları yağ gibi kayan arabasıyla solluyor, hiçbir uyarıya, trafik kuralına uymadan ilerliyordu. Daha şimdiden peşine bir polis aracı takılmıştı ve arkasında selektör yapıp, plakasını okuyup duruyordu. Duymuyor ya da aldırış etmiyordu! Sadece bir an önce hastaneye varmaktı derdi! Arabanın içindeki kesif sessizliği, çalan telefonun tiz sesi bozdu. Elini, bir tek cebindeki çalan telefonunu almak için bırakmıştı sıktığı direksiyondan. Ne kadar da çok sıkmıştı ki eli uyuşmuştu. Telefonu açtı, arayanı tahmin ediyordu korumalar çoktan haber vermişti Cem'e.

"Neredeki hastaneye gidiyordunuz?" Karşıdaki soğuk ses direkt girmişti lafa, Rüzgâr sıkmaktan acımış dişlerinin arasından tısladı.

"Eve en yakın olana gel..."

Telefondaki adamın solladığı arabalar korna çalarken, "Ben yaklaştım, geldim sayılır birazdan hastanenin otoparkında olurum, sizin çok var mı daha?"

Rüzgâr hiçbir şey demeden telefonu kapadı, yan koltuğa attı. Birkaç dakika sonra acil kapısından hızla içeri girdi. Arkasındaki polis de ona yetişmeye çabalıyordu. Arabayı ani bir frenle durdurdu. Çalışır

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantoy.org

Alien

durumda bırakarak arka kapıyı açıp; içeri uzandı. Kardeşinin bedenini kucağına dikkatle aldı. Hiç kimseye yahut da konuşmaya çalışan polislere aldırmaksızın... Kucağındaki kardeşiyle; yoldaki gelen geçene çarparak içeri daldı. Acil girişinde öyle bir bağırdı ki, gür sesiyle hastaneyi inletti. Sedye geldi yanına. Kardeşini üzerine koyarken, Cem yanlarında belirdi. Rüzgâr hiç konuşmadan genç adamın gözüne baktı, sonra da polise. Cem onun ne dediğini bakışlarından anladı! Yanından ayrılıp polislerin yanına giderken; kardeşi acil müşahedeye alındı. Hiç kimseyi dinlemedi. Onu engellemeye kalkan güvenlik görevlisini yere yapıştırıp, arkalarından odaya daldı. Yerdeki güvenlik görevlisi hâlâ şaşkınca ona bağırıyordu.

"Efendim, buraya giremezsiniz... Yasak!"

Rüzgâr kararmış gözlerini güvenlik görevlisinin şehla gözlerine çevirdi. Hükmeden iriliğiyle önünde dururken, adamın gördüğü bakışlarla lafları boğazına düğümlendi; yutkundu. Karaydı! Gözleri ölümün dehlizleri gibi kapkara, öldürecek gibi dehşetle bakıyordu! Korktu! Konuşamadı görevli sustu.

Doktor hızla odaya girdi. Koşuşturmacanın göbeğine daldı!

"Nesi var?"

Hemşire cevap veremeden, o, şişeleri cebinden çıkarıp masaya bıraktı. Hangi ara almıştı, o da bilmiyordu ama almıştı yanına. Doktor masadaki şişeleri görünce Rüzgâr'a biçare baktı. Şişedeki hapları aldıysa işi zordu, derhal yanındaki hemşireye söylendi: "Hemen damar yolu açılsın." Birkaç ilaç ismi ve bilimsel tuhaf terimler kullanarak haykırdı. Elindeki stetoskobu hastanın kalbine koyarken, bir taraftan da gözbebeklerine bakılıyordu. İrileşmiş irisleri, kocaman olmuşlardı. Hastanın üzerini çıkarmaya zorladı. "Kalp atışı yok, hastanın üzerini kesin, elle kalp masajı yapılacak ve elektroşok hazırlansın... Biri ambuyu tutsun burnuna; havaya ihtiyacı var!"

Rüzgâr donmuş kalmış, bu dünyadan kopmuş; sanki bir film sahnesi izler gibi izliyordu onları. Hayat kaynağı, yaşam sevinci, her şeyi ellerinin arasından kayıp gidiyor... O ise öylece çaresizce bakıyordu.

Kocaman beden bir ağaç kadar hissiz, bir taş kadar sert, olduğu yerde metanetten yoksun dikiliyordu. Saatine bir göz atarak içini çekti. Daha ne kadar beklemesi gerekecekti acaba? Ne kadar olmuştu böyle beklemeye başlayalı? On dakika yirmi, yoksa daha mı fazla? Kardeşinin vücudu her elektroşokla yerinden kalkıyor, ardından yatağa hızla geri dönüyordu. 'Yapmayın, canı yanacak' diye haykırmak istiyordu. Onun çektiği her eziyeti kendi bedeninde ağır şoklar halinde tüm şiddetiyle hissediyordu.

Pelin'in suratı ifadesiz, rengi tamamen beyazlamış, gözlerinin çevresi ve dudakları mosmor olmuştu. Her tarafında kablolar, başında bir sürü doktor hemşire uğraşıyor, onu hayata döndürmeye çabalıyordu.

Alien

Doktor ter içindeki anlını koluyla silip, elindeki elektroşok cihazını hemşireye uzattı. Onun dudaklarından çıkan her söz, Rüzgâr'ın kulağında uğuldayarak tekrar tekrar meyusça dönüyordu.

"Ölüm saati 11.43" Hemşire elindeki dosyaya bunları not ederken, doktorun sesi hâlâ kulaklarında, canını alasıya uğulduyordu. 'Ölüm saati 11.43...'

Başka hiçbir ses yoktu. Dünyadaki tüm sesler susmuş, sadece bu kalmıştı. Derin derin solumaya başladı. Elleri yanında yumruk olurken, parmak boğumları beyazlamış, elinden çıtırtı sesi geliyordu. Tüm gücüyle kolunu kaldırdı, bağırarak hışımla yanındaki malzeme masasını odanın diğer tarafına savurdu. Masa duvara çarpıp gürültüyle yere çakılırken, hemşireler korkuyla ciyaklayarak sağa sola kaçıştı. Sanki canavar görmüş gibi büyümüş gözleriyle korkarak bakıyorlardı. Doktor da korkmasına rağmen sakin gibi gözükmeye çabalayarak yanına yaklaştı; önünde durdu.

"Beyefe..."

Rüzgâr, doktora kapkara koyuluklarla bakıp ürkütesi hışmıyla yakasını topladı. Yaşlı adam neye uğradığını anlayamadan, ayakları yerden kesildi ve iradeli bir tutuşla sürüklendi. Rüzgâr onu kardeşinin yanına süratle götürdü. Onu masanın önünde yere bırakıp, eline elektroşok aletini aldı. Doktora diktatörce öldürücü, katı bakışları ile bakarken, dişlerinin arasından koyuca tısladı:

"Devam et!"

Doktor onun hırıltılı buyurgan sesinden ürküp titreyerek, "Ama efendim artık yapacağı..."

Rüzgâr, doktorun gırtlağını tek eliyle kavrayıp sıktı, adamın yüzü morarırken ruhsuz bakışları eşliğinde baktı ve "Sana... devam et dedim... Canını seviyorsan devam et..." Tek tek vurgulanarak yankılandı sesi içeride. Doktor irilmiş ablak gözleriyle ona bön bön bakarak, titrek elleriyle aleti aldı ve hastanın başına dönüp hemşiresini çağırdı. Kız korkakça yanına gelip aletin başında durdu.

"250 şarj et..."

Yarım saat daha devam etti ama değişiklik yoktu. Doktor biliyordu ki kız çoktan öldü ama adamdan korktuğundan devam ediyordu. Rüzgâr gözlerini kardeşine mıhlamış, donmuş vaziyette başında duruyordu. Odaya Cem girdi, uzun adımlarıyla Rüzgâr'a yaklaşıp arkadaşının omzuna elini koydu. Hafif bir baskıyla sıkarak, onun yanında olduğunu hissettirdi. Rüzgâr'ın mıhladığı bakışları kardeşinde donmuş, gözünü kırpmadan öylece onu izliyordu ve bu, genç adamın içini acıtıyordu. Gözleri boşalmış, hayatı sönmüş gibi soğuk bakıyordu.

Cem daha fazla dayanamadı. Arkadaşının önüne geçip omuzlarının ikisini de eliyle kavrayarak sıktı, buz gibi sesiyle, "Başımız sağ olsun ağabey!"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Müjde Aklanoğlu

Rüzgâr ona hiç bakmadı. Omzundaki eli koluyla itip kardeşine yaklaştı. Başucuna gelince vücudundaki kabloların hepsini çekerek, tek seferde hışımla söktü. Çıplak vücudunu yanında duran örtüyle kapayarak, çarşafla gizledi. Onun mahremiyetini korumak için sardı. Eli saçlarına gitti, yavaş yavaş okşadı pamuk gibi saçlarını. İfadesiz yüzünü boşalmış gözleriyle izledi. Yutkunamıyordu. Boğazında bir düğüm, yüreğinde acılar, dilini ısırdığını, o ana kadar anlamamıştı. Ağzına dolan kan tadı ile anladı, kıymetlisinin öldüğünü. Dudağının kenarından sızan kanla öylece kardeşinin cansız bedenini ruhsuzca izledi. Daha geçen gün gülerek bakan güzelim gözleri kapanmış, susmak bilmeyen tatlı dili susmuştu. Okşamaya kıyamadığı kapkara saçları yüzünün beyazlığını arttırıyordu. Solmuştu yüzündeki ışığı, ışıl ışıl yanan gözleri kapanmıştı. Elleri saçlarından yüzüne kaydı, avuçlarının içine aldı kardeşinin gül yüzünü. Kafasını iyice aşağı eğip titrek dudaklarını, buz gibi, tahta kadar sert alnına değdirdi. Çıkmayan sesi yüzünden içinden yeminler etti:

"Sana bunu yapanın yanına bırakmayacağım... Onu öldürmeyeceğim, her gün azap çektirip; süründüreceğim! Ölmek için bana yalvaracak. Sana yemin ediyorum, yalvaracak..."

Bir köşeye külçe gibi çökmüş, kolları yanına cansız bir et parçası gibi düşmüş, sırtını soğuk duvara yasladı. Gözleri... Gözleri morgun buz gibi taşının üzerindeki örtünün altında yatan kardeşinin cansız bedenindeydi. Saatlerdir burada, buz gibi yerde, öylece onunla bekliyordu. Kardeşi yalnızlıktan ve karanlıktan korkardı. Onu nasıl yalnız bırakabilirdi ki, kopkoyu karanlığın buz gibi taşların üzerinde? Morgun ağır demir kapısı gıcırdayarak açıldı. Cem, uzun boyuyla içeri girmeden gölgesi girdi ışığın bedenine vuran huzmesiyle. Bakışları yerde duran arkadaşına kaydı:

"Getirdin mi?"

"Getirdim! Dışarıda, anlattı her şeyi!"

Rüzgâr ruhsuz bakışlarıyla ağır çekimde gibi yerinden kalktı. Farkında değildi ama buz gibi yerde, sert zeminin üzerinde vücudu kaskatı olmuştu. Yerinden doğrulunca başını yana devirip kardeşine son bir kez daha baktı. Başını kapıya çevirdi. Ağır demir kapıya yaklaşıp dışarı çıktı. Bakışları korkuyla ve üzüntüyle titreyen sarışın genç kıza kaydı. Bankın üzerine oturmuş, sessizce ağlıyordu. Ağlamaktan gözleri kızarmış, ovalamaktan da kenarları yara olmuştu. Yavaşça yanına yaklaşıp ondan beklenmeyen bir sakinlikle oturdu. Yüzüne hiç bakmadan sert, otoriter, yumuşamadan eksik sesiyle sadece..."Anlat!" dedi.

Kızın titrek bakışları Cem'e kaydı. Ürkekçe baktı. O da 'anlat' der gibi kafasını sallayınca... Genç kız titrekçe...

1.Bölüm

Uzun boylu genç adam odasından çıktı. Elindeki dosyaları iyice kavrayarak karşı kapıya baktı. Başını yana çevirip yemyeşil, dalgalı denizleri andıran bakışlarını, iki kapının ortasında duran sekretere odakladı.

"Simge... Rüzgâr odasında mı?"

Genç kadın her ne kadar patronun ve onun sağ kolu olan bu adamın yakışıklılığından etkilense de, yüzlerindeki sert rüzgârları andıran soğuk bakıştan ve her daim çatık duran kaşlarından olsa gerek; azametli yapılarından hayli çekiniyordu. Zaten herkes onlardan çekinirdi. Patronlarının babasının bıraktığı kara geçmişi ve aldığı lakaptan olsa gerekti bu durum. Bir de insafsız sertliği!

"Evet efendim. O da sizi bekliyordu!"

Cem rahat tavırlarla kapıyı vurup cevap beklemeden içeri girdi. Patronu; yani hayatındaki tek kadim dostu ve kardeşi olan Rüzgâr başını masaya eğmiş, dikkatlice evrakları inceliyordu. Genç adam başını evraklardan kaldırıp buz gibi bakan gözleri yani ona namını veren kara bakışları karşısındaki adamla birleştirdi.

"Hazır mı?"

Cem dosyayı Rüzgâr'ın masasına bırakarak, önündeki koltuğa geçip oturdu. Eliyle çenesini ovalarken, "Sandığımızdan kolay oldu."

Rüzgâr yerinden kalkıp kollarını esnetti. Sabahtan beri oturmaktan kaskatı kesilmiş vücudu: Geniş omuzları, yapılı bedeni, uzun bacaklarıyla insanın çekineceği kadar iri, ürkeceği kadar da sert bakıyordu. Köşeli çenesi, uzun gür kirpikleri vardı. Simsiyah saçları kısacık kesilmişti. Bu bile modayı takip etmediğini ve kendisiyle uğraşmayı sevmediğini gösteriyordu. Uzun gür kirpikleriyle, siyah kaşları; ten rengine tezat oluşturuyordu. Buğday teninde bu ayrıntılar, ben buradayım diye bağırıyordu.

Yakışıklıydı...

Hem de çok yakışıklı. Rüzgâr'ın, şimdiye kadar çekim alanına sayısız kadın girmişti. Elde edemeyeceği hiç kimse olmamıştı. Olanlarıyla da uğraşır, elde edince sıkılıp bırakırdı. Kadınlar onun için tek bir amaca hizmet ederdi! Uzun adımlarıyla cama yanaşıp, kollarını kaldırıp çerçevesine dayadı. Gözleri amaçsızca dolandı dışarıda. Boğaz'ın enfes manzarasını izledi bir süre: Ofisin tamamı camdandı. Kuş yuvası gibi yüksekte, ferah bir görünümü, mükemmel bir manzarası vardı.

"Nasıl gitti peki? Sana sorun çıkardılar mı?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantev.org

Müjde Aklanoğlu

Cem uzun bacaklarını hafif açarak, rahat bir pozisyon bulup koltuğa yayıldı. Gözlerini masadaki dosyaya dikti. "Hepsi orada yazılı... Ayrıntılı olarak."

"Sonra okurum. Şimdi anlat?" diye konuya derhal geçmesini istedi.

"Babası başlarda sorun çıkardı, baya bir uğraştırdı beni ama o da pabucun pahalı olduğunu sonunda anladı. Zaten kızlar okuldaydı. Onları görmedim. Annesinin haberi yokmuş, anladığım kadarıyla da kadın dünyadan bihaber. Ben gelirken dünyayı başlarına yıkıyordu!" Rüzgâr yönünü Cem'e çevirdi. "Sadede gel... Sonuç?" Cem, arkadaşının gözlerine odaklanıp, o her zamanki bilmiş bakışını attı. Ondan ufak olmasına rağmen onunla aynı olgunluğa sahipti. Onu bir bakışından tanıyacak kadar yakın...

"Bunu gerçekten yapacak mısın? Eymen'i mahvettin, şimdi çıkmaz çukurda debelendikçe batıyor. Babası Eray: Tüm mal varlığını kaybetti. Borçlular her yerde, hâlâ nasıl yaşayabildiği ise mucize. Aileleri dağılmak üzere... Onları bitirdin, mahvoldular; her şeyleri ellerinden gitti. Bu saatten sonra da yapacak pek bir şeyleri kalmadı zaten. Ama anlamıyorum! Neden hâlâ için soğumadı? Onlara karşı kaskatısın!.. Biliyorum nefretin hâlâ kor olup içini yakıyor. Emin ol ki benim de öyle! Pelin benim de kardeşimdi, hayatta sahip olduğum ikinci kardeş." Biraz duraksadı, tereddütle, ketumca sordu sorusunu arkadaşına:

"Rüzgâr, bu nefret seni de onu da bitirir, yakar kavurur bu ateş ikinizi de... Hem onun hiçbir suçu yok... Masum!"

Rüzgâr masasına yaklaştı. Dosyayı eline aldı. Sayfaları çevirdi hızlı hızlı, aradığını bulunca, "Benim istediğim de bu zaten: Mahvolmaları! Yok olup gitmeleri!" Elindeki dosyanın içinde duran resme donukça bakıp, memnuniyetsizce kaşlarını çattı. "Çok da çelimsiz... İşim kolay olacak! Fazla dayanamaz..."

Rüzgâr'ın gözleri nefretle bakıyordu resme: Uzun, koyu kahve saçları, kahve renkli gözleriyle... ellerini çenesine doğru bağlamış, mutluca poz vermişti genç kız... Standart bir güzelliği vardı. Resimdeki gülen yüzü, onu sinirlendirdi. Dosyayı iyice incelemeden, sanki elindeki ateşten bir kor misali masaya fırlattı. Sertleşen suratını Cem'e çevirdi. "Bu iş bu hafta bitecek!" Buyurgan katı sesi keskin ve müsamahasızdı.

Titrek ellerini kucağında birleştirdi. Sıkmaktan tırnakları etine batıyordu. Zaten... Zaten oturuyor olmasaydı kesin bacakları onu taşımaz, yere kapaklanırdı. Kalbi atıyor muydu, ya da artık bir kalbi var mıydı onu bile bilmiyordu! İçi bomboştu... Kaskatı. Ne bir heyecan, ne de bir korku vardı. Hayata dair tüm yaşam belirtileri sanki son bulmuştu yüreğinde. Oysa kalp dedikleri şey ailesinin onu yaşarken öldürdüğü

an atmayı kesmişti. Dışarıdan bakan anlamazdı, 'nasıl da cesur, dimdik ayakta duruyor hâlâ' derdi. Ne var ki gerçek öyle değildi!

Ağlamaktan şişmiş gözleri -hatta neredeyse, kapanmaya yüz tutmuştu- yanıyordu. Dudakları dişlenmekten berelenmiş, her yerini kabuk bağlamıştı. Hüzün yüklü gözlerini kucağından ayırıp babasına baktı bir umut... Bir çare... Ufacık da olsa merhamet kırıntısı arayarak, ama olmadı. Bakışlarını kaçırdı babası. Sanki utanıyor gibi, utanmayı bilir gibi, bakamıyordu yüzüne. Farkında değildi genç kız onlara tiksintiyle baktığının. Nasıl fark etsin ki? Annesine bakmaya cesaret edemedi. Zaten zavallı kadın koltuğa yığılmış, perişan bir hâlde ağlıyordu. Ona bakmasa da sesini duyuyordu. Son çare ağabeyine baktı tiksintiyle, gözlerindeki sonsuz nefretle... Cellâdına, ona bunu yapan, sonsuz sevgisini acımadan öldüren kişiye. Ondan bir şey beklemek boşaydı. O tanıdığı ağabeyi, sevdiği prensi, ona canını verecek adam değildi artık. Oysa umut işte! Ama o hâlâ yüzüne bakmaya cesaret edebiliyordu tüm yaptıklarına rağmen, arsızca, sakince... Sanki bunlar onun suçu değilmiş gibi suskundu, bir de işaretler veriyordu "hadi" der gibi kaşını gözünü oynatıyordu.

Babası boğazını temizledi bir tepki versin diye... Olan olmuştu artık. Bu saatten sonra dönüşü yoktu. Onun hayatına onsuz karar verilip bildikleri gibi yön çizmişlerdi: Henüz on dokuz yaşında, hayatın başında sonunu yazmışlardı. Ölüler gömülür ya sonsuz huzur için, onu ailesi hiç acımadan diri diri gömmüştü. Karşısındaki adam kaç kere sormuştu bu soruyu? İki-üç! Ağabeyi gelip kolunu nazikçe kavrayana kadar, ağzını bile açmadı. Canı yanmıyordu ki artık, hissizdi tamamen ölü gibi ama can tatlıydı! Bunu o henüz fark etmese de, bakışları annesininkiyle kesişti kısa bir an... Gözlerindeki korkuyu ürkekçe gördü. Aynı onun gibi babasına ve ağabeyine olan nefretini de kitap gibi okuyordu şimşekler çakan bakışlarında... Şimdi de annesinin gözü kardeşi Ecem'e kaydı! Daha on altı yaşında; sandalyeye oturmuş, ağlamaktan burnu kızarmış, korkuyla titrerken tırnaklarını yiyordu. Demek o olmazsa, oydu seçilen! Buna nasıl izin verirdi? Ona kıyamazdı. Hayatında temiz kalmış son şeyine dokunmalarına izin veremezdi. Ablasıydı. İç sesi dışına vurdu farkında olmaksızın, "Olmaz!" diye haykırdığında bilinçsizce... Tüm gözler ona çevrilmişti. Sonradan ne yaptığının farkına varıp başını masaya eğdi usulca. Kabullenircesine, kaderine razı oldu. Onun için... Sadece kardeşi için, hayatını mahveden azap sorusuna; isteksizce cevap verdi:

"Evet...! Kabul ediyorum!"

Müjde Aklanoğlu

2. Bölüm

Genç kız evinin bahçesine son kez baktı. Belki de bu son gelişiydi, bu son görüşü! Çocukluğunun geçtiği, gülüp oynadığı bahçeyi hüzünlü gözlerle seyretti. Mutlu ve mutsuz bir sürü anı biriktirmişti; her bir köşesinde. Ağaçtan düşüp dizini kanattığında, babası üfleyerek sarmıştı yarasını... Ama şimdi kanırtarak dağlıyor, kanatıyordu. Bütün anılarını bir çantaya doldurup, denizin dipsiz sonsuzluğuna atmıştı. Bir hafta önce güle oynaya girdiği kapıdan, şimdi ağlayarak, canlı cenazeye dönmüş hâlde çıkıyordu. Başkasının satın aldığı malı, eziyet edeceği karısı olarak... Bakışları her bir köşesini bu defa farklı kaydetti beynine, mutlu günler bitmişti, artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı.

İçinde yavaş yavaş bir korku uyanmaya başlamıştı. Şoför tarafından valizler yüklenirken arabaya, içindeki adama bakmaya korkuyordu. Cesareti de yoktu zaten. Gözleri, ağlayan annesiyle kesişti. Hızla yanına gidip boynuna sarıldı. Ürkek çıkan sesiyle, çaresizce yakardı. "Bırakma beni annem, verme onun ellerine... Buna dayanamam. Ölürüm..."

Annesi Nebahat Hanım, kızının saçlarını şefkatle okşadı.

"Annem... elimden keşke bir şey gelse. Ben nasıl kıyarım size? Canım kızım benim. Ölsem de, bunu görmesem... Allah'ım bu çok ağır."

Esme zor da olsa kendini kopardı annesinin kollarından, kardeşine yönelip ona sarıldı. Onu da son kez görüyormuş gibi öpüp kokladı. "Annemin lafından çıkma e mi, benim yokluğumu ona hissettirme."

Gözleri, arabanın ilerisindeki babası ve ağabeyine kaydı. Babası ürkekçe, dolu dolu olmuş gözleriyle bakıyordu. Ona elini uzattı tutsun diye. Esme eğmedi başını, aksine vakurca yukarı kaldırdı. Elleriyle hırkasının eteğini sıkıca kavradı; ondan güç alır gibi... Nefretle bakan gözleri ateş misali sözlerle birleşip, kor olup düştü babasının ciğerine. Alev alev yaktı canını. Tevekkülü elden bıraktı...

"Seni asla affetmeyeceğim! Benim babam, ölüm fermanımı imzaladığı an öldü. Bundan sonra karşıma çıkma... Adımı anma, yok say beni... Tıpkı benim seni yok saydığım gibi. Ağzımdan bir daha o kelimeyi duyamayacaksın Eray Bey! Yüreğini, ateş olup yakacağım... Ellerinde kor olup kalacağım... Gözün açık gideceksin, ben yanında olmayacağım. Evlat hasretiyle diri diri yanacaksın. Tıpkı beni diri diri gömdüğün gibi..." Gözüne dolan yaşları akıtmadı. Bunu yapmayacaktı! O, bunları söylerken; arabanın camını açmış, dışarıya yan gözle bakan Rüzgâr'ın kulağına çarpanlar lakırdılar, onu memnun etmiş

olacak ki... Genç adamın dudağının kıyısı hafifçe yukarı kıvrıldı. Onun yapamadığını adamın kendi kızı bir çift göz, iki acı sözle yapmıştı. Esme, itaatkârca arabaya doğru yürüdü. Cem ciddi yüzüyle genç kıza ufak bir kafa jestiyle selam verip, kibarca kapıyı açtı. İsyanını içine gömen Esme, hiç tereddüt etmeden arabaya bindi.

Bindi binmesine de... Yanındaki adama bakmamasına rağmen onun iri vücudunu fark etmemesini sağlamıyordu ki bu. Heybetli vücudu koca arabayı tek başına yağızca doldurur gibiydi. Arka koltuğa rahatça oturmuş, kolunu dizine dayamış; ona bakıyordu fütursuzca. İğrenç bakışlarının üzerinde insafsızca gezindiğini, ensesindeki ürpermeden ürkekçe anlıyordu. Satın aldığı malını inceler gibi küstahça bakmasına izin veriyordu çaresiz... Zaten yapacak bir şey de yoktu hani. Şu anda ne kadar korksa da mukadder felaketine giderken; sadece tahammül ve tevekkül ediyordu. Gözlerini son kez annesiyle kardeşine çevirip, zor da olsa burukça tebessüm etti. Bakışları babasıyla ağabeyine kaydı. O giderken babası hiç beklemediği -hatta geç kaldığı- bir şeyi yaptı. Araba uzaklaşırken ağabeyine tokadı patlattı.

Esme kafasını camdan, kucağında bağladığı ellerine çevirdi. İçindeki korku, arabadaki sessizlikle katlanarak artıyordu. Nereye gidiyorlardı böyle? Daha yeni hayatına dair tek bir şey bilmiyordu! Araba yağ gibi kayıyor, hızla yol alıyordu. Konuşmuyordu kimse. Ölüm gibi sessiz... Köprüden geçtiler. Galiba Avrupa yakasında bir yerde oturuyordu bu adam! 'Bu adam!' Şimdiki zoraki kocası mı oluyordu? Ona sahip olacak ve belki de eziyet edecek olan!

'Adam...?' dile ne kadar kolay geliyordu bu sözcük ve o tam bir saat önce kocası olmuştu. Yutkundu. Endişe yüklü bakışlarını camdan dışarı çevirdi. Kocaman evlerin olduğu bir sokağa saptılar. Evler öyle yakın değildi birbirine, ayrı ayrı konumlandırılmıştı. Hepsinin büyük bahçeleri, uzun duvarları vardı. Lüks bir yer, nezih bir semtti. Neresi olduğunu henüz kestirememişti. Yokuştan iniyor olmasalardı, fark etmezdi bu ayrıntıları. Araba köşeyi döndü, kocaman demir kapının önünde durdu. Ağır demir kapı kornaya basılınca, büyük bir gürültüyle yavaşça açıldı ve içeri girdiler. Genç kız kafasını eve çevirdi:

Üç katlı, fazla büyük olmayan ama kocaman bahçesi olan evin kapısının girişinde durdular. Bedenini saran korkuyla baktı eve! Görmez gözleri, çakıl taşlarına takılı kalmıştı. Esme hâlâ şaşkınlıkla evin girişine bakarken... Siyah takım elbiseli bir kişi gelip aracın kapısını saygıyla açtı ve yere düşmüş bakışları kalktı. O da diğerleri gibi arabadan yavaşça çıktı. Bir elini koluna sarıp titrerken, okşamaya başladı. Bunu üşüdüğü için yapmıyordu, korktuğu için ise hiç değildi. Sadece belirsiz bir sürgünün kapısında biçare umutsuzluğuyla beklediğinin bilincinde olarak sarsılıyordu. Eve bakmak istese de yapmadı. Niye baksın ki? İnsan mezarına bakar mıydı?

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantev.org

Müjde Aklanoğlu

Kocası olacak adamın telefonu çaldı. Ürkek bakışlarını ona çevirmeye çekindi. Ama telefonu açılmadan önce, o insanın içini donduracak soğuk sesiyle, "Cem, Esme'yi odasına götür." diye buyurduğunda genç kız ona kısa bir an bakmaya cüret etti. Esme'nin, duyduğu ruhsuz sesle içi ürperirken, korkak bakışlarını kocasının emrettiği adama kaydırdı. Kocası gibi bu adamın da yüzü sertti ama ne var ki yanına gelince, hiç beklemediği bir şey yapıp bahar gibi gülümseyerek eliyle nazikçe yolu gösterdi. Gülümseyince yanağının birinde, gamsız bir gamze açtı, yeşil gözleri haylazca ışıldadı. Esme elinde olmadan ona kırıkça bir tebessüm bahşedip, gösterdiği yerden itaatle eve girdi. Tam da tahmin ettiği gibi, ev öyle çok büyük değildi ama küçük de sayılmazdı:

Büyükçe bir salonu vardı. Sahibinden beklenmeyecek kadar da şık dekore edilmişti. Sanki kadın eli değmiş gibi bir his uyandırıyordu düzenli oluşu. Krem tonlarındaki oturma grubu, koyu pembe yastıklarla süslenmişti. Perdeler de kremdi, üzerinde yine pembe gül demetleri olan desenleri vardı. Kocaman Fransız, cam sürgülü kapı yemyeşil bahçeye açılıyordu. O kadar kendini kaptırmıştı ki incelemeye, arkasında boğazını temizleyen genç adamı unutmuştu.

"Esme Hanım, odanız üst katta!"

Esme kafasını genç adama çevirdi, "tamam" der gibi itaatle başını salladı. Adam önden, o arkadan merdivenlerden çıkıp direkt karşılarına çıkan odanın kapısında durdular. Cem kapıyı ardına kadar açıp, eliyle içeriyi gösterdi. "Siz geçin odanıza, Rüzgâr birazdan gelecek."

Allah'ım! Ne kadar da rahat söylüyordu bunu? Gelecekmiş! Esme hiç istemese de kendini zorlayıp odaya girdi ve kapı arkasından usulca kapandı. Kapının o ufacık 'klik' sesi bile ona gümbürtü gibi gelmişti. Kocaman odada, büyükçe yatak ve camın önünde duran sadece tek bir koltuk dışında hiçbir şey yoktu. Duvarda asılı LED ekran televizyon ve iki de kapı bulunuyordu. Bu hâli, sade döşenmiş otel odalarını andırıyordu. Keza bu da içindeki korkunun nüksetmesini kolaylaştırıyor, kendini ucuz bir kadın gibi aşağılık hissettiriyordu.

Cama doğru usulca yürüdü, tülü kaldırıp dışarıya baktı; onun gibi karamsar gökyüzüne. O kadar kasvetliydi ki, ne yağıyor, ne de güneş açıyordu. Bulutlar saklamış güneşi, güzel güne inat, görünmesine izin vermiyordu. Gözleri köşedeki ağaca takıldı, rüzgârda incecik bedeniyle savrulup duruyordu tıpkı kendi gibi. Tepesinde kalmış birkaç yapraktan biri koptu ve sürüklenerek gökyüzüne süzüldü, aynı geleceğinin bilinmezliği gibi. Rüzgâr etkisini kaybedince de tüm gücüyle yer çekimine yenik düştü.

Gözlerini ağaçtan ayırıp bahçeye, az önce odayı gösteren adamla konuşan kocasına çevirdi ve farkında olmadan onu incelediği an, derince, inler gibi kederli bir iç gerdi: İri vücuduyla kitaplardan fırlayan savaşçılara benziyordu. Korkusuz, ruhsuz, acımasız savaşçılar gibi

hükmeden karizmasıyla sabit, iri yapısıyla ürkütesi duruyordu. Gözleri ürkekçe üzerinde gezindi. Geniş sırtı ona dönüktü belki ama bu hâli bile onu irkiltmeye; buraları terk etmeye ek sebep oluşturuyordu.

"Rüzgâr ona zarar vermeyeceksin değil mi?"

Genç adam iri omuzlarını hafifçe silkti. "Bana itaat ederse vermem." Kayıtsız ve kaygısızdı.

"Saçmalama ağabey, o kız daha çocuk sayılır..."

"Cem...?" Rüzgâr bunu ne amaçla söylediyse, Cem de mesajı almıştı! Genç adam da aynı onun gibi omuzlarını silkip ellerini cebine koydu. "Ben sadece acıdım kıza. Seni bilirim... Gözün kararınca dünyayı görmezsin. Benim haddime düşmez belki konuşmak ama kıza zarar verme ağabey... Sakin ol... Çok sinirlisin, ayrıca fazla öfkeli!"

"O benim karım! Onun hakkında hükmedilecek kararları bir tek ben veririm. İşle ilgili başka bir şey olursa hallet, yetki sen de." Rüzgâr arkasını döndü, kafasının üzerinden elini "eyvallah" der gibi sallayıp eve girdi. Hiç tereddüt etmeden kararlı adımlarla merdivenleri çıkıp odanın kapısında durdu. Önce kapıya vuracak gibi oldu, sonra vazgeçip kapıyı açıp içeri girdi.

Esme, camın önünde, kocaman açılmış korkak gözlerle ona sinerek bakıyordu. Yaşamın bittiği an bu muydu? İçindeki dehşet gözlerine vurmuştu. İşte şimdi karşısındaki adama küçük bir çocuğun çaresizliğiyle, masum gözlerinin tüm ürkekliğiyle korkarak puslu bakıyordu. Korkuyordu. Üzgündü. Ve lanet olsun ki bacakları tutmuyordu. Genç adam umursamaz tavırlarla kapıyı kapattı. Üzerindeki kaliteli ceketini çıkarıp yatağın kenarına bir çırpıda attı.

Esme'nin gözü, yatağa kaydı! Ceketin olduğu yere... Korkuyla yutkundu. Ürkekçe gözleri irilerken tekrar karşısındaki adama çevirdi. Şimdi gözleri onun sonsuz karanlığında, rutubetin sardığı vicdansız zindanlarının dehlizlerinde kayboluyordu. Keşke bakmasaydı. Adamın gözlerindeki nefret, acı, kin göz göre göre onu yuttu... Dipsiz karanlığına çekti ve umutsuzca hapsetti. Korktu! Esme bu adamdan, hem de çok korktu. Yalnızdı! Artık ne ailesi, ne de bu hayata dair umutları vardı! Şu kocaman dünyanın içinde bir küçücük Esmecik olarak kalakalmıştı. Elleri titremeye başladı! Hırkasını daha bir sıkı kavradı. Konuşmak, derdini anlatmak istedi... Olmadı! Ağzım açtı belli bir kararsızlıkla; ukdeyle konuşamadan gerisingeri tekrar kapadı. Sesi çıkmazdı ki konuşsun. Ta ki; adamın ona verdiği, kat'i, ödün vermez emri alana kadar:

"SOYUN!"

Müjde Aklanoğlu

3.Bölüm

"Efendim?" dedi biçare. Ne duyduğundan emin olamadı. Rengi atmış, benzi küle dönmüştü. Söylediği şeyin doğru anlamaktan korkup tir tir titriyordu karşısında ama vakur yanını koyuverip, dehşete kapıldığını belli etmiyordu. O ise umursamaz tavırları, rahat hâli, iri vücuduna uymayan zarif hareketleriyle ceketini çıkarıp; doğal bir sesle bir çırpıda 'soyun' diyebiliyordu. Sanki kırk yıllık evliler gibi, bu yaptıkları doğalmış gibi söylüyordu! Aciz gözükmeyecekti! Onun heybetli vücudunu göz ardı edecek, derdini mağrurca anlatacaktı. Ama edemiyordu işte... O kadar iri, o kadar yağızdı ki... Olmadı. Sert gözleri kasılarak belermiş, kilitlenmiş köşeli çenesiyle hiddetini üzerine kusuyordu. Özdenetimini eline almaya çalıştı. Hakkında pekiyi bir şey duymamış olsa da, sonuçta o da insandı ve illaki bir vicdanı vardı!

"Konuşabilir miyiz?" diye uysalca bir tutumda sordu.

"Neyi?" diye yanıtladı adam kaygısızca.

Rüzgâr gömleğinin kol düğmeleriyle uğraşırken, "Hadi ne duruyorsun, soyun... Benim yapmamı mı bekliyorsun?" dediğinde soğuk sesinin emir veren baskısı, konuşmasının ruhsuzluğu o kadar açıktı ki; Esme hâlâ adamın söylediğini idrak edemiyordu. Aciz yüreğini saran korku, kulağında duyduğu kalp ritmiyle birleşince, panikle elleri ile kavradığı elbisesini şimdi daha bir acıtası sıkıyordu.

"Ben... Ben buna hazır değilim..."diye ağlamaklı korkak sesiyle usulca bildirdi.

"Öyle mi?" dedi adam lakayt bir tavırla.

"Ben bunu yapamam. İstemiyorum. Henüz hazır hissetmiyorum kendimi..."

Rüzgâr, uğraştığı soyunma işinden kafasını kaldırıp, kararmış gözleriyle kaidesizce Esme'ye baktı... Hâlâ sakindi. Karşısındaki ne kadar karısı olsa da, küçük kız çocuğuydu ona göre: Kendisi otuz yaşında, o ise on dokuz. "Senin hazır olmanı bekleyecek kadar vaktim yok. Zaten senin gibi bir kızla yatmak yeterince zorken, bir de kafa ütüleme... Soyun!"

Duyduklarının umutsuz vahşetiyle Esme bir adım geriledi. Sırtı camın pervazına çarpınca, gidecek yerinin olmadığını anladı. Durup sükûnetle düşündü. Belli ki o da onunla yatmak istemiyordu! Belki konuşursa, derdini anlatırsa o da yaptığı hatadan vazgeçerdi! Aklını kullanmaya çalıştı. Mantıklı yanını irdelemeye aldı fakat benliğini kullanan iradesi durmuş gibi çalıştıramıyordu. Sesinin düzgün çıkması

Alien

için yutkundu. Kelimelerin koordinasyonunu kurup, konuşma seviyesinde ses tonunu yükseltti.

"Bak, sen de bunu yapmak istemiyorsun. İnan ben de istemiyorum. Hem...?" Rüzgâr hain bir tutumla kara kaşlarının birisini yukarı kaldırdı, yay gibi gerdi. Aşağılar bakışlarını genç kıza yöneltip küstahça süzdü. Tepeden, hükmederek bakan gözleri 'ne söyleyecek' diye merakla dikildi üzerine.

"Ben, ben başkasını seviyorum!"

Bunu niye söylemişti ki şimdi? İçinden gelmişti. Başkasını seven kadını kim isterdi ki? Hem belki başkasına âşık olduğunu öğrenince gitmesine de izin verirdi.

Rüzgâr çıkardığı kol düğmelerini cebine koyup her zamanki yaptığı şeymiş gibi doğalca, sağ gömlek kolunu katlayıp yukarı sıvarken, bir taraftan da sakince konuşuyordu. Yaptığı anormal bir şey değilmiş gibi de ürkekçe ona bakan kızı göz ardı ediyordu.

"Biliyorum. Duydum bunu!" diye sakince mırıldandı. "Şu manken bozuntusu: Adı Mert! Bana kalırsa, o seni pek sevmiyormuş! Daha ona parmağımı bile dokundurmadan senden vazgeçti ve artık yoluna çıkacağını da hiç sanmıyorum." Sesi sertleşti, gözleri parıldadı, bakışları soğuk buz taneleri gibi üzerine yağdı. "Kimse benim olana dokunmaya cesaret edemez!"

Esme, adamın söylediklerine inanmıyordu! Nasıl inandı ki? Gerçi birkaç ay olmuştu çıkalı Mert'le fakat ona hep aşkını anlatıp dururken, ondan öyle kolay vazgeçmezdi. Onu seviyordu. Kendisinden emin tavrıyla ödün vermeden konuştu: "Sana inanmıyorum. O beni seviyor..." Rüzgâr sakin çıkan sesiyle, yüzü tamamen ona bakacak şekilde yönünü döndü. Buz gibi gözlerini kızın gözlerine sabitleyip tepkisini ölçtü. Bu kız çocuğuyla fazla uğraşmak istemiyordu. Eğer itaat ederse, canını dahi yakmazdı.

"Bak güzelim, yapacağın tek şey bacaklarını açmak ve altıma yatmak! Bu kadar kolay bir şeyi bile beceremiyorsan, seninle işimiz var. Senin o gelişmemiş vücudunla yapacağım tek şey, birkaç dakikalık tatminsiz spor. Anladığım kadarıyla yapmadığın bir şey de değil bu! Senin hakkında okuduğum dosyada yazılanlara göre, bu küçük yaşında bir sürü sevgilin olmuş. Bana masum kız ayakları çekme. Mert gibi adamların yatmadığı kadınlarla dolaşmadığını bilmeyecek kadar saf bir kıza benzemiyorsun. Aksine cin gibi bakıyorsun, oyunu kes!"

Rüzgâr'ın bu lakayt tavırları Esme'yi çileden çıkarıyordu. Nasıl bu kadar aşağılık konuşurdu? Sanki ondan sürtüğün teki gibi, her önüne gelenin altına yatan birisiymiş gibi çirkefçe bahsediyordu. Evet, bi sürü erkek arkadaşı olmuştu bu doğru; ama ne var ki onların çoğu y parasıyla ya da vücuduyla ilgilenmiş, o da anlayınca onları terk etmişt

"Bak, dergilerde, gazetelerde, mecmualarda yazan her şey doğru değildir. Sen de sosyeteyi bilirsin... Hem konumuz bu değil."

"Hımm, demek yalan! Sana şimdiden Yakışıklı Avcısı diyorlar! Bu yaşta bu ün kolay kazanılmasa gerek..."

Esme hiddetle yanan gözlerini yana çevirdi. Halının üzerindeki desene bakmaya başladı. Daha doğrusu gözlerini kaçırdı. Adam hiç züppelik tasvir etmiyordu ona belki anlaşabilirlerdi. Ne var ki konuştuğunda daha farklı şeyler döküldü lisanından. "Senin ne düşündüğün umurumda değil! Kaldı ki bir sürü sevgilim oldu dediğin gibi..."

"Demek bunu kabul ediyorsun. Az önce yalan diyordun karıcığım, şimdi fikrini değiştiren ne oldu?"

Tüm konuşmalarına karşın adam, kabalıkla kaldığı yerden konuşamaya devam ediyordu. Esme ellerini göğsünün altında hırçın bir tutumla cesaretle toparlayıp bağladı. Bedenine kendinden emin rahat bir hâl verdi. 'Karıcığımmış!' Hah! Ne münasebetle derdi bunu? Karşısındaki adamın tepkisini izleyerek ondan korkmadığını göstermek istiyordu. Eğer bu adam... Ondan deli gibi korktuğunu -ki hatta bayılmak üzere olduğunu anlarsa- istediğini sadece zalimce parlayan kara gözleriyle hükmederek bile yaptırabilirdi. O gözler... O gözler ki sanki insanın içini okuyor gibiydi. Bu adama neden 'Kara...?' dediklerini şimdi anlıyordu! Gözlerindeki dipsiz kuyudan dolayı... Bakmıyordu. Onun gözleri insanın röntgenini çekiyor, içini dışını ayrı bir tecrübeyle okuyordu. Hayır, kesinlikle yine de ona pabuç bırakmayacaktı.

"Başkalarının artığıyla yatmak seni tiksindirmeyecek mi? Bana dokunurken miden kalkmayacak mı? Başkalarının altına yatan kadını, her yatağına aldığında sana verdiği zevki onlara da verdiğini düşünüp her gördüğün erkeğe 'acaba onunla da yaptı mı' diye şüpheyle bakmayacak mısın? Koluna takıp nasıl gezdireceksin beni?" Sesindeki vurgu dikkate şayandı. Konuşması bittiğinde dediğini tasdikler gibi, kaşının birisini havaya bilmişlikle kaldırmıştı. Biraz fazla ileri gitmiş olabilirdi, bunu biliyordu fakat bu adamın umursamaz tavırları onu kamçılıyordu. Rüzgâr artık sıkılmaya, hem de sinirlenmeye başlamıştı. Bu ufacık kızın ondan çekinmeden diklenmesi, mırıl mırıl konuşması onu çıldırtıyordu. Bu da sıktığı çene kaslarının oynamasından belli oluyordu. Yine de ifadesiz yüzünü bozmadı; mutemet tavrını korudu.

"Benden öncesi umurumda değil, kiminle yatıp kalktığın da... Benimleyken sadece bana ait olacaksın." Genç adamın buz gibi gözleri, soğuk bir beğeniyle genç kızın üzerinde dolaştı. Sanki güzel bir kadına değil de, nadide bir yarış atına bakar gibiydi küstah gözleri. Bu bakışları meydan okurcasına dimdik karşıladı kız. "İtaatkâr olacaksın. Benim kadınım ve bana bir evlat verene kadar bu böyle olacak. Doğumdan sonra gitmene izim veririm..." Gözlerini devirdi. "Belki!"

Esme duyduklarının dehşetin hâlâ inanamıyordu. Nasıl bir şeydi bu böyle? Adamın sinirleri çelik gibi sağlamdı. Ne tepki veriyor, ne de kolundan tutup sokağa atıyordu! Oysa ondan istediği tek şey buydu! Kim bilir; başka bir adam olsa çoktan yollamıştı babasının evine... Hatta tiksinmişti başkalarının sevgilisi diye! Ya, bu adam çok rahattı, ya da aklına bile getirmek istemiyordu ama ağabeyinin canını onun üzerinden yakmaya kararlıydı? Bilmiyordu ki; o, ağabeyinin artık umurumda bile değildi. Söyledikleri de canını yakmaya başlamıştı. Yüzünde, karşısındaki adama tepeden bakan bir ifade vardı. Madem misilleme işe yaramıyordu, o da onun anladığı dilden konuşurdu. Tabii anlarsa...

"Seni ben istemedim, buna beni zorladılar." diye üstüne basarak belirtti. Adamın yüz çizgileri sertleşti. Kız da artık sesini denetleyemeyeceğinin bilincine varınca... acısını halini daha fazla saklayamayacağını hissetmişti. Tüylerini ürperdi. Bu adam gerçekten insanca duygulardan bu kadar uzak olabilir miydi? "Hem evlilik için daha yaşım kaç benim, henüz bu sorumluluğu alamam. Bırak gideyim, ne olur! Lütfen... Benim hiçbir suçum yok. Bu olanlardan, yaşananlardan haberim bile yoktu. Ya, ben sana ne yaptım ki bana bunu yapıyorsun? Ya da onların suçunu neden ben çekiyorum? Ağabeyimin yatıp kalk..."

Esme'nin düşüncesizce sarf ettiği lafı yarıda kaldı. Rüzgâr o iri cüssesinden beklenmeyen bir serilikle yanına gelmiş, çevik bir hareketle; öldüresi öfkesiyle boğazını tutup duvarla kendinin arasına sıkıştırıp bütünleştirmişti. Pek kuvvet kullanmamasına rağmen hiddeti genç kızın nefesini gırtlağına düğümlemişti. Sinirden kaskatı kesilmiş bedeni, histerik bir bozgunlukla sarsılıyor, tek eliyle kızı duvara mıhlayıp ayaklarını yerden keserken derin derin soluyordu.

Öte yandan Esme ise nefes alamıyordu. Adamın boğazındaki elinin yaptığı baskı bunu engellerken, canının derdine düşmüş; içindeki güç tükenmeden kurtulmaya çalışıyordu fakat açamıyordu boğazındaki baskın eli. Tırnaklarını eline acıtasıya geçirdi, yine açamadı. Her saniye ölüme biraz daha yaklaşıyordu. Ciğerleri neredeyse iflas etmek üzereydi. Gözlerini yalvarır gibi adamın nefretle yanan esrarlı gözlerine dikti ve son çare baktı. Oysaki biliyordu ki sesi çıkmayacak, söyledikleri dikkate alınmayacaktı. Rüzgâr'ın sinirden kesik kesik aldığı nefesi, yüzüne çorak topraklara düşen yel gibi çarpıyor, tenini harlı nefretin soluğuyla yalayıp geçiyordu.

"Bana bak sürtük! Sabrımı sınıyorsan bitmek üzere... Senin şerefsiz ağabeyin benim kardeşimi kandırdı. Onun ne suçu vardı? Eğer senin o değersiz canını almamı istemiyorsan, dediğimi yapsan iyi olur. Yoksa seni gebertir bok çukuruna gömerim... Ait olduğun yere!" Haşin sesi, odanın gergin sessizliğinde tiz bir tınıda yankılandı.

Müjde Aklanoğlu

Güçlükle yutkundu. Çevresini saran düşmanlığın iyice yoğunlaştığını hissetti. Dahası Esme artık nefes alamadığı için adamın elini kavrayan eli yanına cansızca düştü. Bu sırada gözleri ağırlaşıyor, onun sesini tam algılayamıyordu. Az önce irileşerek bakan gözbebekleri şimdi ufacık kalmış, ürkekçe titriyor, gözkapakları yarıya kadar kapanmış kendinden geçiyordu. Ölmek böyle bir şeyse, galiba ölüyordu! Vücudundaki güç çekildi. Artık mücadele de edemiyordu. Gözlerini kapattı. Ölürken son gördüğü şeyin, katilinin cani gözleri olsun istemiyordu. Bir anda üzerindeki ağırlık kalktı! Yüzüne vuran ılık gazaplı nefes gitti. Ciğerleri; ağzına dolan havayla bayram ederken, boğazındaki el yavaşça açıldı ve hızla yere çekilerek sertçe düştü. Gırtlağının acısı, ciğerlerinin patlayacak kadar hızlı hava toplamasını sağladı... Öksürüklerle kesiliyordu nefesi. Elini boğazına götürdü, iki dizinin üzerine çöküp rahatlayana kadar öksürdü. Boğazının acısıyla her öksürdüğünde, gözlerinden iplik gibi yaş geliyordu. Biraz sakinleyince kafasını kaldırdı. Karşısındaki adama korkakça baktı. Şimdi gözleri ateş saçıyordu. Konuşmak istedi, başaramadı. Tükürüğünü yutup boğazını yumuşattı. Ağzını açtı, ilk denemede sesi çıkmadı. Geriden gelen kalınlaşmış sesiyle, "Asla!" dediğinde tekrar yutkundu. "Asla senin karın olmayacağım. Her fırsatta seni rezil edip, her önüme gelenle yatacağım!" diye palavralar sallarken, arsız gibi diklenmeye devam etti. Ona teslim olmayacaktı. Bedenini ona hayvanca bir ihtirasın esiri olarak sunmayacaktı. Onun değersiz karısı, hayatının intikam kuklası olmayı asla kabullenmeyecekti. Derince nefes aldı.

"Sen anlamıyorsun değil mi? Yaptığınla onlardan değil benden alıyorsun intikamını! Yapma bunu, eğer yaparsan onlar bilmeyecek, sadece ben acı çekeceğim, ben bileceğim ve onların ruhları dahi duymayacak." Mantık, şu anda ihtiyacı olan tek şey mantıktı.

Rüzgâr sorumsuzca, üzerinde hükmeden bir kaş çatışla bakarken, kafasını iki yana alçakça salladı. Hain sesi kaba ve tekdüzeydi.

"Yanılıyorsun..." dediğinde ruhsuzca, gözleri tekrar öldüresiye kararlılığıyla ona çevrilmişti. Bakışları donuk, yüzü bertaraftı. "Asıl evlenmemin sebebi bu zaten, hep bilecekler! Ağabeyin acı çekecek, baban acı çekecek. Ağabeyin hep düşünecek... Onun kardeşinin her gece benim olduğunu, her fırsatta bacaklarımın arasında acıyla ya da zevkle, her şekilde kadınım olduğunu hayal edip azap çekecek. Aklından bir an olsun çıkmayacağım, sen benim olacaksın, o da vicdanın esiri..."

Aman ya rabbi! Genç kız duyduklarının vahşetiyle nefesini yuttu. Allah'ım bu nasıl bir düşünce, nasıl bir vicdan meselesiydi? Azametli vicdansızlığıyla övünüp; hükmeden kibriyle yok etmeyi düşünüyordu.

Şimdi de hunharca konuşup karşısında ona aldırmadan; o kadar rahat tavırlarıyla soyunuyordu ki, sanki az önce katil olacak adam, ona

Alien

intikam planlarını anlatan adam o değildi... Ve söyledikleri...! Allah'ım, nasıl şeylerdi onlar?

Gömleğini pantolonun içinden çıkardı. Bu hâliyle vurdumduymaz ceberut serserilere benziyordu. Farkında değildi ki Esme, adamın sabrı gerçekten azalıyordu ve onu öldürmemek için kendiyle savaş veriyordu. Gömleğin düğmeleri açmaya başladı.

"Senden hep nefret edeceğim, aldığım her nefeste canını yakacağım..." Belirgin, bir küçümseme taşıyan sesi genç adamda en küçük bir etki uyandırmadı.

"Sen bilirsin!" dedi kaygısız bir tutumla. "Bu sorun değil."

"Seni sürekli aşağılayacağım."

"Canın yanar bunu yapınca..." derken ses tonunda gizli hiddeti kabarıyordu. "ister misin?"

Genç adam üzerindeki gömleği çıkarıp yatağa fırlattı.

Esme, adamın iriyarı yağız vücudunu çıplak görünce dehşetle yutkundu. Oturduğu için yavaşça sürünerek geriledi. Gözbebekleri irileşerek korkuyla titreşmeye başladı, adamın hâlâ aldırış etmeden soyunması, korkusunu arttırıyor, sinirini katmerliyordu. Bunların son çırpınışları olduğunu elbette ki biliyordu, yine de hiçbir zaman ona kendini isteyerek teslim etmeyecekti. Son kalan cesaret kırıntılarına biçare sarıldı.

"Sana diyorum, sağır mısın!" Gözlerinde yanıp sönen çelik pırıltılar hiç de göründüğü gibi soğukkanlı olmadığını gösteriyordu. Korkudan sesinin titrekçe yükselttiğinin farkında değildi. "Bırak beni! Eğer bana elini sürersen..."

Rüzgâr başını yabanice kaldırdı. "Ne olur karıcığım? Ne yaparsın? Bırak sana elimi değil, istediğim her yerimi sürerim." Bakışları, odayı saran düşmanlık havasına rağmen dimdik, kendine güvenliydi. Gözleri kızgınca parladı. "Sen benim malımsın, beş para etmez, değersiz bir oyuncaktan farklı değilsin gözümde. İstersen sus da beni sinirlendirme. Yoksa cidden buna katlanman gerekir." Genç adamın öfkeli gözleri, bıçak gibi keskin bakışlarla kızın kusursuz denebilecek güzellikteki yüzünde sebepsizce bir aşağılamayla dolaştı.

İçinde yaşanan kaosa rağmen, Esme cüretle kafasını dikleştirdi. Delirme raddesine dayanan korkusunu, ona belli etmemeye çalıştı. Gözüne dolan yaşları akıtmayacaktı. Hepsini geriye itti. "Seni boynuzlarım! Her yerde rezil ederim diyorum, duymuyor musun? Allah kahretsin... Sağır mısın be adam, hiç şerefin yok mu senin?" Dudakları sımsıkı birbirine kenetlendi. Her zamanki o sarsılmaz güveni biraz sarsılmış gibiydi.

"Sen ne çok konuşuyorsun? Acaba kardeşini mi alsaydım(!) o daha sessiz bir şey gibi geldi bana, ne dersin?"

Müjde Aklanoğlu

Onun yüksekten bakan ifadesi karşısında tepesinin attığını hissetti. Esme duyduklarının etkisiyle yerinden hışımla kalktı. Ellerini yanında yumruk yaparak bağırmaya başladı. "Buna izin vermem!" Sinirden aklında ne korku kalmıştı ne de aşağılanmak... Kardeşi, işte o olmazdı. Zaten her şeyi onun için kabul etmemiş miydi? Rüzgâr pantolonunda çıkarıp atınca, "İstediğim gibi olmazsan, inan bana kardeşinin yerini alması çok zor olmaz. İki kardeş geçinir gidersiniz... Bu senin için sorun olmaz herhâlde?" diye kibirle söylendiğinde taş yürekli adam, genç kızın ayaklarının altından yer kayar gibi oldu. Ama kendini tuttu. Esme bir anda cesurca yerinden fırlayıp adamın üzerine ihtiyatsızca atıldı, küçücük elleri adamın geniş omuzlarına yumruklar yağdırırken, onun babayiğit bedenini yerinden bile oynatamıyordu. Her vuruşunda saçları sağa sola savruluyor, mahzun gözlerinden deli gibi yaşlar boşalıyordu.

"Aşağılık, şerefsiz! Ona dokunursan seni öldürürüm. Adi, seni piç kurusu! Dokunduğun her azanı keserim senin... Ona yaklaşırsan öldürürüm seni."

Bildiği tüm küfürleri sıralarken, kendinde değildi. Rüzgâr, ettiği hakaretlerle iyice sinirlendi. Esme de transa geçmiş gibi tüm küfür kotasını adama dolduruyordu. Yumrukladığı elleri canını bile yakmıyordu. Rüzgâr kocaman eliyle saçlarını kavrayıp, kafasını geriye, koyu bir celalle çekti. Güç denetlediği bir öfkeyle duraladı. Esme'nin canı öyle acıdı ki ağzından mağlup bir inleme koparken, saçlarının diplerindeki sökülme sesi beyninin içinde yankılanıyordu.

"Sana sabrımı zorlama dedim sürtük. Bana bir daha hakaret edersen, seni cezaların en büyüğüyle cezalandırırım: Kardeşinle!" derken, sinirden insafsızca köpürüyordu. Kızın, ellerinin altında acizce çırpınmasına aldırmadan, saçından sürüyerek yatağa götürdü. Zavallı kız hâlâ eline doladığı saçını kurtarmaya çalışıyordu. Sürüklenmeye ise direnemiyordu.

"Bırak beni canavar, bırak... Canım acıyor bıraksana!" Güçsüz elleriyle koluna vurdu.

"Bunu, beni sinirlendirmeden önce düşünecektin karıcığım." derken bıçkınca, acımasız yüzündeki kaşları iyice çatılmıştı. Esme'nin ayaklarının altındaki halı toplandı ve hafifçe sendeledi.

"Bana karıcığım deme aşağılık pislik, ben senin karın değilim..."diye cılız sesiyle çemkirdi.

"Şimdi olacaksın."

"Olmayacağım." diye kalan gücüyle hırçınca bağırdı.

"Dene ve gör!" diye kötümser bir bakışla söylendiğinde adam, kızın midesine ağrılar saplandı. Kaçınılmazın farkında olan benliğine esefle karşı çıkıp çareler aramaya başladı.

Alien

Rüzgâr'ın ise zaten laçka olan sinirleri iyice gerildi. Kara gözlerini iyiden iyiye karamsarlık sararken, son umut kırıntısını da koyu zindanların içine hapsetti. Onun şuursuzca sinirlerini şu ana kadar, bu kadar zorlayan kimse olmamıştı. Ona göre bu kadar sabretmesi dahi muciZeydi.

Herkes ondan çekinirken, bu küçücük aptal onunla, boyuna posuna bakmadan savaşmaya cesaret ediyordu. Elinde, yolunarak kavradığı saçı bırakıp genç kızı hızla yatağa savurdu. Asabi bedeni gerilerek ona doğru yöneldi.

"Eğer laf dinleseydin canın yanmaz, bu iş de çabucak olup biterdi."

Esme yatağa düşünce, dirsekleri üzerinde gerilemeye başladı. Korkudan irice açılmış mahmur gözleriyle, gözünden oluk gibi boşalan inci tanesi yaşlarıyla, kocaman yatağın üzerinde küçücük kalmıştı. Korkunç bir şekilde omuzları düşerken, yandaki kapıya adamın omzunun üzerinden bir göz attı. O da anlayınca başını olumsuz anlamda salladı ve onun ürkütmenin doruklarına çıkardı. Rüzgâr üzerindeki kalan son şey olan iç çamaşırını da çıkarınca, Esme'nin gözleri dehşetle açıldı; gözbebekleri koyu bir korkuyla belererek irileşti. İlk defa tamamen çırılçıplak bir adam görüyordu ve bu adam kendisine zorla... Derhal avazı çıktığı kadar bağırdı.

"İmdattt! Yardım edin!"

Çığlıklarını duyan kişiler, aşağıdaki korumalardan başkası değildi. Onlar da kapının önünde dikiliyorlardı. Yukarıdan gelen sesle önce irkilip etrafa bakındılar, ardından sesin geldiği yeri fark edince kıs kıs güldüler.

"İmdat!" dedi bağırmaktan kısılmaya başlayan sesiyle umutsuzca; son çırpınışlarına sarılarak. Olmadı! Bunun da önünü kapadı.

"Hadi bağır. Burada seni kurtaracak kimse yok." derken gözlerindeki boşluk büyümüş, zalim yanı yüzünde buz gibi pırıltılar belirmişti. "Sesini kimse duyamaz, korumalar dışında... Olanlar da sana yardım etmez... Edemez. Şimdi işimi zorlaştırma da soyun..."

"Yapma!"

Esme kafasını sallayarak yatakta geriledi. Rüzgâr da ondan beklenmeyecek şekilde çarpıkça tebessüm ederek, kafasını sallayıp yatağa çıktı.

Kızın incecik ayak bileğini kocaman eliyle tutup kendine çekti. Esme ayağını kurtarmak için yatakta tepinirken, Rüzgâr üzerine doğru tırmanmaya başlamıştı. Gözlerini kapayıp bağırıp durdu kısa bir an ve sonra onu hissedince üzerinde sesi korkuyla kesildi aynı nefesi gibi. Rüzgâr kendini üzerine hiç tereddütsüz yıktı.

"Bırak beni aşağılık bırak, tecavüzcü sapık."

"Sen ne sivri dilli çıktın böyle? İnan bana tatlım bu hâlin beni daha da çok kamçılayarak tahrik ediyor, o yüzden rahat dur."

"Yapmasana manyak... Bırak!"

Rüzgâr iyice kendini ona yaslayıp, ağırlığını üzerine verecek şekilde narin bedenini kapatarak uzandı. Şimdi vücutlarının arasında sadece Esme'nin giydiği incecik elbise vardı ve tenlerinin yakıcı sıcaklığını ikisi de gayet iyi hissediyorlardı. Genç kızın pusan kalbinin hızlı atışını, genç adam göğsünde hissediyordu. Kuş gibi ürkmüş kalbi, kafesini zorlar gibi bedeninde çırpınıp duruyordu. Esme ufak elleriyle öldürücü bir tiksintiyle omuzlarını kavradı, üzerinden iterek kocaman gövdeyi kaldırmaya çalışırken de altında acizce tepinip durdu. Bu ne mümkün! Adamı bir milim bile oynatamadı. O da ellerini omuzlarından kulaklarına götürüp canını yakana kadar çekti. Amacı onu üzerinden kaldırmaktı ama Rüzgâr canı yanınca sinirlenip, hiç beklemediği anda onun yüzüne tokadı yapıştırdı. Kocaman elin yaptığı iz yüzünde caniliğinin damgası gibi kalırken, Esme'nin teninde hissettiği yanma ile suratı yana savruldu. Dudağının kenarını dişleri kesince kanadı ve ağzının içinde kendi kanının tadını aldı. Bu hâli bile Rüzgâr'ı durdurmadı. Ufacık ellerini kocaman elleriyle tutup başının üzerinde asabiyetle birleştirdi. Şimdi Esme'nin iki bileğini de onun tek eli mengene gibi sıkıştırmış sabitçe ve bedeni tamamen ona açıktı. Bacaklarını da kaslı bacaklar tarafından sıkıştırılınca debelenmesi durdu, altında kıpırtısız, acizce kaldı. Artık tamamen onun tutsağı, isteksiz esiri olmuştu. Suratları o kadar yakındı ki arada hani birkaç santim ya var ya yoktu. Yüz yüze bakıyorlar fakat ikisinin gözünde de nefret, ikisininkinde de saf öfkenin ateşi yanıyordu. Bu kızgın bakışlar onu durdurmak yerine, daha bir kamçılarken... Esme'yi korkuyla titretiyordu. Bir an, sadece birkaç saniye sessizce bakıştı gözleri birbiriyle savaşarak... Alman derin nefesler yüzlerine dokunurken, bu sessizliği bozan Rüzgâr oldu.

"Rahat dursaydın bunlar olmayacaktı."

"Sana kadın olmam, çocuğunu da doğurmam... Olmaz! Yapamam! Bunu yapmaya hakkın yok! Seni tanımıyorum... Sevmiyorum... İstemiyorum... Bu yaptığın zorbalık, hainlik... Bırak beni gideyim." Alnında boğuşmadan oluşan, tomur tomur terler parlıyordu.

"Olur mu güzelim, işimiz henüz yeni başlıyor(!)"dedi küstahça.

"Bana güzelim demeyi kes lanet herif! Üzerimden kaldır şu iğrenç vücudunu." diye ağlamaklı incecik sesiyle boğukça inledi.

"Kapa çeneni de görevini yap. Bana itaatkâr bir kadın ol, böylece canın yanmasın."

"Ben senin kölen değilim, kadının hiç!"

Rüzgâr'ın serbest olan ilgisiz eli, kızın elbisesinin yakasına gitti. Önünden yarıya kadar fermuarlı olan elbiseyi yavaşça açtı. "O zaman riayet et, çabuk bitsin." derken ruhsuz, buz gibi sesiyle, kıyafetin yakalarını kenara çekerek sinesini göz önüne sundu. Elinin altındaki çaresiz kız, bembeyaz lekesiz teniyle, beyaz dantelden sutyeniyle duruyordu

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - http://kentsu.org

Esme kıpırdamaya çalıştı, yapamadı. Rüzgâr, korkuyla açılan gözlere aldırmadan, edepsizce bakarak elini açık yakasından içeri sokup göğsünü haince kavradı. Onun sıcacık sert göğsünü elinin içinde yoğurmaya başladı. Esme irkildi ve bağırmaya, tekrardan tepinerek çaresizce ağlamaya başladı. Kafasını sağa sola yatırıyor, onun hamlesinden biçare kurtulmaya çalışıyordu.

"Bırak ne olur. Bırak yapma! Senin hiç mi Allah korkun yok? Bırak..." Yalvarıyor ama üzerindeki adamı bu kelimeler ikna etmek şöyle dursun vicdanını etkilemiyordu dahi.

Rüzgâr suratına hiç bakmadı, öfke dolu buz gibi insafsız bakışlarını çevirmedi ona. Öpmeyecekti onun dudaklarını, çünkü öpüşmek söz vermek demekti! Bu yüzden suratına hiç bakmadan kafasını boynuna eğdi. Dudakları al gerdanına iğrenççe bir rahatlıkla değdirince, Esme'nin ağzından acı dolu tiz bir hıçkırık koptu. Artık debelenmiyordu. Boğuşmaktan yorulmuştu zaten, değil üzerinden atmak, oynatamıyordu bile adamı yerinden. Başını geriye attı. Gözlerini kapatıp dudaklarını dişiyle ısırırken, bu işin çabuk olup bitmesi için dualar ediyordu. Lanet olsun! Canının yanmasından fena halde korkuyordu. İçinde, o kocaman şeyiyle; dev gibi adamı düşünemiyordu. Bu yüzden nefes almıyor, canı tenine dar gelirken, bedeni dehşetle kasılıyordu. Rüzgâr'ın nefesi tenine her vuruşunda içi ürperiyor, ıslak dudakları her değdiğinde ise midesi bulanıyordu. Şu anda ölesiye korkuyordu ondan ama ne sesini çıkarabiliyor ne de soluğunu bırakabiliyordu. Kendini ona bırakmışlığın pişmanlığını yaşıyordu, başka çaresi olmadığını bilse de kendisine lanetler yağdırıyordu yüreksizliğinden. Ondan nefret ettiği kadar, kendini ona bıraktığı için şimdi kendinden bir o kadar -hatta daha fazla- nefret ediyordu.

Rüzgâr'ın dudakları boynunda, sinesinde hoyratça gezindi. Belli ki yatıştırmaya çalışıyordu karısını. Ne kadar kızı istemese de o da erkekti ve gördükleriyle aldığı tat, aklını farklı yerinde hissetmesini sağlıyordu. Sutyenini kenara çekti. İç gıcıklayıcı görüntü gözlerinin önüne sunuldu. Fazla büyük olmayan ama dolgun göğüslerini serbest bıraktı. Eliyle birisini kavrayıp okşamaya başladı şehvetle. Elinin altındaki kadifemsi taze his hoşuna gitmişti. Teni çok narin ve beyazdı. Genç kızın göğüsleri ürpermeyle beraber kıpırdandı ve gül tomurcuğunu andıran uçları dikleşti. Genç adamın gözleri onlara kilitlendi. Gördüğü şeyin güzelliği karşısında dudaklarını yaladı. Başını usulca aşağı eğip göğsünün birinin ucunu ağzına alınca, Esme'nin dudaklarından ağız dolusu bir inilti koptu ama bu zevkten değil, tam aksine tiksinmekten kaynaklanıyordu.

Rüzgâr anlamadı bunu, dudaklarını üzerinde hoyratça gezdirmeye devam etti. Esme'nin bacaklarını serbest bırakıp, bacağının birisini arasına soktu. Diziyle de bacaklarını ayırıp arasındaki yerini, ağır hare-

Üretsin PDF Kitap Arşivi - http://kentsu.org

kelerle aldı. Altındaki kızın korkudan titremeye başladığını, ellerinin buz kesip, soluğunun hızlandığını fark etmedi. Gözlerini daha da sıkı yumdu, yaşayacağı iğrençliğe, bekâretini onun gibi birisine vereceğine üzülüyordu. İçi hınçla doluyordu düşündükleriyle. Bunca zaman sakladığı hazinesini, kocası olacak zorba elinden zorla alıyor ve o hiçbir şey yapamıyordu. Üzerindeki adamın sert uzantısını artık göbeğinin üzerinde hissediyordu. Onun deruni heyecanını hissettikçe, dehşetten nefesi durma noktasına geliyor, boğazma solukları düğümleniyordu.

Rüzgâr'ın kafası göğüslerinde oyalanırken, elleri bacaklarına doğru kaydı. Serin, pürüzsüz tenini kocaman elleriyle arşınlamaya başladı. Elbisenin etek kısmını yukarı sıvadı. Elleri bir süre bacaklarında oyalandı. Onun elinin değdiği ten ateş olup yandı. Bacaklarını okşayıp kalçalarını zevkle sıktı. Onun her dokunduğu yerden iğreniyordu genç kız, kusmamak için kendisiyle mücadele ediyordu. Rüzgâr'ın eli iç çamaşırında gezindi bir müddet, sonra da en mahrem yerlerinde edepsizce dolandırdı parmaklarını. Sıkıca kapamaya çalıştı bacaklarını, başaramadı. Dokunmasını istemiyordu mahremiyetine. Ama ona karşı koyamadı.

Güçlü parmaklar yavaşça sıyırdı çamaşırını bacaklarından aşağıya doğru, aldırmaksızın fırlatıp yere attı. Kafasını kaldırıp üzerinde doğrulendi. Gözlerini, gördüklerinin hoşluğuyla gezdirdi üzerinde edepsizce. Elinin altındaki kıza şimdi çocuk değil, kadın gözüyle arsızca bakıyordu. Az önceki öfkeyle parlayan gözlerini şimdi şehvet kaplamış, kızgın nefeslerini arzunun ihtirası sarmıştı. Burun delikleri kızgınlıkla açılıp kapanıyor, gözlerinde şimşekler çakıyordu. Esme gözlerini sıkıca kapatmış, tiksinir şekildeki suratını buruşturmuştu iğrençliğe. Rüzgâr bunu görünce sinirlendi. Şu ana kadar hiçbir kadın onunla böyle dalga geçmemiş, alay etmemişti. Bunu kendisine hakaret olarak algıladı! Onu yanlış anladı. Korktuğunu, bakire olup ilk olduğunu aklına dahi getirmedi. Sinirle kükredi.

"Bana bak..."

Esme gözlerini açmadan kafasını salladı 'bakmam' der gibi. Rüzgâr bu sefer daha sert, daha kesif bir öfkeyle dişlerinin arasından yineledi emrini.

"Esme bana bak..."

Esme duyduğu sesin tonuyla ıslanmış kirpiklerini aralayıp, ürkekçe gözbebeklerini karşısındaki adamın kıyıcı gözlerine çevirdi. Korkusuna rağmen bu işin bir an önce bitmesini istiyordu. Artık biliyordu ki dönüşü yok, kurtulmak gibi bir şansı olmayacak. "Hadi ne alacaksan al, aşağılık tecavüzcü, bu işkenceye daha fazla dayanamıyorum... İğrençsin." derken canının ne kadar yanacağından habersiz, sadece hemen bitmesini umuyordu. Gözlerini sıkıca yumardı ve bu iş hemencecik biterdi... Öyle sanıyordu. Yanıldı!

Alien

Rüzgâr'ın solukları hızlandı, sabrı tükendi. Bedenindeki istek çekildi, yerini kopkoyu bir hiddet sardı. Dişlerini sıktığında çıkan kesif sesi Esme duymasına rağmen aldırmadan adamın yüzüne tiksinerek bakmaya devam etti... Dik dik bakıyordu koyu karalara. O da üzerindeki yerini ayarladı. Korkuyor mu diye düşünmeden, umursamadan... Diktatörce hareket etti.

"Senden nefret ediyorum!" diye son çare haykırdı kız acılı sesiyle.

"Ne tesadüf..."

"Onun suçunu bana yükledin, vicdansızsın. Sen de ondan farklı değilsin... Olmayacaksın da. Ağabeyimin kardeşine yaptığını sen de bana yapacaksın. Pisliğin teki olacaksın. Yaptığın iğrençlikle yanacaksın. Kahrolacaksın. Senin vicdan muhaseben de ben olacağım..."

Rüzgâr'ın gözünün önüne kardeşi geldi. Buz gibi taşın üzerinde yatan cansız kardeşi. Kulaklarında arkadaşının sesi çınlarken öfkesi tüm vücudunu esir aldı. Ağlayarak olanları anlatırken titreyen genç kız.

"Pelin'in suçu değildi Rüzgâr ağabey, o kandırdı. Evlenecekti, peşinden koştu, aklını karıştırdı." O anki çaresizliğiyle, öfkesini tekrar iliklerinde hissediyordu şimdi Rüzgâr. Damarlarındaki kanı deli deli, katı bir öfkeyle akmaya başladı. Tiksinerek genç kızın gözlerinin içine baktı. Ona korkuyla bakan kız "Yapma!" dese de son çırpınışıyla, o aldırmadan üzerindeki yerini ayarlayarak "Sen de onlardansın sürtük." diye kızgınca, tek hamlede tüm sertliğiyle hiç düşünmeden içine girip ona sahip oldu. O kadar dardı ki genç kız, elinde olmadan inledi.

Esme'nin dudaklarından dökülen ağız dolusu acı çığlığına aldırmadı. Elinin altındaki kıza kızgınlıkla baktı. İnadına yapıyor... inadına bağırıyor sandı... Sertleşti hareketleri, hışmından gözü hiçbir şey görmedi. Onun feryatlarına aldırmadan kulak tıkayıp hızla içindeki sert darbelerine devam etti. Nefreti gözünü kör etmiş, siniri bedenini ve benliğini esir almıştı. Son darbesini de yapıp altında acizce yatan genç kızın içinde patladı. Nefesinin düzelmesini beklerken, altındaki kadının nefesinin kesildiğini ve vücudunun ani şoklarla kasıldığını hissedemedi... Zaten olan olmuştu. O öfke nöbetleri geçirirken, genç kız ölüme biçare dokunmuştu. Yaşayan ölülere hunlarca döndürülmüştü!

Esme'nin vücudu kaskatı olurken, nefesi kesildi. Soluduğu hava ciğerlerine ulaşamadan donup kalmıştı. Kasıklarındaki acı öyle fazlaydı ki gözlerinin kıyısından yaşlar akarken; alamadığı nefes yüzünden hıçkırıkları boğazında düğümleniyor, göğsü hızla kalkıp inerek yaşama tutunmaya çalışıyordu. Bir müddet sonra içini parçalayan işkence bitti. Bileklerini tutan eller gevşedi ama değil kolunu oynatmak, nefes alacak mecali yoktu. Rüzgâr biraz geriye çekilip yatağa baktı. Sonra gözleri kendisine ve Esme'nin tenine bulaşmış birkaç damla kana kaydı. Gördüğü şeyle irkildi ve küfrederek yerinden biraz uzaklaştı.

Hırıltılı nefesiyle tekrar üzerinde doğruldu, Esme'nin yüzünü avuçlarının arasına aldı. Genç kız nefes alamıyor, hatta morarıyordu. Bunu yapmak istememişti. Amacı bu kadar eziyet etmek, canice azap vermek değildi. Yine öfkesine yenik düşmüştü ve kızı insafsızca şoka sokmuştu. İri elleri genç kızın omuzlarına kaydı, sıkıca tutup onu sertçe sarstı.

"Esme nefes al... Kahrolası aç gözlerini... Nefes al diyorum!

Esme kendini zorlayarak duyduğu sert sese yanıt verdi, yavaşça sıktığı gözlerini araladı. Vücudunu sıkmayı bırakınca da burnundan içeriye hava sızdı. Gırtlağını yakarak ciğerlerine inince, ağzından acı bir hıçkırık koptu. Derinden aldığı nefes yüzünden göğsü yukarı doğru kabardı. Serbest kalan ellerini başının üzerinden yanlarına çekip yatak örtüsünü avuçlarıyla sıkıca kavradı. Tırnaklarının dipleri baskıdan acıyordu ama aldırmıyordu. Kalbinin acısı, ruhunun parçalanması ve kasıklarındaki zonklama daha fazlaydı. Gözlerini bembeyaz tavana dikip yanaklarından yaşlar akarken omuzları hıçkırıklarla sarsıldı ve bir zaman sonra hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Rüzgâr onun kendisine geldiğini görünce, kendine lanet ederek üzerinden kalkıp yataktan indi. Bakire olduğunu bilmiyordu! O da kendini öyle sinirlendirince... Lanet kadın! Dik kafalıydı... Tam bir baş belası almıştı. Kahretsin!

4.Bölüm

Gözlerini sımsıkı kapadı; yatakta yaşadığı çaresizliğe ve vicdansızlığa başka ne yapabilirdi ki? Yan yatıp sırtını az önce onu öldüren adama döndü. Bacaklarını usulca, kendinin parçası değilmiş gibi karnına çekip ellerini bacaklarının arasında bitapça birleştirdi. Ağır travmanın yükünün altında ezilirken hüsranla, sessiz çığlıkları gözyaşlarında kederle boğuldu. Yanaklarından usulca süzülen yaşlar, ruhunu parçalayan kan damlaları gibi yastığını ıslattı. O yatakta acılar içinde kıvranırken, Rüzgâr söylenerek banyoya doğru yürüdü.

"Aptal! Beni bu kadar kışkırtmasan bunlar olmayacaktı. Söylemedin..."

Banyoya girip kendini duşa attı. Ilık suyu açıp ahizeden akan suyun altında, ellerini duvara dayayıp başı aşağıda öylece bekledi. Sadece kaskatı durdu. Sular vücudundan süzülerek akarken, yaptığı iğrençliği düşünüyordu. Ne yaparsa yapsın yaptığı şeyi hiçbir şey temizleyemeyecekti. Ömrü boyunca unutmayacaktı. Onun dediği gibi olacaktı... Vicdan muhasebesi olacaktı! Bunu; o da biliyordu. Bir müddet öyle bekledikten sonra, duvardaki askıdan havluyu alıp belinden aşağısına sardı. Çekmeceden ufak havlusunu alıp başını kurulayarak tekrardan odaya girdi. Bir an gözü yatakta sessizce ağlayan karısına kaydı. Perişan hâlini görmesine rağmen, umursamadan giysi odasına geçti. Üzerini değiştirip odadan çıktığında, Esme hâlâ aynı şekilde hiç kıpırdamadan duruyordu. Elbisesinin kenarları baldırlarından yukarı sıvanmış, bacaklarının arası, yaptığı canavarlığın kanıtı olan kanlara bulanmıştı. Onun o hâlini görmemek için kafasını çevirip yerdeki pantolonundan cüzdanını ve telefonunu aldı. Birkaç dakika sonra, ardına bile bakmadan kapıya doğru yürüdü.

Bir an durakladı. Sanki... Sanki bir şey diyecek gibi eli kapının kolunda duraladı. Lâkin demedi! Hiçbir şey demeden, kapıyı çarpıp odadan çıktı. Ardında, kadere mağlup olmuş bir hayat bırakarak...

Kapıda duran korumalar, patronlarını görünce biri kapıda dururken, diğeri arabasını getirmek için hareketlendi. Rüzgâr kafasını yukarı kaldırıp yatak odasının olduğu cama çevirdi. Bakışlarını tekrardan korumaya çevirip, "Bu evden kuş dahi uçmayacak duydun mu?" diye keskin bir emir verdi. Koruma kafasını sallarken arabası geldi. Rüzgâr kapısı açık bırakılan arabanın içine öfkeyle binip, büyük bir gürültüyle lüks Lamborghini marka spor arabasını, açılan demir kapıdan dışarıya çıkardı. Arkasında güçlü bir motor sesi ve egzoz dumanı bırakarak gözden kayboldu.

Alien

Müjde Aklanoğlu

Esme o yatağın üzerinde yatarken saatler durmuş, zaman ise sanki donmuş her şey kifayetini kaybetmişti. Dirseklerinin üzerinde doğrularak yatakta oturur vaziyete geldi. Saçları dağılmış, üzeri perişandı. Derin bir nefes aldı. Aldığı nefesler ciğerlerine kesik kesik inse de, kendini zorladı. Yataktan destek alarak ayağa kalktı. Sarsak adımlarla banyoya doğru yürüdü. Bacaklarının arasındaki sızı her adımda ben buradayım diyordu. Kasıkları acıyla kasılıyordu. Titrek elleri ile elbisesini başının üzerinden aşırıp yere attı. Sonrada sutyenini onun üzerine. Duşakabinden destek alarak hissiz bedenini sürükledi, Rüzgâr'ın bıraktığı ıslaklığın içine adım attığı an, sıcak suyu açıp altına girdi. Vücudunu yakarak aşağıya akan suyu aldırmadan, bataryanın üzerindeki file kesesine uzanıp aldı. Ağlayarak tüm vücudunu yüzercesine keseledi. Elinin gezdirdiği her yer kızarıyor ya da yüzülüyordu. Ne canının yanmasına, ne de sıcak suyun tenini yakmasına aldırmadı. Onun nefesinin gezdiği, elinin değdiği her yeri vücudundan kazırmış gibi ovaladı. Kendi vücudundan tiksiniyor, canını yaka yaka acımadan yıkıyordu. Sonunda daha fazla dayanamadı. Gücü tükendi. Dizlerinin üzerinde olduğu yere yığılıp, ağlamaya başladı. Gözyaşları akan suya karışırken, el yordamı ile bulduğu bataryayı kapadı. Az önce yıkanan vücudunu şimdi farklı bir acı sarmıştı. Her yeri acı acı yanıyordu. Yavaşça ağaya kalktı. O da duvardaki diğer asılı olan havluya uzanıp vücuduna sardı. Titrek adımlarla odaya döndü.

Yatağa yaklaştığında gözüne çarpan ilk şey, yatak örtüsündeki lekeler oldu. Ona, o canavarlığı hatırlatırcasına orada öylece duruyorlardı. Bitmişti. Onun olan hazinesi hoyratça koparılıp elinden alınmıştı. Her şey beyninde tekrar tekrar dehşetle yaşandı. Gözünün önüne gelen görüntülere isyan eder gibi yatağa yaklaştı. Sinirle yatak örtüsünü kavradı, parçalamak için çekiştirmeye başladı. Ama ne mümkün! Onun güçsüz elleri örtünün kalın dokusuna zarar dahi veremedi. Giysi odasına girip köşede duran valizini açtı. Üzerine bir tişört, altına eşofman altını geçirip örtüyü yerden alarak kucağına toparladı. Hızlı adımlarla odadan çıkarken aklına bir şey gelmiş olacak ki geri odaya dönüp banyoya girdi. Banyo dolabının içinde istediği şişeyi bulunca, odadan çıkıp merdivenleri koşarak inip mutfağa geçti. Oradan da çakmağı alıp, saçının ıslaklığına, üzerinin inceliğine aldırmadan dış kapıyı açıp çıktı. Daha adımını attığı an kapıdaki ızbandut gibi iki adam önüne direk gibi dikildiler. Ateş saçan öfkeli gözlerini adamların üzerinde gezdirdi. İçlerinden zayıf olan, "Esme Hanım çıkmanıza izin veremeyiz, Rüzgâr Bey'in kesin emri var."

Esme başını hırçınca dikleştirdi "Bu soğukta kaçacak kadar aklımı yitirmedim. Şimdi çekil önünden."

"Esme Hanım olmaz, emir..."

"Başlattırma emrinden, çekil önümden. Yoksa..." Kaşlarını çattı. "Benim kim olduğumu bilmiyor musun?" Denetimsiz sesi tehdit edici bir ifadeyle alçalmıştı.

"Biliyoruz, özür dileriz ama..."

Esme, adamları eliyle iterek öne çıkınca, bu sefer de diğer adam önüne geçip yolunu kesti. Dilinin ucuna kadar gelen sözleri söylememek için kendini güç tuttu. Bir anlık öfkeyle her şeyi berbat edemezdi.

"Bana bak geri zekâlı, zaten sinirim tepemde, çekil önümden yoksa fena olacak..." Gözlerindeki öfke kıvılcımlarını aynı soğukkanlılık ve küçümsemeyle karşıladı. Eliyle saçlarını geriye attı. Onun çekilmeyeceğini anlayınca, "Sadece bahçeye geçeceğim." Adam, diğer adama soru soran gözlerle baktı, o da olumlu anlamında kafasını salladı. Esme'nin önü açılınca buz gibi yerlere yalın ayak basarak, ayağını yırtan çakıl taşlara aldırmadan kapının girişindeki toprak zemine geçti. Kucağında topladığı örtüyü yere attı. Üzerine de kolonyayı döküp, elindeki çakmağı yakarak üzerine attı. Örtü büyük alevler hâlinde yanmaya başlayınca, yanındaki korumalar endişelenip söndürmek için hareketlendiklerinde; Esme onlara öyle bir baktı ki ikisi de çekinerek bir adım gerileyip aynı onun gibi örtünün yanıp kül olmasını izlediler. Ateş sönene kadar başında bekledi. Sanki o ateş, yanarken yaşadıklarını da yakıyordu. Alevler azaldı. Sönmeye yüz tutunca, eve girip odasına çıktı. Kirli ayaklarına, ayağının altındaki canını yakan çiziklere bakmadan yatağın üzerine çıkarak cenin pozisyonu alarak yattı. Saatlerce gözlerini cama dikip, öylece içi boşalmış bakışlarla baktı. Uyumadan sadece baktı. Sonunda vücudu yorgun düştü, gözkapakları ağırlaştı ve sabaha doğru zor da olsa gözlerini sonunda uyku teslim aldı.

5.Bölüm

Rüzgâr'ın arabası daha evin önüne gelmeden, köşedeyken, güçlü motor sesini duyan korumalar demir kapıyı açtılar. Rüzgâr büyük bir rahatlıkla arabayı girişe çekip içinden çıktı. Kapısı açık arabayı her zaman yaptığı gibi korumalardan birisine bırakıp evin girişine doğru ilerledi. Saçları dağılmış, üzerinde hâlâ dünkü giyindiği giysiler duruyordu.

Kapının girişine gelince girişteki yanmış çimenler ve ateş yakıldığını gösteren kocaman siyah bir alan gözüne çarptı. Cebindeki elini çıkarıp düz burnuna dokundu, kaşının birini havaya kaldırarak kapıdaki korumaya döndü.

"Bu ne?"

Koruma gerginleşerek ne diyeceğini bilemedi. Korkarak gözlerini kaçırdı. "Eşiniz efendim! Esme Hanım yaptı." dediğinde gözlerini çekinikçe yere sabitlemeye devam etti. "Yani, yatak örtüsü gibi bir şey yaktı burada."

Rüzgâr anlamıştı. Dün gecenin izlerini yok etmeye çalışmıştı kendi aklınca küçük cadı... Birkaç saniye yanan yere bakıp tekrar korumaya döndü.

"Ben yokken bir sorun oldu mu?"

"Bu olaydan başka bir şey olmadı efendim."

Rüzgâr kafasını sallayıp içeri girdi. Önce ayakları onu merdivene getirdi. Sonra bir anda vazgeçip salona doğru yürüdü. Ceketini çıkarıp koltuğun üzerine attı. Gömleğinin kollarını da dirseklerine kadar sıvadı. Sehpanın üzerindeki kumandayı alıp karşısındaki kanepeye boylu boyunca uzandı. Bir elini başının altına alırken, uzattığı ayaklarını birbirinin üzerinde koydu. Gözü televizyonda, saatlerce öylece durdu. Ne yukarı çıkıp gaddarca katlettiği eserini görmeyi düşündü, ne de durumunu merak edip hareketlendi. Zaten tüm geceyi şirkette çalışarak geçirmişti. Kafasını dağıtması gerekiyordu ve o da en iyi bildiği şeyi yapıp işlerine gömüldü. İşe yaradı da bir müddet sonra kendini işe öyle kaptırdı ki sabahın olduğunu dahi anlamadı. Güneş doğduktan sonra kollarını kafasının arkasına koyup tekerlekli koltuğunu cama çevirdi. Şu anda tüm Boğaz ayaklarının altında gibi duruyordu. Alacaya çalan gökyüzünde, aç karınlarını doyurmak için kuşlar uçuşuyor, her hâliyle İstanbul güne uyanıyordu. Herkes güne yeni uyanırken bazıları da yeni uyumaya çalışıyordu. Tıpkı, o ve karısı gibi. Manzarayı seyrederken gözkapakları kapandı. Türlü düşünceler ile boğuşan beyni bu çağrıya

Alien

kayıtsız kalmadı ve onu uykunun kollarına teslim etti. Birkaç saatlik uykudan sonra gözlerini açtığında ise Cem başında dikiliyordu.

Uzun, heybetli görüntüsü ile cehennem zebanilerine, güzel yüzü ise meleklere benziyordu. Hani derler ya, "Şeytan da bir melektir!" İşte bu söz bu iki arkadaş için geçerliydi. Uykusu o kadar hafifti ki nitekim babasının yaşadığı hayat ona bunu öğretmişti. Su uyur düşman uyumaz mantığı, onun hep beyninin içindeydi. Her an karşısına karanlık tarafından biri çıkabilir ya da hâlâ kapanmamış bazı eski hesapları karşısına dikilebilirdi. İşte bu sebepten başına sessizce gelip dikilen Cem'i fark etmişti. Hâlbuki Cem panter kadar sessiz yürümesiyle bilinirdi. Şimdi ise karşısında ellerini cebine sokmuş, kaşlarını hafiften havaya kaldırmış soru dolu bakışlar atarak yüzüne bakıyordu. Gözlerini tekrardan kapatıp mırıldandı.

"Çekil başımdan, uyuyorum!"

"Git evinde uyu! Senin burada ne işin var?"

"Cem..."

Cem bu sesin ikaz olduğunu biliyordu. Onun konuşmak istemediğini de. Arkasını dönüp odadan çıkmadan önce, "Umarım düşündüğüm şeyi yapmamışsındır?" dedi.

Rüzgâr gözlerini açtı, koltuğundan geriye doğru yaslandı. Kollarını hafiften açarak omuzlarını esnetti. Tutulan boynunu da sağa sola yatırıp esneterek kütürdetti. "Belki de düşündüğünden daha kötüsünü yapmışımdır!"

Cem'in kaşları çatılıp suratı sert bir hâl alırken, arkasını döndü. "O daha çocuk denecek yaşta... Senin insanlığını kaybettiğine, bu düşüncesizliği yaptığına beni inandıramazsın?"

"Belki kendimi kaybetmişimdir! Belki de o çocuk dediğin tam bir baş belasıdır! Dili zehirli bir yılandır!"

"Rüzgâr, onun bir suçu yok bunu biliyorsun! En azından düzgün davran amacına ulaşana kadar." diye çıkıştı kabullenemez bir tutumla.

Rüzgâr oturduğu koltuktan kalkıp umursamazlıkla bacaklarını esnetti. Aynı yerde uzun zaman oturmaktan, kalçaları bile uyuşmuştu. Kollarını esnettikten sonra pantolonunu çekip gömleğini düzeltti. Ceketini alıp kapıya doğru yürüdü. Cem'in yanından geçerken omzunu kavrayıp eliyle sıkarak sessizce, bir tehdit mesajı verdi: *"Benim hayatım, benim karım"* der gibiydi.

"Sen bilirsin! Bari canını yakma!" Başını iç gererek sarstı.

"Elbette ki ben bilirim! Ben onun kocasıyım."

İşte bu söz ofisten çıkarken tartışmaya son noktayı koymuştu. Cem de kafasını sallayarak arkasından odasına yürüdü. Bu adamı, gün geçtikçe tanımaz olmaya başlamıştı! Eski arkadaşını çok özlüyordu. Onun böyle canavara dönmesini seyretmek istemiyordu.

Müjde Aklanoğlu

Esme gözlerini vücudundaki yorgunlukla açtı. Yeni bir gün, yeni bir umut derlerdi ya, artık bu yalandı... Üzeri açık yattığı için her yeri tutulmuş ve üşümüştü. Dirsekleri üzerinde dikilip oturur vaziyete geldi. Saçları dağılmış, gözlerinin altı morarmıştı. Açlıktan karnı da ağrıyordu. Kaç gündür bir şey yemediği aklına geldi. Bir de dünkü eziyet onu acıktırmıştı. Ne kadar bu odadan çıkmak istemese de, ömür boyu burada saklanamayacağını biliyordu. Yavaşça yataktan kalkıp banyoya yürüdü. Vücudundaki acı, kasıklarındaki ağrı hâlâ aynı yerde; gaddarca kendini hatırlatarak duruyordu. Elini yüzünü yıkadı. Havluya uzanırken, ellerindeki yüzülmüş yaraları fark etti. Aynadaki aksine baktı. Boynunun bazı yerlerinde bu yaralardan vardı; hatta yaralar kabuk bağlamıştı. Usulca elini üzerinde gezdirdi suratını ekşiterek.

Ne yapmıştı kendine böyle? Demek vücudundaki acının sebebi buydu: Şişmiş gözleri, yorgun duran suratıyla öylece kendini izliyordu. Havluyu yerine asıp giysi odasına geçti. Valizinden üzerine kıyafet ayarlamaya başladı: Altına bol kesim kot, üzerine uzun kollu badi giyindi. Saçlarını tepesinde dağınık topuz yapıp, kıskaçlı tokasıyla tutturdu. Ellerine ve yüzüne biraz krem sürüp yaralarını yumuşattı. En azında yaralar gerilince acımayacaktı. Odadan çıkıp mutfağa gitmek için merdivenlere yöneldi. Sarsak adımlarla mutfağa girip dolaptan meyve suyu şişesini çıkarıp bir bardağa doldurdu. Dudaklarına götürdü ama içtiği meyve suyu daha midesine inmeden, onun sesini duymasıyla boğazına dizildi. Eli titreyince, elindeki bardak büyük bir gürültüyle yere düştü ve onun kalbi gibi parçalara ayrıldı.

"Tünaydın..."

Duyduğu bas sese kayıtsız kaldı. Arkasını dönmeye korkuyordu ya da hâlâ cesareti yoktu. Onun o ceberut suratını görüp de gününün aydın geçmesi mümkün müydü? Kalbi korkuyla çarparken, ellerini tezgâha dayayıp ondan güç aldı. Arkasındaki azametli varlığını hissetmek bile bacaklarının bağını kesmiş, gücünü almıştı. Omuzlarını kaldırıp derince bir nefes aldı. Kafasını dikleştirip cesaretle arkasını döndü. Kapıya yan bakışlarıyla göz attı. Kocasının suratına hiç bakmadan yanından geçip gitmekti amaç... Tüm gücünü toplayıp hareketlendi. Onunla değil muhatap olmak, esamesini bile anmak istemiyordu. Fakat istediği olmadı. O, kapıya doğru giderken, Rüzgâr'ın usulca önünü kesmesiyle olduğu yerde kalakaldı.

"Sana tünaydın dedim?" Sesi sert ve kızgındı.

Dişlerini sıkarak ellerini yumruk yaptı. Olduğu yerde sabit duruyordu. Gözleri şimdi ondan başka her şeye bakıyordu. Bir müddet bekledi önünden çekilsin diye... Çekilmedi... Hatta umursamazca bir de kapının pervazına geniş omzunu dayayıp kapının girişini o kocaman iri cüssesiyle kapladı. Esme onun gitmeyeceğini anlayınca, sesinin titrek çıkmamasını umarak, "Çekil!" diyebildi. O bile o kadar kısık, o kadar

Alien

güçsüz çıkmıştı ki dudaklarından, bedeninde dalga dalga yayılan korkunun halsizliğini yaşatıyordu.

"Sana kimse rica etmeyi öğretmedi mi?" diye ağır ağır söze başladı. Esme onunla değil konuşmak, yüzünü görmek istemese de, mecbur kaldı, duvardaki bakışların Rüzgâr'a çevirdi. Gözleri ona öyle suçlayıcı, öyle tiksintiyle bakıyordu ki; Rüzgâr'ın kendini bir böcek gibi hissetmesini sağlıyordu. Kara, dipsiz kuyu gibi batur gözlerinin içine korkuyla bakarken görse de genç kızı; aldırmadı. O küçük burnunu havaya dikmesi yok muydu, bir de işte o zaman kendini tam bir haşere gibi hissediyordu!

Onunla konuşmaması, onun inatçı yapısını gösteriyordu. Rüzgâr bunu aklının bir köşesine yazdı. İnatçıydı! Ama gözleri... O gözleri öyle bir bakıyordu ki tüm duygularını sesi değil gözleri tüm kıyıcılığıyla anlatıyordu. Rüzgâr bakışlarını gözlerinden çektiğinde, vücuduna kaydırdı. İşte o zaman fark etti, boynunun ve ellerini hâlini. Her yeri yara ve kızarıklık doluydu. Kaşlarını esefle çatarak yaslandığı kapının pervazından ayrıldı. Uzun bacakları ile attığı birkaç adımda yanına ürkütücü sıcaklığını ödünç vererek yaklaştı.

Esme irkildi korkuyla. Tüm soluğunun kesildiği hissetti. O yaklaştıkça, ufacık ayakları sarsakça geriledi. Kalbi korkuyla atarken -hatta atmayı durdururken- son adımıyla da sırtı dolaba dayandı. Artık gidecek yeri de kalmamıştı. Gözleri korkuyla büyüdü. Rüzgâr elini uzatınca, elleri ile dolabı arşınlayıp tırnaklarını geçirdi, gözlerini sımsıkı yumup olduğu yerde pusarak sindi. Onun eli yeniden tenine değince midesine bir ağrı saplanıp acı acı kasıldı. Rüzgâr'ın sinirli çıkan sesiyle yerinde sıçrayarak, gözlerini açmaya korksa da bunu yapmaya çabalayıp yavaşça araladı. İçinde gelgitlerin yaşanmasına, korkuyla cesaretin çatışmasına tanık oluyordu. Rüzgâr'm sinirden çene kasları gergin bir hâl almıştı. Gözleri elini takip ederek kızın kendine yaptığı yaraların üzerinde kara bir kuyu gibi geziniyordu. Sanki sesi az çıkmayacakmış gibi, sert sesi koyulaştı, sinirle tısladı. "Bu hâlin ne? Ne yaptın kendine böyle?"

Gözleri, Esme'nin tiksintiyle bakan güzelim gözleriyle buluşunca, kendini karnına ağır darbe alıp tuşe olan boksör gibi hissetti. Esme kendisinden beklenmeyen bir şekilde, başını dikleştirip cesurca söylendi: "Senin iğrenç salyalarını vücudumdan kazıdım ama dokunuşların..." Kolunu eliyle iterek boynundan düşürdü ve kendisiyle olan temasının önünü kesti. Rüzgâr da düşen elini yumruk yapıp cebine koydu fark ettirmeden.

"Fakat iğrenç dokunuşların hâlâ aklımda. Her saniye, her salise, sana olan nefretimi körükleyerek kendini hatırlatıyor!"

Ancak Rüzgâr aniden umursamaz tavrına büründü. Yakışıklı, pervasız yüzündeki haşin kaşının birisini alayla yukarı kaldırıp edepsizce

gözlerini üzerine devirdi. Sesi dalgacı ve aşağılayıcı haline bürünmüştü. "Vay be! Demek beni bu kadar çok düşünüyorsun!" diye küstahça tutumuyla, edepsiz lakırdılarına devam etti. "Bu hoşuma gitti karıcığım. Bir kadının kocasının dokunuşlarını düşünmesi, hem de her anında güzel bir şeydir... İyidir iyi. Demek ki bunu en kısa zamanda tekrarlamam lazım ki, hafızanda taze anılarla yer alsın..."

"Asla, duydun mu? As-la... Bu bir daha asla olmayacak."

Genç kadının koyu gözlerinde ürkek kıvılcımlar çaktı. Öfkesi burnunda, sinirden kuduruyordu. Onun kendisine tekrar dokunduğunu düşünmek bile ölümlerin en acısını tatmaktı. Buna dayanamayacağının, dahası bu sefer katlanamayacağının bilincindeydi. Rüzgâr sanki normal bir meseleden bahseder gibi umursamazca, gözlerini kahvelere dikip, "Asla! Bu çok büyük laftır küçük hanım. İnan bana, sana canım ne zaman isterse dokunacağım ve sen de buna istesen de istemesen de izin vereceksin! Sen benim karımsın. İtaat etmek zorundasın bana. İddialı lafları düşünerek konuşmalısın."

"Değilim..." Öfkeden gövdesi yay gibi gerilmişti. "Bedenimi aldın diye bana sahip olduğunu sanıyorsan... Aldanıyorsun! Hiçbir zaman senin olmayacak şeyler var..." Aslında söylediğini fazlasıyla iyi anlamıştı. Eğer buradaki varlığı ona sorun olmaya başlarsa, bu tecavüzcü söylediğini yapmakta gecikmezdi. Bunda başarılı da olurdu. Yüzündeki bütün kanın çekildiğini hissetti genç kadın.

"Görüyorum ki anladın." diyerek sararmış yüzüyle alay etti. Ardından adamın kara gözleri keskin bir hale büründü. "Her şeyinle benimsin! Değersiz hayatınla ve işe yaramaz bedeninle sen bana aitsin! Sadece benim..."

Daha ilk günden adamla boğaz boğaza gelmişlerdi işte. Esme gözlerini kısarak kesif bir öfkeyle bakıyordu yüzüne. Aslında hem sinirden, hem korkudan bedeni hafifçe sarsılıyordu. Ayakta durması imkânsız gibi gelirken bile, o bedenine yayılan aşırı öfkeyle titremeden karşısında dipçik gibi durabiliyordu.

"...Ve sen, kendine çok güveniyorsun?" dediğinde genç adamın dudaklarının kıyıları hareketlendi. "Bunu anlamana sevindim tatlım, bence sen de benim sözlerime güven ve 'asla' deme!" İfadesiz yüzü hafifçe sertleşti ve içinde patlamaya hazır olan öfkesini pervasız yapısının ardında kısmen de olsa sakladı. Kızın yüzündeki korkuyu görmezden geldi. Oysa kafa tutan bakışlarının arkasında, hiddetinin sönüp korkuyla titrediğinin gayet farkındaydı.

"Sen adi tecavüzcünün tekisin, senin sözlerine asla güvenmem. Irz düşmanı, manyak! Asla senin olmayacak aklım ve benliğim pislik! İsteyerek senin olmayacağım, zorla yaptığın iğrençliğinde boğulacaksın. Hep zorlanarak alacaksın alacaklarını, iğrençlikle..."

Rüzgâr'ın sinirleri gerildi, bu sözler onun sabrını zorluyordu ve hiç duymak istemiyordu. Onun kafa tutmasına zaten ayrıca sinirleniyordu. Hiçbir kadın ona kafa tutamazdı ama bu küçük aptal, inatla tutmayı sürdürüyordu. Elinin tersiyle bile boynunu kırabileceğini görmesine rağmen başını kaldırıp, onunla konuşmasına ahmakça devam ediyordu. Bir adımda aralarındaki mesafeyi kapattı. İncecik belinden kocaman elleri ile sertçe kavradı. Hızlı bir adımda onu kendisiyle mutfak dolabının arasma hiddetle sıkıştırdı. Azametli sert bedeni onun yumuşacık teniyle birleşti. Esme ezilen bedeniyle debelendi fakat kurtaramadı kendini... Onun kıskacından kurtulması şu anda imkânsızdı. Rüzgâr, tepinmesi kesilen kızın, elinin altındaki titrek bedenini fark etmesine rağmen umursamadı. Şimdi vücutları birbirine dayanıyor, bedenlerindeki tüm sıcaklık her ikisini de sarıyordu. Yumuşak hatlarının tamamı kocasının sert hatlarına dayanıyordu. Esme korkuyla titrerken bile, yüzünden birkaç santim ötesindeki adama tiksintiyle bakmaya inatla devam ediyordu.

"Benim sabrımı zorlama güzelim. Sinirlendiğim zaman nasıl olduğunu sana dün gece gösterdim biliyorsun. Ve tatlım sen beni tahrik ettikçe..." dedi açık bir içtensizlikle.

"Bana tatlım deme! Ben senin tatlm değilim!"

O, sözünü yarıda kesince Rüzgâr vücudunu daha da yasladı kollarında korkudan titreyen genç kıza, aralarındaki sınırları kaldırdı. Esme onun uzantısını karnında baskıyla sert bir şekilde hissedince, gözleri dehşetle irileşti. Manyak adam ne yapıyordu? Dolaptan destek alan elleri gücünü kaybedip aşağı düştü. Rüzgâr da bunu anlayınca, dudakları hadsiz bir memnuniyetle yukarı kıvrılarak, "Beni tahrik edince bu oluyor, hissediyor musun?"

Hissetmemesi mümkün müydü? Esme'nin istem dışı yanakları kızarınca istediği cevabı aldı. Utanmasını biliyormuş dedi.

"İşte böyle! Konuş tatlım? Hadi seni bekliyorum... Sen konuş, ben de seninle rahatlayayım. Bak buna ihtiyacım var, beni tahrik ettiğin gibi rahatlatmalısın..."

Kızın dudakları sert bir ifadeyle birbirine kenetlendi. Korkuyla yutkundu. Tüm kelimeleri, tüm sözleri gırtlağına takılsa da yuttu. Ona deli gibi bağırıp haykırmak istese de elleriyle omuzlarını dövüp yüzünü parçalamak istese de yuttu. Tüm kinini geri itti. Korkudan derin derin aldığı nefesler yüzünden göğüsleri adamın sert göğsüne çarpıyordu. Bunun olmasını istemediği için nefesini düzenlemeye çalıştı. Şu tehlikeli anında bir de adamın dikkatini başka yöne çekmek istemiyordu. Yüzüne ateş bastığını hissetti. Sustu bir an önce onu bıraksın diye, onun öfkesini körüklememek için derhal sustu.

"Kocana itaat etmesini öğreneceksin. Benimle olmayı isteyeceksin... Sen, benim kadınımsın!.." derken sözlerin üzerinde baskı kuru-

Alien

yordu. "Şimdi evdeki yardımcıyı senelik iznine ayırdım. Bundan sonra sabahları kahvaltımı hazır isterim. Ev işlerini de sen yapacaksın. Bana hizmet edeceksin, tek başına..." Rüzgâr, Esme'yi bırakıp bir adım geriledi. Esme serbest kalınca düşmemek için tekrar dolaba dayandı. Bacaklarındaki güçsüzlüğü ona hissettirmeden bakışlarını yere eğdi. Beyhude bir çabayla kendini savunurcasına omuzlarını kaldırdı. En sonunda bu gerilime daha fazla, dayanamayarak başını geriye doğru attı, dosdoğru genç adamın gözlerinin içine dik dik baktı.

"Karnım aç, kahvaltı hazırla... Hemen şimdi!" Rüzgâr buyurgan bir bakış atıp, arkasını dönüp mutfaktan çıkarken, onun sinirle söylenen mırıltısını duydu.

"Zıkkımın pekini ye... Pislik..."

Kafasını sallayarak salona geçti. Bu kız savaşmaktan hiç vazgeçmeyecekti... Ve ne var ki Rüzgâr, hiç istemese de bu kızın cesaretine hayran kalıyordu. Cesurdu küçük aptal, hem de fazlasıyla ukalaydı!

"İnşallah yediklerin boğazında kalır da hık diye gidersin, ben de tepende davul çalarım. Yok; hatta teneke, o bile sana fazla gıcık."

Dolabın önüne geçti. İçerisinden önce kahvaltılıları çıkarıp masaya bıraktı. Sonra sebze bölümüne geçip domates ve salatalık çıkardı. Mutfak tezgâhının köşesinde duran elektrikli çaydanlığa su doldurup prize taktı. Önce domatesleri yıkamak için musluğu açtı. Sonra bir anda vazgeçip tekrar kapadı. Doğrama tahtasına koyduğu kirli domateslerin canına okudu. Sanki elindeki domatesler Rüzgâr'ın kafasıymış gibi lime lime ederek işkenceden geçirdi. Dolaptan üç yumurta çıkardı. Bir tabağa kırdı çırpmadan öncede kabuklarından biraz içine ilave etti. Tereyağını kızdırdığı tavaya yumurtaları döküp omleti yaptı. Çay demini alınca sofraya şöyle bir baktı. Memnunca dudakları yukarı kıvrıldı. Koca sofrada düzgün olan tek şey çaydı. Onu da kendi içeceği için düzgün demlemişti. İşi bitince salona girdi. Koltukta oturmuş gazete okuyan kocasına hiç bakmadan, kupkuru sesiyle, "Kahvaltı hazır." dediğinde Rüzgâr başını gazeteden kaldırıp Esme'ye baktı. Elini dolgun göğüslerinin altında bağlamış, sağ ayağını yere ritmik bir şekilde kızgınca vuruyordu. Onun bu kızgın hâlini seyretmeye daldığını fark edemedi. Kendini toparlayıp yerinden doğruldu, onun peşinden mutfağa doğru yürüdü. Yemek masasına yaklaştığında gördüğü manzara karşısın da kaşları çatıldı. Sandalyesine oturup sırtını sakince geriye yasladı. Masadaki bardağını Esme'nin elindeki çaydanlığa uzatırken bakışları mutfakta dolaşıyordu. Mutfak tezgâhının üzeri batmış, domatesler işkence görerek katledilmişti. İşaret parmağını düz burnunun üzerinde gezdirip, boğazını temizledi. Esme de çayları doldurup yerine oturunca, keskin bakışları hedefini buldu.

"İşkence yeteneğini geliştirmek için yanlış sebzeleri seçmişsin?"

"Evet, kafan daha iyiydi." Ağzının içinden homurdanıp hiç oralı olmadan kahvaltı tabağına biraz peynir, birkaç tane de zeytin koydu. Karnı açtı ama canı hiçbir şey istemiyordu. Hele bir de iştahını tümden kaçıran bu adam, şimdi su dahi içmek istemiyordu. Aslında hâlâ onun karşısında neden oturduğunu dahi bilmiyordu. Onunla aynı havayı teneffüs etmek bile oksijen israfıydı. Fakat o da bunu biliyordu ki başka çaresi yoktu.

"Mahsus yaptın değil mi? Sırf beni sinirlendirmek için?"

"Bunu yapmaya ne gerek var, sen sinirlenmeye zaten yer arıyorsun! Lütfediyorsun."

Genç adam dişlerini sıktı. "Sen de sinirlendiriyorsun..."

Esme kafasını kaldırıp kocasının gözlerine baktı. Onun gözlerine ilk defa dikkat ederek bakıyordu. Kaşları çatıldı, anlamadığını gösterir gibi, soru dolu bakışlarını üzerine yöneltti. Rüzgâr elindeki kahvaltı bıçağıyla sofrayı göstererek, "Bunları diyorum... Bilerek yapmakla eline hiçbir şey geçmeyecek... beni kızdırmaktan başka, biliyorsun değil mi? Beni kızdırmaya ne kadar meraklısın, hoşuna mı gitti yaptıklarım? İstemen yeter güzelim, tekrarlarız."

Küstah tutumuna, edepsiz sözlerinin dehşet veren gidişatına dayanamayan Esme, dişlerini sıkarak, aldırmaz ayağına yatıp bardağın kenarındaki küp şekeri evirip çeviriyordu. Gözü tamamen masadaydı şimdi. Rüzgâr, Esme ses çıkarmayınca kaba sesiyle, "Sana kahvaltı hazırla dedim lanet olası... Çöp değil. Ben bunları yemem. Hemen yenilerini hazırla. Soru sorunca da cevap ver, alık alık bakma suratıma!" diye kükrerken, sesindeki keskin emri Esme duymasına rağmen yine de oralı olmadı. Asice kafa tutarken kafasını masadan yavaşça kaldırıp inadına derin vadiler gibi koyulmuş öfkeli gözlerini karşısındaki adama küçümseyerek mıhladı.

"Sen bana hazırla dedin (!) Ben de hazırladım... Sen sormadın ki yapabiliyor musun diye."

"Tabii ki yaparsın, kocaman kızsın. Bu kadar kolay bir şeyde ne var, şimdi çocuklar dahi yapıyor!"

"Yanılıyorsun. Ben böyle şeyleri beceremem. Yemek yapmak, hiç bana göre değil." Omzunu silkti. "Çok beceriksizimdir. Annem, benim mutfağa girmemi yasakladı!"

Onun, nefesini hızla çektiğini duydu. Oysa Rüzgâr ifadesizce karısına bakıyordu. Doğru mu söylüyor, yoksa yalan mı diye irdeliyordu! Esme o kadar rahattı ki nitekim tereddüt etse de biraz, sonunda inandı. "O zaman en kısa zamanda öğreneceksin..." diye buyurduğunda "Öğrenemem. Çok çabaladım ama başaramıyorum. Ben yumurta bile kıramıyorum. Annem de vazgeçti zaten, sen de benden böyle bir şey bekleme. Umudunu kes. Bu yaşta bu kadar..." Bunu özellikle söyleyip onun yaşını öne sürmüştü. Usulüne göre, 'Sen bana göre yaşlısın' de-

menin başka bir yoluydu. Adam doğru mu söylüyordu, yoksa yalan mı anlayamadı.

Sert hatları belirginleşen Rüzgâr'ın kaşları daha çatılırken, masadan hiddetle kalktı. Kapıya doğru yürüdü. Zaten iştahı kaçmıştı, bir de bu adamın sesini duyup yüzünü görmek midesini buruyordu. Rüzgâr başını yana çevirip omuzlarının üzerine yıktı.

"Nereye gidiyorsun kahvaltını yapmadan? Dünden beri bir şey yemedin..."

Esme kapının ağzında durdu fakat arkasını dönmedi. Sanki çok umursarmış gibi bir de yemesini mi bekliyordu! Bu adamın dengesiyle sorunları vardı. Bir an, diğerinin tam tersi gibi davranıyordu. Rüzgâr ise hâlâ ona bakıp masaya geri dönmesini bekliyordu.

"Yemiyorum..." Birdenbire sustu. Sonra, "Seni görünce iştahım kaçtı. Senin o meymenetsiz suratına bakıp kendime işkence edecek kadar salak değilim." deyip hızla kapıdan çıktı. Rüzgâr duyduklarını hazmetmeye çalışırken öfkesi galeyana geldi ve dişlerini öyle sıktı ki... Bu kız daha bu sabah korkudan titriyordu kedi gibi, şimdi tırnaklarını bileyen kaplan gibiydi. Bu nasıl kişilikti böyle? Bir öyle, bir böyle, dengesizdi. Onunla uğraşmak istemiyordu. Sakin tavrına geri döndü. Tabağına biraz peynir, biraz jambon aldı. Omletten de bir parça koydu. Domateslere işkence etmişti ama omlet iyi gibi duruyordu.

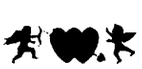
Çatalıyla tutup, bıçağıyla kesmeden önce biraz inceledi. Sonra da omzunu silkeleyerek ağzına attı. Bir iki çiğneyince dişlerine değen kabuklardan midesi kalktı. Yanındaki peçeteye uzanırken söyleniyordu. Bu kız yumurta bile hakikaten kıramıyordu, doğru söylemişti.

Ne işe yarardı ki? Yatakta berbat! Mutfakta berbat! Başına tam bir bela almıştı. Bir de başını dikip sivri dilini çıkarıp sürekli onu çıldırtıyordu. Elindeki peçeteyi masaya fırlatıp mutfaktan çıktı.

Esme sinirle odanın içinde, bir eli alnında diğeri belinde hızlı adımlarla mırmır söylenerek turluyordu. Az yesin de kendine hizmetçi tutsun hödük! "Allah'ım bu mafya bozuntusu adamla ne yapacağım ben! Iyyy! Bakışları bile kara, insanın içini karartıyor. Bir de kapkara kaşlarını çatarak bakması yok mu? İnsanın altına kaçırası geliyor." Karnı açtı, sinirleri gergindi. Annesini, kız kardeşini özlemişti. Aklına annesini görmeye gitmek geldi. Nasıl da merak ediyordur kim bilir onu şimdi? Sonra vücudundaki yaralar, yüzündeki şişlik aklına gelince vazgeçti. Onu bu hâlde görse kadının kesin yüreğine inerdi. Kendini sırtüstü yatağa attı. Bu baş belası adam evdeyken ne yapabilirdi? Elleriyle oynadı, sağa döndü, sola döndü zaman bir türlü geçmek bilmedi. Yataktan kalktı uflayarak, camın önüne geçti. Bir müddet de dışarıyı seyretti. Gökyüzünde saydığı kim bilir kaçıncı kuştu bu, bir süre daha seyretti, ondan da sıkıldı. Zaten izlenecek manzara da yoktu. Duvardaki televizyonu açıp tekrar yatağa uzandı. Ayağını ayağının üzerine atıp

kanalları zaplamaya başladı. Hiçbir şey ilgisini çekmiyordu. Tam kapatmayı düşünürken dikkatini Türkan Şoray'ın eski Türk filmi (Azize) çekince, o kanalda durdu. Zaten oldum olası Yeşilçam filmlerine bayılırdı. Farkında olmadan kendini kaptırdı filme. Her şeyi unuttu. Nerede olduğunu, kimle olduğunu! Türkan Şoray'ın yaptığı hareketlere hayranlıkla bakıyor, arada kendi kendisine kıkırdıyordu. O kadar rahattı ki şu anda tüm sıkıntılarını bir çırpıda unutmuş, sanki tonlarca yük omuzlarından kalkmıştı. Keza o sırada, bir çift kara göz tarafından hayranlıkla izlendiğini bile fark etmedi.

Rüzgâr üzerini değiştirmek için yukarı çıktığında odanın kapısı aralıktı. İçeriden kıkırdama sesleri geliyordu, merakına yenik düşüp aralıktan baktı. Esme yatağa uzanmış televizyona heyecanla bakarak gülümsüyordu. Onu tanıdığından beri ilk defa gülerken görüyordu. Daha önce suratına hiç dikkatli bakmamıştı. Ya da suratına bakmış mıydı ki görsün! Genç kızın gülerken dolgun kırmızı dudakları hafifçe yukarı mahzunca kıvrılıyor, bembeyaz inci dişleri sergileniyordu. Kahverengi olduğunu yeni fark ettiği gözlerinin içinde sanki haylaz meşaleler yanıyordu. Çocukça bir sevinç vardı yüzünde; masum, kırılgan, komik. Kendini şimdi gerçekten yaşlı hissetmişti onun yanında. Bir eline saçından bir tutam almış, evirip çeviriyordu. Upuzun vücudu ve ne kadar da zayıftı, sanki biraz zorlasa kopacak gibi ince. Beli o kadar narin duruyordu ki, iki eliyle kavrasa tamamını elinin içine sığdırırdı. Bacakları uzun ve biçimliydi, birbirinin üzerine atmış heyecanla sallıyordu. Gözleri geri yukarı tırmandı. İlk tepeciklere takıldı bakışları, küçüktüler ama elini doldurmuşlardı. Sert ve taze... Dudaklarında hâlâ tadı vardı. Onları nasıl okşadığı geldi aklına, fark etmeden eline baktı. Yaptığını idrak edince de, sinirle kaşlarını çattı. Sert yüzü asıldı. Kendisine kızarak kapının önünden çekilip, tekrar merdivenlere yürümeye başladı. Kendisine inanmıyordu! Hiçbir meziyeti olmayan, yatakta berbat olan ve vücudunun hiçbir özelliği olmayan karısı, az önce gözüne huri kızı gibi gözükmüştü. Sanırsın Afrodit! Kafasını sallayarak hızla salona girip koltuktaki ceketini eline aldı. Kafasında bir sürü soru vardı. En başta da gidip kendini rahatlatmak gibi ve bu iş için en uygun olan kişi de tabii ki arada bir uğradığı Ceren'di. Soru sormaz, sorun çıkarmaz, ona itaat eder, hep yolunu beklerdi. İstekli, yumuşak, uysal ve onu tatmin eden Ceren!

Rüzgâr bir elini kapının pervazına dayamış, kafasını aşağı eğmiş, kapının açılmasını bekliyordu. Kapı açıldı, kafasını hafifçe kaldırıp karşısındaki kadına baktı. Sarı saçları dağılmış, mavi gözleri kızarmış-

tı. Kaşının birisini havaya kaldırarak kafasını hafifçe oynatırken, genç kadın kapıyı açıp kenara çekildi, o da içeri girdi: Uzun, manken gibi boyuyla, dolgun hatlarıyla önünden yürüyordu. Altına giydiği mini penye şortu, üzerindeki beyaz atletiyle arkasına bakmadı. Büyük camların olduğu salon bölümüne geçti. Sehpaya bıraktığı yarım birasını eline alıp dışarı bakarken dudaklarına götürdü. Rüzgâr ceketini çıkarıp cam kenarındaki koltuğa attı. Genç kadının yanına gidip arkasından kollarını onun ince beline sarılıp çenesini boynuna gömdü. Konuşmadılar. Onun nefesi Ceren'in gerdanına çarparken, Ceren'in gözünden bir damla yaş süzülüp yanaklarını ıslattı. Gözlerini kapattı. Onun sıcaklığını hissetmek için kendini ona yasladı. Soru sormadı, hesap sormadı, sadece öylece durup onun sıcaklığını ödünç aldı.

Zaten karşılıksız sevmek de bu değil miydi? Rüzgâr, genç kadını kendisine çevirip yüzünü ellerinin arasına aldı. Gözyaşlarını başparmağıyla silip kafasını aşağı eğdi ve dudaklarını dudaklarına dokundurdu. Neden ağlıyorsun, demedi? Derdin ne, demedi? Sadece kendini düşündü. Direnmedi genç kadın. Zaten ona direnemiyordu ki, kollarını kaldırıp boynuna doladı. Konuşmadılar, sadece anın seyrine bıraktılar kendilerini. Rüzgâr kolunu bacaklarının altına sokup onu kucağına alıp yatak odasının yolunu tuttu. Genç kadın üzülse de kırılsa da ondan vazgeçemediği için, ona yine boyun eğdi. Her seferinde bu son deyip tekrar yaptığı gibi yine onun esiri oldu. Hatalarının, bu sefer en büyüğünü yaptığını bile bile, artık onun olmayan adamın, kadını oldu. Belki de Allah, onu yaptıklarıyla böyle cezalandırıyordu.

Ceren usulca yataktan kalktı. Gözleri, yatakta yatan adama kaydı. Yüzüstü yatmış, elinin birisi yastığın altında diğeri yastığın üzerinde duruyordu. Yanında sabahladığı adamı izledi. Tüm heybetiyle, ihtişamıyla işte orada, yatağında, yanındaydı. Öylece durup baktı. Delicesine sevdiği ama hiçbir zaman yatak arkadaşlığından ileri gidemediği adam... Gözleri doldu, hızla banyoya gidip içeri girdi. Klozetin kapağını kapattı. Üzerine oturup ellerini ağzına kapadı. Gözlerinden akan yaşlar yanaklarını yıkarken omuzları sarsılıyordu. Sesi çıkmasın diye elini ağzına iyice bastırdı. Sesini duymasını istemiyordu, biliyordu ki o, ağlak, pespaye kadınlardan nefret eder, çok konuşan kafa ütüleyenlerden iğrenirdi! Hiçbir şey söylememişti ona. Gözünde bu kadar bile değeri yoktu.

Evlendim diyecek kadar bile, hep alıcı hep talepkâr... Ceren de hep verici hep itaatkâr... Haberlerde duymasa evlendiğinden haberi bile olmayacaktı. Sevdiği adamı sonsuza kadar kaybetmişti. Oysa hâlâ umudu vardı. Bir gün sevecek diye ama olmadı.

Esme, ilerleyen saatlerde karnı ağrımaya başlayınca; mecburen aşağı indi. Gerçi onun arabasının ayrıldığını anlamıştı. Araba öyle güçlü ses çıkarıyordu ki; duymamak ne mümkün! Ama yine de gelmiştir diye tereddütlüydü. Salona tahayyülle göz gezdirip mutfağa girdi. Kendisine sandviç yapıp bir bardak kolayla odasına geri döndü. Saatler ilerledi, zaman geçti ama Rüzgâr Bey gelmedi. Korkuyordu. Biliyordu ki o adam bu odada yatacak, onunla aynı şeyleri yeniden yaşayacaktı, işte bu yüzden korkuyordu. Onu tekrar üzerinde, düşündükçe, içindeki keskin acı kendiliğinden tekrar baş gösteriyordu. İşkence gibi hareketleri, can acısı aklına geldikçe nefesi hunlarca kesiliyordu.

Dişlerini fırçaladı, üzerini değiştirdi. Üzerinde kırmızı kalplerin olduğu pijama takımıyla, işte şimdi tam bir çocuk gibi olmuştu. Saçlarını ikiye ayırıp ördü. Ona itici gözükmek adına ne gerekiyorsa yaptı. Uzak dursun, dikkatini çekmesin istiyordu. Eline bir dergi alıp karıştırmaya başladı, bir süre de televizyon izledi. Saatler ilerledikçe, bedeninin yorgunluğuna karşı koyamadı ve gözleri usulca kapandı. Kocaman yatağın içinde cenin pozisyonu almış, küçücük beden olup kaybolmuştu.

Rüzgâr kapının koluna uzandı, yavaşça aşağı indirip usulca açtı. Evin bahçesindeki direklerden vuran ışık odayı aydınlatıyor, ortama loş bir görüntü veriyordu. Gözleri yatağa kaydı. Kocaman yatakta yok olmuşçasına duran karısına... Hızlı adımlarla banyoya geçti, soyunup duşa girdi. İşi bitince giysi odasına geçip eşofmanlarını üzerine geçirdi. Yatağa yaklaştı, örtüyü yavaşça kaldırıp içine usulca yerleşti. Ellerini başının altına koyup sırtüstü bir müddet tavanı telakkiyle izledi. Yanındaki karısının vücut ısısını hissediyordu. Odayı değişik bir koku sarmıştı. Farklı ama güzel bir koku... Kafasını yana çevirip karısına baktı. Nefes alıp verdikçe, küçük omuzları narince inip kalkıyordu. O kadar sakin nefes alıyordu ki, bir anda içinden beline sarılmak, yüzünü saçlarına gömüp yatmak ve sadece uyumak geldi. Bunu düşündüğüne kendisi bile inanamıyordu. Sadece uyumak! Yavaşça yatakta aşağı doğru kaydı. Ona sırtını dönüp elini başının altına koydu, gözlerin kapattı. Bir müddet sonra vücudu uykuya yavaşça teslim oldu.

"Bırak... Bırak hayvan, bırak! Canım acıyor. Anneciğim yardır et... Bırak!"

"Esme uyan! Esme kendine gel."

Rüzgâr sabahın ilk ışıklarıyla, yatağında sarsıntılarla uyandı. Esn yatakta, elini kolunu sallayarak boğuşuyordu. Sonra sokranmaya ba ladı. Belli ki kâbus görüyordu. Uzanıp omzuna dokundu. Sakinleş uyansın diye. Yavaşça konuştu. "Esme uyan!"

Esme ter içinde, koluna dokunan elle gözlerini açtı. Kâbusur gördüğü adamı, yanı başında görünce önce algılayamadı. Gözleri anda irileşerek yerinden doğrulup panikle yataktan kalktı. Kalbi h

deli gibi çarparken, bacakları titriyordu. Bir insanın başına gelecek en kötü şey, kâbustan uyandıktan sonra kâbusundaki adamı yanında bulmaktı. Esme'nin dehşeti bitmiyor, uyanınca kaldığı yerden devam ediyordu. Adamın yanında yattığını, ona endişeli gözlerle baktığını daha yeni yeni algılıyordu. Geri geri birkaç adım attı. Zaten güçsüz olan bacakları daha fazla taşıyamadı, yere, dizleri üzerine çöküp oturdu. Ellerini cansızca kucağına koydu. Dehşetle büyüyüp dolan gözleri şimdi akmaya başlamıştı. Aklında binlerce düşünce, milyonlarca isyan ve soru vardı.

"Allah'ım, ben ne yaptım da, beni böyle acıların en büyüğüyle sınıyorsun?"

Omuzları sarsılarak ağlamaya başlayınca, sinirleri tamamen iflas ederek boşaldı. Şimdi masum bir çocuk gibi biçare ürkek olmuş, çaresizce hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. Rüzgâr uyku mahmuru haliyle yerde ağlayan karısına, gözlerini kırpmadan bakıyordu. Ne yapacağını, nasıl davranacağını bilmiyordu. Bağırsa mıydı, yoksa şefkat mi gösterse? Yatakta dizlerinin üzerinde ilerleyerek yanına geldi. Bacaklarını sarkıtıp birkaç saniye bekledi. Daha önce ağlayan kadınlara ne yapılır, nasıl susturulur bilmiyordu. O, Pelin'i hiç ağlatmamış, onu da ağlarken hiç görmemişti. Üzüldüğü zaman başını okşar, göğsüne çeker onunla konuşurdu. Fakat bu kız... Bu kız kardeşi değildi! Zorla sahip olduğu karısıydı! Yataktan kayıp Esme'nin yanına yaklaştı, diz çöküp ona baktı. Uzanıp tam dokunacaktı ki, Esme onu hissedip irkilerek kafasını kaldırdı. Oturarak gerileyip, korku dolu gözlerini kocasına dikti. Gözünden akan yaşlardan önünü görmüyordu. Rüzgâr tereddütle elini uzatınca birden haykırmaya başladı.

"Do-dokunma bana... Dokunma ne olur! Yal..."

Sesi gittikçe kısıldı. Hıçkırıklardan hiç duyulmaz, anlaşılmaz hâle geldi. Korku dolu gözlerini kocasına mıhlayıp tepkisini bekledi. Hırçın değil muhtaçtı.

Rüzgâr ilk defa ne yaptığını tam olarak idrak etti. Yanlış kişiden intikam aldığını fark etti. Onun hayatında korkunç yaralar açıp uykularında 'kâbusu' olduğunu... Şimdi içinden onu sinesine sarmak, sakinleştirmek geliyordu. Aynı Pelin gibi... Eğer şimdi bunu yapmazsa aralarındaki mesafenin büyüyeceğini, hatta uçurumların aşılmaz olacağını biliyordu. Uzanıp omuzlarından kavradı. Esme onun dokunduğu an ürküp çırpınmaya başladı. Rüzgâr aldırmadı, onu kendisine çekip göğsüne yasladı. Esme'nin güçsüz elleri onu ne kadar iterse, o da bir o kadar kendisine yaslıyor, sinesine basıyordu. Esme de bıraktı artık her şeyi, kendi haline bıraktı.

Esme'nin yaşadığı acılar hiç kolay şeyler değildi; hatta kimsenin kaldırabileceği şeyler değildi. Birilerinin ilgisine, merhametine, şefkatine o kadar ihtiyacı vardı ki ve yanında hiç kimsesi yoktu. Cellâdı aynı

Alien

zamanda sığındığı kişi olmuştu. Omuzları hıçkırıklarla inip kalkarken, gözlerinden akan yaşlar Rüzgâr'ın göğsünü ıslatıyordu. Ağlamasını istemiyordu. Sırtında hiç durmaksızın elini gezdirerek, onu sakinleştirmeye çalıştı. Ne yapılır, nasıl sakinleştirilir bilmiyordu. O acıtır, kanatır, arkasını döner çeker giderdi. Bunu öğrenmiş ya da öğretilmişti. Babası her zaman; "Kadınlara acıma, acırsan acınacak hale düşersin de anlamazsın." derdi.

Esme can havli ile sığındığı kucakta sakinleşti. Gözleri ağlamaktan şişmiş, burnu kızarmış akıyordu. Yavaşça geri çekildi. Kendisine inanmıyordu. En son isteği olan -hatta sonlarda bile yer almayan- adamın iğrenç kucağında müşfikçe teselli bulmuştu. Yorgundu. Güçsüzdü.

...ve içi acıyor, canı yanıyordu. Derin bir soluk aldı. Yavaş yavaş kendine gelir gibi oldu. Fırtınalı denizlerdeki sahipsiz gemiler gibi, sığmacak liman arıyordu ama sığındığı liman sarıldığı yılandı onun için. Dalgalardan kaçarken sahilde boğulmuştu. Akan burnunu çekip koluna sildi. Hiçbir şey demeden onun sıcaklığından kendini çekip yavaşça ayağa kalktı. Bacaklarının gücü çekilmiş gibiydi. Kendini zorlayarak banyoya doğru yürüdü. Kapısını kapayınca arkasına yaslanıp yere doğru kaydı. Kendine çok kızıyordu. Ona dokunmasına nasıl izin vermişti? Elini tenine sürmesine izin vermiş, bir de göğsünde ağlamıştı. Kendinden nefret ediyordu. Kafasını geriye atıp kapıya dayadı.

Rüzgâr, karısının kollarından kalkıp girmesine izin vermiş ama hâlâ olduğu yerde, az önce onun sarsak adımlarla girdiği kapıya bakıyordu. Böyle olsun istememişti. Bunu yapmayı o seçmişti fakat eziyet etmek aklının ucundan dahi geçmemişti. Yerinden kalktı, kapıya yanaşıp yavaşça açtı. Kalbine çöken ağrı da neyin nesiydi? O üzülmezdi! Kimseye de acımazdı. O zaman içindeki bu suçluluk hissi, kalbindeki ağır yük nefesini neden düğümlüyordu? Omuzlarını vakurca dikleştirdi, kafasını sallayarak kendisine kızdı.

"Saçmalama oğlum, uyku mahmuru boş bulundun, yoksa o küçük cadı için niye üzülesin! Saçma... Herkes hak ettiğini öder! Onun cezası da ailesinin suçunu yüklenmekti. Tıpkı kendisi gibi!

Alien

Müjde Aklanoğlu

6.Bölüm

Kafasını hafifçe yana attı. Başının altındaki yer yumuşacıktı. Uzun kirpikleri aralayıp yavaşça gözlerini açtı. Yatağındaydı!

Rüzgâr yatağın üzerine oturdu, ellerini saçına gömüp dirseklerini bacaklarına dayadı. Bir müddet öylece bekledi. Zaman geçti Esme'den ne ses geldi ne de içeride, ne yaptığını gösteren bir hareket vardı... Rüzgâr bakışlarını kapıya çevirip elini çenesinde gezdirdi sıkkınca, yerinden kalkıp kapıya yaklaşıp kapıya tıklattı. Ses gelmedi. O da kapıyı yavaşça açmak istedi. Fakat açılmadı. Endişelendi. Kapıyı biraz ittirince, onun kapıya dayandığını fark etti. Kapı biraz aralık olunca kafasını içeri sokup baktı. Başı bir tarafa düşmüş, kapıya dayanmış uyuyordu. Kapıyı öteleyerek dikkatlice itip açtı. İçeri girince yere eğildi. Onu nazikçe kucağına alıp kalktı. Genç kız uyku mahmuru kollarını boynuna dolayıp başını boyun köküne yasladı. Ilık nefesi Rüzgâr'ın boynuna çarpıyordu düzenli olarak ve içinde tuhaf bir titreşim sağlıyordu. Rüzgâr yatağa doğru yürüyüp onu yavaşça bıraktı. Belindeki elini çekmişti ama ensesindeki eli hâlâ kafasının altındaydı. Yüzü o kadar masum duruyordu ki kendini onun yüzünü izlerken buldu: Uzun kirpiklerini, ağlamaktan ve ovalamaktan kızaran gözlerini, küçük, düzgün, hokka burnunu... O şipşirin burnu iki parmağıyla tutup sıkmak geldi içinden. Sonra dudakları; dişlenmekten kızarmış, şişmiş, ne kadar davetkâr duruyorlardı. Elinin altında ateş varmış gibi onun üzerinden çekti. Neler düşünüyordu böyle? Hâlbuki daha bugün başka bir bedende, yasak bir tende kendini tatmin etmiş, rahatlatmıştı. Peki, şimdi neden ona hasretmiş gibi hissediyordu? Sinirlendi, kendini hızla banyoya attı. Sabah da ilk işi, yardımcılarını arayıp işe çağırmak oldu.

Başı da yastığında! İyi de bu nasıl olurdu? Son hatırladığına göre banyoda kapının arkasında oturuyordu! Dirseklerinin üzerinde doğrulup yataktan kalktı. Esnerken eliyle ağzını kapatıp kollarını açarak gerindi. Gözü saate kaydı, çok geç olmamıştı, henüz 8'i yeni geçiyordu. Banyoya doğru yürüdü. Giysi odasına geçip kıyafetlerini ayarladı. Hâlâ valizin içinde duran kıyafetlerini çıkarmak istemiyordu. Bir türlü eli, onları kendisine ayrılan bölüme yerleştirmeye gitmiyordu. Onlar

Alien

buraya ait değildi. Merdivenleri inerken mutfaktan tıkırtılar gelmeye başladı. O da merak ederek hızlı adımlarla mutfağa girdi. Birkaç adım atıp kapısının önünde durdu: Bir kadın tezgâhta bir şeyler hazırlıyordu. Sonra gözleri masaya kaydı. Sofra hazırlanmış, çay demlenmiş, kahvaltıya başlanmıştı.

Düğün günü gördüğü iri adam masada oturuyordu, kafasını kaldırıp ona baktı. Yakışıklı yüzü donuktu. Esme'yi görünce tebessüm ederek, "Günaydın Esme. Nasılsın?" diye sordu. Derin, yeşil gözleri sıcak bakıyordu. Aslında aynı Rüzgâr'a benzeyen sert hatlı bu adamdan korkmalıydı ama korkmuyordu işte... Yeşil gözleri bahar gibi bakarak tebessüm ederken, gülümsemesi genişledi. Şimdi gülen yüzünde bir tane de gamze açmıştı. Bu sert surattan beklenmeyen bir yumuşama katmıştı simasına.

"İyiyim teşekkürler." Tok sesi tekdüzeydi.

Rüzgâr masada açarak okuduğu gazeteyi indirmeden, "Oturmayacak mısın?" derken masanın kenarındaki fincanı alıp dudaklarına götürdü. Esme tezgâhta bir şeyler yapan kadına bakarak yerine sakince oturdu. Nasıl unutmuştu, bugün hafta sonuydu? Doğru ya artık günleri bile hatırlamıyordu. Aynı evin her bir köşesini arşınlayıp salon, mutfak hattı arasında mekik dokuyordu. Salon Paris, mutfak Fransa, yatak odası da Türkiye olmuştu. Daha ne kadar hapis kalacağını bilmediği cehennemine, uluslararası isimler koymuştu. Vakit geçmiyor, günler bitmiyordu. Usul susul ilerliyordu bu evde göçmen saatler. Hoş, bu adamın zindanında zaman mı vardı, o da ayrı bir konuydu?

"Ceyda, Esme'ye çay koyar mısın?" Bu sözle gözlerini kaldırıp onunkilerin içine dikti.

Orta yaşlı tombik kadın, elinde çaydanlıkla masaya yaklaştı. Fincana çayı koyarken Esme kadına bakıp tebessüm etti.

"Merhaba, ben Esme!" Önüne geçemediği bir merakla genç adama baktı. Adam ilgisizce omuzlarını sarstı.

Kadın toplu yüzünü Esme'ye çevirip iri gözlerinde beliren samimi bir bakışla, yüzündeki içten kocaman gülümsemesiyle baktı. "Ben de Ceyda efendim, bu evin yardımcısıyım."

"Tanıştığımıza sevindim Ceyda abla."

"Ben de efendim." Sesindeki tını ılıcak çıkınca genç kızın dikkatini çekti. Hem çok sıcak aynı zamanda mesafeliydi. Belli ki uzun zamandır burada çalışıyordu ve bir şey daha; kocasının, onunla konuşurken sesi yumuşuyordu. Ondan beklenmeyecek bir meziyetti. Bir de sanki ona saygıyla bakıyordu! Kaba adam, ne olacaktı! Rüzgâr gazeteyi katlayıp masanın kenarına bıraktı. Tekrardan fincanına uzanırken, ifadesiz gözleri karısına bakıyordu. Esme bunu hissetti ve rahatsız olup yerinde huzursuzca kıpırdanırken, bakışlarını yanındaki adama çevirdi. Cem sakince kahvaltısını yapıyordu.

"Sizinle hâlâ tanışmadık, gerçi sizi gördüm ama tam tanımıyorum... Kim olduğunuzu da bilmiyorum!"

"Ben Cem, Rüzgâr'ın genel müdürü ve arkadaşıyım." dedi çatalına taktığı peyniri ağzına atarken. Rüzgâr, parmaklarını masada tıkırdatırken ritmik olarak, araya kaynak yaptı. "O benim kardeşim." dedi duru bir sesle, sesindeki gurur tınısı açıktı. Koyu gözleri rahatsız edici bir dikkatle kızın yüzüne dikildi. Esme yerinden kalkıp mutfak dolabına doğru yanaştı. Sağ taraftaki dolaba uzandı, içinden ince belli bardak aldı.

"Ben verseydim efendim."

"Benim de ellerim var Ceyda abla ve hâlâ iş görüyor." deyip kadına göz kırptı. Orta yaşlı kadın da memnunca tebessüm ederek kafasını salladı. Bardağına çay doldurup sandalyesine oturdu. Bardağına bir tane de küp şeker atıp dalgınca karıştırmaya başladı. Zaten canı da hiçbir şey istemiyordu. Bir de hâlâ sabah yatağa nasıl gittiğini çok merak edip duruyordu doğrusu. Uyku sersemi gitmediğine de neredeyse emindi. Rüzgâr elinin arasına çenesini almış Esme'ye bakarken, "Yemek yemeyecek misin?" Esme kafasını hantalca kaldırdı. Bakışları bir saniyeliğine birleşince hemen rahatsızlığını belli eder şekilde başka yere çevirdi. Kafasını olumsuz anlamda salladı. Güzel yüzünü keder bürümüş, düşünce girdabına çekilmişti. Rüzgâr, kaidesiz bakışlarını hainçe onun üzerinde gezdirdi: Beyaz teninde, yanaklarında narince duran elmacık kemiklerinde, dolgun kırmızı dudaklarında -ki gözleri burada fazlaca oyalanmıştı- narin omuzlarında ve en sonunda penyesini ileri doğru inatla iten diri göğüslerinde, gezindi. Çok güzel ve naif bir yapısı vardı.

"Çok zayıfsın ve kaç gündür yemek yemedin." Sesindeki iğneleyici alay, yüzündeki yakıcı öfkeye karışıyordu.

"Ben kilomdan memnunum." diye kafa tutarak, dikleşti itaatkâr olmayan kelimeleri.

"Ben değilim, kemiklerin elime batıyor." Küstah sesindeki arzulu tını genç kız şok etti. Esme'nin tükürüğü boğazına kaçtı, öksürmeye başladı. Bakışlarını kahvaltı tabaklarına çevirdi. Çaktırmadan yanındakilere bakındı. Bu adam ne arsızdı böyle! Ne kadar kötüydü! Yüzü renkten renge girerken, onda hiçbir değişiklik ibaresi yoktu. Cem hiç duymamış gibi yemeğine devam ediyordu ve yardımcılarının suratına bakılırsa, onun da Esme'den kalır yanı yoktu.

Rüzgâr masadan sakince kalktı, kapıya doğru giderken apansız durdu. Çenesi öfkeyle kasıldı, gözlerinde kıvılcımlar çaktı.

"Ceyda, Esme yemek yemeden sofradan kalkmıyor."

Bu kesin emir, kadının renginin düzelmesini sağlamıştı. Az önce kırmızıydı şimdi ise beyaz. "Bu arada, Ceyda sadece mutfağa yardım için geldi. Sebzeleri senin eziyetinden korumak için ama temizlik hâlâ

Alien

ellerinden öper." Rüzgâr kapıdan çıkınca Cem de hareketlenip ayağa kalktı. "Tanışmamız pek güzel olmadı ama seninle tanıştığıma sevindim Esme."

Esme sadece kuru, kırık bir tebessümle dudaklarını burukça gerdi. Cem de uzun boyunu, iri bedenini alarak içeriye salona yönelirken Esme kendisine dikkatle bakan kadının, kocasından çekindiğini anlayınca sırf o üzülmesin diye kendini zorlayarak biraz bir şeyler yedi. Biliyordu ki bu adam kimseye acımıyordu. Cani yanı her an su yüzüne çıkabiliyordu. Dengesiz hareketleri, kişilik bozukluğu gibi belli olmuyor, manik depresif hallerini kestiremiyordu. Masada oturup biraz oyalanmayı düşünüyordu ki, içeriden Rüzgâr'ın emir telkin eden sesi duyuldu.

"Esme bize çay getir!"

Esme yerinden kalkıp bardakların olduğu dolaba, söylenerek gitti:

"Boğazına dizilir inşallah... İçtiğin son çay olur."

Bardaklara çay doldurunca, tepsiyi alıp mutfaktan çıktı, salona yöneldi. 'Bir ona hizmetçilik yapmadığım kalmıştı o da oldu' diye hayıflandı.

"Bu gibi küçük adamlardan korksaydık bugün burada olmazdık. Alır boyunun ölçüsünü oturur aşağıya. Onu kaale bile almıyorum. Bırak virgülü nokta olamaz o!" Cem başını hafifçe oynattı. "Elindeki dosyayı aldım zaten. Aptal! Aklınca eskiyi karıştırıp onu bize karşı kullanacak."

"Kullanamaz, o kadar cesareti yok. Malum bu biraz sıkar, amacı kendini garantiye almak. Ahmak adam!" Rüzgâr'ın erkeksi, sert dudakları soğuk bir tebessümle mırıldandı. "Onda akıl olsaydı, elini pisliğe daldırmazdı." Başını yana çevirdi. Esme'yi görünce boğazını temizledi. Önüne döndü.

Esme onların konuşmasını duyunca içini bir ürperme aldı. Bu nasıl bir konuşmaydı böyle? Mafya kılıklı kocası tam da kendine yaraşır nitelikte konuşuyordu. Kötü, kaba, cani; tüm meziyetler onda toplanmıştı. Rüzgâr dizüstü bilgisayarını bacağına koymuş, gözleriyle pürdikkat onu izliyordu. Cem de önüne sehpayı çekmiş, üzerine bir sürü dosya yığmış; onlara bakıyordu.

"Ben bu işten işkillendim. Bence birilerine güveniyor, arkasını birisine dayıyor." Başını hafifçe ağabeyine çevirdi.

Rüzgâr kayıtsız bir tonda, "Yakında çıkar kokusu, takma. Zaten belli olan şey onun kıçının tutuştuğu! Oraya sağlam bir tekme yiyince söner. Hem basiretsiz herif, o kadarını yapamaz."

Önce Rüzgâr'ın bardağını koydu önündeki sehpaya, sonra Cem'inkini de yanına bıraktı. Onların konuştuğu konuyu anlamadı ama birinin canlarını sıktığını kavradı. Rüzgâr hiç oralı olmazken, Cem başını işinden kaldırmadan teşekkür etti. Tam odadan çıkacaktı ki

Alien

tesadüf eseri gözü televizyona takıldı. Sesi kısık televizyonun ekranında kendi resmiyle Rüzgâr'ınki duruyor, resmi ortadan ikiye yıldırımlar ayırıyordu. Kumandayı alıp sesini açtı. Ekrandaki muhabir elinde mikrofon, bir evin kapısında bekliyordu. Bu bahçe bir yerden tanıdık geliyordu ama nerenin diye düşünürken, o bahçenin; bu evin kapısı olduğunu anlaması uzun sürmedi!

"Evet, Sayın Magazin D izleyicileri, sosyetenin ünlü güzellerinden Esme Sancaktar yine ünlü iş adamı Rüzgâr Karalı'yla birkaç gün önce aniden evlenmişti. Biliyorsunuz ki ünlü manken Mert'le birliktelikleri sürürken evlenen Esme Sancaktar (!) henüz aklımızdaki soruları yanıtlamadan, bu evlilik hakkında yeni bir bomba patladı. Dün gece geç saatlerde objektiflerimize takılan görüntülere göre, eski manken Ceren'le birliktelikleri bitmeyen Rüzgâr Karalı, geceyi sevgilisinin yanında geçirdi. Evet, evet, yanlış duymadınız(!) Şimdiki izlediğiniz görüntülerde gördüğünüz gibi, ünlü iş adamı Rüzgâr Karalı sevgilisiyle çok sıcak görüntüler sergiliyor! Şimdi merak edilen soru şu: Ünlü güzel Esme'nin tepkisi ne olacak? Biliyorsunuz ki kendisi de Mert'le birlikteyken evlenmişti ve herkesi sürpriz evliliğiyle şok etmişti. Şimdi aldatan aldanır sözünü size de söyler gibiler... Değil mi sevgili izleyiciler?"

Esme elinde kumanda, donmuş kalmış şekilde ayakta dikiliyordu. Rüzgâr'la Cem de şimdi televizyona dikkatlice bakıyorlardı. Ekranda Rüzgâr büyük camlı bir evde ünlü dedikleri mankenle öpüşüyor, sonra da kucağına alıp gözlerin önünden kayboluyordu. Rüzgâr ellerini saçına gömerek küfretmeye, Cem hemen telefonuyla bir yerleri aramaya başladı. Kimseden ses çıkmıyordu. Esme orada öyle dikilirken Rüzgâr televizyonu kapadı. Esme kendisine gelince, elindeki kumandayı hızla yere fırlatıp kocasına döndü. Gözlerinden öfke akıyordu fakat Rüzgâr Bey'de hiçbir değişiklik yok gibi kırılan kumandaya sakin ve ifadesizce bakıyordu. Bakışları kesişince ilgisizce tek kaşını kaldırdı. Her şey normal, yaptığı doğal gibi gözlerinin içine utanmadan bakmaya devam edince, Esme dayanamadı. Sinirden dudaklarını dişliyor, derin derin soluyordu. Bu adam tam bir abazaydı! Şimdi bir tepki verirse kendini bir şey sanacaktı. Onu kıskandığını bile düşünebilirdi. Allah'ım, tüm dünyaya müşkül biçimde rezil olmuştu. Dudaklarını yalayıp hiç çekmeden dişlerinin arasından kesif bir öfkeyle tısladı.

"Rüzgâr bana resmini verir misin?"

Rüzgâr'ın elleri cebinde karşısında beklerken, düz bakışlarıyla sözcükleri tartıp, karısının dediğini anlamaya çalıştı!

"Ne?" dedi sonra kendini toplayıp. "Ne yapacaksın resmi?"

"Az önce televizyonda bir öküz resmi gördüm de, aradaki yedi farka bakacağım seni pislik..." Bir cüret arkasını dönüp, hızla oradan ayrıldı.

Alien

Cem ayakta durmuş şaşkınlıkla Esme'ye bakıyordu. Bu kız ecelini mi susamıştı? Bu ne cesaret! Daha önce Rüzgâr'a değil hakaret etmek, sesini yükselten bile olmamıştı. Kısık bakışlarını arkadaşının üzerine çevirip Rüzgâr'ın tepkisine baktı, elinden bir kaza çıkarsa engel olmak için ama o hâlâ ifadesizce az önce giden karısının ardından bakıyordu. Sakince bakışlarını Cem'e çevirip, "O bana az önce 'öküz' mü dedi?" diye inanmazca teyit bekliyordu.

Bu kavganın büyümesini istemeyen Cem, anlamazmış gibi omuzlarını silkti. "Ben gidip şu dalkavukları başımızdan göndereyim." Kapıya doğru yürümeye başladı. Rüzgâr bu haberin nasıl çekildiğini düşünmeceğine, az önceki Esme'nin dediklerini düşünüyordu. Hızlı adımlarla merdivenlere yöneldi. Esme kapıyı yerinden söker gibi çarparak kapatı. Zorla evlendirilmişti! Tecavüze uğramıştı! Şimdi de boynuzlanmıştı... Hem de dünyanın gözü önünde. Herkes ona acıyarak bakacak ya da bir sürü imalı sorular soracaktı. Bu adamdan nefret ediyordu. Sinirle odanın içinde turlarken, o sırada Rüzgâr da içeriye bir hışım girdi. Esme ayıplayan bakışlarını ona çevirdi. Şimdi üzerine atlayıp yüzünü parçalamak, ona ihanet eden hayâlarını tekmelemek -hatta iş göremez hâle getirip- iyi bir ders vermek istiyordu.

Rüzgâr da aynı onun gibi kapıyı çarparak kapadı. Bugün bu kapının ellerinden çok çekeceği vardı. Tehditkâr bir adımla önüne geçip karşısına meyusça dikildi. Üzerinde dikilirken ona tepeden bakıp öfkesini kontrol altında tutmaya çalışıyordu. Dişlerini sıktığı o kadar belliydi ki ve her zamanki gibi kaşları çatılmış, kara gözlerinin üzerine düşerek daha da kararmıştı. Esme korksa da bu bakışlardan, pısırıkça geri adım atmayacaktı. Bedenleri birbirine bakacak şekilde karşı kaşıyaydı. Adam onun bertaraf olan yüzünü usul usul süzdü koyulularıyla: "Sen az önce bana 'öküz' mü dedin? Yoksa ben mi yanlış anladım?" derken dişlerinin arasından sesi yoğun bir kalınlıkta çıkmıştı.

"İnsanın kendi sıfatını bilmesi ne güzel!"

Rüzgâr dişlerini gıcırdattı. "Ağzına sahip ol cadı, yoksa ben olurum. O narin boynun elimde kalacak."

Esme müteessir yüzüne, alay geçer iğrenti gibi bir ifade takınıp başını geri attı, karamsar gözlerini tiksintiyle devirdi. Aslında korkması lazımdı... Korkuyordu elbet. Ama kafa tutmaktan da geri kalamıyor, ona tamah etmiyordu.

"Dünyayı boynuzunda döndüren 'öküz' efsanesi gerçek galiba, ne var ki tek farkla, onun yerine benim boynuzlarımda dönüyor... Madem öyle pislikler yapıyordun, evvela benim kanıma niye girdin? Bana niye zorla sahip oldun? Tecavüzcü, sapık..."

Son sözleriyle Rüzgâr'ın bedeni gözle görülür bir şekilde hiddetle kasıldı. Geniş omuzları daha da dikleşip, azametle kalktı. "Bu kelimeyi... Bir daha ağzından duyarsam..." Çenesi titreşerek hırsla oynadı.

Alien

"İma ettiğini dahi duyarsam, senin o yılan dilini koparırım. Sabrımın sınırında dolaşma bacaksız! Ağzına sahip ol..."

"Yaparsın sen. Senden beklenir, mafya kılıklı herif. Zaten tek yaptığın şey emir verip can yakmak... Benim ne haddime konuşmak. H hissettiğim yıkım, insan olarak değerim umurunda değil. Gaddarsın... Zalim... Kibirli bir pislik!" Rüzgâr ellerini ceplerine soktu. Geniş omuzlarını gerdi. "Beni iyi tanımışsın o zaman, o koca dilini ağzının içinden çıkarma ki kopmasın." Bakışları ve bedeni ne kadar da umursamazdı. Aslında öyle değildi. İçinde patlamaya başlayan azgın hiddetiyle, Rüzgâr bu kıza inanmıyordu. Kızdığı zaman dilinin ayarı kopuyor ama normal zamanda kedi gibi pısıyordu. Söylediği hakaretlere sinirlendi. Şimdi tüm vücudu ettiği hakaretlerle hiddetle kasılıyordu.

Esme, aşağılayan sesindeki savaş başlatan tınısıyla, "Ne oldu, gerçekler canını mı yaktı." dediğinde gözlerindeki suçlayıcı bakışlar insafsızca parladı. "Tecavüz etmedin mi bana? Sen bana zorla sahip oldun... Vicdansızca, sapıkça... Her anlamda pislikçe..." Esme başını cüretle geriye yatırdı. Durduğu yerde sıkıntıyla hafifçe kıpırdandı fakat bunu özenle sakladı. Ayaklarını yumuşacık halının tüyleri arasına gömerek yerden kuvvet aldı. "Pislik olmak zor, tecavüzcü olmaksa daha zor olsa gerek. Böyle anılmak nasıl bir duygu? Yaptığın iğrençliği hatırlatıyor mu? Duymaktan neden korkuyorsun ki, insan yaptığı eylemleri duymalı değil mi?"

Rüzgâr sıktığı dişlerinin arasından, öfkeli bir boğa gibi burun delikleri hışmıyla genişleyerek tısladı.

"Esme sus!"

Deli cesaretine bürünen Esme aldırmadı. "Senden nefret ediyorum. Sapkınca emellerinle, kiminle düşüp kalktığın umurumda değildi. Tabii, beni rezil etmediğin sürece... Fakat beyefendimizin işi bu. illa beni boynuzladığını inatla dünyaya duyuracak. Hayvan, ay pardon..." Elini ağzına koyup yanlışlıkla ağzından kaçmış gibi alaycılığıyla oynayarak "Bunu nasıl düşünürüm. Herkese layık olduğu değeri verecek-sin... Öküze kravat takmanın âlemi ne, öyle ya... Ah, pardon sana yine öküz ded..."

Rüzgâr seri bir hareketle, sert dudaklarıyla kızın dudaklarına kapanıp, hırpanice onu susturup hoyratça esir alırken, genç kız sadece dehşetle olduğu yerde donup kalmıştı. Öylesine öfkeyle öpüyordu ki, kızın canını yakacağına bir an olsun aldırmıyordu. Elinin biri ensesini sertçe kavrarken, diğeriyle belini tutup onu kendine sertçe çekiyordu. Aslında amacı sadece onu susturmak, sindirmek, cezalandırmaktı. Fakat algıladığı müthiş tat, hissettiği garip sıcaklık çok farklıydı. Bedenine değen kadifemsi ten ve kendi sert göğüslerinin arasında ezilen yumuşak tepeler... Az önce öfkeyle yaptığını eylemi, şimdi şehvetle tamamlıyordu. Kendini ana öyle kaptırdı ki elinin altındaki kız ona karşılık vermese

Alien

de dudaklarından aldığı tat bambaşkaydı. O kadar lezzetli, bir o kadar tatlıydı. Kendini ondan zar zor ayırdı. Nefes nefese biraz geri çekildi. Ama kendisini en fazla etkileyen, insanın duygularını sımsıkı kavrayıp adeta gözlerine saldıran vahşi güzelliklerdi. Esme gözlerini kapatıp, bu anın bitmesini bekledi. Büyük bir öfkeyle, 'bu kadarı da biraz fazla,' diye düşündü. Dudakları serbest kaldığında uzun kirpiklerini aralayıp afallamış ifadesiyle kendini genç adamın kararmış gözlerinde buldu. Gözbebeklerinde kendini gördü ve bundan korktu. Az önceki terbiyesizliğin üzerinde uyandırdığı öfkeye rağmen, adama ikinci bir kez bakmaktan kendini alamadı.

Rüzgâr gözlerini şaşkın bakan kahveliklere hapsederken, Esme ağzını açtı balık misali tekrar kapattı. Sonra şaşkın bakışlarından kurtulup kaşlarını çatıp gözlerini kısarak baktı. "Seni zorb..." Rüzgâr tekrar dudaklarını dudaklarıyla küstahça kapattı. Esme, göğsünü cansızca yumruklamaya başladı. Elleri onu yerinden dahi oynatamadı. Kendini çekmeye çabaladı fakat onun kıskacından kurtaramadı. Bedeni hâlâ onun bedeni tarafından esir alınmış olarak ona yaslanıyordu. Genç adamın kalp atışlarını, hızlıca atan kendi kalp ritminin yanında huzursuzca algılıyordu.

Rüzgâr, öpüşünü başladığı gibi bir anda bitirip geri çekildi. Elleri hâlâ onun üzerindeyken, teninin kadifemsi dokusunu es geçmeye çalıştı. "Ç'ok konuşuyorsun! Eğer devam edersen, bunun sonu..." Kafasıyla yatağı edepsizce gösterdi. Nefesini düzenlemeye çalışıyordu bir taraftan da. Esme elinin birini kaldırıp hızla ağzına kapadı. Sanki lafları ağzından istemeden kaçacakmış gibi sıktı. Gözbebekleri korkuyla kocaman olup titreşti. Bakışları yatağa kayınca, vücudundan soğuk bir ürperti geçti ve gözle görülür derecede titredi. Rüzgâr tutuşunu gevşetip bir adım geriledi. "Artık çok konuşmaman gerektiğini de öğrendiğine göre, umarım bir daha söylediklerine dikkat edersin!" Arkasını dönüp odadan çıkacakken, Esme ardından sinirle bağırdı.

"Midemi bulandırıyorsun ve ben galiba..." Eli ağzında banyoya koştu. Kapıyı çarparak kapadı. Lavaboya ellerini dayadı derin, derin nefes almaya başladı. Midesi ağzında atıyordu. Pislik herif onu öpmüştü hem de aldatmasının ardından. Yüzü ekşidi, midesine bir kramp girdi. Derin bir nefes alıp musluğu açtı. O sırada odanın kapısını çarpıp çıktığını gösteren o ses geldi. Kafasını sanki görecekmiş gibi kapıya çevirip "Pislik, iğreniyorum senden." diye hıçkırırcasına bağırdı.

Rüzgâr onun sesini merdivenlerde duyunca, bir an duraksadı. Katılaşmış bir zalimlikle dişlerini sıkarak, hızla salona geçti. Cem'i aradı, tüm o hiddet kuşanmış siniriyle. "Şu işi hemen hallet, evden bir an önce çıkmak istiyorum." Ve telefonu söylenerek öfkeyle duvara fırlattı.

"Midesi bulanıyormuş, haspam, sanki ben sana çok meraklıyım senin tatsız dudaklarına...!"

Alien

7.Bölüm

Sinirle kendini koltuğa atıp, ellerini saçlarında, yüzünde gezdirdi. Bu hiç iyi olmamıştı. Bu gidişle borsa ve şirket hisseleri halka arz edilirse, bir de onlar ikincil piyasadan toplanması gerekecekti. Piyasa bundan etkilenecek, hisselerde düşme gerçekleşecekti.

Yukarıdan uyuk sesleri gelmeye başlayınca kafasını o tarafa çevirdi, yerinden kalkıp oraya doğru yürüdü. Esme portmantodan çantasını alıp omzundan çapraz takınca, kapıya yönelip kapıyı açacaktı ki, onun o kabalık kuşanmış, otoriter sesiyle olduğu yerde sıçradı.

"Nereye gittiğini sanıyorsun?"

Topukları üzerinde arkasını dönüp kocasının hükmedici gözlerine usançla baktı. Rüzgâr ellerini cebine sokmuş, öfkeli düz bakışlarını kendine dikmiş ve bir cevap bekleyecesine kudretlice duruyordu.

Esme ondan daha fazla kızgındı hem de oldukça fazla... Bu adamı anlamıyordu. Yapan bu adam, kızgın bakan yine bu adamdı. Arsız hırsız ev sahibini bastırırmış derlerdi de inanmazdı. Sanki Esme onu boyunduramış gibi bakıyordu. Sinirli çıkan tutuk sesinin tonuna aldırmadan konuştu:

"Anneme gidiyorum... Olanları duyduysa kalbine iner." Arkasını döndü, kapıyı açacakken o tekrar konuştu:

"Eğer, o kapıdan çıkarsan, bir daha geri dönemezsin! Yerine kimin geleceğini de çok iyi biliyorsun değil mi?"

Esme olduğuyla olduğu yerde dondu kaldı. Duydukları karşısında üzerine dağlar çökmüş de nefes alamıyormuş gibi hissetti. Kapının tokmağındaki eli buz kesti. Gözleri dolmaya başlamıştı. Arkasını döndü, yalvaran gözlerini kocasına dikti. Yine de ondan, bir ümit izin vermesini bekliyordu.

"Lütfen izin ver gideyim. O bunları kaldıramaz, lütfen... Zaten yaşadıkları yeterince ağırken, bir de bu fazla gelir." diye yakarırken, Rüzgâr yüzüne hiç bakmadan arkasını dönüp salona geçti. Esme de ayaklarını sürüyerek onu takip etti hiç istemese de.

"Rüzgâr lütfen..."

Rüzgâr, adını onun ağzından ilk defa bu kadar yumuşak dile getirirken duyuyordu ama yine de, "Hayır! Gidemezsin..." diye insafsızca diretti. "Her yerde gazeteciler var. Olmaz..."

"Ben utanılacak bir şey yapmadım ki... Bana ne onlardan. Sen düşün! Onları hepsi senin peşindeler." Dilini ısırdı. Bir türlü tutamıyordu bu adama karşı şu kopası lanet dilini.

"Sana gitmeyeceksin dedim. Diretme. Ne bugün, ne de başka bir zaman gitmeyeceksin! Duydun mu? Bunu o küçük aptal beynine sok."

"Bana eziyet etmek hoşuna mı gidiyor, sadist?" Esme onun dediklerini hazmedemezdi. Ne demek gitmeyecekmişim? Hem de hiçbir zaman öyle mi?

Rüzgâr arkasını dönüp işaret parmağını kafasına dayayarak dürttü. "Senin beynin yok mu? Neden her dediğimi tekrarlattırıyorsun? Almıyor mu kafan, gidemezsin demek, gitmiyorsun demektir! Altyazı da geçeyim mi?"

Bu aşağılayıcı tutumla, Esme'nin gerilen sinirleri daha fazla dayanmadı. Bu adama tahammülü kalmamıştı artık. Gözleri dolunca kafasını yana çevirdi. Ağlamamak için titreyen dudaklarını sıkıyordu. Köşede, sehpadaki vazoyu görünce onu aldı, hışımla yere çarptı. Parkenin üzerinde parçalara ayrılırken vazo, salona doğru yürüyüp söylenerek duvarda montajlı raftaki cam biblolarını, tek tek duvara fırlatmaya başladı.

"Allah senin belanı versin... Ben sana ne yaptım? Her şeyi sen yaptın. Beni sen aldattın, ceremesini ben çekiyorum. Bıktım anlıyor musun? Senin dayatmalarından, verdiğin emirlerinden, kendini beğenmişliğinden, kaba hareketlerinden; bıktım. Okulumu elimden aldın, ailemi elimden aldın, sevdiğim adamı bile aldın. İnşallah geberirsin. Biri seni gebertir, ben de zevkle izlerim ama böyle giderse seni ben bile gebertirim. Ben..." Artık kıracağı bir şey kalmayınca elleri titremeye başladı. Altüst olan psikolojisiyle, sinirden tutmayan dizlerinin üzerinde yere kapaklandı. Gözünden ne zaman aktığını bilmediği yaşları koluna silerken, hâlâ cılız çıkan sesiyle isyanını veryansın ederek söylenmeye devam ediyordu: "Senden nefret ediyorum."

Rüzgâr yerinden hiç kıpırdamadı. Sakin olmaya çabalayarak onun sinirinin dinmesini bekledi. Nitekim kırılacak bir şey kalmayınca, oturup ağlamaya başladı ve tamamen sustu. Rüzgâr'ın cebindeki elleri yumruk olmuş, kızın söylediği her söz, hiç hedefini şaşmadan yerini bulmuştu. Sinirden sıktığı çenesindeki dişlerinden gıcırtılar duyulurken, ne kırılanlara ne de söylediği sözlere tepki veriyordu. Esme sinir krizi geçirirken, o sadece donuk gözleriyle seyretti. Sonra da kendi sinirini de yanına alarak salondan ayrılıp kapıyı çarparak gitti. Eğer hemen ayrılmasaydı ya onun ya kendinin canını yakacaktı.

Esme saatlerce orada öylece oturup ağladı. Elinden giden hayatına, yaşadıklarına, özlediği annesine; kardeşine; her şeye ağladı. Ağladıkça öfkesi büyüdü, büyüdükçe seyri de değişmeye başladı. Artık öfkesinin tek hedefi yoktu, ağabeyi ve babası da ondan nasiplerine düşeni alıyordu. Saatler sonra dizleri uyuşmuş, hatta buz kütlesine dönmüş halde ayağa kalkıp salondan çıktı. Merdivenleri tırabzanlarına dayanarak çıkıp odasına geçti. Üzerindeki ceketi çıkarıp bir köşeye fırlattı. Camın

Alien

önüne geçti. Dışarıda hava kararmaya başlamıştı. Kışın o kasvetli havası bulutlara çökmüş, yağmuru yüklü gri bulutlar henüz yeni kararmaya yüz tutmuş, günün son demlerini esir almıştı. Cama bir-iki damla yağmur düştü, ardından birbiri ardına cama çarpan sesleri duyulmaya başladı. Tıpır tıpır yağmurun düştüğü dallar eğilirken, rüzgârın vurduğu yapraklar dallarından kopup savruluyordu. Zaten daralan içi şimdi temelli karamsarlığa dönmüştü.

Saatlerce dikildi o camın önünde bakan ama görmeyen gözleri, bütün karanlığın çöktüğünü bile umursamadı. Kafasında soru kalmamıştı ki artık, boştu içi, bomboş. Hiçbir soru ya da cümle kalmamış, hepsi adeta tükenmişti. İçi çekilmiş, susuz çöllere dönmüştü, kendini kupkuru beden, hayat enerjisi çekilmiş vücut, ölü bir ruh gibi pasif hissediyordu. Zannetti ki, bir gün bıkacak... Esme'yi salacak ya da ona alışacak ya da... Ya da!.. Bir sürü "ya da"lar vardı içinde ümitlerle beslenen... Olmadı. Hiçbiri, istediği gibi olmadı. Ne ona alışabildi, ne de verdiği emirlerine. Bu zamana kadar başına buyruk dik kafalı kız, onun elinde pelüşten oyuncak bebek olup duvardan duvarlara çarpılıyordu. Hiç sıkılmadan kenara köşeye atıp, canı sıkılınca da eline alıp oynadığı bebek gibiydi hareminde. Mutfak ve bu oda arasında sıkışıp kalmıştı. Nefes alacak başka alanı yoktu.

İçeriyi, dışarıdan dik vuran güvenlik ışıkları aydınlatır olmuştu. Başı ağrıyordu çatlayacak kadar fena bir şekilde. Elini kaldırıp şakaklarını ovaladı parmaklarıyla. Geçmedi. Açık kapıdan çıkıp merdivenlerden indi. Mutfaktaki çekmecelere bakıp ağrı kesici aradı. Aradığı ilaçtan fazlasını kilerdeki kutunun içinde bulmuşu... Uyku hapları, ağrı kesiciler ve, ilaçlar. Eline uyku hapıyla ağrı kesiciyi alıp, tezgâhın üzerindeki süzgeçten bardağa su doldurup ilaçlarla birlikte odasına döndü.

Bardağı komodinin üzerine koyup yatağın kenarına oturdu. Elindeki şişeden bir tane ağrı kesici aldı. Sonra bir anda tüm kutuyu elinin içine boşalttı. Avucundaki ilaçlara bakarken aklından bir tek soru geçiyordu.

"Kimin umurunda!"

Esme kimin umurundaydı? Yaşamış mı, ölmüş mü? Kim takardı ki onu? Kocası istediği intikama kavuşur, ağabeyi vicdan azabına düşer; babası yanar kavrulurdu... Kendi düşündüğüne, kendisi güldü. Onda vicdan olsaydı onu buna zorlamazdı. Tüm o hayatı boyunca canı gibi sevdiği ağabeyi, eline diken batsa canını verirken, şimdi düşmanlarıyla aynı siradaydı. İlaçları komodine koyup yatağa uzandı. Elinin birini başının altına alıp yatakta yan döndü, gözlerini komodine dikip öylece baktı. Uzanıp boş ilaç şişesini parmaklarını arasına aldı. Komodinin üzerinde hareket ettirirken boş şişeden çıkan sesi dinledi. '*Uyuyacaksın, huzur içinde kalacaksın*' düşünceleri dolaşıyordu.

Şimdi kalksa şu ilaçları içse ne olurdu? En fazla dünyanın üzerindeki bir yük azalırdı. İlaçları eline aldı, su bardağını da. Avucundaki ilaçları, cesaretini toplayıp ağzına yaklaştırdı. Tam hayattan ümidi kestiği anda, o anda gözlerinin önüne annesi geldi. Gözü yaşlı çaresiz annesi, sonra da Ecem... Her şeye katlandığı, onun için sabrettiği kardeşi... Ya o ölünce bu pislik kardeşine sararsa! İçinde bir şeyler kabarmaya, yer değiştirmeye başladı. Elindeki ilaçları kapıya doğru bir hışım fırlattı. Şişeyi de yanına. Komodinden diğer şişeyi aldı. İçinden bir tane uyku hapı alıp ağzına attı. Üzerine bolca su içti. Ayağa kalkıp cama doğru gidip açtı. Yağmur durmuş, o yağmurdan sonra etrafı saran, mis gibi toprak kokusu her yeri esir almıştı. Kafasını camdan uzatıp derin derin içine çekti temiz havayı.

Gözlerini kapatıp bir müddet o anın tadını çıkardı. Bu hayat, Rüzgâr gibi adamlara kızıp terk edilemeyecek kadar güzeldi. Şu toprak kokusu bile böyle içine işlerken bu hayattan nasıl vazgeçebilirdi! Gözlerini gecenin karanlığına dikip mırıldandı: "Bir gün senden kurtulacağım. Canını yakarak, içini acıtarak, aldığın her nefesi burnundan getireceğim... İçini öyle yakacağım ki aldığın her nefeste ben olacağım da verdiğin hiçbir nefeste beni bulamayacaksın. İki nefes arasında sıkışıp kalacaksın. Ciğerlerine çektiğin her havada canını acıta acıta ciğerlerinde donup, orada hapsolacağım... Seni nefessiz bırakıp, canını yavaş yavaş alacağım!"

Rüzgâr tüm gecesini şirkette geçirmişti. Sabah eve geldiğinde o kadar yorgundu ki, hızla odaya çıkıp duş alıp yatmayı düşünüyordu. Dağılmış saçları, kırışmış kıyafetiyle, kirli sakalıyla yorgunluğu üzerinden okunuyordu. Odanın kapısını yavaşça açtı. Sabahın erken saatleri olduğu için onu uyandırmak istemedi. Bir de onun dırdırını çekemezdi. Usulca içeri girdi.

Ayağının altında boncuk gibi şeyler ezildi, umursamadı ilk başta. Sonra bakışlarını aşağı çevirip ayağıyla ne ezdiğini anlamaya çalıştı. Gördüğü şeyler karşında yutkundu. Gözlerindeki korkuyla başını kaldırıp yatağa baktı. Esme üzerini bile değiştirmeden öylece uyuyakalmış, sanki tarih tekerrür ediyor, aynı şeyler tekrar başa sarıyordu. Nefesinin kesilip kalbinin aynı o günkü gibi vahimce durduğunu hissetti. Şimdi karşısında Esme değil de Pelin vardı. İçinde bir yerlerde, bir şeyler can çekişmeye başlamışken, kalbi tekrardan deli gibi atmaya başladı. Yatağa yaklaşırken, içinden dua eder olmuştu. Bacağının kaldırıp dirseğini yatağa dayadı. Ellerinden güç alarak Esme'nin yüzüne bakmaya çalıştı. Uyuyor gibiydi. Bir rahatlama vücudunu sararken, gözlerine komodinin üzerindeki şişeler takılınca, sanki kalbi bu sefer atmayı kesti. O panikle, şuursuzca Esme'yi omuzlarından tutup sarsmaya başladı. Koca adamın sesi korkudan titreşiyordu.

"Uyan, uyan!"

Alien

Esme neye uğradığını şaşırdı. Uykunun en tatlı yerinde dehşete kapılarak sarsıntılarla uyanıp yerinde doğruldu. Gözleri kocaman olmuş, karşısındaki adamın ne yaptığını anlamaya çalışıyordu. Onu korku dolu gözlerle görünce, ona dikkatli bakmaya fırsat bulamadan kendini kollarının arasında buldu. Öyle sıkı sarıldı ki, Esme'nin canı acıyor, nefes alması zorlaşıyordu. Kendini Rüzgâr'ın kıskacından kurtarmaya çalışırken de sinirle bağırmaya başladı:

"Ne yapıyorsun? Gündüzler bitti şimdi de uykularım mı battı gözüne? İşkencene bunu da mı ekledin?" Elleriyle onu iterken, "Ya, bırak sana! O iğrenç ellerini çek üzerimden. Sana diyorum, pis ellerini çek." diye incecik sesiyle korkuyla çıkıştı. Sonunda Rüzgâr'ın kollarından kurtarabildi kendini, biraz geriye çekildi. Gözlerini gözlerine dikerek söylendi: "Sen kafayı mı yedin? Ne yaptığını sanıyorsun?"

Oysa o, bir an intihar ettiğini sanıp nasıl da korkmuştu. Sanki nefes alamamış, canı ruhuna dar gelmişti. İyi de ölse ona neydi ki?

Esme hâlâ ondan cevap beklerken Rüzgâr kafasını sallayarak kaldırıp uzun uzun Esme'ye baktı. Usul usul gezindi gözleri yüzünde. Sonra da komodine kaydı bakışları, şimdi Esme de oraya bakıyordu! Onun neden öyle davrandığını görünce, hainçe parlayan yüzüne alaycı bir gülücük koyup gözlerini sinsice kıstı. "Korkma. Senin gibi adiler olduğu halde bile, bu dünya yaşanmaya değer. Gerçi niyetim, o ilaçları içip rahatlamaktı ama vazgeçtim ölmekten." Kafasını salladı. Adama sert sert baktı. Alaycı, hatta aşağılayıcı bakışlardı bunlar. "Kime ne! Boş ver. Sana hesap vermek zorunda değilim. Bu can benim. İster ölürüm, ister yaşarım kime ne!"

Rüzgâr, gözlerine şimdi endişeyle bakıyordu. Ölmek mi istemişti? Bunu nasıl düşünürdü? Bu hayattan vazgeçmeyi... Bunu yapamazdı. Vicdanı baskın çıktı yine, *'Niye yapamasın ki'* dedi! '*Sen onun hayatının içine ederken, onun yaşamaktan ne beklentisi kalıyordu ki*?' farkında bile değildi konuştuğunun... Sahi konuşmuş muydu? "Ben senin öldüğünü sandım. Yatakta öyle hareketsiz görünce..." Bakışları tekrar ilaçlara kaydı. Kalbindeki korku aynı yeri alırken, konuşmasına devam etti: "Pelin de böyle yatmıştı, ilaçları içtiğinde ve bir daha..." Sustu.

Konuşamadı Rüzgâr ilk defa, konuşacak tek bir kelime, sarf edecek söz bulamadı. Şimdi tek ihtiyacı oydu ve yeni yeni hissettiği bu duygu kafasını muallak neticede karıştırıyordu.

Dizine başını yaslayıp saçlarını okşamasını, onun dizlerinde gözlerini kapayıp uyumayı istiyordu. Ne ironiydi ki, bunu da o çocuk dediği, küçümsediği kızın yapmasını istiyordu. Bu çok saçmaydı! Onun varlığına nasıl alışır, ona nasıl ilgi duyardı? Yok, bu; sahipsiz kaldığı için, kardeşi kadar küçük olduğu için ona acımasındandı... Kesin, başka sebebi olamazdı! Ona acıyor muydu?

Ya Esme! İçi niye acımıştı bu adamın garip haline? Oysa o hayatını mahvetmiş, geleceğini çalmış, geçmişini çöpe atmasına sebep olmuştu! Bir odanın içinde hayatını mahvetmesine, hizmetini görmesine mahkûm etmişti... Kararları almış, üzerinde uygulamıştı. Fakat şimdi onu öyle üzgün, mütecessir bakarken görünce daha doğrusu onu ilk defa üzgün görüyordu kardeşinin yaptığı şeyi yaptığını sanıp korkarken, onun bu hâline içi acıyordu. Bu karanlık düşüncelere öylesine dalmıştı ki kalın ve ölke kuşanmış ahenkli sesinin yanı başından kendisine seslendiğini duyunca şiddetle irkildi.

"İyi, bir daha saçmalamazsın!"

Öylesine... Öylesine nefret yüklüydü ki bakışları... Adamın nefesini boğazına düğümlüyordu. Rüzgâr hızla yataktan kalktı, uzun birkaç adımda banyoya geçti. Kapısını da çarparak hışımla kapatırken, Esme olduğu yerde ürkekçe sıçradı. Rüzgâr'ın ruh yorgunluğuna bir de bu korku eklenince, bedeninin iradesi azaldı. Hiddetsiz zihni yalnıca hedefinden şaştı. Ellerini banyo tezgâhına dayayıp kafasını aşağı eğdi, gözlerini kapadı. Derin derin nefesler alarak, kafasındaki düşünceleri uzaklaştırmaya çalışıyordu ama olmuyor; içindeki ses susmuyordu. Beyninin içindeki yavan ses, kendi bilemediği, cevap veremediği soruları yine ona soruyordu:

"Ne oluyor bana! Bu neydi şimdi? Niye korktum? Onu kaybetmekten mi? Hani senin için bir şey ifade etmiyordu?"

Kafasını sallayıp soruları dağıttı. Katı yanı ağır bastı ve kendini derhal toparladı. "Evet, etmiyor!" Bir duş alsa iyi olacaktı.

İşi bitip banyodan çıktığında gözü odada gezindi. Esme odada değildi. Giysi odasına geçip kıyafetlerini ayarladı, eşofman takımlarını giydi. Yatağa girip üzerine örtüyü geri çekti. Çok yorgundu ve başındaki ağrı hâlâ olduğu yerdeydi.

Başını yastığa koyup sağa döndü. Bir eli Esme'nin yastığının üzerinde; başı kendi yastığındaydı. Gözlerini kapadığında burnuna o değişik koku geldi. Gözlerini açıp kokunun nereden geldiğine baktı. Parfüm ya da çiçek olmalı diye düşündü. Fakat koku yanındaki yastıktan geliyordu.

Kendini o tarafa çekti. Başını onun az önce kalktığı yastığa koydu. Aynı kokuydu, birkaç zamandır odada kokan o güzel koku, yabani orkide kokuyordu. Yastığı iyice kollarının kıskacına alarak, burnunu o kokuya gömdü. Derin derin nefesler alıp içine çekti; birkaç dakika sonra uyuya dalmıştı. Nasıl olduysa bu koku onu rahatlatmış, başının ağrısını hafifletmişti.

Rüzgâr iyi bir uykunun ardından dinlenmiş olarak kalktı. Farklı bir huzur vardı yüzünde, mutlak bir ihtiyaçla gözleri dingin bakıyordu. Yaptığı sandviçleri servis tabağına koyup yanına da peçete koydu, iki büyük bardağa da kola doldurdu. Her şey hazır olunca tepsiyi alıp

Alien

salona geçti. Esme kanepeye uzanmış, gözleri kapalı ama uyumadığı belliydi, ayakları ritmik olarak sallanıyor, eli bacağının üzerinde hafifçe oynuyordu. Onun ne yaptığını anlayamadı. Elindekileri sehpaya koyarken seslendi. "Esme!" Ses gelmedi. Tekrar seslendi. "Esme duyuyor musun?" Yine ses yok, yanına yaklaştı elini omzuna uzatıp hafifçe sarstı. "Duymuyor musun beni?"

Esme gözlerini açıp kocasına baktı. Bir şeyler söylüyordu ama anlamıyordu. Ellerini kulağına götürdü, saçlarının sakladığı kulaklıkları çıkardı. Rüzgâr onun kulağında kulaklık olduğunu fark etmemişti. Esme gözlerine bakarak kafasını salladı "Ne diyorsun?" der gibi. Rüzgâr onun bu haline hafifçe tebessüm etti. İlk defa Esme'ye içinden gelerek tebessümle, kaşlarını çatmadan uyuşukça bakıyordu. Esme'nin gözleri yüzünde şaşkınca dolaştı. Dudaklarının kıyıları mı kıvrılmıştı ne? Bu adam şimdi ne diye böyle bakıyordu ki ona?

"Sandviç yaptım, sen de istersen birlikte yiyelim?" derken eliyle sehpayı gösteriyordu.

Esme'nin bakışları sehpanın üzerindeki tepsiye kaydı. Ayaklarını aşağı sarkıtıp oturur vaziyete geçti. Kulaklıkları boynuna asıp saçlarını kıvırarak tek omzundan aşağı sarkıtıp ayağa kalktı. Rüzgâr'ı hiç umursamadan. "Ben yemiyorum. Senin bir şeyini de istemiyorum." dedi buz gibi cansız sesiyle. Kapıya doğru yürüyecekken onun söylediği şeyle adımları dondu kaldı.

"Kardeşinle görüşmene izin veriyorum, istersen buraya getirtirim."

Dehşetle bedeni titreyen Esme topukları üzerinde arkasını apansız dönüp, öfkeli gözlerini kuşkuyla kısarak yüzüne baktı. Yanlış anladı! Bu adam şimdi de kardeşine mi sarıyordu? Kararmış bakışları hedefini bulurken, cızırtılı sesiyle konuştu.

"Onun senin yanına yaklaşmasını isteyeceğim fikrine de nereden kapıldın? Seni onun yanında görmek istemiyorum... Uzak dur ondan. Ne istiyorsan yapıyorum işte, karın bile oldum... Daha ne istiyorsun? Kardeşime yaklaşma! Hayatıma yaklaşma..." Sonra karşısındakine fark ettirmeden olağanüstü bir çabayla kendisini toparlamaya çalıştı. Vakur bir ifadeyle duraladı.

Rüzgâr'ın öfkesi burnundan salınırken, iri bedeni sinirle kasıldı. Sert yüzünün arkasına öfkesini gizledi. Ne sanıyordu bu kız onu, sübyancı mı? Evet! Tam da öyle olduğunu sanması için elinden geleni yapmış, keza istediği gibi korkutmayı başarmıştı. Dişlerinin arasından nefesini sinirlice dışarı bırakıp daha sakin hissiyatla konuşmaya çalıştı. "İstersen dışarıda, kafede ya da başka bir yerde de görüşebilirsin... Ama..." Bir 'Ama'sı elbette ki vardı! "Ama ailenin geri kalanlarıyla değil görüşmek, konuşmayacaksın! Onlar sana yaklaşsa dahi sen uzak duracaksın. Yoksa bu şansını da elinden alırım ve bunu yapacağımı iyi biliyorsun."

Esme ne diyeceğini bilemedi. Buna da şükür diye geçirdi içinden, Allah'ım sonunda kardeşini görebilecekti. Yine de ona belli etmedi.

Becerebildiği kadar soğuk ve ciddi bir sesle, "Benimle gene oynamadığını nereden bileyim?" diye hiddetiyle sordu.

"Daha önce kaç defa yalan söyledim." Adam omuzlarını silkti.

"Hiç!" Gerçekten bunu görmemişti. Esme biraz olsun rahatlamıştı şimdi. "İyi. O zaman anlaştığımıza göre yarın görüşürsünüz. Bir şartla, o da: Yanınızda Cem de olacak." Rüzgâr onun tepkisini bekledi. Esme'nin tek tepkisi arkasını dönüp merdivenlere doğru yürümek oldu.

"Benimle yemeyecek misin?" diye sordu beklenti dolu bir sesle.

"Canım istemiyor. Sana afiyet olsun." Yarını nasıl edeceğini bilmiyordu. Bu evde zamanla işi yokken, şimdi gözü saatte zaman bir türlü geçmek bilmiyordu. Saat epey ilerlemesine rağmen heyecandan bir türlü uyuyamıyordu. Yatakla savaşı bitmek bilmezken, garip gözleri camda, uykusunun gelmesini bekliyordu. Dalgınca bakındığı anda, onun ayak seslerini merdivende duyumsamaya başladı. Gözlerini uyuyormuş gibi kapattı. Ansızın soluğunun kesildiğini hissetti. Kendini sakin tutmaya zorlasa da bunda pek başarılı olamıyordu...

Rüzgâr içeri girince direkt giysi odasına gidip üzerini değiştirdi. Yatağa yanaştı. Onun her adımında, Esme'nin kalbinin atışı da hızlandı. Tutmuş olduğu soluğunu yavaşça koyuverirken yorgun bir tavırla, içinden ettiği duaların haddi hesabı yoktu. *"Allah'ım ne olur bana dokunmasın! Allah'ım ne olur hemen uyusun!"*

Ortada anlaşılmaz, muammalı bir hâl vardı. Rüzgâr yatağa girip sırtüstü uzandı. Ellerini başının altına koyup bakışlarını tavana mıhladı. Bir müddet sessizliğin keyfini çıkardı. Kafasını çevirip yanındaki karısına baktı. Pikenin altına iyice ürkekçe sokulmuş, korkak tutumla robot gibi duruyordu. Ondan uzak durmak için, o kadar kenara çekilmiş ki neredeyse düşecek vaziyetteydi. Ne kadar uzaklaşsa da bedeninin sıcaklığını buradan bile hissediyordu. Pikenin hızla inip kalkmasından da onun uyumadığını, numara yaptığını anlamıştı.

Gözlerini kapadı. Uykusu olmasına rağmen uyuyamıyordu. Hele de yanında bir kadınla hiçbir şey yapmadan uyumak ve o kadın karısıyken... Kafasını salladı dalgınca. O, kadınlarla böyle hiç kardeş gibi yatmamıştı. Evliydi. Karısı yanındaydı fakat ona dokunamıyordu. İstemediğinden değil, onun istememesinden çekindiğindendi. Aklına yüzlerce soru geliyor, ama bunların hiçbirini sormaya cesaret edemiyordu. Onların yerine kendini tekrar zorla o işi yaparken düşünemiyordu. İyi de neden bir tek o anı düşünüyordu ki bu sıralar hep, onu gördüğü her anda? Acaba canını yakmasa kendisine nasıl davranır, nasıl karşılık verir diye düşünürken bulması da çok sık tekrarlanır olmuştu? Bir de bu kız altında robot gibi durdukça, düşünceleri tekrar yer değiş-

Alien

tiriyor, rotasını şaşıyordu. İlle velakin şimdi onu istese de yapacağı iş, hiç cazip gelmiyordu. Yanında bir kıpırdanma olunca gözlerini kapattı.

Ondan yayılan güçlü erkekliği şiddetle hissediyor, bu da kendisini hiç mi hiç rahatlatmıyordu. Hayatında hiç rastlamadığı, haklarında hiç bir şey bilmediği erkeklerdendi. Sert, gaddar, haşin! Esme arkasındaki adamın düzenli nefesini duyunca uyuduğunu düşündü. İnsan her şeye alışıyormuş, onun dokunmasına tahammül edemezken, günlerdir onunla aynı yatakta yatmaya tahammül eder olmuştu. Dokunuşlarından midesi bulanırken, şimdi sadece ürküyordu, ona isteksizce tahakküm ediyordu.

Bir tek şeyin olmasından ölesiye korkuyordu! Ya tekrar onunla olmak isterse diye acizce korkuyordu. Aklına o keskin acı, içini parçalayan, ruhunu öldüren gaddarca darbeler geldikçe, nefes almakta bile zorlanıyordu. Bu düşünceler her gece beyninin bir köşesinden çıkıyor, onun odaya girmesiyle de korkularını tetikleyerek benliğini esir alıyordu.

Yataktan yavaşça kalkıp, cama yürüdü. Tülü kenara çekip kollarını göğsünün altında bağladı. Odaya vuran loş ışıkta yüzü görünmese de suratı yarı karartı olarak seçiliyordu. Gözleri bahçeye takılıp amaçsızca dolaştı. Dışarıda çok sert bir rüzgâr hüküm sürerken, geçtiği yerlerde uğultulu tiz bir melodi bırakıyordu. Hışırdayan yaprakların sesi çok hafif de olsa duyuluyordu. Aklına, böyle gecelerde ona bakmaya gelen annesi geldi. Nasıl özlemişti onu, kokusu burnunda tütüyor, hiç aklından çıkmıyorlardı. Annesinin şefkatini, sonsuz sevgisini, merhametini çok özlemişti.

İki haftadır gitmediği, gidemediği okulu! Arkadaşları kesin öğrenmişti çoktan hem evlendiğini, hem boynuzlandığını... Onların yüzüne nasıl bakardı artık? Bakamazdı... En iyisi okulu bu sene dondurmak, bu adamdan kurtulduğu ilk anda tekrar başlamaktı. Zaten bu adamın onu göndereceğini de sanmıyordu.

Peki ya, Mert...? Hiç mi merak etmiyordu onu? Kalbine bir taş oturdu, içinde ufak ufak bir sızı hissetti. Ona âşık mıydı? Seviyor muydu? Onu bile hatırlayamıyordu. Âşıksa niye kaç gündür hiç düşünmüyordu? Özlemiş miydi onu? Galiba çok özlemişti. Yeşil gözlerinin nasıl baktığını özlemişti. Üzüldüğü zaman sürekli onu güldürmeye çabalayan dalgacı yanını özlemişti. Sahilde özgürce onunla el ele dolaşmayı, sınırsız dans etmeyi özlemişti. Galiba en çok, eski hayatını özlemişti!

Gözleri doldu, yanaklarından yaşlar yavaşça süzülürken, dudakları burukça kıpırdadı. Sanki o sesini duyacakmış gibi, seslense kalbine dokunacakmış gibi... Ya da onun varlığını hatırlayacakmış gibi... "Ah, Mert neredesin?" dediğinde ikircikli, yüreği daraldı. Yasaktı bu isim diline, zihnine onu düşünmek yasaktı... Ama yapamadı, isyanı arşa

Alien

taştı. Vefasızlar yüzünden bedbahttı. "Beni niye kurtarmıyorsun? Hani çok seviyordun, nerede senin tükenmez aşkın?" Gözlerini elinin tersiyle kurulayıp burnunu çekti. Derin kederin sardığı iç çekmelerinin eşiğinde, bu düşünceleri ardında bıraktı. Yatağa doğru döndü. Artık kimseyi düşünmeyecekti. Ona değer vermeyenler için ağlamayacaktı. Yerine usulca uzanıp her zamana yaptığı gibi kenara kıvrılıp, kocasına sırtını döndü.

Rüzgâr, onu yataktan kalktığından beri izliyordu. Camdan dışarı bakarak sessizce ağlamıştı. O zamana kadar duran bir komplikeyle izledi. Onun huzurunu bozmak istemedi fakat o it herifin adını ağzından duyduğu an, işte o an kalkıp omuzlarından tutarak onu ölesiye bir öfkeyle canını yakasıya sarsmak istedi. "Sen benim karımsın!" diye haykırırken, damarlarındaki kan öyle deli akıyordu ki, her an coşmaya başlaması an meselesiydi. Dişlerini sıktı. Elleriyle pikeyi kavrayıp avucuyla sıkmaya başladı. Eğer kendini kaybederse, olacakları biliyordu ve bunu bir daha yapmak ve yaşatmak istemiyordu. Onu nasıl düşünürdü? Kendi karısı, yatağına başka bir adamı düşünerek giriyordu ve o sesini dahi çıkaramıyordu. Şu anda o Mert denen adamı öldürmek, hayır hayır parçalamak istiyordu! Yanı sıra da karsını...

O, bu düşüncelerle boğuşurken, sonunda karısının uyuduğunu hissetti. Sarsılan omuzları da, düzensiz nefesi de düzelmişti. Yan dönüp onun sırtına, deli öfkesiyle gözleri kan bürüyerek bakmaya başladı. Sinirli bakışları hafifledi, ona bakarken de tamamen yok oldu. Sanki az önceki yaşadığı sinir harbi değildi. Gözleri üzerinde gezinirken, onu böyle dikkatle ne zamandır incelediğini fark bile etmedi. İpek saçları yastığa dağılmış, ince naif vücudu uzunca yanma uzanmıştı. İçinden bir anda onun ince beline sarılmak dürtüsü yükseldi. Sadece sarılıp boynuna yüzünü gömüp uyumak... Boşta duran elini ona uzattı. Bunu istiyordu da ama yapmadı. Saçından bir tutam aldı, burnuna doğru götürdü. Kokuyu içine derince soludu. Yastıktaki kokuyla aynıydı. Bir kere daha içine çekti o kokuyu, bilmediği ama sanki yabancısı olmayan kokuyu. Huzur! Gözlerini kapattı. Yorgundu ve uykuya ihtiyacı vardı.

Sabah, kulağına gelen seslerle uyandı. Gözlerini açtığında odayı dolduran gün ışığı gözlerini alınca başını tekrar yastığa gömüp huysuzca homurdandı.

"Bu sesler de ne?"

Tıkırtılar kesilmeyince, başını yastıklardan kaldırıp yataktan çıktı. Dağılmış saçlarında ellerini gezdirip sesin geldiği yere, giysi odasına doğru yürüdü. Kapısına gelince içeri baktı. Esme valizlerini boşaltmış onları düzeltiyordu. "Sonunda..." diye geçirdi içinden. Ses çıkarmadan esneyerek gerindi, onu işiyle baş başa bırakıp banyoya geçti.

Esme valizleri sonunda boşaltmıştı. Artık kabulleniyordu galiba burada uzun süre kalacağını ve aynı zamanda da valizde kıyafetleri kırış

Alien

kırış olduğu için çıkarması lazımdı. İşi bitince, bugün için kenara ayırdığı kıyafetlerini giydi: Trikodan yarasa kol, mürdüm rengi elbisesi dizlerinin hemen üzerinde bitiyor, ince vücudunu tamamen sarıp sarmalayan elbise hatlarını ortaya çıkarıp onu daha bir alımlı yapıyordu. Altına, diz kapağının altında biten, süet, arkasında şeritlerle süslenmiş, topuksuz botunu giydi. Saçlarını açık bırakıp dalgalı fön çekti. Başına, yan tarafına yatan beresini takıp boynuna da takımı olan ince atkısını doladı. Ne zamandır yapmadığını yapıp yüzüne hafif makyaj yaptı. Komodinden saatini alacakken, banyonun kapısı açıldı ve kocası elindeki havluyla ıslak saçlarını kurulayarak çıktı.

Esme boş bulunup arkasını dönünce, dondu kaldı! Rüzgâr'ın üzerinde belden aşağısını saran kısacık havludan başka bir şey yoktu. Islak vücudundan hâlâ su damlaları süzülüyordu. Onun karşısında şaşkınca bakarken, ağzı açık durduğunu fark etti. Derhal kendini toparlayıp başını yere eğdi. Suratı yanmaya başlamış, kalbi kafesteki kuş misali göğsünü zorluyordu. Hayatında hiç bu kadar utanmamıştı. Ne var ki odadan da çıkamıyordu. Bunu yapması için onun önünden geçmesi lazımdı. Rüzgâr havlusunu çıkarıp umursamaz tavırlarla mantığını zorlayıcı bir hareketle kenara atınca, Esme nefesini tutup elindekileri ürkekçe yere düşürdü. Gözleri yerinden çıkacakmış gibi irileşince, elinin birini çocuk gibi hızla gözlerinin üzerine kapayıp, onu görüş alanından çıkardı. Aman ya rabbi!

Rüzgâr çaktırmadan ona baktı. Üzerine giydiği elbisesi her tarafını sarıp sarmalamış, ince belini ortaya çıkarmıştı. Uzun bacaklarını ne kadar botlar kapatsa da açıkta kalan kısmı ne kadar güzel olduklarını ortaya koyuyordu. Hele o diri kalçaları... Onlara dokunmuş, sıkmıştı. Eğildiği için tüm ihtişamlı hazinesiyle karşısındaydı. Şahane saçlarını açmıştı. Asıl şoku önünü döndüğünde yaşamıştı. Hafif makyaj yaptığı güzel yüzü ortaya çıkmış, tam bir afete dönmüştü. Koyu kahve gözleri sürmeyle daha bir irileşmiş, dolgun dudaklarına her ne sürdüyse daha bir güzelleştirmiş, öpülesi olmuştu. Onu görüp utanınca da yanakları kızarmış ve çok daha alımlı durmuştu. Bunun üzerine adamın kaşları çatıldı. Ne var ki şu anda ona bakmak bile onu sertleştiriyor, arzuyla titriyordu. Daha önce ona alıcı gözle hiç bu denli arzulu bakmamıştı. Ama bu kız, dendiği kadar vardı ve gerçekten çok güzeldi! Kasıklarındaki ağrı arttı. İç çamaşırlarını giyinmek için havluyu çıkardığındaki tepkisi çok tatlıydı. Yüzündeki masum kırmızılıklar morarmaya dönüşmüş, küçük kız çocukları gibi eliyle gözlerini perdelemişti. Bu hali öyle tatlıydı ki bu anın tadını çıkarmak işten bile değildi.

Esme ona hiç bakmadan elini indirip, başı önünde yere düşürdüklerini dahi umursamadan kapıya dönüp yürüdü. Kapıya yaklaşınca nefesini dışarı saldı. Mutfağa giderken de gördüğü manzara karşısında söylenmeye başladı:

"Adamdaki rahatlığa bak ya! Gözümün önüne anadan üryan çıktı. Sanki onun o 'kaslı,' 'heybetli' 'çekici' vücudunu görmeye..." Kafasının karıştığını anlayınca kendisine kızarak bu sefer de "Yani 'iğrenç' 'çirkin' 'berbat' 'moron' demek istedim... Ağzım beynimle dalga geçiyor herhalde!" diyerek mutfağa homur homur girdi. Yardımcılarının çoktan kahvaltıyı hazırladığını gördüğünde, güler yüzüyle, "Günaydın Ceyda abla." diye neşeyle kuş gibi şakıdı.

Bugün keyfini hiçbir şey bozamazdı. Bu kadını seviyordu. Yalnızlığının tanığı, dert ortağı gibi olmuştu. Gerçi o bir şey konuşmuyordu ama bakışlarıyla anlaşıyordu. Nazik, titiz, dikkatliydi. Evde yemekleri o yapıyor, temizliğe ise kocası görmeden yardım ediyordu. İyi yürekli, anaç bir kadındı. Ona bakarken gözleri şefkatle ışıldıyordu. Sohbetleriyle sıkmıyor, yerini ve ne demesi gerektiğini çok iyi biliyordu. Bazen de yordamınca akıl verdiği oluyordu. Ona yardımcı olduğunu... Ah o Rüzgâr bir görse, gazabında çürütürdü... Yine de bunu bilmesine rağmen vazgeçmeden, korkusuzca yardım etmeye devam ediyordu. Bir de durmadan "O kötü biri değil, yaşadıkları onu böyle yaptı! Yavrum, nasıl da yüklerin altından çıktı... " diye saçmalamasa... İşte o zamanlarda onu dinlemek hiç cazip gelmiyordu. Ne var ki zaten kulak tıkıyordu. Duymuyordu! Kötü değilmiş... Tabii ki değildi. 'Kötü!' onun yanında oraklı melek olarak kalırdı, baş şeytan dururken... İblis herif...

Ceyda masaya ekmekleri de bırakınca tebessüm ederek başını ona çevirdi. "Günaydın Esme Hanım." Gözlerini üzerinde memnuniyetle şöyle bir dolaştırdıktan sonra, "Bugün çok güzelsiniz. Size çok yakışmış." diye hevesle söylendi.

"Teşekkür ederim abla." Yerine oturup servis tabağına kahvaltılıklardan aldı.

"Günaydın Ceyda, bana çay koyar mısın?" Rüzgâr içeri girince Esme'nin karşısındaki sandalyeye oturdu. Yüzüne bakmayan karısına muzipçe gülüp, "Sana da günaydın karıcığım." dediğinde Esme başını çevirmeden huysuzca mırıldandı kızarmış suratıyla. "Hay, karın kadar başına taş düşsün e mi!" Bu sözü bu adamın ağzından her duyduğunda, o gece aklma geliyor sinir tepesine fırlıyordu. Şimdi utançtan değil sinirden kızarıyordu. Bilerek mi yapıyordu? Bu adam, inadına o geceyi hatırlatmak için ısrarla 'karıcığım' diyordu. Tabağındaki tüm yiyecekleri hızla yiyip bitirdi. Bugün iştahı yerindeydi hatta epey yerindeydi, çok fazla yemişti. Galiba kardeşini göreceği için iştahı açılmıştı.

Masada çayını yudumlarken kapı çaldı. Ceyda Hanım yerinden kımıldarken Esme kalkıp heyecanla yürümeye başlamıştı. "Ben bakarım." Rüzgâr'ın kaşının birisi havaya kalktı. Bu kızda bugün bir değişiklik vardı, pek bir sakindi, belki de kardeşini göreceği için böyledir diye geçirdi. Esme kapıyı açınca kızgın bakışlar atarak, "Daha erken

Alien

gelemezdin değil mi Cem? Rüzgâr mı tembihledi seni bu kadar geç gelmen için?" diye azarlar tonda çıkıştı.

Cem düz bakışlarını Esme'ye çevirdi. "Bari içerde yapsaydın sorguyu, kapıda korumaların önünde değil. Kocanla olmak yaramamış sana, ona benzemeye başladın sen de kısa zamanda!"

Esme sinirli bakışlarını, şimdi gözlerini kısarak yöneltmişti. "İçeri girmene gerek yok, ben çantamı alayım geliyorum! Hemen çıkalım, kardeşim birazdan okula gitmek için evden ayrılır." Büyük bir telaşla konuşmuştu. Duyguları ne olursa olsun, onlar tarafından anlaşılmasına hiç niyeti yoktu. Esme koşarak odalarına çıkarken, Cem içeri girdi. Rüzgâr karşısında, elinde fincanıyla girişte dikiliyordu. "Seninki beni de fırçalıyor senin yüzünden, ben de senin arkadaşın olduğum için çekilmezler sıralamasındayım haberin olsun!" Rüzgâr'ın küstah dudakları ılık bir tebessümle yukarı kıvrıldı, memnun başını uyuşukça sallayarak arkadaşına yaklaştı. Önüne gelince bakışları ciddileşti. "Dikkatli ol dememe gerek yok değil mi?"

Bu ikaza biraz alınan Cem, kafasını iki yana salladı. "Hayır."

"Şu çiçek işini ne yaptın? Gönderiliyor mu her gün?" Sesinin acılaştığını fark eden genç adam... İsteksiz gibiydi. Kaşlarını katıca çattı. Cem endişelenmişti. Ağabeyinin daha önce böyle konuştuğunu hiç duymamıştı o güne kadar. "Gönderiliyor. İlk birkaç gün geri çevirdi ama artık alıyor, sanırım seni merak etmeye başladı!"

"İyi." Fincanı keyifle dudağına götürüp, çayından yudumladı. "Biz de onun merakını gideririz, hemen bir görüşme ayarla, hatta yarın mutlaka görüşmek istiyorum."

"Erken değil mi? Biraz daha zaman tanısak?"

"Onunla uğraşamam. Zaten cazip gelmiyor." Gözlerini devirdi. "Yeteneğimin köreldiğini düşünmüyorsun değil mi? Evlendim, yaşlanmadım." Alaylı gözleriyle baktığında Rüzgâr, Cem zeki gözleri parlarken, bu duyduklarını hafızasının bir köşesine yazdı. Çarpıkça sırıtışı genişledi. "Bundan şüpheliyim..."

"Cem, burnun fazla düzgün kaldı. Kaşıntın mı var?"

"Estetikçim sağ olsun... İyi iş çıkardı toparlamak için."

"Ben de onu diyorum. Tekrar yamulmasın." Sesi sakin, gözleri keskin bakıyordu. Cem kafasını kayıtsızca salladı. Esme merdivenleri aynı hızla indi. Üzerine kadife, uzun ceket tarzı montunu giyinmişti. Çantasını da çaprazlama takmış, şimdi tam bir genç kız havalarında olmuştu. Yüzü de gülüyordu.

"Ben hazırım, hadi çıkalım."

Heyecanlı ve tedirgin olduğu hemen belli oluyordu. Gür ve uzun saçlarını örmeye üşendiğinden yüzüne düşmesini önlemek için bir bant takarak tepesinde toparladı.

Alien

Kapıya yaklaşınca istemese de kocasının gözlerine baktı. İzin verdiğinden emin olmak için ama Rüzgâr hiç beklemediği bir şey yapıp gene onu şaşırtmıştı. "Cem karım sana emanet!" derken de Esme'ye göz kırpıp arkasını dönüp gitmişti. Beyni ona oyun mu oynamıştı? Yoksa hâlâ ayakta mı uyuyordu? Büyük bir çabadan sonra yüzünün kızarmasını önledi. Fakat gözlerini üzerinden çekemedi. Vahşi kaplanları hatırlatan bir zarafetle hareket ediyor, sırt kasları, her adım atışında kaliteli ceketinin altında kabarıyordu. Kendisinin de rol aldığı bu yırtıcı hayvanlar krallığı içerisinde, azametli reisleri gibiydi. Onun son derece tehlikeli olabileceğini anladı. Bu sonuca nereden vardığını bilmiyordu. Esme hâlâ onun arkasından, gidişine afallayarak bakıyordu. Beyni ona oyun mu oynamıştı? Yoksa hâlâ ayakta mı uyuyordu? Arkasından Cem boğazını temizledi anlayışla, "Geç kalmayacak mıydık?" diye uyardı usulca. Esme kardeşini hatırladı. Hızla arkasını döndü. "Çıkalım." Ne var ki aklı hâlâ az önce gördüğü, olağanüstü şeyden ziyade şaşkındı. Onu sabah çıplak görmesi bile bu denli ilginç gelmemişti. Hızlı adımlarla Cem'in peşinden gidip arabasına oturdu. Onun arabasının da Rüzgâr'ınkinden eksik kalır yanı yoktu. Siyah Ferrari'si ışıl ışıl parlıyordu. Arabanın ön koltuğuna kurulup arabanın hareket etmesini bekledi. Cem bakışlarını ona çevirmiş, dümdüz bakıyordu. O da kafasını ona çevirip "Hadi ne bekliyoruz?" diye sordu.

"Emniyet kemerini takmayı!" dediğinde Esme derhal kemerini taktı. "Ne gereği var, hadi çıkalım." Kemeri takınca araba öyle hızla yerinden kalktı ki Esme resmen koltuğa yapıştı. Artık kemeri neden takması gerektiğini biliyordu. Ana caddeye çıkan araba resmen uçuyordu, koltuğun kenarını kavrayan Esme; "Ecele gidelim demedim Cem, acele gidelim dedim!" Cem gülerek öndeki arabayı solladı. "Kardeşin evden çıkmış olmalı, en azından okula girmeden yakalayalım." Esme gözlerini yoldan korkarak ayırıp ona çevirdi. Kaşlarını çatmış sert bakışları üzerindeydi.

"Sen nereden biliyorsun? Ya da dur söyleme! Takip ediyordunuz değil mi?"

"Sen çok zekisin, bak hemen anladın!"

"Benimle çocukla konuşur gibi konuşma."

Cem keskin bakışlarını yoldan ayırıp bir an Esme'ye donukça baktı. "Arkadaş olamaz mıyız? Sen benim kardeşimin karısı olduğuna göre, kardeşim de oluyorsun ve ben seninle iyi anlaşmak istiyorum, aramızdaki şu savaşı bitirsek fena olmaz hani?"

"Henüz buna hazır değilim... Zamanla bakarız ve senin, onun arkadaşı olman bile bu arkadaşlık için dezavantaj oluşturuyor." Bakışları yol kenarına kayınca "Hah işte! Orada bak. Servisten iniyor." diye heyecanla atıldı.

Alien

Cem arabayı hemen okulun önündeki yola çekti. Araba durduğu an, Esme hızla arabadan indi. Büyük bir heyecanla caddenin karşısındaki kardeşine bağırdı.

"Ecemmm!"

Sesi, müthiş bir heyecanla titriyordu. Kardeşi kafasını çevirince onun o özlediği gül yüzünü göründü. Ablasını gören genç kız trafik lambalarına aldırmaksızın hızla karşıya geçmeye çalıştı. Esme kollarını açıp geleni özlemle karşıladı. Esme'nin kalbi heyecandan şaha kalkmıştı. Arada kavga edip tartıştığı kardeşi şimdi özlem olup ciğerlerini yakıyordu. Gözlerinden yaşlar akmaya başlamıştı bile. İpek gibi saçlarını kokladı kardeşinin... Gözbebeğinin... Sımsıkı, iyice sarıldı. Onların buluşmalarını izleyen Cem bile bir tuhaf olmuş, duygulanmamak için kafasını çevirmişti. Esme kardeşinin yüzünü ellerinin arasına alarak akan gözyaşlarının arasından gözlerine bakmaya çalışıyordu. O da aynı ablası gibi ağlamış, çocukça bir tutuklukla burnunu çekiyordu.

"Seni çok özlemişim tatlım, hem de çok..."

"Ben de ablam... Çok özledim. Seni bir daha göremeyeceğimi sandım! Buna dayanamazdım. Ben seni çok seviyorum."

"Ben de seni çok seviyorum. Ölmüşüm gibi konuşma." Kardeşinin gözyaşlarını silip elinden tuttu. "Hadi gidelim, bugün okula gitme! Bir yerde oturup hasret giderelim." Ecem heyecanla durup elini çekiştirdi, onun çekişiyle de Esme kendini mecburen ona çevirdi. Kardeşi sevinçli çıkan sesiyle, "Eve gidelim abla, annem seni çok özledi. Görünce delirecek, acayip mutlu olacak." Esme üzgün bakışlarını kardeşine çevirip kafasını üzgünce salladı. Ona bunu nasıl anlatabilirdi? "Sadece seni görebilirim o kadar..."

O anlatmasa da Ecem durumunu anladı. Suratını asarak yanına gidip onunla arabaya doğru yürüdü. Arabaya yaklaşınca Cem'i gören Ecem olduğu yerde durdu. Esme kardeşine baktı. "Hadi Ecem yürüsene."

Ecem gözlerini Cem'den ayırmadan "Abla... Galiba bayıldım, beyaz atlı prensim beni almaya geldi. Hem de at yerine Ferrari'yle." diye şipşirin bir muzırlıkla dudaklarını büktü.

Cem'in tebessümü genişledi, beyaz dişleri açığa çıktı. Esme kardeşini çekerek "Hadi, zevzeklik yapma, vaktimiz az." diye yalancıktan azarladı.

Cem arabasını ustalıkla otoparka bırakıp arka koltuktaki kızlara döndü.

"Hadi, inmeyecek misiniz?"

Esme kafasını aldırıp ona baktı, kederle kardeşinin elinden tutup arabadan indi.

Kafeye geçeli birkaç saat olmuş, kardeşiyle iyice hasret gidermişti. Onlar otururken Cem de elindeki laptopla ilgilenmişti. Gerçekten o kadar dalmıştı ki onları dinleyecek halde bile değildi.

Kardeşine iyice yaklaşıp "Annem nasıl canım, iyi mi?"

Ecem'in gözleri doldu. "Seni çok özlüyor... Bir haber alamadıkça çıldırıyor, o zaman da evi babamla ağabeyimin tepesine yıkıyor. Yani anlayacağın, evde onun savaş rüzgârları esiyor."

Esme'nin gözleri dolarken kederle, derince bir iç çekti. Bakışlarını kafenin camından dışarı çevirip bulutlara baktı. "Onu çok özlediğimi, beni merak etmemesini söyle! Onu çok seviyorum. Üzülmesin iyiyim."

Ecem üzgün bakışlarını ablasına çevirdi, onun iyi olduğunu görüyordu ama üzgün bakışları pek de iyi gibi durmuyordu. Bir de hep bakışlarını saklayıp durması... Zaten yanlarındaki adamın varlığından pek rahat konuşamıyorlardı. Belli ki ablası da konuşmaya çekiniyordu ama yine de sordu: "Abla gerçekten iyi misin? Yoksa bizi..."

Esme birden ona çevirdi yüzünü. Hafifçe tebessüm ediyordu.

"Yok ablam, gerçekten iyiyim, yani alışmaya çalışıyorum! Zamanla olacak." Buna kendi bile inanmıyordu ki o inansın.

"Abla ama bir televizyonda onu başka bir kadınla gördük ve..."

Bu sözler yüreğine her ne kadar hançer gibi saplansa da belli etmedi. Fakat her ne kadar olsa da soğukkanlılığını kaybetmeye başladığını hissetti. Esme dudaklarını dişledi; ne diyeceğini, nasıl cevap vereceğini bilemiyordu. Birkaç saniye düşündü. Annesini üzmek istemiyordu. Olanca cesaretini toplayarak, yüzüne yalandan bir gülücük kondurup yalan söylemek zorunda kaldı.

"He, o mu? O, önceden olan bir görüntü, anneme söyle üzülmesin, ben iyiyim bak, kötü bir şey olsa burada olamazdım değil mi?"

Cem her ne kadar işleriyle ilgilense de duyuyordu. İçinden Rüzgâr'a sövmeyi de ihmal etmiyordu. Tabii küfür olarak değil kızarak!

Tüyleri diken diken olan Esme lafı değiştirerek, "Hem bunları boş ver... Sen ne yapıyorsun? Okul nasıl? Bizimkileri görüyor musun? Kızlardan haberin var mı? Okuldan aradılar mı?" diye sordu. Bir yandan da sessizce el çantasını inceliyordu.

Ecem kaşlarını kaldırarak ablasına baktı. Ağzını burnunu tatlı cadı gibi kıvırarak bekledi. Onun cevap vermesini bekleyen Esme dayanamadı, "Hadisene söyle, ne bakıyorsun öyle tuhaf tuhaf?"

"Hangisinden başlayayım?"

"Sen hangisini istersen..."

Muzip duruşuyla sabitleşen Ecem, dalgaya alır gibi hareketlenip, "Okuldan aradılar hem de her hocan tek tek, bu kadar sevildiğine inanmıyordum; gerçekmiş. Neyse, annem onlarla konuşup durumu halletti. Kızlar eve geldi, annem bunu da halletti ama yine de onlar

Alien

sana çok kızdılar habersiz evlendiğin için... He, bir de sizin çocuklar basket maçında kupa almış, sana selamları var Face'den resim atmışlar belki bakarsın... Benim okuluma gelince... Eh işte, ite kaka gidiyor. Oh sonunda bitti. Amma uzun oldu be..."diye sözlerini derin nefeslerinin ardından tamamladı. Esme kardeşine sarıldı. "Gel buraya zevzek, işin gücün matrak!" Ecem ablasını iteledi. "Abla ne yapıyorsun ya, karizmamı çiziyorsun." Ecem bakışlarını Cem'e çevirdi. "Öhö öhö..." Cem kafasını sesin geldiği yere çevirdi. "Siz hiç konuşmaz mısınız? Ya da boş verin siz hep böyle bakın hiç konuşmayın, ben bakışarak da anlaşabiliyorum, hatta telepati bile kurabilirim sizinle, o kadar yani."

Cem kaşının birisini kaldırıp küçük kıza baktı. Bu kız gerçekten çok tatlıydı ve aynı zamanda zeki, sabahtan beri ablasını türlü şebeklikle epey de oyalamıştı. "Niye, sen de Kızılderililer gibi dumanla konuşmayı mı keşfettin!"

Muzip yüzü parlayan Ecem, ellerini masaya dayayarak yaklaştı. "Sen iste, ben onun da kitabını yazarım, hem çok da satar evvel Allah." Cem gözlerini devirdi. "Sen bana asılıyor musun, bana mı öyle geliyor?"

"Galiba... Belki biraz... Uff, evet!"

"Peki, bunun için biraz büyük değil misin? Ben senin yanında epey genç kalırım, sen de çok yaşlı."

"Aramızda birkaç yüzyılın lafı mı olur, ben bunlara takılmam merak etme. Ben küçük falan değilim gerçekten, 17 yaşına gireceğim, senden en az on ya da bilemedin on iki, yani fazla sayılmaz değil mi?"

Esme onun bu konuşmasına şaşkınlıkla bakarak "16!" diye düzeltti. Kardeşinin şakacı yanını bildiği için onun şaka yaptığını sanmıştı ama konuşma giderek ciddileşince kardeşine bakıp "Cem sana uygun birisi değil tatlım ve inan bana hiç istemezsin!" diye direkt lafa daldı.

Ecem, Cem'e bakıp muzipçe "Niye, sen vampir mi sin?" diye hilekârca sordu.

Esme ondan önce atılıp "İnan vampirler onların yanında yarasa kadar masum kalırlar..."diye ciddi tavrına, en ufacık taviz vermeden tamamladı. "Zararlılar..."

Öte yandan Cem bu kızın mizah duygusuna bayılmıştı. Ona cevap verirken telefon çaldı, o da izin alarak ayağa kalktı. Esme, kardeşine sinirli bakışlarını yöneltti. "Ablacığım sen ne yapmaya çalışıyorsun? Az önceki halin de neydi öyle?"

"Hey hemen sinirlenme şaka yaptım (!) o da anladı zaten." Esme'nin yüzü hafiften gülünce Ecem atıldı. "Ama çok yakışıklı adam, değil mi? Büyük olsaydım kaçırmazdım." Esme omuz silkti "Bilmem, ona o gözle hiç bakmadım." Ecem, Cem'in çıktığı kapının önüne bakıp, iç çekti. "O... benim olacak!" deyip kendinden emin bir tonda,

Alien

gözleri parlarken tatlıca gülümsedi. Esme kardeşinin şaka yaptığını sanıp kahvesine uzandı. Çocuktu!.. Öyle sandı!

"Kızım ağzını kapat bari 32 dişin defileye çıkmış gibi gözüküyor."

Alien

8. Bölüm

İri vücuduyla, üzerine giydiği kahverengi siyahlı takım elbisesiyle ofisin kapısından içeri girdi. Masadaki orta saçlı, kahverengi gözlü genç kadın bunuyla aynı anda kalkmak, yüzünde olağan hafif gülümsemeyle elini ona doğru uzattı. Karşısında bilim artisti gibi kendinden emin vakurca duran adamı kısaca süzdü. Rüzgâr'ın dudakları memnuniyetle yukarı kıvrılırken, çekici gülüşünü yüzüne kondurmuştu. Beyaz dişleri parlayıp kendine has havasıyla çapkınca gülümsüyordu. Bu ofise bu hafta içinde ikinci gelişiydi. Genç kadının gözlerinin içine bakarken, o kadifemsi sesini kullanarak, "Merhaba Merve, seni iyi gördüm." diyerek genç kadının gözlerinin içine baktı. Merve, onun gözlerinden bakışlarını huzursuzca kaçırıp "Siz de hoş geldiniz Rüzgâr Bey ama size buraya gelmemenizi söylemiştim. Ben bunu..." Rüzgâr ceketinin önündeki düğmeleri açarak genç görgüsünü gözler önüne sunarken, kendini koltuğa rahat bir oturuşa bıraktı. Gözlerini genç kadına çevirip elini kaldırarak parmağının kenarını dudağına sürdü.

"Teklifimi düşündün mü?"

Bütün kendini beğenmişliğiyle tüm yakışıklılığını kullanacakmış gibi sordu. Merve kafasını sağa eğdi. "Ben..." Boğazını temizledi devam etti. "Ben bunu yapamam." Kızın onu gördüğündeki bütün heyecanı söndü. Rüzgâr elini masaya koyup ritmik olarak tıkırdatmaya başladı. "Merve..." dedi buğulu sesiyle "Seni istiyorum ve şu ana kadar yapmadığım bir şeyi yapıp iki haftadır senden bir cevap bekliyorum. Umarım bu seni tatmin eder..."

"Ben yapamam... Hem ne değişti Rüzgâr? Önceden beni görmezdi gözün! Şimdi ne değişti? Aynı camiada bulunurduk ama sen beni fark bile etmezdin, bir kere olsun yakınlaşmadık, konuşmadık... Görüşmedik!" Aslına bakılırsa bu karizmatik ama sertlikle adı çıkmış adamla ilgilenmeye niyeti yoktu ama doğrusu merak etmediğini de söyleyemezdi. Yalan! Hem de çok merak ediyordu!

"Şimdi fark ettim çok mu şey? Tamam, biraz ani oldu ama gerçekten seni istiyorum. O zaman nasıl fark etmemişim ben de bunu hâlâ kendime sorıyorum."

"Fakat ben nişanlıyım biliyorsun... Hem de!" Çekinikçe dudağını dişlerken, bakışlarını masaya sabitledi.

"Bu engel mi? Ben de evliyim." Adam diplomatik bir tavır takınmıştı. Reddedilmeye tahammülü olmadığını ve hiç alışkın olmadığını belli ederek. Kız dudağına karmaşık bir tebessüm takındı. "Sence?" Kafasını salladı. "Ben bunu yapamam, dediğim gibi siz de vazgeçin

Alien

lütfen ve bir daha da çiçek göndermeyin." Böyle bir sahnenin, başkalarının tanık olmasının rahatsızlığını düşünmek, utanmasına neden olmuştu. Oysa elleri hâlâ bocalayarak çekiştirip durduğu kalemiyle meşguldü.

İnanamıyormuşçasına ona bakarak "Hoşuna gitmiyor mu?" diye küstahça sorduğunda, genç kadının gözlerine çapkınca baktı. "Sana her gün çiçek göndermem, not yazmam hoşuna gitmiyorsa, ben de bir daha yazmam."

Merve biraz bocaladı. Gözlerini nereye çevireceğini bilemedi. Derin bir iç çekti. "Ben..." Gözlerindeki tutkulu parıltı kabullendiği izlenimi veriyordu.

Kasları gevşedi ve hafifçe gülümseyerek, "Ben de öyle tahmin etmiştim." diyerek asabi bir şekilde gözleri parladı. "Sana bunu yapmamdan hoşlanıyorsun. Bu oyunu, en az sen de benim kadar istiyorsun." Rüzgâr ayağa kalktı. Genç kadın da onunla beraber refleks olarak ayağa kalktı. Rüzgâr cama doğru yürüyüp jalûzileri kapatırken, "Demek kararlısın, bu iş olmayacak!"

Genç adamın sesinden, söz vermeye niyetli olmadığı belliydi. Bu adam söz vermekten, sahip olamamaktan ve bağlanmaktan kaçar gibiydi. Genç kadın sinirlenmemeye çalışarak, titrek çıkan sesiyle "E-evet olmayacak." dedi ama tereddüt ettiği o kadar belliydi ki. Rüzgâr, jalûzileri kapatıp kendinden emin, uzun adımlarla yanına yaklaşınca kadın ürkekçe baktı. "Ne yapıyorsun?"

Rüzgâr masanın arkasındaki kadına bir anda uzanıp, belinden yakaladı, hızla kendisine çekti. Onunla karşılaştırıldığında kadın çok sönük kalıyordu. Gözlerini gamsızca gözlerine mıhlayıp aşka davet ederek süzdü. Kız kızarmaya başladı. "Madem kararından dönmeyeceksin, en azından bana küçük bir anı bırakabilirsin!" Kadın şaşkın gözlerle bakıp ağzını açmıştı ki, Rüzgâr başını yavaşça eğip dudaklarını dudaklarına kapattı. Genç kadın önce kıpırtısız kollarında kaldı. Sonra Rüzgâr'ın kendinden emin dokunuşlarına, kendisini kaptırıp büyük bir arzuyla karşılık vermeye başladı. Rüzgâr biraz daha hızlanıp dili devreye girince, kendini ona bastırıp ellerini genç adamın kollarına doladı. Rüzgâr'ın her kendisine çekişinde, o da vücudunu ona daha da çok yaslıyordu. Fazlasını istiyordu! Rüzgâr'ın eli kalçalarına inip avuçları arasına alarak sıkınca, kadının ağzından zevkli bir inilti koptu. Rüzgâr da bunun işe yaradığını anlayınca, elini bacağına kaydırıp hafifçe yukarı kaldırdı. Sıkıca kavradığı kadının kalçasından çekerek kasıklarına yasladı. Kadın kollarında kendisinden geçerken bir anda bırakıp kafasını geri çekti. Kadının bedeni hâlâ vücudundayken buğulu sesiyle kısıkça mırıldandı. "Çok yazık, ben de bunun devamını hayal ederek kalacağım demek ki." Kadını ansızın bırakıp bir adım geriledi. Merve hâlâ ağzında onun ferah tadı ve aldığı zevkin yarım kalmasıyla sızlana-

Alien

rak ona bakıyordu. Bir an şaşkınlıkla durduktan sonra tuhafça gülümseyebildi. Rüzgâr kapıya doğru kendisinden eminee endamı arzı endam edip yürürken, kafasını yana çevirdi. Geniş omuzlarının üzerinden pervasızca bakarak, boğazını temizlemeden hemen önce: "Eğer fikrini değiştirirsen bu gece ara yoksa ben de... Zaten vazgeçmiş olurum." diyerek emin adımlarını hızlandırıp kapıdan çıkarak kayboldu. Zevk sarhoşu Merve az önce yaşadığı deneyimin etkisinde, kalbi deli gibi çarparken bacakları taşımadığı için yerine oturdu. Onun bu utanmaz açıklamasına şaşırmıştı. Edepsiz teklifi ise heyecanlandırmıştı!

Öte yandan Rüzgâr dışarı çıkınca eliyle ağzını tiksinir gibi sildi. Arabasına yaklaşınca kapısında duran pet şişeyi alarak, ağzını çalkalayıp yere tükürdü. O adamın dokunduğu kadını öpmek, midesini bulandırmıştı. Arabasına oturacaktı ki telefonu çaldı. Ekranında tam da tahmin ettiği numara belirince büyük bir zevkle açıp elindeki telefonu kulağına götürdü.

Karşı taraftan ses gelmeyince, "Bugün: 4. Levent'teki şu konuştuğumuz otelde ol, saat 6'da bekliyor olacağım." diye karşı taraftan tereddütlü bir ses geldi. "Bunu ya biri..."

"Merak etme orası benim uğrak mekânım ve kimseden söz çıkmaz, çıkamaz. Çıkamaz..."

Saatler sonra Rüzgâr otelin önüne gelince arabadan inmeden önce, telefonu eline alıp yeşil tuşu kaydırarak açtı. Otelin sensorlu kapısında keskince bakıyordu.

"Alo Cem, her şey yolunda mı?"

"Evet, yolunda hatta fazla yolunda, sıkılmaya başladılar bunlar burada acele etsen!"

"Tamam, ben de geldim zaten, şimdi içeri giriyorum."

"Ben de beş dakikaya onları gönderirim."

Genç adam sanki onu telefondan görecekmiş gibi başını onaylarcasına salladı. Rüzgâr arabadan indi. Anahtarı valeye bırakıp döner kapıdan içeri girdi. Kendinden emin duruşu, sakin adımlarıyla otelin içinde yürümeye başladı. Resepsiyoncu kıza yaklaşıp kara gözlerini ifadesizce odakladı.

"Misafirim geldi mi?"

Genç kız kalp şeklindeki yüzünde, kocaman gülümsemeyle bakışlarını yana çevirdi. "Geldi efendim, şurada sizi bekliyor." derken kafasıyla oturma alanını gösteriyordu.

Rüzgâr'ın yüzünde sinsice gülümseme belirirken, oraya doğru uzun adımlarıyla yaklaştı. Onu gören genç kadın tedirgin bir şekilde ayağa kalktı. Oturduğu köşeden huzursuzca çıkmasına rağmen, bakışları hâlâ otelin içinde kuşkuyla dolanıyordu ama yine de bu tereddütüne rağmen, yanına yaklaşıp kısık sesle çekinikçe mırıldandı. "Buranın tekin bir yer olduğuna emin misin?"

Alien

Seri manevrayla Rüzgâr, genç kadını belinden yakalayıp yavaşça bedenine çekti. Tuhaf gülümseyişi sır gibi gölgelendi. Kaşının birini çapkınca kaldırarak, "Bu kadar korkma tatlım. Sonuçta o kadar tedirgin olacağın ne olabilir ki?" diye ayartıcı bir tınıda konuştu.

Merve tekrardan ortalığa şöyle bir göz attı. Başını buna inanmayacağını ifade edercesine salladı. "Ya öğrenirse! Sana bu kadar kızgınken benim yaptığım delilik! Zaten boş ver! Vazgeçtim ben. Buna kalkışmam büyük hataydı." Rüzgâr, kadının belindeki tutuşunu sıkılaştırıp kendisine biraz daha çekti. Başını kaldırıp tepki duyarcasına baktı. Yüzünde hiç de alaycı bir ifade yoktu. Tam tersine içine bakan gözleri çok ciddiydi. Yüzünü yüzüne yaklaştırıp bir eliyle saçlarını omzundan geriye attı. Nefesini suratına saldı. "Tamam. Sen bilirsin." Dedi kabullenircesine. Fakat gözleri tehlikeli derecede koyuydu ve içinden riskli ışıklar geçişti. "Benim de bu kadar zorlamam zaten saçmaydı."

Kadın şaşkın bakışlarıyla adamı algılamaya çalışıyordu. Onca riski bu kadar çabuk vazgeçmesi için almamıştı. Rüzgâr konuşmasına derinlik katıp fısıldarken, Merve'yi biraz daha yakınına çekip vücutlarını yapıştırınca, kaldığı yerden devam etti. Elleri bedeninde hâlâ fütursuzca geziniyordu:

"Ben seni zorlamak, zor durumda bırakmak istemem ama en azından son bir defa veda öpücüğü hak ediyorum(!) Bu kadar uğraştan sonra bunu bana borçlusun!" dedi yumuşak bir ses tonuyla. Ama sesinde yine otoriter bir hava vardı.

Çekici sesine kayıtsız kalamayan kadın çekinse de kafasını evet anlamında salladı. Ne kadar görünmekten korksa da gözleri parlamıştı. Rüzgâr kadına usulca eğilip, dudaklarını dudaklarına dokundurdu. O kadar iğrenmesine rağmen kendini zorlayıp öpüşünü derinleştirdi. Kadın nerede olduklarını ve neye karar verdiğini unutup kollarını boynuna doladı. Ateşli bir şekilde ona karşılık vermeye başladı. Kendini öyle kaptırdı ki zevk sarhoşluğuyla, arada ağzından ufak iniltiler bile kaçmaya başlamıştı. Elleri Rüzgâr'ın kaslı kollarında, ense kökünde gezerken şuursuzca...

"Merve...?"

Arkadan gelen sert, kırılgan ve aynı anda bir yaralı ayı gibi öfkeli sesle sıçrayarak kollarını Rüzgâr'ın boynundan ayırdı. Karşısında gördüğü kişi sebebiyle, bir adım geriledi. Sonunda anlamıştı o öpücüğün neye mal olduğunu ve bu adamın gerçek amacını. Öfkeli bakışlarını Rüzgâr'a çevirdi. Gözünden yaşlar akmaya başlarken, "Bunu bilerek yaptın, değil mi?" diye cılız bir sesle hüsranla söylendi. "Sen adi herifin tekisin!" Bu adamın tanıdığı gibi kadın düşkünü olmadığını çok geç anladı. Amacının sadece insanları şaşırtıp şoke etmek olduğunu kavradı ama çok geçti.

"Az önce öyle demiyordun sürtük." Ciddi havasından sıyrılarak ona alaycı bir ifadeyle gülümsedi. Kendi dudağını parmaklarıyla tiksinerek sildi. Duruşu o kadar rahat, bakışları o kadar kararlıydı ki, ta ki onun söylediği hakaretlerle gözleri kararıncaya kadar. Çelişkilerle doluydu karşısındaki bu adam. Kadın o karalardan ürkekçe bakışlarını kaçırıp karşısındaki adama çevirdi. Oysa Eymen şimdi ona değil Rüzgâr'a öldürecek gibi hiddetle bakıyordu. Birbirleriyle sanki konuşmadan, bakışlarıyla çatışarak hesaplaşıyorlardı.

Eymen toplantının iptal edildiğini yanlarına gelen garsondan öğrenince, babasıyla birlikte otelin restoran bölümünden çıkıp asansörle lobiye inmişlerdi. Konuşarak kapıya yaklaşırken gördüğü manzara karşısında donup kalmış, nefesi ciğerlerinden çıkıp gitmişti. Nişanlısı, onun kadını, Rüzgâr'ın kollarında kendisinden geçmiş vaziyette hem de umuma açık yerde, ucuz sürtükler gibi öpüşüyordu. Hem de hiç kimseyi umursamadan, kendisi bir an onun aklına gelmeden.

Rüzgâr, dik bakışlarını gaddarca Eymen'e çevirdi. Gözlerindeki karanlık kuyulardan adamın ne hissettiği anlaşılmazken, yüzündeki kazanmış, kendinden memnun ifadesi tam da tersini gösteriyordu.

Rüzgâr sonunda onu böyle acılar içinde bakarken görmüştü. Sinirden değişen yüzüyle, kaskatı kesilen vücudu, yıkılmış hâli öyle gözlerinin önündeyken bile, içindeki ateş sönmemişti! Bu kadarı yetmezdi! Bu adama ne yapsa içi soğumuyordu. Bu şerefsizin ellerinin üzerinde emekleyerek ayaklarına kapanmasını, aldığı her nefes için yalvarmasını istiyordu. Amacı "canını almak" değil, her seferinde "al canımı" diye yalvartmaktı!

Ancak Eymen'in öfkeli gözlerine baktıkça kardeşini görüyor, içindeki azap azalmıyor; aksine şiddetiyle daha da artarak katlanıyor, şuursuzca, şuracıkta gırtlağını sıkarak canını almak istiyordu.

Eymen'in karşısında donukça dururken nefesi düzensizleşti. Geniş göğsü öfkeyle kalkıp inerken, bir anda Rüzgâr'ın üzerine atlamaya kalktı. Hâlâ olayın şokunda olan babası, oğlunu kolundan son anda tutup ondan uzak tutmaya çalışmasaydı olacaklar facia olurdu. Öyle ufak tefek değildi Eymen, en az Rüzgâr gibi iriydi. Ve artık onun kadar öfkeli!

Rüzgâr'sa olduğu yerden bir milim bile kıpırdamadan karşılarında heybetlice, ürkütücü bakışlarıyla hükmederek, öylece kafa tutarak duruyordu. Eymen, babasının kıskacından kurtulmaya çalışırken bir taraftan da haykırmaya başlamıştı.

"Seni adi şerefsiz, seni piç kurusu! O benim nişanlım lan... Seni..."

Rüzgâr'ın rahat tavrı, duyduğu hakaretlerle değişmeye, sinirleri gerilmeye başladı. Sakinliğini kazanmak, artan nabzını düşürmek için burnunda derince nefes aldı. Eymen ona doğru tekrar atılınca, sert suratındaki kara gözleri daha da kararadı. Şimdi de çenesinin sağındaki

damarın biri seğirmeye başladı. Burun deliklerini görselerdi nasıl kasılarak genişçe açılıp kapandığını bilirlerdi. Fakat dişlerini sıktığı çenesinin oynamasından belli oluyordu.

"Bence konuşmalarına dikkat et. Sonuçta bunlar size zarar olarak dönüyor. Her söylediğin söz bir çizgi..." Genç adam bu sözleri içinden tekrar düşünüyormuşçasına başını yana eğerek durdu. Alttan verdiği ince tehdit, karşısındaki adamda işe yaramadı.

Eymen bir daha hırsla çekti kolunu, bu sefer yaşlı adam da onunla birlikte yerinden oynayıp birkaç adım öne yaklaşmıştı. Oteldeki herkes büyük bir şaşkınlıkla onlara bakarken, bu, Rüzgâr'ın umurunda bile değildi. Şu anda tek düşündüğü bu adamın acı çekmesi, gözlerinin önünde eriyip bitmesiydi. Oysa o, kaybettiği kadın için değil, bu adamın her seferinde ailesine sarması yüzünden, elinde olan canı yüzünden öfkeliydi! Ona, bu şansı verdiği için kendine kızgındı!

"Seni geberteceğim. Seni öldüreceğim şerefsiz..."

Bu sözlerle Rüzgâr tehditkâr bir adım attı. İri vücudu yanlarına gelince, onlara tepeden bakan boyuyla, ürkütücü yüzündeki kararlı ve soğuk bakışlarını onlara dikti. Eymen de aynı onun gibi bakıyordu. İki azılı bizon gibi öfkeliydiler. Geniş omuzları gergindi. Tam her şeye sünger çekip, kendine yön çizmişken hayatı çıkmaza batmıştı. Sadece hayatını düzene sokmaya çalışıyordu.

"Piç kurusu... Yeter yaptığın eziyet. Uzak dur ailemden. Ne yapıyorsan, bana gel. Derdin benimle, dokunmaktan vazgeç onlara."

Tekinsiz bakışlarıyla Rüzgâr, hiddetle dişlerini gıcırdattı. "Eğer... bir daha bana hakaret edersen, bunu canınla ödetirim! Ama korkma, seninkiyle değil... Senin pis canın işime yaramaz. Benim evimdeki canınla!"

Tehdidi yerini bulduğunda, babası Eray Bey, oğlunun kolundan çekerek kenara doğru sürükledi. Yanında da birkaç tane otel görevlisi vardı şimdi. Oğlunun bu deli cesaretini biliyordu. Etraflarına doluşan birkaç kişiye Rüzgâr sert bakışlarını çevirince, hepsi çil yavrusu gibi dağılmaya başladı. Yaşlı adam habis bir korkuyla oğluna konuşarak, "Yapma! Uyma ona oğlum, Esme'yi düşün." Eymen bakışlarını ona çevirdi. Zaten onunla şu anda birbirlerine girmemelerinin tek sebebi kardeşiydi. Lanet olsun, Esme için... O, zaten Esme'den asla vazgeçmemişti ki! Babasının konuşmasına aldırmadı, ağzını tekrar açtı. Eray Bey ağzını hızla eliyle kapayarak, "Eğer bir kelime daha edersen..." Duraksadı yaşlı adam. Oğlunun yüreğine işte o zaman bir kuşku düştü. Fakat babası, üzgün bakışlarıyla devam etti: "Seni evlatlıktan reddederim. Yeter senin yüzünden çektiğimiz. Anlamıyor musun? Görmüyor musun? Adamın niyetini çözemiyor musun? Onun ne kadar cani olduğunu bilmiyor musun? Salak mısın sen?" Duraksadı, derince bir nefes aldı. O anda yaşadığı gerilim yüzünden karnına ağrılar girmişti. "Eğer

kardeşine bir şey olursa, sen ona bırakmaz ben gebertirim! Sus artık, sus! Oğlum... Yapma bunu bana!"

Biraz mesafe olduğundan, Rüzgâr onların ne konuştuğunu duymuyordu. Ama babasının bir şeyler, hatta birden fazla şeyler söylediğini görebiliyordu. Eymen'in bakışlarının yumuşadığını, yaşlı adamın omuzlarının çöktüğünü görebiliyordu. Aldırmadı olanlara. Sanki hiçbir şey yapmamış, olanların sebebi o değilmiş gibi sakince arkasını döndü. Tehlikeli uzun adımlarıyla kapıya yürüdü. Kapıdan çıkmadan önce de girişte ürkekçe bekleyen Merve'ye umursamazca göz kırparak, "Herkes iffetsizliğinin bedelini öder." demeyi de ihmal etmedi. Merve bakışlarını ondan tiksintiyle kaçırdı. Bu adam onun peşinden haftalarca koşmuş, sonra da hayatını mahvetmişti fakat ondan çok korkuyordu. Hakkında duyduklarından, kopkoyu bakışlarından... Kendini zorlayıp ağlayarak Eymen'in yanına çekingence yürüdü. Gözyaşları arasında yaklaşırken onun nefret dolu bakışlarından elinde olmadan gözlerini kaçırdı. Fray Bey, genç kadının oğluna yaklaşmadan önce durdurup, kolunu nazikçe kavradı. Biliyordu ki eğer kendine engel olamazsa boynunu kırardı. Her şey onun suçuydu. Bu kadını oğlunun başına o sarmış, o ısrar etmişti evlenmesi için. Yüzüne bile bakmadan yürümeye başladı. Kapıya doğru sürüklenen hıçkırıklar arasındaki kadın, "Baba ben..."

Sesinde, bu 'baba' sözünden hoşlandığını gösteren bir mana vardı. "Bence sen git kızım ve bir daha da gözümüze gözükme." Hoşnutsuz bir şekilde, "Bundan sonra hiçbir şey eskisi gibi olmaz." diyerek konunun kapandığını ehemmiyetle sağlamış oldu.

Genç kadın hâlâ konuşmaya, kendini anlatmaya çalışıyordu. Yaşlı adamın içindeki acı, öfke her şey şimdi daha farklı bir endişeyle yer değiştirmişti. Şimdi ne bu kızı ne de oğlunu düşünecek hâli vardı. Bu caninin elinde kalan kızının canından başka bir şey endişelendirmiyordu onu.

Kapının yanında genç kadının kolunu bırakıp hiç konuşmadan arkasını döndü usulca. Olduğu yerde kök salmış gibi, bakışları kapıdaki adama takılı kalan, hâlâ hiddetle olduğu yerde duran oğluna yaklaştı. Öfkeli gözleri, yorgun ruhuyla, oğlunu kolundan tutup çekiştirdi. "Sen doğru olanı yaptın, aferin." dedi. Eymen sinirle kolunu çekti. "O sürtük umurumda değil. Bir hatanın bedeli bu kadar ağır olmamalıydı, bunu ben çekerdim kardeşim değil."

"Dua et de, o adam kızıma zarar vermesin!"

Eymen koyulaşmış bakışlarını babasına çevirdi. "Onu kurtaracağım, onun elinden al..." Babası ateş saçan gözlerini oğluna çevirip sinirle gözlerini kıstı. "Senin akıllı olduğunu düşünüyordum da ahmak olduğun asla... Sakın! Sakın böyle bir şeye kalkışma! Onunla bu anlaşmayı yapmadan önce düşünecektin. Tamam, bunu onun için yaptım

ama... Yine de böyle olmamalıydı. Eğer bir saçmalık yapıp onun elinden kardeşini almaya kalkarsan, onu öl..."

Kelimeler yarım kaldı ağzında gözleri buğulanırken, "Onu sadece ölüm alır elinden oğlum. Akıllı ol! Sen onun nasıl bir adam olduğunu bilmiyor musun? Kızıma bir daha senin yüzünden zarar gelirse, onun canı senin yüzünden..."diyen yaşlı adam iki evladının arasında kalmıştı. Biri et, diğeri tırnaktı. Canı yanıyordu. Oğlu eskisi gibi değildi artık, daha olgun, fazlaca gözü kara. Mertti ve daha fazla ailesine bağlı... Değişmişti! Eski düşüncesiz hali yoktu. Kendinden emin, korkusuz, vakurdu. Eymen ifadesiz yüzüyle babasına donukça bakınca, yaşlı adam sinirlerine hâkim olamadı. "Bakma öyle, ben seni tanırım. Şimdi kesin onu kurtarma hayalleri görmeye başlamışsındır. Öfkene yenilir, karşısına dikilirsin. Zaten canını almak için zaman kolluyor, buna izin vermem. Dayanamam."

"Ben veririm. Onun için canımı veririm. Kardeşim için..."

"Bunu sakın yapma! Eğer onun kılına zarar gelirse, tabii senin de, seni evlatlıktan reddetmem... Bir daha yüzümü göremezsin. Biz senin için biteriz." Sözlerini doğrulayan bakışlarını oğluna hapsedip "Bu sefer seni ben öldürürüm, kimseye bırakmam! Beni evlat katili yapma..."

Ondan intikamını alıyordu. İyi de neden hâlâ içindeki ateş, kor gibi yanıyordu? İstediği tam da buydu. O, kardeşinin ölümüne sebep olmuştu. Yatak odasının kapısını açıp içeri girdi. Hışımla kapıyı çarparak kapadı. Yatağa uzanmış uyuyan Esme, korkuyla yerinden sıçrayarak uyandı. Yatakta oturur vaziyete gelip korku dolu bakışlarını, karşısında sinirle volta atan, onu uykusundan eden adama çevirdi.

Rüzgâr odanın içinde sinirle ileri geri yürürken elleriyle saçlarını karıştırıyor, dişlerini sıkıyordu. Kafasını çevirip ona ürkekçe bakan, uyku mahmuru karısına baktı. Sinirden alev almış bakışları, kasılan çenesiyle şimdi tam bir Azrail'e benziyordu!

Karşısındaki kadının ona dehşetle bakan gözlerini görünce, az önceki yaşadıkları an beyninde yer alıyor, öfkesi katmerleniyordu. Hızla yatağa yanaştı. Esme korkuyla açılmış gözleriyle, göğsünü zorlayan kalbiyle yatakta geriledi. Rüzgâr bakışlarını ona kilitleyip bir ifade arar gibi yüzünü iyice süzdü. Sonra da ani bir hareketle omuzlarından tutup, dişlerinin arasından tısladı. "Sen de onlar gibi aşağılığın tekisin değil mi?"

Esme korkudan konuşamıyor, dili dolanıyordu. Onların kim olduğunu da soramıyordu. Rüzgâr'ın bir şeylere öfkelendiğini anlıyordu

Alien

ama öfkesinin onunla ne ilgisi olduğunu çözemiyordu. Karşısır adam sanki içini birisine dökmeye ihtiyacı var gibi konuşmaya başladı:

"Ona bu kadarı az, onu öldürmeliydim!" Esme korku kokan sesiyle fısıltıyı andıran konuşmasıyla kekeleyerek kendini zorladı:

"Ki- Kimden bahsediyorsun?"

Rüzgâr'ın yüzünde sahte bir tebessüm, hazla harmanlanan hayâsız bir tılsım belirdi. Düz bakışlarını karısına çevirerek, "Ağabeyinden bahsediyorum! Aaa, dur senin haberin yok değil mi? Ağabeyin nişanlısından ayrıldı." diye küstahça mırıldandı.

Esme'nin kalbi tekledi. Kollarındaki eller öyle canını yakıyordu ki gözleri dolarken, "Senin ne ilgin var bu ayrılıkla?" dedi cızırtılı sesiyle. Arsız bir tutumla bakan Rüzgâr keyif alır gibi konuşmasına devam etti tekdüzelikle:

"Belki onun nişanlısını elinden almışımdır. Belki benimle..." Esm kolunu hangi ara onun ellerinin kıskacından kurtarıp da, elini savurara vurmaya cesaret etmişti. Tabii vurabilseydi. Esme'nin elini büyük b hızla bileğinden yakalayan Rüzgâr, onun buna cüret eden tepkisiyle afalladı. Canını yakasıya, o incecik bileği zalimce sıktı. Bunu yaparken öyle güç kullanmasına da gerek yoktu. Kocaman ellerinin arasında naif bilek, çöp gibi narin duruyordu. Esme'nin, sıkılan bileğinin acısıyla gözünde hazır bekleyen yaşlar, yanaklarından aşağı akmaya başladı. Dudaklarından bir hıçkırık koparken, bu aşağılanmaya, acizliğe daha fazla dayanamadı. Canı nasıl acıyorsa, onun da bilmesini istedi. Kalbi her atışında kanını dondururken, bedeninde yerinden çıkarcasına isyan ediyordu. Neden filler tepişirken çimenler eziliyordu ki? Bu, onların kavgalarıydı fakat yok olan hep kendisi oluyordu. Nefesinin zorladığı sesiyle, kesik kesik konuşmaya çabalıyordu. "Onu da dünyaya duyurdun mu?" Şimdi onun kahve gözleri yaşlarla parlarken hüzünle Rüzgâr'ın kara gözleri onlara duygudan yoksun bakıyordu. Sessizliği bozan tek şey Esme'nin ağzından arada sırada dökülen hıçkırık sesleri oluyordu.

"Herkes öğrendi mi?"

Onun karşısında ne kadar ağlamak istemese de artık iradesi kırılıyor, sabrı tevekkülü elden bırakıyor, cesareti munisçe tükeniyordu. Canından vazgeçmiş, hayattan soğumuştu. Başını aşağı eğdi. Yanaklarından dolu taneleri gibi yaşlar birbiri ardına süzülürken bitmiş bir rehavetle sesi fısıltı gibi süzüldü adamın taştan yüreğine, "Öldür beni! Artık dayanacak gücüm kalmadı." diye acı acı yakardı.

Bu sözlerin dehşetiyle Rüzgâr irkildi. Onun, zavallı yüreği yâreler içindeydi, ikide bir hıçkırıyordu, gözlerinin koyusu yaşlarla kaybolarak çenesi kilitleniyordu. Bu kelimeler kalbine kaya gibi oturdu. Bileğini ve kolunu tutan elinin tutuşu yumuşadı. Esme hıçkırıkları arasında, titrek sesinin kesintisinin izin verdiği şekilde konuşmasına devam

Alien

etmeye çalıştı: "Bana bunu niye yapıyorsun? Görmüyor musun? Senin onlara verdiğin zarar en çok bana uğruyor. Ben sana bir şey yapmadım, kardeşine de! Olanların cezasını çeken tek kişi benim. Ağabeyim iyi, işinde gücünde; babam da hatta sen bile normal hayatına döndün. Beben onların umurunda bile değilim, bunu hâlâ nasıl görmüyorsun?" Konuşamadı daha fazla, sustu ve minik bir farenin çıkardığı sesleri andıran sesler çıkararak ağlamaya başladı.

Rüzgâr ne diyeceğini bilmiyordu. Sadece donup kalmıştı karşısında. Öylece ona bakıyor, onun gözünden damlayan her yaş, onun da içine habisçe akıyordu. Sahi 'onun ne suçu vardı' dedi kalbi... Vicdanı? Aklındaki tüm öfkesi, siniri, endişesi; her şeyi onun gözyaşlarıyla uçup gitti. O, karşısında öyle çaresizce ağlarken, tek istediği ona sarılmak, göğsünde sıcaklığını hissetmekti. Canını yaktığı gibi acısını da o dindirmek istiyordu. Rüzgâr hayatında ilk defa bu küçük kıza karşı kendisiyle savaşıyor ve hep o kız galip geliyordu. Ona karşı zayıflamaya mı başlamıştı? Neden onun öyle öfkeyle, nefretle bakan gözlerini gözlerinde istemiyor, farklı bir bakışla, sıcacık bakmasını istiyordu. Neden hâlâ kendini ona açıklama yaparken buluyordu? O kadınlara değer vermezdi ki alırdı... Sadece, alırdı. Doğrulup genç kızın gözlerine baktığında artık onu başka şekilde değerlendiriyor gibiydi. Hızla onu kendisine çekip göğsüne yasladı. Esme direnmedi. Zaten hâli de yoktu. Önceki huzursuzluğunu üzerinden attı. Rüzgâr elini sırtında gezdirip onu sakinleştirmeye çalışırken, onu kendisine iyice yaslıyor, sanki böyle yapınca acılarının hafifleyeceğini sanıyordu. '*Yumuşuyorsun*' dedi beyni ama o kalbine kulak verip ona aldırmadı. Kafasını, saçlarına doğru eğip dudaklarını kulağına yakınlaştırdı. Dudaklarını yaladı, sanki yapacağı, söyleyeceği çok zormuş gibi, yutkundu ardından çatallaşmış sesiyle fısıldadı.

"Ben o kadına dokunmadım."

Huzur yitti, sukut bitti. Esme başını onun göğsünden hışımla kaldırdı. Az önceki huzur, sakinlik onun bu sözleriyle yok olup gitmişti. Yine yapmış, kendini onun kollarına zayıfça atıp yine canını yakan adamda teselli aramıştı. Gözlerine yerleşen nefretle, bakışları karşısındaki adamın canını yaka yaka kendini onun kollarından kurtarmak için debelenmeye başladı. Şimdi sanki az önceki canı çekilmiş kız gibi değil, savaşa hazır savaşçı gibi gözüküyordu. Rüzgâr onun bu hali ruhaniyetini hiç anlamamıştı. Onun da gözleri kararadı, hızla yataktan kalktı.

Esme yanan gözlerle, yumruk yaptığı elleriyle ona bakıyor, arada da tiksintiyle gözlerini kısıyordu.

"Bunu bana neden söylüyorsun? Sanki benimle evliyken ilk yattığın kadın oydu. Bir de karşıma geçmiş..." Dişlerini sıktı. "Senin kiminle düşüp kalktığın umurumda değil, bu, ağabeyimin karısı bile olsa. Bu

onunla senin arandaki savaş. Uzak durun benden anladın mı, uzak
Sizin çekişmeleriniz arasında kalmaktan yoruldum, eğer böyle gider
se..." Gözlerini o karanlık kuyuya dikip "Ya seni, ya kendimi öldüre
ceğim ve inan bana sınırlarında dolaşıyorum! Sadece ince bir çizgi
kaldı." diye cılız bir cüretle tehdit değil, tespitini dile vurdu. Arkasını
dönüp kendini banyoya attı. Onun ardından barut gibi patlamaya hazır
bir biçimde bakan kocası, girdiği kapının karşısında direk gibi dikile
rek söyleniyordu:

"Umurunda değilmiş, onun hiç umurunda değilmiş!"

Alien

9. Bölüm

Son tartışmalarının üzerinden geçen 3 haftadan beri onu doğru düzgün görmemişti. Anladığı kadarıyla yeni bir ihaleye girmişler ve kazanmışlardı. Şimdi Cem'le ikisi, canla başla o iş için uğraşıyorlardı. Zaten yüzünü görmemek için akşam olunca gizlice, kimseye çaktırmadan uyku hapı alıp yatıyor, sabah kalktığındaysa o çoktan gitmiş oluyordu. O da fazla üzerine gelmiyor, eskisi gibi uğraşmıyordu. Evde kaldığı kısa sürelerde zaten varlığıyla, yokluğu belli olmuyordu. Ya çalışma odasında ya da salonda geçiriyordu vaktinin çoğunu. Ve açıkçası, şu aralar bundan son derecede memnundu. Bilakis belli ki sıkılmaya başlamıştı uğraşmaktan, keza sürekli tartışmaktan yorulmuş olmalıydı. Ona hâlâ öyle kızgındı ki, içindeki öfke ateşi bir türlü sönmüyordu. Onu nerede görse parçalamak, mahvetmek, sinirini yüzüne haykırmak, öfkesini ona da hatırlatmak istiyordu. Hep tazeydi nefreti fakat ilk günkü gibi şeffaf değildi... Birkaç defa bahçeye çıkmıştı gizlice, korumalar sessiz kalmıştı ya da belki de söylemişlerdi bilmiyordu. Onların tepkisiyle karşılaşmayınca, bu eylemine devam etmişti. En azından artık bahçeye çıkıyor, hapishanesinin surlarını genişletip, duvarlarına gökyüzünü de katıyordu.

Onun yüzünden kimsenin gözünde pul kadar değeri yoktu. Kadınlık onuru diye bir şey varsa, onun sayesinde kalmamıştı. Kaşları çatıldı elinde olmadan ve yine o görüntüler gözünün önüne gelince sinirleri hopladı. Aşağılık herif o kadını nasıl da milletin gözüne soka soka öpüyordu. Dişlerini arasından mırıldandı. "Pis midesiz, onu öptükten sonra gelip bir de beni nasıl öper!"

Yine de bugün ona eli mahkûmdu. İyi davranacaktı; en azından istediğini yaptırana kadar! Haftalar sonra ilk kez karşısına çıkacak ve ondan izin isteyecekti. Merdivenleri inip mutfağa girdi. Ceyda Hanım yine her zamanki gibi tezgâhta bir şeyler yapıyordu. Artık ne pişiriyorsa kokusu iğrençti ve bir an midesini kalkmasını sağlamıştı. Zaten stresten mide denilen bir şey kalmamıştı. İştahı da azalmış, nerdeyse her gün de midesi ağrır olmuştu.

"Günaydın Ceyda abla."

Kocasının karşısındaki sandalyesine usulca oturdu. Rüzgâr başını gazetesinden kaldırıp bir anlığına karısına baktı. Haftalar sonra ilk defa, hanımefendi onunla kahvaltı yapmaya teşrif etmişlerdi. İlgisiz duran bakışlarını tekrardan gazeteye çevirdiğinden beri okuyamadığının farkındaydı. Sadece okuyormuş gibi yapıyor, ona aldırmazmış gibi

Alien

davranıyordu. Yine tek başına bu masada oturmuştu ve Esme orada değildi.

Esme bakışlarını masaya çevirip onun gazetesini indirmesini bekledi sabırla. Fakat Rüzgâr biri bitince diğer sayfaya geçmekte ısrar ediyor, uzun parmakları sayfaları tek tek değiştiriyordu. Kendini ona hatırlatmak için birkaç defa hafifçe öksürdü. Rüzgâr bu ikazı duymasına rağmen, yine de umursamadı. Esme de son çare olarak soğukkanlı olmaya çalışarak cesaretini topladı.

"Rüzgâr!"

Kadife gibi bir sesle söylemişti Esme bunu. Rüzgâr adını onun ağzından duyunca, içinde bir yerlere dokundu bu kadifemsi ses! Sesini özlemiş miydi? Yok, bu saçmalıktı! Onun hiçbir şeyini özlememişti. Nasıl küçükhanım onu görmezden geliyorsa, o da onu görmezden geliyordu. Gazetesini indirip masanın köşesine bıraktı. Mesafeli ve soğuk sesiyle "Demek adımı hatırlıyorsun karıcığım? Bu şerefi neye borçluyuz?" diye lakayt bir tutumda homurdandı.

Gözlerindeki şeytanca bakış genç kızı rahatsız etmişti. Sözlerinde aslında başka bir şeyi ima ettiğini sezmişti. Esme ellerini kucağında bağlayıp bakışlarını onlara sabitledi. Parmakları kucağında daireler çizerken, kendisinde konuşacak güç bulmaya çalışıyordu. Önce yutkundu, sonra bakışlarını bir cesaret kocasına çevirip "Ben izin alacaktım..." dedi çekingence. Daha önce hiç kimseden -annesi dışında kimseden- izin istememişti. Fakat şimdi bu adamdan nerdeyse nefes almak için bile izin ister hâle gelmişti.

"Ne için?"

Rüzgâr bir kaşını kaldırırken, elini masanın üzerine koyup parmaklarını hafifçe tıngırdatmaya başladı. "Kardeşim için." Esme'nin bakışları istemeden uzun ve güçlü parmaklara kaydı. O, masaya ritmik olarak vurdukça, Esme'nin gözleri de oynaşarak onları takip ediyordu. Rüzgâr'ın masadaki parmakları aniden durdurdu. Kız gözlerini parmaklara sabitledi.

"Bakarız."

An itibariyle Esme de duran parmaklardan bakışlarını tekrar onun yüzüne çevirdi. Ağzıyla sıkıldığını belli eden bir hareket yaptı. Bakışları, onun bakışlarıyla birleşince, vücuduna sanki bir elektrik verilmiş gibi önce çarpma, sonra da yanma hissi geldi ve ürkekçe bakışlarını, onun gözlerinden çekti. Simsiyah kirpiklerini ürkek kelebek kanatları gibi durmadan kırpıştırıyordu.

Dudak ucuyla, "Vermeyecek misin?" diye tıslar gibi sormuştu.

"Öyle bir şey söyledim mi?" diye uyardı adam.

Apansız başını kaldıran Esme'nin fevri bakışları onunla kesişti. Sanki artık eskisi gibi nefret dolu değildi bakışları! Farklıydı... Ya da

Alien

bunları, o, kafasında kuruyordu. Söyleyeceği şeye konsantre olmaya çalıştı. Gözlerini kapadı, bir-iki saniye nefesini dışarıya uysalca saldı.

"Ben bugün kardeşimi görebilir miyim? Onu çok özledim. Kaç haftadır görmedim." Alacağı cevabın muammasından, dudağının kıyısını dişledi sıkıntıyla. Ona bir yalvarmadığı kalmıştı ya, eğer izin vermezse bunu da memnuniyetle yapacaktı. Şimdi aklında tarttıklarını rahatça düşünebiliyor ve bunu, derin bir aile hasretiyle beraber hissediyordu. Ne yazık ki bir kere pazarlık etmişti ve buna katlanmaya kararlıydı.

Öte yandan Esme farkında değildi ama şimdi bilinçsizce yaptığı bu hareketler, Rüzgâr'ı tahrik etmiş, bakışlarını dudaklarına sabitlemesini sağlamıştı. Bakışlar onun hafif pembe dudaklarında asılı kalmıştı. Son anda fark edip Esme'den tarafa bakmamak için, gözlerini etrafta şöyle tarayarak gezdirdi. Esme onun ifadesiz yüzüne bakıp, çekingen bir üsluba büründü. "İzin veriyor musun?" diye kaygıyla tekrar sordu.

Rüzgâr etrafta gezdirdiği durgun bakışlarını karısına çevirdi. Onun gözlerinde gördüğü, kardeşinden bahsederkenki parlaklık, içinde köreltmeye çabaladığı bir yerlerine dokunmuştu. Vicdan azabı! Eğer ona şimdi izin vermezse, gözlerindeki bu heyecan sönecek, yine ona nefretle bakan kahvelikler yerine gelecekti.

"Tamam. Gidebilirsin."

Bu sözleriyle rahatlayan Esme, gözleri parlayarak başını kaldırdı. Rüzgâr'ın şimdi baktığı çocukça heyecanla parlayan bakışlar, bir anlığına aklını toparlamasını güçleştirdi. İradesini hafifçe sarstı. Bayağı zamandır dışarı çıkmadığını ve bunu büyük bir uslulukla kabullenip dile bile getirmediğini fark etti. Uysallaşmıştı. Neye ihtiyacı vardı? Niye hiçbir şey demiyordu? Ondan uzak durarak günlerini dört duvarın arasında saklanarak geçirmeye çalışıyordu.

"Ama önce!" Bu sözlerin çift anlamlı olduğu kuşkusuyla Esme sert bir şekilde baktıysa da masum duruşu gözlerini yumuşatmıştı. Oysa Rüzgâr kaygısız tutumuyla yavaşça ayağa kalktı. Esme onun hareketlenmesini görünce, tedirgince suratı asıldı. Vazgeçtiğini sandı. Bu adama mahkûm olmaktan nefret ediyordu.

Ancak Rüzgâr arka cebine uzanıp, kaliteli deriden cüzdanını çıkardı. Uzun parmaklarıyla içindeki gözünden, Bronz kartını çıkarıp Esme'ye uzattı. Esme şaşkın bakışlarıyla ona bakarken "Al bunu, alışverişe çık. Limitsizdir. Şifresi 1919. Ne ihtiyacın varsa al!"

Huzura ihtiyacım var, o da satılmıyor... Ayrıca onun kartına da parasına da ihtiyacı yoktu! Aslında vardı hem de çok... Burası evi olmadığı için bir sürü ihtiyacı olmaya başlamıştı ve idare etmeye çalışırken artık bocalamaya başlamıştı. Bakışlarını onun gözlerine çevirip "Ben sesin paranı istemiyorum! Buna gerek yok." dedi sert ve kesin bir sesle. "Ben sadece kardeşimi görmek istiyorum!"

Alien

Rüzgâr ondaki gururu biliyordu. Şu kısacık zamanda onu tanımaya başlamış, ne kadar gururlu olduğunu keşfetmişti.

"İstersen ben de seninle gelebilirim?"

Esme'nin gözleri irileşti. Kuşkuyla baktı. Böylesi bir öneri olağan dışı ve fazlasıyla iyi niyetliydi. Bu olamazdı! "Se-sen mi?"

"Elbette. Eğer sen gitmezsen ben de seninle gelirim ve birlikte yaparız."

Genç kız şaşkına dönmüştü. İşte yine üstü kapalı imalı konuşuyordu. Kızardığını hissediyordu. Öfkelenmişti. Kollarını sinirli bir şekilde savurarak "Olmaz. Bunu istemiyorum."

"Dışarıya çıkmayı mı?.. İyi, sen bilirsin!"

Ne demek istediği anlamamıştı! Kumkuman kuşu gibi Esme suratını astı. Üzgünce güzel başını masaya çevirdi. Tabağına baktı. Ne yapmaya çalışıyordu? Bunu gerçekten de bilmiyordu. Esme o vakitler yalnızca imgeleminden değil, algılarından da kaçmıştı. Öz denetimsiz haliyle, kulağından olduğu kadar, gözünden de kaçmıştı.

Rüzgâr, bakışlarını ona çevirdi. Başkası olsa bunca zaman evde hapis kaldıktan sonra, bu teklife balıklama atlardı ama Esme... O, başka kadınlara benzemiyordu! Aslında, tanıdığı hiçbir kadına benzemiyordu! Sivri dilinin ayarı olmuyor, korkmasına rağmen cesurca sağlam durmaya çalışıyordu. Gözlerini farkında olmadan üzerinde dolaştırırken, fark ettiği şey karşısında kaşları çatıldı. Sanki zayıflamış, iyice süzülmüştü. Kendisi bile gösterdiği tepkiye şaşırırken "Sen bu ara yemek yemiyor musun?" diye gürledi. Sesi keskin çıkmıştı. Ondan ses gelmeyince bakışlarını tezgâhın başındaki Ceyda'ya çevirip "Ceyda, Esme yemek yiyor mu?" diye sordu.

Kadın, ürkek bakışlarını genç kıza çevirdi. Çekingence ona bakıyordu. An itibariyle patronuna yalan söylemeye çekindi. Ona ne kadar acısa da koşulsuz doğruyu söyledi. "Pek yemiyor efendim."

Buna öfkelenen Rüzgâr ellerini masaya dayadı. Gözleri bir anda koyulmuş ve katılaşmıştı. Azametli bir tutumla kafasını Esme'ye yaklaştırıp "Yemene dikkat edeceksin!" diye kat'i bir tutumla küstahça buyurdu.

"Canım istemiyor. Zorla mı yiyeyim?"

"Zorla ye!" Sesindeki keskin tını, genç kızın duymak istemediği uyarıyı ona vermişti. Damarlarında kaynamaya başlayan ihtirasla, Esme sinirlendiğini hissetti. Nasıl olur da ona iştahı konusunda hesap sorardı? Onda, yemek yiyecek iştah mı bırakmıştı? Derin bir nefes alıp bu siniri durdurmanın en büyük yararının yine kendisine olacağını düşünüp kardeşi için sustu.

Rüzgâr, Esme'nin, elindeki kartı almayacağını görünce, masaya onun önüne bıraktı. Cüzdanın ana gözünden 200'lük banknotlar çıkarıp onları da kartın yanına masaya bıraktı. "Ben iste..." Esme itiraza hazır-

lamacaktı ki, Rüzgâr kafasını iyice ona yaklaştırıp, onun ürkmesine aldırmadan kulağına doğru fısıldadı. "Eğer ihtiyaçlarını kendin almazsan! Bugün alışveriş yaptığımı görmezsem!" Biraz daha yaklaştı, ferah nefesi saçlarına ve yanağına çarptı. "Alışverişe seninle birlikte çıkarım ve tüm kıyafetlerini kendi ellerimle giydiririm. İç çamaşırların da bunlara dahil!" Tehditlerini ciddiden yapacak kadar gözü karaydı.

"Anlamadım?" diye afallayan Esme, duyduğu şey karşısında kafasını yukarı apansız kaldırınca, onunla burunları birbirine değecek kadar yaklaştı. Bakışlarını gözlerine mıhlayarak, korkmadan o kara gözlerin içinden geçen ifadeyi okumaya çalıştı. Ancak gördüğü bakışlardaki kararlılıkla, onun ne kadar ciddi olduğunu anladı.

"Anladın mı?"

Şimdi böyle yüz yüze bakarken ikisinin de nefesi düzensizleşmiş, kesik kesik aldıkları nefesleri, birbirlerinin tenine çarpıyordu. Rüzgâr onun saçından yayılan yabani orkide kokusunu içine solurken, gözleri dudaklarına kaydı. Esme de onun bakışlarının kaydığı yeri fark edince, sık aldığı nefesler yüzünden kuruyan dudaklarını istem dışı yaladı.

Rüzgâr bu hareketle kendini tuhafça ona doğru çekilirken hissetti. Az önceki kuru dudaklar şimdi ıslanmış, hafifçe de aralanmış, onu aşka davet ediyordu ve bu kızın davetten haberi bile yoktu. O kadar masumdu ki. Aralarındaki mesafe iyice kapanırken, dudakları artık birleşecekken... Yan taraflarında kırılan tabağın sesi, ikisini de gerçek dünyaya döndürdü. Rüzgâr ne yaptığını fark edip yerinden doğrulurken, yüzü tekrar ifadesiz haline bürünmüş, gözlerindeki ateş bir an yanıp hemen ardından da hafiflemişti. Duru bir sesle ama alttan alta imalı "Akşama aldıklarına bakacağım karıcığım! Seni almaya Cem'i gönderirim, kardeşini de alınca istediğin yere sizi o götürür." deyip sanki az önce yakınlaşmamışlar gibi kapıya doğru yürümeye başladı. Kapıya yaklaşınca arkasını dönüp cebindeki elini çıkararak saçında gezdirip ensesine götürdü, unuttuğu şeyi ona da hatırlattı.

"Bu arada unuttum söylemeyi! Yarın yeni ortaklarla iş yemeği yenecek... Aile ortamında! Benim evlendiğim biliniyor, bunun için de düzgün bir şeyler alırsan sevinirim. Gerçi almazsan da ben alırım ve sen benim aldığımı giyinmek zorunda kalırsın ki, bu hiç sorun olmaz değil mi karıcığım?"

Küstahlığını bir tılsım gibi kuşanarak arkasını döndü ve kapıdan çıkarken ardında bıraktığı ayak sesleri silindi. Esme ne zamandır tuttuğu nefesini dışarı salıp aklı karışmış şekilde az önceki yaşanan, yani az kalsın yaşanacak olan şeyi düşündü. Onun, o, sabahları yatakta bıraktığı ve Esme'nin algıladığı değişik kokusunu, az önce içine çekmiş, burnunun dibinde de nefesini hissetmişti ve o, buna engel bile olamamıştı. İğrendiği adam az daha onu öpecekti ve onun içinde, hiç karşı

Alien

çıkamayacakmış gibi iradesizce bir his belirmişti. Onu öpmesine izin mi verecekti? Onu! Sıkıntıyla elleriyle yüzünü kapadı.

Alien

10. Bölüm

"Abla şuraya da girelim mi?" Esme, yok anlamında kafasını salladı. Ecem ablasının kollarından çekerek "Abla, senin en sevdiğin marka! Hadi buraya girelim bir bakalım." Diğer tarafa bakıp "Vav! Şu elbiseye bak... Ne kadar güzel."

Esme, kardeşinin kolundaki tutuşunu sıkılaştırarak "Hadi Ecem, sadece ihtiyacım kadar alacağım." Ecem arkalarından gelen Cem'in elindeki iki poşete bakış attı. "Senin ihtiyacın bu kadar mı? Sen bizim evin markakoliğiydin, sana ne oldu?" Esme bakışlarını kardeşine çevirdi. "O markalardan çok şiddetli bir Rüzgâr esti, yok hatta kasırga patladı." Kardeşinin tepkisi alaycı bir şekilde kıkırdamaktan başka bir şey değildi. Ablası öfkelendiği halde o kıkırdamaya devam ediyordu. Birden ablasının kolunu kavrayıp başka bir mağazanın önüne getirerek, "En azından şunu dene?" dediğinde bakışlarını vitrindeki elbiseye çevirmiş olan Cem'e "Cemciğim... Sen ne diyorsun?" diye çevirmişti.

Esme'yle Cem aynı anda "Cemciğim mi?" dediğinde onların bu şaşkın halleri çok tazeydi. Ve kızı hiç şaşırtmamıştı.

"Ne şaşırıyorsunuz, bundan doğal ne var. Biz arkadaşız, hatta belki ileride..." Esme, kardeşini kolundan yakalayıp onun baygın bakışlarını Cem'den ayırıp daha fazla saçmalamadan mağazanın yanından geçti.

Diğer mağazanın içine girince, onları esmer, uzun boylu, güleryüzlü güzelce bir kız karşıladı. Esme mağazanın içinde dolaşırken Cem de etrafa bakınıyordu. Herkes kendi halinde gezinirken Esme dalgınca ellerini kıyafetlerde gezdiriyor, hiçbir kıyafete bakmak içinden gelmiyordu. Ecem eline vitrindeki gördüğü elbiseyi alarak çocukça bir sevinçle yanına geldi.

"Abla lütfen bunu bir dene!" diye şirince ısrar etti.

Esme'nin eli fiyat etiketine gitti. Gördüğü fahiş fiyat karşısında, "Bu çok pahalı, olmaz." diyerek denemeye dahi düşünmediğini belirtti.

"Abla, senin kocan çok zengin, saçmalama. Ufacık etiket onu batırmaz. Sen bir dene hadi bunu."

"Evet, o zengin ama ben değilim."

Kardeşinin elinden elbiseyi alıp yanlarında duran görevliye gerisingeri verdi. "Bana geçen sezonun ürünlerinizden bir şeyler çıkarabilir misiniz? Beden 36/38." Genç kız bir iyi giyimli Cem'e baktı bir de ona, sonra memnuniyetsiz bir ifadeyle yanlarından ayrıldı.

Birkaç dakika sonra elinde geçen sezona ait kıyafetleriyle geri geldi. Esme içlerinden birkaç tanesini alıp giysi kabinine doğru yürüdü. Ecem de ablasının yanına gelip kabine girerken elindeki çantalarını

Alien

alıp kenardaki koltuklardan birisine oturdu. Esme ilk elbiseyi giyip dışarı çıktı. O kabinden çıkınca Cem de yanlarına gelip diğer koltuğa oturdu:

Üzerine oturan siyah, mini elbise vücudunu sarıp sarmalıyor, göğüs kısmında hatırı sayılır bir dekolte bırakıyordu. Üzerinde o kadar alımlı duruyordu ki, bakışlarını onu koltukta izleyenlere çevirip "Bu nasıl?" derken eliyle üzerini düzeltiyordu.

Ecem ablasına elini "eh işte" der gibi sallarken, Cem çenesinde gezdirdiği elini çekerek, "Bence sen bunu giyersen Rüzgâr katil olur." dedi ciddi bir tonda. Cem'in açık sözlülükle söylediği bu samimi itiraf Esme'nin hoşuna gitmiş olacak ki, alışverişe çıktıklarından belki ilk defa gülümsedi. "O zaman kesin almalıyım."

Onun bu tutumunun altındaki kinayeyi anlayamayan Cem, önce kızgınca baktı... Esme göz kırpınca dudakları yukarı kıvrılıp tebessüm etti. Esme de omuzlarını düşürüp ayağını sürüyerek kabine geri girdi. Birkaç dakika sonra kırmızı şifondan, göğüste paralel bantlarla tutturulmuş ve sırtı tamamen açık bir elbiseyle çıktı. Cem, daha dışarı çıktığı an tepkisini gösterdi. "Sen bunu alırsan ve ben de buna müsaade edersem, senin yanında ben de ölürüm ve inan bana ben henüz hayata doymadım."

Esme gülerek tekrar kabine girdi. Kabinin içerisinden gelen boğuk sesiyle "Eğer bu da olmazsa başka bakmam ona göre!"

Ecem merakla atıldı. "Hadi abla, çık da görelim!" Esme içerden çıkınca Ecem ayağa kalkıp "Vavv!.. Bu çok hoş." dediğinde Esme, Cem'e döndü. "Senin şu engin cinayet tecrübeleri olan mafya kılıklı kardeşin, buna da terör estirir mi?"

Cem ayağa kalktı, diğer tarafa doğru giderken "Beni bu işin dışında tutun zira ablana ne giyse yakışıyor ve ben bunun sorumluluğunu alamam! Kardeşime kıyamam... Hadi size kolay gelsin" derken Esme'ye başparmağını kaldırıp oldu işareti yapmaktan da geri kalmamıştı.

Birkaç mağaza daha gezip ayakkabı ve birkaç parça makyaj malzemesiyle özel ihtiyaçlarını da aldıktan sonra üst kata, kafeye çıktılar. Cem bir ara aldıklarını arabaya bırakıp yanlarına gelmişti. İki kardeş neşeyle sohbet ederken yerine oturup, muhabbeti dinlemeye başladı. Ecem bakışlarını yanındaki adama çevirip "Cem bu hafta okula gelsene, seni arkadaşlarıma göstereyim." diye haylazca sordu.

Genç adam kolasından bir yudum alıp geri çekildi. "Neden, ben senin süs köpeğin miyim?"

Ecem dudaklarını büktü. "Aşk olsun, onlara ben öyle mi dedim? Sadece ben onlara sevgilim olduğunu söyledim, o yüzden."

Cem'in içtiği kola genzine kaçıp öksürdü. Gözleri şaşkınlıkla irileşirken "Ne dedin?" diye afallayarak bocaladı.

Alien

"Boş ver şimdi dediğimi. Ha şimdi ha 3 yıl sonra ne fark eder, sonuçta sevgilim olacaksın!" Esme, kardeşinin koluna dokunup "Ecem bu şaka ileri gitmeye başladı?" diyerek kaşlarını çattı ve katiyetle konuyu kapamasını yüz ifadesiyle belirtti. Ecem hafif bir hayal kırıklığıyla "Ah, şaka olduğunu da nereden çıkardınız? Ben son derece ciddiyim." diye gerçek bir tutumla muzipçe söylendi.

"Ecem, saçmalama ablacığım, ne aşkı?"

Her şakadaki gerçek payını, kimse tiye almadı. Ecem, ablasına aldırmadan gözlerini genç adama dikti. "Hadi ama Cem, söyle artık."

Cem bu kızın yine muzırlık peşinde olduğunu gözlerindeki haylaz pırıltılardan anlamıştı. Elini masaya koyup yönünü ona çevirdi. "Ne söyleyeyim tatlım?"

"İlk adımı sen at diye bekliyorum ama nerede... Demek bu gazeteler, dergiler fazla abartıyor, senin her barda bir sevgilin olduğu söylenirken ben de senden ne bekliyorum!" dedi dudaklarını komikçe büzerek muzipçe güldü. Esme onların diyaloglarına kaşlarını kaldırıp dudakları şaşkınlıkla kıvrılarak bakıyordu.

"Fakat tatlım o tip yerlerde ilk adımı hep kızlar atar! Burası bar mı?"

"Hayır, efendim, senin yanlışın var. Kızlar trip atar, tokat atar, hatta göbek atar ama ilk adımı atmazlar! Hadi ama nazlanma, onlara sevgilim var dedim inanmadılar, seni söyledim dalga geçtiler. İnsan gelecekteki kız arkadaşını kırar mı? Kırmaz değil mi ama!"

Bu sözlerin üzerine Esme kıkırdarken Cem bile kendisinden beklenmeyeni yapıp, şuh bir ifadeyle gür bir kahkaha savurmuştu. Ortamı telefon sesi bozdu. Esme ve Ecem hâlâ neşeyle gülerken Cem kıkırdayarak telefonu açtı.

"Efendim ağabey..."

Rüzgâr, kulağına gelen kahkaha sesleriyle kaşlarını kaldırarak, "Neredesiniz?" diye sorduğunda, gittikleri yeri elbette ki biliyordu.

"Alışveriş yeni bitti. Kafeye oturduk, bir şeyler içiyoruz."

"Hımm! O sesler nereden geliyor?" Sesinde saklayamadığı bariz bir merak vardı.

"Esme ile kardeşi şakalaşıyorlar!" Cem zeki gözlerini ikiliye dikerken, aklı ağabeyinin değişimi konusunda çoktan hissettiklerine açıklayıcı bir tutum bulmaya başlamıştı.

"Tamam, geç kalmayın!"

Rüzgâr telefonu kapattı ama hâlâ onun telefona gelen kahkaha sesleri kulaklarında çınlıyordu. Daha önce değil kahkaha atarken gülerken bile zar zor görmüştü. Oturduğu koltuğu cama doğru çevirdi. Başını geriye atıp gözlerini akşamın üzerine düşmeye başladığı İstanbul manzarasına dikti. Sinirden kasılmış elinde duran telefon neredeyse kırılacaktı. Derin bir iç çekerken gözlerini birkaç saniye kapadı. Ona gös-

Alien

termediği kaç yüzü vardı bu kızın! Ona dair bildiği o kadar azdı ki. Sinirliydi, cesurdu, gururluydu, dik kafalı, arada da patavatsızdı. Yaptığı patavatsızlıklar aklına gelince sinirli hali yatıştı. Gözlerinin önüne sinirle çakmak çakmak yanan kahverengi gözler, gururla kaldırdığı fındık burun gelince, önce dudakları ince bir çizgi şeklini aldı ardından dudaklarının kenarı yukarı doğru kıvrılıp sert yüzünü yumuşattı. Aklında hâlâ sabahki bakışları, burnunda mis gibi kokusu varken, dudakları bilinçsizce kıpırdadı.

"Hurma gözlü..."

Cem önce Ecem'i eve bıraktı. Sonra da Esme'yle yola koyuldular. Esme'nin, eski evinin penceresine bakmaktan neredeyse boynu kopacaktı. Gözleri camda, keşke annesi cama çıksaydı... Bekledi. Onu bir kerecik olsun uzaktan bari görseydi. Ya da sesini duysaydı ne olurdu sanki? İçine bir hüzün çöreklendi. Gözleri dolarken artık görüş alanından çıkan evden bakışlarını çevirdi. Evin sokağının olduğu köşeyi dönerken hiç beklemediği bir şey oldu. Şans işte! Annesi arkadaşıyla birlikte yürüyüşten geliyordu. Heyecanla kafasını Cem'e çevirip elleri ni koluna koyarak, "Cem, dur lütfen... Cem hadi ne olur!"

Cem ne olduğunu anlamadı önce, sonra bakışları onun baktığı tarafa kayınca arabayı sol tarafa yanaştırdı. Esme elini sevinçle arabanın koluna atınca, koluna dokunan ve kulağına gelen sesle donup kaldı.

"Esme bence bunu yapma, bu Rüzgâr'ın kulağına giderse bir daha dışarı çıkmana izin vermez." Cem onun bu haline üzülse de arkadaşını tanıdığı için bundan hoşlanmayacağını biliyordu. Lafını dinlemeyip ailesiyle görüştü diye çıldırıp kızın kalbini kırabilirdi.

Esme yalvaran bakışlarını Cem'e yöneltti. Cem kafasını salladı.

"Senin iyiliğin için, özür dilerim."

Esme kapının kolundaki elini geri çekti. Arkasına yaslanıp annesini üzgün gözlerle izledi. Gözünden yaşlar akarken, kalbi özlemle deli gibi çarparken, orada öylece arkasından sadece baktı. Sarılamadı, öpemedi, kokusunu içine çekemedi.

Sanki zayıflamıştı. O çok sevdiği yüzünden eksik olmayan, her daim beliren gamzesi de yoktu yanağında. Annesi arada çıktığı yürüyüşlerden eve hep neşeyle gelirdi ama şimdi yüzü çökmüş, gözlerine bir hüzün oturmuştu. İçi parçalandı. Şimdi çıksa, kollarına koşsa, yanaklarına yapışıp koklaya koklaya öpse... Sarılsa ona, özlediği tüm zamanların hıncını alır gibi sarılsa, ama yapmadı. Annesi gözlerinin önünden, hiçbir şeyden habersiz uzaklaştı, uzaklaştı ve sonunda gözden kayboldu. Esme'nin gözyaşları onun ardından daha şiddetlendi. Şimdi omuzları sarsılıyordu ağlamaktan. Yüreğinde bir acı, usul usul sızlıyordu. Cem onun böyle ağlamasına dayanamadı. Normalde kadınların gözyaşlarından hiç hoşlanmazdı ama Esme ağlarken, içinden ona sahip çıkmak, kol kanat germek geldi. O kadar aciz, o kadar kırılgan

Alien

duruyordu. Onu kendini çekip göğsüne yasladı. Saçlarını okşarken, "Geçecek, hepsini atlatacaksınız." diye dostça bir kaygıyla telkinler veriyordu. Esme bir süre sığındığı kucakta ağladı, Cem de sessizce onu kollarında tuttu. Ona karşı merhametten başka hiçbir art niyet içermiyordu sarılışı, sadece onun yanında olduğunu hissettirmekti amacı.

Esme biraz sakinleşince geri çekildi. Koltuğa iyice büzülüp kafasını cama dayadı. Görmeyen gözleriyle cama bakarken içinden Rüzgâr'a beddualar yağdırıyordu. Bu olanların tek suçlusu oydu. Hayır, tek o suçlu değildi, her şeyi başlatan ağabeyiydi ve şimdi o da dakikalardır içinden yağdırdığı küfürlerden nasibini alıyordu. Tüm yol boyunca sessizce ağladı.

Arabadan inip evin kapısına doğru ilerledi, korumaların haber verip açtırdığı kapıdan içeri girdi. Karşısında onu görünce bakışları gözlerine gazapla kilitlendi. Nefretten kararan gözleri, sinirden aldığı sık nefesiyle öylece birkaç saniye ona baktı. Kocası şaşkınca hemen önünde durdu. Sanki ağladığı için bakışları genç kızın gözlerini okşuyordu. Sonra da aldırmadan hışımla merdivenlere çevirdi. Önünde engel gibi duruyordu Rüzgâr, o da koluyla kenara itip koşarak odasına çıktı. Rüzgâr onun niye ağladığını merak ediyordu. Cem elinde poşetlerle içeri girince kararan bakışlarıyla, kızgın yüzüyle yanına yaklaştı. Niye bu kadar sinirlendi bilmiyordu ama onun ağladığı anlayınca içinde bir yerlerde bir öfke patlaması olmuştu. Bedeni kasıldı.

"Karım niye ağladı?" Sesindeki hırçınlık gerçeğin aynasıydı.

Cem, Rüzgâr'ın verdiği tepkiye önce şaşırdı. Sonra içinden gülerken sinsice, onun artık bu kıza iyice alıştığını hatta ona öyle öfkeyle bakarken de resmen âşık olmak üzere olduğunu görebiliyordu. Fark ettiği şeyle sır dolu yeşil bakışlarını devirdi. Sesi gafil ve meyustu.

"Senin yüzünden ağladı!"

Rüzgâr'ın donuk yüzündeki kaşları çatıldı. Gözleri eğreti bir ışıkla mı parlıyordu? Onun bu tutumuyla adam hayal kırıklığına uğramış olduğunu belli edecek, en küçük bir hareket göstermeden, son derece rahat bir şekilde konuşmasını sürdürdü. Tabii dişlerinin arasından huysuzca homurtular eşliğinde "Yanında bile değildim... Sen ne saçmalıyorsun?" diye kükreyerek...

Ancak Cem onu iyice savunmasız bırakan gülümseyişiyle "Ağlatmak için illa yanında mı olman lazım!" diye kayıtsızca devam ederken, Cem'in umursamazlığı üzerine Rüzgâr iyice sinirlenip zıvanadan çıktı. Hiddetle dişlerini sıktı. "Cem, benimle laf oyunu yapma! Cambazlığı bırak. Sadede gel! Sebep?"

Duyacaklarından sebep, konuşurken her ne kadar öfkelense de tereddüt etmiyordu. Fakat Cem onu henüz gitmeye karar vermediği bir yola sürüklemeye çalışıyordu. Genç adam yine alaylı bir şekilde tek kaşını kaldırdı. "Annesini gördü. Ve senden korktuğu için yanına git-

Alien

mıdı. Yani gidemedi değil, galiba biraz da ben senden çekindiğim için engel olmuş olabilirim ve o farkında değil duyduğumun ama duydu-ğum kadarıyla, senin yedi sülalenin hepsine selam saldı. Eşiktekini, beşiktekini de anmayı unutmadı."

Cem, Rüzgâr'ın merdivenlere doğru hareketlendiğini görünce, anlayışlı bir tutumla müdahale ederek, "Bence biraz yalnız kalmaya ihtiyacı var ağabey ve inan bana şu anda görmek istediği en son kişi sensin!" derken omuzlarını silkti. "Tabii, bu benim fikrim!" Cem salona yönelip yürürken kafasını salladı. "Sen farkında değilsin ama en büyük savaşın şimdi başlıyor Rüzgâr ve inan, sen bu savaşa bir sıfır yenik başladın..."diye yaptığı gerçekçi tespitle mırıldandı. Tabii bunu o duymadı, ya da o kadar dalmıştı ki dikildiği yerde... Duyamamıştı.

Rüzgâr, yöneldiği merdivenlerin önünde kalakaldı. Elini cebinden çıkarıp kafasının arkasında, ensesinde gezdirdi. Sonra da salona doğru giderken, "Lanet olsun!" diyerek sonunda öneriyi neredeyse kabul etti. Huysuzca homurdandı. Aklı karıştı. Apansız sessizleşti. Öte yandan Rüzgâr farkında değildi bocaladığının, gitmekle kalmak arasında kaldığının. Niye bu kadar endişeleniyordu ki ona sinirlendi diye? Umurunda olmaması gerekmez miydi? Daha önce de defalarca kendisi ağlatmamış mıydı? O zaman neden şimdi ağlattığı için kendisine lanet okuyordu? Esme'nin sinirli hali gözünün önüne gelince kafasını salladı. Tepkisi hoyrattı.

"Saçma... bu çok saçma!"

Hiç bu kadar öfkelenmemişti! Esme sabahtan beri saçlarıyla ve makyajıyla uğraşıyordu. Saçma son rötuşlarını da verirken hâlâ sabah Rüzgâr'ın söylediklerini ağzının içinde huysuzca evirip-çevirip, homurdanıp duruyordu.

"Neymiş efendim, onların yanında onu utandırmayacakmışım. Gerçek bir karı koca gibi olacakmışız, sanki farklıyız. Uyuz!.. Düzgünce giyinip hanımı hanımcık olacakmışım! Sanki ben başka bir şeyim, öküz!.. Bir de öyle nefretle bakmayacakmışım. Sanki başka türlüsünü bakılmayı hak ediyorsun, gıcık!"

Topuzunda tuttuğu elleriyle son tel tokalarını da yerine takınca, eliyle saçlarını geriye doğru düzeltip, çıkan kırıkları böylece yok etti. Göz makyajını belirgin yaptığı için, dudağına kendi rengine yakın pastel tonlarında bir ruj sürüp natürel bir görünüm verdi.

Elbiseyi, kollarını içine sokacak şekilde ayarlayıp saçını bozmadan başından aşağı indirdi. Uzun elbise aşağı doğru kayınca, vücuduna düzgünce yerleşti. Elini arkasına uzattı. Fermuarını çekmeye çabaladı. Yarıya kadar çekti, ne var ki üst kısmını ne yaptıysa çekemedi. Kaçıncı

Alien

defadır deniyordu ama imkânsız. fermuar üstüne bir de sıkışmış ne iniyor ne çıkıyordu. Sonunda pes edip, dışarı sıkkınca derin bir nefes verdi. Arkasını yarı açık şekilde bıraktı. Aynanın önüne gidip platform topuklu rugan lame ayakkabılarını giyip mırmır söylenerek odasına geçti. Çantasını da ayarladı ama bir türlü arkasının açık olması sebebiyle aşağı inemiyordu.

"Esme!"

Rüzgâr'ın beklemekten sıkılmış kaba sesi geldi aşağıdan. Esme canı sıkkınca yatağa yaklaşıp, kenarına oturdu. Rüzgâr bir daha seslendi karısına. Kaçtır sesleniyordu, bu kadın bunu mahsus mu yapıp duymuyordu? İki parmağıyla ceketinden taşmış gömleğinin kolunu kenara çekip saatine baktı. Eğer böyle giderlerse geç kalmaları işten bile değildi. Sinirle söylenerek yukarı çıkmaya başladı.

"Kadın değil mi işte? Hepsi aynı, saat ayarları bozuk!"

Odaya girdiğinde kızmaya hazırlanıyordu ki onu yatağın üzerinde düşünceli bir şekilde otururken gördü. Aşağı eğdiği başını yukarı kaldırıp kapıya doğru bakınca, Rüzgâr şimşek çarpmış ağaç gibi donup kaldı. Çatık kaşları şimdi şaşkınlıkla yukarı doğru kalkmıştı.

Karşısındaki meleğe benzeyen kadının, makyajla gözlerinin güzelliği daha bir ortaya çıkarken, dudaklarının renginde pek bir değişim yoktu... Aynıydı, sadece daha dolgun gözüküyordu şimdi dudakları. Kendini ona şaşkınca bakarken bulunca, bu haline kızıp hemen toparlandı. Boğazını ona belli etmeden hafifçe temizledi.

"Beni duymuyor musun? Yoksa duymak mı istemiyorsun? Sabahki konuşmamız aklında değil mi?"

Ne saçmalıyordu? Kendisine çeki düzen verdi, kaşının birisini hafiften kaldırıp karısının gözlerine cevap bekler gibi baktı.

Esme sıkkınca yerinden kalktı. Bakışlarını bir an onun gözlerine mıhlayıp sonra da geri çekti. Omuzlarını düşürdü, dışarı doğru derince bir nefes verdi. Yere çevrilen bakışlarıyla çaresizce mırıldanırken "Duydum." diye bıkkınca soludu. "O zaman neden cevap vermiyorsun?" Kendi kendine düşündüklerini genç adamın sesinden duyunca, "Verdim." diye yanıtladı. Yalan söylemiyordu.

Rüzgâr, gözünün birisini kıstı. "O zaman niye hâlâ aşağı inmedin?"

"Ben..." Alt dudağını bir anlığına dişlerinin arasına alıp konuşmaya başladı: "Fermuarım takıldı. Ne açılıyor ne de kapanıyor, ben onu..."

Kafasını kaldırdığında kocası karşısında dikiliyordu. Katı duruşa sahip koyu gözleri takdirle parlamıştı. Fakat sanki sadece bir an içinden farklı bir ışıltı geçişti. Esme kocasını süzdüğünü anlayamadı. Üzerine giydiği siyah takımıyla, saçlarını verdiği ıslak görünümüyle nefes kesici ve son derece erkeksi görünüyordu. Bu adam daha önce de bu kadar yakışıklı mıydı? Nasıl da kendinden emin bir duruşu vardı gıcığın! Uzun kirpiklerinin arasında koyulup kaybolmuş gözbebekleri

Alien

kömür parçaları gibi kara ve ay ışığı vurmuş gibi eşsizce parlaktı. Karanlık geceyi aydınlatan, ayın on dördü gibiydi. Esme şaşkın bakışlarla bakarken, Rüzgâr eğlenceli bakışlarıyla, "Dönmezsen kapatamam," dedi. Sesinde, kinayeden yoksun tatlı bir emir vardı. Dudağının kıyısında küçük, alaycı bir gülümseme belirdi.

Utancından kızarmış Esme'nin ağzı düz bir çizgi halini aldı. Bıkkınca çektiği nefesini sıkkınca dışarı verdi. Ama hâlâ arkasını dönüp, onun ellerini vücuduna değdirmesi konusunda isteksizdi. Bunu yapmazsa, ne elbiseyi çıkarabilir ne de oraya böyle gidebilirdi. Aslında tek gereken biraz "cesaret" ve "özgüvendi" ama onlar da şu anda onu terk etmişti. Rüzgâr onun tereddüdünü anlayınca, karısının omuzlarından nazikçe tutup hızla geriye çevirdi. Esme şaşkınlığını üzerinden atamadan aniden önüne çevrilince, ağzından ürkek mırıltılar gibi bir şeyler koptu. Şimdi Esme'nin arkası ona dönükken, elbisenin arkası bel oyuntusuna kadar açık ve gözlere ziyafet sunacak şekilde güzel duruyordu. Narin sırtında bir tane bile lekesi yoktu. Kadife gibi teni berrak ve ışıltılıydı. Tazecik duruyordu. Rüzgâr elini fermuara götürünce, parmağı Esme'nin sırtına değdi. Esme elinde olmadan ürkerek ürperdi.

Rüzgâr diğer elini de sırtına yaklaştırıp sıkışan fermuarı kurtarmaya çalışırken, o başını eğmiş, gözlerini sıkıca yummuş, bu işkencenin bir an önce bitmesini bekliyordu. Rüzgâr fermuarı kurtarınca yukarı doğru bir tüy gibi çekti. Parmaklarını tenine değdirmemeye özen gösterdi çünkü az önceki ürpertiyi o da fark etmişti.

Esme derince bir nefes verip, bittiğini anlayınca tam çekilecekti ki; "Bekle!" dedi buyurgan bir sesle. Esme kaygıyla ne yapacağını beklerken, o, ceketin iç cebinden siyah kadifeden bir kutu çıkardı. Kutuyu açıp içindeki nadide gerdanlığı eline aldı: İnce işlemeli, ucuna doğru sarkaçları olup ucunda top halinde iki tane pırlanta işlemesi bulunan gerdanlık çok zarifti. Kollarını omuzlarının üzerinden önüne doğru uzatıp, gerdanlığı boynuna bıraktı. Esme, tenine değen metalin soğukluğuyla irkilip, elini oraya kaldırarak yokladı. İnce parmaklarını pürüzsüz yüzeyinde gezdirdi.

"Buna gerek yok! Bunu istemiyorum!"

Kokusunu içine çektiğini, çok sonra fark etti. Derhal kendini toparladı. Rüzgâr kopçasını takınca, gerdanlığı bıraktı. Esme'yi omuzlarından tutup nazikçe kendine çevirdi. "Gerekli ki aldım..." Bu sefer de cebinden kırmızı bir kutu daha çıkardı. Esme gözlerini elindeki kutudan ayırmadan, o, kutuyu açtı. Gördüğü karşısında yüz hatları iyice gerildi. Ama cevap vermedi. İçinde parlayarak duran, her tarafı minik pırlantalarla bezenmiş alyansla, onun yanında klasik erkek alyansı vardı. Rüzgâr taşlı alyansı eline aldı. Esme hâlâ kutuya şaşkınca bakarken, ne olduğunu anlamadan alyansı parmağına taktı. Sonra da diğerini kendi parmağına takarken, "Bu, elinden çıkmayacak, eğer onu parma-

Alien

ğında görmezsem..." dedi sertçe ve gözlerine baktı. Gözlerinin içinde kısacık bir an tuhaf bir ışık yandı.

Esme kafasını kaldırıp kahveliklerini istekli karalarla birleştirdi.

"Görmezsen ne olacak?"

Odadaki düşmanca hava onu son derece geriyordu. Rüzgâr elinin tersini yanağına getirip, hafifçe okşadı. Aslında dokunduğu bile şaibeliydi. Kara gözlerinde eğlenceli kıpırtılar oynaşıp parladı. "Dene o zaman anlarsın güzelim!" Gözlerinde gördüğü bakışı kendisini istenmeyen pis bir böcek gibi hissettirmişti Ancak Esme dişlerini sıkarak onun hafifçe yanağını okşayan elini koluyla tiksinerek itip düşürdüğünde, bu bakışların gerçek olduğunu anladı. Karısının meydan okuyan bakışları kısıldı. "Sanki çok meraklıyım takmaya." Çenesini havaya kaldırıp, genç adamın küçümseyici bakışlarını gururlu ve soğukkanlı bir şekilde karşıladı. Yatağın üzerindeki portföy çantasını almak için giderken "Zorba! Kabadayı! Ne olacak..." diye söverken, çantasını aldı ve kapıya doğru tükenmek bilmeyen öfkesiyle söylenerek yürüdü. Rüzgâr, arkasından bakarken sırıtıyordu. Siniri bile çok tatlıydı ve kızınca çok güzel oluyordu. Bunu yeni fark etti. Bir de üzerine giydiği, bedenini ikinci bir deri gibi saran kıyafet... Sıkkınca dişlerini gıcırdattı. Lanet olsun, o kıyafeti o paraya nereden bulmuştu? Ekstrelere baktığında, o kadar az bir para harcandığını görünce kızmıştı. Hele dünkü poşetleri gördüğü zaman... Şimdi bile sinirleniyordu. Kadına limitsiz kart vermişti, o birkaç parçayla alışverişi bitirmişti. Arkasından giderken homurdandı.

"Gururlu cadı!"

Bir hışım odadan çıkan Esme, söylenerek merdivenlere gelince, eteğini dizine yakın yerlerden kaldırıp düşmemek için dikkatlice aşağı indi. Dış kapıya yaklaşıp asık suratıyla, arkasında duyduğu ayak seslerini beklemeye başladı. Ay ışığı tepede parlayıp, saçlarına yansıyordu. Alnına hafifçe zülüfleri dökülüyordu. Rüzgâr, onun durmasına aldırmadan spor arabaya, kocaman cüssesiyle seri bir hamlede bindi. Esme koltuğa geçip eteğini de kapıya sıkışmayacak şekilde ayarlayınca kapısını kapattı. Rüzgâr arabayı hareket ettirdi. Esme kollarını göğsünde bağlamış, suratı turşu satar vaziyette ona tepkisini belirtirken, Rüzgâr karısının o halini görmesine rağmen ayağının altındaki gaz pedalına biraz asıldı. Araba yolda yağ gibi kayıp önlerine geleni sollarken, Esme'nin korkuyla kısılmış gözleri, koltuğu sıkıca kavrayan elleriyle yanında korkakça duruşunu fark edip... Gaza biraz daha asılıp önündeki arabayı sollayıp önünü açtı. Gözleri önüne düz bakıyor, çenesi kalkıktı. "Hâlâ cevap vermedin?" diyerek döndü ve devam etti: "Evet seni dinliyorum." Kızın yüzünü kısacık süzdü.

Esme yoldan ayıramadığı gözleriyle "Neye?" diye kısıkça sordu.

Alien

"Alyansını çıkarmayacağına dair bir şey demedin!" diye sürdürdü sözlerini.

"Yeter artık. Bu kadarına tahammül edemem..." derken sesi titriyordu. Elindeki şeyi, o hatırlatana kadar unutmuştu ama şimdi aklına gelince, "Onu sadece bu gecelik takacağım, bir daha zor görürsün parmağımda!" diye itirazını sürdürdü.

Rüzgâr bakışlarını yoldan ayırmadan gaz pedalını biraz daha kökledi. Araba öyle hızlıydı ki yanından geçtiği arabaların şoförleri kızarak arkalarından korna çalıyordu. Esme'nin midesinde tuhaf bir kasılma olurken, içindeki bulanma isteğini yatıştırmaya çalışıyordu.

"Kes şunu!"

"Neyi keseyim karıcığım?" derken alaylı sesi sert yüzünde dalgalanıyordu. "Hâlâ senden bir cevap bekliyorum!"

"Bu şantaj!" diyerek isyan etti.

"Olmadığını biliyorsun." diyerek sözlerini sürdürdü.

Öfkelen Esme ona ayak uydurmamaya çalışırken, birkaç dakika sonra bu sahnenin bitmesini diledi. Ona güvenebileceğini zannederken aptallık etmişti. Hiçbir zaman onun yüzüğünü takıp, yine onun damgaladığı zarf gibi ortalarda dolaşmayacaktı. Onun sahibi olduğunu hatırlatan bu metal parçasını ne parmağında ne de hayatının kalan diğer anlarında bir daha görmek istemiyordu. Şu anda parmağındaki halka, yüreğindeki kelepçe gibi içini sıkıyor, eline düşmüş ateş parçası gibi canını yakıyordu. Hele her şey böyle tazeyken, yaşadığı aşağılanma böyle tazeyken.

Bu habis yükü ne zaman unutmaya çalışsa, gözlerini kapattığı her an, derin bir tutumla bir yolunu bulup hayatına hırpanice sızıyor, ne zaman unutur gibi olsa hakikat tokat gibi yüzüne gafilce çarpıyordu. Unutmayacak ya da unutamayacaktı. Dokunduğu her an iğrentiyle tiksinerek bakacak, bu gaddarlığı her an hatırlatacaktı. Ellerini koltuğun yanında iyice sıkarken, öfkesine hâkim olmaya çalıştı. "Sana... Onu takmayacağını söyledim ya! Anlamıyor musun? Seni hatırlatan bir şeyi üzerimde damga gibi taşımam."

Rüzgâr sıcak ama belirsiz bir şekilde hainçe gülümsedi. "Bir daha düşünmek ister misin?"

Onun kullandığı araba gitmiyor, adeta uçuyordu. Tedirgin bakışlarını kocasının yüzüne çevirdi. Sesinin korkakça çıktığını anlamadan ürkekçe bakıyordu. "Manyak mısın be adam! Bizi öldürmeye niyetin mi var? Dur artık! İnmek istiyorum." Rüzgâr şu anda tam da amacına ulaştığını anlayınca, önlerindeki tırı sollayıp dar yolda önüne geçmeye kalktı. Kenardan geçip tam önüne geçecekti ki işte o sırada karşı şeritten gelen kamyonetle karşılaşınca, Esme dehşete kapılıp ağız dolusu şiddetiyle bağırdı. "Manyak! Aptal! Zorba! Allah'ım bu deliyi benim başıma niye sardın?" Allah'a yakarırken, saniyeler geçip bir şey olma-

Alien

yınca, gözlerini ürkekçe açtı. Tekrar kendi şeritlerine geçmişler ve güvenle ilerliyorlardı.

"Hakaret etme." Bu bir uyarıydı.

Hakaret etmekmiş! Allah'ım kendi konuşmasını ne çabuk unuttu diye düşündü. Bezgin bakışlarını yoldan çevirip kocasına kuşkuyla dikti. O kadar sakin duruyordu ki, sanki az önce ölümüne gazı kökleyen o değildi. Pervasız tavırları canını sıkıyordu. Gözlerindeki belirgin korku, öfkeyle harmanlanırken içinde yakıcı pırıltılar öyle açık görülüyordu ki ve kocası bunu görmesine rağmen umursamıyordu... Delirmek işten değildi. Rüzgâr, olan bitene kayıtsız halinin değiştirmeyip bu bencilliği sürdürdü. Yüzünde yaptıklarının sorumsuzluğuna dair tepki gösteren hiçbir ibare olmadığı gibi, gözleri farklı bir pırıltıyla hercai parlarken, yüzünü yana döndü ve yaramaz çocukların takındığı bir haylazlıkla baktı.

"Bizi öldürmeye ne kadar niyetlisin! Sen geber umurumda değilsin ama beni çukuruna çekme! Sadist herif, henüz gencim, senin kadar yaşlanmadım!"

Rüzgâr şifreli bakışlarını karısına çevirdi. Onun korkuyla karışık sesinden duyduğu iğneli laflara karşı, kavisli kaşının birini kaldırarak, yay gibi gerdi. "Dikkatimi dağıtıp konuyu kapamayı düşünüyorsan yanılıyorsun. Hadi, cevabını bekliyorum?" Gözlerini karısına dikmiş kendisine güvenmesini ister gibi bakıyordu.

Ne var ki Esme sinirle önüne döndü, dudaklarını küçük çocuklar gibi büzüp bükülürken, bakışlarını yola odakladı. Rüzgâr, bakışlarını ondan çevirmeden gaza iyice asıldı. Bu adam deliydi! Nasıl bir özgüven, kendini beğenmişlik... Gözleri yüzünde sabit duruyordu. Altındaki araba ona itaat edip su misali akarken yolda dupduru bir sesle sorusunu yeniledi: "Hadi ama sıkılmaya başladım?"

"Çok beklersin." Genç adama içi geçmiş keskin bir bakış attı.

"Sorun değil, ben sabırlıyım."

Esme kulaklarına inanmıyordu. Bu adam onunla düpedüz pazarlıktan söz ediyordu. Rüzgâr onun direncini kırdığını fark etti. Araba daha da hızlandı. Kız onun bakışlarının üzerinde olduğunu hissedince, kafasını tekrar ona çevirdi. Rüzgâr, çatışan bakışlarına cevap bekleyen bir ifade ekleyip, ona dik dik bakmaya devam etti. Esme de onun inadına ağzını ketumca açmayıp kilitleyerek, kendince tavrını belirtmeye çalıştı. Karşı şeritteki arabalar kornalarına basmaya başlayınca gözleri istem dışı yola kaydı ama kocası yola bakmak yerine inadına ona bakıp cevap bekliyordu. Esme, arabanın nasıl bir tehlikede gittiğini fark edip bu adamla savaştığı her an kaybetmeye mahkûm olduğunu kendine tasalıca hatırlatmaya çalışıyordu. Yanlarından geçen araba kornasına hızla asılınca Esme korkarak derhal, "Tamam, Allah'ın belası tamam!" diye ikaz edercesine titrekçe bağırdı.

Alien

"Efendim, duyamadım, neye tamam?"

Bu konudan memnun olmayarak yüzünü buruşturan Esme ciğerleri patlayasıya derince bir iç çekip, kafasını geri çevirdi. Güzel kaşları yılgınca çatıldı. "Sana tamam dedim, o lanet olasıca alyansını çıkarmayacağım! Aşağılık mührünü taşıyacağım, dur artık... Dur."

Rüzgâr yüzünde kocaman zafer kazanmış savaşçının rahatlığıyla, istediğini almış olmanın tatmin ediciliğini hissederek ayağını gazdan çekti.

"Bir daha asla çıkmayacak! Asla!" dedi zaferin memnun tınısıyla.

Uğradığı şoka tahammül edemeyen Esme, bu keskin, kat'i emirle sinirlenince kendini gene tutamadı. Ağzından çıkan sözlerin onu kızdırmasını ya da sinirlendirmesini umursamadan fütursuzca konuştu: "Bu halkayı parmağıma takınca sahibim olduğunu mu sanıyorsun? Yanılıyorsun, asla bana sahip olamayacaksın! Vücuduma zorla sahip oldun... Sadece vücuduma... Asla senin istediğin gibi karşılık vermeyeceğim sana, gerçek anlamda kocammış gibi davranmayacağım. Kadının olmayacağım! Umurumda olmayacaksın, geberirsen arkandan şenlik kurup bağış yapacağım."

Rüzgâr'ın, duyduğu laflardan dolayı az önceki eğlenceli hâli değişmişti. Sinirle kasılan elleri, hadsizce söylenen sözlerle kamçılanan öfkesiyle direksiyonu öyle sıkı tutuyordu ki, parmak boğumlarından ses geliyordu. Aklına az önceki kelimeler dolunca ve bakışları bunun etkisiyle bir an dalınca araba yalpaladı. Gerçi çabuk toparladı kendini ama duydukları hiç hoşuna gitmemiş, hiddetini tetiklemiş teskin etmemiş, canını fena hâlde sıkmıştı.

"İyi... Umarım bunu yaparsın!" Çaresiz, daha fazla şey söylemekten kaçındı.

Yol boyunca kıstığı gözlerini bir an olsun yoldan ayırmayıp dümdüz bakmıştı. Kesif öfkesini dindirmeye çalışıyordu. Eğer bunu yapmazsa onun canını yakması işten bile değildi.

Esme ise karamsar bakışlarını yola çevirirken elinde sımsıkı tuttuğu çantasına tırnaklarını geçiriyordu. Yanındaki adamın aldığı sık nefesleri korkutsa da onu sinirlendirmekten çekinse de dayanamamıştı. Ne sanıyordu? Bir kerecik bakıştılar diye, ona karı olacağını mı? Ya da... Ya da bu ara üzerine pek gelmiyor, ona biraz daha iyi davranıyor diye kollarına atlayacağını mı? Eğer öyle umuyorsa fena halde hayal görüyordu beyefendi zira kendisine hiçbir ilgi duymamakla beraber, her an üzerine atlamak için zaman kolluyordu ama şu da vardı ki bu atlayış sevgi için değil onu parçalamak içindi! Aradaki güçlü gerilimi, mutlak sessizliği onun kalınlaşmış sesi bozdu.

"Aklından neler geçiyor? Eğer bu geceyle ilgili bir plan... Beni kızdıracak bir şey düşünüyorsan..." Birden dişlerini gıcırdatarak sustu.

Ancak Esme, Rüzgâr'ın kastettiği şeyi düşünürken, şaşkın şaşkın ona bakıyordu. Dolgun dudakları aralanmış, irileşmiş, sinir yüklü bakışları düşüncelerinde kaybolduğunu belirten yüz ifadesiyle o kadar soğuk duruyordu ki, "Sen ne saçmalıyorsun?" demekten kendini alamadı.

Düşündükleriyle gözleri iki parça kor tanesine bürünen Rüzgâr ters bir bakışla ona bakıp, "Eğer bugün beni rencide edecek, aşağılayacak ya da küçük düşürecek bir şey yaparsan, bunu sana fena ödetirim!" diyerek ödün vermeyen yanıyla sertçe ikaz etti.

"Beni tehdit mi ediyorsun?" diye haykırdı Esme.

"Uyarıyorum diyelim." Genç adam ona anlamlı bir bakış fırlattı.

"Senden korkmuyorum, daha ne yapabilirsin ki?"

"Bana meydan mı okuyorsun?" diye çıkışırken, hiddetini kontrol altına almak için dişlerini birbirine bastırdı.

"Nasıl istersen öyle algıla."

Esme bir süre kocasının kararmış gözlerini, ciddi soğuk mermer gibi kaidesiz yüzünü izledi. Sessizleşti. Bu adamda sevgi, merhamet diye bir şey var mıydı? Az önceki rahat yüzü şimdi insafsızca sertleşmiş, neşeli bakışları kısılıp meserretle kararmıştı. Bakışlarını esefle ondan kaçırıp önüne döndü. Kendi düşüncelerinde boğuldu.

Sorumluluk duyguları uyanınca "Korkma, sen nasıl istersen öyle davranacağım! Henüz canıma susamadım!" diyerek en azından bir adım atıp, kabullendiğini belirtti.

"İyi edersin! Yoksa yine başa döneriz!"

Sarf ettiği sözleri işitince, Esme'nin sırtından aşağı soğuk bir ürperti peydahlanarak, tüm tüylerini ayağa dikildi. 'Başa dönmek!' işte bu tüm kesif korkusunun, en acı salt kâbuslarının çıkış yeri; alt edilmez başlangıç noktasıydı. Kalbindeki eşsiz hırpani gürültüyü bastırarak, yavaş yavaş söndürmeye muvaffak oldu.

Geri kalan yol boyunca ikisinin de ağzından tek kelime duyulmadı. Arabadaki mutlak sessizlik katlanarak artıp, bir nesne kıvamına bürünerek elle tutulur hale geldi. Esme, gözlerini camdan yan yola çevirip dışarı keyifsizce bakarken, Rüzgâr kumkumalık düşüncelere daldı. Hâlâ onun az önceki sarf ettiği katı sözleri, banda sarmış kaset gibi okuyor, beyni her bittiğinde tekrar play tuşuna basar gibi başa sarıyordu. Neden bu sözler içine bu kadar dokunmuştu? Bunu hazmetmeye çalışıyordu. Neden hâlâ onun sadece vücudunu elde etmek yetmiyor... Gününü-gecesini hatta düşüncelerini de kendisine istiyordu? Neden ona sürekli dokunmak, saçlarını koklamak, gözlerine bakmak istiyordu? Neden?.. Neden?.. Neden?..

Bu nedenler, neden bu kadar çoğalıyordu?

Araba lüks restoranın önüne yaklaştı. Rüzgâr, arabasını büyük bir ustalıkla girişe çekerken, Esme elindeki şalı, üşümemek için, inmeden

Alien

kollarına doladı. Araba durdu, Rüzgâr ona aldırmadan arabadan inip girişin kapısına doğru yürüdü.

Esme kapısını açan valeye teşekkür eden bir bakış atıp, eteğini tutarak arabadan inip onun yanına yaklaştı. Rüzgâr yüzüne bile bakmadan, eline uzanıp sıkıca kavradı. Esme elini saran dokunuşlara kızıp elini onun tutuşundan kurtarmaya çalıştı. Hay aksi! Hâlâ onun dokunuşlarından nefret ediyordu. O inatla elini çektikçe Rüzgâr daha bir sıkıyor, canını yakıyordu. Sonunda pes edip onunla birlikte içeri yürüdü. Artık milletin gözünde tamamen mahvolmuş bir insandı. Şimdi ise kendisini mahveden adamın kolunda yürüyordu. Girişteki masanın arkasında duran vestiyere üzerindeki şah çıkarıp verdi. Kapıda duran başgarson onları güler yüzle karşılayıp, beyaz eldivenli eliyle yolu gösterdi. "Misafirleriniz geldi Rüzgâr Bey, onları her zamanki masanıza aldık." Rüzgâr kafasıyla onayladı. "Sağ ol Ercan."

Esme, Rüzgâr'ın peşinden ayaklarını sürükler gibi, bakışlarını yere eğerek zoraki yürüyordu. Aklında oluşan dehşet senaryolara yine kendisi ustaca inanıyordu. Onları artık herkes gazetelerden, dergilerden tanıyordu. Hele bu tip haberlerde böyle aşağılıkça anılmak, onun kadınlık gururunu zedeliyor, başını yere eğdiriyordu. Masaların yanından geçerken kimselere bakamıyor, bakıp da onların gözlerinde acıyan bir ifade bulacak diye korkuyordu. Elini kavrayan el bir anda kasıldı. Kulaklarına çalınan kısık ama kızgın sesle sıçradı.

"Başını kaldır, gülümse!" Rüzgâr bunu dişlerinin arasından kızgın bir tonda, buyurarak söylemişti.

"Kolaydı sanki!"

"Kaldır başını, lafımı ikiletme... Bana güven!"

"Sen güvenilecek son kişi dahi olamazsın."

"Sana ne zaman yalan söyledim."

Başını kaldırıp ona bakınca, genç adamın yüzünde alaycı ama gergin bir gülümseme olduğunu gördü. Fakat içindeki kaygıya uymayan saçma bir tutumla rahatladı. Onun mantığını anlamaya başlamıştı. Verdiği tüm sözleri tutan bu küstah adamı neredeyse sevecek birisi gibi görecekti. Aslında bu adam öylesine çılgın ve kötüydü ki, insanda huzur denen bir şey bırakmıyordu. Sonunda tasalı bakışlarını yana korkarak çevirdi. Etrafa kaygıyla bakmaya korksa da, ürkek bakışlarını masalarda çaktırmadan gezdirdi. Onlara bakanlar, öyle acıyarak falan bakmıyorlardı. Bu onun biraz özgüven tazelemesine sebep oldu. Bakışları şimdi daha berrak, karamsar yüz hatları daha rahattı.

Garsonun yönlendirdiği masaya yaklaşıp önünde durdular. Cam kenarında tenha bir bölümde bulanan masada Cem de dâhil beş kişi vardı. Onları gören çiftler ayağa kalkıp, selamlamaya başladılar: Çiftin birisi 60'lı yaşlarda diğeri ise 30'lardaydı. Yaşlı çift ne kadar sevecen

Alien

duruyorsa diğeri de o kadar mesafeli duruyordu. Rüzgâr elini yaşlı adama uzatıp kendinden emin tavrıyla "Merhaba Turgut Bey." dedi.

Muştuk bir tutuma sahip olan Turgut Bey, onun aksine daha yumuşak bir sesle "Merhaba Rüzgâr." Yanındaki sarı saçlı sevecen bakışlı, yaşlı kadını göstererek, "Bu, benim eşim Tülin." Diye prezante etti.

Rüzgâr, kadının uzattığı eli nazikçe parmaklarının arasına aldı. Üzerine ufak bir buse bırakıp ondan beklenmeyen bir nezaket çerçevesinde, "Tanıştığımıza memnun oldum Tülin Hanım." diye saygıyla mırıldandı. Onun taş kafalı kocası! Anlayışsız ve gaddar, sevimsiz ve devimsiz şahsiyet! Kalp şeklindeki yüzüyle, cana yakın tutumuyla yaşlı kadın tebessüm etti. "Ben de çocuğum." Rüzgâr bu sefer de onların yanında duran oğulları ve gelinlerine uzandı.

"Merhaba Tolga nasılsın?"

Genç adam hafif tebessümüyle baktı. "İyiyim Rüzgâr, sen?" Sesi geriden geliyordu.

"Ben de iyiyim!"

Rüzgâr elini Tolga'nın eşine uzattı, çok kısa bir temas sağladı. Soğuk ve mesafeli bakışlarla, kadına otoriter bir edayla yaklaştı. "Merhaba Reyna Hanım."

En sonunda sıra Cem'e gelince sıcacık baktı. Bu gururlu bir bakıştı.

"Nasılsın kardeşim?" dediğinde o da ona dostça bakıp "İyidir ağabey sen?" Bakışlarını yanlarında bu süre zarfında sessizce duran Esme'ye çevirdi. "Esme bugün çok güzelsin!" An itibariyle sıkılganca bocalayan Esme, sonunda birileri tarafından hatırlandığına sevinerek Cem'e bakıp, yüzünde ona armağan ettiği kocaman bir tebessüm sundu. "Teşekkür ederim Cem." Rüzgâr boğazını temizleyip elini Esme'nin beline sahipleyici bir biçimde koyup kendisine çekti. Elinin altında kaskatı kesilmiş bedenle, onun heyecanını anlayarak, paylaşarak, hatta körükleyerek destek oldu. Bakışlarını ortaklarına çevirip, ondan beklenmeyecek bir tesirle, gururlu bir ifadeyle göğsünü şişirdi. Karısını şeretle, bir kraliçe gibi takdim etti:

"Bu da benim güzel eşim Esme!"

Sanki Esme, onun sesinde bir anlığına gururlu bir tınısını hissetmişti. Fakat gerginliğinden sebep, üzerinde fazla durmadı. Zaten bunu görmek, imkânsız gibi bir şeydi! Yaşlı çift ellerini sevgiyle uzatıp tokalaştı. O sırada yüreği heyecanla çarptı. Beynine üşüşen onlarca mesajla başa çıkmaya çalıştı. Esme'nin içinde apansız onlara karşı bir sempati oluşurken, yanlarındaki genç çifte elini uzattı. Karşısındaki Tolga isimli genç adam rahatça tokalaşırken, yanındaki eşi Esme'ye sanki nefretle bakar gibi, üzerinde bakışlarını küçümseyerek gezdirdi. Esme bu kadından negatif elektrik alırken, kendini zorlayarak hafifçe tebessüm etti. Rüzgâr, karısının sandalyesini çekip oturmasını bekledi.

Alien

Herkes siparişlerini verip yemeklerini beklerken, Rüzgâr yanındaki yaşlı adamla konuşmaya başlamıştı. Cem tebessüm ederek Esme'ye yaklaştı. "Bugün gözlerimiz sayende bayram edecek canım, çok şık olmuşsun." Rüzgâr, Cem'in samimi konuşmasını fark etmişti. Ne ara bu kadar samimi olmuşlardı bunlar? Onunkisi kıskançlık değildi, sadece merakı. O, kardeşine sonsuz güveniyordu. Esme utana sıkıla biraz kızardı. "Aberuna Cem, sadece bir elbise, o kadar, farklı bir şey yok, ben yine aynı benim!"

"Bence var!" Ses tonu kesinlikle ciddiydi. "O elbiseyi başkası bu kadar güzel taşıyamazdı inan, tek başına hiçbir şey olan o elbise senin üzerinde paha biçilemez olmuş."

"Çok naziksin."

Bu iltifatlarla kalbi okşanan Esme, her kadın gibi huşuyla kıvrılan dudaklarına kayıtsız kalmayarak, gözleri parlayarak tebessüm etti. Bu sırada karşısında oturan genç kadın Reyna, memnuniyetsiz bir ifadeyle, "Ben bu elbiseyi biliyorum geçen sezonun ürünüydü!" diyerek ortaya söylenirken, muhakkak ki niyeti, onu aşağılayıp küçük düşürmekti. Elbette buna izin vermezdi. Dahası Esme bu kadındaki bir şeylerden rahatsızlık duyarak, "Ne fark eder ki? Eski ya da yeni, sonuçta severek alınmış bir şey hep değerlidir."

"Ah, ben öyle sezonu sonlandırılmış şeylere pek sıcak bakmam! Bence her zaman yenilikçi olacaksın... Tarzını konuşturacaksın!"

Rezalet çıkmasından çekinerek, hâlâ kendisi ile mücadele ettiğini fark ediyordu genç kız. Bir skandal olsun istemiyordu. Fakat asi kişiliğiyle, onun baskısına karşı koymak çok güçtü. Zaten dayanamadı. "Neden! Sen de diğerleri gibi misin?"

"Kimler gibi?"

"Aynı elbiseyi giyen pişticiler gibi!" derken küçümseyen bir bakışlar, kibirli kadının burnunun bulut çizmesini önlemek için, kaşıyla geriyi gösterdi. Giydiği elbisenin aynısından giyen -şansa bak- arka masadaki kadına bakıyordu. Reyna da oraya bakıp pişti olduğunu anlayınca, sinirden kızarmış bir suratla Esme'ye gözlerini kısarak baktı. Gerçek dışı bir durumdu bu ama genç kız gene de çok memnun oldu. Esme onu alt etmenin rahatlığıyla bakışlarını yanındaki yaşlı çifte çevirdi. Onları kırmak istemezdi. Ne de olsa o, onların geliniydi. Kırıldıklarını sanarak baktığında, yüzlerinde tatlı bir iltifat bakışı buldu. Sanki daha önce bunu onlar da yapmak istemiş de yapamamış bakışı. Yaşlı kadın gülen gözlerle "Çok genç duruyorsun tatlım, kaç yaşındasın?"

Durgun bakan Esme, az önceki olanlardan sonra onların kırılmayıp konu açmaya çalışmasına sevindi. "20 yaşındayım."

"Hımm! Okuyorsun o zaman?"

Alien

"Evet! Şey?.. Aslında..." derken kuracağı cümlelerin altında eziliyordu. Evet konuşmak için olan çabasına korkaklık engel olmuştu. Ama korkunun bir nedeni vardı. Her şeyden önce üzgün ifadesiyle Rüzgâr'ın gözlerine bakıyordu sinirle; çünkü onun yüzünden ne cevap vereceğini bilemiyordu. Daha henüz okula gidip gidemeyeceğini bilemezken, onlara nasıl cevap vere bilirdi ki? "Ben..." dedi okuluna özlem duyan bir sesle "Radyo ve Televizyon okuyorum... Yani bu aralar boşladım ama okuyordum." dedi güzel yüzü gölgelenirken. Yaşlı kadın elini üzerine koyup sevgiyle dokundu. "Zor olmalı hem evlilik hem okul haklısın! Bu genç yaşta evlenmek de cesaret ister!"

Genç kız başını salladı. Dayanılmaz biriydi bu kadın şekerliğiyle. Üstelik reddedilmesini güçleştiren bir özelliği daha vardı: Çekiciliği "Elbette biraz öyle." dedi istemese de onu onaylayarak.

Rüzgâr yanındaki adamla konuşurken bile bakışları her daim karısına kayıyor, nasıl tepki verdiğine bakıyordu. O farkında değildi ama yanındaki adam onu dinlemekte zorlandığını, bakışlarının her daim karısının üzerinde gururla gezindiğini, dikkatinin karısına olan ilgisi yüzünden dağıldığını fark etmiş, konuları anlayışla kısa tutmuştu. Rüzgâr'ın en çok hoşuna giden ise o Reyna denen ucuz kadının bilerek yaptığı aşağılamaların altında kalmayıp nazikçe haddini bildirmesiydi.

O kadından hiç hoşlanmıyordu! Ve onun gibi kişilik eksiği bir kadının, onun karısının yanında ne kadar basit ve yapma durduğunu, o bile fark ediyordu. Ucuz, karaktersiz ve düşüncesizce kibirli kadınlardan hoşlanmazdı.

Garsonlar büyük servis arabalarıyla gelip büyük bir dikkatle servisleri açmaya başladılar. Esme önünde duran ve içinde en sevdiği yemek olan tabağa bakarken tuhaf şeyler hissediyordu. Hâlbuki her zaman yediği az pişmiş özel soslu dana rosto şimdi ona hiç cazip gelmiyordu. Çatalını bıçağını gönülsüzce eline aldı. Çatalına taktığı parçayı bir-iki kez evirip çevirip isteksizce bakarken, içindeki kırmızılığa karşı nazenin midesi tuhaf şekilde kasılıyordu. Çatalını kenara bıraktı. Ellerini kucağında birleştirip bakışlarını ellerine çevirdi.

Kocasının duru sesiyle ellerindeki bakışlarını kaldırıp yavaşça ona çevirdi. Rüzgâr garsonu çağırmıştı, gözlerini onun üzerine dikerek, "Eşimin yemeğini değiştirir misiniz?" dedi. Esme, onun yemeği istemediğini nasıl anladığını ve yemeye isteksiz olduğunu nasıl fark ettiğine şaşırmıştı.

Önünden kalkan tabaktan, tiksintiyle bakışlarını kaçırdı. Yerine gelen feste soslu makarnayaysa bayram eder gibi bakıyordu. Açlığını, karnına giren hafif ağrıyla yeni yeni hissediyordu. Çatalını eline aldı ve büyük bir iştahla tabağındaki yemeğini yedi. Sıra tatlı servisine geldi. Onlar sütlü tatlıyı tercih ederken, o, herkesin aksine, tercihini şerbetli tatlılardan yana kullanmıştı. Baklava tabağı önüne konunca gözleri

Alien

altın bulmuş maden işçisi gibi parladı. Tam çatalını tatlısına batıracaktı ki, tuhafça parlayan gözleri garsonun yanlarından geçirdiği servis arabasına kaydı ve takılı kaldı. Arabada bulunan özel yapım süslü kornişon turşulara açlıkla bakıp, gözlerini kocasına yalvarırcasına çevirdi.

Rüzgâr da şimdi onun baktığı yere bakıp, neyin bu kadar ilgisini çektiğini anlamaya çalışıyordu. Rüzgâr'a doğru kafasını eğdi. Kocası da ona yaklaşınca, kimsenin duyamayacağı kısık bir sesle "Bana ondan sipariş verir misin?"

Şaşkınlaşan Rüzgâr onun baktığı arabada turşudan başka bir şey göremeyince "Turşu mu istiyorsun?" diyerek afalladığını belli etti. Çünkü az önce tatlı sipariş etmişti ve şimdi turşu istiyordu. Ya bir oyun çeviriyordu ya da... Ama gözleri, o turşuya öyle açlıkla bakıyordu ki, sanki sipariş etmezse kalkıp o tabağa dalacakmış gibi!

Ciddi bir tutumla bakan Esme, başını elma şekeri isteyen çocuk gibi farklı bir tatlılıkla sallayınca, onun bu hâli karşısında Rüzgâr'ın dudakları yukarı doğru huşuyla kıvrıldı. Bu hâli ile arabadaki hâlinin arasında dağlar kadar fark vardı. Öyle tatlı bakıyordu ki, gözlerindeki istek çok farklıydı. O, ışığın sönmesinden korktu. Garsonu çağırıp siparişi verdi.

Biraz sonra Esme'nin yanına gelen garson becerikli hareketlerle tatlı tabağını alıp turşuyu koymaya kalkınca, Esme garsona itirazla bakıp "O da kalsın... Lütfen." dedi kibar bir sesle. Sanki canını alıyormuş gibi davranarak tabağa baktı. O kadar kendini kaptırmıştı ki, herkesin ona dikkatle baktığının farkında bile değildi.

"Emin misin canım?"

Sanki bu yaptığı o kadar doğaldı ki, kocasını umursamadı. Gerçi şimdi gözü dönmüş gibi, önündeki tabaklara bakıyordu ve onlardan başka hiçbir şey görmüyordu. Ne tatlısından vazgeçebiliyor, ne de turşundan gözlerini ayırabiliyordu. Sonunda karar verdi. Çatalını önce tatlısına batırdı. Bıçağının yardımıyla küçük bir parça koparıp ağzına attı. Uf! Bunu sevmişti!

Onu yutunca herkesin şaşkın bakışları altında, bir tane de turşusuna çatalını takıp, onu da ağzına attı. Aynı şekilde tadını çıkara çıkara yemesine devam etti. Gözleri kuşkuyla kısılan Rüzgâr, onun tatlıyla tuzluyu aynı anda yemesine kaşlarını çatarak bakarken, karısının bunları tadını çıkararak yiyen hoşnut yüz ifadesine hayret ediyordu. Önce oyun oynadığını zannetti fakat yeme şekli bunu yalanladı.

Esme'nin karşısındaki Reyna ise ona tiksinerek bakıyor, yüzünü buruşturuyordu. Cem bile elini çenesine koymuş onun bu hâline tebessüm ediyordu. Sanırım o masada onun bu hâlini anlayışla karşılayan ve neler olduğunu fark eden kişiler de vardı! Yanındaki yaşlı kadın onu tatlı bir ifadeyle süzüyor, onun iştahla yediği yemeğine sadece anlayışla bakıyordu. Tabağındaki son tatlıya da çatalını batırıp ağzına götürdü

Alien

ve yan tarafındaki Tülin Hanım'dan gelen sesle de, bakışlarını ona çevirdi.

"Ne kadarlık?"

Şimdi Esme de dâhil olmak üzere, herkes Tülin Hanım'a bakıyor, neden bahsettiğini anlamaya çalışıyordu! Bu sefer karşısında oturan yaşlı adam kadife gibi sesiyle müşfikçe konuştu:

"Tülin de senin gibi turşuyla tatlıyı aynı anda yerdi. Ve ben, inan bana, her zaman onu şimdi buradakilerin yaptığı gibi şaşkınlıkla izlerdim."

Nefesi kesilen Esme, lokmasını zorla yutup -boğazında kalacak şekilde- bakışlarını masaya çevirdi. Kendini kaybetmişti yerken ve şimdi fena hâlde yüzü kızarırken utançtan ölüyordu. Kalbi kırgın kırgın atmaya başladı. Kesin Rüzgâr bunu bilerek yaptığını sanacaktı. Of Allah'ım ya! İsteyerek yapmamıştı. Ürkek bakışlarını kocasına çevirdi.

Katı hatlara sahip olan kaşlarını hayretle kaldırmış, düz bakışlarını yüzünde sertçe gezdiriyor, ondan bir cevap bekler nitelikte duralıyordu. Esme sesinin kısık çıkmasına aldırmadan "Ben daha önce hiç böyle yememiştim... Sadece canım çekti ve yemezsem yarım kalacağım gibi bir hisse kapıldım." dedi masumca. Utandığını belli eden sesi titriyor, kirpikleri yarıya kadar yıkılmış gözlerinde usulca kırpışıyordu.

Anlayışın hâsıl olduğu yaşlı kadın eline dokundu. Onun utandığını, hatta sıkılarak konuştuğunu anladı. Tatlı bir tebessümle konuştu:

"Bunda utanacak bir şey yok kızım... Sen aşeriyorsun! Peki, kaç aylık oldu? Gerçi yeni evli olduğunuzu söyledi eşim."

Ortaya sanki bir bomba düştü ve Esme'nin kulakları uğuldarken, aklı durdu. Nefesi ciğerlerinden çekilip vücudu kaskatı kesildi. Az önce sıkıntıdan kucağında tuttuğu eli, şimdi korkuyla titriyordu. Kaygılı dudakları düz bir çizgi halini alırken, afallayan gözleri şaşkınlıkla irileşmiş, beyni kadının dediğini kavramaya çalışıyordu. Ne saçmalıyordu bu kadın? 'Ne aşermesi, ne ayı' diyordu?

Aslında onun neden bahsettiğini ezici bir kasıtla anlıyordu anlamasına ya, ama bunu kabullenemiyordu işte. Bir anda beyni yenilgiyle kabullenmeye geçince, hezeyanla atan kalbi, aldığı galibiyetle az önce iştahla yediği her şey acı sular hâlinde ağzına getirdi. Midesindeki çalkalanma arttı. Titreyen eli ağzına giderken, hızla yerinden kalktı. Öyle aniden kalkınca sandalyesi büyük bir gürültüyle geriye doğru sendeledi ve yere düştü. Şu anda ne kimseyi düşünecek ne de yaptığını umursayacak hâli vardı. Eli ağzında, hiç kimseye aldırmadan çıkışa doğru ondan beklenmeyecek bir hızla koşmaya başladı. Lavabodan içeri girerken kapıdan çıkan kadına çarpınca, biraz sendelese de umursamadı, zaten özür dileyecek halde de değildi. Eli ağzında içeri girerken artık kendini zor tutuyordu. Klozetlerin olduğu bölmeye girip, eğildi ve öğürmeye başladı. Midesindeki kasılmalar öyle şiddetliydi ki

Alien

her yeni gelen öğürtüde boğazı acıyor, canının yanmasından ve basın-
cın şiddetinden gözlerinden yaş akıyordu. Ağzındaki acı tat, boğazın-
daki yanma öyle fazlaydı ki, bir zaman sonra elinin tersiyle gözlerini
sildi. Bir anda sırtında hissettiği yumuşak dokunuşlarla gezinen par-
maklar, onu rahatlatmaya çalışan elle yerinden aniden doğruldu.
Rüzgâr, endişe ve anlam veremediği bakışlarla yüzünü süzüyordu.

Onun yüzüne bakınca, sarsılan ruhuyla, gözleri doldu, dudakları ha-
fifçe aralandı. Yanağından süzülen sıcak yağmur taneleri gibi doluca
yaşlar, hızla çoğalıp görüş alanını engelledi. Dudaklarının arasından
kaçan ufacık hıçkırıkla eli karnına gitti. Ellerini birbirinin üzerine
koymuş, bastırıyordu. Sanki orada bebek var mı diye hissetmek için!
Başı aşağı eğildi ve ağlamaya başladı. Hıçkıra hıçkıra, gururunu umur-
samadan, onun karşısında aciz görünme duygusuna aldırmadan gözün-
deki damlaları akıtmaya devam etti. Çenesine değen narin, sıcacık,
uzun parmakların dokunuşu, kafasını sanki kırılacak bir bibloymuş gibi
hafifçe yukarı kaldırdı.

"Esme, bana bak."

Bakmak istemiyordu onun gözlerine. Bakmak, her şeyi yeniden ha-
tırlamak demekti. Bakışlarını yakasına sabitledi. Kendi kendine aptal-
lık etmemesini söylerken, kalbi acı acı attı. Aklında milyonlarca soru,
korku ve tarif edemeyeceği farklı düşünceler çakıştı.

Olabilir miydi? Hamile olmak, anne olmak! Başka zaman olsa bu
haberle havalara uçardı. *Bu, onun en büyük mutluluğu olacağı zaman-
da, şimdi en büyük azabı oluyordu.* Sevmediği bir adamın karısı, se-
vilmeyen, istenmeyen bir çocuğun annesi... Bu ona dünyadayken
cehennemi yaşatmak olmaz mıydı? O çocuğa haksızlık olmaz mıydı?
Yanaklarına dokunan uzun parmaklar, gözyaşlarını sildi. Gözlerini
kapadı. Düşünemiyordu ya da düşünmek istemiyordu. Soluğunun bo-
ğazında tıkandığını fark etti. Başını ona doğru çevirince kulağına önce
sıcak bir soluk, sonra da genç adamın dudakları değdi. Bu uzmanca
temas genç kızı şaşkına çevirmişti. Vücudunun karşılık verircesine
ürperdiğini hissetti.

Düşüncelerle kaynayan benliğine sızan kulağındaki sıcak soluk
sözcüklere dönüşmüştü: "Esme, bana bak!"

"Bakmayacağım..." diyerek dişlerinin arasından, başını da ondan
uzaklaştırdı. "Bana bak... Lütfen!" Haris bir inatla Esme kafasını hayır
anlamında sallarken, hâlâ omuzları cansız hıçkırıklarıyla sarsılıyordu.
Gür kirpikleri taze yanaklarının üzerine gölgeler oluşturarak düşmüş,
gözlerinin kıyısından yaşlar sızıyordu. Esme, onun çocuğunu taşıyor
olabilir miydi? Kendinin bile bir anlam veremediği bir huzur, ummadı-
ğı bir anda gelip içine, kalbinin üzerine huşuyla oturmuştu. Sanki için-
de bir yerlerde, bu haber onun en çok istediği şeymiş gibi bir hâl gel-
mişti. İstiyor muydu? Bu çocuğu kendisi için gerçekten istiyor muydu?

Alien

Onun amacı farklıydı! En başından zaten amacı buydu. Bu sefer bu habere sanki intikam almak için değil de en çok kendisi için sevinmişti. Esme onun çocuğunu karnında taşıyacaktı. O küçücük narin bedeninde, onlara ait bir parça, bir iz taşıyacaktı. Bedenine bir rahatlık yerleşti. Hâlâ o güzel hurma gözlerini göremiyordu. Nasıl da istiyordu şimdi o gözlerin kendisine bakmasını.

"Esme... Canım bakmayacak mısın?" dedi tekrar kadifemsi, telkin eden bir sesle. Esme gözkapaklarını yine kaldırmayınca, o kafasını eğip dizlerini biraz kırdı ve bakışları kesişecek şekilde durdu. Yüzünü kendine çevirdi. Esme kafasını hafiften kaldırıp onun gözleriyle karşıladı. Ipıslak kirpikleri, ok ok olmuştu. Hançer bakışları her kirpik hareketinde can alıyordu.

"Bunu biliyor muydun?"

Ancak her kalp atışıyla, acı içinde kalbi parçalanan Esme konuşmadı. Yani konuşamadı! Sadece olumsuz anlamda kafasını salladı.

"Peki, günün ne kadar geçti?"

İşte bu soru Esme'yi dünyaya geri döndürmüştü. Düşünmeye başladı ve hatırlayınca gözlerini aniden açtı. Sinirden ellerini yumruk yaptı. En son, onunla olmadan önceki haftalarda olmuştu. Şimdi derin ve kesik kesik soluyordu. Bakışları kısılmış, gözleri alev almıştı. Rüzgâr neler olduğunu düşünürken Esme yumruk yaptığı elleriyle onun omuzlarına vurmaya başladı. Tüm gücüyle vuruyor ama onu yerinden kımıldatamıyor, hiddetini alamıyordu.

"Senin yüzünden aşağılık!" Dehşet içinde başını iki yana çevirerek bağırmasına devam etti. "Bu senin yüzünden...ben istemedim! Onu istemiyorum! İçimde senden bir parça istemiyorum!"

Perişan sesi kısıldı, kademsiz gücü azaldı. Rüzgâr onu kendisine çekip, göğsüne şefkatle bastırdı. Esme'nin omuzlarındaki yumruk olmuş elleri açıldı ve tüy dokunuşu göğsüne dayandı. Rüzgâr bir eliyle sıkıca belini kavrarken, diğer eliyle onun saçlarını okşuyordu. Sakinleştirmeye çalışıyordu. Sanki o da biliyordu Esme'nin sığınacak bir dal, yaslanacak bir dağ aradığını! Kafasını gömdüğü sert göğüste, hıçkırarak ağladı. Arada elleri güçsüzce vurmaya devam etse de dokunuşları öyle hafifti ki... Sonunda sakinleşince geriye çekilip kendini onun tutuşundan, teninden, kokusundan ayırdı. Rüzgâr'a hiç bakmadan lavaboya yaklaşıp sensorlu musluğun altına elini soktu. Soğuk suyla rahatladıktan sonra, ellerini lavabo tezgâhına dayayıp güç alarak gözlerini biraz kapattı. Ateş gibi yanıyorlardı gözlerinin içi.

Şimdi bir şey düşünmeyecekti. Bunları daha sonra, sakin kafayla düşünecek, ona göre karar verecekti.

Bakışlarını aynaya çevirdi. Sürmesi ve rimeli akmış, gözleri kızarmış; berbat haldeydi. Bakışları, arkasındaki ifadesiz yüzlü, elleri ceplerinde, sakince onu izleyen kocasıyla kesişti. Genç kız dönüp ona bak-

Alien

mak bile istemiyordu. Rüzgâr karalı, içi çürümüş bir insandı. Dışı güzel içi bomboş olanlardandı. Salt güzelliğin verdiği caniye benzetilmiş bir şaheser gibiydi. Nasıl olup da böyle bir ilişkiye, evli çocuklu durumuna hakkı olduğunu düşünebilirdi? Gözleri aynaya dönüp genç adama vahşice baktı. Sesinin nasıl çıktığına aldırmadan, "Bana çantamı getirir misin?"

Rüzgâr ellerini cebinden çıkardı. Ceketinin kolunu hafif rahatlatıp saçlarının arkasında elini gezdirdi. Bakışlarında az da olsa tedirgin bir yan vardı. Esme de bunu anlamış olacak ki "Bu halde kaçacağımı ya da aklından ne geçiyorsa onu yapacağımı sanmıyorsun değil mi? Hadi, çantama ihtiyacım var." Kederin sardığı güzel çehresini ona çevirdi. "Eğer getirmiyorsan ben getiririm!"

Rüzgâr yanına doğru bir adım atınca, Esme elini kaldırıp onu durdurdu. Yanına yaklaşmasını, az önceki şeyin tekrar yaşanmasını, onun kollarında rahatlamayı istemiyordu.

"Sen iyi misin?" Yüzünü süzdü, bakışlarındaki yumuşamayı genç kız görmedi fakat gerçekten endişeliydi.

"Ya, çok iyiyim... O kadar ki; kuş olup köprünün tepesinden aşağı uçasım geldi!" Bu cümle gerçekten çarpmıştı genç adamı.

"Esme ben..." Bir an ne diyeceğini düşündü. Zaten devam etmesine gerek kalmadı. Genç kız ona konuşma şansı vermeden, lafı kestirip attı. "Getiriyor musun şu lanet çantayı? Getirmiyor musun?" Haşince parlayan keskin bakışları aynanın aksinde öfkeyle belirdi.

"Tamam, şimdi getiririm." Genç adamın yüzünde öfke ve sıkıntı dolu bir ifade vardı.

Genç kız çenesini kaldırıp, gözlerinde vahşice donuk pırıltılarıyla genç adama döndü. "Sen getirme... Cem'e ver o getirsin!" dedi inatla o soğuk burnunu havaya dikerek. Sesi buz gibiydi.

"Esme..." diye sertçe itiraz etti bu sırada genç adam. Esme koyuluklarını sıkıca kapayıp, derince soluyarak, "Esme! Esme! Esme! Ne, ne Esme'si kahrolası?" diye kızgınca bağıdı. Gözlerini açtığında, hiddetli bir savaşçı idamesindeki Rüzgâr, hızlı adımlarla lavabodan dışarı çıkıyordu. O yürüyor, sert zemindeki ayak sesleri kızın yüreğini dövüyordu. Genç adam, gözüne kapının girişinde bekleyen garson çarpınca, yanına çağırdı.

"Buyurun efendim?"

"Biz, masa 3'te oturuyoruz, eşimin, masanın üzerinde dore rengi portföy çantası var. Onu alıp bana getir." Sıkıntılı ifadesi, bocalamaya dönmüştü. Tutuk bakışları yere bakarken, eli çenesinde dalgınca geziniyordu.

Garson başını olumlu anlamda sallayıp yanından ayrılırken, o, karısının hamile olma ihtimali düşünüyordu. Giriş kapısında garsonu beklerken, Cem elinde Esme'nin çantasıyla çıkageldi. Yüzünde endişeli

bir ifade vardı. Belli ki içeride duramamıştı. "Neler oluyor? Esme iyi mi?" Zekice parlayan yeşil gözlerini kaygıyla kısarak, koyulmuş karalara odakladı.

"Yok, bir şey! Esme'nin çantasına ihtiyacı var! Sen içeri gir, onlara birazdan katılacağımızı, karımın durumunun iyi olduğunu, sadece biraz temiz hava aldığını söyle!" Genç adamın yüz ifadesi yumuşamıştı.

"Yani yalan söyleyeyim!"

"Evet, öyle yap."

Bu tutumdan rahatsız olan Cem Sustu. Onu çok iyi tanıyordu. Şimdi sorsa onu sinirlendirmekten ileri gidemezdi. Zaten istemediği sürece cevap da vermezdi. "Cem, aklım zaten başımda değil, git dediğimi yap hemen." Zaten şu ikaz da ona haklı olduğunu kanıtladı.

Cem kafasını sallayarak arkadaşının yanından ayrıldı. Rüzgâr eline aldığı çantayla lavaboya girdi. Arkasından da bir kadın girdi içeri. Kadın sert hatlı adama şaşkınca bakıp "Burası bayanlara ait beyefendi, çıkar mısınız?" dedi onu baştan aşağı tuhafça süzerek. Rüzgâr kadına tepeden tepeden öyle bir baktı ki, kadın susup ürkerek kendisi çıktı.

"Cem demiştim, zaten benim dediklerimin sende ne önemi var."

Vahşice arkasını dönüp kocasının elinden çantayı hışımla çekerek aldı. Elini kapağından içeri soktu, alacağı şeyi aramak için sıkıntıyla gezdirdi. İstediğini bulamayınca, tüm devreleri yandı. Sinirlenip çantayı tezgâha döktü. Makyajını temizleyip tazeledi. İşi bittiğinde gözlerindeki kızarıklık hariç ağladığını gösteren hiçbir iz kalmamıştı.

Arkasında sessizce onu bekleyen kocasına bakmadan, kapıya yanaşıp dışarı çıktı. Hızlı adımlarla giderken elini tutan elle olduğu yerde kaldı. Bakışlarını önce eline, sonra eli tutan kocasına çevirdi. Rüzgâr rahat tavırlarına geri dönmüş, az önceki endişeli hali yerini, o eski soğuk haline bırakmıştı. Kaygısız bir tutum içerisindeydi. Esme dişlerinin arasından konuşarak, "Bırak elimi!" dedi hırçınca. Rüzgâr, karısının bakışlarında küçük de olsa bir yumuşama arıyordu. Ancak bulamadı. Ona aldırmadan içeri doğru sürükler gibi çekiştirdi. "Bırakamam. Az önceki çıkıştan sonra, milletin ağzına malzeme olma! Rezalet çıkarma..."

"Sen zaten rezilsin... Sana bırak dedim. Yeni mi geldi aklına benim haysiyetim." diyerek kesif sessiyle öfkeyle mırıldandı.

"Esme sabrımı sınama ve lanet suratını asmayı kes!"

"Ya sen karaktersiz misin? Nasıl bir insansın sen? Bir anın, bir anını tutmuyor... Dengesiz! Az önce merhamet eden sen, şimdi acımasızca davranan gene sen! Anlamıyor musun? Bana dokunmana katlanamıyorum, iğreniyorum, midemi kaldırıyor dokunuşların."

"Katlanacaksın... Ben senin kocanım." Katı sesindeki tutum, katiyetle taviz vermiyordu.

Alien

"İşte ben de bundan bahsediyorum. Bunu düşünmek bile hadsizce katlanılmaz bir işkence..." Haris bir inat kuşanan sesi suçlayıcı ve sertti. Yani kendisini hayal kırıklığına uğrattığını söylemek istiyordu. Rüzgâr kaşlarını çatıp yüzünü diğer tarafa çevirdi. Ona hiç aldırmamış gibiydi. Bakışları etrafta dolaşıyordu. Elini tekrardan çekiştirerek yürürken, "Bunları ezberledim. Bence kendini tekrar ediyorsun." diye yineledi.

"Literatürde kelime kalmadı seni aşağılayacak, hepsini tükettin."

Sabrını muhafaza eden Rüzgâr, dişlerini birbirine bastırıp sıktı. "Şimdi gülümse!" diye buyururken, dudaklarını gerip arasından tısladı.

Esme masaya yaklaştıklarını endişeli, soru dolu gözlerle bakan insanları görünce, elinde olmadan zoraki bir tebessüm takınıp mecburen yerine doğru sükût içerisinde yürüdü. Rüzgâr centilmenlik yapıp sandalyesini tutup altına doğru itti. Kendi yerine geçip hiçbir şey olmamış gibi oturdu. Başarısına dair en ufak bir sevinç belirtisi yoktu. Bu duruma daha fazla tahammül etmek zorunda değildi.

Esme bakışlarını yanında oturan Tülin Hanım'a çevirip, uysalca gülümsedi. Yaşlı kadın tereddütlü bir intibaıyla, "İyi misin tatlım? Bizi endişelendirdin!" dediğinde sesi cidden tedirgindi.

"İyiyim Tülin Hanım. Sadece tatlıyla, tuzluyu karıştırınca midem itiraz etti hepsi bu." Dudaklarını hafifçe büzdü. "Bunu unutursak ben çok rahatlarım çünkü bu utanç verici gerçekten." Yaşlı kadın kafasını sallayıp önüne döndü. Esme'nin de içinde konu kapandığı için bir rahatlama oldu. Aciz dudaklarına hafif bir gülümseme yayıldı. O sırada habis bir tutumla, olanları beyninden uzaklaştırıp kendini işine vermeye çalışıyordu.

Bu kaygılı ortamı bozmaya çalışan Cem, onların dikkatini dağıtmak için yardım gecelerinden konu açınca, ilgiyi istediği gibi üzerine çekmişti. Ona minnettar bir baş jesti yapan Esme, her ne kadar dinlemeye çalışsa da aklına o ihtimal geldikçe içi daralıyordu. Omuzları gerçekten sertleşmişti. Bu adam gerçek bir canavardı. Karşısında rahatça, hiçbir şey olmamış gibi durabiliyordu. Kucağında duran elleriyle ve kaç dakikadır oynadığı yüzüğüyle, o kadar dalmıştı ki, daldığı kuyudan; karşısındaki kadının şuh kahkahasıyla irkilip nerede olduğunu anlayarak çıktı. Bakışlarını karşısına çevirince, Rüzgâr'ın gözünü kırpmadan onu izlediğini fark etti. Bakışları boş bir şekilde yüzüne kilitlenmiş, sanki dalıp gitmişti. Gözleri birleşti bir anda ve sadece sessizce, sitemsiz bakıştılar. Ne Esme ayırdı bakışlarını onun kara gözlerinden, ne de Rüzgâr onun çok sevdiği hurma gözlerine bakmaktan vazgeçti. Ne kadar öyle kaldılar, az mı yoksa bir asır mı? İkisi de bilmiyordu! Zamandan soyutlandılar ve sadece evrende bir çift bakış olarak kaldılar.

"Dans etmeyi sever misiniz?"

Alien

Ancak bu durum Rüzgâr bakışlarını yan taraftaki Reyna'ya çevirdiğinde bitti. Soğuk bakışlarıyla "Pek fazla değil." diye ilgisizce cevapladı.

Fakat kadın hayli ilgili tutumuyla, "Hımm... Ben de bugün beni dansa biri kaldırır diye ummuştum, malum eşim hiç sevmez de." diye kendini nazikçe dansa kaldırmasını teklif ediyordu. Bunu yaparken de kadın gözlerini gözlerinden edepsizce çekmeden, onu ayarsızca süzüyordu. Masadakiler anlamamıştı kadının flört içeren hayâsız bakışlarını... Rüzgâr hariç. Ve hızla yerinden kalkınca, kadının yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. Tam kalkmaya hazırlanıyordu ki, Rüzgâr elini karısına uzatıp "Esme! "dedi ifadesizce. Sadece 'Esme!' Ne rica, ne de istek!

Apansız duyduğu sesle Esme bıkkın bakışlarını kocasına çevirdi. Ne sanıyordu, bu haliyle onunla dans etmesini mi? Bunu düşünüyorsa yanılıyordu. Hırçın gözlerinde şimşekler çaktı. Kızgınlığını saklamadan ağzını açtı fakat yanındaki kadının koluna narin dokunuşuyla sesi çıkmadı.

"Kalk kızım, bak eşin seninle dans etmek istiyor! Ah, biz de çok dans ederdik gençken. Bugünler gelip geçer hadi kalk."

Kaşları çatılan Esme bakışlarını yanındaki Tülin Hanım'a çevirdi. Kadın öyle tatlı, öyle istekle bakıyordu ki gözlerine, kıyamadı. Hele bir de eskiyi yâd eden parıltılarıyla, öyle güzel gülünce onun gülüşünü yüzünde soldurmak istemedi.

İstemese de yavaşça yerinden kalkıp ona uzatılan eli tuttu.

Rüzgâr elinin içine aldığı küçücük elle piste doğru yürürken, bakışların tümü onların üzerindeydi. Dans için ayrılan piste gelince, durup karısına baktı. Diğer kolunu uzatıp onun ince beline uzandı. Esme onun elini belinde hissetmeyi hazmedemeden, kendini hızla ona çekilirken buldu. Rüzgâr elindeki küçük eli tuttu, tüm itirazlarına rağmen geniş omzuna bırakıp diğer elini de karısının beline koydu. Onu iyice vücuduna yaklaştırıp fonda çalan müziğin ritmiyle hareket etmeye başladı. Şimdi iki eli de onun belinde dururken, o incecik bel iki elinin arasında öyle narin duruyordu ki, Rüzgâr istese iki elini incecik belinde rahatlıkla birleşirdi. Ufacık elleri omuzlarının üzerinde kuş tüyü gibi hafifçe duruyordu. Onların boynuna dolanmasını istediğini fark etti esefle. Ona tepeden bakan bakışları genç kızın yüzünde geziniyordu.

Rüzgâr o kadar ustaca yönlendiriyordu ki Esme'yi, o ise sadece ona uymakla kalıyordu. Onun güçlü yapısından yayılan enerjinin farkındaydı. Şimdi onun ellerinin arasında ne kadar aciz olduğunu düşünüyordu. Yanında ufacıktı. Bir de onun gibi bir adamın bebeğini taşıma düşüncesi... İstemiyordu. Onun bir parçasının kendi bedeninde vücut bulmuş hali... Bu, onu hicrana sürükledi.

"Esme bu kadar düşünecek ne var?"

Alien

Dalgın tutumdaki Esme güzel başını kaldırı[illegible] bakışlarını gözlerine tersyüz çevirdi. O kadar üzgün, karmaşık düşüncelerle bakıyordu ki, Rüzgâr'ın içinde bir yerlerde cam kırıkları var da batıyorlarmış gibi hissetmesini sağlamıştı.

"Ne mi var?" Ama içinden tam da bunu düşünüyordu. "Sen beni delirtmeye mi çalışıyorsun, yoksa dalga mı geçiyorsun?"

"Bunu burada konuşmayalım. Bu konu özel ve burada açılacak bir şey değil. Hem bu kadar dert etme, zaten bugün anlarız... Hamile misin değil misin?" Sesi duygudan yoksun, ne düşündüğünü ele vermeyen bir nitelikteydi. Karmaşık bakışlarını restoranın içindeki masalarda amaçsızca dolaştırdı.

"Ne kadar rahatsın sen? Yaptığın pisliğin böyle bir sonucu olacağını nasıl düşünmezsin? Senin parçanın içimde olduğunu bilmenin beni ne kadar korkuttuğunu görmüyor musun? Buna katlamam. Sen bunu bilmeyecek kadar..." Bakışları kısıldı. Ah, lanet olsun! Oya onun bilgisinin zenginliğinden ve bakış açısının genişliğinden yararlanmak istemiyordu.

Rüzgâr muktedir duruşuyla geniş omuzlarını hafifçe sarstı. Bakışlarını kayıtsızca karşı tarafa çevirdi. Esme'nin masum gözleri irileşti birden. O anda gerçek içine bir bıçak gibi saplandı. Nefesini kesen, bedenini geren bir acıyla irkildi. Gözleri, sözlerini öfkesiyle boğacak kadar koyuydu.

"Bunu en başından beri biliyordun! Bunu bilerek, planlayarak mı yaptın? O...O şeyi içimde..." Yeni yeni kavrıyordu onun niyetini. İsteyerek yapmış olma ihtimali ne kadardı?

Bu saçmalığı dikkate almadı genç adam. Kız daha çok öfkelendi. Rüzgâr hiç umursamadı. Esme onun bu vurdumduymaz hallere sinir olmuyor, kuduruyordu. Topuğuyla onun ayağına basıp dişlerinin arasından tıslayarak tekrar sordu: "Bunu sen mi planladın?" Rüzgâr ayağının üzerindeki topuğun acısını hissetmesine rağmen baskın bir sesle "Olabilir!" dedi. Yüzünde şefkat dolu bir ifade vardı fakat karısı göremedi. Aksine Esme, ayağını biraz daha kuvvetli ezerken, ufacık elini de kocasının beline doğru kaydırdı. Rüzgâr onun minik dokunuşlarını teninde hissedince, içini tuhaf bir ürperti sarsa da ne yapmaya çalıştığını kavramaya çalışırken, o elini ceketinin içene sokmuş yan boşluğuna tırnaklarını geçirip sıkmıştı.

"Sen cenabet herifin tekisin... Alçak!"

"Bunu söylemekten sıkılmadın mı? Her gün aynı şeyleri söyleyip duruyorsun. Hakaret edince için mi rahatlıyor!" Aslında bu doğruydu. Genç kız kendini yakalanmış hissetti. Dudaklarını kızgınca büktü. "Pis mafya!"

"Bunu da." dedi kararlı bir sesle. Genç adam içini çekti.

Alien

"Şimdi seni şuracıkta öldürmek istiyorum." Meleksi yüzünde çok ciddi bir ifade vardı. Koyu gözleri dikkatle bakıyordu. Tek kelime bile etmedi.

Tırnakları etine batıyor ama ondan canının yandığını gösteren hiçbir acı ibaresi göremiyordu. Genç adamın bakışları hâlâ üzerindeydi. Fakat beklediği tepkiyi alamadıkça, daha da sinirleniyordu. Bu adamın canı yanmaz mıydı? Robot gibi ifadesizce nasıl durur, nasıl bakardı? Elinin altındaki sıkı kasları sıkarken bile eli acıdı. En azından ufacık bir tepki vermesini bekledi. Vermedi. Bu tutumu düşüncelerini bozmuştu. Boş boş bakıyordu.

Onları dışarıdan görenler birbiriyle cilveleşen sevgililer sanırken, onlar didişiyordu. Rüzgâr, Esme'nin belindeki tutuşunu sıkılaştırıp, onu vücuduna bastırdı. Biliyordu ki Esme onun dokunuşlarına kızınca, her şeyi unutup dilini tutamıyordu. Elini yavaşça kalçalarının yakınına doğru kaydırıp karısını çekerek kasıklarına doğru yumuşakça bastırdı ve karısının sinirle söylediği laflar ağzında boğulup kaldı. Başarmıştı!

"Senin gibi ad..."

Esme vücudunun üzerindeki sıcaklığı fark ediyordu ama şimdi ki fark ettiği şeyle vücudunu tamamen ateş basmasını sağlamıştı. Tenine bir ısı yayılırken, tüm utancı galeyana gelip, hepsi yüzünde toplanıp kızarmaya başlamıştı. Yeterince tahammül etmişti. Bu adam yaptığı densizlik, bardağı taşırmıştı. Böyle boş insanlarla daha fazla zaman harcayamayacaktı. Kibar olmanın da canı cehennemeydi. Bakışlarını çaktırmadan etrafta dolaştırıp, onlara nasıl baktıklarını anlamayı çalıştı. Bedenini geriye doğru usulca çekmeye çalıştı. Fısıltı gibi çıkan titrek sesiyle konuşmak zorunda kaldı.

"Kes şunu, herkes bize bakıyor!" Ufacık ağzı sımsıkı kapanmıştı.

"Neyi keseyim?"

Güzel kaşları çatıldı. Yüzünü ona çevirdi. Onun ilgisiz tutumuyla hayretle gözünü açtı. "Rüzgâr, rezil olacağız, bırak beni!"

"Saçma. Neden olalım ki. Sonuçta sadece dans ediyoruz" Gözlerini muzırca devirdi. Karısının rahatlaması o kadar önemliydi ki onun sözlerini duymadı bile.

"Yapma! Çok yakınsın, bu, bu edepsizce..." Buz gibi bir sesle devam etti: "Ahlak ve toplum kurallarına aykırı!"

Rüzgâr'ın yüzünde oluşan eğlenceli rahatlama, bakışlarına da yansıyordu. Sert yüzü yumuşamış, pervasız yakışıklı hatları sakinleşmişti. Sanki sabahtan beri didişen onlar değilmiş gibi, şimdi farklı hali ruhaniyet kaygısızca sergiliyorlardı. Başını hafifçe aşağı eğip karısının kulağının dibine dudaklarını değdirdi. Boğuk bir sesle fısıldadı.

"Çok güzelsin ve o dilini tutamadığın zamanlarda daha çekici, daha tatlı oluyorsun! Bunu baştan çıkarmak için özellikle yaptığını düşünmeye başladım. Çok çekici bir kadın olduğunu biliyor musun?"

Alien

Bedenine ince iğneler halinde bir ürperme saplanan Esme'nin sesi değişti. Hiddeti taşkın bir lav gibi çoğalırken, konuşacak halde değildi fakat kendini zorladı. "Sen de benden uzak durduğun zaman daha çekilir, daha..."

"Zehirli dilin bile beni etkiliyor tatlım..." Ama yine de onun sözlerinden incinmişti.

"Sus..." Sesi titriyordu. Gözleri derhal gözlerinden ayrıldı. Esme kulaklarında ve boynunda onun ılık nefesini hissedince içini bir dalgalanma aldı. Bacakları halsizleşti. Ayak parmağından saçlarına kadar titremişti. Nefesi hızlanırken onun yaptığı iltifatlarla, kalbi deli gibi çarpıyordu. İyi de niye böyle hissediyordu? Bu adamın diline neler oluyordu? Onun çekim alanına girmekti en korktuğu şey, bunu istemiyordu. Ama içinde bir şeyler titreşerek kıpırdanıyor ve bu hiç hoşuna gitmiyordu. Kendince sebepler üretiyordu. "Kesin korkudan" diye ama o da "korkudan" olmadığını pekâlâ biliyordu.

"Ne senin tatlın, ne de çekicin aman neyse, hiçbir şeyin olmak istemiyorum..."

Rüzgâr muzırca dudaklarını yanaklarına doğru sürterek kaydırınca, Esme nefesini tuttu ve onu uyarmak için hızla kafasını çevirdi. Yaptığı en büyük hata bu oldu! Şimdi burunları birbirine değiyor, nefesleri dudaklarında donuyor, sıcaklıkları bedenlerini kuşatıyordu. Öylece pistin ortasında kalakaldılar. Güzellik, güzelliğe karşı! Ne ayrıldılar, ne de birleşti dudakları. Esme'nin hurma gözlerini koyularına çekti Rüzgâr, bir yel gibi, ufuktan esen meltem gibi karşıladı. Onun güzel gözlerinin içinde ruhunu gördü ilk defa küçük kadınının, ürkek ve mağrur. Kısacık mesafeyle nefes nefese öylece beklediler. İkisi de soluklarının tenlerindeki tılsımını hissederek yandı. Esme karnına değen sertliği hissedince gerçek dünyaya döndü ve kendini onun dalgınlığından faydalanarak kollarından kopardı. Ne kadar hayrete düşse de ama yine de öleceğini sandı. Bomboş kalan Rüzgâr, onun kollarından kayıp gitmesine kızmış gibi, kaşlarını çatarak bakıp Esme'nin arkasından masalarına doğru yürümeye başladı. Sanki onun kollarından ayrılmasıyla yarısı kayıp yapbozlar gibi eksik kaldı. Esme kızarmış suratını çok istese de saklayamadı kimseden, yerine oturdu. Başını aşağı eğip bakışlarını herkesten kaçırdı. Zaten saat de iyice ilerlediği için Rüzgâr yerine oturduğu an hareketlendi. Bakışlarını karısına çevirip "Biz artık kalkalım, yarın bir toplantım var." Başını yana çevirdi. "İzninizle..." dedi donukça.

Esme yerinden kalkınca, yanındaki yaşlı kadın da dâhil olmak üzere herkes kalktı. Tülin Hanım, Esme'ye dönerek "En kısa zamanda seni tekrar görmek isterim kızım ve tanıştığıma gerçekten memnun oldum."

Esme sevecen gülüşüyle kadına yaklaşıp yanağına içten bir öpücük bıraktı.

"İnşallah, bunu ben de çok isterim Tülin Hanım." Sonrasında herkesle tek tek vedalaştılar ve çıkışa doğru yürümeye başladılar. Esme vestiyerden aldığı şalı üzerine sararken, Rüzgâr arabayı getiren valeye bahşiş bırakıyordu. Rüzgâr dışarıda Cem'le hararetli bir şekilde bir şey konuşmaya başladı. Bakışları onların üzerine kaydı. Rüzgâr elini cebine sokup ayağıyla, sanki bir şeyi eşeler gibi oyalanıyordu. Sonra bakışları arabaya kaydı ve bakışları birleşti. Esme'ye bakarak konuşup karşısından onay alınca hızla arabaya yürüdü. Açık kapıdan içeri, yanında getirdiği serin havayla birlikte binip yanına oturdu. Esme bakışlarını dışarıya çevirip onunla ilgilenmedi. Arabanın içindeki sessizlik o kadar büyüdü ki en sonunda Rüzgâr bundan rahatsız olup bir konu açma gereği duydu.

"Yeni ortaklarımızı beğendin mi?"

"Evet."

"Siz de Tülin Hanım'la iyi anlaştınız, kadın sana sevgiyle bakıyordu."

"Evet. Çok tatlı biri!"

Rüzgâr sordu, Esme kısadan cevaplar verdi. Aklı hâlâ dansta yaşananlarda, bir de şu hamilelik olayındaydı. Araba hızla bir sapağı dönünce Esme camdan yola bakarak, "Burası evin yolu değil." diye gözlerini irice açarak sordu.

Evin yolu! Genç adam belirsizce gülümsedi. Sonra da bakışlarını yoldan ayırmadan, düz bir tonda mırıldandı. "Çünkü eve gitmiyoruz!" Sesi ifadesiz ve düşüktü. Esme yönünü ona çevirdi. Bakışları onun kayıtsız yüzünde dolaşırken, "Neden eve gitmiyoruz?"

"Gidince anlarsın!"

"Hayır, efendim, şimdi anlamak istiyorum! Nereye gidiyoruz? Ya da dur, hangi cehenneme mi demeliydim?" diye bitap bir biçimde itiraz etti. "Esme yine iğnelemelere başladın karıcığım, aynı kirpi gibisin hep iğnelerini kabartarak geziyorsun!"

"Bir hayvana benzetmediğin kalmıştı... Sağ ol."

Ellerini çantasının üzerinde birleştirip yönünü düzeltti. Bakışlarını ön camdan dışarı çevirip amaçsızca yolu izledi. Yoldan geçen arabalar ve yol kenarına dikilmiş ağaçlar onun için sadece karartı gibi geliyordu. Bulanık bir görüş açısı olarak beyninde yer alıyordu. Bakıyor fakat göremiyordu. Nihayet Rüzgâr arabayı dar bir sokaktan geçirip geniş bir yola soktu. Sonra da büyük bir otoparka girip arabayı seri bir biçimde yerleştirdi. Araba durunca kontaktan anahtarı çıkarıp; "İn!" dedi düz bir sesle ve kendisi de hemen indi.

Esme arabadan inince onun kapıyı kilitleyip alarmı çalıştırdığını gösteren "cuk" sesini duydu. Bakışlarını büyük binaya çevirince, bir şey anlamadı. Kızgınlığından sebep, hızlı hızlı yürüyordu, gözleri yerde ve ilgisi tamamen sıfır. Biraz daha yürüdüğünde ise, buranın

Alien

hastane olduğunu anlayınca olduğu yerde dondu kaldı. Rüzgâr yanına gelip onun dirseğinden tutarak dalgınlığından yararlanıp sensörlü giriş kapısına yönlendirdi.

"Bizim ne işimiz var hastanede?" Sesi titremiş, bakışları ürkekleşmişti. Aslında, içten içe biliyordu.

"Sence?"

"Ben... Ben buna hazır değilim... Bunu öğrenmeye..." Ayakları geri geri gidiyordu. Attığı her adım boşluğa savrulur gibiydi. Sinsi bir acı yerleşti yüreğine.

"Sen hiçbir şeye hazır değilsin Esme! Evlenmeye, bana, bebeğe sen hiç hazır olmayacaksın... Senin hazır olmanı bekleyecek bir konu değil bu." Esme ansızın durdu. Başını yana çevirdi kapıya korkakça bakarken "Evet, senin olan hiçbir şeye hazır değilim. Ben sana hiç hazır olmayacağım. Zira ben senin asla olmayacağım! Hiçbir zaman da çocuğunu doğurmayacağım!"

"Nefretini zaten biliyorum, olmayacağını da. Ama hamileysen..." Öfkenin ardına sakladığı çaresiz bir mırıldanışla söylendi. "Olmayacağım. Senden hep nefret edeceğim, ölene kadar." Esme sinirlenerek kolunu ondan kurtarıp hızla döner kapıdan içeri girdi. Rüzgâr arkasından tebessümle kafasını sallayarak yürüyordu. Bu kadına bir şey yaptırmak istiyorsa onu sinirlendirmemesi gerektiğini artık biliyordu. Tam bir gurur abidesiydi. Rüzgâr'ın ak dediğine, o inatla kara diyordu. Haklı ya da değil, sadece zıtlaşmak için bile amaçsızca konuşuyordu.

Esme danışmanın yanına gelip beklemeye başladı. Rüzgâr yanına gelip arkasında durdu. Eli ceplerinde karşısındaki görevliye bakıp "Biz hamilelik tahlili yaptıracaktık." Bunu o kadar rahat ifade etmişti ki Esme'nin utançtan yüzü kızarırken o ne kadar da umursamazdı.

Görevli kız bilgisayara bakıp "Üst kata çıkın laboratuvarımız orada, size orada yardımcı olacaklar!" diye nazikçe direktif verdi.

Rüzgâr, Esme'yi bekledi yürüsün diye o tereddüt edince "Esme..." dedi yine uyarıcı sesiyle.

Esme kızarak hareketlendi.

"Tamam be, gidiyoruz işte!"

Esme kan verip birkaç dakika sonra üzerini düzeltti. Kolundaki pamuğa bakıyordu.

"Çıkabilirsiniz efendim... Sonuç yarım saate elinizde olur."

Rüzgâr hemşireye yaklaştı. "Jinekolog olan doktor hanımın odası nerede?"

"Köşedeki kapı efendim." Eliyle ilerideki kapıyı gösteriyordu. Yarım saat sonra Esme hiç istemese de doktorun odasına doğru sessizce yürüdü. Rüzgâr kapıyı tıklatıp nöbetçi doktorun odasının kapısını açtı. Tam girecekleri di ki Cem'in sesi geldi arkalarından. "Ağabey bir bakar mısın?" Rüzgâr arkasını dönüp yanına yaklaştı. Cem kulağına bir şey-

Alien

ler söyleyip kenara çekildi. Rüzgâr kafasını sallayınca Cem kenara çekilip "Ben sizi burada bekliyorum." dedi. Rüzgâr ve Esme, içeri girip bilgisayarla uğraşan doktorun önünde durdular. Doktor Hanım masasından kalkıp elini uzattı. "Merhaba buyurun, ben Uz. Jinekolog Nermin Çelik." Eliyle koltukları işaret etti. Esme gösterilen koltuğa otururken Rüzgâr ayakta dikilmeyi tercih etti. Doktor yerine oturdu.

"Şikâyetiniz nedir?"

Esme'den önce Rüzgâr konuştu: "Eşim, hamile mi onu öğrenmek istiyoruz." Doktor bilgisayarını açıp gözlerini onun üzerinde gezdirirken, "Tahlil yaptırdınız mı?" diye sordu.

"Evet, az önce yaptırdık."

Doktor eline telefonu alıp dâhili numarasını tuşlayıp laboratuvarın açılmasını bekledi. Karşıdan cevap gelince, kısa bir konuşmanın ardından "Hımm! Tamam, kolay gelsin." diyerek kapattı. Doktor bilgisayara bakıp gözlerini ekranda gezdirdi bir süre, bu zaman zarfında iki genç de ona odaklanmış, dikkatle, ağzından çıkacak cümleyi bekliyordu. Doktor bakışlarını ilk Rüzgâr'a çevirdi. "Evet, çıkmış. Burada yazan sonuçlara göre eşiniz hamile gözüküyor, hayırlı olsun." Rüzgâr'ın yüzünden mutlu, tatlı bir gülümseme geçti. Esme bir anda yerinden kalkıp bakışlarını doktora odaklayarak, inanamaz gözlerle dehşete düşmüşçesine bakıyordu.

"Bir daha bakın, bu-bu..." Sözcükler tükenirken boğulur gibi olmuştu. Vücudunun geri kalan kısmı pelteleşmişti. Dahası ona çaresizce bakarken birdenbire bütün vücudu korkuyla ürperdi.

Doktor bir daha baktı ekrana. "Yanlış yok Esme Hanım, hamilesiniz. İsterseniz bir de ultrasonda bakalım hem siz de görmüş olursunuz?" Genç kızın bedeni öylesine titriyordu ki, boğazındaki düğümü çözmekte güçlük çekiyordu.

Rüzgâr heyecanlandı. Vücuduna elektrik çarpmış gibi olmuştu. Sesinde esrarengiz, müşfik bir tını vardı. Vücudundaki duruş bile farkındalıklıydı. Merak tatmin gerektiren bir duyguydu. "Çok küçük değil mi? Nasıl görünecek?" Doktor, Esme'ye bakıp "En son ne zaman regl oldunuz?" diye sorunca Esme düşündü tam tarihini. "İki ay olacak." Titrek elini şakaklarına koyup gezdirdi. "Hımm, o zaman şu anda altı haftalık olmalı ama tabii ultrasonda bakarsak daha net görürüz."

Bu nasıl olurdu? O hamileydi! Hayatındaki çıkmazlar yetmezmiş gibi, bir de bedenin kontrolünü elinden almak istiyorlardı. Yaşamı ellerinin arasında erimiş sabun gibi köpük olup kayıyor, o ise suyu kapatamıyordu. Yoktu artık döneceği yol, gireceği sokak yoktu! Bir çıkmaza girmiş arkasına da duvar örülmüştü. Ne kadar zorlasa da o duvarları yıkamıyor, vurduğu her darbede yine kendi canını yakıyordu. Dehşetle açılan gözleri titreyen sesi ile fısıltı gibi konuştu:

Alien

"İstemiyorum..." Usanmış bir şekilde içini çekti. "Ne onu görmeyi ne de bu bebeği, istemiyorum."

Gözlerine yaşlar dolarken, titrek ellerini tutunacak bir dal arar gibi masaya dayandı. Eğer görürse bağlanmaktan, vazgeçememekten korktu. Ayaklarının altındaki yer halı misali kayıyordu. Masaya sıkıca tutundu, can simidi gibi. Bakışlarını karşısındaki yaşlı doktora çevirdi.

"Ne olur alın onu içimden... Buna dayanamam... Bunu kaldıramam! Onu doğuramam."

Yumruklarını sıkan Rüzgâr duyduklarına inanamıyordu. Tamam, bunu bekliyordu ama hiç düşünmeden kendi içindeki candan vazgeçmesi, onu öfkelendiriyordu. Sinirden kasılmış çenesi, gerilen yüz hatlarıyla ona bir adımda yaklaşıp kolunu kavradı. Dişlerinin arasından çıkan ürkütücü kalın sesiyle, "Esme kendine gel." diye buz gibi tısladı. Esme aldırmadı. Ne ondan korkuyor ne de tehditlerini umursuyordu. Hışımla kolunu çekip gözlerini onun sinirli gözlerine kenetledi. Ama şansın pek de kendinden yana olmadığına dair, moral bozucu bir duygu vardı içinde.

"Ne kendine gelmesi, ne?" dediğinde Öyle bir noktaya gelmişti ki, haykırdığını fark edemedi. "Senin çocuğunu doğuracağımı nasıl düşünürsün? Buna nasıl cüret edersin? İçimde sen de bir parça istemiyorum. Sen bana bunu zorla yaptın, bu bebeği istemiyorum, anladın mı istemiyorum?" Vücudu bin bir parçaya ayrılmak üzereydi sanki. Bütün sinirleri, düğüm düğüm olmuştu. Kalbine de bir sancı saplanırken atış ritmi adam akıllı bozuldu.

Ancak bundan hoşnut olmayan Rüzgâr, Esme'nin başına can alıcı Azrail gibi dikildi. Delici bakışları koyulaşmış, çene kasları sinirden kasılmıştı. Elinin altındaki tene baskı yaparak kolunu sarstı. Haşin haşin titreyen sesinin fazla çıktığına aldırmadan kükredi.

"Esme sus... Kapa çeneni... Bu çocuk doğacak!" Kuruyan boğazında takılı kalan sözcükler, güçlükle çıkmıştı.

Esme kendini kaybetti. Çaresizliğin insana neler yaptıracağı inanılmaz bir şeydi. Doktoru unuttu. Herkesi, her şeyi unuttu, içindeki acı, korku baskın geldi. Yüzüne birdenbire kan hücum etmişti.

"Doğmayacak!" diye hırçınca bağırdı. Umutlarını tamamen bir kenara atıp, çıkıp gitmesi gerekirdi. Ama haris bir inatla orada kaldı. Bunu işi bitirmeye çalıştı. "Senin tecavüzünün meyvesini bir ömür üzerimde yük gibi taşımam! Onu sevmem, senin parçan olduğu için hep nef..." Esme'nin lafı bitmeden suratına aldığı tokadın etkisiyle, başı şiddetle yana doğru savruldu. Gözlerini kapayıp titreyen elini yanağındaki acıyan yere değdirdi. Plansız ve aniden gerçekleşen bu elim olay sayesinde, Rüzgâr ise hâlâ şaşkınca kendi eline bakıyordu. Bunu nasıl yapmıştı? Ona vurmuştu. Nasıl kıyabilmişti? İçindeki öfke-

Alien

ye nasıl yenilmişti? Sonunda o çok iğrendiği babası gibi olmuş, kadına el kaldırmıştı!

Ancak ölüme rest çeken Esme, cam gibi parlayan dolmuş gözbeklerini Rüzgâr'ın kasılmış suratına karmaşık çevirdi. Çenesi kitlenmişti. "Bir bu kalmıştı. Onu da yaptın ya! Biliyor musun, senin bana yaptıklarının arasında en hafif bu kaldı! Canımı yaktı sadece, ruhumu değil, en fazla birkaç gün iz kalacak sonra geçecek. Ya içime bıraktığın bu şey! Bir ömür kamburum olup sırtımda gezecek! Senin hayatıma yaptığın darbenin yanında bir tokadın acısı bile sinek ısırığı gibi kalacak..."

Bacakları titriyordu zaten, şimdi ise omuzlarındaki yüke isyan eder gibi taşıyamıyordu. Vücudunun iradesini kaybetti. İçi aktı bir anda. Dizleri üzerine yere kapaklandı. Ellerini kucağına bağlayıp omuzları sarsılmaya başladı. Gözlerinden yaşlar taze tenine akarken, kendisinden tiksiniyordu. Ölmek istiyordu, işte şimdi gerçekten ölmek istiyordu. Rüzgâr, doktora kafasıyla çık işareti yapınca, o da anlayışla dışarı çıktı. Kadın şaşkındı.

Esme'nin gözünden damlayan bezgin iflah olmaz yaşlar ellerinin üzerine akıyor kendince bir şeyler mırıldanıyordu. Bir insan bu kadar ağlayıp, nasıl olur da hâlâ gözyaşı çıkarıyordu? Daha ne kadar üzülecek, neler çekecekti? Kimsenin umursamadığı et parçası olarak ortalarda dolanacak, hiç sevmediği, sevemediği bir adamın evinde yatağında ömrünü geçirmek yeterince ağırken bir de onun en iğrenççe yaptığı şeyin meyvesini içinde taşıyacak, ömrünce ona baktığı her an o geceyi hatırlayacaktı. Yapamazdı. Buna dayanamazdı. Sadece kendini düşünmek de haksızlık değil miydi? Onun suçu neydi? O masumdu, suçsuzdu ve çok zaman bunu unutacaktı. Ona babasını hatırlattığı her an kötü davranacaktı. Bunu yapmak elinde olmayacaktı. Sevgisiz cani bir baba, ona her dokunduğunda canı yanan bir anne... Onu sevgisizliğe nasıl mahkûm ederdi?

Kollarından tutulan elle kafasını kaldırdı. Bakışlarını kocasına çevirip, aman dilendi. "Yalvarırım aldıralım, ne olur, onun hayatını mahvedemem, ben onu sevemem..."

Ona karşı olan isyanı anlamsız kalmıştı. Rüzgâr dinlemedi. Onu kolundan çekerek ayağa kaldırdı. Tutuşundaki sertliği umursamadı. Canı mı yanıyor, ağlıyor mu umursamadı. Onu çekiştirerek kaldırıp kapıya doğru yönlendirdi. Esme takati kesilmiş, gücü tükenmiş şekilde ona uyum sağladı. Kapıdan çıkınca, Cem onları üzgün gözlerle karşıladı. Belli ki içerideki sesleri o da duymuştu, belki de tüm hastane gibi...

Esme'nin bitmiş, yenilmiş o halini görmek onun bile içine dokunmuştu. Rüzgâr onu yanından ayırmadan götürüyordu. Merdivenlere yaklaşınca Cem, Rüzgâr'ı kızgınca kolundan çekerek, "Ne yapıyorsun ağabey sen?" diye çıkıştı. Rüzgâr sinirle dişlerini sıktı. Geniş omuzla-

Alien

rının üzerinden arkadan yürüyen karısına baktı. Omuzları çökmüş, mağlup olduğu yenilgiyle kaderini kabullenmiş şekilde arkasından geldiği görünce, Cem'i kolundan tutup merdivenleri inmeye başladı. Ona sinirle bir şeyler anlatıyordu.

Esme elinin tersiyle gözlerini sildi. Merdivene yaklaştı. Elini merdivenin tırabzanına dayayıp soluklandı. Sanki nefes alamıyordu. O kadar yorgun, o kadar güçsüzdü ki dünya üzerine çökmüş, bir küçük Esmecik altında kalmıştı. Kim üzülürdü ölse? Birkaç gün anılır sonra unutulurdu. Bu hayatın kanunu buydu. Babasının bile üzerinden attığı, istemediği yüktü. Gözleri merdiven basamaklarına takılı kaldı. Ne çıkardı ki yapsa bunu, ölse ne çıkardı? Bu çılgınlık, hadsiz saniyede düşünceleri karmaşık hale büründü. Başını kaldırdı, Cem'le kızgınca konuşan kocasına seslendi inler gibi.

"Rüzgâr...?"

Rüzgâr kafasını merdivenin başında boş bakan gözlere çevirdi. Esme hıçkırma isteğini yutup titrek sesiyle, "Bunu bana yapma vazgeç..."

Usanmış bir şekilde içini çekti. Son çırpınışlarıydı. Bir umut, ufacık bir ümit bekliyordu. Rüzgâr sinirle kükredi. Sesinde merhametten eser yoktu. "Esme gel çabuk, beni delirtme..." diye onu kışkırttı.

"Son kararın bu mu?" Bacaklarındaki güç çekiliyordu.

"Sabrım tükeniyor, beni çıldırtma, in aşağı!" Sorduğu soruya aldığı tepki; sinirle kararmış bakışlar, öfkeli serzenişlerdi. Esme gözlerini kapadı, elini yanlarında yumruk yaptı. Son defa düşündü. Rüzgâr onun güç almak için bu hareketi yaptığını düşünürken, o tüm gücünü cesaretini toplayıp Allah'a yakardı!

"Allah'ım beni affet..."

Şuursuzluk anında son kelimeler bunlar oldu. Yanlış bir cihete düşen vücudunu merdiven boşluğuna bırakırken... Önce bir hafifleme oldu. Ayakları yerden kademsizce kesildi bir an, sadece bir an... Ardından vücuduna aldığı darbeler şiddetlendi, kemiklerinden gelen çıtırtıları duyuyor, bıraktığı ani acıları hissediyordu. Can tatlıydı ve çok yanıyordu. Her basamakta canı daha da yanarken ruhu vücudundan ayrılıyormuş gibi kanı çekiliyordu. Kulaklarında, az önceki öfkeli ses değil de, yerine korkuyla atılan erkek çığlıkları vardı.

"Esmeeeeee!"

Sonunda durdu. Bir şeylere çarparak merdivenin sonuna doğru kayarken durdu. Son dönüşünü de yapınca basamakta, kasıklarına can alıcı bir ağrı saplandı. Vücuduna kramplar girerken kolu sağına cansızca düştü. Zorlukla açmaya çalıştığı kısık gözlerinde, hâlâ yaşlar parlıyordu. Zorluyor, karartıları seçmeye çalışıyordu. Yanına eğilen, korkuyla fısıldayan, "Dayan" diyen üzgün adam tutuk sesle ve onun tenine dokunan, dokunduğu yerde de ani acılar bırakan parmakların sahibine

Alien

"Ölmek istiyorum..." dedi kırpık iki kelimeyle. Son cümle bir kamçı gibi Rüzgâr'ın bilincinden çok, vicdanında şakladı.

11.Bölüm

Rüzgâr şok içinde onun kendini merdivenlerden atmasını izledi. Hiç düşünmeden, tereddüt etmeden, bebeklerini, geleceklerini düşünmeden, kendini basamaklara salışına biçare baktı. Yapamazdı, bunu ona yapamazdı! Onun hayatı gözlerinin önünde ellerinden kayıp giderken, o hiçbir şey yapamamıştı. Kalbi korkuyla göğüs kafesinden çıkacak gibi atarken, ellerini uzatmış, bağırmış ama sesini duyuramamıştı. Sadece bakmış, donmuş kalmış, tutamamıştı. Son anda atılmasına rağmen ancak bir iki basamak kala tutabilmişti. Ayaklarının dibinde, canı çekilmiş şekilde yuvarlandığında, Rüzgâr'ın ciğerlerine çektiği nefeslerin dehşetle donup kalmasını, kalbi atmaktan vazgeçmesini sağlamıştı. Aşağıya eğilirken ayaklarının dibine doğru akan kırmızılıkla bir an donup kaldı. Kendini çabuk toparlayıp hızla aşağı eğildi onu kucağına almak için, sesinin fısıltı gibi yakararak çıktığının farkında bile değildi. Yalvardığının da... Korkuyordu, ya gözlerini kapayınca bir daha açmazsa diye, ya o da diğerleri gibi onu terk ederse diye! Sevmese de istemese de onun yanında nefes aldığını, yaşadığını bilmek bile ona yetiyormuş da farkında değilmiş!

"Esme... Uyuma...! Kapama gözlerini... Sakın kapama." Esme'nin dudakları kıpırdanmaya çalışıyordu. Bir şeyler söylemeye çalışıyordu. Başını aşağı eğip onun kısık sesle konuştuğu şeyi anlamaya çalıştı. Duyduğu şeyle, ellerinin arasından yaşamı çalınmış gibi hissetti. Bir insanın hayatı, bu iki kelimeyle durur muydu? Duruyordu işte!

"Ölmek istiyorum..."

Onu kucağına alırken korkuya kapılarak hiddetle bağırdığının farkında değildi.

"Ölmeyeceksin! Bu sefer olmaz... Bu sefer kaybedemem buna dayanamam. Esme'm... aç gözlerini, bana bak."

Hiç ses gelmedi. Kısıkça bakan hurma gözler kapanmış, dudakları kilitlenmişti. Merdivenleri o kucağındayken koşar adım çıkmaya çalışıyordu. Esme'nin sol kolu yandan aşağı sarkmış, başı göğsünde cansızca duruyordu. Merdivenleri çıkınca az önce gittikleri doktorun odasına doğru koştu. Cem, Rüzgâr'dan önce gidip kapıyı açtı. Rüzgâr'ın gözü hâlâ karısının yüzündeyken, doktorun karşısına geçip bağırdı.

"Bir şey yap, kurtar onu!"

İçeriye aniden giren kişilerin şokunu atlatınca doktor, hastanın yanına geldi.

"Ameliyathaneyi hazırlatın!" diye yardımcısına bakıp bağırdı.

Rüzgâr, doktorun gösterdiği ultrason odasına girince onu duvar dibindeki sedyeye yatırdı. Elleri kan olmuş, beyaz gömleği kana bulanmıştı. Ellerine baktı. Sanki zaman donup kalmıştı o anda, kanlı ellerini; sanki rüya görüyormuş da silerse gerçeğe dönecekmiş gibi gömleğine siliyordu. Çıkmıyordu. Elindeki yapışkanımsı sıvı, o sildikçe kuruyor, tenine işliyordu. Doktor, hastasının başına gelirken "Neler oldu?" dedi bilgi almak için.

Rüzgâr dalgın bakışlarını kaldırıp doktora bakarken elini saçlarına gömdü, sinirlice yandaki çöp kutusuna tekme attı. "Merdivenlerden düştü." Doktor arkasını döndü. "Beni hastayla yalnız bırakın."

"Yanında kalacağım."

Rüzgâr endişeyle hâlâ sedyede cansız gibi yatan karısına bakıyordu ama yerinden kıpırdamıyordu. Onu burada bırakırsa vazgeçecek, bu hayattan göçüp gidecek sanıyordu. Doktor onun arkasından bakan Cem'e çevirdi bakışlarını. "Arkadaşınızı çıkarın yoksa hastaya bakamayacağım." Cem, Rüzgâr'ı kolundan çekerek güç bela odadan çıkarmaya çalışsa da Rüzgâr oralı olmadı. Cem kolunu iyice çekip onu odadan sürükledi.

"Rüzgâr çıkmazsan ona yardım edemez. Lanet olsun kendine gel, çık şuradan!" diye bağırınca, Rüzgâr'ın ayakları kımıldadı, bakışları karısında olsa da o odadan ayrıldı. Cem onun bu hâline bir kez daha şahit olmuştu. Aynı şimdiki gibi boş bakıp, ölmüş gibi davranıyordu. Tıpkı, kardeşini hastaneye getirdiği zamanki gibi!

Oysa onun adına sevinir olmuştu son zamanlarda. Yüzü gülmeyen arkadaşı espriler yapar, kendi kendisine gülümser olmuştu. Onun âşık olmaya başladığı, hatta bunun onların arasında bir dönüm noktası olacağını düşünürken, tam da şimdi hayat ona tekrar canavar yanını göstermiş, hayatında kardeşinden sonra değer verdiği tek kadını da elinden almak istiyordu. Onunla birlikte büyümüşlerdi. Onun yaşadığı hayat tarzını, nasıl zorluklarla savaştığını, en iyi o biliyordu. Geçmişin izlerini yok etmek için, hayatına temiz bir sayfa açmak için, nasıl canını dişine taktığını o görüyordu. Sonunda demişti: Kötü de başlasa, onun hayatında da iyi bir şeyler oluyor diye umarken "***Rüzgâr Esme'yi öğreniyordu.***" derken her şey bozuk bir kaset gibi başa sarmıştı, arkadaşı yine o dipsiz çukurun içine çekiliyordu. "Allah'ım!" dedi. "Bu sefer olmaz, o bunu kaldıramaz." Duruşunda sakladığı korkularını... Onun canavar yanını bırakıp insani yanını alma." dedi.

Onlar odadan çıkınca doktor duvardaki paralel telefondan pratisyen hekimi arayıp, yanına çağırdı. Eldivenlerini eline geçirdiğinde, hastasının elbisesinin alt kısmını sıvayıp kana bulanmış iç çamaşırını çıkarırken; içeri yardımcı hekim girdi.

"Hasta nasıl?"

Alien

"Henüz bakamadım, ultrasonu açar mısın? Ben de çatalı hazırlayayım." Doktor köşe doğru yöneldi. İşaret parmağı şakağında dolaşıp, gözlüklerini burnundan geriye öteledi.

"Bu o kız mı?"

"Hangi kız?" dedi yeşil gözlü yaşlı doktor. Çatalın son bacağını da takarken...

"Hani şu kendini merdivenlerden atan kız." Eli duraladı kısa bir süre, meslektaşına baktı şaşkınca. "İntihar mı etmiş?"

"Evet, hemşirelerden birisi görmüş!"

"Yazık, daha çok genç..." Doktor bacaklarını çatala ayırıp, eliyle pelvis muayenesini yaptı. Yanındaki ayaklı lambayı çekip kanamasının ne kadar olduğuna baktı. Arkadaşı da bu sırada ultrasonla karnını muayene ediyordu. Başını diğer doktora çevirdi.

"Ne görüyorsun?"

Ultrasonu kasıklarına doğru bastırıp ekrandaki bakışlarını kıstı. "Kanama keseye ulaşmış, sende ne var?"

"Ana damarlardan birisinde yırtılma var. Deformasyon çok fazla... Umarım rahim duvarına zarar vermemiştir. Hem düşük de başlamış..."

Rüzgâr duvarın yanındaki koltuğa oturmuş, gözleri kapıda, çıkacak bir haber bekliyordu. Sonunda doktor kapıyı açıp endişeli bir suratla çıktı. Rüzgâr onu görünce korkuyla yerinden fırlayıp kalbi ağzında sordu: "İyi mi karım?"

"Henüz bir şey söylemek için erken, düşük başlamış ve ana damarlardan birisinde yırtılma var! Şimdi ameliyathaneye alıyoruz." dedi ve hızla uzaklaştı. Arkasından Esme, saçlarını saklamak amaçlı bandana geçirilmiş, üzerinde yeşil ameliyat kıyafetiyle sedyede baygın hâlde çıktı. Rüzgâr onun solmuş yüzüne baktı. Gözleri kapanmış, dudakları kasılmış, kirpikleri hâlâ yaş... Yanına yaklaştı. Titrek elini uzatıp yanağına dokundu. Buz gibi olmuştu. Elini avucuna alıp başını aşağı eğdi. Alnına dudaklarını değdirip kulağının dibine doğru kaydırdı, cızırtılı sesiyle fısıldadı.

"Beni bırakma, sana ihtiyacım var... Sen de Pelin gibi beni bırakma lütfen! Yaşamaktan vazgeçersen, sensiz nefes alamam, bunu başaramam!" Yanağına dudaklarını değdirip geri çekildi. Sedye giderken avucunun arasındaki buz gibi el kaydı ve sedyeye düştü. Sanki o giderken nefesini, canını, yaşama sevincini, her şeyini de yanında götürmüştü. Meğer onu nefes kadar, can kadar, hayat kadar içine almış, kimsenin giremediği yerlere oturtmuş, kalbinin tahtını ona sunmuştu. Bir garipti. Rüzgâr onu ölecek kadar, uğrunda canını verecek kadar sevdiğini yeni anlıyordu. Heves sanmıştı! Geçer sanmıştı! Yanılmıştı! Fakat gurur, her zamanki gibi yine önlerinde engel olarak duruyordu. Bunu kabul etmiyor, edemiyordu.

Alien

Ameliyata gireli saatler olmasına rağmen hâlâ ne çıkan ne de onun hakkında haber veren vardı. O kocaman heybetli vücudu ile duvara dayanmış, enkaz gibi, gelecek haberleri tedirgince bekliyordu. Dışarıdan gören başkası şimdi onun ne kadar sakin, ne kadar soğukkanlı beklediğini söylerdi. Dağ gibi yıkılmaz... Çınar gibi eğilmez... Fakat öyle değildi işin aslı! Genç adamın içinde öyle fırtınalar, öyle savaşlar yaşanıyordu ki; kendisiyle savaşıyor yaptıklarının vicdan muhasebesini tutuyordu. Dışı demir gibi eğilmezken, içi koftan biçareydi. Karısı içeride canıyla boğuşuyordu. Bebeğine de... Ona sahip olmak bu kadar yakınken, şimdi hayat onları elinden almakla tehdit ediyordu. Zaman geçtikçe onun içindeki öfke daha da büyüyordu. Çocuk umurunda bile değildi. Şimdi kızgınlığı hayatından vazgeçmesiydi. Buna kızmaya hakkı yoktu, o da bunun pekâlâ farkındaydı ama yine de kızıyordu. Onun çocuğunu doğurmaktansa, ölmeyi tercih etmesine kızıyordu. Hayatından bu kadar çabuk vazgeçmesine... Ona önce altın tepsilerde mutluluk sunuyor, sonra da elinden çekip alıyordu.

Esme bırakmazdı onu, bırakamazdı. Hayatında ilk defa annesinden, kardeşinden başka birisine içini açmıştı... Hem de nasıl olduğunu anlamadan. O da çekip gitmek istiyordu. Neden acımasız yanını unutup ona yumuşak yanıyla merhametle bakmamıştı ki? Yine acı çeken kendisi olmuştu.

Ağır kapı aralandı, yeşil önlüklü kadın doktor dışarı çıktı. Rüzgâr kapının hareketlendiğini görünce yerinden doğruldu. İçindeki telaş da neydi? Yoksa... Yoksa bu, onun duran kalbinin can çekişleri miydi? Ayakları gitmek istese de beyni buna itaat etmiyordu. Gitme diyordu, ya öldüyse? Ayakları gitmişti farkında bile olmadan. Cem de onun peşinden gidince doktor bakışlarını, Rüzgâr'ın ifadesiz, soğuk yüzüne çevirdi.

"Karım nasıl Doktor?" Sesi cızırtıyla buz gibi çıkmıştı.

"Esme Hanım... Bebeğini kaybetti, üzgünüm."

Rüzgâr'ın içinde ılık bir sızı oluştu, damarlarında bir sızıntı... Usulca aktı yüreğine yakarak. Ona ait olan son şey de ellerinden kayıp gitmişti. Onları birbirine bağlayacak tek şey, tek sebep de ortadan kalkmıştı. Esme sonunda başarmış, istediğini almıştı. Onun yaşattığı acının katbekat fazlasını evlat acısıyla yaşatmıştı. Doktor üzgün gözlerini onun üzerinde gezdirirken "Peki, karım, o..."diye genzine dolan sesiyle boğazını temizleyerek sordu. Biraz duraksadı alacağı cevaptan korktu. "O iyi mi?"

"Bakın beyefendi, sizinle açık konuşacağım! Eşinizin ana damarlarından birisinde yırtılma olmuş... Çok uğraştık. Bu bizi zorladı fakat sonunda diktik. Ama...?"

Müjde Aklanoğlu

Bu, "Ama?" Rüzgâr'ın nefesini kesmeye yetmişti. Yutkundu, o soğuk hâlini yitirdi, fısıltı gibi çıktı sesi, "Ama?" dediğinde gelecek olan cümlelerin korkusu içini kıyıyordu.

Doktor onun gözlerindeki endişeyi okuyunca, "Çok kan kaybetti. Ameliyat boyu kan takviyesi yaptık ama vücudun, o kanı kabul edip etmeyeceği ilerleyen saatlerde göreceğiz. Yaşama tutunmak istemiyor gibi, umarım savaşmaktan vazgeçmez. Biz elimizden geleni yaptık, gerisi takdiri ilahi. Bir de ayağında çatlak oluşmuş ortopedisyen arkadaşımız alçıya aldı." dedikten sonra hızla oradan ayrıldı.

Rüzgâr geri geri birkaç adım atıp sırtını duvara dayadı. Omuzları çöktü. Kocaman adamın bacakları titriyordu şimdi. Bebeklerini kaybetmişlerdi ve şimdi çocuklarından vazgeçtiği gibi hayattan da vazgeçiyordu. İçinden bildiği tüm duaları yaparken, beyni isyan ediyordu.

Omzuna dokunan elle kendisine geldi. Başını kaldırıp elin sahibine baktı. O da aynı onun gibi üzgün bakıyordu. Cem'in arkasındaki kapı açıldı. Esme yeşil çarşaflar içinde sedyeyle kapıdan çıkarılıyordu. Koluna bağlanan serum ve kan şişeleri rengi solmuş, göz çevreleri morarmış hâlde öylece önünden geçti. Rüzgâr onun asansöre bindirilmesini izledi, yanına gitmeye cesaret edemedi. Cem gözlerine bakınca, kafasıyla peşinden gitsin diye işaret etti. O da hızla kapanmak üzere olan asansöre binip Esme'nin yanma geçti ve kapı kapandı.

Rüzgâr sırtını duvara sürterek yere doğru kaydı. Yere oturduğunda sırtını duvara verip, bacaklarını kendisine çekti ve kollarını dirseklerine dayadı. Başını yavaşça aşağı eğilip dolmuş gözlerini kapadı. Erkekler ağlamazdı. O ağlamazdı! Babası ona bunu canını yaka yaka, öyle öğretmişti. O gün öğrenmişti. Bağırdıkça, ağladıkça canı daha da fazla yanacak diye, susmuş bir daha da ağlamamıştı. Ama şimdi yanağından aşağı sıcacık damla kayarken, o anın acısını bile unutmuştu. Sıcacık damla yavaşça yuvarlandı yanağından aşağı, ardından bir tane daha, ne ara akmaya başlamıştı yaşlar birbiri ardına, elinin tersiyle gözlerini kabaca silip, yerinden doğruldu. Ayağa kalkınca sarsak adımlarıyla asansöre doğru yürümeye başladı.

Yaşlı kadın camın kenarında oturup gün ışığının yüzünde oynaşmasına aldırmadan okuduğu kitabı sehpanın kenarına koyup yerinden doğruldu. Köşedeki konsola yaklaşıp çalmakta olan telefona uzandı ahizesini kulağına dayayıp mizacı gereği tebessüm eden yüzü ve o melodik sesiyle; "Alo" dedi. Karşı taraftan cevap çok gecikmedi:

"Nebahat merhaba, ben Nuriye!"

"Ah, Nuriye nasılsın? Sesini alamadım bir an." Arkadaşını ne zamandır görmemiş, sesini duymamıştı.

Alien

"Uzun zaman oldu, nasılsın?"

"İyiyim Nuriye, sen nasılsın? Gelmiyorsun artık toplantılara?"

"Ah, evet hastanede yenileme var bu ara... Kaydırmalar olunca tüm departmanlar full çalışıyor. E, ben de onların başında dolanıp duruyorum."

"Kolay gelsin. Zor tabii bizim yaşımızda böyle çalışmak, valla sana imreniyorum."

"Ben hiç tavsiye etmem. Aslında ben sana ne diyecektim..."

"Yine hangi barmağa eyleme gidiyoruz?"

"Yok, konu bu değil! Az önce elime bir hastanın dosyası geldi imzalamak için, ah çok geçmiş olsun arkadaşım haberim olsaydı ilgilenirdim, insan bir haber verir değil mi?" Yaşlı kadın kaşlarını çattı. "Ne diyorsun sen Nuriye, neden haberin olmadı?"

"Senin kızı dün getirmişler ya hastaneye, ah çok üzüldüm, neyse genç, bir daha olur!"

Yaşlı kadınm içini bir endişe kaplarken titrek sesiyle; "Benim kız mı?" diyebildi. "Ya... Bebeğini kaybetmiş, durumunun kritik olduğunu bilseydim..."

Duyamadı! Nebahat Hanım, konuşmanın devamını duyamadı. Telefon ellerinin arasından kayarken biçare hâlâ diğer uçtan sesler duyuluyordu. Titreyen ellerini yanındaki sandalyenin başına dayadı. Bacakları titriyordu korkudan, ayaklarının altmdaki yer zelzele olmuş gibi gidip gelirken, yanağından aşağı yaşlar dökülmeye başladı. Taşımadı dizleri, daralan anne yüreğini taşımadı. Dizleri üzerine sert tahta zemine çöktü.

Onun kuzusu, koklamaya kıyamadığı yavrusu, şimdi hastane köşelerinde kimsesiz, annesiz, yaşam savaşı veriyordu. Onun haberi bile yoktu. Onun sesini duyan Ecem korkuyla koşarak odasından salona yanına geldi. Annesini yerde haykırarak ağladığını görünce yanına diz çöküp korkuyla boynuna kollarını doladı.

"Annem ne oldu? Korkuyorum, lütfen!"

Yaşlı kadın kızına kollarına alıp canını yakacak kadar sıkarak sarıldı. Esme'sine sarılır gibi, onun kokusuna hasret burnunu gömüp onun sıcaklığını hisseder gibiydi. Haykırışları kızının kulaklarını doldururken nefesi kesiliyordu.

12. Bölüm

Uzun bir savaştan yorgun bir savaşçı olarak ayrıldı. Doktorlara göre zoru başarmış, az olan şansına tutunup hayatta kalmıştı. Yoğun bakım ünitesinden odasına alınalı neredeyse yarım saat olmuş, gece boyu ilaçlarla uyutulmuş, kan takviyesi yapılmıştı.

Rüzgâr, kapının kolunu usulca açıp içeri girdi. Üzerini hastanede değiştirmişti. Eve gitmek istemeyince, Cem ona birkaç parça kıyafet getirmiş, üzerini değiştirmesini sağlamıştı. Dağılmış saçları, yorgun düşmüş omuzları, çökmüş gözleriyle karısına bakıyordu şimdi.

Bembeyaz çarşafların içinde melek misali solmuş yüzüyle, yastığa dağılmış ipek saçlarıyla yatan karısına dalgınca baktı. Gece boyu gözünü bile kırpmadan yoğun bakım ünitesinde, o camın arkasında onu izlemişti. Vücudunun direnci ne kadar kırılsa da; yorgun düşse de, gitmemiş, bir an olsun gözlerini üzerinden ayırmamıştı. Sanki gözlerini bir an ayırsa ya da kapasa, döndüğünde onu orada bulamayacak diye gözlerini kırpmaya korkar olmuştu.

Esme'nin yanına usulca yanaştı. Onun sıcaklığını, kokusunu, kalbinin ritmini hissetmeye öyle ihtiyacı vardı ki. Kızgındı! Kırgındı! Ona hem de çok kızgın, aynı anda muhtaçtı da. Sevgisine, ilgisine, aşkla baktığı gözlerine, çok muhtaçtı. Bunu henüz o da bilmiyordu ama onun bir gün öyle bakacağını hiç ummasa da şimdi elinde olan tek şeye, yanındaki sıcaklığına muhtaçtı.

Olamazdı!

Başka şekillerde karşılaşsalardı. Başka âlemlerde tanışmalarını ne kadar çok isterdi. Onunla başka şartlar altında tanışıp başka zamanda olmak, olamazlardı! Artık geç kalmışlardı. Dudakları tasalı yüreğinin tiz sesiyle mırıldandı, kendince derinden bir iç çekerek.

"Ya ben sana geç kalmışım, ya da sen bana çok erken..."

Bu sözü ne çok duymuştu... Belki de binlerce defa duymuş ama hiçbir zaman böyle içten söylememişti. Ne kadar açık anlatmıştı hislerini, umutsuzluğun hâsıl olduğu şekilde.

Kenara doğu yaklaştı. Yatağın yanına geçip kıyısına oturdu. Durgun gözleri bir müddet sadece boş baktı. Onun yüzünde dalgınca bitap bir biçimde dolaştı. O kadar dalgın, o kadar yorgundu ki beyni bile boşalmıştı adeta, düşünemiyordu artık. Yavaşça geriye doğru kayıp karısının yanına yüzü ona bakacak şekilde uzandı. Elinin birini başının altına koyarken, diğerinin tersini onu hissetme gereksinimiyle yanağına dokundurdu. Şakaklarına, yanaklarına, saçlarına dokundu. O çok sevdiği yabani orkide kokusu şimdi burnunu dolduruyordu. Her sabah

Alien

onun kokusuyla uyanır olmuştu. Esme bilmiyordu ama onun kokusunu içine çekip uyandığında daha sakin, daha yumuşak birisi gibi hissediyordu kendini, yastığına dağılan saçlarıyla uyanmaya öyle alışmıştı ki... Sabahları sessizce onu izler, saçlarını koklar olmuştu.

Ona dokunamazken, onu deli gibi isterken kendisiyle savaşır yataktan hep yorgun kalkardı. Yanında sıcaklığını duymak ve dokunamamak, tüm güzelliğiyle yatağını süslerken tüm gerçeğiyle de yüzüne yaşadığı anı tekrar yaşatmak, ona dokunduğu zaman yapacağı tepkiyi düşünmek, sabahlarca düşündüğü tek şey hâline gelir olmuştu.

O, Esme'yi sadece yatağında istemiyordu! Sofrasında, bahçesinde, gezdiği her yerde, olduğu her ortamda yanında, karşısında istiyordu. Gözlerinin ona gülerek bakmasını, sesini neşeyle çıkmasını, dokunmasını, hissetmesini istiyordu.

Çok şey mi istiyordu? Evet, çok şey istiyordu... Bunun imkânsızlığı karşısında dehşete düşüp o da en iyi bildiği şeyi yapıp onu zorlayarak yanında kalmasını sağlıyordu. Sevmesin, istemesin ama yanında, yakınında olsun istiyordu.

Rüzgâr, Esme'den ona *Sevmeyi Öğretmesini* istiyordu. Belki demişti, çocuk olursa alışır, zamanla acılarını unutur... Hiçbir zaman unutmayacak, her anda bunu hatırlatacaktı. Vazgeçmişti.

Gözlerini kapattı, elini ağrıyan şakaklarında gezdirdi. Yorgunluktan ve düşünmekten nasıl da ağrıyor, çatlayacak kadar şiddetli sızılar saplanıyordu. Sadece birkaç saniye dinlendireceğim, uyumak yok derken daha eli yana düştü. Usulca ve yorgunluğun etkisiyle uykuya kendisi teslim etti.

Cem, Esme'nin durumundan endişelenerek kapısına yaklaştı. Doktorla konuşmuştu şimdi ama yine de görmek istiyordu. Zaten Rüzgâr da kaç saattir ortalarda yoktu. Lanet olasıca telefonunu da kapamıştı.

Kapıyı yavaşça açıp girdi. Kısa antreden uzun adımlarla geçti. Gözleri yatağa kayınca donup kaldı. Saatlerdir aradığı adam, o kocaman cüssesiyle karısının yanına sığışmaya çalışarak uzanmıştı. Bu hâlleri o kadar güzeldi ki. 'Umarım her şey yoluna girer' diye düşündü. Onları öyle izlerken kapı aralandı. Birileri kafasını içeri uzattı. Cem duyduğu sesle irkilip kimin geldiğine bakmak için kafasını çevirince, yaşlı gözlerle onlara bakan Nebahat Hanım'la gözleri kesişti. İşaret parmağını dudağına götürüp hızla susun der gibi hareket yaptı. Sonra da çekinerek bakan kadını eliyle içeri davet etti. Kapıyı açıp içeri giren kadının arkasında Ecem vardı. Anne kız kızarmış gözlerle yatağa bakıyorlardı. Tedirgin ve korkuyorlardı. Bu o kadar belliydi ki Cem yaşlı kadının yanına yaklaşıp yatağın yanındaki koltuğa doğru yönlendirdi. Belli ki her anne gibi kızını görmeye ihtiyacı vardı. Ecem de diğer koltuğa oturunca kısık sesiyle "Esme iyi." dedi onları rahatlatmak için, sonra da arkadaşına dönüp bakarken yine aynı sesle fısıldadı.

Müjde Aklanoğlu

"Tüm gece ve bugün uyumadı. Sanırım yorgunluktan yeni daldı. Bırakalım biraz uyusunlar!"

Nebahat Hanım'ın gözü yatağa kaydı.

Kızı orada öylece, solmuş gül yaprağı gibi yatıyordu. Onun bu halini görmek çok zordu. Ana yüreği dayanamazdı ki akmasın diye zorladığı yaşlar gözünü doldurmaya başlamıştı. Sonra bakışları, yanında uzanmış yorgun görünümlü adama kaydı. Bu oydu. Damadı!

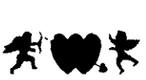
Onu bir an tanıyamadı. Saçları dağılmış, gözlerinin altı çökmüş, yüzünde ne kadar tedirgin bir hâl vardı öyle. Buraya gelirken korkmuştu. Ya içeri almazlarsa ya o adam kızına kötü davrandığı için olduysa diye. Bir sürü soru, bir sürü korku! Fakat şimdi karşısında gördüğü manzara çok farklıydı. Yanına uzanmış adam hiç de kızına kötülük yapacak gibi durmuyordu. Bu hâli daha çok, âşık olan ve onun yokluğundan korkup yanında olan sevdalı birisi gibiydi. Öyle olmasa duvar dibindeki üçlü kanepe yerine, neden yanına uzanıp onu seyreder gibi uyusun ki? Bakışlarını yanında hareketlenen adama çevirdi. Üzgün bakıyordu, o da yorgundu, halinden belliydi.

"Kızım nasıl?" diyebildi kısık sesle. Gözleri yatakta, onların uyanmasından korkarak konuşuyordu.

Cem, anne kızın karşısına geçip oturunca "İyi, yani iyi sayılır. Esme hamileymiş, biz de bunu öğrenmeye buraya gelmiştik. Sonra o olay oldu!" Kadın soru dolu gözlerle bakıyordu.

"Merdivenlerden düştü ve bebeği kaybetti. Ameliyata aldılar, zor bir ameliyattı; sonunda başardı."

Rüzgâr, gelen mırıltılarla gözlerini açtı. Birkaç defa kırpıştırdıktan sonra kısık bakışlarını sesin geldiği yöne çevirdi. Uykusu zaten çok hafifti ve onların ayak seslerini nasıl duymadığını anlayamamıştı. Uyku mahmurluğuyla baktığı kişiler, onlar! Beyni yerine geldi bir anda. Onlar Esme'nin annesiyle kardeşiydi. Şimdi gözlerinin içine tedirgince bakıyorlardı. Kafası pek de onları çekecek, kimseyle savaşacak ya da konuşacak hâlde değildi. Onun şu anda tek düşündüğü kadın yanında sessizce yatıyordu. Nerede uyuduğunu fark edince, Esme'ye kaydı bakışları. Hâlâ o kadar solgundu ki yüzü... Bir ara hareket edip yüzünü uyurken kendisine çevirmişti. Kafası yana devrildiği için saçları yüzüne düşmüş, masum bir hâl vermişti. Saçlarına uzandı, uzun parmakları onları kavradı kenara çekti. Bakışlarını yüzünden ayırıp yataktan usulca indi. Yaşlı kadının üzgün ve tedirgin bakışlarından gözlerini kaçırıp, onları göz ardı edip yürümek için hareketlendi.

Genç kadın yemyeşil çimenlerin üzerinde, kollarını açmış, ellerini uzun çiçek dallarına sürerek dolaşıyordu. Parmaklarına değen çiçek

Alien

dalları narince boynunu eğiyor, sonra da parmaklarından kayınca dikleşip başlarını kaldırıyordu. Dudaklarından mutlulukla mırıldandığı şarkı duyulurken, başını göğe kaldırmış, masmavi gökyüzüne bakıyordu. Güneşin renk cümbüşü saçarak bulutlarla dansı, inatla onların arasından çıkmaya çalışan asi ışıkları gözlerine vuruyor, hafiften kısılmalarını sağlıyordu. Gözlerini kâh kapıyor kâh açıyor; bu anın, o berrak gökyüzünün tadını çıkarıyordu. Burnuna gelen öyle güzel bir koku vardı ki bu kokunun ne olduğunu bir türlü bulamıyordu. Sanki bir zamandır bu kokuyu bildiğini hissediyordu. Parfüm gibiydi! Erkek parfümü gibi öyle güzel, öyle muhteşemdi ki, onu burnunda hep duymak istiyordu.

Bir rüzgâr gelip misafir oldu tenine, saçlarını hafifçe savururken o koku da daha da yaklaşıyordu.

Uzaklardan bir ses geldi. Kulaklarını sesin geldiği yere çevirdi. Tekrar duymak için bekledi. Kahkaha sesleriydi. Neşeyle atılan çocuk kahkahaları... Bakışlarını ağaçların olduğu yere çevirip elini gözlerine siper etti. Güneşin keskin ışığı yüzünden gözlerini kısıyor, görüş alanını netleştirmeye çalışıyordu. Görüntü yaklaştı. Sesler keskinleşti. Bir erkek çocuğu elinde uçurtmasıyla kahkaha atarak koşturuyordu. Yaklaştı.

Yüzü öyle tanıdıktı ki: Simsiyah saçları, kapkara gözleri, ona birisini çağrıştırıyordu. Bembeyaz teninde masumca açılan gamzeler, ıslak dudakları neşeyle yukarı kıvrılmış, o kadar huzurlu koşuyordu ki küçücük elleri uçurtmanın ipini iyice kavramış, elinden kaçırmamak için sıkıca tutuyordu. Kimdi bu çocuk? Çok tanıdık, çok yakın gelmişti oysa. İçinden ona sarılmak, kokusunu burnuna çekmek geliyordu. Çocuk yaklaşırken ışıldayan gözlerini ona çevirip gülen yüzüyle, melodik sesiyle bağırdı.

"Anne, bak babam bana ne yaptı!"

Esme'nin içini bir huzur kapladı. Dudakları mutlulukla kıpırdadı. 'Anne!' demişti. Ne güzel demişti. Ne dediğinin farkında bile olmadan içinde geldiği gibi seslendi.

"Oğlum!"

Bu kelime ne güzel çıkmıştı ağzından, ne huzurlu dökülmüştü dilinden ve ne güzel tat bırakmıştı ruhunda. Kollarını açtı. Yüzü gülerken ona doğru koşarak gülmeye başladı. Ona sarılmak istiyordu, doyasıya koklamak, yanaklarını ısırmak doya doya öpmek...

O koştukça tam yaklaşacakken çocuk uzaklaştı. Tam sarılacaktı, kokusunu içine çekecekti; kayboldu. Apansız hava bozdu. Asi bir rüzgâr yanından geçip içini ürpertti, saçları ve elbisesi esen yelde savrulurken, kafasını gökyüzüne çevirdi. Her yeri kara bulutlar kaplamıştı. İçini birden kasvet sardı. Sanki dünya batmaya, gök başına düşmeye karar vermiş gibiydi. Çocuğun kahkahaları yüzünde soldu. Elindeki

uçurtmanın ipi parmaklarından kurtuldu, rüzgârla savrulup uçup giderken bakışları ona kaydı. Küçücük dudakları büzülmüş, bakışları kararmıştı.

Gözyaşları gözünde oynaşırken hıçkırarak bağırıyordu. "Neden anne, benim suçun neydi? Bana niye kıydın, beni niye öldürdün?"

Yer Esme'nin ayaklarının altından kaydı. Duyduğu kelimeleri hazmedemiyordu. Aklı başına hiç bu kadar çabuk gelmemişti. O ne yapmıştı? Bir anlık kızgınlık, öfke ona neler yaptırmıştı? Umutsuzdu, güçsüzdü, acizdi ama şimdi ise katildi! Hem de evlat katili! Ürkek bakan gözleriyle karşısındaki çocuğa kollarını tekrar açtı. Yarasını sarmak, kucağına alıp teselli etmek, gözyaşlarını dindirmek; olmaz, senden vazgeçmem, bu hatayı telafi edeceğim demek için ona dokunmak istiyordu. Bir anda o masum çocuğun arkasında bir karartı oldu. Heybetli vücuduyla sert yüzüyle Rüzgâr orada, arkasında belirdi. Çocuk koşarak kollarını açtı ve kollarına atladı onun.

"Baba, annem beni istemiyor." dedi dudakları acıyla büzülürken. Küs küs bakıyor ufacık gözleri. Esme kafasını salladı "Hayır" der gibi. İstiyordu, onu nasıl istemezdi! O, onun canının yarısı değil miydi? Bebeği değil miydi? Çocuk dudaklarını büzerek babasının kucağında ağlamaya başladı. Tazecik yanaklarına damlalar yağdı. Esme'nin her damlayla yüreği koptu. Rüzgâr onun minik yanaklarındaki yaşları kocaman elleriyle merhametle silip kollarını onun küçücük vücuduna sardı. Babasının boyun köküne kafasını gömen çocuk sessizce ağlarken Esme tekrar ellerini açıp seslendi.

"Ben seni istiyorum, bunu nasıl düşünürsün? Ben senin ağlamanı, mutsuz olmanı istemedim. Seni acı çekerken görmek istemedim! Senden vazgeçmedim, bak buradayım, hata yaptım bunu kabul ediyorum, telafi edeceğim. Sana bir kere sarılayım." dedi ağlarken. Bakışlarını kocasına çevirdi. Üzgün bakışları onun kendisine bakan kırgın bakışlarıyla birleşince "Bana oğlumuzu ver Rüzgâr, onu koklayayım, sakinleştireyim, onun bana ihtiyacı var. Rüzgâr, lütfen." Rüzgâr yanına doğru bir adım atınca, çocuk bağırdı.

"Onu istemiyorum baba, o beni istemedi!"

Esme ölmek istemişti. Bu değil, onu üzmek, öldürmek değildi amacı. Rüzgâr oğlunun kulağına bir şeyler fısıldadı, çocuk tekrardan gülerek kollarını boynuna doladı. Esme'ye doğru yürüyordu kocası hızla, sonra bir şimşek çaktı. Ortalık aydınlanırken gök delinmiş gibi yağmur damlaları düşmeye, yağmur yağmaya başladı. Bakışları gökyüzüne kaydı, bir an sonra onun ıslanacağını düşünüp karşısına baktı. Rüzgâr boş kalmış kollarına üzgünce bakıyordu. Esme ne olduğunu anlamadı. Yanına doğru giderken gözleri oğlunu arıyordu. Sarsak adımları hızlandı, koşmaya başladı. Rüzgâr sanki her adımında ondan uzaklaşıyordu. Oğulları nereye gitmişti? Rüzgâr ondan neden uzaklaşıyordu?

Alien

Kocası kafasını kaldırdı bakışları kesişti. Gözlerinden kan mı akıyordu?

Esme'nin içini büyük bir korku kaplarken, onun üzgün bakışları içine işlerken, amacı sadece koşup ona sarılmak, teselli etmekti. O ne kadar yaklaştıysa olmadı. Yanına bir türlü gidemedi. Bakışları kızgın değildi. Kırgındı, üzgündü, bomboştu, tutamadı onu. Rüzgâr ellerini yumruk yapıp arkasını döndü, yüzüne bile bakmadan omuzları düşmüş halde yürümeye başladı. Arkasından bağırdı adını duymadı. Yine bağırdı, yine duymadı. Az önce burnuna dolan huzurlu koku da sanki onunla uzaklaşıp kayboluyordu. Bir boşlukta asılı kaldı. O koku gidince cesareti, huzuru, mutluluğu da gitmişti. Biliyordu artık, o koku kocasının kokusuydu. Şimdi hatırlıyordu yastığına sinen, sabahları yanında olan kokuyu. Yine bağırdı. Karanlığa dalarken korkuyla, arkasından tüm gücüyle kaybetmemek için bağırdı.

"Rüzgârrrrrr!"

Esme yanakları ıslanmış hâlde gözünü açtı. Yattığı yerde aniden bağırarak doğrulduğu için, kasığına ani bir acı saplanmıştı. Canının acısı hafifleyince gözlerini usulca açtı. Bakışları tam da karşısında yorgun, bitkin bir hâlde duran kocasıyla karşılaştı. Boştu bakışları, ne nefret ne de öfke vardı; kırgınlık, üzgünlük vardı o bakışlarda. Gözleri doldu yaşlarla yaptığı caniliği hatırlayınca, bebeğine kıymıştı. Dudakları aralandı üzgünce, karşısındaki adam başını öne eğip kapıya doğru yürürken arkasından yaşlı gözlerle titrek sesle fısıltıdan farksız.

"Rüzgâr..."

Genç adam, adını duymasıyla duraksadı. Elleri yumruk oldu iki yanında... Geniş omuzları dikleşti... Soğuk, buz gibi sesiyle konuştu... Sanki o yokmuş, onu duymamış gibi...

"Cem, ben eve gidiyorum sen burada kal..."

Arkasına bile bakmadan kapıdan çıkıp gitti. Hiç mi kızmamıştı peki? Hiç mi üzülmemişti? Esme az önce onun gittiği kapıya bakarken, gözlerinden yaşlar boşalıyordu. Titreyen dudaklarının arasından fısıldadı, sanki kalbi onu duyacakmış gibi mırıldandı.

"Özür dilerim Rüzgâr, özür dilerim."

Yaşlar birbiri ardına akarken omzuna dokunan sıcacık elin sahibine baktı. Bakışları annesiyle kesişince kollarını açıp yaşlı kadının eğdiği boynuna kollarını doladı. Nereden çıkmıştı annesi bilmiyordu ama eğer bu bir rüyaysa bitmesin, annesi yanından gitmesin istiyordu. Onun sıcaklığına, merhametine ihtiyacı vardı.

"İçim acıyor anne, bunu ben yaptım! Şimdi içim acıyor, içim boş, bomboş kaldı. Annem, canım çok acıyor, yüreğim çok yanıyor. Neden? Kaldıramıyorum artık bu kadar yükü, ağır geliyor kesilen bedel dayanamıyorum..."

Müjde Aklanoğlu

Nebahat Hanım kızına sıkıca sarıldı. Ne yapmıştı! Onun küçük kızı, masum kızı canın parçasına mı kıymıştı? Onun da gözlerinden yaşlar akarken, yavrusuna sıkıca sarılırken, titrek sesiyle bedbahtça konuşmaya çalıştı. Onu, elinden geldiğince teselli etmeye çalıştı:

"Geçecek annem, hepsi geçecek."

"Geçmeyecek anne, beni hiçbir zaman affetmeyecek!" Usanmış bir şekilde içini çekti.

Alien

13.Bölüm

Hastane odasındaki yatağına oturmuş, karşısında oturan annesine ve kardeşine bakıyordu. Annesi o günden beri başında kalıyor, tüm ihtiyaçlarını Ecem'le şoförleri hallediyordu. Babası ve ağabeyi de onu görmek istemişlerdi. Hatta hastaneye gelmeye bile cesaret etmişlerdi. Annesi bunu çekinerek söylerken, Esme büyük bir sakinlikle reddetmişti. Onlara karşı içi hâlâ soğuk, hâlâ katıydı. Rüzgâr'a karşı bile yumuşarken, onları affedemiyordu. Bir babanın evladından vazgeçmesini, ağabeyin onu yok saymasını affedemiyordu.

Rüzgâr'ı, o gün gittiğinden beri bir daha görmemişti. Aslında iyi de olmuştu. Yaptığı hatanın farkındaydı. Ne olursa olsun bir masumun canına kıymış, onun da canını yakmıştı. Lâkin o da Esme'nin canını yakıyordu. Bakışlarını kucağında kilitlediği ellerine çevirdi. Gözleri yine dolarken annesiyle kardeşinin onu rahatlatmak için anlattığı şeyleri dinlemiyordu ya da kafasını veremiyordu. Aklı öyle karışık, ruhsal durumu öyle bozuktu ki artık doğruyla yanlışı, gerçekle hayali karıştırır olmuştu. Neler yapmış, telafisi olmayan hataların içinde kaybolmuştu! Artık geri dönüşü olmayacak ve ömür boyu kalbinde bir yük gibi taşıyacağı vicdan azabını, yüreğine ebedi mahkûm etmişti.

Saçlarına dokunan merhametli sıcacık ellerle kafasını kaldırdı ve o elin sahibine dolmuş bakışlarını çevirdi. Annesi üzgün bakışlarıyla kendisine bakıyordu. Hüzünle tebessüm etti.

Anne yüreği bu, anlamaz mı? Kızının kaç gündür kapıya baktığını, dalıp gittiğini görmüyor muydu? Kapının her açılışında yüzünün parladığını, kapanışında hüzünlerin sardığını fark etmiyor muydu? Onun küçük kızı âşık olmuş ya da oluyordu. Fakat beklediği kişi bir türlü gelmiyordu. Hâlbuki yaşlı kadın da aynı onun gibi gözleri kapıda bekler olmuştu. Ya birileri gelir onları buradan uzaklaştırırsa, ne yapardı? Bu sefer buna ne izin verirdi... Ne de göz yumardı...

Düşünmüştü ikisini de yanına alıp ortalardan kaybolmayı ama sonradan kızının kapılara takılı kalan bakışlarını görünce, bunun için çok geç kaldığını, onun kalbinin çoktan teslim olduğunu anlamış, vazgeçmişti. Kapı açıldı. Cem içeri, gülerek girdi. Ecem onu görünce kimseye aldırmadan ayağa kalkıp, "Ooo!.. Efendimiz sonunda teşrif edebildiler," diye sitem edince, Esme'nin dudakları hafiften yukarı kıvrılmıştı. Cem gülerek ona baktı. "Bu kadar sevildiğimi, beklendiğimi bilseydim daha erken gelirdim(!)" diye göz kırpmıştı.

"Sen manyak mısın? Yolunu beklemekten şaşı oldum, doktorlar yalvarıp duruyorlar gel bir bakalım diye!" Ardından tatlıca kıkırdadı.

"Eee, sen ne diyorsun?" diye alayla sordu Cem.

"Olmaz, onlara sahibinden başkası bakamaz diyorum!"

"İyi, o zaman sahibi gelince gösterirsin sen de!"

Annesi de onların şakalaşmalarını başlarda yadırgasa da, şimdi onun da komiğine gidiyor ve o da gülüyordu. Esme'nin bakışları Cem'in arkasında takılıp kalırken, Cem bunu görmüş, kendince açıklama gereği duymuştu. "Ağabeyimin işleri çok yoğun bu ara." diyerek ona bakmıştı. Esme de kırıkça gülümseyerek bakışlarını başka tarafa çevirmişti. Gözleri camdan görünen kara bulutlarda oyalandı. İşe gitmediğinden adı kadar emindi. Sadece onu görmek istemiyordu. İyi de neden bu kadar merak ediyordu onun hâlini! Oysa ona neydi ki! Boş vermesi gerekmez miydi? Ona kızgınlığı, kırgınlığı nereye gitmişti! O gün üzgün gördü diye mi? Yoksa gördüğü rüyanın etkisinden mi? Bilemiyordu! Esme artık ona sadece kızgındı, öfkeliydi hatta bunları ona yaptığı için çok öfkeliydi. Affedemeyeceğini biliyordu. Sorun, artık ondan nefret etmiyor oluşuydu. Etmiyordu, bunu nasıl başardı o bile bilmiyordu ama kalbi ondan nefret etmekten çoktan vazgeçmişti.

Doktor içeri girdi yanında pratisyen hekimle birlikte, yaşlı doktor gülümseyerek yanına yaklaştı.

"Nasılsınız Esme Hanım?"

"İyiyim." Kuru bir 'iyiyim.' Ne diyecekti ki iyi değildi işte, hem de hiç iyi değildi.

"Evet, durumunuz gayet iyi. Son kontroller de yapılmış, tahlil sonuçları da iyi, sadece biraz kansızlık var o da normal. Verdiğim ilaçlarla zamanla geçecek. İyi bir beslenme ve dinlenmeyle bunun üstesinden gelinir. Bugün hastaneden çıkabilirsiniz. Eşiniz işlemleri yaptırabilir." Esme'nin bakışları ellerine kaydı. Dudakları mırıldandı. "Eşi!"

Annesi buradaydı, kardeşi buradaydı, hatta Cem bile ama o kendini yine de sahipsiz gibi, öksüz gibi hissetmişti. Bu çok saçmaydı. Ama yalnız, tek kalmış gibi, bu kalabalığın içinde tek başına gibiydi! Cem hemen Esme'ye gülerek bakıp "Ben hallederim şimdi, sen hazırlan." dedi ve odadan çıktı.

Kapının çıkışında telefonunu eline aldı ve son aranan kişiyi tuşladı. Doktor bir sürü uyarı ve yapması gereken şeyleri söyledi. Esme, doktoru anladığını belirtmek için kafa sallamadan başka bir şey yapmadı. Annesinin yardımıyla giysilerini değiştirdi.

Üzgünce çıkışa yöneldiler. Dış kapıya çıktıklarında bakışlarını arabaların olduğu yere çevirdi, hiç beklemediği kişiyle karşılaştı. Günler sonra onu gördü: Spor arabasına yaslanmış, elleri ceplerinde, bakışları karşısına odaklanmış öylece bakıyordu. Altında kot pantolon, ayağında spor ayakkabı, üzerinde kadife ceket... Onu, takım elbise dışında bir kıyafetle ilk defa görüyordu. Yaşını hiç göstermiyordu bu hâliyle, daha genç duruyordu.

Alien

Rüzgâr kaç gündür kendisiyle savaşmış, onun yanına gelmemişti. Bakışlarının nefretle olacağını, hatta onu suçlayacağını düşündüğü için arayamamıştı. Her daim Cem'i aramış, tüm ihtiyaçlarını ona hallettirmiş, onun yalnız kalmamasını sağlamıştı. Zaten annesi de yanında kalıyordu. Tek derdi babası ve ağabeyiydi... Onların ona yaklaşmasına müsaade edemezdi. O yüzden, dışarıya koruma koydurmuştu. Aslında nasıl da merak ediyordu onu, yüzünü görmeyi, hâlini hatırını sormayı istiyordu. Fakat şimdi şu durumda onun ağır sözlerini kaldıramazdı. Daldığı düşüncelerden, kapıdaki hareketlenmeyi hissedince çıktı. Kafasını çevirip onların geldiğini görünce yaslandığı arabanın üzerinden doğruldu. Arabanın kapısını açıp onların gelmesini bekledi.

Esme kapıdan çıktıklarından beri gözlerini kırpmadan ona bakıyordu. Oysa o, kafasını onun olduğu tarafa çevirmemiş, bir kere ona bakmamıştı. Derince bir iç çekip üzgün bakışlarını ondan çekip aşağı eğdi. Annesi koluna destek olarak onu yürütmek için, ayağa kaldırdı.

Esme boş bulunup ayağına tam gücüyle yere basınca, ayağına giren ani acıyla dudaklarını dişleyip gözlerini yumdu. Ayakucundan ciğerine kadar hissetmişti bu keskin acıyı. Ağrı hafifleyip gözünü açacaktı ki ayaklarının altından yer çekildi ve havalandı. Korkuyla gözlerini açıp düşmemek için kollarını onun boynuna doladı. Genzini onun tıraş losyonu doldurdu. Şaşkınca bakıyordu kocasının sert simasına, hâlbuki yüzüne bakmazken canının yandığını nasıl fark etmişti. Karşısına bakarak yürüyen kocasının yüzü soğuk, dokunuşları hafifti. Aşağıdan baktığı için yanaklarına düşen uzun kirpiklerini ve düz çizgi halini alan dudakları, kasılmış çenesini görüyordu. Onu sıkıca kendisine yaslamasına rağmen Esme bundan rahatsızlık duymamıştı. Aksine kollarını rahatlıkla boynuna dolamıştı. Önceden olsa tiksinir, debelenir, ondan kurtulmak isterdi ama şimdi...

Sahi şimdi ne değişmişti? Konuşmamışlardı. 'Merhabayı' bile esirgemişti.

Kuş tüyünü taşır gibi taşıması bitince, arabaya eğilip onu dikkat ederek arabanın koltuğuna bıraktı. Yerine oturduğundan emin olunca genç adam doğruldu. Esme'nin bakışları ona üzgünce bakan annesine kayarken, Rüzgâr kapısını kapattı. Kendi kapısına yaklaşırken Cem'e bakıp o soğuk mesafeli sesiyle, "Misafirler seninle gelsin." diye buyurdu. Esme yanlış mı duymuştu! O, annesinin de onlarla gelmesine izin mi vermişti! Annesine baktı. Hevesle bakan bakışları kesişti annesinin üzgün gözleriyle, kadına tebessüm edip onların arabaya binmesini izledi. Araba bir tüy misali hareket etmeye başlayınca, bakışlarını ön cama çevirdi. Caddede sakince ilerliyorlardı.

Daha önce onunla arabaya bindiği an geldi gözünün önüne, nasıl da hızlı kullanıyordu. Şimdi ise o kadar dikkatliydi ki sanki kırılacak bir eşya taşır gibi kullanıyordu. Yanındaki adamın gergin duruşunu, sinirli

yüzünü hissediyordu. Aradaki negatif elektrik öyle fazlaydı ki konuşmaya çekindi. Zaten, o da ağzını açıp ne konuşmuş ne de bakışlarını ona çevirmişti. Aslında Rüzgâr kendini zor tutuyordu. Konuşmamak için...

Arabadaki sessizlikten sıkılmış olacak ki ilk trafik ışıklarında Esme'nin önüne doğru konumlandırılmış dokunmatik ekranlı araba bilgisayarına uzatıp, radyoda dinlediği kanallardan birisini tuşladı. Halini hatırını sormadı. Arabanın içini hafif müzik sesi doldururken Esme bakışlarını yan cama çevirdi. Kafasını oraya dayayıp gözlerini kapattı. Sonunda yol bitti. Evin görüş alanına girdiğini görünce, içini bir rahatlama aldı.

Bu ev onun hapishanesi değil miydi? İyi de niye özlemiş gibi hissediyordu? Esme kapıya uzanıp açacaktı fakat Rüzgâr ondan önce davranıp kapıyı açtı. Bakışlarını kocasına çevirip destek olmasını umarken, o hafifçe içeri doğru sokulup elinin birisini bacaklarının altına koyup, diğeriyle sırtını destekleyerek onu kucağına aldı. Esme kolunu onun boynuna dolayıp başını omzuna dayadı. Burnunu onun kokusu doldururken, sıcaklığı tüm vücudunu sarmıştı. Kalbinin hızlı ritmini hissetmemesi için kendini zorluyordu. Onlar evin girişine doğru yaklaşırken Cem'in arabası içeri girdi. Rüzgâr merdivenlere yöneldi, üst kata çıkacaklardı ki Esme bakışlarını onun yüzüne çevirip çekinerek konuştu:

"Salonda oturmak istiyorum."

"Olmaz, hastasın dinleneceksin,"

"Lütfen!"

Rüzgâr bakışlarını kucağındaki karısına çevirdi. Bunu yumuşacık, inler gibi söylemişti. Esme'nin gözleri onunla kesişince, üzgün gözlerini görünce, başka yere bakıp kafasını salladı. Üçlü kanepeye oturtup, ayaklarını yavaşça uzatmasını sağladı. Kanepenin kenarındaki kırlentleri alıp arkasına koyarak yaslanmasını, rahat bir pozisyon almasını sağladı. Esme tereddütle "Teşekkür ederim." deyince başını sallayıp yüzüne bile bakmadan merdivenlere doğru yürümeye başladı. O, merdivenleri çıkarken, annesi ürkek adımlarla içeri girdi. Cem onları salona doğru yönlendirirken gözü kızının yaşadığı yerlerde ilgiyle bakınıyordu. Salona geçince kanepede oturan kızına doğru yaklaşıp "Annem burada rahat edemezsin seni odana çıkaralım!"

Esme arkasındaki yastığı düzeltip başını geriye doğru yasladı.

"Yok, anneciğim böyle iyi, hem ben istedim burada olmayı, kaç zamandır yataktayım zaten." Yaşlı kadının bakışları da yüzü gibi tereddütlüydü. Rüzgâr onlarla bir kelime bile konuşmamış, sadece arkadaşına gelebileceklerini ima etmişti.

"Abla bu ev çok güzel, gerçi bizim evden küçük ama çok sıcak ve samimi duruyor."

Alien

Esme gözlerini evin içinde gezdirirken "Evet, çok samimi döşenmiş."

"Ne yani, burayı sen döşemedin mi?"

"Yok, geldiğimde böyleydi!"

Ecem raftaki resimlere yaklaşıp parmaklarını çerçevenin üzerinde gezdirdi. "Hımm, peki bu resimdeki kız kim?"

Esme dudağını dişledi. Derince bir nefes alıp sadece "Pelin!" dedi. Nasıl da güzel bakıyor, nasıl masum gülüyordu. Gözlerinin içinde flaşın ışıkları parlamış, rüzgârda saçları dağılırken elleriyle onları tutmaya çalışıyordu.

"Çok güzelmiş!"

Ceyda Hanım içeri elinde battaniye ve bir yastıkla girip gülümseyerek yanına yaklaştı.

"Geçmiş olsun Esme Hanım!"

"Sağ ol Ceyda abla." Elindeki battaniyeyi üzerine serip yastığı da arkasına koyarken; "Bunları Rüzgâr Bey gönderdi. Sıkılırsan ya da yorulursan bana haber verecekmişsiniz, sizi odanıza götürecekmiş."

Esme güzelim gözlerinde hâsıl olan durgunlukla bakıp çekinerek konuştu: "Kendisi nerede?"

"Çalışma odasında efendim, Cem Bey'le birlikte."

Alien

Müjde Aklanoğlu

14. Bölüm

Gökyüzünden döne döne inen yıldız parçaları gibi şekilleriyle öyle narin, öyle şahanece süzülen kar taneleri nazlıca yere düşüyor, yerini başka kar taneleri alıyordu. Esme camdan izlediği muhteşem manzara karşısında kendini tutamadı. Hasta olduğunu biliyordu ama canlı, çocuksu yanıyla dayanamadı.

Kanepenin üzerindeki battaniyeye uzanıp aldı. Arkasını dönüp ayağındaki alçıyı sürükleyerek, salondan çıkmak için kapıya doğru yürümeye başladı.

Ayağının altındaki beyaz karlar ayakkabısının şeklini alırken, alçılı ayağını karların üzerinde sürüklerken de azıcık üşüyordu. Allah'tan alçının üzerine, annesini dinleyip geniş çoraplardan giymişti. Annesi kaç gündür yanına gelip gidiyordu. Gerçi çekingen olsa da gelişleri, onun yanında olduğunu hissetmek bile güzeldi. Bahçenin ortasına doğru gelince başını kaldırıp karşıdaki ağaca bakışlarını çevirdi. Çıplak dallara misafir olmuş karlar yığıldıkça ağırlaşıyor, aşağı düşünce karlar, dal hafifleyip tekrar yerini buluyordu. Yeni misafirleri de soğuktan kaçan kuşlar oluyordu. Başını geriye atıp gökyüzüne bakarken, derin nefesler almaya başladı. Özgürlük! Ah bu duyguyu ne çok özlemişti. Çocukken kar yağdığında dışarı çıkar, en çok sevdiği şeyi yapardı.

Kollarını açtı. Başı hâlâ yukarı doğruyken ayağının izin verdiği şekilde yavaşça dönmeye başladı. Yüzüne vuran kar taneleri eriyerek su damlaları oluştururken yüzünde çocukça bir gülümseme belirdi. Çocukken ağzını açıp karların diline değmesini sağlardı. Bu aklına gelince yüzünde bir tebessüm oluştu.

Rüzgâr banyoya girmek için camın önünden geçerken, bahçede birisini gördü. Elini uzanıp perdeyi kenara çekti. Karısı çocuk gibi coşkuyla kollarını açmış, mutlulukla dönmeye çalışıyordu. Bakışları gökyüzüne kayınca, kafasını sallayarak kapıya doğru yöneldi.

"Senin ne işin var burada?"

Esme gözlerini, kulağına gelen kızgın sesle hızla açınca, sendeleyip dengesini kaybetti. Yere doğru düşüyordu ki kendini güçlü kollarda buldu. Rüzgâr, onu düşmeden yakaladı. Karısını tek hamlede kucağına alıp göğsüne yasladı.

Esme kaşlarını çatarak kocasının yüzüne baktı. Vücudunu saran ısıyla bir anlık şaşkınlık yaşarken, kendini çabuk toparladı. Kollarını derhal onun boynundan alıp kendini geriye çekti. Eliyle omuzlarından onu iterek konuşmaya başladı.

Alien

"Ya bıraksana beni, bir kere aldın bir şey demedik diye sen alışkanlık hâline getirmeye başladın!"

Rüzgâr onu iyice kendisine yaslayıp bakışlarını kızgınlıktan büzülmüş dudaklarına çevirdi.

"Neyi alışkanlık hâline getirdim?"

"Her fırsatını bulduğunda kucağına almayı ve bana sarılmayı! Şimdi hemen bırak beni, bana dokunmanı istemiyorum."

Esme, kucağında debelenmeye başlayınca Rüzgâr karısının kulağının dibine doğru eğildi. Tok sesi, sıcacık bir kurnazlık kuşanarak kulaklarına hücum etti. "Eğer kıpırdanmayı kesmezsen, ikimiz de birden karların üzerine yuvarlanacağız!"

"Umurumda bile değil. Ya, bıraksana beni, sağır mısın be adam? Bırak. Dokunma bana... Şurada 2 dakika huzurlu kalalım dedik içine ettin..."dediğinde Rüzgâr'ın gözleri haylazca ışıldarken, hafifçe aşağı eğildi ve hiç beklemediği bir şeyi yapıp karların üzerine Esme'yi yavaşça bıraktı. Esme yere düşerken çığlık atıp düşmemek için çabalasa da, karların üzerine yumuşak bir iniş gerçekleştirdi. Kendini toparlayınca, başını yukarı çevirip hırçınca bağırmaya başladı.

"Ya, sen salak mısın? Beni yere attın, odun! Ufff! Kolum acıyor..." Öfkeyle parıldayan bakışlarını koluna çevirdi. Rüzgâr da bakışlarını oraya çevirince elini kolundan çekip gözlerini uyuşukça kısarak bakmaya devam etti. Rüzgâr tembelce gülümsedi.

"Sen dedin ya karıcığım bırak beni diye, ben de bıraktım!"

"Ben sana indir dedim, fırlat değil. Sağır mısın?"

Karların üzerinde üşümeye başlayınca, kalkmak için çabaladı ama ayağındaki alçı kalkmasını her seferinde zorlaştırınca, eli mahkûm kocasına elini uzatıp yüzüne hiç bakmadan; "Kaldır beni." diye zavallıca emir verdi. Rüzgâr umursamazca ellerini ceplerine koyup, hiç kıpırdamayınca, Esme sinirle bakışlarını ona çevirdi. "Ya, kaldırsana!"

"Az önce dokunma bana diyordun! Şimdi de elimi tut diyorsun. Çok dengesiz davranıyorsun(!) nasıl davranacağıma karar veremedim."

Esme onun dalga geçen pervasız hâlini gördükçe, sinirden kuduruyor, küplere biniyordu. Ondan yardım istediği için de kendisine kızıyordu. Bunun için de kesif bir hırçınlıkla saydırıyordu fakat yapacak bir şey yoktu. Üşümeye de başlamıştı. Dişlerinin arasından isyanla bağırarak "Hay, ben senin dengene, ver şu lanet elini de kaldır beni!"

"Senin gibi iyi eğitim almış bir kıza, böyle sözler hiç yakışmıyor." kaidesiz dudaklarını alayla öne uzatıp "Cık cık cık, rica et; kaldırayım!" diye ukalaca alay etti.

"Etmeyeceğim, burada soğuktan donsam da sana rica, minnet etmeyeceğim. Senin tavan yapan egonu beslemem, narsist yanını tatmin etmem."

"Öyle mi?"

Alien

"Evet."

Rüzgâr kararlı kaşının birisini alayla havaya kaldırıp, güzel koyu gözlerini bahçede şöyle bir gezdirdi. Kar da usulca yağmaya devam ediyordu üzerlerine. Simsiyah saçlarının üzerine naifçe yağan karlar nisafir olmuş, burnu da hafifçe kızarmıştı. Geniş omuzlarındaki kaliteli ceketi ise yer yer ıslanmaya başlamıştı. Esme huzursuzca ellerini kucağına koyup birbirine kenetledi. Üşümeye de başlamıştı ve lanet elleri buz kesmeye başlamıştı. Birkaç dakika öylece beklediler. Batta niye ıslanmaya başlayınca, Esme yerinde kıpırdanmaya başladı rahatsızlığını belli edercesine. Rüzgâr da bunu fark ediyordu haliyle, artık hasta olacağını düşünmeye başlamıştı. Bu kız ne kadar inatçıydı böyle! 'Keçi!' diye geçirdi içinden.

"Hadi ama seni bekliyorum."

"O zaman çok beklersin canım, rica etmem!" Başını hırçınlıkla salladı. Rüzgâr kaşlarını kaldırıp sakince bir adım yana kaydı. "Bak gördün mü (!) daha şimdiden yumuşamaya başladın; bana canım dedin, canım."

"Canın çıksın e mi!"

Esme yerinden kendi çabalarıyla kalkmaya çalışınca, Rüzgâr hasta olmasından korkarak aşağı eğilip onu tüy misali kucağına aldı. Esme istemese de düşmemek için kollarını onun gürbüz boynuna dolayıp isyankâr bakışlarını serkeş yüzüne çevirdi.

"Sadece kaldırman yeterliydi şimdi beni bir..." kelimesini yarıda bırakınca Rüzgâr'ın dudakları sinsice yukarı kıvrıldı.

"Yani, beni yere yavaşça indirebilirsin." diye bocalamalı bir kumpasla lafı çarçabuk çevirdi.

"Hiç sanmıyorum. Sen de dedin ya, seni kucaklamaya hay haline getirdim karıcığım."

"Ya sen tam bir... Bir!" Rüzgâr ihtirasla kısılmış bakışlarını çevirince yüzüne, Esme söyleyeceği şeyi yuttu. Bu adamla laf yarışına giremiyordu. Sinirle cadalozca homurdandı.

"Allah'ım bana sabır ver. Bu adama muhtaç etme beni."

"Çok inatçısın, keçi!"

"Sen de çok odunsun." Dudaklarını büzdü memnuniyetsizce.

"Dilin de çok sivri, biraz törpülesek mi?" derken bakışları dudaklarına kayıyordu. Kızgınca büzülmüş, soğuktan kızarmış dudaklar.

"Seni de biraz yontsak mı? Odunsun ya, o bakımdan!"

"Hazır cevapsın?"

"Eee! Ne yaparsın? Körle yatan, şaşı kalkıyor!"

Kelimelerin çizdiği hedef yanlış yere yönelince, Rüzgâr'ın bakışlarından ışıltılar geçişti. İşte o vakit ne söylediğini anlayıp, dudaklarını dişlerinin arasına aldı. İçinden kendisine bildiği tüm küfürleri sıralarken, bakışlarını yüzünden kendi ellerine çevirdi. Zaten soğuktan kı-

Alien

zarmış olan suratı şimdi yanıyor, buharlar çıkarıyordu. Rüzgâr'ın dudakları yukarı doğru gevrekçe genişledi ve gür bir kahkaha etrafı sarsarcasına inletti. Esme yediği bozgunla daha da aşağı eğdi başını. Saçları yüzüne doğru düşmüş, suratını kapatıyordu. Bu adam onu utandırmaya bayılıyordu. Rüzgâr arkasını dönüp bahçeden evin kapısına doğru yürümeye başladı. Giriş kapısına gelince bakışlarını karısına çevirdi, beklemeye başladı. Esme onun neden beklediğini anlamak için kafasını kaldırıp gözlerine meraklı bir imgeyle bakınca, Rüzgâr "Anahtarı çevirsen de içeri girsek!" diye kurnazca söylendi.

Esme bakışlarını kapının üzerindeki anahtara çevirdi. Tabii ya, adamın kucağında otururken, onun kapıyı açmasını nasıl beklerdi! Kapı yavaşça açılırken Rüzgâr ayağıyla iterek içeri girdi. Sonra da omzuyla itip kapıyı kapattı. Merdivenlere doğru yürüyünce Esme huzursuzca kımıldanıp, "Salona gitmek istiyorum." diye mızırdandı.

"Üzerini değiştir sonra inersin! Hasta olacaksın, ıslaksın." Kollarında onun ıslak kıyafetlerini hissediyordu.

"Sonra değiştirim."

Ah, bu kadın çocuk gibiydi. Hele bir de şimdi dudaklarını küs gibi büzüştürünce, tam tatlı cadı olmuştu. "Şimdi!" dedi azarlayarak, bu keskin emir ona yetti.

Esme o ana kadar üzerinin ıslak olduğunun farkında değildi. Eğer böyle kalırsa üşütüp hasta olması işten bile değildi. Rüzgâr yatak odasından içeri girip karısını yatağın kenarına bıraktı. Karşısında durdu. Elinin birisini saçlarının arkasına gezdirdi sıkıntıyla. "Yardıma ihtiyacın var mı?" Esme kafasını kaldırıp yüzüne kızgınca baktı.

"Hangi konuda?"

"Üzerindekileri çıkarma konusunda." Anlayışlı bir tutumla, Rüzgâr bakışlarını rahatsız olmasın diye sadece gözlerine çevirdi.

Esme'nin gözleri irileşip yutkundu. Bu adam ne diyordu böyle? Karşısında soyunacağını sanıyorsa aldanıyordu. Ellerini yatağın kenarlarına koyup konuşmaya çalıştı.

"Ben... Ben kendim yaparım, istemem!"

"Emin misin? Pantolonun ıslak ve ayağında alçı var." Gözlerini yamyaş pantolona dikti. "Çıkarırken zorlanacaksın."

"Sana ne! Kendim hallederim dedim ya." Ne kötüydü bu adam! Yardım edecekmiş... Karşında soyunmak, seyretmesine, dokunmasına izin vermek... Kafasını dehşetle salladı, bu düşünce hoşuna gitmedi.

Rüzgâr banyo kapısına geldi. "Sen bilirsin, ben duşa giriyorum." diyerek bilgilendirdiğinde, Esme soğuktan kızarmış burnunu çekti. "Ne yapayım giriyorsan!"

Hapşırdı. Yataktan destek alarak ayağa kalktı. Giysi odasına girerken banyodan su sesleri geliyordu. Kendisine ait olan bölüme ilerleyip kıyafetlerini ve iç çamaşırını ayarladı. Üzeri sırılsıklam olmuştu. Duş

alması da gerekiyordu. Üzerini çıkarıp bornozla onun duştan çıkmasını bekleyebilirdi. Üzerindeki badisini de çıkarıp hırkanın yanına koydu. Şimdi üzerinde sadece siyah dantelli sutyeninden başka bir şeyi yoktu.

Pantolonunun düğmelerini açıp sağlam bacağından çıkardı. Ayağının üzerine zaten basamıyordu şimdi bir de tüm yükü o ayağa verince canı acımaya başlamıştı. Sonunda tek tarafını da olsa çıkarabildi. Sakat ayağına gelince, ıslanan kot bir türlü alçının üzerinden çıkmıyordu. Paçası daralmış gibi aşağı inmiyordu. Birkaç defa çekiştirdi, olmadı. Sinirle tekrar asıldı. Eli, destek almak için dayadığı duvardan kayınca dengesini kaybedip büyük bir gürültüyle düştü ve can havliyle tutunduğu sandalyeyi de yanına alarak yere kapaklandı. Kafasını vurduğu sandalye yüzünden çığlığı bastığının farkında değildi.

Rüzgâr tam duşun altına girmişti ki önce takırtılar sonra Esme'nin düşme sesiyle çığlığını duymuştu. Kalbi korkuyla çarparken eline geçirdiği havluyla göbeğinden alt tarafını sarıp vücudundan hâlâ sular süzülürken odaya girmişti. Onu odada göremeyince kulağına gelen seslerle giysi odasına doğru yöneldi. Esme yerde, bir bacağında pantolon kafasını ovarak, iç çamaşırıyla boylu boyunca uzanmış duruyordu. Yanına yaklaşıp alnındaki ovuşturan eli çekip, alnına baktı. Hem morarmış hem de biraz yüzülmüş, ince bir çizgi halinde kanıyordu. Kendinin ıslak olduğunu aldırmadan onu kucağına alıp ayağa kalktı. Esme kollarını bugün istemese de ikinci kez bu adamın boynuna dolayıp, kendini kollarına düşerken buluyordu. Kolu da acıyordu, şimdi de alnı, dudaklarını kolunun acısıyla safça bir dürtüyle büzerken "Ben kendim hallederim." diye itiraz ediyordu.

Rüzgâr onun yardımını istemediği için düşmesine kızarak, sinirle söylendi: "Gördük nasıl hallettiğini! Sana yardım edeyim demiştim... Laf dinlesen şaşarım zaten... Keçi."

"Senden yardım isteyen kim, sen kendin geldin gelmeseydin... Senin yardımını istemiyorum zaten..."

Rüzgâr, Esme'yi yatağa bırakıp banyoya yöneldi. Esme koluna bakmaya çalışırken, o birkaç adımda banyodan çıkmış, elinde oksijen ve tentürdiyot şişeleriyle gelmişti.

Yatağın kenarına aniden oturunca yatak sarsıldı. Esme de kafasını kaldırıp kocasına baktı. Rüzgâr, pamuğa oksijenli suyu sıkıyordu. Elini alnına doğru götürüp dağılmış saçlarını kenara çekti. Oksijenli su sıkılmış pamukla hafifçe kanayan yarasını temizledi. Pamuğu kenara koyup bu sefer de tentürdiyot sürüp yaraya değdirince, Esme canının acısıyla kocasının bileğini yakalayıp; "Canımı yakıyorsun." diye söylendi.

"Rahat dur o zaman." diye çocuk azarlar gibi kızdı.

Pamuğu yaraya değdirirken, canı yanmasın diye ılıcak nefesiyle üfleme başladı. Esme gözlerini kapatıp acıyla dudaklarını birbirine kenet-

Alien

ledi. Onun serin nane kokan temiz nefesini yüzünde hissedince, sanki yarasının acısı da hafiflemişti. Rüzgâr yara bandını yarasına yapıştırınca yataktan inip ayaklarının dibinde dizini yere dayanmış vaziyette durdu. Esme onun gittiğini düşünüp gözlerini açtı. Onu ayağının dibinde görünce, ne yaptığını anlamaya çalışarak bakmaya başladı. Rüzgâr bacağında asılı kalan kot pantolonunu yavaşça alçısının üzerinden çıkarırken o da onu izledi.

Rüzgâr ayağa kalkıp pantolonu yatağın kenarına koyup, bakışlarını karısına çevirdi. Yaralanıp yaralanmadığına bakmak için onu tedirginice incelerken gördükleri karşısında yutkundu ve fark ettiği şey karşısında gözleri istem dışı karısının vücudunda bu sefer farklı şekilde fütursuzca dolaşmaya başladı: Üzerinde siyah iç çamaşırı takımından başka hiçbir şey yoktu ve o lanet çamaşırlar onu daha da çekici kılıyordu. Bembeyaz teninin üzerine ayartıcı siyah çamaşırı... Dişlerini kesif bir arzuyla sıktı.

Gözleri karısının narin omuzlarında, dolgun göğüslerinde, düz göbeğinde fütursuzca gezerken vücudunun iradesi kırılmaya başlamıştı. Ellerini onun üzerinde gezdirmemek için yumruk yaptı. Gözleri farklı bir karartıyla ışıldarken, kendini sıktığı kasılan çenesinden belli oluyordu. Esme ise her şeyden habersiz, onun gideceğini umarken, *'hadi ne duruyorsun git!'* diye bakıyordu. Fakat onun bakışları değişmiş pırıltılar saçarak kendisine baktığını görünce yutkundu ve onun karşısında neredeyse çıplak olarak kaldığını o an fark edip utanarak kendini saklama içgüdüsüyle yapılacak en son hatayı yapıp, kollarını göğsünün altında birleştirdi. Kollarının baskısıyla göğüslerinin arasındaki vadi kısalınca, çekici ve iç gıcıklayıcı bir hâl aldı. Rüzgâr'ın arzulu bakışları koyularak oraya çevrildi.

Esme'nin yüzü kızarırken vücudunu eksantrik bir ürperme sardı. Gözle görülür şekilde titredi. Rüzgâr'ın nereye baktığını gördükçe, karnında hareketlenmeler, midesinde kelebekler dolaşıyordu. Bakışlarını kocasından esefle kaçırarak "Ne bakıyorsun be... Yardım ettin işte! Git duşunu al..." diye huysuzca, cinaslı sesiyle homurdanıp, itinayla yüzünü aşağı eğdi.

Bu adam bir an önce gitmezse gözünün önünden, kızarmakla kalmayıp hatta morarıp rezil olacaktı. Zaten Esme'nin vücudu da artık gözle görülecek derecede kızarmaya başlamıştı. Çekinik gözleri kocasına ürkekçe kaydı. Onu öyle karşısında çıplak görmek, bunu yeni fark ediyordu. Allah'ım, bu adamın ne kadar da çok kası vardı?

Kitaplardan fırlama Yunan tanrıları gibi gözüküyordu. Çok yağızdı bedeni, aynı anda fazla heybetli. Ürkütücü derecede haşindi. Bakışlarını kaçırmaya çalışmasına rağmen ona itaat etmiyor, aksine her yerini ayrı bir çekicilikle edepsizce inceliyor, bedeni ona başkaldırıp kafa tutuyordu. Vücudunun bazı yerlerinde yaralanmaya bağlı izler, bazı

yerlerinde küçük delik şeklinde oyuk izleri belirgindi. Bunların kurşun yaralanması olduğu su götürmez gerçekti. Kim bilir ne kadar acımıştır diye geçirdi içinden...

Bir anda aklı başına gelmeye başladı. Karşısındaki adam, ona zor kullanan mafya kılıklı kocasıydı! Tabii kim bilir kimlerin canını yakmıştı da, böyle canı yanmıştı. Suratı kendi kurduğu senaryo karşısında düşerken, irkilerek kendine geldi ve güzel kaşları hüsranla çatıldı. Bu anın vahametiyle ağzı kurudu, dudaklarını ıslattı tahayyülün etkisiyle, bakışlarını bu sefer yaralarını inceleme amaçlı kuşkuyla gezdirdi üzerinde. Ne çok yara bere izi vardı vücudunda. Ona ne kadar kızsa da bu kadar acı çekmek bir insan için ağır olsa diye düşünmeden edemiyordu. Bakışları fütursuzca baklavalarından, kollarına, arsızca daha aşağılarda gezdirdi ve gördüğü şeylerle yutkunup duraladı. Sonra da fevri bir hareketle omuzlarına, oradan da yüzüne çıkınca, dudağının kıyılarını dişledi. Kocasının kaşının birisini kaldırıp kendisine çapkınca bakışlarıyla sırıtırken buldu ve sinirlenip yüzünü büzüştürdü. Sanki gördüklerinden hoşlanmamış ya da etkilenmemiş gibi yaparak, gözlerini onun bakışlarından ayırdı. Derhal tahakküm etti bedenine!

"Şu iğrenç yaralı vücudunu al da önümden, nereye gidiyorsan git... Göz zevkimi bozuyorsun!"

Rüzgâr ellerini göğsünde birleştirmiş vaziyette önünde dikilmeye devam edince, kendisine sardığı ellerini çözüp sinir ve utangaçlık birleşince, sallayarak fevrice konuşmaya başladı: "Ya gitsene önümden, üşüyorum görmüyor musun? Hem bakmasana öyle..."

"Nasıl bakıyorum ki?"

"Öyle işte!" Öpülesi dolgun dudakları büküldü. Genç adam onun çilek dudaklarını, kendi dudaklarıyla düzeltmek istedi. Gergin dudaklarının kıvrımları tatlıca kıvrıldı. Haylazca sırıttı.

"Öyle nasıl?"

"Gitsene, öyle dedim ya!"

Rüzgâr gülmemek için kendini zor tutuyordu. Esme tam bir çocuk gibi davrandığından habersiz, ellerini çözdüğünü görünce hızla tekrardan kendisine sarıp bakışlarını kocasının gözlerine sabitçe çevirdi. Rüzgâr umursamaz tavırlarıyla yavaşça aşağı doğru eğildi. Onun iri gövdesi üzerine yorgan misali eğildikçe, Esme de ürkekçe yatağa doğru yaslanmaya başlıyordu. Rüzgâr'ın teninin sıcaklığını ve burnunu dolduran odunsu kokusunu bile neredeyse tam anlamıyla hissediyordu. Kalbi... Kalbi ona hükmederek hızla atmaya başlarken, derin derin solumaya başladı. Rüzgâr bunun farkındaydı. Yavaş hareketlerle muzırca üzerine iyice eğildi. Elini ona doğru uzattı. Esme ürkekçe gözlerini kapatıp nefesini tuttu. Ona dokunacağını sanıp elinin altında sindi.

Az önceki çekiciliğin yerini geçmişteki yaşadığı dramatik tecrübe alınca, içini bir korku cehennemi kaplarken, bu sefer aynı zamanda

Alien

tuhaf bir heyecan da sarmıştı ürkek yüreğini. Ondan şu anda deli gibi korkuyordu ama tenin sıcaklığını hissetmek de ona karşı tuhaf bir çekim sağlıyor ve gizemli hislerin kapısının açılmasını sağlıyordu. Ne ironiydi!

Gözlerini sımsıkı yumup olacakların, vahim sonuna kendini hazırlamaya çalışıyordu. Fakat ne yaparsa yapsın içindeki hadsiz korku gafilce ağır basıyor, git gide hürmetsizlikle içinde büyüyordu. Bu çok zordu! Hele yine canının yanacağı aklına geldikçe, kalbinin korkuya gark olup hırpalanırcasına göğsünde hızla çarpmasına -hatta öyle ki kalp atışlarının kulağında bile duyulmasını- sağlıyordu. Rüzgâr, nefesleri birbirine çarparken, onun kokusunu burnunda duyumsarken, kendini zorlayarak elini yanına uzatıp tentürdiyot ve oksijen şişesini alarak tekrardan eski hâline döndü.

Esme onun ne yapacağını düşünüp korkusuyla cebelleşirken, üzerindeki sıcaklığın kalktığını hissedince gözlerini hafifçe araladı. Rüzgâr'ı üzerinde görmeyince ürkek gözlerini tamamen açtı. Kocası karşısında beyaz dişlerini göstererek ukalaca sırıtıyordu. Ona şaşkınca bakarken dudakları hafifçe aralandı. Bir şey söyleyecekmiş gibi (o) şeklini alıp bir balık misali tekrardan kapandı. Rüzgâr kafasını sallayarak banyoya doğru yürümeye başladı.

"Bazen... Bazen kafamı karıştırıyorsun."

Esme dudaklarını belli bir sitemle kıvırdı. "Emin ol senin kadar değil."

Rüzgâr esefle kendine kızdı. Onun hassas tenini görüp ellerini değdirememek zaten yeterince zorken, bir de kokusunu burnunda hissettikten sonra bu yetmezmiş gibi karşısında utana sıkıla kızarması, zor zapt ettiği kendini sakinleştirmeye hayli çaba sarf etmesini sağlıyordu. Hemen yanından ayrılıp soğuk bir duş almazsa olacakları engellemesi biraz zor olacaktı. Hele bir de başka bir kadına el sürmediği gibi gerçeğin vahameti varken. İyi de neden başka kadınlara karşı olan isteğini, tahassürünü kaybetmişti ki! Oysa o sağlıklı bir erkekti! Şu ana kadar da çıktığı hiçbir kadında böyle bir sorun yaşamamış olması ve bu kadar uzun zaman kadınsız kalması, kafasının mutlak suretle karışmasını sağlıyordu. Şimdi düşününce bile, kendine ondan başka bir kadın çekici gelmiyordu. Bunu ne kadar kabul etmese de, onu istiyordu... Hem de çok fazla, daha önce hiçbir kadını istemediği kadar fazla. Onun çocuksu utangaçlığı, taze ve el değmemiş diri vücudu aklına geldikçe, kendisiyle savaşa giriyordu. Ne zaman birisini ayarlamak istese, bir kadına baksa, gözlerinin önüne hep aynı kadın geliyor, içinde tuhaf bir pişmanlık olmasını sağlıyordu. Hem de hiç çekici olduğunu düşünmediği, çocuk diye gördüğü kadın: Karısı! Belki dedi zamanla azalır bu tepkileri geçer, başka kadınlara duyduğu arzu geri yerine gelirdi.

Alien

Esme'nin tek istediği üzerini değiştirip bu odadan bir an önce çıkmaktı. Uyuz adamın çıplak olduğu, o görkemli vücudunu gözlerinin içine soktuğu yerde durmak istemiyordu. Adama yiyecek gibi bakmış, o da bunu fark etmişti. Öyle alımlı durunca, başka nasıl bakabilirdi ki! Kafayı sıyırmış olmalıydı! Aman ya rabbi, neler düşünüyordu! Hem de yaşadığı o iğrenç tecrübeden sonra, hormonları dengeyi iyice şaşırmıştı. Dudakları kızgınlıkla büzüldü ve bağırdı. "Senden nefret ediyorum Rüzgâr!" Sesi alçaldı, kendisi bile zor duyuyordu. "Bana yaptıklarından da..."

Mutfağa girdi. "Kolay gelsin Ceyda abla."

Ceyda Hanım yaptığı işten kafasını kaldırıp o her zaman gülmeye hazır tebessümüyle "Sağ olun Esme Hanım. Yemek hazır. Rüzgâr Bey'i çağırayım mı?" diye usulca sordu.

"Gerek yok, o da birazdan gelir zaten... Esme masadaki yerini aldı. Oturduğundan beri gözlerini yemeklerde, salatada gezdirmesine rağmen canı şimdi yemek yemek istemiyordu. Sıkkınca nefesini dışarı salıp bakışlarını tezgâhta iş yapan kadına çevirdi.

"Ceyda abla benim canım yemek istemiyor, bana sütlü neskafe yapar mısın?"

"Hayır, yapamaz!"

Hem Ceyda Hanım hem de Esme aynı anda başlarını kapıdan giren kişiye çevirdiler. Esme onun emir telkin eden ruhsuz tavrına kızarak, bakışlarını kocasının gözlerine çevirdi. Meydan okuyan bakışa altında, "Ceyda abla kahve yapar mısın?" diye nazikçe sordu. Rüzgâr da yerine oturup, sert bakışlarını Ceyda Hanım'a çevirdi. Yazık, kadın onun kapkara bakan hoyrat gözlerinden bakışlarını kaçırarak, şaşkın ve çaresizce gözlerini onların ortasındaki masaya mıhladı, aradaki gerilimden nasibini almamak için esefle dua ediyordu. Rüzgâr, kadının onlara ürkekçe baktığını fark etmişti, kafasıyla mutfaktan çıkmasını işaret edip karısına hükmederek bakmaya devam etti. Ceyda Hanım hızla bu gergin ortamdan uzaklaştı.

"Zaten bir yemeğime karışmadığın kalmıştı, onu da yaptın, tebrikler!"

"Kaç gündür yemek yemedin, böyle gidersen hasta olacaksın... Beni zorluyorsun Esme!.. Yapma."

"Sana ne! Ölürüm iyi ya işte, sen de benden kurtulursun hatta ben de bu hayattan... Buna üzüleceğini sanmam."

Yine aynı kelime, ölümü içeren sözler, ona o anı hatırlatan imalar, hayattan vazgeçmiş kelimeler... İçine feveran bıçaklar saplandı; Rüzgâr'ın alaycı bakışlarının yerini kararmış bakışlar aldı. Kaşları celalle çatıldı. Tekrardan o otoriter ve katı, ödün vermeyen tavırda, "Saçmalamayı kes de yemeğini ye!" diye sinirle söylendi.

"Yemek istemiyorum!"

Alien

"Esme beni sinirlendirme, şu lanet olasıca yemeğini ye. Yoksa zorla mı yemek istersin?" Sesi öyle vurgulu çıkıyordu ki, öyle küstahça emrediyor ki. "Sana olan sinirimi, kızgınlığımı hatırlatmaktan vazgeç. Unutayım, hatırlatmayım diyorum ama sen beni çıldırtıyorsun, olanları unutmamıza izin vermiyorsun!" Rüzgâr hızla masadan kalktı. Elindeki peçeteyi fevri bir çeviklikle masaya fırlatıp sertçe söylemine, emir telkin ederek devam etti: "Yemeklerinin hepsini yiyeceksin, senin çocukça kaprislerini çekemem... Kendine çeki düzen ver!"

Bu adam tam bir dengesizdi. Bir anda patlıyor, eski hâline dönüyor, yine aynı gıcık Rüzgâr oluyordu. Ona karşı ne zaman sempati duymaya kalksa, bir anda yerle yeksan ediyordu. Onun bu dengesiz, kendisine fazlaca güvenen hallerinden Esme de sıkılmıştı. O da hızla ayağa kalktı. Narin omuzlarını dikleştirerek ondan korkmadığını asi bir cüretle göstermeye çalıştı.

"Ben de senden bıktım! Madem çekemiyorsun... Madem istemiyorsun... O zaman bırak evime döneyim, bu lanet evcilik oyunu da böylece bitsin..."

Rüzgâr kesin bir vurgunla sarsıldı. Kilitlediği çenesinden dişlerini sıktığı, yanak kaslarının oynamasından belli oluyordu. Bu evliliği nasıl olur da oyun olarak algılardı? O kadar yaşananlardan, onca alınmış yoldan, acıdan sonra... Her seferinde tamam diyordu. Düşüncesizce ettiği bir laf, çıkmaz bir sokak, yollarına örülen duvarlara dönüşüyor onlara çarparak canlarının yanmasını sağlıyordu. Bu kadına ulaşmaya çalışmaktan sıkılmıştı artık. Ne sanıyordu? Hayatında kimseye göstermediği toleransları ona gösterdiği halde, sırf o kendini iyi hissetsin diye yanında durmadığı, ona dokunmadığı hâlde şımarıyordu. Sona gelmiş metanetli sabrını da tüketiyordu. Yeter, bu düşünceli tavırlar zaten ona göre değildi. O Rüzgâr'dı, namı diğer Karalı! Herkesin korktuğu, çekindiği adam... Ama lanet olsun ki herkes korkarken şu küçücük kadın ondan zerre kadar korkmuyordu! O da artık biraz korksa, bunu anlasa iyi olacaktı. Kibirli yanı ağır bastı. Hükmedici katı bakışlarını üzerine yıkarak ona kendini tüm azametiyle hatırlattı.

"Bu evliliği oyun olarak mı algılıyorsun?" dediğinde sesindeki ince azamet kendini vahimce ele veriyordu. Öte yandan bunu gururla dile getirir bir hali vardı. "Emin ol değil! Sana acıdığım için zaman tanımaya çalıştım... Ya kendine çeki düzen verirsin ya da..."

Buz gibi ruhsuz bakışlara, naif çenesini çalımla kaldırarak karşılık verdi. "Ya da ne ha, ne yapabilirsin? Daha fazla ne yapabilirsin?"

Rüzgâr ansızın yaklaşıp üzerinde hükümdarlığını ilan edercesine, soğuk yüzünü karısının suratına yaklaştırdı, nefesi tenine çarparken dişlerinin arasından kısıkça tısladı. "Şu senin oyun dediğin evciliği, kaldığı yerden devam ettiririm, hem de şimdi burada." İşaret parmağıyla yemek masasını gösteriyordu. "Baksana senin de kafan karışmaya

başlamış (!) böylece kafan netleşir; beni, yani kocanı hatırlarsın. Sana zaman tanımaya değmez..."

Esme'nin vücuduna dalga dalga öfke dolarken, hiddetle burnundan soluyordu. Ellerini yanlarında sıkıca kapamış, gözleri sinirden kısılmış, "Sen ne kadar midesizsin, seni istemiyorum anlamıyor musun? Beni tehdit etmekten vazgeç, zaten yaptın yapacağını! Her şeyin sorumlusu sensin! Şimdi böyle sinirli ayakları yapıp züppece üste çıkma hiç... Sana isteyerek, güle oynaya gelmedim. Zorla, gaddarca getirdin beni dize. Şimdi isteksiz yapılan eylemlerden ne bekliyorsun?"

"Devam et!"

Rüzgâr o kadar rahat konuşuyordu ki, Esme de onun rahat tavrını gördükçe kudurup küplere biniyordu. Aslında bilmediği Rüzgâr'ın hiç de rahat olmadığı, kendi öfkesine katlanarak iradesini zoraki tutuğuydu. Kelimeler ağzında o kadar eğreti ve basiretsiz duruyordu ki; karısı öfkesinden bunu fark edemiyordu.

"Ben de seni istemiyorum. Çok konuşuyorsun... Patavatsızsın, dengesizsin, düşüncesizlik diz boyu!" Gözlerini memnuniyetsizce vücudunda dolaştırıp "Üstelik hiç de çekici değilsin! Sopa gibisin! İsteksizsin. Fakat karımsın... Benim kadınım olduğunu unutma." diyerek ciddi bir biçimde azarladı.

"Ben senin karın olmadım! Sen kendi kendine gelin-güvey oldun, hem de her anlamda zorla. Senden ne alıcı oldum ne de verici! Senin gibi dengesiz birisiyle evlenmeyi de ben istemedim... Mafya bozuntusu." Güzel gözlerinin içi öfkeyle parladı.

"Demek unuttun, sana bunu en kısa zamanda bilahare hatırlatalım o zaman! Şımarıklığın yetti. Bu şekilde tam bir...?" derken duraksadı ve gözlerini suratında gezdirerek, "Çocuk gibisin!" dedi bocalayarak.

Esme dudaklarına yalandan alaycı bir tebessüm kondurup, onu sinirlendirmek için kinayeyle konuştu. "Aradaki yaş farkından olmasın, ne de olsa yanında zaten çocuk sayılırım! Ayrıca bugünkü bakışlarında hiç de çocuğa bakar gibi bir hâl yoktu... Onlar da... Arsızca bakıyordun. Sapık!"

"Esme beni kızdırmaktan vazgeç, lafımı da ikiletme! Sen bana karşı gelmeyi huy yaptın. Kafanın dikine gitmeyi bitir yoksa, ben kendi bildiğim şekilde bitireceğim."

"Sen de her şeye kızıyorsun. Sorun sen de mi, ben de mi dön de bir kendine bak!"

Esme'nin şimdi ondan korkması lazımdı ama korkmuyor, laflarının altında da kalmak istemiyordu. Gözlerinin nasıl karardığının, çenesinin nasıl kasıldığının farkındaydı umursamadı. Bu deli cesaretine sığınarak, küçük burnunu soğukça dikleştirerek ona meydan okumaya devam etti: "İkiletirsem ne olur? Döver misin, öldürür mü? Yoksa da seni an..."

Alien

Esme'nin kelimeleri yarıda kesildi. Belini saran ve kendisine hızla çeken ellere direnmeye zaman bile kalmadan, dudaklarına kapanan öfkeli dudaklar canını yakacak kadar sert sömürmeye başlamıştı. Kocaman açılmış gözleriyle, ellerini onun omuzlarına koyup itmeye çalıştı. Bunu ne kadar denese de başaramayınca, dudaklarını onun sert ve öfkeli dudaklarının kıskacından kurtarmak için, kafasını derhal yana çevirip bu istenmeyen öpücüğü sonlandırdı!

Öte yandan Rüzgâr karşılık almadığı bu öpücükle bile böylesine dağılırken, hem de öfkeyle yaptığı şey sonrasında yerini özleme, zevke, bırakırken, kendisine kızıyordu. Nasıl olur da onun dudaklarına dokunduğu an, aklından tüm siniri çıkıyor, kendini farklı bir âleme nazenince kayarken hissediyordu. Ağzında yarım kalan öpücüğün enfes tadıyla, kesik kesik aldığı nefesiyle duralarken, karısının dudaklarını kurtarmak için çevirdiği yanağına değdirdi. Yarım kalmışlıkla kıpırtısız duran dudakları, hâlâ yanağında öylece duruyor, sakinleşmeyi bekliyordu. Elinin altındaki kadının kalp atışlarının kendi göğsünde hızla attığını hissedince, arzudan kararmış sesiyle dudakları yanaklarına değerek kıpırdamaya başladı.

"Kendini hazırlasan iyi olur karıcığım! Çünkü senin sandığın kadar sabırlı değilim ve sen beni her kışkırttığında, daha da zorlar oluyorsun sabrımı!" Bir adım geriledi. Kendini toparlamaya çalışırken, otoritesini bozmayan ses tonuyla biraz cızırtılı çıksa da, konuşmasına devam etti: "Sen, sana verdiğim tüm sabır kredilerini tükettin ve netice itibariyle geriye hiçbir şey kalmadı... Üzgünüm..."

Ona dokunduğu gibi aynı hızla ellerini üzerinden çekip sıcaklığından, onun yumuşacık vücudundan ayrıldı. Esme onun tutuşundan kurtulunca geriye doğru sendeledi. Rüzgâr hızlı adımlarla mutfaktan çıkarken arkasında şimdi kızgın değil düşünceli bir Esme bırakmıştı.

Öpülmekten şişmiş, kokusunu üzerinde bırakılmış dudakları hantalca aralandı. Titreyen ellerini sandalyeye koyup, sakinleşmeye çalıştı. Allah'ım bu adam ciddiydi. Elini kaldırıp ağzına kapattı. Sanki şimdi kapayınca bir faydası olacakmış gibi, tüm söylediklerini geri alabilecekmiş gibi... Lanet olsun, şu dilini tutmayı ne zaman öğrenecekti?

Her şey yolunda giderken yine dilini devreye sokup her şeyi alt üst etmişti. Ne zaman akıllanacaktı? Bu adamın ciddi ve vicdansız olduğunu ne zaman anlayacaktı? Korkması lazımdı onun tehdidinde ama ilk zamanlardaki kadar korkmuyordu. Çekiniyordu yapacaklarından. Ne kadar oturdu orada öyle, bilmiyordu. Donuk, boş bakışları masada takılı kalmış, ev sessizleşmişti. Belli ki yardımcıları da gitmişti. Yerinden yavaşça kalktı, mutfağın toparlandığını fark etti. Nasıl da duymamıştı onun işlerini hallettiğini. Lambayı kapatıp yukarı kata, odalarına yönlendi.

Üzerini çıkarıp pijama takımını giydi, Pembe Panter'li, penyeden- bu pijamayla öyle çocuksu duruyordu ki... Banyoya geçip dişlerini fırçaladı. Yatağa geçince komodinin üzerindeki kitabına uzandı. Eline alıp sayfalarını hırçınca çevirip, okumaya çalıştı. Ne var ki, ne kadar çabalasa da dikkatini veremiyordu, kaçıncı seferdir aynı sayfayı okumasına rağmen hâlâ ne anlatmak istediğini anlayamamıştı. Bir müddet sonra sıkıldı. Hiçbir şey anlamadığı kitaba ayracını yerleştirerek tekrar aldığı yere koydu. Yatakta geriye doğru kayıp başucundaki abajurun lambasını kapattı. Elleri ayakları buz gibiydi. Yatak da buz gibiydi. Zaten bugün çok üşümüştü, bir de üzerine ıslak kıyafetlerle kalması, şimdi ısınamıyordu.

Dışarıdan rüzgâr sesi geliyor, karın dondurucu soğuğunu hatırlatıyordu. Bu sesler içini daha da karmaşık yapıyordu. Yatağın önce sağına döndü orayı ısıtmaya çalıştı. Sonra sıkılıp rahatsızca yattığı yatakta eski yerine gelince, ısıttığı yerden geri soğuk tarafa geçmiş oldu. Bakışlarını cama çevirip dışarıyı izlemeye çalıştı. Merdivenlerde ayak sesleri duyulunca gözlerini uyuyormuş gibi kapattı.

Rüzgâr'ın gözleri yatağa kaydı. Esme yan dönmüş, arkası ona dönük şekilde yatıyordu. Lambayı yakıp onu uyandırmak istemediği için, antrenin ışığından yaralanarak komodinin yanına yaklaşıp kendi tarafını yaktı. Bir süre sonra üzerini değiştirmiş, pijamasını ve siyah spor atletini giyerek çıkıp banyoya geçmişti. Dişlerini fırçalayıp fırçasını yıkadıktan sonra tezgâhtaki fırça kutusuna koymak için hareketlendi. Bardaktaki pembe fırçaları görünce, eline aldı. Onun eşyalarına alışır olmuştu. Sanki o fırça oraya aitmiş gibi, fırçasının orada olması hoşuna gitti, dudakları yukarı kıvrıldı. Gözleri banyonun her yerinde gezinmeye başladı. Köşeye koyduğu toka kutusu ve saç fırçalarının bulunduğu çantası. Askıda asılı olan onun küçük bornozu, yerdeki banyo terlikleri, kafasını sallayarak lambayı kapattı ve odaya girdi.

O, yatağa yaklaşıp içine girince, Esme'nin kalp atışları bedenini delercesine hızlandı ve vücudunu bir titreme aldı. Korkuyordu, hem de deli gibi ölesiye! *"Lanet olsun!"* dedi içinden, şimdi fark edecek uyumadığımı. Rüzgâr aşağı doğru kayınca karısına döndü. Onu dalgınca izlerken, narin omuzlarının hızla inip kalktığını görünce, uyumadığını anladı. İçinden sıkıca sarılmak gelmişti ve nitekim bu isteğini artık engellemeyecekti. Ona zaman tanıdıkça, karısı ondan uzaklaşacaktı ve Rüzgâr bunu hiç istemiyordu. Uzun kollarını onun ince beline doladı hızla kendisine çekip sıkıca sarıldı.

Esme'nin bedeni onun göğsüne yaslı hâle gelince, sinirle hırçınca kıpırdadı. Ayağındaki alçı yataktan çıkmasına izin vermeyince, kocasının ellerini belinden çekmeye çalışırken "Ya ne yapıyorsun, bırakssana!" diye cansız sesiyle neredeyse inlercesine haykırdı.

Alien

Rüzgâr tutuşunu iyice sıkılaştırıp, gözlerini kapattı. Karısının konuşmasına yorgun bir sesle karşılık verdi: "Uyumaya çalışıyorum."

"O zaman kendi tarafında uyu, sarılmadan... Beni de bırak!"

"Sana söylemiştim karıcığım, buna alışmaya bak ve sus da uyuyalım." Alaylı ses tonu onu kızdırmak içindi. "Tabii uykun yoksa şu evcilik oyununu oynayabiliriz(!)"

Esme sinirle dudaklarını dişledi, bugünkü olanlardan sonra çenesini tutması lazımdı. Onu kızdırması hep onun zararına oluyordu ama şu çenesini bir türlü tutamıyordu. Onun sert göğsünü kendi sırtında hissettikçe, kalbi daha hızlı, deliresiye atmaya başlamıştı. Rüzgâr da bunu hissedip elini göğsünün üzerine getirip fütursuzca koydu.

"Kalbin çok hızlı atıyor." Tok sesi kulağının gerisinde kısıkça yayılmıştı.

"Senin için atmadığı kesin... sen böyle sarılınca korkudan patlamaması mucize." diye gene o taviz vermez tutumuyla homurdanmaya devam etti.

"Korkuyor musun? İyi de neden? Sadece yatıp uyuyacağız, sana hastayken dokunacak kadar sadist değilim." Yüzünü kız görebilseydi, gözlerindeki şaşkınlığa tanık olabilirdi.

"Neden mi? Bir de soruyor musun? Yaptığın iğrenç..." Başını kızgınca sarstı. "Yaptıklarını nasıl da çabuk unuttun!"

Rüzgâr kafasını kıpırdatıp çenesini onun boynuyla omzunun arasına koydu. Onun bu hareketi Esme'nin hızlı atan kabine, bir de derin derin nefes alışverişlerini eklemişti. Rüzgâr'ın elinin altındaki göğsü ivecence inip kalkıyor, onu daha fazla tahrik ediyordu. Son raddeye ulaşmış sertliği, bedenini de iradesini de zorluyordu.

Esme kollarında titrerken, onun ılık nefesinin ensesine ve kulağına doğru ivedilikle üflemesiyle, içinin tuhaf şekilde ısındığını ve vücudunun yandığını hissediyordu. Rahatsızlığını göstermek için kıpırdanmaya başladı. Elini göğsünün üzerinden alıp arkasına doğru ansızın attı. Rüzgâr sakince elini tekrar aynı yere, o kadar doğal bir şekilde koydu ki bu harekete alışık olduğu, elinin altında çok yabancı durmadığını ona gösteriyordu. Bu seferki tutuşu bir farkla, göğsünü avucuyla iyice kavramış bırakmayacağını ona kanıtlamıştı. Hafif hafif de okşuyordu. Lanet eli ona ne yapıyordu? Karnı kasıldı. Esme göğsünün onun iri elinin içinde durduğunu, nazikçe okşadığını hissettikçe, içini tuhaf bir şey, telaşla evhamla sarıyor, bu da tabii ki onun nefesini ihtiyatsızca kesiyordu.

"Korkmana gerek yok aslında." diye telkin eden sesiyle, usulca fısıldadı.

"Ya tabii, demesi kolay... Senin canın yanmadı!"

"Beni kızdırmasaydın senin de canın yanmayacaktı. Her zaman yanmaz hatta zevkli bir şeydir." Aklına onunla daha ılımlı oldukları bir anda olma fikri yerleşince, bedeni iradesizce kasıldı.

Oysa kızın bu düşünceyle dudaklarını tiksintiyle bükülmüştü. "İğrenç! Berbat! Hatta tiksindirici bir şeydir. Zevkliymiş... Hah, bunu düşünmek bile iğrenç."

"Yakında sen de alışırsın ve hatta hoşuna bile gidecek, bundan eminim..." derken nefesi kulak memesini yalayıp geçerken kız irkildi.

"Asla gitmeyecek. Bana dokunduğunu düşünmek bile mahvediyor beni." Onunla bu konuları bu kadar rahat konuşabildiğine inanamıyordu. Hele sıcaklığından gelen rahatlama ve buz gibi olan elleri ve ayaklarının itaatkâr suretle ısınması... Kahrolası bedenini saatlerdir ısıtmaya çalışırken, şimdi tüm vücudunu ılıcak rahatlama sarmıştı. Kendisinden daha şimdiden, ona izin verdiği için nefret ediyordu.

Rüzgâr onun ayağına dokununca buz gibi olduğunu fark etti ve bacağıyla onu ayaklarının arasına sıkıştırdı. Küçücük ayakları bacaklarının arasına sıkışıp ısınırken, karısı huysuzca mızmızlandı.

"Ne yapıyorsun?" Olduğu yerde debelenmeye başladı.

"Buz gibi olmuş, ısıtmaya çalışıyorum."

"Sana mı kaldı? Onlar alışıklar üşümeye, bırak ayağımı..." Ayağını çekiştirdi. Tabii kurtaramadı.

"Sus da uyuyalım."

"Keşke Mert istediği zaman onunla yapsaydım, en azından canım yanmaz; ilk tecrübem kötü olmazdı. Böylece ilkim de sen olmazdın." Bunu niye söylemişti bilmiyordu ama söylemişti. Belki canını yakmak istemişti. Amacına da ulaşmıştı. Arkasındaki vücudun kasıldığını ve nefes alışverişinin bozulduğunu hissedince, içini aniden bir korku sardı. Rüzgâr derinden gelen tok sesiyle, dişlerinin arasından sinirlendiğini belli edercesine katı konuştu: "Eğer o it..." Biraz duraksadı, dişlerini sıktı tekrar gıcırtısı duyuluyordu. "Sana dokunsaydı onu öldürürdüm!"

Esme onun kesif bir hiddetle kendini hissettiren yanıyla ve duyduğu şey karşısında yutkundu. Vücudu buz kesti bir anda. Bu sahiplenme de nerden çıkmıştı şimdi? Titrek çıkan sesiyle, evhamlıca sordu. "Bana, senden öncekilerin umurunda olmadığını söylemiştin? Fikrini ne değiştirdi?"

"Şimdi değişti. Sen benim karımsın ve ona göre davranacaksın..." Eli kasıldı, tuttuğu göğüsün altında hızla atan heyecanlı kalbi; neredeyse kendi teninde hissetti.

"İleride, senden ayrıldığım zaman, seni hatırlamak istemezdim doğrusu! Ama sen ilkim olup, bunu adice başardın. Sizin aksinize bir kadın ilk birlikteliğini unutmaz..."

"İyi," dedi soğukça bir memnuniyetle. "Şanslıyım o zaman, beni unutmayacağını biliyorum ve benden ayrılmayı unutsan iyi olur! Seni bırakmayı hiç düşünmüyorum..."

Genç kızın sesi yükseldi. "Bu da ne demek ?"

"Bu; ayrılmayı unut, bir ömür boyu benim kadımmsın demek... Çeneni kapat da uyuyalım artık, sabah toplantım var..." Başını saçlarına biraz daha gömdü. Derince kokladı. Bu koku onu içmeden sarhoş ediyordu.

"Senden en kısa zamanda kurtulacağım. Ben, senin kadının falan da olmayacağım." Bu konu damarlarındaki kanın, azgın bir biçimde akmasını sağlamıştı.

"Rüyanda belki ama yok, buna bile izin vermem... Sen benim kadınımsın! Sadece benim! Ve hep öyle kalacaksın..." Sesi tatlı bir fısıltıya dönüştü. Sert bedenini iyice ona yasladı. Sanki her bir kıvrımını hissetmeye, onun olduğunu hissetmeye ihtiyacı var gibi.

"Sen sadist herifin tekisin, narsis..." Ah Allah'ım şu anda onun güçlü kalp atışı nefesini kesiyordu. Sıcaklığı tenini tuhaf bir hisle yakıyordu. Bu katlanılmazdı. Saçmaydı!

Esme sinirle yataktan kalkmak isteyince, Rüzgâr onu iyice kendisine yasladı. Esme onun vücuduna sokulunca poposu kasıklarına dayandı. Lanet olsun! Arkasındaki sertliği dehşetle hissetti. Gözleri irileşirken yutkunmaya başladı. Rüzgâr da ensesine yüzünü gömüp kokusunu içine çekerken, "Kıpırdamazsan sevinirim tatlım. Zaten zor duruyorum; dayanamayabilirim." Sesi boğukça, kulağında baştan çıkarıcı bir ayartıcılıkla yankılandı.

Esme sıcacık yatakta, sıcaklığın kaynağına doğru iyice sokuldu. Arkasındaki sıcaklık yumuşacık ve çok rahattı. Sert göğüste duran sırtı, kendini güvende hissetmesini sağlıyordu. Yeri o kadar rahat, o kadar sıcaktı ki, tıpkı bir insan vücudu gibi ve sanki... Esme nerede ve kime sokulup durduğunu idrak edince, gözlerini apansız açtı. Odaya dolan gün ışığı gözlerine direkt vurunca, gözleri kamaştı. Gözlerini birkaç defa kırpıştırıp açmaya, kendisine gelmeye çalıştı. Zaten tüm gece neredeyse kıpırdanmamak ve kocasını uyandırmamak için uğraşmış bu yüzden sırtı tutulmuştu. Onunla sarmaş dolaş yatmaktan, gözüne uyku bile girmemişti.

İnsan nefret ettiği, hiç istemediği bir adamın dokunuşlarına alışır, hiç istemese de ondan tiksinmeyi unutur muydu? Fakat unutuyordu. Artık ona eskisi kadar korkak tepkiler vermediğini, kendisi bile fark eder olmuştu. Dokunduğu zaman tiksinmiyor, yaklaştığı zaman ani tepkiler vermiyordu. Oysa aynı ortamda oldukları an bile tüyleri dikelirken tahammülsüzce, şimdi aynı yatakta duruyor ve ne kadar da rahat yatıyordu! "Allah'ım" dedi içinden. "Bana ne oluyor? Ben kafayı falan

mı yiyorum!" Üzerindeki ağırlığı hissedince gözleri apansız açıldı. Rüzgâr'ın kalın kolları belini sıkıca sarmış, kendisine çekmişti, poposu onun kasıklarına yaslanmış; vücutları bir gibiydi. Belindeki ağırlık yapan kolu tutup geriye çekmek istedi. Dudağını dişlerinin arasına sıkıştırıp tam kaldırıyordu ki Rüzgâr bundan memnun olmamış gibi mırıldanıp kolunu tekrar aynı yere koyarak kendisine daha çok yaklaştırdı, yüzünü saçlarına gömüp geriden gelen boğuk ve uyku mahmuru sesiyle: "Gece boyu uyutmadın! Bırak da şimdi uyuyayım." dedi umursamaz davranmaya çalışarak.

"Sen de kendi tarafında yatsaydın. İnat etmeseydin, o zaman rahatça uyurdun."

"Sana da günaydın karıcığım..." Sert dudakları yumuşacık kıvrıldı.

"Seninle aydın olması mümkün mü?" Esme üzerindeki ağır kolunu çekiştirdi. "Bırak da kalkayım!"

"Olmaz! Böyle yatmak istiyorum, sana sarılarak..." Kolunun tutuşunu sıklaştırdı. "Ben istemiyorum bırak, hem senin toplantın yok muydu?"

"İptal ettim"

"Neden?" Başını yastığa koydu hiç istemeden.

"Esme, sus artık. Bazen senin ağzını diktirmek istiyorum, ya da en azından bantlamak." Bu ciddi bir ikazdı.

Esme bir an sinirle başını kaldırdı duyduklarına, sonra bıkkınca yastığa başını gömdü. Yattığı yerde kaşları çatılmış, sinirle dudakları büzülmüştü. Kollarını göğsünün altında bağlamış, onun ellerinin başka yere değmesini kendince engellemeye çalışıyordu. Bir de bu adam bu kadar rahat olmak zorunda mıydı? Evin içi serin olduğu için, yataktan çıkmak da hiç cazip gelmiyordu. Göz kapakları onun direnmesine izin vermiyordu. Son bir gayretle gözleri komodindeki saate kaydı, saat daha 6'yı yeni geçiyordu. Daha erken, diye düşündü ve gözleri usulca kapandı. O uykunun kollarına kendini teslim ederken Rüzgâr kaçan uykusu yüzünden yakınmaya başlamıştı.

"Bir kere de sussan olmuyor değil mi? Gel de uyu şimdi... Keçi!"

Karısına iyice sarılıp onun kollarında olmasının tadını çıkarmaya karar verdi. Yüzünü iyice saçlarına gömdü, kokusunu doya doya içine çekti. Ona sarılmak ve koklamak çok güzeldi. Bu, alışkanlık yapacak kadar mükemmel bir duyguydu. Daha önceki yattığı kadınlarla sadece gece ilgilenir, bırakın yüzlerini görmeyi, seslerine bile tahammül edemezdi. Oysa şimdi sadece sarılıp yatmak bile ona yetiyor, karısının saçlarını koklamak hoşuna gidiyordu.

Gece kalkıp ılık suyla duş almış ve kendini yatıştırıp tüm gece huzursuzca uyumuştu. Onun kalp atışlarını kendi bedeninde hissediyordu. Uykuya daldığı, sakinleyen kalp ritminden belli oluyordu. O kadar

Alien

zayıf olmasına rağmen yine de yumuşacıktı. Esme uykulu olarak, kollarında kımıldadı. Sonra da yüzü ona bakacak şekilde yönünü döndü.

Rüzgâr başını koluna yaslayıp karısının uyuyan meleksi hâlini izledi. Saçları dağılmış, yüzünü kapamıştı. Elini uzatıp saçını kenara çekti. Uyurken öyle tatlı duruyordu ki yüzünü huzurlu bir hâl almıştı. Arada dudaklarını kıpırdatıyor, ağzını oynatıyordu. Bu kadın uyurken bile çenesi çalışıyordu.

Ne kadar karısının yanından ayrılmak istemese de yataktan çıkması lazımdı. Biraz daha yanında onun sıcaklığını hissederek dururşa, bir şey yapmasa bile dokunmadan duramayacak, bu da onu sinirlendirecekti. Bunu şimdi yapmak istemiyordu. Tam da ona ısınmaya başlamışken, korkmadan yanında yatmışken... Olmazdı.

Kocasını elinde fincanı kendini izlerken bulunca, "Ne?" der gibi kafasını salladı. Ondan aldığı tepki dudaklarının yukarı kıvrılıp, beyaz dişlerinin gözükmesi olunca "Sayende kaç gündür aç kaldım, her yemekte bir sorun çıkarıyorsun!" dedi kendisinden emin hâliyle. Rüzgâr çayından bir yudum daha alıp, "Ben mi sorun çıkarıyorum? Hatırladığım kadarıyla çeneni tutamayan sensin!"

Esme elindeki fincanı masaya sertçe bırakıp isyancı gözlerini karşısındaki kocasına sinirlice çevirdi.

"Ya, çenemle ne alıp veremediğin var senin? Beğenmeyen çekmez!" Dudakları küs bir hırçınlıkla büküldü.

"Beğenmesem, çene diye bir şeyin kalmazdı zaten..."

"Ne?" Gözleri irileşti. Birden kendini savunma ihtiyacı duydu.

"Çok konuşma, çayını iç."

Rüzgâr elindeki fincanı masaya bırakıp, bakışlarını işleriyle ilgilenen kadına çevirdi. Ona bilgi verme amaçlı "Ceyda, birazdan Cem gelecek, birkaç iş dosyasını bırakmaya, alınca bana getir, ben çalışma odasındayım."

Esme televizyon açık olmasına rağmen, ona odaklanamıyordu. Bugün hava da soğuktu, gözleri cama takılı kaldı. Açık tülden gördüğü kadarıyla kar da yağmıyordu. Uf, nasıl da özlemişti dışarı çıkmayı. Elindeki sıkıca tuttuğu kumandayla televizyondaki kanallarda gezinirken kapı çaldı. Kadının işi vardı, kapıya ayağını sürükleyerek giderken, önüne çıkan yardımcıları ellerini önlüğe silerek kapıya açmaya hazırlanıyordu. Tebessüm ederek eliyle durmasını işaret edip "Ben bakarım Ceyda abla." Kapı açılınca içeri nüfuz eden soğuk esintiyle, saçları dalgalanırken bakışlarını gelene çevirdi. Cem elinde dosyalarıyla kapının biraz ilerisinde bekliyordu. Arkasını dönmüş korumalarla bir şeyler konuşurken ona seslendi:

"Hey, hoş geldin."

Cem konuşmasını bitirip kafasıyla korumaların gitmesini işaret ederek arkasını döndü. O yüzünde görmeye alışık olduğu gülümseme-

sini sunarak "Hoş buldum." Elindeki dosyaları Esme'ye uzatarak, "Bunları Rüzgâr'a verir misin?"

Esme dosyaları eline alıp sağını solunu çevirip baktı. Sonra da bakışlarını tekrara Cem'e çevirip "Neden içeri girip sen vermiyorsun?"

Cem ellerini ceplerine koydu. "Arabada bir arkadaşım var, biz..." Bakışlarını arabaya çevirdi. "Gelmesek daha iyi..."

"Ne münasebet!" Esme koluyla Cem'i iterek kendisine geçecek kadar yer açtı. Ayağını sürükleyerek arabaya doğru giderken, "Benim canım çok sıkılıyor Cem ve insan yüzü görmeyi özledim." Bakışlarını sisli havada gezdirdi, düşmemek için dikkat ederek girişe ilerledi. Cem, Esme'nin arkasından hızlı adımlarla gidene kadar, o arabanın kapısını açıp kafasını aralıktan içeri sokmuştu: Arabada oturan sarışın, mavi gözlü, manken gibi afet kadına elini uzatarak, "Merhaba ben Esme, içeri gelmez misiniz?" diye kibarca sordu. Kadın şaşkın bakışlarını, onun arkasında duran Cem'e çevirip soru dolu bakışlar atınca, Esme bunu anlayıp Cem'e güzel gözleriyle yakararak baktı. "Hadi ama Cem, gerçekten çok sıkıldım, kaç zamandır insan yüzü bile görmedim." Omuzlarını hüzünle silkeleyip burnunu tatlı cadı gibi kıvırdı.

"Tamam, asma güzel yüzünü." Cem onun üzgün bakışlarını görünce derince bir iç çekip arabadaki kıza kafasıyla çıkmasını işaretini verdi. Genç kadın kısacık giydiği eteğiyle, uzun boyu ve güzel yüzüyle arabadan çıkıp Esme'ye yaklaştı, elini uzattı.

"Merhaba ben Tatiane... Immm, Cem... Ben arkadaş."

"Ben de Esme. Cem'in yengesi!" derken Cem'e göz kırpıyordu.

Cem bakışlarını korumalara çevirip kafasıyla arabayı almalarını işaret etti. Esme ve kız arkadaşının peşinden içeri girdi. Esme, genç kadını salona yönlendirip eliyle ikili koltuğa gösterirken "Hoş geldiniz." diyerek kendisi de karşısındaki üçlü kanepeye oturdu. Cem de arkalarından gelip sevgilisinin yanına oturdu. Esme alçılı ayağını öne doğru uzatıp eliyle bacağını düzeltti. Tatiane alçılı ayağına bakıp "Ah, geçmiş osun, ne odu?" diye kırık Türkçesiyle konuşmaya çalıştı.

Esme eseflenen bir tebessümle, "Geçti zaten, şimdi iyiyim." diye buruk bir sesle yanıtladı. Bakışlarını Cem'e çevirip sitem ederek dudaklarını kıvırdı. "Ne zamandır gelmiyorsun, burada gördüğüm tek kişi sendin, sen de uğramaz oldun."

"Bu aralar bir ihale peşindeyiz, yoğunum biraz ama sıkıldığından haberim olsaydı uğrardım."

"Evet, aslında..."

"Cem hani gelmeyecektin?"

Esme kafasını arkadan gelen tok sese çevirdi. Rüzgâr yanlarına gülerek geliyordu. Cem'e elini uzattı. "Aslında biz gidecektik ama Esme izin vermedi." Rüzgâr, Cem'den sonra yanındaki kadına elini uzattı.

Alien

"Merhaba ben Rüzgâr, Cem'in ağabeyi." Sarışın kadın da narin elini uzatarak, "Ben de Tatiane, Cem arkadaş." dedi tokalaşarak

Rüzgâr, karısının yanına otururken sakin bir tonda, "Rus musunuz?" diye gelişi güzel kalburüstü sordu. Genç kadın kafasını salladı. "Yok, hayır, Amerikan ama anne Moldova."

"Hımm, tanıştığımıza sevindim."

Esme ayağa kalkıp kapıya yöneldi. Rüzgâr ona bakıp "Nereye gidiyorsun?" Esme sarsakça yürümeye devam etti. "Ceyda ablaya çay koymasını söyleyeceğim."

"Sen otur." Kafasını kapıya çevirip "Ceyda!" diye seslendi. Esme ona aldırmadı. "Çayı ben koyarım, kadın bugün yoğun." diyerek salondan ayrıldı. Mutfağa girecekken kapı çalınca, bir an bocaladı nereye gideceğine, sonra yönünü değiştirip kapıya yaklaştı. Kapıyı açınca Ecem, elinde telefonla konuşarak, içeri girdi. Ablasına gözlerini kırpıp konuşmasına devam ederken, Esme şaşkın bakışlarını kardeşine çevirirdi. Oysa o hem konuşup hem de üzerini çıkarmaya başlamıştı.

"Tamam, anne... Şimdi geldim. Tamam, annem, öperim! Anne sarılırım... Anne telefonu kulağıma yapıştırayım mı? Tamam, dikkat ederim." Telefonu kapatıp ablasına sarıldı. "Nasılsın abla? Seni çok özledim."

Esme yüzünde tatlı bir bakışla, "Hoş geldin ablacığım ne oldu?" Kardeşinin elinden tutup salona yürürken o sitem ederek söylendi: "Annem işte her zamanki gibi despot." Esme, annesiyle kardeşinin sürekli didiştiğini bildiği için sormadan edemedi: "Yine ne yaptın kadına?" Salonun kapısına gelmişlerdi ki Ecem ablasını, koluna dokunarak durdurdu. "Ne yapabilirim abla!" Kelimeler azıcık sitemliydi. Ecem, annesine o anda o kadar kızgındı ki, içeridekileri göremedi. "Ne olsun. Her zamanki gibi laptopumu almışım odamda çetleşiyordum, annem başıma geldi. Başladı kafa ütülemeye. 'Yok, efendim çık dışarı dolaş, biraz insan yüzü gör, bilgisayarda hayat yok, hayat dışarıda akıyor, iyice yabani olmuşum.' Sanki biz bilmiyoruz. Benim de canım sıkılıyordu ama üşendim işte... O yüzden çıkmak istemiyordum. Ya abla bir dışarı çıkıyorsun, yok üzerini değiştir, yok saçını tara, makyaj yap çantanı kontrol et... Ufff! Yorucu iş."

Esme gülerek "Tabii, senin de dilin durmadı değil mi? E, sen ne dedin de kadın çıldırdı?" diye olacakların peşin hükmünü bilerek sordu. Ecem'in muzip sırıtışı genişledi. "Benim hayatım, benim kararlarım, benim bilgisayarım, benim hatalarım anne diye bağırmış olabilirim."

İç çekti Esme. "Peki, annem ne dedi?" Usulca sormuştu düşündükleri gözünün önünde hayat bulurken. Ecem de yaşadığını hatırlayınca burnunu kıvırdı. "Benim terliğim, senin kafan, isabetli atışlarım yavrum dedi ve olan kafama oldu. Bak hâlâ şiş."

İçeride onlara dönmüş gözler pırıldayarak bakarken Cem ve Rüzgâr'ın kahkahaları duyuldu. Ecem, ablasına kısılmış gözlerle bakıp biraz da mahcupça kızardı. "Aşk olsun abla, beni niye uyarmıyorsun, karizma gitti..." Dudaklarını sallandırıp başını yere eğdi. Esme, kardeşinin bu tatlı hâlini görünce dayanamadı, kollarını dolayıp onu kendisine çekti. "Gel buraya şebek, özlemişim seni."

Ecem, ablasının kollarından kurtulunca içeri yürüyüp koltuğa rahatça kuruldu. İlk önce bakışlarını ona gülen eniştesine çevirip; "Selam enişte, nasılsın?" Sonra da bakışlarını Cem'e çevirdi. Onun yeşil gözlerindeki hain ifadeyi gören Cem kaşlarını kaldırdı. Fakat kız, "Sana da merhaba Cem, senin iyi olduğun aşikâr." derken yanındaki kadını çatık kaşlarla süzmeye başlamıştı.

Esme tekrardan kocasının yanına oturdu mecburen, zaten oturacak yer kalmamıştı. Tam yerine oturmuştu ki aklına çay koymayı unuttuğu gelince "Ben çayı unuttum." deyip hareketlendi. Rüzgâr kolunu onun omzuna atıp kendisine çekip "Ceyda çay koyar mısın?" diye bağırdı.

Esme omzunda duran eli çaktırmadan hareket ettirerek, indirmeye çalışırken, Rüzgâr onu daha da kendisine çekip bu çabasının önünü kapadı. Onun kolunun altında oturmak yeterince zorken, bir de milletin önünde böyle olmayan samimiyetleriyle oturmalarına ve kendisinin buna izin vermesine kızıyordu.

Ecem, sarışın kadına düşmanca bakarak, soğuk çıkan sesiyle, "Merhaba, bizi tanıştırmayacaklar, ben Ecem, Esme'nin kardeşi." derken bakışları ölçüp tartan bir tarzdaydı.

Tatiane elini uzattı tatlıca gülmeyerek, "Ben de Tatiane, tanışmak sevindim." dedi yaşayacağı kaosa adım attığını bilerek.

Ecem gözlerini süzerek elinin ucuyla kadınla tokalaşırken, "Cem seni anlamak mümkün değil, ben de seni akıllı sanırdım!" Cem kaşlarını kaldırarak bu muzır kızın yine ne yumurtlayacağını merak etti. Zaten rahat dursa şaşardı. "Neden, yine ne yaptım?"

Gözlerini devirdi gözleri kısa bir ışıldadı. "Ah, bilmiyor musun? Rus kızlarıyla günün iyi geçer Türk kızlarıyla ömrün, sana bunu öğretmediler mi?"

Esme yerinden huzursuzca kıpırdanıp kaygılı bakışlarını kardeşine çevirdi, kızdığını hissettiren sesiyle ona susması gerektiğini hatırlattı.

"Ecem!"

Ecem sanki bir şey dememiş gibi gailesizce ona bakıp, şımarıkça omuzlarını hafifçe sarstı. "Efendim abla?" Esme gözleriyle konuşurken "Otur..." diye diretti. Mahcup bakışlarını Cem'e çevirdi. Adamın kız arkadaşına hakaret etmişti ya hiç çekinmeden. Bu kızın Cem takıntısı gün gittikçe azalacağına, zıvanadan çıkıyordu. Bakışları Cem'in yüzünde gezerken, o ve Rüzgâr bıyık altından gülmekle meşgullerdi. Yazık genç kadın da şaşkınca Ecem'e bakmakla ve bu cesareti nereden

Alien

bulduğunu anlamakla meşguldü. Ortamı biraz yumuşatmak için. "Ne yapalım, film izleyelim mi?" diye gayriihtiyarî bir fikir attı ortaya Esme, güzel gözlerini "hadi" der gibi kocasına çevirdi. "Bu evde DVD'n var değil mi?"

Rüzgâr kafasını sallayarak yerinden kalkıp televizyon ünitesine doğru giderken, "Var ama hepsi ya gerilim ya aksiyon; romantik ya da komedi yok." diye yanıtladı.

"Olsun, belki bize uygun bir şeyler de çıkar..."

Rüzgâr beyaz ünite dolabının alt kapağını açıp eline bir sürü film CD'lerini sehpaya yaklaşıp koydu. "İstediğinizi seçebilirsiniz!" Esme Tatiane'ye bakıp; "Misafir olan sensin, sen seç." Genç kadın gülerek eline CD kutularını alıp üzerlerini okumaya çalıştı. Bir ikisini okuduktan sonra birini seçip Cem'e uzattı.

"Bu olur... Güzel ben'zor."

Cem ayağa kalkıp CD'yi takarken Esme yerinden kalktı. "Ben de Ceyda ablaya mısır patlatmasını söyleyeyim."

Cem CD'yi taktı, filmin fragmanı bitince durdurdu, hepsi birlikte Esme'yi beklemeye koyuldu. Rüzgâr yerinden kalkıp mutfağa yöneldi. Filmin başlaması için onu çağırmayı düşünüyordu. Girişe geldiğinde onu aynanın önünde gözüne bakarken buldu. Dikkatle gözünün içine bakıyor, huysuzca sızlanıyordu. Yanına yaklaştı. "Ne yapıyorsun burada, seni bekliyorlar?"

Esme başını hafifçe oynatıp aynaya biraz daha yaklaştı. "Gözüme kirpik kaçtı onu çıkarıyorum. Acıyor." Elindeki peçeteyi gözünün içine değdirince canı yandı. Ağlamaklı bir sesle "Uf!" yaparak peçeteyi salladı. Rüzgâr, genç kıza uzanıp kendine serice çevirdi. Esme ona doğru savrulurken afallamış yüzüyle "Dur bir de ben bakayım!" diye nazikçe söylendi. Başını aşağı eğip elindeki peçeteyi aldı. Zaten Esme'nin gözü acıdığı için onunla ilgilemesini pek umursamıyordu. Uzanıp ellerine dokundu ve aşağı indirdi. Portmantonun yanındaki sandalyeye oturdu, genç kız ne yapmaya çalıştığını bakarken onu ansızın, ince belinden yakalayarak kendine çekip kucağına oturttu. Esme aniden kendini onun dizlerinde bulunca, açamadığı gözünü kısarak yerinde huzursuzca debelendi. "Ya ne yapıyorsun, bırak!" diye itiraz etse de Rüzgâr bakışlarını onun kızarmış gözüne çevirip gözkapağını başparmağıyla kaldırırken, çatık kaşlarıyla işine ciddi bir ifadeyle odaklanmıştı. "Dur, bakıyorum." Onun bacaklarındaki yumuşak baskısını her ne kadar zor olsa da, bu edepsiz anları zihninden uzaklaştırdı. Esme onun ellerini yakalayıp çekiştirdi. "Dur, ben kendim yaparım; acıyor zaten daha çok acıtıyorsun. Sen içeri gir misafirlerimiz var."

Rüzgâr kaşlarını kaldırıp kızgınca bakmasına rağmen, onun 'misafirlerimiz var' sözüyle elleri duraladı. Yüzü donuklaştı. İlk defa ikisinin birlikte olduğu bir cümle kullanıyordu. 'Biz' ve 'ailemiz' demiş

Alien

gibi hissettirmişti. Yüzüne baktı kısa bir an, usul usul dolaştı gözleri her bir ayrıntıyı. İfadesi tuhaflaşan gözleriyle ona bakıyordu. Ve kucağındaki yumuşak kalçalar huzursuzca kıpırdanınca "Rahat dur!" diye karmaşık duyguların sardığı, bağnaz kelimelerle söylendi. Oysa gözlerinde ilk defa kendini görmeyi sevmişti. Pırıl pırıl yaşlarla nemlice parlarken, içinde kendi yansımasını görmüştü. Kendinden bağımsız sesi hislerinin dolgunluğuna göre sakindi. Ilık nefesini gözüne üfleyerek acımasın diye, yüzünü biraz daha yaklaştırdı yüzüne ve nefesini içine soludu. Hayatına, şifa gibi. "Dur, alacağım az kaldı." dedi gözünün kenarına sıkışmış kirpiği alırken.

Esme gözlerini kırpıştırarak rahatlamayı hissetti. Artık batma hissi yoktu. "Acıdı." Diye hafifçe aralanmış dudaklarını tuhafça büktü. O dudakları öperek düzeltmek istiyordu. Rüzgâr çenesini narince tutarak yüzünü kendine yaklaştırdı. Azami bir çabayla bakışlarını gözlerine çevirip, "Rahat dursaydın acımayacaktı." diyerek şefkatle üflemeye başladı. Nasıl da ilgiliydi. Bu onun kaba mizacına uymayan yumuşama sebebiyle şaşkınca duralamıştı genç kız. Esme yanan gözlerine gelen serinlikte kendini ona bırakırken, kocasının kalın bacaklarının üzerine rahatça oturduğunu hatta göğüslerinin onun sert göğsüne yasladığının farkına varmadı. Ta ki... "Biz de bir saattir sizi bekliyoruz burada." diyen alaylı sese kadar...

Ecem kollarını göğsünün altında bağlamış, haylaz bakışlı güzelim gözleriyle çekinmeden onları seyretmeye devam ediyordu. Esme başını yana çevirip acıyan gözünü kısarak ona bakarken Ecem onlara kaşlarını kaldırıp cevap bekler nitelikte göz süzüyordu. Ne ara gelmişti oraya? Oysa hiç fark etmemişlerdi. Esme dudaklarını büzerek eliyle gözünü ovaladı. Rüzgâr elini gözünden, tahriş etmesin diye çekiştirdi. "Tamam, geliyoruz birazdan." derken de tek gözüyle kısıkça kardeşine baktı. Ecem'in dudaklarının kıyıları utanmazca kenara kıvrıldı, dalgacı tonuyla mırıldandı. "Bari odanıza çıksaydınız, evde bizim olduğumuzu unuttunuz galiba!" diye arsızca söylendi. Esme anlayamadı önce kinayeyle ne demek istediğini, Rüzgâr kaşlarını kaldırıp tasasızca sırıtınca ve ellerini belinde aldırmazca gezdirmeye başlayınca irkildi. Ne durumda gözüktüklerine baktı ve bu hiç hoşuna gitmedi. Kocasının kucağında oturuyor, o da kollarını beline sahiplenircesine doluyordu. Birden yerinde kıpırdanıp ayağa kalkmaya çabalayınca, ayağındaki ağırlıktan doğrulamadı.

"Biz şey yapıyorduk... Şey olunca..." derken Ecem tek kaşını kaldırınca Esme kızardı ve ne kadar yanlış bir cümle kullandığını fark etti. "Rüzgâr benim gözüme bakıyordu. Aklına saçma sapan şeyler getirme. Sadece gözlerime baktı." diye derhal en absürdünden saçmaya devam etti. Ecem dudaklarını bükerek, "Getirmem!" dedi alayla. "Öyle anlamadım zaten(!) görünen köye kılavuz tutulmaz değil mi?" derken de

Alien

sinsice kıkırdamayı ihmal etmedi. Esme bacaklarını indirip, kalçalarını kocasının kucağından çekerek doğruldu. Kızgın bakışlarını kocasına çevirdi, o da bir şey desin diye bekledi ama genç adamın bu umurunda dahi değildi. Bir de havai bakışları parlayarak yanına sokulup, eğlenceli bir sırıtışla burnuna dokundu.

"Evet, ablanın gözlerine bakıyordum, kendi beceremedi. Çok güzel gözleri var değil mi?" dedi hince sesi lakayt tavırlarıyla yayılarak, ona ukalaca göz kırptı. Esme'nin yüzü daha da kızardı. Ona ne dediğini çok sonra fark etti. Öfke, damarlarında dolanmaya başlamış, gözleri koyulaşmıştı. Ecem içeri girerken boğazını temizledi. "Film sizi bekliyor, hadi ne yapıyorsanız yapın da bir an önce gelin." Esme dudaklarını hafifçe aralamış, şaşkınca kardeşinin çıktığı yere bakıyordu. Kızgın gözlerini kocasına çevirdiğinde onun yerinden aldırmazca kalktığını gördü. "Sen... Sen çok kötüsün! Ne kadar da rahatsın, sayende yanlış anladı." Sık sık nefes alıyordu. Rüzgâr yanından geçerken kaşlarını kaldırdı. "Yanlış anlayacak bir şey yok ortada, karımın gözlerine bakamaz mıyım?"

Esme, kocasının kalktığı yere baktı, az önce oldukları yere... Sinirle gözlerini kıstı. "Bizi ne halde gördü... Kucağında! Oh!" dedi inler gibi, gözlerini hiddetle devirerek derince iç gerdi. Rüzgâr yanına yaklaştı. Elinin tersini tatlı pembemsi yanağına dokundurup gözlerinin içine dikkatlice baktı. Sanki bakışları bu sefer farklıydı.

"Ben senin kocanım, bunu neden bu kadar büyütüyorsun?" Kafasını iki yana salladı. Yalandan sıkkınca dudaklarını gerdi. Onun kızarmış kadifemsi yanaklarının üzerinde elinin tersini gezdirirken, Esme koluyla elinin düşürüp temasını kesti. Bu dokunmuştu, içinde bir yerleri harekete geçirmişti. Bundan hoşlanmadı. Adamın kucağına tünemişti ve bunu fark edememişti. Elleri sanki hâlâ bedeninde geziyordu. Bakışlarını merdivenin korkuluğuna çevirip kısa bir süre boşça baktı. Sonrada mutfağa yöneldi. Konuşmadı. Rüzgâr onun arkasından bakarak içeri girdi.

Bir süre sonrada Esme ellerinde kocaman kâselerle içeri girince Ecem öfkeli gözlerini Tatiane'den ayırıp ayağa kalktı. Ablasının yanına gidip kâseleri aldı. Esme bakışlarını kardeşinden kaçırdı. Zaten bu da Ecem'in şu anda pek dikkatini çekmişti. Ceyda Hanım da çay tepsisiyle içeri girdi. Esme kanepenin köşesine oturup Rüzgâr'dan uzak durmaya çalışıyordu. Az önceki olanlar hâlâ kafasını kurcalıyordu. Ecem kendi koltuğa oturmak yerine önüne dikildi. Ablasına tepeden bakıp, kaş göz yapıyordu. Esme anlamayınca, "Kocanın yanına geçsen de ben de film izlesem." dedi. Rüzgâr bu ufak kızı çok sevmişti. Hem muzır hem de fırlama bir şeydi. Tek anlayamadığı, Cem'e olan ilgisi ve arkadaşına bakan öfkeli gözleriydi.

Müjde Aklanoğlu

Esme kardeşine ateş saçan gözlerle bakıp, kocasına doğru kanepede kayarak yaklaştı. Eline mısır kâsesini alıp kucağına yerleştirdi. Çekinikçe uzak durmaya çalışıyordu. Mısırdan birkaç tane alıp ağzına atarken Tatiane'ye çevirdi bakışlarını.

"Hangi filimi seçtiniz?"

"Bilmem... Gerilim galiba."

Cem filmi başlattı. Tatiane ona doğru dönüp, sırtını onun göğsüne yaslayınca Ecem sinirli bakışlarını televizyona çevirdi. Gözbebeklerindeki kıskançlık o kadar net görülüyordu ki Cem bunu çocukça kapris olarak algıladı. Ama yanıldı!

Esme televizyona bakarken Rüzgâr onu omzundan tutup tekrar göğsüne çekti. İşte o an onu hınçla yumruklayabilirdi. Erkeğin dokunuşuyla kol kaslarının gerildiğini hissetti. Nefes almakta güçlük çekiyor, dizleri belli belirsiz titriyordu. Acaba Rüzgâr onda uyandırdığı tılsımlı etkinin farkında mıydı? Pek öyle görünmüyordu, ama bu ne ifade ederdi? Çünkü bütün nazikliğine rağmen, iç dünyasında neler düşündüğünü anlamının kesinlikle olanaksız olduğunu sezmeye başlamıştı. Aklına gelen nahoş şeylere kızdı. Bu düşünceleri kafasından silkip atmaya çalıştı. Erkeğin kendisini böylesine etkilemesine izin verdiği için deli olmalıydı. Tüylerinin ürperdiğini hissetti. Omzundaki kaslı kolun varlığını huzursuzca hissediyor, belki kayıp düşer ümidiyle gereğinden fazla hareket ediyordu. Rüzgâr dalgınca elini karısının kucağındaki kâseye uzatıp içinden mısır alarak yemeye başladı. Kızın düşündüklerini fark dahi etmemişti. Ya da bunu çok güzel kamufle ediyordu. Esme de onun bu geniş hallerine sinirlenip, derince çektiği nefesi herkesin duyacağı şekilde dışarı saldı. Bir okul öğrencisi toyluğu ile davrandığının farkındaydı. Sesini çıkaramadığı için hiç istemese de eli mahkûm ona yaslandı. Rüzgâr da karısı kendisine yaslanınca omzundaki elini kanepenin tepesine uzatıp bakışlarını filme çevirdi. Çok uzun zamandır film izlememişti ve evleri ilk defa gerçekten yuva gibi olmuş, gözüne çok sıcak görünmüştü. Karısıyla ilk kez misafir ağırlıyorlardı.

Tatiane kafasını Cem'i göğsünde oynattı. "Cem biliyor sen bizi anne küçükken bu filimdeki gibi korkutur, eğer yaramaz olursak bey'inler zombie yer derdi."

Ecem gözlerini televizyondan ayırma zahmetine dahi girmeden haşarı sesiyle, "Ah, yazık ne kadar kötü, aslında senin korkmana hiç gerek yokmuş(!) biz dururken." deyince Rüzgâr'la, Cem birbirlerine baktılar, kendilerini tutamadılar ve belli belirsiz güldüler. Ecem lakayt bir tavırla televizyona bakıp misafirlerini iğnelemeye devam edince, Esme kendini tutamadı ve onun bacağını eliyle sıkıp susması için uyarmak istedi. Ecem canı yanınca ablasına sinirle baktı. "Ya annem sana elini ödünç verdi galiba, ne çimdiriyorsun bacağımı?"

Alien

Esme dişlerinin arasından, "Ecem! Kapa o koca çeneni." diye kızdığını belli ettirmeden kısıkça tısladı.

Tatiane dudaklarını büzerek üzgünce gözlerini yıktı. "Cem bu kız bana beyinsiz mi dedi?"

"Yok, tatlım, korkmana gerek yok dedi." Cem uyarıcı bakışları genç kıza çevirince Ecem omuz silkip, umursamaz bir hâl aldı. Aslında şimdi çıldırıyordu. Yanlarına gidip o kadını kollarında tutup onun döşünden kaldırmak, çakma platin saçlarını yolmak, estetikli naylon suratına rötuş geçmek... Kalk orası benim yerim demek istiyordu. Film başladı, herkes ekrana odaklandı. Zaman geçti, film ilerledikçe korku, gerilim artınca kızlardaki korku tavan yaptı. Esme bazı sahnelerde farkında olmadan Rüzgâr'a sokuluyor, bazı sahnelerde de ise korkunca elini sıkıyordu. Sinema sisteminden gelen yüksek ses efekti olduğu zamanlarda, yerinde ürkekçe sıçrayıp fark etmeden kendini iyice kocasına yaslıyordu. Filmin bitmesine yakın başkarakterlerden birinin kafası kopunca, Esme dehşetle açılmış gözlerini istemeye istemeye Rüzgâr'a çevirip, yüzünü korkakça göğsüne gömdü. Kafasını oradan kaldırmadan boğuk çıkan sesiyle "Bitti mi?" diye sorunca Rüzgâr kafasını aşağı indirip kısık sesle "Bitmedi, hâlâ devam ediyor." dedi.

Hâlbuki o sahne çoktan geçmiş film bitmişti. Esme gelen şarkı seslerini duyuyor ama kafasını kaldırmaya cesaret edemiyordu. Kafası hâlâ orada dururken boğuk çıkan sesiyle mır mır konuşup duruyor salonda bulunan herkes onlara bakıp bu tatlı hallerine gülümsüyordu Rüzgâr da bu anın tadını çıkarıp yaptığı oyunu muzırca bozmuyordu.

"Bitti mi Rüzgâr?" Rüzgâr dayanamayıp kıs kıs gülünce, göğsü sarsılmaya başladı. Esme onun oyun oynadığından şüphelenip kafasını kaldırdı, bakışlarını televizyona çevirdi. Sonra da kısılmış gözlerini ve sinirli bakışlarını kocasına çevirdi. "Hani bitmemişti?"

Rüzgâr konuşmak yerine geniş omuzlarını tasasızca sarsınca, Esme'nin dolgun kırmızı dudakları önce düz bir çizgi halini aldı. Önce mırın kırın yaptı. Ne var ki kendini daha fazla tutamayınca da dudakları yukarı doğru yumuşacık kıvrıldı. Kafasını sallayarak gülerken önüne döndü. Rüzgâr büyülenmiş gibi onun yüzünü inceliyordu. Bu ona ilk içten gülüşüydü ve tadını çıkarmaya kararlıydı. Gözlerinde yanan meşaleler ve seksice kıvrılan dolgun dudaklar... Onun nefesini kesmişti. Bu ne harikulade güzellikti!

Televizyon kapatıldı. Herkes çaylarını eline alıp içerken ortada farklı konulardan açılan muhabbet başladı. Fakat kocası devamlı kendisini seyrediyordu. Bu, utanmasına yol açtı. O güne kadar kendisine, sanki bir mücevhere değer biçiliyormuşçasına, dikkat ve ısrarla bakılmasına tanık olmamıştı. Öte yandan Cem, Ecem'e dönüp; onun sessizleştiğini anlayınca konuşturmak için, "Derslerin nasıl gidiyor?"

Ecem kızgınca gözlerini kaçırdı, yüzüne dahi bakmadan buz gibi mırıldandı. "Gitmiyor, olduğu yerde sayıyor." Esme onlara kaş çattı.

Cem çayından bir yudum alıp dudaklarını yaladı. "Neye kızdın yine bu kadar?" Ecem yanaklarını şişirip nefesini dışarı saldı. Cem'e mahzunca baktı. "Neye değil ki! Şuna bak, kendimi Hülya ile Acun şakalaşırken, köşeye sıkışmış Sergen Yalçın gibi yalnız ve bedbaht hissediyorum." Cem sırttı. Tatiane gözlerini anlayamayarak kıstı.

"İyi ki geldin, sen olmasan bugün bu kadar eğlenceli geçmezdi." Bu söz genç kızın tepkisini cezp etti. "Niye, ben oradan sirk kaçkınına mı benziyorum? Hiç boşuna gönlümü almaya çalışma Cem, sen şansını kaybettin." Gözlerini yanındaki kıza kısa bir an bezgince dikti. Tatiane bunu hissedince bakışlarını Esme'ye çevirip kafasını salladı. Ecem muzırca devam etti. "Ben de çok isterdim ileride, yani büyüyünce... Sabredemedin değil mi?" Biraz duraksadı. "Ah, bıraksaydın da bir gün ikimiz de aynı evin anahtarını cebimizde taşısaydık ama bu artık imkânsız üzgünüm!" Tatiane, Cem'e safça bakıp anladığı kıt Türkçesiyle, "Cem sen anahtarını mı unutur hep?" diye masumca sordu.

"Yok, canım Ecem espri yapıyor değil mi Cem?" Genç adamın zeki bakışlarında yer alan parıltılar, ilk defa ciddi olarak şüphelice kısıldı. Ona farklı bir dürtüyle baktı. Ecem büyüyordu ve sanki... Kurduğu düşüncelere isyan edip kafasını salladı.

15. Bölüm

Zaman çabuk geçiyordu. Günler su gibi akıp geçerken Esme kocasına farkında olmadan bağlanıyor fakat bunu kedine bir türlü kabul ettiremiyordu. Dokunuşlarına, bakışlarına, onu kızartan laflarına bile alışıyordu. Eve dönüş saatlerinde yemeğe beklerken buluyordu kendini. Yatma zamanı geldiğinde ayağını bacaklarının arasına koymasını sabırsızlıkla bekliyordu. Beline sıkıca sarılıp çenesini boynuna gömerek koklamasına alışmış ve hatta ona sokulup bir kedi gibi uyumanın keyfine varmaya başlamıştı. Düşünceleri de sanki bir hayli farklı bir yönde değişime uğramıştı. Erkeğe bu kadar yakınken doğru düzgün düşünemiyordu.

Rüzgâr hastanenin önünden geçerken Esme'yi girişinde indirdi. Otoparktan oraya kadar alçılı ayakla yürümesini istemiyordu.

Arabayı hastanenin parkına hızla yerleştirdikten sonra, onu hastanenin girişinde bekleyen karısının yanına doğru yürümeye başladı. Bıraktığı yerde kendini bekliyordu. Onu orada öyle beklerken görünce dudakları hafifçe yukarı kıvrıldı. Şimdi kendini bir an, sevgilisiyle buluşmaya giden ergen gibi tuhaf bir tutumda hissetmişti. Bu düşünceler aklına gelince kafasından atmak ister gibi başını hafifçe salladı. Yanına yaklaşınca Esme yüzüne hiç bakmadan önüne döndü ve yürümeye başladı. Bugün kontrolleri vardı. Hem ayağındaki alçı çıkarılacaktı hem de kadın doğum uzmanına görünecekti. Rüzgâr yanına gelip kolunu ona destek olma amaçlı öne doğru uzattı. Esme bir an duraksadı. Güzel iri gözleri buz parçaları gibi soğuk ve duygusuzdu şimdi. Bir kendisine uzatılan kola bir de Rüzgâr'ın yüzüne baktı. Gözlerini memnuniyetsizce süzerek önüne döndü. Ona aldırmadan yürümeye başlarken, "Oradan, sana ihtiyacım var gibi mi duruyorum?"

Esme korkarak sedyeye çıktı. Daha önce hiç alçı aldırmamıştı. Bir an tereddüt ettikten sonra ona gülümseyerek gelen genç doktoru görünce içi bilumum da olsa rahatladı. Koyu gözlü doktor alçısını keserek çıkardı. O, bu işlemleri yaparken gözlerini doktorun ellerine bakmaktan esefle kaçırdı. Bir ara kocasıyla göz göze geldiler. Rüzgâr ilgiyle doktorun elini izliyordu. Son kontrollerini yapıp muayene ettikten sonra her şeyin yolunda olduğunu, bir müddet üzerine fazla yüklenmeden dikkatle yürümesi gerektiğini söyledi. Esme sedyeden yüzünde gülümsemeyle inip doktora teşekkür edip çıktı. Odanın kapısında onu bekleyen kocasına doğru giderken Rüzgâr gözlerini ayağından çıkan alçısız yere çevirdi. "Geçmiş olsun." Sesi sakin, gözleri berraktı. Karısının çantasını ona uzattı. Esme çantasını bir "Oh!" çekerek aldı. "So-

nunda." dedi. Artık ayakkabılarını giyebilecek, ayağında bir taş parçasıyla gezmeyecekti. Çantanın içine koyduğu babetinin tekinini poşetten çıkarıp yere attı. Rüzgâr'ın koluna uzanıp kocasından destek aldı. Yüzünde gülümsemesiyle ayağına ayakkabısını giydi. O bunu fark etmemişti ama Rüzgâr onun destek almak için yaptığı hareketi fark etmişti.

Asansörle alt kata inip kadın doğum uzmanının olduğu odaya doğru yürüdüler. Kapının girişindeki danışma masasında bekleyen doktorun hostesinin yanına gidip randevularını bildirdiler.

Esme kapının karşısındaki mavi, tekli koltuğa doğru gidip oturdu: Dört tane koltuk ortasında sehpa olacak şekilde ayarlanmıştı. İki tane kapı ve içlerinde uzman doktorları vardı. Tek bir hostes ilgileniyordu ikisiyle de. Zaten özel bir klinik olduğu için fazla hasta da alınmıyordu. Rüzgâr da paltosunun cebindeki elini çıkarıp pantolonunun dizlerinden tutarak yanındaki koltuğa yavaşça oturdu.

Esme önüne düşen saçlarını kulağının arkasına çekerek, derince bir nefes alıp bezgince dışarıya saldı. Endişeli olduğu o kadar belliydi ki. Doktor muayenesinden korkuyordu. Daha önce elbette muayene olmuştu ama şimdiki farklıydı. İlk defa kadınsal bir hastalık için kontrol edilecekti. Bekârken, en fazla ultrasona alınıyordu ama şimdi... Aklına geldikçe bile içini ürperti sarıyordu. Gözleri hastanenin içinde amaçsızca gezerken yanaklarını şişirdi ve dışarı doğru elemle ofladı. Ayağını ritmik olarak yere vuruyordu. Rüzgâr onun tedirginliğinin farkındaydı. Ona destek olmak için oynattığı bacağının üzerine elini koyup, bakışlarını ona çevirdi. Esme de ona bakınca gözleri endişeli bakışlarla birleşti. Sanki kocası aklından geçenleri okuyordu.

"Tedirgin misin?"

Dürüstçe cevap verdi: "Biraz!"

Bu fikre nereden kapılmıştı bilmiyordu ama ona yanında olduğunu hissettirirse, onun da rahat edeceğini hissediyordu. Sert suratı, yumuşacık tebessümüyle aydınlanırken, "Korkma, ben buradayım." dedi. Bütün bunları öylesine rahat ve sade bir şekilde söylemişti ki, Esme bundan hoşlandığını düşündü. Ama gene de duymazlığa gelerek, kaşlarını kaldırıp tuhaf bir şekilde suratına baktı. Karşılarındaki koltuktan sesler gelmeye başladı. Birileri yanlarına oturuyordu.

"Dur hayatım, yardım edeyim." Genç adam karısı otururken çantasını elinden alıp elini tutarak ona destek oldu. Genç kadın beline destek vererek karşılarındaki koltuğa oturup kocasına neşeli bir gülücük sundu. Genç adam da yanına oturup "İyi misin?" diye nazikçe sordu. Elini, şiş karnında sevgiyle gezdirirken genç kadın gülümseyerek, elini kocasının üzerine koydu. "İyiyim canım. Doktor, oğlumuzu görünce daha iyi olacağım."

Esme'nin gözleri önce bu mutlu çiftin üzerinde gezindi, bakışları kadının son ayında olduğu belli olan şiş karnına istemese de kaydı.

Alien

İçine aniden bir hüzün gelip çöreklenirken, hayal kırıklığıyla gözleri doldu. Burnunun direğine saplanan ince sızıyla aklına olanlar geldi. Yaptığı vicdansızlık, zaten aklından çıkmıyordu ama en azından onunla yaşamayı, bu suçluluğa katlanmayı öğreniyordu. Fakat şimdi o kadını karşısında görünce, farkında olmadan eli boş karnına gitti. İçi boştu, onu bıraktığı, terk ettiği zamandan beri... Karşısındaki hiçbir habersiz şeyden kadın, genç çifte gülen gözleriyle baktı. Art niyeti olmadan onun da hamile olduğunu düşünüp ona çevrilmiş gözleriyle elinin olduğu düz göbeğini işaret etti. "Hayırlı olsun, kaç aylık?"

Rüzgâr da bir an kadına şaşkınlıkla baktı. Sonra kadının baktığı yeri görünce, gözleri kahırla kısıldı. Esme bunu hissetmiş olacak ki üzgün bakışlarını ona çevirdi. Gözleri kocasının gözleriyle birleşince Rüzgâr'ın sinirden sıktığı çenesini fark etti. Son günlerde onun gözlerinde hiç görmüyordu o öfkeyi, kırıklığı, senin suçun diyen bakışları ama şimdi tam karşısında aynı ilk günkü gibi kırgın bakıyordu. Onun canına, kendi canına kıymıştı. Nasıl bir düşünceyle yapmıştı bu hatayı Ya rab? Allah'ım nasıl bir azaptı bu? Tam unuttum derken karşısına çıkıyordu. Bütün suçun onun olduğunu biliyordu. Her şeyin sorumlusu bu suçlayıcı bakışların sahibiydi ama yapamıyordu. Rüzgâr'ın gözlerinden bakışlarını kaçırdı. Utanıyordu onun gözlerine bakıp yaptığı vicdansızlığı hatırlamaya. Rüzgâr sinirle bir anda ayağa kalktı. "Ben kafeteryaya gidiyorum, bir ihtiyacın var mı?" Sesi eski soğuk, buz tutturan haline bürünmüş, içini üşütmüştü.

Esme yutkunurken sadece kafasını sallayabildi olumsuz anlamda. Rüzgâr hızla yanlarından uzaklaşırken genç çift onlara üzgünce bakıyor, kendilerince onlara acıyorlardı.

Esme yutkunarak kafasını aşağı eğip kucağında bağladığı ellerine bakarken kederle gözünden süzülen bir damla yaş, yanaklarından aşağı narince damladı. Ardından bir tane daha ve art arda gelen yaşlar ellerine damlamaya başlamıştı. "Esme Hanım sıra sizde." Elinin tersiyle gözlerini kurulayıp hemencecik, burnunu çekti. Ona seslenen genç kıza dönerek, "Geliyorum." dedi titrek sesiyle. Yan koltukta duran çantasını alarak ayağa kalktı. Ona üzgün gözle bakan hamile kadına tebessümle bakıp "Allah bağışlasın, evlat acısı tattırmasın." dedi. Bunu yaşayan birisi olarak içinden gelerek söylemişti. Küçük Esme büyümüş, anne olacakken yaptığı seçim yüzünden çok büyük acılar çekmişti.

Kontrolleri korktuğu gibi kötü geçmemişti. İçi rahat bir şekilde dışarı çıkınca, Rüzgâr'ı duvara dayanmış, bakışları camda dışarıyı izlerken buldu. Karısını fark edince sırtını yasladığı duvardan uzaklaştırıp ellerini paltosunun cebinden çıkardı. Esme'nin yanına yaklaşıp yüzüne bile bakmadan mesafeli sesiyle "İyi misin?" diye sordu hissizce. Sadece 'İyi misin?'

Aslında onu orada bırakıp kalbini kırmamak için yanından uzaklaşırken, onun gözlerinin dolduğunu hatta köşeyi dönerken ağladığının bile farkındaydı. Yanına gidip ona sarılmak, ağlama demek gelse de içinden, sonra aklına yine onun hiç düşünmeden kıydığı bebekleri gelince kendisiyle savaşa giriyordu. Bir yanı yumuşasa da içinde hâlâ sert bir taş olan kalbini taşıyordu. Esme belli belirsiz kafasını sallayınca birlikte yürümeye başladılar. Asansörün yanına gelince Rüzgâr düğmeye bastı.

"Reçeten nerede?"

Esme kocasına hiç bakmadı. Elinde sıkıca tuttuğu çantanın askısıyla oynarken elindeki kâğıdı ona uzatınca Rüzgâr hızla önden yürürken "Bekle, ben arabayı getireyim." Esme'ye konuşma hakkı bile tanımadan çıkış kapısına yönelip hızla dışarıya çıktı. Esme nefesini dışarı salıp paltosunun önünü ilikledi. Çıkışa doğru gidip soğuk havaya adımını attı. Buz gibi hava yüzüne vururken, esen yelle saçları dalgalanıyordu. Kol çantasının askısını uzun ayarına getirip boynundan çapraz taktı. Ellerini cebine koyup arabanın gelmesini bekledi. Birkaç dakika sonra spor araba önünde durunca, hiç beklemeden arabaya yanaşıp kapısını açtı ve ön koltuğa oturdu. Arabanın kliması açılmış, içerisi sıcacıktı. Burnuna izmarit kokusu geldi. Önce yanıldığını düşündü. Sonra kokunun hâlâ gitmediğini anlayınca kafasını kocasına doğru çevirdi. Yok canım. Onu daha önce hiç sigara içerken görmemişti. İçse anlardı. Adamla aylardın aynı evde kalıyor, aynı yatağı paylaşıyorlardı. Rüzgâr, Esme'nin kendisine baktığını fark edince gözlerini baktığı yoldan kısa bir an ona çevirdi. Esme kısılmış gözlerle, "Sen sigara mı içtin?" diye aniden sorunca, Rüzgâr bu soruya ne kadar şaşırsa da yoldan ayırmadığı gözleri gizemle kısıldı. "Evet." dedi.

"Niye içtin?" diyerek sorduğunda bu sorunun farklı algılanacağını düşününce de hemen bezgin bir manevra yapıp "Yani sigara sağlığa zararlı... Ondan." diyerek yumuşattı.

"Sağlığımın senin için önemli olacağını düşünmemiştim!"

Esme bakışlarını tekrar yola çevirdi. Sırtını koltuğa yaslayıp hiç umurunda değilmiş havasını takınarak, havai sesine duru bir hal verdi. "Elbette ki önemli değil... Umurumda bile değilsin."

"O zaman niye sordun?" derken adamın yola bakan yakışıklı yüzü asıldı. "Unuttun galiba, aynı evde yaşıyor, hiç istemesem de aynı yatak da yatıyoruz. Yanımda bir kül tablasıyla uyumak istemem herhalde."

"Tek sebep bu yani!" Kısa bir an gözlerini çevirip yüzünü kuşkuyla süzdü.

"Elbette, istersen uyuşturucu kullan bana ne! Hatta sen sigarayı boş ver; direkt damardan gir, öyle az az içmekle ömür kısalmaz, altın vuruş yapmak lazım!"

Alien

Rüzgâr onun iğneli laflarına ne kadar alınsa da duruşu bunu belli etmiyordu. "Uzun zaman önce bırakmıştım!"

"O uzun zamanlar geride kalmasın ya da sen başka yerde kal... Bak bu iyi fikir, sen sigarana dön, ben de tek başıma..."

"Esme, çenen yine açıldı..." Rüzgâr arabayı sağa doğru çevirip kaldırımın yanına seri hareketle çekti. Arabayı durdurunca karısına bakıp; "Torpidoda cüzdanım var, verir misin?" dedi dalgın bakışları altında.

Esme önündeki torpidoya uzanıp açtı. En üstte duran cüzdanı kaldırınca, gözleri altındaki şeye kaydı. Cüzdan elinde öylece kalakaldı. İçine uzanıp soğuk metali iki parmağıyla, iğrenir gibi tutarak kaşlarını çattı. Sanki dili ağzının içinde şişiyordu. Rüzgâr'a elindekini sıkıntılı bakışlarıyla gösterip kekeleyerek, "Bu-bu ne... Bu?" diye inler gibi dehşetle söylendi.

Rüzgâr elini ona uzatınca Esme geriye aniden çekilip almasını engelledi. Aslında genç adam istese tek hamlede elinden alırdı. Ne var ki yapmadı. Onun ürkek bakışlarını görünce vazgeçti. "Bu ne?" Cevap bekliyordu bakışları.

"Ne olduğunu biliyorsun, koy onu yerine." Rüzgâr elini ona doğru tekrar uzatınca, "Birisinden mi korkuyorsun?" diyen genç adamın ifadesiz gözleri parladı. "Bu mümkün mü? Elbette ki hayır, sadece tedbir amaçlı..." Sesi sert usançla çıkmıştı. "Unuttun mu bana ne dediğini?" Sert bakışlarını karısının gözlerine mıhlayarak, eliyle "ver" işareti yaptı. Onun şu anda bundan korkup etkilenmesini istemiyordu. Ama bilmediği, genç kızın zaten korktuğuydu. Esme elbette ki biliyordu... Onun karanlık işler yaptığını duymuştu ama şimdi bu işin içinde olduğuna hiç de inanası gelmiyordu. İyi de neden? O kötüydü, kabaydı, acımasızdı! Neden bu ifadeler şimdi kalbinde daha farklı anlamlar taşımaya başlıyordu? Onu tanıdıkça, kötü yüreğinin içinde sanki kıyılara sıkışmış çıkmayı bekleyen ay ışığı var gibi geliyordu. Sahi bunu ne zaman ummaya başlamıştı? O karaydı. Kapkara, namı gibi, gözleri gibi kara... Dişlerini sıktı. Bana sabır ver Allah'ım, ben de esamisi kalmadı. "Nasıl bir pisliğe bulaştığın umurumda değil, yeter ki bana sıçratma. Senin yüzünden birilerinin hedefi olmak istemiyorum."

"Buna müsaade etmem korkma." İfadesizi yüzü donuktu.

"Korkuyorum ki söylüyorum." Aslında o yanındayken hiç de korkmuyordu. Rüzgâr onun silahı bıraktığını görünce, torpidonun kapağını kapamak için öne doğru eğildi. Esme de aynı anda kapağı kapamak için oraya uzanınca, yüzleri birbirine çarpacak şekilde yan yana geldi. Tenleri öyle yakındı ki nefesleri birbirine karışıyor, ten kokuları burunlarını dolduruyordu. Bakışları birbirlerinin içinde yayıldı. Sanki onun içine daha önce geçiş yapmıştı bu gözler ve orada kalmıştı. Kara gözlerinin dehlizlerinde, hurma gözleri esir kaldı. Sanki birbirlerinin gözlerinde kaybolmak ister gibi, burada olmaktan mem-

nunmuşlar gibi sustular... Esme dudağını ıslatıp gözleri hâlâ ona bakarken "Birileri mi peşinde doğruyu söyle?" diyerek ciddi anlamda merakla sordu.

"Yok dedim, üsteleme. Korkma, sana birisinin zarar vermesi mümkün değil."

"Bilemezsin." Kız, gözlerini, kirpiklerinden yanaklarına, oradan da dudaklarına indirdi. Sert dudaklar kasılarak kıpırdadı.

"Sana dokunanı yaşatmam."

Esme afalladı, gözleri hırçınlıkla kısıldı.

Rüzgâr ona bir nefes kadar yakınken, dudakları arasındaki mesafe kafasını oynatsa kapanacakken, sadece kopkoyu bakıyordu. Ne kadar çok istese de ona dokunmayı, dudaklarını tatmayı, az önce öğrendiği sigara konusundan sonra onu istemeyen birisiyken, bir de tiksindirmek istemiyordu. Hep düşünür oluyordu bu ara, acaba öpücüğüne karşılık verse nasıl hisseder diye! Onunla yatmayı geçti, öpücüklerine karşılık vermesi bile yeter mi olmuştu. İşte buna sinirlendi. Bu küçük kızın alanına girmek, ona oyuncak olma düşüncesi beynini harekete geçirdi.

Rüzgâr geriye çekilerek bakışlarını ve teninin yakınlığını ondan ayırdı. "Korkacak bir şey yok, sadece tedbir amaçlı. Bir ihalenin ayağındayız. Ne zaman ne olacağını bilemeyiz!"

"Senin için korkan kim! Umurumda değilsin, belki o çok istediği şey olur..." Yalandı. Onun peşinde eli silahlı adamların olduğunu düşünmek bile midesine bir ağırlık oturmasını sağlamıştı. Rüzgâr hızla torpidoyu kapadı ve söylenerek arabanın kapısını açtı.

"Senin için bu kadar önemli olduğumu bilmek çok güzel..." Sesi kırgın mı çıkmıştı? "Evet. Ölsen de ben de kurtulsam..."

Esme hâlâ olduğu yerde sinirle sertçe kapanan kapıya bakıyordu. Allah'ım, neler diyordu! Ölmesini diliyordu. Bunu daha önce de dilemişti. Hem de milyonlarca kez fakat şimdi öleceğini düşünmek, onu ölü düşünmek... Bunu düşünmek bile içinde bilmediği bir duygunun canlanmasını sağlamıştı. Onu kaybetme duygusu. Aklı başka yerdeyken kocasının sitemini bile duymadı. Kafasını dalgınca salladı. Kendini koltuğuna hırsla atarak önüne döndü. 'Saçmalama Esme varsa var, bundan sana ne? Sevin işte o ölür, sen de kurtulursun.' Yine de içindeki ses susmuyordu. İnsan beslediği hayvana bile bağlanıyordu. Onunki alışkanlık, başka ne olabilirdi! Esme onun ölmesini istiyordu. Bu korku merhamettendi.

Öyleydi değil mi?

Kesin öyleydi!

Bakışları yolda ama ne zaman yola düştüklerini bile hatırlamıyordu. Rüzgâr arabayı bir dönemeçten çevirirken "İlaçların içinde özel kullanım fitilleri varmış, eczacı içine nasıl kullanılacağını yazdı."

Alien

Esme kafasını kocasına çevirdi. O sert suratına bürünmüş hâliyle onun farkında olmadan ön camdan yola bakıyordu. Belli ki sinirliydi. Direksiyondaki elini biraz fazla mı kavrıyordu? Ne kötüydü bu adam! Neden bana bir şey olmaz demiyordu! İçini niye rahatlatmıyordu? Ne var ki bir şeylere kızdığı belliydi. Onun artık neşeli ve kızgın olduğu anları bile anlar mı olmuştu? Gözleri kocasının kısılmış gözlerinde, kasılmış çenesinde, kemerli düz burnunda ve yine karalar bağlamış gözlerinde gezindi bir müddet...

Yanağının üzerine düşmüş gür kara kirpikleri, tenine tezat oluşturarak, siyahça uzanıyordu ileri doğru kıvrılarak. Allah'ım, bunu daha önce hiç fark etmemişti. Ne kadar da uzun kirpikleri vardı! Düz burnu, sanki bir cerrahın elinden çıkmışçasına mükemmeldi. Rüzgâr yakışıklı yüzünü bir anlığına yoldan ayırıp karısına çevirince, gözleri onun tuhafça bakan çatılmış bakışlarıyla karşılaştı. Kafasını yola çevirirken bu kızın aklından yine ne hinlikler geçiyor diye içinden geçirmeden edemedi. Arada yana kayan bakışları, yol boyu yürüyen insanların üzerinde gezindi bir an. Hava soğuk olmasına rağmen yağmur yağmadığı için, insanlar sokaklara dökülmüş, her bir köşeden birileri çıkıyordu.

Gözü yol boyu uzanan lüks kafelerde gezindi. Daha önce Esme'yle hiç dışarı bir yerlere çıkmamışlardı. Aklına gelen bu düşünceyle, bir an sonra ani bir kararla arabanın direksiyonunu kırıp, bir kafenin önünde durdu. Esme neden durduklarını anlayana kadar Rüzgâr emniyet kemerini çözmeye başlamış karısına dönmüştü. "Şu kafenin damla sakızlı Türk kahvesi çok güzeldir, içelim mi?"

Esme bakışlarını kafeye çevirdi. Bu kafeyi biliyordu. Birkaç defa arkadaşlarıyla gelmişlerdi. Çok güzel canlı müzik yapıyorlardı. Ortamı da serbest, çok rahattı. Ne zamandır arkadaşlarından kimseyi görmemişti. Fark etmemişti ama onları epey özlemişti. Belki birilerini burada görebilirdi. Birkaç arkadaş, birileriyle konuşma fikri, Allah'ım konuşacak insan bile yoktu çevresinde. Yakında konuşmayı da unuturdu herhalde. Tabii Rüzgâr'la kavga etmeyi keserse... Emniyet kemerini çözerken "Tamam, olur." dedi. Bu fikir hoşuna gitmişti.

"Sahile bakıyor iç rahatlatıcı ambiyansı var."

Rüzgâr kendi kapısını açıp dışarı çıkarken Esme çoktan çıkmış, kapıyı kapatıyordu. Yanına yaklaşıp normal bir hareketle uzandı. Esme daha ne olduğunu anlamadan kocası elinden tutmuş, kafenin girişine doğru yönlendiriyordu. Bakışlarını kocaman ellerin esir aldığı, kendi küçücük ellerine çevirdi. Aslında tutuşu o kadar narin, o kadar hafifti ki... İstese bir çırpıda onun kıskacından kurtulabilirdi ama bunu yapmak istemedi. Onun temasını tuhaf şekilde itaatle kabullendi. Bu hissi sevmişti. Tabii bu ayrıcalığı ona belli etmedi.

Kafenin kapısından içeri girince, yüzlerine içerinin sıcaklığı vurdu. Dışarından içeri girene kadar havanın bu kadar soğuk olduğunu fark

etmemişlerdi. Elinde not defteri olan garson onlara doğru geldi. Güler-yüzüyle yanlarına yaklaşıp; "Hoş geldiniz efendim. Sizi şöyle cam kenarına alalım isterseniz?"

"Olur."

Rüzgâr, garsonun gösterdiği iki kişilik ufak masaya doğru yöneldi, karısının sandalyesini tutup onun oturması için nezaket gösterdi. Esme iki seferdir fark ediyordu ki Rüzgâr ne kadar kaba saba olsa da nezaket konularını hiç es geçmiyordu. Bu, onun memnun olmasını sağlamıştı. Yerine oturunca kocası da karşısındaki sandalyeye geçti. Garson bakış-larını Rüzgâr'a çevirip "Ne tercih edersiniz efendim?"

Rüzgâr hiç tereddüt etmeden "Sakızlı Türk kahvesi." Bu sefer gar-sonun bakışları Esme'ye kaydı. Esme burnunu küçük cadı gibi kıvıra-rak biraz düşündü. "Bana da ondan." Bakışları kocasıyla kesişince, "Aslında Türk kahvesiyle aram yoktur, sırf merak ettiğimden." diye kendini açıkladı. Rüzgâr kolunu masaya dayayıp bakışlarını camdan dışarı çevirdi. Şu anda tam da olmak istediği yerde karısıyla baş başay-dı. Fakat aklı farklı şeylerle meşguldü. Esme bakışlarını bir anlığına kocasına çevirdi. Çok düşünceli bir hâli vardı. Düz bakışları camda oyalansa da aklının başka yerde olduğu o kadar belliydi ki. Esme ayağa kalkınca bakışları ona kaydı. Üzerindeki çapraz taktığı çantasını çıka-rıp masaya bıraktı. Sonra da paltosunun düğmelerini zarif hareketlerle açmaya başladı. Üzerindeki paltoyu çıkarınca, arka masadaki sandal-yeye uzanıp yanına çekti. Eşyalarını üzerine koyup ellerini geriye attı, saçlarını havalandırarak düzetti. Rüzgâr'ın bakışları, onun bu doğal hâlinin üzerinde memnunca dolaştı. Esme, kocasının ona baktığını fark edince yerine otururken, "Ne?" der gibi kafasını salladı. Rüzgâr'ın dudakları yukarı kıvrıldı kısa bir an, sonra elini çenesinde gezerken de bakışlarını kafede gezdirdi.

"Acıktın mı? Bir şey söyleyelim mi?"

"Yok, istemem karnım tok." Gözleri onun düşünceli bakışlarıyla kesişti. Bu adamın bir derdi vardı ama bir türlü kestiremiyordu.

Genç garson elinde tepsiyle yanlarına gelip sıcak fincanları büyük bir özenle masalarına bıraktı. Yanlarına da ufacık bardaklarla suyu da koyup, bakışlarını Rüzgâr'a çevirerek, "Başka bir arzunuz var mı efen-dim?" diye nezaketle sordu.

"Yok, teşekkürler."

Garson başını sallayıp saygıyla yanlarından ayrılırken, Rüzgâr uzun parmaklarıyla küçücük kahve fincanını eline aldı. İçinden buharlar tüten fincanı dudaklarına götürüp usulca keyfini çıkararak yudumladı.

Esme bakışlarını onun kahve keyfi yapan yüzünde gezdirdikten sonra kafenin içine baktı, her köşesinde ayrı bir özenle dolaştı. Belki bir tanıdık çıkar, birisiyle karşılaşır diye ama görünürde hiç kimse yoktu. Buna üzülerek nefesini dışarı salıp omuzlarını düşürdü.

Alien

"Birisini mi arıyorsun?"

O birisinin kim olduğunu ima etmesiyle, Esme'nin bakışlarının onun gözlerinden kayması bir oldu. O kişinin Mert olduğunu biliyordu. Kayıtsız bakışlarını cama çevirdi. "Hayır, sadece bakındım." dediğinde Rüzgâr gözlerini ondan cevap bekleyen bir şekilde çekmeyince, o da bakışlarını camdan ayırıp devam etmek zorunda hissetti kendini. "Ne öğrenmek istiyorsun? Eğer soracağın Mert'se, bunu doğrudan sorabilirsin! Hem biz onunla buralarda takılmıyorduk." Bu bilgiyi niye vermişti ki şimdi!

Rüzgâr nerelerde gezdiklerini merak ediyordu. Gerçi karısının ona masum geldiğini biliyordu ama o adamın ona dokunmuş, öpmüş olma gerçeğini de aklından yadsıtılamaz bir öfkeyle atamıyordu. Bunu düşündükçe bile sinirleri geriliyor, gidip onu bulmak, bazı aletlerini koparmak istiyordu.

Oysa Esme'nin aklı farklı yerlerdeydi. Ne kolay çıkmıştı 'Mert' kelimesi ağzmdan. Birkaç ay öncesine kadar onun adını söylemek bile içine bıçakların saplanmasını sağlıyordu. Adını andığı her an nefesi kesiliyordu. Ne zaman vazgeçmişti onu özlemekten! Fakat şimdi ne de yabancıydı dudaklarına onun adı. Dilinde telaşsız bir tını bırakıyordu. İçinde gereksiz bir telaş... Bir arkadaştan, eski bir hatıradan bahseder gibi seri ve duygusuz çıkıyordu adı.

Rüzgâr bunu fark etmedi tabii. O adamın isminin onun dudaklarından bu kadar tereddütsüz dökülmesine sinirlendi. Adamın hâlâ aklında, düşüncelerinde, hayallerinde olduğu düşünmek, kanının damarlarında deli gibi akmasını sağlıyordu. Esme onun karısıydı. Her şeyiyle vücuduyla, aklıyla, kalbiyle, beyniyle... Her şeyiyle onun olmalıydı.

Neler saçmalıyordu öyle, 'kalbi' de ne demekti? Kafasını salladı. Sesi kalınlaştı, gözleri hırsla parladı. "O itin adını ağzına alma!" Düşmanca davranmaları, derin bir tutkunun işaretiydi.

Esme'nin kaşları çatıldı. Ne demişti ki o? Sadece onun kafasındaki soruyu netleştirmişti. Kızgın bakışlarını hiddetli bakışlardan ayırıp, cama çevirip mırıldandı. "Senden önce o vardı!"

"Şimdi ben varım, benden öncesi yok!" Sesi hırıltılı çıkmıştı.

Esme onun dediklerini kafasında çözmeye çalışıyordu. Bu adam dengesizdi. Daha ilk gün ona 'ondan öncesini umursamadığını' söylemişti. Şimdi ise geçmişinde ve geleceğinde tek başına krallık kurmak istiyordu. Buna izin vereceğini sanıyorsa yanılıyordu. Önündeki kahve buz gibi olmasına rağmen fincanı alıp sinirle dudaklarına götürdü. Bir yudum aldıktan sonra hızla masaya koyup yüzünü huysuzca buruşturdu. Dudakları hırçınca büzülmüştü.

"Kahve de senin gibi sert ve acı, zehir gibi!"

Alien

İlgisiz bir tutumla Rüzgâr kahve fincanın yanındaki kuşlokumundan bir tanesini ağzına atarken "Çünkü soğuttun ve lokumundan da almadın!"

Onun pervasız tutumuna gıcık olan Esme kollarını göğsünün altında toparlayıp bağladı. "Zehir, neyle yenirse yensin, yine de zehirdir." dedi öfke ve küs bir inatla. O, dışarıyı izledi, Rüzgâr onu; bir müddet öylece oturdular. Sessizce, konuşmadan o anın keyfini çıkardılar ama bunu kabullenmediler. Ta ki Rüzgâr'ın telefonu çalana kadar! Genç adam paltosunun cebindeki telefonu alıp arayana baktı: "Cem." Beklediği haber gelmiş olmalıydı.

"Alo ağabey neredesin?"

"Bir şey mi oldu?" Sesi ifadesizdi. Dışarıya bir kavram sunmuyordu. "Evet, karşı tarafla görüşme ayarlandı. Günü belli oldu. Bir araya gelelim de nasıl olacağını bir konuşalım!" Yüzünde kısa bir gölgelenme oldu. "Tamam, Cem biz eve geçelim, sen de oraya gel, konuşalım!" Bu konu ciddiydi ve burada olmazdı.

"Oldu ağabey, şimdi birkaç imza işi var bitirince gelirim. Esme'ye selam söyle."

"Tamam, söylerim."

Ne düşünüyorsa bunu ifadesiz yüzünün arkasına ustalıkla saklayan Rüzgâr, telefonu kapayınca, ona ilgiyle bakan karsına döndü. "Sana selamı var." Esme kafasını salladı. "Kalkalım mı? Cem'le bir işimiz var! Acil!"

Esme omuz silkeleyip yan sandalyedeki paltosuna uzandı. Önünü ilikleyince çantasını tekrardan çapraz takarak masadan uzaklaştı. Rüzgâr'la birlikte kapıya doğru gidiyorlardı ki, kafenin kapısı açıldı. İçerinin sıcaklığı dağılıp, bir esinti saçlarını hafifçe dalgalandırdı:

İçeriye, saçları rüzgârla dalgalanan, sarı saçlı, mavi gözlü, kendisinden biraz daha uzunca, manken gibi bir kadın girdi. Eliyle saçlarını düzeltip yürümeye başladı. Esme gözlerini genç kadının üzerinde gezdirmeye başladı. Bu kadını bir yerden tanıyordu ama nereden! Sonra kadının bakışları kocasına kayıp irileşti. Rengi uçtu, yüzündeki gülücük silindi. Olduğu yerde dondu kaldı. Rüzgâr'ın vücudunun kasıldığını hissetmişti. Genç kadın afallamış vaziyette önce Rüzgâr'a baktı ve şaşkın, üzgün bakışları kendisine kaydı. Rüzgâr da kafasını çevirmiş, karısma bakıyordu şimdi.

Bu kadın da nereden çıkmıştı? Tam her şey yoluna giriyor derken, önceden yaptığı bir hata karşısına çıkıyor, pat onu ellerinden alıp savuruyordu. Her attığı yeni adımda, geriye doğru kocaman bir savrulmayla karşılık veriliyordu.

Ceren kendini çabuk toparladı. Yanındaki Rüzgâr'la ortak arkadaşları olan Fatma, gülerek Rüzgâr'a doğru yaklaşınca, o da mecburen onlara doğru yaklaştı. Bir sorun çıksın istemiyordu. Fakat attığı her bir

Alien

adımında, Rüzgâr'ın 'yaklaşma' der gibi uyarıcı bakışlarını ikazla üzerinde hissediyordu. Başını yere eğip bakışlarını eline çevirdi. Başka ne yapabilirdi ki? O, karısıydı! Kendisi ise sevgilisi...

Esme şaşkınca, çantasının sapını iyice kavradı. Diğer elini de cebine sokup mantosunu sıkıca tuttu. Onların karşısında başını eğmeyecekti. Gözlerine yaşlar gelmeye başlamıştı, birkaç defa kırpıştırıp gözyaşlarını geri itti. O manken bozuntusu yüzüne bakmazken, o burnunu gururla yukarı kaldırmıştı. Burada fazlalık gibi olmayı düşünmüyordu.

Rüzgâr'sa olanlardan ötürü, içinden tüm küfür sınırlarını zorluyordu. Eli kasılıp yumruk olurken, yanındaki karısının ne yapacağı kestiremiyordu. Lanet olsun, bundan beter çıkmaz olamazdı.

Fatma gülümseyerek elini uzattı. Sanki olanları bilmiyormuş gibi! Rüzgâr, o kızın şimdi boynunu kırıp gülen suratını dağıtmak istiyordu. Sırf gıcıklık olsun diye yaptığındansa, adı kadar emindi.

"Merhaba Rüzgâr, nasılsın?"

Rüzgâr bir an bocalasa da iri bedeni gerildi, esef bir tehditle ve kasılmış elini kadına uzatmadı. Sinirli kararmış tehditkâr bakışlarını gözlerine mıhlayıp soğuk çıkan otoriteyle, hükmeden sesi kabaca yankılandı. "Ne istiyorsun?" Fatma aldırmadı. Yüzündeki gülümseme bir o kadar sahte ve bilmişlikle meydan okuyan cinstendi. Sanki intikam naraları atıyordu gözleri. Sahteliğiyle parlayan gözlerini devirdi genç kıza baktı.

"Merhaba ben Fatma!" dediğinde küstahça yanındaki arkadaşına bakıp kızı gözüne sokar gibi inadına tıynetsizce gösterdi. "Rüzgâr, ortak arkadaşımız!"

Ne kadar da arsızdı!

Terbiyeye aykırı sözleri nasıl da gayet olağan bir şey hâline sokabiliyordu. Ne sanıyordu bu kadın kendini? Nasıl bir kadındı ki bu, yüzsüzlüğüyle karşısında hayâsızca durabiliyordu? Esme ne kadar bayılacak gibi olsa da bu aşağılama tüm gücünü tüketse de belli etmedi. Onlara kendini aciz göstermeyecekti. Yüzünden ne düşündüğü belli olmayan bir ifadeyle elini meydan okuyarak sırnaşık kadına uzattı. Asıl niyeti farklı olsa da bir rezaleti daha göze alamazdı.

"Ben de Esme." dediğinde boğazı acıdı ve biraz duraksadı sonra kocasının kendisine çekinerek bakan gözlerine aldırmazca bakmaya çalıştı. Dudakları acı bir alayla çarpıldı. "Rüzgâr'ın karısı." Sesindeki tiksinmeyi hissettirdi ona ve Rüzgâr'ın o anda vücudunu bir ürperti aldı. 'Karısıyım' derken tükürür gibi, arlanarak bakmıştı. Esme'nin bakışlarında gördüğü kırgınlık, '*ben bunu senin yanına koymam!*' bakışları, içine taş gibi oturdu. En ağır okkalı yumruklarla yıkılmayan adamın bir bakışla kalbi burulmuş, boğazı kurumuştu. Esme bakışlarını hiçbir şey olmamış gibi Ceren'e çevirip, "Merhaba!" dediğinde ise

yumruk yemiş gibi hissetmişti. Karısının yüreğine işleyen bakışlarından kendini güçlükle kurtardı.

Karşısındaki kadını öldürmek, her ne kadar da saçını başını yolmak istese de tüm suç onun değildi. Bütün suçlu onları bu hâle getiren, bu aşağılamayı yaşatan kişi yanında direk gibi dikiliyordu. Yüzündeki bütün kanın çekiliverdiğini hissetti. Tuhaf bir tatminsizlik duygusunun bilincindeydi. Birdenbire bütün günü tatsız bir hal almıştı.

Ceren başını yerden kaldırıp Rüzgâr'a hiç bakmadan bir anlığına Esme'nin gözlerine haya edip çekinikçe baktı, ama fazla kalmadı gözleri gözlerinde, zira hemen utancından çekti. Oysa o da seviyordu bu adamı, hem de deliler gibi fakat biliyordu Rüzgâr ona ait değildi. O yerini biliyordu. Şimdi görüyordu ki artık hiç gelmeyecekti. Korkusuz sert adam, karısını kaybetme korkusuyla ürkekçe bakıyordu. Boğazını temizledi, cızırtılı çıkan sesiyle kekeleyerek "Be-ben Ceren." Yanındaki Fatma bu gerilimden faydalanıp meydan okuyarak, sanki yaptığı gurur duyulacak bir şeymiş gibi, karşısındaki genç kızın gözlerinin içine bakıp utanmadan... "Evet, Ceren kocanın metresi..." diyebiliyordu.

Esme yutkundu. Midesine buruk bir acı saplandı. Bu çok fazlaydı. Ağzının içindeki dişleri sıkmaktan acıyor ama yine de ödün vermiyordu. Yüzüne yalandan bir maske takıp hiç aldırmıyormuş gibi oynayarak hayâsız kadının gözlerine yırtıkça baktı.

"Biliyorum." dediğinde, Ceren'in sesli bir biçimde nefesini tuttuğu duyuldu, Esme gözlerin üzerinde olmasına aldırmaksızın sorgusuzca devam etti: "Kocamın üzerime kaçak kat çıktığını, benim gibi tüm dünya biliyor. Boşuna gözüme sokmaya çalışma arkadaşını, bu bir şey ifade etmiyor zira!" Bakışlarını Rüzgâr'a çevirdi. Sertleşmiş esmer yüzü düşünceliydi. Siyaha çalan kahveleriyle büyük bir tarafsızlıkla, sanki içyüzünü okumak ister gibi titizlikle karısını inceliyordu. O ise hiddetle karşısındaki kadına öldürecek gibi hınçlanarak bakıyordu. Eğer gözlerle öldürmek mümkün olsaydı bunu şimdi yapıyor gibi duruyordu. Yay gibi gerilen bedenine bakılırsa, sabrının tükendiğini anlıyordu. İsterse öldürsün zaten şu anda hiçbir şey umurunda değildi. Sadece gitmek, kimsenin yüzünü görmemek istiyordu.

"Ben lavaboda telefonumu unutmuşum." dedi ve hızla arka tarafa yöneldi. Daha birkaç adım atmıştı ki gözlerindeki yaşları durduramadı. Deli yağmurlar kederle yanaklarından aşağı sıcacık akmaya başladı.

Rüzgâr, Esme'nin ne dediğini sonradan idrak etti. 'Telefon!' Hiç tereddüt etmeden kafenin ortasında Fatma'ya bir adımda yaklaşıp o kocaman ellerini gırtlağına doladı. Neye uğradığı anlamayan genç kadın bir anda kendini havada, ayakları yerden kesilmiş vaziyette buldu. Rüzgâr suratını ona yaklaştırıp sıktığı dişlerinin arasından, ateş saçan gözlerle sık nefesler alarak tısladı.

Alien

"Eğer onun gözünden, senin yüzünden bir damla yaş akarsa, senin boynunu kırarım. O değersiz azalarını bok çukuruna gömer, ait olduğun yere yollarım. Kendini asfalttan kazıtma..."

Genç kadın boğazındaki kocaman ellere kendini kurtarma amaçlı sarılmış vaziyette morarırken nefes almak için öksürüyordu. Kafedeki herkes onlara korkuyla bakarken, birkaç garson başlarına koşarak gelmişti. Rüzgâr kara gözlerinin üzerine kaşlarını çatarak, onlara tehditle bakınca, gerisingeri çekilmişlerdi. Ceren, arkadaşının canından korkarak ve kimseden yardım gelmeyeceğini anlayınca, Rüzgâr'ın koluna korkakça dokundu.

"Rüzgâr, bırak onu lütfen."

Rüzgâr kararmış soğuk bakışlarını Ceren'e çevirdi. Gözlerine korkakça bakan genç kız hışmından ürktü. "Eğer, bir daha sizi karımın yakınlarında görürsem, bırak aynı yolda yürümeyi, aynı sokakta olduğunuzu bilirsem... Sizi öldürürüm. Ceren bunu çok rahat yapacağımı biliyorsun değil mi?"

Ceren ağlayan bakışlarla bakıp konuşamadığı için kırgınca kafasını sallayınca, Rüzgâr elindeki kadını bir çöp poşeti gibi yere indirdi. Genç kadın apansız nefes alınca bacakları üzerine çöküp öksürmeye başladı. Ceren yerdeki arkadaşını kaldırmaya çalışırken, Rüzgâr sert adımlarıyla çoktan arka tarafa yönlenmişti.

Esme lavaboların olduğu bölüme geldiğinde bacaklarının gücünü iyice kaybetmişti. Bu nasıl kaderdi, nasıl yazgıydı böyle? Herkesin ortasında sevgilisiyle karısını yüz yüze getiriyordu. Gözyaşlarını elinin tersiyle silip yüzünü kuruladı. Onlara yıkıldığını, ağladığını göstermeyecekti. Az da olsa kalan gururunu onların ayaklarının altına sermeyecekti. Elini lavaboya dayayıp gözlerini kapadı. Birkaç dakika derince nefesler aldı.

"Telefonunu buldun mu?"

Esme anında gözlerini açtı. Rüzgâr'ın sesini duymak bile, yatıştırmaya çalıştığı galeyana gelmiş sinirlerinin tekrardan ayağa kaldırmaya yetmişti. Aynadan öfkeyle parlamış, nefretle harmanlanmış bakışlarını kocasının gözlerine mahzunca mıhladı. Sık aldığı nefesini duyulacak şekilde dışarıya soluyordu. Dişlerinin arasında sinirle konuşarak, "Telefonum sende. Tüm hayatım, geleceğim, şimdi de onurum!" Biraz duraksadı. "Git buradan." Duygusuz bir tavırla konuşan kocası bu davranışı, kaygılı hali kişiliğine aykırıydı. "Gitmeyeceğim..." İsteğini ortaya koyuş şekli ise hiç de soğukkanlı bir tutumda değildi. Güvence içinde yattığı limandan ansızın vahşi dalgalarla kaplı yabancı bir denize atılan bir sandal gibi hissediyordu kendisini.

Rüzgâr onun sinirli olduğunu, bunda haklı olduğunu da biliyordu. Yalnız kalmaya ihtiyacı vardı bunu da anlıyordu ama burası yanlış yerdi. Onun ağladığını, kızarmış gözlerinden anlamıştı. Şimdi dışarı

çıkıp o sürtüğün canını almak istiyordu. Onu öldürmeyip yarım bıraktığı için kendisine kızıyordu. Kendisinden ödün vermeyen tok sesiyle kat'i bir tutumla konuştu:

"Esme, eve gidiyoruz hadi."

Esme başını salladı. "Ben gelmiyorum. Sana git dedim!" Yüzünde alaycı bir tebessüm oluştu. Sanki bunu kocası anlamayacakmış gibi, gözlerine ulaşmayan gülücükle bakışlarını ona çevirdi. "Hadi, ne duruyorsun; sevgilin seni bekler, boş ver sen beni... Önce tüm dünyaya haykırdın boynuzladığı! Şimdi herkesin ortasında aşağıladın. Gururun depar atmıştır, egon tazelenmiştir işte..." Hızla arkasını döndü. Esme ondan artık korkmuyordu.

Rüzgâr sinirli bakışlarını üzerine sabitlemiş çenesini kıpırdatıyordu.

"Sana gidiyoruz dedim. Uzatma." Erkeksi dudakları gerginleşti. Aldırmadı karısının dediklerine. Sonuna kadar haklıydı. Söyledikleri içini acıtsa da sesini çıkarmadı. Ama ne var ki onu bırakmayacaktı.

"Lanet olsun sana, artık senin aşağılamalarından bıktım. Seninle hiçbir yere gelmiyorum. Senden en kısa zamanda kurtulacağım. Duydun mu beni? Nefret ediyorum senden, bir yolunu bulup... Gideceğim buralardan. Senin olmadığın yere..."

Rüzgâr karşısında öylece durmuş, donuk gözleriyle hareketsizce kendisine bakıyordu. Cansız mankenler gibi, sadece gözleri ve sinirden kasılan çenesi oynuyordu. Onun karşısında ruh gibi umursamaz durmasına dayanamıyordu Esme.

"Lanet olsun konuşsana! Ne bakıyorsan şapşal şapşal!"

Rüzgâr konuşmayınca, o da hareketlenip bağırarak yanından yürümeye çalıştı. "Boş ver, konuşma artık, senin yüzünü görmeye de sesini duymaya da tahammül edemiyorum zaten." Karısının kolundan kavradı ve sıktığının fark edemedi.

"Nereye gittiğini sanıyorsun?"

"Cehennemin dibine... Senin olmadığın her yer cennet bana..."

Bir anda Rüzgâr, Esme'yi kolundan kavrayıp su bidonunu omzuna atar gibi rahat bir hareketle aldı. Apansız olan eylem karşısında, hâlâ inanmaz bir tavırla başını sallıyordu. Çok fena sarsılmıştı doğrusu. Hatta bütün bu olanların bir kâbus olduğunu düşünmek istiyordu. Esme onun tutuşundan kurtulmak için debelenip omuzlarına vururken, Rüzgâr kayıtsız bir tonda, "Sana ne bu dünyada ne de öteki tarafta bensiz dünya yok. Evet. Cehennemse niyetin, oraya da benimle geleceksin. Bensiz ölümde yasak!" diye tok sesiyle, abartılı bir hükmedicilikle devam etti.

Onun söyledikleriyle dizleri uyuşukça kesiliyor, omuzları titriyordu. Esme omuzlarına vururken sıkıca tutulan bacaklarını oynatmaya çalışıyor, bir taraftan da bağırıyordu. "Bırak beni, seninle gelmeyeceğim. Bırak adi- zorba indir beni..."

Alien

Homurdanarak konuşan kocasını duyuyordu. Fakat bunlara aldırış ettiği yoktu onun. Beyni tuhaf, anlaşılmaz bir uyuşukluğa doğru kayıyordu. Rüzgâr ona aldırmadan lavabolardan çıktı. Kafenin içine girdi. Esme daha omzunda debelenirken, onlara şaşkınca bakan kafedeki hiç kimseye aldırmadı. Ceyda arkadaşını sandalyeye oturtmuş su içiriyordu. Rüzgâr yanından karısı omzunda geçerken şaşkınlıkla onlara bakıyordu. Bir an Esme'yle gözleri kesişti. Esme saçlarının arkasına gizlediği bakışlarıyla kafasını eğdi. Allah'ım herkese rezil olmuştu, o da dâhil! Kısık çıkan sesiyle Rüzgâr'ın kulağının dibinde fısıldadı. "Bunun hesabını sana soracağım." İnler gibi savurdu tehdidini. Rüzgâr, garsonun gülerek açtığı kapıdan çıkarken, "Bundan hiç şüphem yok karıcığım. Yaparsın..."diye donukça homurdandı.

"Hay karın kadar kafana taş düşsün. Mafya kılıklı herif" Rüzgâr homurdandı onun duymayacağı bir sesle. "O taş başka yerime düştü zaten... Yakıyor."

Rüzgâr arabasına yaklaşıp kapısına yöneldi. Omzunda kıpırtısız duran karısı, utancından yüzünü saçlarının arkasına saklarken, o, arabanın alarmını cebinden çıkardı. Sokaktan ve kaldırımdan gelip geçenler, onlara ya gülerek ya da merakla bakarak yanlarından geçip gidiyorlardı. Rüzgâr kimsenin bakışlarına aldırmadan karsını ön koltuğa doğru omzundan kaydırıp nazikçe yerleştirdi. Hızla kapıyı kapatıp onun arabadan inmesine fırsat vermeden, o kocaman cüssesinden beklenmeyecek bir çeviklikle spor arabanın dar koltuğuna yerleşip kapıyı da yine aynı hızla kilitledi.

Esme kollarını göğsünün altında bağlamış, suratını asarak yanında oturuyordu. Ne inmeye çalışıyor ne de kemerini bağlıyordu. Rüzgâr ona doğru dönüp kemere uzandı. Esme onun üzerine doğru geldiğini fark edince, ürkekçe cama doğru gerileyip sindi. Rüzgâr ona aldırmadan emniyet kemerine kavrayıp seri bir hareketle taktı. Esme onun varlığını üzerinde hissedince öfkeyle onu üzerinden itip bakışlarını yola çevirdi.

Arabayı evin önüne çektiğinde Esme onun arabayı durdurmasını beklemeden emniyet kemerini açtı ve araba durur durmaz kendini hızla araçtan dışarı attı. Sinirli adımlarla ona kapıyı açan korumaların yanından fişek gibi geçip hızla içeri girdi. Rüzgâr da peşinden içeri yöneliyordu ki; arkasından gelen araba sesiyle hızla ardına döndü. Bu aralar zaten her harekete tepki verir olmuştu.

Cem spor arabasıyla içeri girip sakince girişe çekti. Uzun boyuyla arabadan çıkıp arkadaşının yanına doğru yönelirken, Rüzgâr'ı kaşları çatılmış, sinirden kasılmış görünce aklına bir sürü kötü düşünce gelip yerleşirken, endişesinin sebebinin o malum konu olmamasını diledi. Bir şeyler ters gitmiş, kötü şeyler olmuş gibiydi. Zaten Rüzgâr'ın suratından bu, gün gibi açık okunuyordu. Adımlarını hızlandırıp yanına

doğru yürüyordu ki büyük bir gürültüyle yukarı kattaki cam aşağı indi. Cem silahına davranırken, Rüzgâr elini beline atmış ve kocaman bir boşlukla karşılaşmıştı.

Lanet okudu. Esme korkmasın diye silahını arabada bırakıyordu. Panik her yeri esir alırken, aynı anda bahçeye geçip o tarafa yöneldiler. Korumalar silahlarına dayanmış, tetikteki bakışlarını bahçenin her bir köşesinde titizlikle gezdiriyorlardı. Herkes pür dikkat bakarken ne olduğuna, o sesin nasıl çıkıp koca camın nasıl parçalandığına... Başka bir şey daha büyük bir gürültüyle aşağı dalgalanarak indi. Bunun kitap olduğunu anlayınca Rüzgâr'ın içi rahatladı. Cem silahını indirirken korumalar şaşkınca yere düşen nesnelere bakıyorlardı. Rüzgâr ve Cem bir an eve ateş edildiğini sanmıştı. Rüzgâr soğuk bakışlarını camdan ayırıp arkasını dönünce, Cem'i o panik halinden kurtulmuş, pişkince dudaklarını birbirine bastırarak gülmemek için kendini zorlarken buldu. Ardında elini burnunun kemerinde gezdirip saçlarına doğru götürürken dudakları hafifçe kıpırdanınca, Rüzgâr işaret parmağını ona doğru sallayarak tehditkâr bari şekilde "Sakın!" diye tısladı.

Cem ellerini teslim olur gibi havaya kaldırıp eve doğru yürümeye başladı. Rüzgâr cama kısa bir bakış daha atıp kafasını sallayarak korumalara yürüdü. İki koruma da panik halde, elleri tetikte hâlâ neler olduğunu anlamaya çalışıyorlardı. Bakışlarını patronlarına odaklamış; ne diyecek diye, takayyütle onu izliyorlardı. Rüzgâr ellerini cebine koyup başlarına dikilirken, onlara ne diyeceğini düşünüyordu ve aklına hiçbir şey gelmiyordu. Az öneki yaşadığı panik yüzünden sanki beyni çalışmayı reddediyordu. Bir an eve kadar geldiklerini ve ona zarar verdiklerini düşündü ve anında nefesi kesildi.

"Dikkatli olun kuş uçmasın, iki katı dikkat istiyorum. Gözlerinizi dört açın sorun çıkmasın." Koyu gözlerini cama doğru çevirip tekrardan korumalara döndü. "Bir de camcı çağırıp şu işi hallettirin." dedi.

Korumaların müdürü olan genci evi koruması için yeni görevlendirmişti. Yetenekli bir gençti. Polis akademisinden mezun olmuş ama göreve katılmamıştı. Ciddi bakışlarıyla ona bakıp kafasını sallayarak "Tamam, efendim." deyince Rüzgâr eliyle yerlerine dönmelerini işaret etti. Başka ne diyebilirdi ki zaten adamlara, 'karımı kızdırdım o da evi başıma yıkıyor' mu? Karısını 'kızdırmak' ve 'tepesine çöken ev...' Rüzgâr'ın bu düşünceyle dudakları yukarı doğru kıvrılırken, korumalar onun soğuk ve sert yüzüne alışık olduğundan, ona uzaylı görmüş gibi bakıyorlardı.

Asıl savaşı birazdan verecekti. Hem de zorlu bir savaş olacağa benziyordu. Derin bir nefes alıp burnundan dışarı saldı. Bu kadın tüm duvarlarını tek tek yıkıyor, sınırlarını genişletiyordu. Daha önce olsa bırak kendini anlatmayı, böyle bir şeyi yapan kişinin boynunu gövdesinden ayırırdı. Koskocaman adamlar bile karşısında el pençe divan

Alien

dururken, o küçücük inatçı cadı hiç korkmadan onun başına dünyayı kolaylıkla yıkabileceğini gösteriyordu. Bu kadına karşı zaafları olmaya başlamıştı ve bu hiç hoşuna gitmiyordu.

Esme'nin öfkesi tüm bedenini esir aldı. Kalbi acıyordu. İçinde bir yerler avazı çıktığı kadar bağırırken, o, dışarıdan hiç sesini çıkaramıyordu. Omzundaki çapraz takılı çantasını başından sıyırarak çıkarıp öfkeyle kenara savurdu. Aklı, düşünceleri bir sürü soruyla savaşa girmiş, kendini esir almıştı. Şimdi savaş meydanlarındaki yaralı askerler gibi hiddetli, can acısıyla karşısına çıkanı gebertecek kadar gözü karaydı. Bu evi yıkıp dağıtmak; ateşe vermek istiyordu.

"Lanet olsun sana Rüzgâr! Beni düşürdüğün durumlara bak. Sevgilin ve arkadaşı tarafından aşağılanarak ne hallere düştüm. Hem de niye(!) senin uçkuruna sahip olamaman yüzünden. Kör şeytan diyor git, tövbe tövbe... Onların karşısında karaktersiz gibi susmak zorunda kaldığıma inanamıyorum... Hızlı adımlarla komodine doğru gidip, eline geçen ilk şeyi (Demir çalar saati) hiç düşünmeden cama doğru savurup dışarı fırlattı. Camdan çıkan kırılma sesi ve her yere yayılan cam parçaları, aynı kalbi gibi etrafa dağılmıştı. Eline ne geçerse atmak istiyordu. Komodindeki kitabı aynı hızla kırılan camdan dışarı savurdu. Yatak örtüsünü elleriyle kavrayıp çekip yere doğru fırlattı. Bacaklarındaki güç gittikçe azalıyor yer çekimine yeniliyordu. Yavaşça yere doğru kaymaya başladı bacakları. Dizlerinin üzerine çöküp oturunca, ellerini kucağına koyup ağlamaya başladı. Kızarmış yanaklarından yaşlar usulca hiç telaşsız akıyor, boynuna doğru gıdıklayarak süzülüyordu.

Niye bu içini bu kadar çok yakıyordu! Yüreğindeki bu telaş, yorgunluk, kırgınlık neyin nesiydi! Daha kendi sorularına verecek cevabı yoktu. Oysa onları televizyonda dudak dudağa da görmemiş miydi? O zaman bu kadar içi acımamıştı ki... Sadece öfkelenmişti. Kırılmıştı. Rezil olduğuna, bunu dünyaya duyurduğuna üzülmüştü. Şimdi ise içindeki acı daha ağır, daha emsalsiz baskı yapıyordu. Farklıydı! Onu parçalamak, o kadının boynunu kırmak istiyordu. Ellerinin o kadına değdikten sonra kendisine değdirdiğine inanamıyordu. Daha dün sabaha kadar sarmaş dolaş uyumuştu onunla.

Rüzgâr içeri girdiğinde Cem'i televizyonu açarken buldu. Ellerini ceplerine sokarak arkadaşının yanına doğru yürüyüp tekli koltuğa oturduktan sonra boş bakışlarını televizyona çevirdi. Yukarı çıksa mıydı? Şimdi çok öfkeli, biraz yatışınca çıkarım diye düşündü. Başına yine ağrı saplanmıştı. Elini ensesine götürüp biraz ovaladı. Bakışları arkadaşına kayınca, soru soran düz bakışlarının üzerinde olduğunu fark etti. O sormadan kendisi cevap verdi:

"Kafede Ceren'le karşılaştık!"

Müjde Aklanoğlu

Cem'in kaşları yukarı kalkıp, neler olduğunu tahmin eden kurnaz bakışları itinayla salonda gezindirdi. "Bana Ceren'i parçaladığını söyleme!"

Rüzgâr tek kaşını havaya kaldırdı. "Bunu da nereden çıkardın?"

"Senin karın dışının gösterdiği gibi kedi falan değil, aksine içinde tam bir kaplan yaşıyor, hani şu kediciklerden olan var ya..."

Rüzgâr'ın biçimli kaşları çatılınca Cem geri adım attı. "Tamam, affedersin ama doğru olan bu." Ciddi tavrına döndü hemen. "Ne oldu?"

"Hiçbir şey!"

"Nasıl yani, bir şey yapmadı mı?" Genç adamın ciddi yüzüne şaşkın bir hâl geldi. Rüzgâr başını usulca salladı olumsuz anlamda. "Vay be, bunun acısını fena çıkaracak desene!"

Kaidesiz yüzü beklentiyle koyuldu. "Bunu da nereden çıkardın?"

"Konuşan kadın açık kitap gibidir ama susan kadın muamma!"

Rüzgâr ayağa kalktı. Düşünceli bir şekilde kapıya doğru yürürken aklına bir şey gelmiş olacak ki arkasını döndü. Ona bakan arkadaşına eliyle masayı göstererek; "Dosyalar orada, ben baktım, bir de sen bak. Belki gözümden kaçan bir nokta vardır. Ben birazdan gelirim." Cem ayağa kalkıp masaya doğru yürürken Rüzgâr merdivenlere yönelmişti. Odanın kapısına gelince biraz tereddüt yaşadı girip girmek konusunda fakat uzun sürmedi, kapıyı açtı. Esme yeni duş almış, camın önünde tahakkümle durmuş, dışarıyı izliyordu. Saçlarının hâlâ nemli olduğu belliydi. Hava soğuktu ve cam kırılmıştı.

"Üzerini değiştir, üşüteceksin!"

Esme hızla arkasını döndü. Gözlerinde beliren şok ve tiksintiyle bezeli hareleri kısa da olsa görmüştü. Suratı düşmüş, dudakları sinirle büzülmüştü. Gözleri ateş parçaları gibi kızgınlıkla yanıyordu. Suçlayıcı bakışlarını bir müddet kocasının üzerinde gezdirdikten sonra cama döndü. Sinirden tüm vücudu kasılıyordu. Ne kadar gidip onun suratını dağıtmak istese de kendini frenledi.

Rüzgâr ona doğru yaklaşıp hemen arkasında, elleri ceplerinde durdu. Odayı dolduran gün ışığı altın rengindeydi ve genç kızın üzerine nazlıca hareleriyle süzülüyordu. O birkaç dakika hiçbir şey konuşmadan öylece durdular. Esme soğuktan ürperince, vücudu hafifçe titredi. Dışarıdaki kuş sesleri odayı dolduruyor, köşedeki yoldan araç sesleri geliyordu. Rüzgâr ise her şeye rağmen bunu yapmaması gerektiğini biliyordu ama yine yapmak istiyordu. Elini ceplerinden çıkarıp onu omuzlarından sararak kendisine çekip yasladı. Esme kendini onun kollarının kıskacında bulunca, sinirle onu saran kolları çekiştirmeye başladı.

"Sen ne yaptığını sanıyorsun? Bırak beni!"

Rüzgâr yüzünü başına yaslayarak kulağının dibine sokuldu, sakin çıkan sesiyle, üzerine üflediği ateş gibi nefesiyle usulca mırıldandı. "Üşüyorsun!"

Esme daha çok debelendi kollarından ayrılmak için. "Sana ne bundan, üşüyen benim, bırak!"

"Hayır!"

"Ne demek hayır, bırak beni istemiyorum dokunma." derken aslında işin aslı hiç öyle değildi. Öte yandan ne kadar bırak dese de bırakmasını kat'i suretle istemiyordu. Şu anda birilerine ihtiyacı vardı ve o birisi de yine bu odun oluyordu! Kollarından ne kadar çabalasa da kendini kurtaramadı. Sonunda yorulup duruldu. Rüzgâr da onun sakinlemesiyle iyice kendisine çekip sırtını ılıcak göğsüne yasladı. Önüne doladığı kolu yumuşak göğüslerinin üzerinden geçiyor, tenini ısısını ve yumuşaklığını hissettiriyordu. Kafesteki kuş misali çırpınan kalbini sırtından dahi belirli bir çırpınışla hissediyordu. Bornozun altındaki sıcacık bedenini kendi teninde hissetmek çok güzel, bir o kadar da eziyet vericiydi.

Esme ellerini yanlarında yumruk yapmış, hırçın gözleri dolmaya müsait şekilde bekliyordu. Onun tenine yakın olan teni ısınıyor, içinde tarif edilemez bir akış başlıyordu. Kalbi niye böyle hızlı atıyor ya da onun tutuşu neden böylesine tüm benliğini rahatlatıyor bilemiyordu! Oysa ona kızgındı. Ayrılması lazımdı. Onun bu sıcacık, şehvet verici ısısından ve tutuşundan kurtulmalıydı. Aklı 'çek git' derken, kalbi 'burada kal bir kereden bir şey olmaz' diyerek ona başkaldırıyordu. Aklıyla kalbi yine savaşa giriyor, olan yorgun bedenine oluyordu. Rüzgâr'ın birkaç dakika sonra kollarındaki kadın rahatlayıp sessizce durunca, dudaklarını kulağına sürterek usulca hareket ettirdi. Kollarının baskısını arttırmasına rağmen, tutuşunda ondan beklenmeyecek bir naiflik vardı. Sanki hafiflerse, kollarından kayıp gidecekmiş gibi korkarak sarıyordu. Dudakları kulağına değerken yumuşacık mırıldandı.

"Özür dilerim!"

Esme onun ılık nefesinin boynuna ve yüzüne vurduğunu hissedince teninde bir karıncalanma oldu. Onu ayakta tutan güç çekildi. Bacakları titremeye başladı. Bunun korkudan mı, yoksa farklı bir duygudan mı olduğunu kestiremedi. Tenine çarpan nefesi içinin yanmasını sağlıyordu. Allah'ım, ondan nefret ediyordu! Hele bugünkü yaşananlardan sonra, neler oluyordu? İradesini nasıl böyle kolay kırabiliyordu. Bir de dudakları kulaklarına değerek hareket edince, karnına bir şeyler olmaya başladı. Tuhaf ve zevkli bir karıncalanma.

"Esme'm, gerçekten özür dilerim..."

Kendisinde konuşacak gücü kazanması kolay oldu. Onun ağzını açmasıyla büyü bozuldu. Her şey eski hâline çabucak döndü. Onun dokunuşlarına bu kadar çabuk tepki verdiği için, kendisine kızarak eski

hâlini aldı. "Neden, beni rezil edip onurumu kırdığın içi mi (!) yoksa sevgilinle bir araya getirip millete gösteriş yaptığın için mi?"

Boğuk ses kulaklarını tekrar esir aldı. Camdaki beyaz tül havalandı ve içeri hafif bir serinlik nüfuz etti. Genç kız sıcacık kollarda olmasına rağmen titredi. Elleri bornozunu sımsıkı kavradı. Onun titremesi soğuktan değil, daha farklı bir sebepten, duyacaklarından korktuğundandı.

"Seni üzdüğüm için..."

İşte bunu beklemiyordu Esme. O... O, özür diliyordu. Rüzgâr özür dilemezdi. Kırardı, dökerdi, eserdi, geçerdi ama bunu yapmazdı. O taş kalpli, odun kılıklı, despot mafya kocasıydı! Ağzını açıp bildiği tüm küfürleri onun suratına sıralamak istiyordu. Aklına ne geliyorsa yüzüne haykırıp suratına tırnaklarını geçirmek istiyordu. Yapacaktı da... Ağzını açıp yapacakken kocası konuşmasına devam etti: "Bilmiyordum orada olacağını! Bilseydim, seni oraya asla götürmezdim."

"Tabii canım, sevgilinle görüşmemiş olamazsın? Hah, bilmiyormuş(!) seni daha akıllı sanıyordum! Pişti olduk bak..."

Bunu daha önce hiç düşünmemişti. Rüzgâr o kadınla görüşüyor olabilir miydi? '*Görüşsün*' sana ne dedi iç sesi ama kabine bir bıçak saplandı, nefesini kesti. Onun hâlâ onunla görüşmesi, birlikte olması... Dişlerini sıktığından habersizdi. "Onunla benin hakkımda dalga geçiyor musun, beni boynuzlarken? Bak nasıl da aciz-mahkûm diye?" Gözlerinden sıcacık yaşlar, buz gibi olmuş yanaklarına akmaya başladı. *Durun, lanet olsun siz de nereden çıktınız şimdi.*

Durmadılar, birbiri ardına damlamaya devam ettiler. Burnu tıkandı. Yutkunurken, burnunu çekti. Rüzgâr onun ağlamaya başladığını hissedince, içinden bildiği tüm küfürleri kendisine sıraladı. Daha da sardı kollarını. Neredeyse bir bütün gibiydiler artık. İçine hapsetmek, orada saklamak, sakinleştirmek istiyordu. Onun üzülmesini istemiyordu ama yine onu kendi yaptığı, bencilce hatalar yüzünden hoyratça yaralayıp üzüyordu.

"Lanet olsun sana Rüzgâr, benimle dalga geçtin, onun önünde aşağıladın beni. Bak bu karım, bu da sevgilim diye herkese ilan ettin. Aferin sana... Nasıldı, zevk aldın mı? Egon tavan yaptı mı?"

"Onunla o günden sonra hiç görüşmedim. Ne onunla ne de bir başkasıyla..."

"Bana ne, istersen görüş!" derken derin derin burnundan soluyordu. *Bu doğru olabilir miydi? Kesin kandırıyordu. Yaptığı suçu ört bas ediyordu.* Onun ne kadar sağlıklı ve lanet olsun, yakışıklı olduğunu artık biliyordu. Sanki fark etmiyordu. Gittikleri yerlerde kızlar ona dibi düşerek bakıyordu. "Tabii, ben de yedim! Bu kadar zaman kadınsız kalacaksın... Ben de buna inanacak kadar safım... Güldürme beni... Hem umurumda değil kimi istiyorsan gör."

Rüzgâr kısa bir an durgun gözlerini yılgınca kapadı. Kendini rahatlatmaya ihtiyacı vardı. "Esme ne ona ne de başkasına o günden sonra elimi dahi sürmedim." Bunları üzerine basa basa söylemişti. "Bana inanmaman normal... Lanet olsun, seni tanımıyordum bile... Şimdi bu söylediklerime inanmasan da kimseye elimi sürmedim. O günden sonra hayatımdan kimse olmadı."

Esme'yi omuzlarından çevirip yüzü kendisine bakacak şekilde durdurdu. Esme başını yere eğdi. Onun, ağlamasını görmesini istemiyordu. Zaten lanet yaşlar da bir türlü durmuyorlardı. Rüzgâr saçlarının arasında gizlenmiş karısının yüzünü ellerinin arasına alıp narince yukarı kaldırdı. Gözleri ve burnu kızarmıştı ağlamaktan. Başparmaklarıyla yüzünü kurularken, kaçırdığı o güzel; hurma güzeli gözlerini gözlerinde istiyordu. Kafasını biraz aşağı eğdi. "Bana bak!" dedi tatlı bir emirle.

Esme yüzündeki elleri çekiştirip uzaklaştırmak istedi. Ona bakmak istemiyordu. *Bakarsa... Bakarsa ne? G*özlerinde kaybolacağını, onun yalanlarına inanacağını mı? 'Allah'ım... Neler düşünüyorum, bana ne onun gözlerinden?'

"Hurma gözlerini bana çevir!"

Esme duyduğu garip eylem karşısında kayıtsız kalamadı. Öyle tatlı buyuruyordu ki; kırgın bakışlarını hiç istemese de ona itaatkârca çevirdi. Gözleri, onun kömür karası gözleriyle karşılaştı. 'Hurma gözlü' demişti. Onu tanımasa üzülerek baktığına yemin edebilirdi. Sanki onun inanmamasından korkarak, bundan ciddi bir çekinikle kaçınarak bakıyordu. Gözlerinde tuhaf bir endişe, telaş kol geziyordu. Sahipsiz gemiler gibi dalgalarla boğuşur gibi, çaresiz...

Rüzgâr kasılmış dudaklarını yalayarak fısıldadı.

"Yemin ederim kimseye dokunmadım..."

Esme sadece baktı. Beyni buna inanmasa da, kalbi dünden razıydı sanki inanmaya. Bakışlarını kocasından derhal kaçırdı. Biraz daha gözleri onun bakışlarında kilitli kalırsa, her şeyi unutmaktan korktu. Ruhunu görüyordu bakışlarında ve bu saçmaydı! Yaptıklarını, çektirdiklerini ve hâsıl olduğu aşağılamayı unutmaktan... Korktu. Yüzündeki ellerini, küçük ellerine aldı. Suratından aşağı indirdi. Bir adım geriledi. Arkasını dönerken "Sana inanmıyorum... Gidebilirsin, istediğinle takıl... İstediğinle yatıp kalk, ne istiyorsan onu yap..." Ama umurundaydı. Umursuyordu işte. Ne oldu bilmiyordu ama şimdi bile kızıp o kadına gitmesinden deli gibi korkuyordu. Yüreğine ne oluyordu?

Rüzgâr onu kolundan yakalayıp, uzaklaşmasını engelledi. Tekrardan hızla kendisine çekti. Bu kadar yol, mesafe kat ettikten sonra; onun kollarından kuş misali uçup gitmesine müsaade edemezdi. Bunu istemiyordu. Biliyordu! Eğer izin verirse, şimdi gitmesine izin verirse, bir daha bu kadar yakın olmayacaktı. Şimdi bir de başında bu kadar büyük

sorunlar varken, onun varlığından ayrılmak istemiyordu. Sırtını göğ... ne yaslarken, incecik bileğini göğsünün üzerinde nazikçe tuttu. Elin... içindeki bilekten sebep nabzının hızlandığını zaten hissederken, elini... dayadığı göğsün hızla inip kalkması onu mahvediyordu. Başparmağı... la nabzını okşayıp onu yatıştırmaya çalıştı.

"Bana inanmadığını biliyordum. Senden başkasını istemiyorum... Bunun nasıl olduğunu bilmiyorum." Biraz duraksadı. Söyleyecekleri ona bile ağır geliyordu. Daha önce hiçbir kadını, kendi karısı kadar arzulamamıştı. Daha doğrusu o kadınlara bu kadar sabırlı zamanlar tanımamıştı. Yüzünü saçlarına doğru eğip burnunu ensesine sürterken, "Seni istiyorum, hem de her şeyden çok. Şimdiye kadar kimseye böyle şeyler hissetmedim, farklı bu... Sen çok farklısın!"

Bu sözler çok fazlaydı. Duydukları karşısında Esme'nin vücudunu bir panik dalgası sardı. Bacakları korkuyla titremeye başladı. Vücudu kasıldı, nefesi dondu kaldı. Bunu beklemiyordu ve şimdi içini kesif bir telaş, salt bir korku esir almıştı. O işi yapmak. Allah'ım bunu kaldıra-bileceğini hiç sanmıyordu. Rüzgâr onun paniklediğini anlayınca, ona yaptığı vahşeti hatırlayınca, onu sakinleştirmek için, "Hşşş! Bunu şimdi yapmayacağım, korkma!" dedi yatıştırıcı sesiyle. "Şimdi değil."

An itibariyle Esme bu sözle rahatladı. Onun sözüne nasıl güveniyordu bilmiyordu ama güveniyordu. Rüzgâr onun yumuşadığını hissetti. Burnunun dibindeki saçlar böyle muhteşem kokarken, onun yanından gitmesini şimdi hiç istemiyordu. Yüzünü saçlarına sürtüp onun yabani orkide kokusunu içine çekti. Esme de bunu fark edince, istem dışı altdudağını dişlerinin arasına sıkıştırdı. Kafasını oynatamıyordu. Rüzgâr elindeki bileği bıraktı. Diğer elini de düz karnına doğru kaydırıp onu kendisine çekti. Kocaman eli açılmış, karnında çiçek gibi duruyordu. Diğer elini kaldırıp bornozunun üzerindeki saçları kenara çekti. O, elinin altında, bu havlunun içinde çırılçıplaktı fakat dokunamıyordu. Bu ne azaptı, ne kötü habis bir seçim! Saçları ensesinden kayınca, beyaz boynu ve ensesi açığa çıktı. Eli bornozunun yakasına kaydı. Bu kadarını görmek ona yetmiyordu. Hafifçe kaydırıp omzunu açıkta bıraktı. Küçük narin omuzları ona dokunma, tatma isteği uyandırıp; kıvrandırmaya yetiyordu.

Esme'nin bacaklarında hâl kalmamıştı. Eğer karnındaki el o kadar sıkı tutmasaydı, kesin yere kapaklanırdı. Şimdi korkuyordu fakat ne yapacağını da müthiş derece merak ediyordu. Rüzgâr aşağıya eğilip burnunu usulca narin tenine sürttü. Genç kız onun ılık nefesini boynunda hissedince, nefesi kesildi ve öylece donup kaldı.

"Çok güzel kokuyorsun." dedi boğuk bir sesle. Zaten sesi ona olan arzusunu yansıtır nitelikteydi. Dudaklarını onun narin tenine sürttü. Ondan beklediği ve korktuğu tepkiyi almayınca, usulca boynuna değdirip ufacık bir buse koydu. Usul usul ürkütmeden devam etti önce. Son-

Alien

ra bir tane daha ve öpücükleri ateşlenip boynunda ıslaklıklar bırakarak gezmeye başladı. Sert dudaklar yumuşacık tenle bütünleşti. Esme gözlerini kapamış, rüyada gibi onun kollarında kıpırtısız duruyordu. Burnundan değil, hafif aralanmış dudaklarından soluyordu. Boynunu ona yol açmak için yana kırmış, onun öpücüklerinin tadını çıkarıyordu. Aklında ne nefret ne de kızgınlık kalmıştı. Şu anda sadece bu anı yaşıyordu, karnındaki kelebeklerle dans ediyordu.

Rüzgâr'ın eli açık yakasından aşağı usulca kayıp göğsünü çekinikçe kavradı ve Esme'nin gözleri bir anda açıldı. Bunu beklemiyordu. Rüzgâr onun çok büyük olmayan ama avucunu dolduran ve hatta onun ellerine çok da uygun olan göğsünü okşamaya başlayınca, elini oraya kaldırıp çekmeye çalıştı. "Hşşt, sadece dokunacağım!" dedi yine boğuk sesiyle. Ufacık eli dondu kaldı. Rüzgâr'ın sesi boynuna çarparak içine süzülürken, tüyleri dikildi. Poposunun nereye değdiğinin gayet iyi farkındaydı. Arkasındaki sertliği tüm ihtişamıyla hissediyordu. Korkup kaçsa mıydı? Yoksa sadece bu anın tadını mı çıkarsaydı bilemiyordu!

Sadece dokunacaktı. Bir şey yapmayacaktı! Öyle söylemişti. O da onun bu sözlerine inanıp bu anın tadını çıkarmaya karar verdi. Rüzgâr kasıkların poposuna yaslarken, ne kadar panik olsa da kaçmadı. Ona müsaade etti. Kocaman eller göğsünü avuçlayıp okşarken, daha önce olmamış bir şey oluyordu. İçinde bir kıpırdanma, tuhaf his geçişleri yaşıyordu.

Açıkta kalan göğsü içeriyi saran ılık havayla ürperip dikleşirken, göğüslerinin, onun elinin dokunuşuna nasıl arzuyla tepki verdiğini hissedebiliyordu. Rüzgâr göğüs ucunu başparmağıyla uyarırken, "Seni o kadar çok istiyorum ki, eğer şimdi ayrılmazsam..." Sustu. Kesik kesik aldığı nefesi boynuna çarparken öylece kaldı. Kasıkları ağrıyor, bedeni iradesini zorluyordu. Kafasını başına yaslayıp sakinleşmeyi bekledi. Fakat ne mümkün, ne yaparsa yapsın onu almadan, sahip olmadan sakinleşemeyeceğini biliyordu. Bir anda göğsündeki eli çekip yakasını pratik bir şekilde kapattı. Kendini ondan uzağa çekip, boğazını temizledi. Cızırtılı çıkan sesiyle konuşmaya çalıştı:

"Üzerini giyinsen iyi olur, yoksa hasta olacaksın!"

Arkasını döndü usulcacık odadan ayrıldı. Esme'yi olduğu yerde boşlukta asılı kalmış gibi kıpırtısız bırakarak. Onu yakan sıcaklık tenini terk etmişti. Az önceki olanlar kafasını kurcalamaya başlamıştı. Onun dokunuşlarından hoşlanmıştı. Ona kendini koşulsuz şartsız emanet etmişti. Belki de durmasaydı şimdi... Gözü yatağa kaydı. Bu saçmalıktı! Onunla olmak istemişti. Ona sahip olmasına izin verecekti. Hem de tüm hücreleriyle, korksa da kalbi deli gibi çarpsa da onunla olmak, sorgusuzca meyillenmişti! Kafasını salladı. Cansız ayakları hareketlenip giysi odasına doğru giderken söylenmeye başlamıştı.

"Sen tam bir sürtüksün!"

Müjde Uğlanoğlu

16.Bölüm

Akşam yemeği vakti geldiği halde bir türlü aşağı inemiyordu. Tırnağı ağzında, bir eli belinde odanın içinde bir sağa, bir sola dolanıp duruyordu. Bugünkü olanlardan sonra onunla nasıl yüz yüze gelecekti? Bir akşam da yemek yemezse ölmezdi ya fakat karnı çok acıkmıştı ve bu odada tıkılıp kalmaktan çok sıkılmıştı. Yatağa doğru yürüdü, kendini üzerine gelişi güzel attı. Sırtüstü yattığı yatakta, gözlerini tavana mıhlayıp boş boş bakmaya başladı. Karnından gurultular gelmeye başlayınca elini karnına doğru götürüp, üzerinde hafifçe gezdirdi.

"Yemeğe gelmeyecek misin?"

Esme kafasını sesin geldiği yere çevirdi. Kaşları yukarı kalkıp düz bakışları onunla buluştu. Karanlığın içinde ay misali parlıyordu koyu gözleri. Oda loştu. Işık değil abajurlar yanıyordu. Bu adam ne ara gelmişti oraya? Onun bu kadar sessiz olmasına sinir oluyordu. Kocaman vücuduyla nasıl başarıyorsa bunu? "Hayır. Gelmeyeceğim."

"Acıkmış olman lazım, geç oldu."

Rüzgâr elini cebine koymuş, kapının yanındaki duvara omzunu dayamış, karısını izliyordu. Yatağa uzanmış, ayakları ucundan aşağı sarkıyor, saçları beyaz yatak örtüsüne dağılmış vaziyette tavana bakıyordu. Ne düşünüyordu ya da ne hissediyordu! Onun şu anda aklını okumayı çok isterdi. Artık ne düşünüyorsa dudaklarını oynatıyor, burnunu kıvırıyordu, düşünürken bile kendisiyle savaşır nitelikteydi. Acıkmış olması lazımdı. Ya da en azından sıkılmış... Normalde evin içinde bir sağa, bir sola gezer dururdu. Onun evin içinde dolaşıp duran varlığına alışmıştı. Ayak tıpırtıları bile hoşuna gider olmuştu

Esme birkaç saniye tekrar ona bakıp seyredildiğini anlayınca, bakışlarını onun yüzünden ayırıp tekrardan tavana çevirdi. Eğer ona bakarsa kızarması işten bile değildi. Ama karnı fena halde ağrımaya başlamıştı. Onun varlığıyla savaşmak zaten zorken, bir de gelip koca cüssesini, hatırla der gibi gözüne sokması, Allah'ım olanları unutabilse ya da hiç yaşanmamış sayabilse... Kafasına bir şey düşse de hayata dair her şey yok olsa. Hani filmlerde hep olur ya, gerçekte olsa ne güzel olurdu...

Rüzgâr usulca yanına yaklaşıp tepesinde dikildi. Işığı engelleyen vücudu gölgeler oluşturarak üzerine düştü. Esme istemese de bakışlarını ona çevirince, onun düz bakışlarıyla karşılaştı. Kaşları yukarı kalkmış, bakışlarını gözlerine dikmişti.

"Cem aşağıda bizi yemeğe bekliyor!"

Alien

"Ee, ne yapayım (!) git ye işte." başını yana çevirip yatakta göz temasını kesti.

"Esme saçmaladığının farkındasın değil mi?"

"Öyle mi? Hiç sanmıyorum."

"Elbette ki yaptığının farkındasın."

Esme kaşlarını çatarak ona baktı. Umursamaz bir tavırla omzunu silkip, yatakta yan döndü. Elini gözünün önüne getirip ona odaklanıyordu ki karnından guruldama duyulunca elini hızla karnına doğru götürdü. Dudağının iç kısmını ısırdı. "*Lanet olsun, tam zamanıydı!*"

Gözlerini şimdi de utançtan açamıyordu. Adama kafa tutuyordu ama midesine tutamıyordu! Sanki senelerdir aç kalmış gibi midesi ona kafa tutuyordu. '*Hah, bir sen eksiktin!*' diyesi geldi. Rüzgâr dudaklarını birbirine bastırarak elini saçına doğru götürdü. Tam bir inat abidesi... İri elini karısına uzattı. "Hadi kalk da içindeki inatçı olmayan Esme doysun bari"

"Sana gelmeyeceğim dedim ya git."

"Kalkmıyor musun?" Kaşının biri tatlı bir tehditle kalktı.

"Kalkmıyorum." Esme elini tutmayınca, Rüzgâr aşağı doğru eğilip elinden kavradı ve tüy gibi yukarı doğru çekiştirdi. Esme homurdanırken, o duru bir sesle "Sabaha kadar çalar saatle uyumak istemem." dedi. Bakışlarını derin bir sükûnetle karısının yüzünde gezdirdi kısacık da olsa.

Eliyle onun çenesinin altına dokunarak nazikçe yukarı kaldırdı. Esme gözlerini kıstı. Ona bu sabah söylediği şey aklına gelince "Misilleme mi yapıyorsun?" diye küs bir tabirle soludu. Rüzgâr'ın sesi inler gibiydi. "Bilmem, öyle mi yapıyorum(!)"

"Niye zorluyorsun?"

"Çünkü küçükhanım, çocukluk yapıyorsun. Bazen popona şaplak atasım geliyor seni yola getirmek için!" Esme aymazca dik bakışlarıyla ona baktı. Dudaklarının kıyısı mı kıvrılmıştı ne? Dudaklarını belli bir hırçınlıkla büktü. "Bazen o taş kafanı kırasım geliyor, sana laf anlatmak imkânsız."

"Esme..."

"Efendim Bay Zorba..." Rüzgâr bu kızla çene savaşına girerse, bir ömür başı çatlardı. O taş dediği kafadan da eser kalmazdı.

"İnatçı keçi."

"Büyükbaş."

"Kızlar büyükbaş sever ama..." Çapkınca baktı. Esme suratını düşürdü. "O senin tanıdığın kızlar ne sevdiğini bilmiyorlar... Midesizler..." dediğinde vakurca yüzünü havaya kaldırdı.

"Sen de onlardan değil misin?" Bunu söylerken hafifçe gülümsedi.

"Asla!" Ama sesi titredi.

Esme elini onun elinden çekerek, yanından ayrılmak için hareket lendi. Zaten olanlar aklından çıkmazken teninin sıcaklığı... O ellerin üzerinde giriştiği yolculuk... Yine neler düşünüyordu böyle? Bu adam çok rahattı. Sanki bugün onca şey yaşanmamış gibi. Tabii, beyefendi miz alışık kadınların orasını burasını mıncıklamaya... Niye dert etsin ki? Onu beklemeden odanın kapısından dışarı çıktı. Merdivenleri hızla inip mutfağa yöneldi. Geniş mutfağa girince, içerideki yemek kokuları bunundan içeri usulca sızdı. Bir kedi gibi yemekleri koklamak istedi. 'Allah aç kalanlara yardım etsin. Ben birkaç saatte ne hâle geldim.' Esme'nin kendi düşündüğüyle kendi dudakları yukarı doğru kıvrıldı. Annesi onu böyle dua ederken görseydi, "Tok evin aç kedileri, açın hâlinden anlamaz" derdi yine. Masaya doğru yaklaşırken Cem'e bakıp "Selam." dedi. Masadaki her zamanki yerine oturunca, yemekleri karıştıran yardımcılarına kaydı gözleri. Geç olmuştu ama kadıncağız hâlâ gitmemişti. Bir sürü de yemek yapmıştı. Belli ki Rüzgâr gelmeden servise başlamayacaktı. Rüzgâr içeri girip yerine oturdu. Bakışlarını ondan itinayla kaçırdı. Esme masada asılı kalan bakışlarını tekrar Cem'e çevirdi. "Kız arkadaşın nasıl Cem? Imm adı... Tatiane!"

"O, memleketine döndü."

"Neden, çok tatlı bir kızdı? Anlaşamadınız mı?"

"Evet, öyleydi." Bakışlarında hafif bir alaycılık yanıp söndü. "Ecem'le lavaboya gittikten sonra acılaştı hatta kıza bir şey oldu. Üzerimde saltanat kurmaya hazırlanan kız, doksan derece döndü hatta benden nefret ettiğini söyleyerek çekip gitti. Garip değil mi(!)"

"Terk mi etti?" Sesi çekinikten çok hımbıl çıktı.

Cem kaşlarını kaldırdı. (!) Esme, Cem'e bariz bir şaşkınlıkla bakıyordu, bunu algılayamadı. Söyledikleri gerçek olamazdı! Yok canım, kardeşi işi bu kadar ileri götüremezdi! Kimi kandırıyordu? Ecem'den bahsediyordu. O eğer kafaya taktıysa, daha beterini de yapardı. Zaten kızı rezil edip durmuştu. Bir de öldürecek gibi bakışları aklına geldikçe, onu alan adama acımaya başladı. Gözleri üzgünce Cem'e kaydı. Ne diyebilirdi ki zaten! Kardeşi ne yapıp edip sonunda ayırmıştı. Onun yerine özür de dileyemeyeceğine göre, o da en uygun şeyi yaptı.

"Üzgünüm, ne yapmış olabilir ki bilemiyorum!"

"Valla ne yaptı bilmem ama kız giderken şey dedi: Ben senin dokunmatik telefonun değilim, gibi bir şeydi."

Esme bunu duyunca gözlerindeki şaşkınlığı gülümsemeye dönüştü. Ne kadar zorlasa da kendini tutamadı, dudaklarının arasından kahkaha kaçtı. Onun ani gelen gülüşleri mutfağı doldururken, Rüzgâr da dâhil ona şaşkınlıkla bakıyordu. "Sahi o lafı söylemiş mi?"

Cem kuşkuyla gözlerini kıstı. "Evet de..." Bunda gülecek ne var anlamıyordu. O küçük yer elması kılıklı akıl küpü, kızı kaçırmayı başarmıştı. Ne yalan söylesin bu hoşuna gitse de ondan tırsmıştı. Bu kız

Alien

küçükken bu kadar zekiyse, büyüyünce düşünemiyordu. Karşısındaki adamı attan indirip eşeğe de bindirmez yayan yürütürdü. İyi ki küçüktü! Yoksa elinden nasıl kurtulurdu! Onun gibi birisiyle tanıştığını düşünmek bile akıllara zarardı. Ceyda Hanım çorba servisine başlamıştı. Esme kâsesini ona uzatırken hâlâ yüzünde tebessüm olarak asılı kalan gülümsemesini saklamaya çalışıyordu. Kardeşinin dediği şeye içten içe gülüyordu. Cem daha fazla dayanamadı. Merakına yenik düştü.

"Bunun aranızda bir anlamı var mı?"

"Evet, daha geçen gün sana..." Esme yine gülünce kelimesi yarıda kaldı. "Ne dedi?" Genç kız süzgün bakışlarını devirdi. "'Onun aşkları yeni çıkan cep telefonu gibi dokunmatik, beni tanımıyor da ondan' deyip duruyordu. O galiba senin tuşlu telefonun olmaya kafayı takmış!"

"Saçma?"

"Kardeşimin ilk aşkı oldun, onu diyorum! Ne yalan söyleyeyim kork ondan, kesin bu oyunu unutana kadar burnundan getirecek."

Cem'in gözleri duyduğu şey karşısında, tuhaf şekilde bakarken "Takma kafana o daha çocuk, yakında unutur." dedi ama yanıldı...

Yemek boyunca konuşmak istemiyordu. Önce karnını doyurmak sonra odasına çıkıp... Sahi, odasında ne yapacaktı ki? Yine sıkılacaktı! Gözleri çorbasına karabiber atan kocasına çaktırmadan kaydı, göz ucuyla izledi. Onun hiç de umursar bir hâli yoktu. Belli ki unutmuştu. Madem o hatırlamıyordu. Esme de bunu hiç yaşanmamış gibi sayabilirdi. Herkes yemeğine yoğunlaştı. O sofranın başındaki neşeli hâl, iki adamın da ciddi hâline dönüşmüştü. Belli ki kafaları doluydu. Sabahtan beri çalıştıkları dosyalar bu kadar yormuş olmalı diye umdu.

Çorbalar içildi. Ana yemek geldi. Esme önüne konan servis tabağındaki orman kebabını memnuniyetle izliyordu. Büyük bir iştahla yemeğine çatalını batırıp bıçağıyla etinden bir parça kopardı. Tam ağzına atıp tadını çıkarıyordu ki Rüzgâr'ın alaylı sesi duyuldu: "Ceyda sırada ne var?"

"Kadınbudu köfte efendim, siz çok seversiniz."

Rüzgâr bakışlarını karısına çevirip, "Evet, bayılırım!" derken Esme'nin gözleri istem dışı karşısında ona sırıtarak bakan kocasına kayınca, yuttuğu lokma boğazına takıldı. Elini peçeteye zar zor uzatıp öksürmeye başladı. Ona yiyecek gibi, edepsizce bakıyordu. Rüzgâr'ın dudakları memnun bir gülümsemeyle yukarı kıvrılmış, muzipçe onu izliyordu. Cem, Esme'nin bardağına su koyup ona uzattı. Esme bardağa uzanıp aldı dudağına götürdü. Rüzgâr yine muzipçe baktı. "Peki, tatlı ne var?" dedi.

"Hanımgöbeği efendim." deyince, Esme bu seferde suyu dışarı doğru püskürtü. Su genzini yakarken, burnundan bile gelmiş, burnunun

Alien

direğini acı acı sızlatmıştı. Cem onların arasında bir şeyler döndüğünü anlıyordu ama bunların yemekle ne alakası olduğunu kavrayamıyordu.

Esme bardağı masaya bırakıp temiz bir peçeteye daha uzandı. Yüzü kızarmaya başlamış, gözleri utangaçça masaya sabitlenmişti. Rüzgâr onun bu tatlı hâlinin tadını çıkarırken, Cem onun bu hâlini görünce endişelendi. "Esme iyi misin?" demeden edemedi.

"İyi-iyiyim, niye ne oldu?" Bakışları tuhaftı. "Kızardın da eğer kötüysen yemek falan..."

Esme, Cem'in lafi bitmeden sandalyesini geriye doğru iterek biraz bocaladıktan sonra "Şimdi gelirim" dedi. Mutfaktan çıkarken Rüzgâr'a öldürücü bir şekilde bakmayı da ihmal etmedi. Rüzgâr gözlerini ondan ayırmadan onun tatlı meydan okumasına, gözleri ışıldayarak karşılık verdi. Bu kız çok farklıydı. Ne düşündüklerini anlayabiliyor ne de yapacaklarını kavrayabiliyordu. Bir an pamuk şekeri, bir an kaplan kesiliyordu. Hele o masumluğu... Ne olursa olsun en ufak bir imada dahi kızarıp bozarıyordu. Bu, hoşuna gitmeye başlamıştı.

Cem eline dosyaları almış incelemeye devam ediyordu. Rüzgâr da dizine koyduğu laptopuyla verileri inceliyordu. Bu ihale onlar için çok önemliydi. Kaç aydır uğraşıp durdukları Fransız işadamlarıyla sonunda mutabakata varmışlardı. Bu işin olmasının başka nedenleri de vardı.

"Cari rasyolar hakkında ne düşünüyorsun?"

"Şimdilik iyi, bir şey düşünmeye gerek yok ağabey."

"Protokolleri hallettin mi?" Kısa bir an Cem'e baktı.

"İttifak kuruldu merak etme."

Kendilerini öyle kaptırmışlardı ki işlerine, Esme'nin elinde tepsiyle içeri girdiğini fark etmediler. Esme dikkatlice Cem'e doğru ilerledi. Tepsideki neskafe fincanını eline alıp önüne koyunca, Cem kafasını kaldırıp ona baktı. Sonra da sehpadaki buharı tüten kahveye, yüzündeki gamzesini açtırarak gülümsemesiyle "Teşekkür ederim" dedi.

Rüzgâr bakışlarını bilgisayarından kaldırıp, bir an onlara odakladı. Sonra ekrana bakmaya geri döndü. Esme kendine hazırladığı kupayı eline alıp onların karşısındaki tekli koltuğa oturdu. Kahvesini içerken bakışlarını Rüzgâr'a çevirip bir süre onu inceledi. Canı fena halde sıkılıyordu. Bir arkadaşa çok ihtiyacı vardı. Ya da konuşabileceği herhangi birisine! Onlar işleriyle öyle meşguldüler ki iki kelam edecek zaman bile bulamıyordu. Cem burada diye sevinmişti. En azından biraz sohbet ederler diye ama nerede... Adam geldiğinden beri o dosya senin bu dosya benim, bakınıp duruyordu. Gözleri kocasının elindeki bilgisayara kayınca, aklına gelen fikirle boğazını temizledi. Hiç düşünmeden lâppadak konuştu;

"Beni de sorup duruyor! Esme nasılsın? Ne var, ne yok, hayat nasıl diyor diye (!) ama ben bir türlü cevap veremiyorum." Rüzgâr kaşlarını

Alien

kaldırarak karısına baktı. Onun neden bahsettiğinden anlamadı. Gözleri soru yağmuruna hazırlanır gibi bakarken duru bir sesle konuştu.

"Kim soruyormuş seni?"

"Boş ver, cevap vermeyince küstü, uykusu gelmiş artık sormuyor(!)" diyerek mırın kırın etti.

Rüzgâr'ın kaşları çatıldı. Bakışları hafiften koyuldu. Bu kadın kimden bahsediyordu? Evden çıkmazken kim soruyormuş onu bu kadar çok? Esme onun bakışlarının karadığını görünce "Laptopum diyorum, sende diyorum! Hani versen de ben de arkadaşlarımla görüşsem diyorum!"

Cem onun neden bahsettiğini anlamıştı. "Ağabey Facebook'tan bahsediyor."

Rüzgâr'ın bakışları yumuşadı. Cem'in bilgisayarı masanın üzerinde duruyordu. Bakışlarını ona çevirdi. "Seninki şirkette." Esme'nin yüzü asıldı. Aylardır eline alamamıştı zaten. Elindeki kupayı evirip çevirmeye başladı. Rüzgâr da konuşmasına devam etti: "Ama Cem'inki burada! İstediğini yapabilirsin..."

Esme'nin istekli bakışları Cem'e kaydı. O da göz kırpınca, yüzü aydınlandı. Âlemlere akma zamanıydı. Kim bilir o yokken neler olmuştu! Esme elindeki kupayı sehpaya bırakıp yerinden kalktı. Masadan bilgisayarı alıp gidiyordu ki kocası hiç beklemediği bir şey yapıp sehpadaki kupasını eline aldı. Esme'ye bakarak "Bana getirmeyi unutmuşsun, bu iyi oldu." dedi ve kocaman bir yudum aldı. Karısı ona şaşkınca bakarken, kahve daha diline değdiği an yüzünü buruşturdu. "Çok şekerli, bunu nasıl içiyorsun?"

Esme sert bir bakış atıp; "Sen içeme diye yapmışımdır belki..."

"Hiç sanmıyorum."

Esme hızla yanma gelip kupasını elinden çekti. Elindeki laptopu dizine koyup yerine oturunca "O benim, sen kendi kahveni kendin al." diyerek onun içmesini umursamadan kupasını dudaklarına götürdü. Elindeki bilgisayarın kapağını açarken, ilgisini bir tek ona yoğunlaştırmıştı.

Rüzgâr'sa hâlâ onun natürel hâline bakıyordu. Az önce kahvesini yudumlamıştı. Fakat o şimdi hiç tiksinmeden onun içtiğini, afiyetle içiyordu. Bu hoşuna gitmişti. Esme ondan tiksinmemişti. Bir müddet onun harikulade yüzünü izledi. Ekrana bakarken, güzel gözleri ışıl ışıl sağa sola kayıyordu. Esme de izlendiğini anlamış olacak ki, "Onu alıp yukarı çıkabilir miyim?" diyen Cem, Rüzgâr'a laf bırakmadı. "Bir mail bekliyorum... Gelince çıkarabilirsin! Önemli olmasa tereddüt etmezdim..."

"Tamam, önemli değil... Sonra çıkarım."

Esme sayfasında dolaştı. O yokken neler olmuştu böyle, hem komşuları hem de okuldan arkadaşı olan Selen'den mesaj geldi.

"Wayyy, bizim kaçak teşrif etmiş demek!"

"Nasılsın tatlım? Uzun zaman oldu ama buradayım, döndüm..."

"Kızım merak ettik seni. Bir kayboldun yoksun. E tabii buldun yakışıklıyı, unuttun dünyayı. Biz de derdik Esme masum, akıllı kız. Ne masumu, asıl saman altından su yürüten senmişsin. Ne ara ayarladın kız bizden gizli o adamı, hem de iki arada bir derede(!)"

"Saçmalama, yok öyle bir şey... Hem boş ver beni! Siz ne yapıyorsunuz hangi âlemdesiniz?"

Selen görüntülü arama başlattı. ***"Kızım bomba haberlerim var ama anlatırken yüzünün şeklini görmem lazım."***

Esme bakışlarını Rüzgâr'a çevirdi. Elindeki bilgisayara öyle dalmıştı ki; "Arkadaşımla görüntülü konuşmam sizi rahatsız etmez değil mi?" derken bakışlarını Cem'e çevirip "Bunun kulaklığı var mı?" dedi masumca... Cem kafasını işlerinden kaldırmadı. "Yok, yanımda taşımıyorum."

Esme de onların yanında hiç istemeden görüntülü aramayı kabul etti; çünkü çok merak ediyordu olanları. Sesini iyice kısıp kendisi duyacağı şekilde ayarladı. Ekranda görüntü belirince gülümsedi. "Selam!"

Arkadaşı da ona gülümsedi. Esme sabırsızca; "Hadi anlat meraktan da çatladım." derken bilgisayarla neredeyse bütünleşti. Selen başladı anlatmaya, hocalardan, arkadaşlarından herkesten... Esme muzipçe kıkırdadı. "Bomba haber bunlar mı? Bence elinde patlamış senin."

"Hayır, kızım sona sakladım onu!"

"Neymiş söyle?"

"Valla kızım, okula bomba gibi düştü haber. Beren hamile."

"Ne?" dedi Esme önce. Şaşkındı. Hangi ara evlenmişti o kız? Az çektirmemişti okulda ona gıcık. "Evlendi mi?"

"Evlendin, hâlâ bu işin evlilikle alakalı olmadığını öğrenemedin mi? Herkes senin gibi kendini kocasına saklamıyor şekerim, gayrimeşru."

Esme öksürmeye başlayınca, Cem kahvesini dışarı püskürtmemek için kendisiyle savaş veriyordu. Rüzgâr bakışlarını sorgularcasına ona çevirmiş, kızaran yüzünü izliyordu. Kendini çabuk toparladı. Arkadaşı konuşmasına hâlâ devam ediyordu: "Hayır, kızım 'çipi' olacak." dedi şifreyle. "Eee, nasıl oldu bu?"

"Sen nasıl olduğunu bırak, kimden oldu diye sorsana?"

"Kimden?" Bakışlarını yana çevirdi kaşlarının altından baktı. "Hani seni ayartmak için hayal kuran salak var ya..." Esme'nin yüzü kızardı yine. Öksürmeye başladı. Karşındakiler bunu duymamış olsun diye dua ediyordu. Boğazı yırtılacak gibi öksürdükçe arkadaşı; "Su iç, su geçer." deyip anlatmaya devam ediyordu. Fakat duymuşlardı. Cem umursamaz davrandı. Rüzgâr kaşının altından ona kopkoyu bakıyordu. Bakışlarını kocasından kaçırdı. Utançtan kıpkırmızı olmuştu, lafı geçiş-

Alien

tirmek istedi. Başka zaman böyle konuşmayan arkadaşı bile kendini aşmış, o anı da bugüne denk gelmişti. Arkadaşını kırmadan çıkacağını söyledi, bilgisayarı kapatıp sehpaya bıraktı. Bakışları yerdeydi. Onların duyduklarını ortamdaki sessiz gerilimden anlıyordu. Esme yerinden kalktı. "Ben televizyon izlemeye çıkıyorum." Kapıya doğru gidiyordu ki; kocasının sesiyle olduğu yerde kaldı.

"Hazırlan... Dışarı çıkıyoruz!"

Esme bu kelimenin kendisine söylendiğinden pek emin değildi. Cem'e söylediğini sandığı halde bir umut arkasını dönmeyi de ihmal etmedi, bakışlarını ona çevirdi. Kocasının da kendisine baktığını göründe elini kaldırıp göğsüne dokunarak "Ben mi?" der gibi dokundu. Rüzgâr bakışlarını üzerinde dolaştırarak alayla kıvrıldı dudaklarının kıyıları. "Şu anda baktığım senden başkası var mı?" Cem kafasını kaldırınca; "Cem, bugünlük bu kadar yeter. Biraz da dışarıya çıkalım, sıkıldım." diye sordu. Aslında sıkılanın karısı olduğunu düşündüğü için bunu yapıyordu. "Ağabey daha işler bitmedi. Bitirin..."

"Cem, işler hiç bitmiyor, hadi bırak."

Esme'nin içini bir sevinç kapladı. Allah'ım dışarı çıkacaklardı, hem de eğlenmeye. Yüzü aydınlanırken çocuk gibi zıplamak bağırmak istiyordu hatta gidip o odun kocasına sarılmak bile istiyordu. Bakışlarını kocasından çekmeden ifadesiz olmaya çalışarak duruca söylendi: "Nereye gideriz, ona göre giyineyim?" Ama sesi sevindiğini ele veriyordu. Zaten kocası onun ışıldayan gözlerini görüyordu.

"Eğlence mekânlara giderken nasıl giyiyorsan; öyle giyin!"

Esme merdivenlere doğru yöneldi. Aklında bir sürü yer belirmeye başladı.

Üzerini değiştirmiş olarak aynanın karşısına geçti. Ağzına çengelli lastiğini alıp saçlarını tepesinde atkuyruğu yaparak sıkıca bağladı. Kulağına minik kalpli pırlanta küpelerini, bileğine deri ve metal karışımı ince bileziklerini takınca, makyaj çantasına doğru uzandı. Bugün hafif bir makyaj yapacaktı ve yaptı da kendisine natürel bir görüntü verdi. İşi bitince aynanın karşısında kendini incelemeye başladı: Üzerindeki uçuş uçuş şifondan floral desenli, spor askılı, dizinin epey bir üzerinde biten... Hiçbir dekoltesi olmayıp tüm dikkati bacaklarına toplayan, ufak çiçeklerle bezenmiş şipşirin bir elbiseydi. Ayağında platform topuklu rugan ayakkabısı... Uzun boyu o ayakkabılarla daha da uzun olmuştu. Yanına portföy, ayakkabısının takımı olan zarf şeklindeki zincirli çantasını da alınca, çıkmak için kapıya doğru yürümeye başladı.

Rüzgâr merdivenin başında, Cem'le dikilmiş çıkmaya hazır bir şekilde karısının gelmesini bekliyordu. Daha beş dakika önce geliyorum demiş hâlâ inmemişti. Merdivenlerde onun ayakkabısının topuk seslerini duyunca bakışlarını o tarafa çevirdi. Esme eteklerini estire estire

merdivenlerden iniyordu. Rüzgâr ağzı hafifçe açılmış, gözleri üzerine kilitlenmiş ağır çekimde gibi onu izliyordu. Daha aşağı inmeden parfümünün kokusu aşağı inip onu kuşatmıştı. Bakışları üzerinde gezinince ağzının içinden okkalı bir küfür savurdu. Bunu beklemiyordu. Lanet olsun, normal hâlinde bile daha olgun dururken, şimdi hem ateş parçası hem de tam yaşını gösteriyordu. Yanında kocası değil de ağabeyi gibi kalacaktı. Sonra bakışları onun üzerinden aşağılara doğru kayınca, dişlerini sıkmaya başladı. Gıcırdattığının farkında değildi. Sesinin kalın çıktığından habersiz bir anda söylendi: "Böyle mi geleceksin?"

Esme olduğu yerde kalıp bacaklarını yan yana getirdi. Çantasını yanına sallandırıp kaşlarını kaldırarak, duru bakışlarını kocasınınkine çevirdi. "Nesi var?"

Genç adam gözleriyle ateş saçar gibi baktı. "Asıl soru neyi?"

"Ben de onu diyorum neyi var?

"Üzerini giyinmiş, altını unutmuşsun herhalde! Yoksa fabrika iflas mı etti?" Esme üzerini eliyle düzeltip suratını tuhaf bir hale sokarken "Bunu da nereden çıkardın?"

"Baksana kumaştan tasarruf yapmışlar. Esme git üzerini değiştir, böyle hiçbir yere gidemezsin! Gelsen de bensiz eve gelirsin!" Sesi sert bir biçimde boşlukta asılı kaldı.

"O zaman kesin gelmeliyim." dedi ağzının içinde homurdanarak, o anda genç adam anlamadı kinayeli söylenmeyi... Cem elleri cebinde onların tatlı atışmalarını kurnazca bir hazla izliyor, Rüzgâr'ın farkında olmadan girdiği kıskançlık savaşına hayatında ilk defa tanık oluyordu. Herkesten beklerdi de Rüzgâr, işte onun bir kadını kıskanacağı aklının ucuna bile gelmezdi.

Esme küçük, soğuk burnunu vakurca dikleştirdi. Kendinden emin bakışlarına, bir meydan okuma yerleştirip; gözlerini kuşkuyla kıstı. Kollarını kaldırıp göğsünün altında bağlayarak, ayağını ritmik olarak yere vurmaya başladı. "Değiştirmeyeceğim." dedi kafa tutarak. "Benim giysime karışamazsın?"

"Senin her şeyine karışırım." Rüzgâr'ın da geri adım atacağı yoktu. Eğer bugün onu böyle bir yere götürürse kesin eve değil hapse giderdi. Bakışları karardı. Gözleri ateşler saçarak onun üzerinde gezinirken ağzı kuruyordu. Sinirli sesi titredi. "Böyle gelmeyeceksin. Seni bu kılıkta hiçbir yere götürmem, otursun evde bizi beklersin" dedi meydan okuyarak.

Esme bunu beklemiyordu. Bu adam ayağını sağlam yere basıyordu. Bu kadar hazırlandıktan sonra vazgeçmeyeceğini onun da bildiğine; emindi. Bu adama muhtaç olmaktan nefret ediyordu ama bu sefer ona pabuç bırakmayacaktı. Yine şeytanca yanı ağır bastı. Dudakları alayla yukarı kıvrılırken; "Neden, seni yanımda babam sanırlar diye mi bu

Alien

telaşın?" diye şımarıkça derhal lafa atıldı. Onu huzursuz etmek gururunu okşamıştı.

"Saçmalama!" Rüzgâr huysuzca homurdanarak ukdeyle baktı karısına. Duyduğu şeyle sinirleri tavan yaptı. Babası gibi mi gözüküyordu? Yok, artık! Onu yaşlı bulması bu sefer sinirini bozmuştu. Kesin özellikle böyle hazırlanmıştı, küçükhanımın gözlerindeki pırıltılı meydan okuma da bunu gösteriyordu zaten. "Bunu da nereden çıkardın? Yanında yaşlı falan kalmıyorum..."

"Aramızdaki yaş ve nesil farkından korkma, kimseye babam olduğunu söylemem! Bir asrın lafı olmaz aramızda."

Cem gülmeye başladı. Bu küçük kadın ipleri çoktan eline almış da arkadaşının haberi yoktu. Ne kadar kendini zorlasa da konuşmalarını duydukça dudaklarını sıkmaktan canı yanmaya başlamıştı. Rüzgâr ona öfkeyle bakınca "Ben dışarıdayım fazla gecikmeyin." dedi. Giderken de Esme'ye göz kırpıp doğru yolda olduğunu gösteren bir bakış attı. Esme de ondan cesaret alıp saçını savurarak merdiveni inip kocasına aldırmadan kapıya yöneldi.

"Başta götürmeyi teklif etmeyecektin." diye kısıkça mırıldandı. "Ayrıca hiç de yaşlı durmuyorsun, hatta yaşından daha genç gösteriyorsun üzülme." deyip Cem'in peşinden dışarı çıktı. Rüzgâr onun son söylediğini anlamadı. O sırada bakışları onun düz ve gecenin karanlığında gümüşi gibi parlayan bacaklarına takılmıştı ve yukarılara tırmandıkça içindeki öfke de artıyordu. Etek kalçalarının ritmine göre sallanırken zaten kısa olan boyu, daha da davetkâr duruyordu. Dişlerini sıkarak adımlarını hızlandırdı.

Rüzgâr yola çıktıklarından beri her ne kadar yola bakmaya çalışsa da gözleri karısın bacaklarına kayıyordu. Lanet olsun bu kadar düzgün olmak zorunda mıydı? En azından eteği biraz uzun olsaydı. Kör şeytan diyordu al eve götür, üzerine bol bir pantolon giydir hatta devamını getir... Çıplak bırak. Esme bakışlarını yola çevirmiş her şeyden habersiz, ışıl ışıl sokaklara bakıyordu. Bunu özlemişti. Aylar sonra ilk defa dışarı çıkıyordu. Yoldan gelip geçen insanları, yol boyu uzanan ışıklı süslemeleri... Dışarı çıkmak çok güzeldi. Rüzgâr, arabayı sahil sokağına girince kıyı şeridine yanaştırdı. Lüks eğlence merkezlerinin önünden ilerleyip Kar Tanesi adlı bir barın önüne yanaşıp durdu. Arabayı çalışır vaziyette bırakıp aşağı indi. Valeye fırsat vermeden karısının kapısını açtı. Esme ona bakarken önüne durup bacaklarının görüş alanını tekrar kapattı. Dişlerinin arasından fısıldayarak "Dikkat et, gazeteciler var." diye uyardı. Elini karısına doğru uzattı. Esme de onları fark etmişti. Etek kısmına çantasını koyup, elini kocasına uzattı. Küçük elleri onun kocaman ellerine değince içini bir elektrik hissi sardı. Zaten onunla teni ne zaman temas etse, bu mutemet his olur olmuştu.

Müjde Aklanoğlu

Rüzgâr küçük eli sıkıca kavrayıp barın kapısından içeri girerken, birkaç gazeteci önlerine geçerek önlerini kapamaya çalıştı. Barın korumaları yolu açarken, onlar da gazetecileri aşıp yürümeye çalışıyordu.

"Rüzgâr Bey, ne zamandır gece çıkmıyordunuz?"

"Esme Hanım yurtdışında olduğunuz söyleniyor doğru mu, ayrı mı yaşıyorsunuz?

"Özel bir kutlama mı var? Eşinizle sizi hiç bir arada göremiyoruz, aranız mı kötü?"

Rüzgâr başını gazeteciye çevirip sertçe baktı. "Oradan kötü gibi mi gözüküyor?" Adımlarını hızlandırıp karısını çekiştirerek içeri girdi: Esme'yle ilk karanlıkta uzanan dar bir koridorda ilerlediler. Sonra kocaman, çelikten, seslere karşı izole edilmiş bir kapı açıldı ve içeride yanıp sönen lazer efekti gözlerini aldı. Bir süre kırpıştırdılar gözlerini. Kulaklarını yüksek sesteki müzik doldururken fonda Demet Akalın'ın Türkan şarkısı çalıyordu. Her yer de dolmuş gibiydi. Gerçi daha bu az bile sayılırdı.

Elinde bardağı ya da sevgilisi olan bir sürü kişi dans ediyordu. Rüzgâr burayı biliyor olmalı ki hiç durmadan yürüdü. Köşedeki barın karşısındaki masaya yöneldi: Mor kadifeden U şeklindeki koltuğun ortasında bir masa, yönü de pisti görecek şekilde çevrilmişti. Masaya ilk karısının oturmasını sağladıktan sonra kendisi de yanına oturdu.

Ortada dolaşan garson yanlarına gelince bakışlarını ona çevirdi. "Ne alırdınız efendim?" dedi garson sesini yükselterek. Rüzgâr "Bir duble cin, sek olsun, bir de alkolsüz meyve kokteyli." diye karısına sormadan siparişi verdi. Esme öne atıldı. "İstersen bir de süt söyle, köşeye de kıvrılır uyurum(!) Sence oradan sana çocuk gibi mi duruyorum." kızgın bakışlarını garsona çevirdi. "Buzlu martini lütfen." Biraz duraksadıktan sonra "Yanında limon ve buz olsun."

Garson Rüzgâr'ı tanıyormuş gibi çekinerek baktı. Rüzgâr da önce karısına kaşlarını çatarak baktı, sonra da çekinerek bakan garsona kafasıyla olumlu işareti verip başından savdı. Cem yanlarına elinde bardağıyla gelip "Ben barda olsam sizin için sorun olur mu?" dedi. Esme kafasını kaydırarak bara doğru bakınca, esmer bir kadının ona doğru bakıp arsızca süzdüğünü gördü. Cem'e çevirdiği bakışlarıyla, "Sorun yok, keyfine bak." dedi. Cem uzaklaşırken Rüzgâr bakışlarını içeride gezdiriyordu. Esme de ışıldayan gözlerle içerinin her bir köşesini büyük bir merakla inceliyordu.

"Beğendin mi?"

Esme içeride yeni başlayan şarkı yüzünden onu anlamayınca ona doğru yanaşıp "Mekânı beğendin mi?" diye yineledi.

Esme kafasını olumlu anlamda sallayıp ayağa kalktı. Üzerindeki mini kot ceketini çıkarıp çantasının yanına koydu. Garson yanlarına tek elinde ustalıkla taşıdığı tepsiyle gelip masanın önünde durdu. Sipariş

Alien

ettiği içki önüne konarken, Esme aceleyle uzanıp aldı. Bardağın tepesine takılan limonu dudağına götürüp emerken, etrafı izlemeyi de ihmal etmiyordu. Gözleri köşeye takılınca alev aldı. Okuldan tanıdığı birkaç arkadaşı barda dikilerek, kendi aralarında muhabbet ediyordu. Bakışları arkadaşlarıyla kesişince; kızlar ona el sallayarak yanlarına doğru gelmeye başladılar: İki kız, bir erkek olan bir gruptu.

Sarışın genç kız sevgilisinin elini bırakarak ona doğru atıldı. Esme de ayağa kalkınca yanağına öpücük kondurup selamlaştılar. Arkadaki kıza elini uzattı. O kızı okulda görmüştü ama pek muhabbet etmişlikleri yoktu. Sadece adını biliyordu. Ona ve yanındaki adama elini uzatıp selamlaştıktan sonra bakışlarını kocasına çevirdi. Rüzgâr da zaten ona bakıyordu.

"Lara, bu..." Biraz duraksadı. Daha önce hiç bu kelimeyi kullanmamıştı. "Bu, eşim Rüzgâr." Genç kız kocasına gülümseyerek elini uzattı. "Merhaba, ben Esme'nin okuldan arkadaşıyım." Rüzgâr da onu duru bir sesle selamladı zira Esme onu 'eşi' olarak aksetmişti. Genç kız sonra erkek arkadaşını eliyle gösterdi. "Bu da benim arkadaşım, Levent." Genç delikanlı ona elini uzatırken Rüzgâr aynı ses tonuyla "Oturmaz mısınız?" diye kibarca sordu.

Esme şaşkınca kocasına bakarken, o elini diğer kıza uzatıyordu ve daha adını söylemeden kız elini uzatıp "Ben de Şule, okuldan." dedi kısaca. Gençler yanlarma oturup gülümsediler. Lara arkadaşına döndü.

"Okula gelmeyecek misin artık?"

Esme'nin bakışları kocasına kaydı. Ne diyeceğini bilemiyordu! Zaten kararları elinden alınalı çok olmuştu. Duyduğunu biliyordu ama o duymamış gibi yapıyordu. "Uyuz!" diye geçirdi içinden... Bakışlarını arkadaşına çevirip "Henüz değil." demekle yetindi.

Zaman ilerleyip konu koyulaştıkça Esme kendini muhabbete kaptırdı. Yüksek sesten onu duyamadığı zamanlar Lara'ya doğru yaklaşarak konuşuyor, sonra ondan da aynı tepkiyle onay alıyordu. Elini masadaki bardağına uzattığı zaman Rüzgâr'ın, Şule denen o kızla bir şeyler konuştuğunu fark etti. Kız eğilmiş, kulağının dibine çekinmeden konuşuyordu. Söylediği artık neyse beyefendinin hoşuna gitmiş olmalı ki dudakları yukarı doğru kıvrıldı. Esme'nin içinde tuhaf bir his belirdi. Gözleri kısıldı. Bir sinir dalgası tüm bedenini esir alırken, elindeki bardağı kafalarına fırlatmamak için kendini zor tutuyordu. Arkadaşı koluna dokunup ilgisini kendisine çekince, elindeki bardağı göstererek "Ben bara gidiyorum içkim bitti." Esme bakışlarını tekrar kocasına çevirdi. Rüzgâr da ona bakınca gözleri kesişti. Sinirli bakışlarını ondan ayırıp, "Ben de geliyorum." dedi. Yüzüne yalandan bir tebessüm takıp kocasına bardağını gösterdi. Eğer şimdi buradan gitmezse ya o kızın üzerine atlayacaktı ya da elindeki bardağı kocasının kafasında büyük bir zevkle parçalayacaktı. Bu adamın ilgi alanına girmeyen kadın var

mıydı? Rüzgâr kafasını sallayınca o da arkadaşının peşinden çantasını alarak ayağa kalkıp bara yöneldi. O kadın, gözlerinin önünde kocasına asılıyordu. Pis arsız! Kör müydü gözü, onlar evliydi. Ya ötekisine ne demeli! O yüz vermeseydi yaklaşmaya cesaret bulamazdı. Resmen üzerine atlayacaktı yanında o küçük sürtük. Sinirleri tekrar tavan yaparken bara gelmişti. Barmene bardağı uzatıp sinirle söylendi.

"Aynından..."

Arkasını dönüp onların olduğu masaya baktı. Şule şuh kahkahalar atıp heyecanla bir şeyler anlatıyordu. Gözleri her an kocasının üzerinde geziniyor, büyük bir açlıkla süzüyordu. Kör müydü bu adam, kızın ona yiyecek gibi baktığını görmüyor muydu?

Görmüyordu çünkü Rüzgâr'ın gözleri onda değil kendi üzerindeydi. Bara geldiğinden beri gözlerini üzerinden ayırmıyordu. Niye o kadar dikkatli baktığını anlamasa da o kıza bakmasından daha iyiydi. Ona bakması ne kadar hoşuna gitse de yanındaki kızın, ona olan oturuş yakınlığından rahatsız olmuştu. Gözleri kocasının gözleriyle aradaki mesafeye rağmen, yakınmış gibi net birleşiyordu. Bakışlarını ondan ayırdı. Arkasını dönüp barmenin masaya bıraktığı bardağa uzandı.

Eline alınca tekrar arkasını döndü. Rüzgâr kıza bir şey söylüyordu. Oturduğu yerde yayılmış bacakları hafif aralık vaziyette rahat bir hâl sergiliyordu. Yanındaki kadının, konuşurken dikkatini üzerine çekmek için bacağını dizine değdirdiği görünce, içtiği içki genzini yaktı. İçindeki Esme 'git şu kadının o bacaklarını ortadan ikiye ayır' diyordu. Ona doğru sokulup kocasını aşka davet ediyordu, kocası da bir türlü toparlanmıyordu. Rüzgâr'ın yüzünde bir tebessümle onun anlattığına kafasını sallayarak tasdikliyordu. Ona gelince hep sert, asık surat, başka kadınlara gelince gülücük... Gözünün önünde kız ona kur yapıyor, o da buna kasıtlı olarak çanak tutuyordu. Alımlı kaşları çatıldı. Sinirden kasılan eli bardağı sararken, albenili dudaklarını dişlerinin arasına alıp hırsla ısırdı.

"Oradan isabetli atış yapamazsın!"

Esme kafasını yan tarafa çevirdi. Cem elindeki bardaktan içkisini yudumluyordu. Sinirli bakışları ona döndü.

"Ben onu isabetli atışlardan hiç mahrum bırakmıyorum, merak etme. Sayesinde Ares gibi oldum! Elimden mızrak eksik olmuyor!" Esme bunu farklı anlamda söylemesine rağmen Cem yanlış anlamıştı. Gülerek arkadaşına baktı ardından düz bakışlarını Esme'ye çevirdi. "Kızın farkında değil." Esme narin omzunu sarstı. "Bana ne bundan, olsun ya da olmasın keyfi bilir!"

"Bil diye söyledim. Onu tanıyorum... Şu anda mesafeli davranıyor." Yan gözlerle genç kıza baktı.

"Hah, mesafeye bak! Ben burada olmasam kucağına alacak. Çok mesafeli doğrusu!"

Alien

"Saçmalama!"

Esme latif bakışlarını hüsranla kocasına çevirdi. Sinirli gözleri onunkiyle buluşunca, gülüyormuş gibi yapıp dişlerinin arasından söylendi: "Çok da umurumda! İstediğini ayartsın bana ne!" Değildi işte! Tam da umurun on beşindeydi. Kaç saattir gözünün önünde yiyişip duruyorlardı ve o sinirden küplere biniyordu. Cem'in yanına, o esmer kız gelip elini omzuna koydu. "Biraz hava alalım mı?" Cem elindeki bardağı bar tezgâhına bırakıp, bakışlarını Esme'ye çevirdi.

Kıskanç bakışlarla kocasına baktığını görünce, kafasını sallayarak yanından uzaklaştı. Esme bardağındaki içkisini yudumlarken, gözleri amaçsızca içeride dolaştı sırf onlara bakmamak için. Sonra durdu. Bir çift yeşil göze takılı kalıp dondu. O da ona bakıyordu.

İçtiği yudumu yutup gözlerini ondan ayırmak istedi ama yapamadı. Ne hissediyordu? Onun bakışlarını özlemiş miydi? Ona böyle bakmak nasıl bir histi? Karşıdaki genç adam tebessüm edince elinde olmadan kırıkça tebessüm etti. Tutukça güldüğünün farkında bile değildi. Belki de alışkanlıktı. Tanıdığını görme ve ona tebessüm etme alışkanlığı. Bekledi. Kalbi eskisi gibi çarpsın, dizleri tutmasın diye bekledi... Ama hiçbir şey olmadı! Sadece içinde ufak bir sevinç kırıntısı, onu görmek hoşuna gitmişti. Buruk bir yoksunluk! Belki bir araya gelseler tekrar başlardı o heyecan. Bu konuda tereddütlüydü artık. Hiç sanmıyordu... İyi de neden? Neden tereddüt ediyordu! Beyni 'git ve dene derken,' kalbi sıkışıyor 'yapma' diyordu! Suçluluk hissediyordu. İçine düştüğü savaşta bu kadar zorlanması, ruh halini yordu. Elindeki bardağı bar tezgâhına bırakıp üzerindeki çantasını alıp uzaklaştı.

Rüzgâr, yanındaki kadının muhabbetinden sıkılmıştı. Ne kadar Esme'nin arkadaşı diye çekmeye kalksa da kız pek bir yılışıktı. Karısıyla uzaktan yakından alakası yoktu. Yaşından büyük bayağı davranışları, ayartmaya çalışan flört içeren halleri. Zorla ettiği tebessümler bile onu zorlar olmuştu. Bakışlarını dans eden insanların arasında geçirerek; seçtiği karısana çevirdi. Onun, o kadar dikkatli nereye baktığını merak edip; bakışlarını takip etti. Gözünü kırpmadan baktığı kişiyi görünce, sinir damarlarına hücum etti. Vücudunu bir şok dalgası esir alırken, elindeki bardak, tutuşunun sıkılığından parçalanma derecesine gelmişti. Sinirli bakışları tekrar karısına döndü. Esme bakışlarını o adamdan ayırıp çantasını alarak hızla uzaklaşınca, içine bir taş oturdu. Gidişini endişeli gözlerle izledi.

Mert, Esme'nin gitmesinin ardından bakışlarını arkadaşlarına çevirip sohbetine devam edince, sıkmakta olduğu çenesini yumuşattı. Gözlerindeki sinirli bakışlarını bir an onun üzerinden ayırmadan, öylece ona bakıyordu. Eğer yanına giderse, olacakları düşünemiyordu. Esme'nin ona nasıl baktığını görmüştü. Lanet olsun, ona tebessüm etmesi, bu içine dokunmuştu. Sanki bir el gelip kalbini sıkmıştı. Eğer hâlâ onu

düşünüyorsa, onu hayal ediyorsa... Sıkkınca aldığı nefesini dışarı doğru saldı. Bunu düşünmeye bile tahammülü yoktu. Onu deli gibi kıskanıyordu ve sadece kendisine ait olmasını istiyordu.

Esme kendini toparlayınca saçını düzeltti. Sonra da arkasını dönüp lavabodan çıkmak için kapıya yöneldi. Başı aşağıda kapıdan çıkınca önüne biri dikildi.

"Pardon!" deyip sağa doğru çekildi. Adam da o tarafa çekilince, başını kaldırıp bakışlarını karşısındaki adama çevirdi. Gözleri, bir çift yeşil gözerle kesişti: Mert karşısındaydı!

Elleri yanlarında sarkıyor, meraklı bakışlarla yüzünü inceliyordu. Tüm yakışıklılığıyla ona bakıyor, önünde sakince duruyordu.

Esme onun gözlerine bakarken ne hissediyordu? Önceden içine işleyen bakışlar, şimdi içini niye yakmıyordu? Bakışları onun yüzünde gezintiye çıktı. Sanki maziden bir iz arar gibi ama bulamadı. Nasıl dokunur, nasıl konuşur, nasıl davranırdı? Onu öpen dudaklar bile artık hiç de çekici gelmiyordu. Burnunu onun kokusu doldurmasına rağmen, bu koku ona şimdi yabancı, itici geliyordu. Aslında bu parfümü çok severdi. Alışkanlıklarım değişmiş diye geçirdi içinden. İlk konuşan Mert oldu duru bir sesle: "Merhaba." dedi. Esme bakışlarını tekrar gözlerine çevirdi. Ne diyebilirdi ki o da ona kayıtsız bir "Merhaba." dedi. Sesi mırıltı gibi tutsak, hürlükten yoksun çıkmıştı.

"Uzun zaman oldu görüşmeyeli."

Esme bakışlarını ayağına çevirdi bu sefer, "Evet." dedi. Onun yüzüne bakamıyordu. Onunla çıkarken başkasıyla evlenmişti. Her ne kadar bunu istemese de yapmıştı. Belki onu suçluyor, hakkında kötü düşünüyordu. Utanıyordu.

"Evet...?" Mert uzun parmaklarını çenesine götürüp başını yukarı kaldırdı. Bakışlarını gözlerine çevirdi. Yakışıklı yüzünde bir tebessüm oluşurken "Senin suçunun olmadığını biliyorum." Esme ona şaşkınca irileşen gözlerle bakıyordu. Dudakları kıpırdandı. Sesi titrek çıkmasına rağmen "Ben...?" sadece 'ben!' dedi.

Yanlarından bir çift hızla uzaklaşıp çıkışa yönelince ne yaptığını anladı. Eski sevgilisiyle burada durmuş konuşuyordu. Eli alnına gitti, usançla ovalamaya başladı. Allah'ım Rüzgâr buradaydı ve şimdi buraya gelirse... Vücudunu bir panik dalga dalga sardı. Bir adım gerileyip onun tutuşundan kendini kurtardı. Zaten tenine dokunan elini de artık eskisi gibi hissedememişti. Ürkek bakışları etrafta gezerken "Ben... Gitmeliyim." dediğinde yana doğru atıp, hareketlenmişti ki; Mert kolundan yakaladı.

"Seni özledim."

Esme olduğu yerde donarak kalakaldı. Özlemiş miydi? Kendinin olmayan, başkasının karısı olan kadını! Onu aldatan kadını! Yani pratikte! Onu, Rüzgâr'ın kafa tutup, ellerinden kurtaracak kadar sevebilir

Alien

miydi? Kafasını geriye çevirip bakışlarını buluşturdu. Yüzünü süzdü. Onun ışıldayarak bakan yeşil gözleri yabancı geldi. Soğuk ve içi boştu. Gözlerindeki bakışı hoşuna gitmedi. Arzu tılsımlarından iğrendi. Esme başka gözleri hayal etti. Bir çift kara göz gibi. Yeşil değil, simsiyah bakışlar geldi aklına. İçini yakan, yüreğini titreten... Gözleri Mert'e bakarken, o kocasının gözlerini görüyor ve kendisini suçlu gibi kötü hissediyordu. Elini çekti onun tutuşundan. Sanki elektrik çarpar gibi, ateşte yanar gibi, dokunduğu yerde tahribat bırakır hissetti. Dokunmasını istemedi hatta bundan çok fazla rahatsız oldu.

"Esme seni görmek istiyorum. Hiç değilse bir defa... Baş başa bir yerde konuşalım."

"Yapamam bunu..." Biraz duraksadı. "Olmaz, ben evliyim..."

"Biliyorum fakat bu bir engel değil. Sadece konuşacağız, eğer konu birisinin görmesiyse, şu her zaman gittiğimiz arkadaşımın evinde buluşalım. Hem onlar da orada olur. Yalnız olmayız, böylelikle senin de için rahat olur. Esme lütfen..."

İyi de Esme evden dışarı hiç çıkmıyordu ki. Çıkabilir miydi? Belki Mert'i ikna ederse kardeşini de alıp buralardan giderdi. Kurtulurdu ondan ve hapis hayatından. Bu fikir içine umut tohumları saçarak yerleşirken, bakışları ışıldadı. Onun niyeti artık Mert değildi, bunu anlamıştı. Onun derdi kocasından kurtulmaktı... Tabii ya, çeker giderlerdi, kimsenin bulamayacağı yerlere. Türkiye kocamandı. Esme ve Ecem kalabalığa karışıp, izlerini yok ederlerdi. Bakışları alev aldı.

"Tamam... Ama gününü bilemem, sana ulaşırım."

Mert'in yüzü rahatladı. Dudakları devrilip kocaman bir gülümseme belirirken "Bundan pişman olmayacaksın, sana söz." dedi neşeyle.

Mert onu Rüzgâr'a kafa tutacak kadar çok seviyordu. Belki zamanla ona olan ilgisini geri kazanırdı ama bu düşünce hemen midesini bulandırdı. Bakışları tekrar durdukları yerde ürkekçe gezinince "Ben gitmeliyim." deyip ona konuşma hakkı tanımadan yanından ayrıldı.

Rüzgâr bakışlarını bir an olsun o adamın üzerinden ayırmadı. Yanındaki kadın sıkılmış olacak ki bara gideceğini söyleyip kalktı. Rüzgâr ayağa kalkıp karısının peşinden gidecekti. O sırada eskiden iş yaptıkları bir adam yanına gelip elini uzattı.

"Ooo, Rüzgâr nasılsın? Seni buralarda görür müydük?"

Rüzgâr bakışlarını mecburen genç adama çevirdi, mesafeli sesiyle "Merhaba Selim." dediğinde uzanıp adamın elini kavradı. "Uzun zaman oldu, işler nasıl gidiyor?"

"İyi gidiyor Selim, seninki nasıl?"

"Valla bizimkinde pek eski tat yok..."

Rüzgâr'ın kaşları çatıldı. Bu konu dikkatini çekmişti. "Neden, kötü bir şey mi oldu?"

Müjde Aklanoğlu

"Yok ya, artık butik otellerde sermaye kalmadı. Biliyorsun büyümeye geçen oteller işlerimizi elimizden aldı. Bir de büyük oteller var tabii. Büyük balık küçüğü yuttu." Selim kaşlarını kaldırdı. "Bu arada sen de yeni bir ihaleye girmişsin, tebrik ederim. Ama ne yalan söyleyeyim, bana üzerine trilyon verseler yine girmezdim o ihaleye, cesaretli adamsın... Biliyorsun durumları!"

Rüzgâr acele ettikçe bu adam muhabbeti koyulaştırıyordu. Bakışlarını Mert'in olduğu taraftan bir an ayırmıştı konuşurken, şimdi tekrar o tarafa çevirdi. Yoktu. Bakışlarını kartal gibi her yerde gezdirdi. Onu bulamadı. Dişlerini sıkarak yanındaki adama soğukça bakıp belli etmeden; "Benim acele biriyle görüşmem lazımdı. Onun yanına gidiyordum, kusura bakma... Müsait olduğumuz bir zamanda konuşuruz." Genç adam elini uzatıp "Çok isterim senin fikirlerinden yararlanmak, bu iyi olur." Rüzgâr "Ben de görüşmek isterim." deyip kafasını sallayarak yanından ayrıldı. Elleri yanlarında yumruk olmuş, tırnakları avuç içine batıyordu. Gözleri karanlık halini alırken, omuzları tehditkâr şekilde dikleşti. Aklında sadece Mert denen dallamaya yapacağı eziyetleri sıralanıyordu. O aşağılık adamı gebertecekti.

Esme kafasında bir sürü düşünce ve karar vermesi gereken bir sürü cevapla, içeri giriş kapısına yönelmişti. Eğer biraz daha oyalanırsa Rüzgâr kesin yanına onu aramaya gelecekti. Ne yapacaktı? Kaçacak mıydı? Önceden buna can atarken hiç tereddütsüz evet derken, neden şimdi tereddüt ediyordu! Saçmalama! Kaç git işte, diyen iç sesi, kalbi tarafından susturuluyordu. Belki de onu bulup cezalandırmasından korkuyordu ama o değişmişti. Gerçekten değişmeye başlamıştı. Ya da sadece o öyle sanıyordu! Kocasına alışıyordu! Bu nasıl olurdu? Ona alışmak da görüşmek de istemiyordu. Onun suratını da görmek, sesini duymak istemiyordu. Kalbine bir el dokundu sanki içi ürperdi. Onu görmemek... Bu, içini titretmişti. İşte istediği fırsat ayağındaydı. Sonunda kurtuluyordu. 'Esme sen tam bir mazoşist olmaya başladın kızım! Derdin ne senin, acı çekmek hoşuna mı gidiyor? Salak!' Kapıya uzanınca elinin boş olduğunu fark etti. Elini alnına götürüp düşündü. Çantasını lavaboda unutmuştu.

Lavabonun yanına gelince bakındı. Mert ortalarda görünmüyordu. Gitmişti galiba, bu iyiydi işte, bir de kocası gelince onunla görünüp onun heyheylerini üzerine çekmek zorunda kalmazdı. Tabii bir de Mert vardı. Onun getireceği vahim durum, kesin öldürürdü. WC'nin kapısını hızla açıp içeri girdi. İşte çantası bıraktığı yerde, tezgâhın kenarında duruyordu. Çantasını alıp çıktı. Kulaklarına o hiç yabancı olmadığı ses doldurdu. Kafasını sağ taraftaki tanıdık sese doğru çevirdi:

"Esme de razı buna!"

Mert'in sesiydi bu. Adımlarını hızlandırıp ondan uzaklaşmak istemişti ki konuştukları her neyse, o konuda adı geçiyordu. Kafasını er-

Alien

kekler lavabosunun olduğu yere çevirdi. Mert elini kolunu sallayarak, heyecanla arkadaşıyla bir şeyler tartışıyordu. İçinden bir ses 'git dinle derken,' aklı '*git şimdi kocan gelecek hem başkalarının konuşmasından sana ne*' diyordu. Fakat kendi hakkında ne konuştukları düşüncesi ağır basıyor, merakını cezbediyordu. Sonunda karar verdi, fikrini değiştirdi. Birkaç adımda iki bölümü ayıran paravanın yanındaki saksıda dikili olan çam ağacının yanına gelip arkasında kalıp görünmeyecek şekilde durdu:

"Oğlum sen tam bir ahmaksın! Adamı bilmiyor musun? Sendeki deli cesareti, o adam insanı yeryüzünden siler de kimse anlamaz. Hakkında yazılanları okumadın mı? Sana nasıl davrandığını, elinden o kızı nasıl aldığını ne çabuk unuttun? Madem bu kadar seviyordun, o zaman vermeyecektin abi onu!"

"Saçmalama oğlum ne sevmesi! Hem adamdan tabii çekiniyorum ama bu bir gerçek ki Esme'yi de gerçekten çok istiyorum. Onu önceden de istiyordum ama şimdi..." Kafasını salladı genç adam "Hele şimdi daha bir güzelleşmiş görmedin mi? Bir içim su afet olmuş? Önceki hâli genç kız gibi, ufak çocuk gibiydi. Bu beni cezp ediyordu. Şimdi tam bir kadın, yanardağ gibi olmuş. Sanki kadın olmak onu daha alımlı yapmış. Yüzünde de farklı bir ışık var..."

"Saçmalama oğlum, o hâlâ aynı kadın ve o kadın sana fazla gelir. Onunla bir geleceğiniz olamaz. Bunu daha birkaç ay önce onu ellerinle teslim ederken sen diyordun. Hani heves diyordun! Ona dokunmadığın için seni cezp ettiğini söylüyordun! Ne değişti? O hâlâ aynı kadın, namus budalası!"

"Hiçbir şey değişmedi. O kız tam bir evlilik budalasıydı. Evet, bunu kabul ediyorum. Hani şu '*evlenmeden olmaz*' dedikleri babaanne zamanından kalanlardan. Kaç ay çıktık, en fazla ileri gitmem birkaç defa ufak öpücüktü ama şimdi... Şimdi değişti. O artık 'evli' ve 'kadın,' sence birkaç defa tadına baksam sorun olur mu?" Habis gözleri alçakça bakıyordu. "Hem onu benim elimden alan o adam, bunu bana borçlu. Birkaç defa paylaştığının farkına bile varmayacak."

Yanındaki arkadaşı kollarını kaldırıp sitem etti. "Yok, ben anladım, sen canına susamışsın. Git oğlum işine. Beni bu işten uzak tut. O adamı üzerime sıçratıp canımı yaktırmam! Ben o adamdan tırstım, canımı da senin uçkurun davasına ortaya atmam. Aklım başımda ve daha yerinde duruyor."

Esme duyduklarına inanamıyordu. Bunları kulaklarıyla duymasa hayatta inanmazdı. O, tanıdığı Mert olamazdı. Allah'ım, bu adam neler diyordu böyle? Onu ucuz bir et parçası, paylaşılacak bir eşya gibi görüyordu! Onunla bir zamanlar evlenmeyi bile düşünmüştü. Ona aylarını vermişti. Aşağılık serserinin tek derdi onun yatağa atmaktı. Sadece vücudunu istemişti. Midesi bulandı ondan, bu adamı öldürmek, yüzünü

parçalamak istedi. Bir de yüzsüzce karşısına geçip 'özledim' demişti. Yalancı pislik. Daha fazla saklanamazdı. Omuzlarını kaldırıp burnunu dikleştirdi. Ağacın arkasından çıktı. Onun dikkatini üzerine çekmek için boğazını temizledi. Aheste adımlarla yanlarına yaklaşırken yüzüne hafif bir tebessüm oturttu. Mert onu görünce yüzü aydınlanarak bakmaya başladı.

"Esme burada mıydın? Ben senin gittiğini sanmıştım. Fakat sevindim burada olmana... Böylece seni biraz daha görebileceğim."

'Aşağılık pislik!'

Esme olumlu anlamda başını salladı fakat üzerine uçmamak için kendini zor tutuyordu. Lanet adam, nasıl da normal konuşur gibi sallıyordu. Rüzgâr'a kızıyordu ama o en azından mertti, dürüsttü, yalan söylemiyordu, neyse oydu! Yapmacık tavırları yoktu. Allah'ım, Mert onun yanında gözüne ifritlik böcek gibi gözükmüştü. Tiksintiyle baktığı bir böcek...

Rüzgâr öfkeyle kapıdan çıktı. O adamı, onun yanında görürse kesin öldürecekti. Ya karısı o adama hâlâ âşıksa ne yapacak, nasıl davranacaktı? Bu korku kalbini bıçak gibi kesiyordu. Dayanamazdı onun kollarında onu görmeye... Ona zarar veremezdi bunu biliyordu lâkin öfkeli olduğu zamanlarda gözü bir şey de görmüyordu. Elleri daha bir güçlü kasılıp sıkılaştı. Yumruk olan elinin parmak boğumları beyazlamıştı. Sonra onlar girdi görüş alanına. Mert arkadaşıyla durmuş karısına bakıyordu. Adi şerefsiz, onu süzüyor, gözleri bacaklarında, ağzının suyu akarak oyalanıyordu. Onun bacaklarını süzen gözlerini dağlamak, gülen yüzü pespaye haline getirmek istiyordu. Dişlerini sıkmaya başladı. Bakışları karısına kaydı. Gördüğü gerçek olamazdı. Esme yüzünde gülümsemeyle onların yanına doğru salınarak yürüyordu. Bu, canını yakmıştı. Onun o adama gülümseyerek bakan gözleri, ok olup içine habisçe batmış nefes alış verişini çalmıştı. Kocaman adam donup kaldı. Sinir harbi yaşayan beyni bile donup kalmıştı. Tam tüm siniriyle onların üzerine doğru yürüyecekti ki hiç beklemediği şey karşısında, adımları olduğu yere çakılı kaldı. Gözlerine inanamadı. Bu gerçek miydi? Bunu onun karısı mı yapmıştı? Onun Esme'si!

Esme, Mert'in yanına yaklaştı. Gözlerini gözlerine dikti. Kendisinden emin vakurca karşısında dururken, işveyle elini kaldırıp omzuna götürdü. Elinin ucuyla olmayan tozu omzundan silkelerken, gözleri uzun parmaklarını takip ediyordu. Dudakları alaylı bir sesle büküldü. "Senin için ne kadar da değerliymişim vay be, bunu hiç bilmedim(!)" dedi. Bakışlarını süzerek Mert'e çevirdi. Genç adam onun neden bahsettiği bilmiyordu fakat bu yakınlığın tadını çıkarmaya karar vermişti. Yüzünde kocaman bir gülümsemeyle sırıttı. "Bunu anlamana sevindim canım, sen benim için çok önemlisin..."

Alien

Esme diğer elini de diğer omzuna götürdü. Onun geniş omuzlarını sıkıca kavrayıp gözerine bakarak; "Bunu çok geç anladım, nasıl da fark etmemişim değil mi, yazık(!)" Mert'in yüzü iyice aydınlanırken, bacağını yavaşça kaldırdı. Elleriyle onun omuzlarından güç alırken, dizini tüm kuvvetiyle onun malum yerine savurdu. Bacağı acımıştı ama aldırmadı. Geri çekti, dizini bir daha savurdu. Mert'in elleri ani bir şekilde bacak arasına kayıp yüzü kızarmış, nefesi kesilmiş şekilde iki bacağının üzerine yere düşmüştü. Ayaklarının dibinde bir böcek gibi, alamadığı nefesler yüzünden tıslayarak iki büküm olmuş inliyordu. Canının attığı yer acıyla kasılırken, Esme aşağı doğru kafasını eğdi, sinirle bağırdı. Ne kimsenin duymasını umursadı ne de birisinin görmesini.

"Eğer bir daha karşıma çıkarsan seni şerefsiz... Tüm takım taklavatını işlevsiz hâle getirir, eline veririm. Pislik!"

Rüzgâr'ın dudakları yukarı doğru kıvrılıp yüzünü bir aydınlanma aldı. Duydukları gerçek olmayacak kadar muhteşem bir şeydi. Hâlbuki bir an, onun ona sokulduğunu görünce, aklına neler gelmişti. O narin, harikulade boynunu kırma derecesine gelmişti. O, küçücük hâline bakmayıp adamı yere yıkmıştı. Hem de bunu büyük bir rahatlıkla yapmıştı. En çok da ona tiksinerek bakan gözleri, içini sevinçle dolmasını sağlamıştı. Elini saçlarına atıp karıştırırken, dudaklarını birbirine bastırdı. Şimdi gidip karısını kollarına alıp dudaklarına yapışmak istiyordu. Hiç durmadan, duraksamadan onu öpmek, nefesini kesmeyi arzu ediyordu.

Esme yerde dizleri üzerine acıyla inleyen adama tiksintiyle bakıp, yerinde doğruldu. Yönünü çevirip sinirle içi doğru yürümeye başladı. Onun yerde kıvranan hâline aldırmadı. Zaten şu anda hiç de umurunda değildi. Aslında hem sinirden hem de aşağılanmadan bacakları tutmuyordu. Zor yürüyordu şu anda. Bakışları kapının ağzında ona bakan kocasına kayınca, önce irkildi. Olduğu yerde kalakaldı. Onun ne kadarını gördüğünü bilmiyordu. Sonra onun gözlerindeki ışıltıyı ve dudaklarındaki çapkın kıvrılmayı görünce içi rahatladı. Korktu ondan ama bu seferki, yanlış anlamasındandı olanları. Yanına doğru çekinikçe yürümeye başladı. Yüzünden düşen bin parçaydı. Kocasının yanına gelip karşısında dimdik durdu.

Rüzgâr, Esme yanına gelince ışıltılı bakışlarını onun gözlerine kenetledi. Bunu ondan hiç beklemiyordu. Onun küçük karısı, yırtıcı bir kartal gibiydi. Onunla gurur duydu. Ona şaşkınlıkla bakan karısının yüzünü bir anda avuçları arasına alıp yüzünü yüzüne yaklaşırdı. Alınları birbirine değerken, aldıkları nefesleri tenlerini yalarken mırıldandı.

"İşte benim küçük karım, seninle gurur duydum."

Esme duydukları karşısında robot gibi şaşkınca ifadeyle ona bakarken, o, dudaklarını dudaklarına hafifçe sürttü. Esme artık nefes almayı da kesmişti. Bu adam çok mu içmişti? Sarhoş gibi bir hâli de yoktu

ama...! Ya da o yanlış duymuştu. Kocası tüy gibi bir öpücük bırakıp dudaklarına geri geri çekildi. Dudaklarında hâlâ onun dokunuşunun karıncalanması varken, aklı allak bullaktı. "Sen iyi misin? Bana kızmayacak mısın?"

Rüzgâr da anlamış olacak ki onun şaşırdığını, onun hiç beklemediği bir şey daha yaptı. Ruh gibi bakan karısına göz kırpıp eline uzandı.

"Sana neden kızayım, ne yaptın ki?" Ve adımlarını hareket ettirmeye başladı. Esme hiçbir şey söylemeden onu takip ediyor olsa da, kocasına şaşkınca bakıyor, korkuyordu! Bu adam ne içmişti böyle? O, tanıdığı kocası olsaydı şimdi hem Mert'in hem de onun boynunu kırması lazımdı hatta burada cinnet getirmesi gerekirdi. Onunla baş başa konuştuğunu görünce, kesin yapacak diye dehşete bile kapılmıştı. Ne yani tek sebep ona tekme atması mıydı? Bu adamı bir türlü çözemiyordu! Ne tuhaf karaktere sahipti bu adam böyle! Aklını karıştırmaktan başka bir şey yapmıyordu.

"Rüzgâr beni korkutuyorsun?"

"Neden?" Rüzgâr ağır kapıyı itip içeriye girdi.

"Bana kötü davranmadın?"

Genç adam bakışlarını onun ürkek gözlerine çevirdi. "Bunu mu istiyorsun? Sana kötü mü davranayım?" Kulaklarını tekrar o yüksek ses doldururken, "Ha-hayır!" Masasına gelince karısını yerine doğru yönlendirip duru bir sesle "Üzerini giyin de çıkalım." dedi.

Masalarında tek başına oturan, okuldaki kız onlara şaşkınca bakıyordu, Esme de hâlâ kocasına. Genç kız, Rüzgâr'ı gene aynı rahatlıkla süzerek, "Hemen gidiyor musunuz, daha erkendi?" Hâlbuki bunu söylerken Esme'nin yüzüne bile bakmamıştı. Hâlâ gözü genç adamdaydı.

Rüzgâr ona bakmadı. Şu anda gözleri onu görmüyordu. Sadece kafasını salladı. Gözlerini karısının gözlerinden bir türlü çekemiyordu. Esme üzerine mini kot ceketini giyince, kocasına yaklaşıp başını ona doğru kaldırdı. Ayağının ucunda hafifçe kalkıp yüksek sesten duymayacağını düşündüğü için kulağına dudaklarını yaklaştırdı. "Neden bana öyle bakıyorsun, kötü bir şey mi var? Yapmadın demiştin!" diye fısıldadı. Usul usul soludu.

Rüzgâr onu belinden yakalayıp kendisine çekti. Başını hafifçe ona doğru eğdi. Dudaklarını dudaklarına yaklaştırıp öpüşme mesafesinde fısıldadı. Nefesi karısının dudaklarına değiyor ama dudakları dokunmuyordu. "Çok tatlısın, ona bakıyorum. Sen hiçbir şey yapmadın, ben yaptım ve bunu telafi edeceğim..." Ah! Kesin evde ceza verecekti. Esme'nin gözleri irileşti. Bu adam neden bahsediyordu? Rüzgâr onun gözbebeklerini irileştiğini görünce "Korkma, o güzel gözler gülsün." Esme elini çekinikçe alnına götürüp kondurdu. Sanki hasta olmuş da ateşi çıkmış gibi. Şu anda ne kadar yakın durduklarının farkında değildi. Hele yanlarındaki kadının onlara kıskanarak baktığının hiç!

Dudaklarını ıslattı. "Hasta da değilsin?"

"Hasta mı? Niye hasta olayım ki?"

"Bana kızmadın onunla konuştum diye. Cinnet geçirmedin. Bağırıp burayı birbirine de katmadın. Evde mi kızacaksın?"

"Saçmalama, sana evde niye kızayım. Korkma artık sana zarar vermem. Kıyamam ki." Bakışları ciddi ve itimat içeriyordu. "Ben sana güveniyorum, sen yanlış bir şey yapmazsın. Hem bu senin hatan değil ki buraya geleceğini bile bilmiyordun. Saçmalama, senin suçun yoktu! Aksine ona yaptığın şeyle gurur bile duydum."

Esme onun gözlerine kısılmış, gözlerle kuşkuyla bakıp gerçekten böyle mi hissediyor diye anlamaya çalışıyordu. Yok, kesin o yokken bu adam bir şeyler kullanmıştı. Acaba içkisine ne katmışlardı! Ya da kafasına darbe mi almıştı!

"Rüzgâr iyi misin? Gerçekten ne çektin? Ne kullanıyorsun? İçkine ne kattılar, ya da sen ne LSD mi içtin?"

"Esme saçmalama kotanı doldurdun, bir şey içmedim tabii ki içkimden başka. Çok iyiyim, hatta bundan daha iyi olamazdım. Asıl sen tuhaf davranıyorsun..."

Rüzgâr, karısının belindeki elini çekip, küçük elini avuçlarına aldı. Başını yan tarafta onlara şaşkınca bakan kıza çevirip diğer elini uzattı. Yüzünde mesafeli bir tebessüm belirdi. "Tanıştığımıza memnun oldum, eşimin arkadaşlarını tanımak güzeldi." Bunu vurgulayarak söylemişti. Şaşkın kız elini uzattı işveyle, "Umarım bir daha karşılaşırız." dedi ama bakışları 'yalnız' der gibiydi. Ne kadar da bayağıydı.

"Hiç sanmıyorum ve ayrıca eşimin bazı arkadaşlarıyla görüşmemesini tercih ederim." Genç kız duyduklarına inanamıyordu. Bu adam eşimden 'uzak dur' mu diyordu? Yüzünün rengi soldu gülümsemesi silindi. Esme de aynı genç kız gibi şaşkındı. Fakat kocasıyla gurur duymuştu. Bu kaşara güzelce uzak durmasını söylemiş, haddini bildirmişti.

Rüzgâr genç kadına hiç bakmadan kafasını sallayıp Esme'yi de yanında sürükleyerek bara doğru yürümeye başladı. Barda oturmuş esmer kadınla sohbet eden arkadaşının omzuna dokunup dikkatini kendisine çekti. Cem bakışlarını arkadaşına çevirince Rüzgâr eğilip, kulağına bir şeyler söyledi. O da şaşkınca önce Esme'ye, sonra Rüzgâr'a bakıp "Olur!" der gibi kafa salladı. Esme onun ne söylediğini merak etse de umursamadı. Cem, Esme'ye bakıp "Sonra görüşürüz." dedi kinayeyle. Esme daha "iyi eğlenceler" diyordu ki kocası onu çekiştirerek götürmeye başladı. Kafasını Cem'den çevirirken, o, sırıtarak onlara bakıyordu. Bu adam ne demişti ki onu o kadar güldürecek? Ne kadar eğlenceli gülüyordu. Onu eğlendirecek ne yapmıştı ki? Ayağındaki topuklu hızlı yürümesini zorlaştırınca, bakışlarını kocasına çevirip "Acelen ne, yavaş." dedi.

Müjde Aklanoğlu

Rüzgâr kafasını karısına çevirdi. Yüzünde yine o çapkın gülücük vardı. Esme kesin bayılacaktı şimdi, bu adam kafayı kesin dağıtmıştı. Ne güzel gülüyordu öyle! Sadece gülüp kafasını sallamıştı. Hiçbir şey dememişti. Özellikle -çeneni kapa- gibi -lanet olası- gibi bir şey hiç dememişti. Esme de anlam veremediği bu hâle dudaklarını büzüp onun peşinden hızla yürümeye başladı. Girdikleri dar koridordan geçip dışarı çıktıklarında, güvenlik onları görüp arabayı getirmelerini elindeki telsize haber verdi. Rüzgâr arabayı beklerken kapının önündeki gazeteciler onların yanına gelmek için çabalıyor, korumalar da onları engelliyordu. Esme bakışlarını kocasına çevirdi tekrar. Eli hâlâ onun elindeyken "Neden hemen ayrılıyoruz, daha erken!" diye mırıldandı.

Rüzgâr kafasını ona çevirip kararlı bakışlarını buluşturdu. Başını eğip kulağının dibine doğru soludu. "Düşündüğüm şeyi burada yapamam da ondan! Seninle yalnız olmayı tercih ederim, böylesi daha iyi."

"Ne düşünüyorsun ki?" Masumca sormuştu bu soruyu. Kesin ona vereceği cezayı düşünüyordu. Al işte, deminden beri aklı başına gelsin diyordu. Ne b*k yemeye diliyordu ki! O hâli çok iyiydi... Şimdi kim bilir ne yapacaktı? Korkması lazımdı ama korkmuyordu. Hem de zerre kadar korkmuyordu şu anda ondan.

"Eve gidince görürsün!"

"Kötü bir şey mi? Gerçekten seni kızdıracak bir şey yapmadım. İnan... Ne yaptım?" Kaşları çatıldı.

"Bakış açına göre değişir yaptığın!"

Allah, Allah, ne yapmıştı bu adama, şimdi kafayı sıyıracaktı!

"Peki, korkmalı mıyım?"

Rüzgâr kararsız geniş omuzlarını umursamazca silkeledi. Bu haliyle çok tatlıydı.

"Bilmem... Ama zannetmiyorum! Hem korkulacak bir şey değil, göreceksin, hatta bu senin de hoşuna gidecek. En azından hoşuna gitmesini sağlayacağım, bundan şüphen olmasın!"

Dudakları yine yukarı kıvrılmıştı, bunu hainice söylerken. Esme'nin bakışları onun dudaklarına takıldı. Bu, düşündüğü şeyden bahsetmiyordur umarım! İçini bir panik sarsa da ona hissettirmedi. Belki yanlış anlamıştı. Saçmalama, senin aklında hep o konuya kayar oldu zaten! Adam başka bir şeyden bahsediyordu kesin. Allah'ım, o zaman niye böyle çapkınca gülüyordu! Ve niye onun bu gülüşü onun içini hoplatıyordu? Rüzgâr eğilip dudaklarına ufacık bir buse bıraktı. Bugün bu kaçıncı buseydi. Kafası karışmaya başladı. Aklı, mantıklı yanına savaş açtı. Onun mırıltıları kalınlaşmış sesinden zor duyuyordu.

"Eğer böyle bakmaya devam edersen eve kadar olan sabrı mı kırarsın! Zaten tükenmiş olan irademi yok edersin..."

Alien

Esme düşündüğü şeyle dudaklarını yaladı. Sanki onun busesinin tadını alacakmış gibi... Gözlerini yine de onun erkeksi dudaklarından çekemedi. Az önce hissettiği sertlik tüy gibi olsa da çok güzeldi.

"Nasıl bakıyorum ki?"

Rüzgâr'ın gözleri ışıldadı:

"Öpecek gibi!"

Esme'nin ahval bakışları onun ışıldayan karagözleriyle karşılaştı ama bu sefer o koyuluklar farklı bir şekilde koyulaşmıştı. Bir an kayboldu içinde... Ona öpecek gibi mi bakıyordu! Evet. Tam da öyle -öpmek istiyordu- bu çok saçmaydı ama onu öpmek isteyerek bakmıştı. Bunu çok belli etmişti. Yüzü kızmaya başladı. Yanakları yanıyor, nemli hava da onları okşayarak hafiften serinlemesini sağlıyordu. Dudakları hafifçe aralandı, düz bir çizgi halini aldı. Tam kıpırdamaya başlamıştı ki "Efendim arabanız geldi." diye saygıyla mırıldandı.

Rüzgâr kafasını korumaya sallayıp karısının elinden tutup arabalarına doğru yönlendirdi. Arabanın açık duran kapısından, karısına yardımcı olup dikkatle oturmasını sağladı. Kapıyı açık tutan valeye elindeki banknotu sıkıştırıp, hızlı adımlarla arabanın önünü dolaşıp kendi yerine geçti. O kapıyı kapatırken flaşlar patlayıp sorular gelmeye başlamıştı. Rüzgâr ise o sırada seri hareketlerle arabayı onların yanından uzaklaştırmıştı.

Müjde Aklanoğlu

17. Bölüm

Elleriyle fark etmeden çantasını iyice kavradı. Bu çok korkutucuydu. Aynı zamanda da içinin heyecanla dolmasını sağlıyordu. Onun dudaklarına her dokunmasında karşılık vermemek için kendini nasıl sıkıyordu. Öpüşmekte bile ustaydı. Biliyordu ki gözlerini kapatsa, ona kendini hiç düşünmeden teslim edecekti.

Gözleri ışıldayan sokaklarda fakat beyni karanlık kuyulardayken, evin yoluna girdiler. Araba kapının önünde durunca Esme kapıya uzanmadan, korumalar kapıyı açtılar. Esme kapıdan çıkıp eve yürüdü. Başını arkaya çevirmek, onun gelip gelmediğine bakmak istemiyordu.

Bunu her ne kadar istese de bakmadı, zaten kocasının arkasından gelmediğini ayak tıpırtısından biliyordu. Merdivenleri çıkıp odasına yöneldi. Birkaç adımda yatağa doğru yaklaşıp çantasını onun üzerine attı. Ayakkabılarını ayağından çıkarıp kenara koydu. Ayakları ağrımıştı. Bu aralar hep spor giymekten topuklu giymeyi unutmuştu neredeyse. Giderken küpelerini ve bileziklerini de çıkarıyordu. Her ne kadar gece hayatı için erken olsa da saat gece yarısını geçeli çok olmuştu. Banyoya geçip üzerini tek tek çıkardı.

Duşu bitince eline havlusunu alıp duştan çıktı. Havluyu göğsünün üzerine gelecek şekilde sardı. Kalçasının hemen dibinde biten havlusu ne kadar küçük de olsa dışarı çıkmak zorundaydı. Kapıyı açıp aralığından dışarı uzattı. Oda boştu. Demek ki gelmemişti. Kapıyı açıp dışarı çıktı ve yatak odasının kapısı açıldı. Rüzgâr'ın ifadesiz yüzünde eğreti duran gözleri karşısında pırıltılar saçarak ona bakıyordu.

Tam karşısında karısı tüm güzelliğiyle afeti devran gibi duruyordu. Duştan yeni çıktığı için ıslak koyu saçları omuzlarına dökülmüş, üzerindeki havlu küçücük kalmıştı. Bacağının birisini hafifçe kırmış, elleriyle, onu görünce havlunun kenarlarını kavramıştı. Kalçasının hemen altında biten havlu bacaklarını açıkta bırakmıştı. Bu haliyle karşısında durması, bazı yerlerin fazla mesai yapmaya başlamasını sağlamıştı.

Esme onun karşısında kalakalmıştı. Gözleri, güzelim hurma gözlerindeydi. Sonra gözleri edepsizce ateşler saçarak vücudunda gezerek ve bacaklarında fazla oyalanarak yukarı çıkınca, içini bir ürperti sardı. Yüzü kızarmaya başladı. Bir süre sonra da vücudu kızarmaya başladı zaten. Nefesi hızlandı. Hızlı adımlarla onun görüş alanından çıkmak için, giysi odasına gitmeye çalıştı. Odaya girince de kapıyı hemen kapadı. Derince nefes alırken, elini kalbinin üzerine koyup atan kalbini sakinleştirmeye çalıştı. Onun bakışlarından bir ara eriyeceğini sanmıştı. Gözleri nasıl da ateşler saçıyordu öyle... Bunu düşündükçe kalbi dara-

Alien

lıyordu ama faklı şekilde. İçindeki bu Esme'den hiç hoşlanmamaya başlamıştı. Aynı hafif kızlar gibi hissettiriyordu.

Saçlarını da havluyla iyice kuruladıktan sonra elindeki ıslak havluyla, odadan dışarı çıktı. Gözleri odada dolaştı. Oda boştu. Aşağıda olacağını düşünerek banyoya geçip havluyu kirli sepetine atmayı düşündü... Fakat yanıldı!

Kapısına yaklaşıp açtı ve donup kaldı. Rüzgâr belden aşağısını havluya sarmış tıraş oluyordu. Destursuz dalınca olacağı buydu. Yüzü kızarırken yutkundu. Gözleri, çekinse de onun vücudunda gezintiye çıktı. Ne yaptığı anlayınca yanaklarındaki yanmayı hissetti. Bu huyundan nefret ediyordu. Elinden gelse kızarma duygusunu aldırırdı. Dudaklarını birbirine bastırıp kilitledi, birkaç saniye ağzını açtı. Gözleri kocasının bakışlarına esir düşerken, titrek sesiyle. "Affedersin ben... Boş zannettim." Elindeki havluyu göstererek; "Bunu sepete atacaktım." diye utana sıkıla cılız bir sesle mırıldandı.

Rüzgâr, elinde tıraş makinesiyle karısına baktı birkaç saniye. Onun utandığını anlayınca bakışlarını aynaya çevirip; "Koyabilirsin, sorun değil."

Esme uysalca içeri girip havluyu sepete atıp gene aynı hızla çıktı. Saçlarını kurulayacaktı. Fakat o varken, yanındayken kurulayamazdı. Rüzgâr makineyi kenara bıraktı. Elini yüzünü yıkayıp eliyle suratını yoklarken aynadan ona baktı. "Saçlarını kurula, hasta olursun!"

Esme olduğu yerde kaldı. Doğru söylüyordu. Eğer kurulamazsa baş ağrısı yapacaktı yine ve bu gece zaten zor bir gece geçirecekti barda yaşananlardan sonra, bir de baş ağrısı çekmek istemiyordu. Omuzlarını düşürüp banyoya doğru döndü tekrar. Rüzgâr'a yaklaşıp dolabın kenarında fişte takılı hazır bekleyen, saç kurutma makinesini aldı. Ona o kadar yakındı ki burnuna dolan tıraş losyonu çok güzel kokuyordu.

Rüzgâr elindeki makineyi kenara bırakıp musluğu açtı. Elini yüzünü tekrar yıkadıktan sonra havluyu alıp kurulandı. Bu sefer tıraşı bitmişti. Esme onun aynaya bakan gözlerine bakıp karşılaşınca; "Sıhhatler olsun." dedi duru bir sesle. Rüzgâr'ın gözleri de onun gözlerindeydi. "Teşekkür ederim. Sana da." Esme saçlarını kurutmaya devam ederken Rüzgâr arkasına geçti. O, çıkacağını düşünüp kendini rahatlatmaya çalışırken; Rüzgâr gitmedi.

Esme'nin eli saçlarında donup kalırken gözleri aynaya afallayarak bakarak, onun ne yapacağını bekliyordu. Rüzgâr onun saçında donan eline uzanıp "Bırak, ben hallederim." dedi. Esme şaşkınlıkla duralayıp, ablakça ona bakarken, elinin arasından makine alınmış ve kocası tarafından saçları kurulanmaya başlamıştı.

Kocasının eli saçlarında narince gezinirken, o, aynadan onu basiretsizce izliyordu. Rüzgâr'sa yaptığı işe kendisini öyle kaptırmıştı ki yüzündeki ciddiyetle saçlarını kurulamaya odaklanmıştı. Elinin biri na-

zikçe başındaki ipek saçlarını havalandırıyor, diğeri oralara makineyi tutuyordu. Genzine onun şampuanının kokusu sardı. Esme, onun elinin altında öyle rahattı ki hoşaf gibi olmuştu. Bir an gözlerini kapatıp bu duyguya kendini bırakmak istedi. Kalbi farklı bir sarhoşlukla mayışırken, gözleri onun ciddi yüzünü izliyordu. Tıraş olmuştu, baştan çıkarıcı güzel yüzü ışıldıyordu ve çok yakışıklı duruyordu. Rüzgâr da başını kaldırıp gözleri aynada kesişince, yüzünde yine o çapkınca gülücük belirirken, karısına göz kırpıp tekrar işine döndü.

Esme'nin nefesi kesildi. Bu kadarı da fazlaydı. Onun çapkınca gülüşlerinden erir, bakışlarından yerlere yığılır olmuştu. Kendini toparladı. Rüzgâr bir tutam saçı alıp burnuna götürdü. İçine derinde çekip "Çok güzel kokuyorsun." dedi.

Kocasının eline uzanıp cızırtılı bir sesle; "Bu kadar yeter, teşekkürler, kurudalar zaten." dedi. Ona hiç bakmadan banyodan çıkıp odaya girdi.

Kendisiyle savaşarak yatağa girdi. Elini başının altında gelecek şekilde koyarak yan yatar şeklini aldı.

Rüzgâr duşunu alınca üzerinde havluyla giysi odasına gidip hızla içeri girdi. Birkaç dakika sonra da üzerini giyinmiş olarak çıktı. Yatağa yaklaşıp kendi tarafına geçti. Gözleri yatağa yatmış karısının üzerindeydi. Yan dönmüş, ona arkası gelecek şekilde pozisyon almıştı. Bu yatış şekli zaten rutiniydi. Pikeyi kaldırıp içine girdi. Yastıktan aşağı kayıp ona doğru sokuldu. Beline uzanıp karısını kendisine hızla çekti. Esme bu sefer debelenmemişti. Alışmıştı kaç gecedir böyle yatmaya zaten. Elini ona uzatıp, aniden kendine çekmesine bile karşı gelmez olmuştu. Sanki yanında, kızların satın alıp evinin duvarlarına poster olarak astıkları Karizmatik resimlerindeki erkek figürlerine taş çıkartacak mükemmellikte bir mahlûk yatıyordu. Bir yarı tanrı... Adonis! İşin garibi onun göğsünü sırtında hissetmeyi sever olmuştu. Hele sıcaklığı, o başka bir soruydu. Bu adam bu kadar rahat olmak zorunda mıydı? Korunaklı erkek vücudundan fışkıran erkeksiliği, canlılığı ve enerjiyi hissedebiliyordu. Geniş omuzları, gelişmiş kasları, adaleli kolları, daracık kalçaları ve uzun bacaklarıyla bu gövde ancak bir yüzme şampiyonuna ait olabilirdi.

Yüzünü yastığa iyice gömmüş olduğu, heyecandan nefesi tutuklaşıyordu. Kocasının eli düz göbeğinin üzerinde gezinmeye başlayınca, dokunduğu yerler tepki verip karıncalanma oldu. Dudaklarını birbirine bastırıp nefesini kontrol etmeye çalıştı çünkü kalp atışları yine hızlanmıştı ve bunu onun bilmesini istemiyordu. Fakat Rüzgâr onun kalp atış ritmini sırtından bile hissediyordu. Nefesini düzenleyeyim derken, kendini sıkıp nefesini tutmaktan ölecekti. Başını büsbütün yatağa gömdü. Rüzgâr iyice sokulup çenesini onun omzunun oluğuna dayadı.

Alien

Kulağının dibine ve yanağına çarpan nefesiyle "Yarın gidiyorum." diye fısıldadı.

Sadece bunu demesi bile tüm büyünün bozulmasını sağladı. Esme'nin kalbine bir taş geldi oturdu. O heyecanı, az önceki ürpertileri yok oldu. Kalbi bile eski hâline döndü bir anda.

"İyi git, ben ne yapayım?"

Söylemesi kolaydı. Ona cevap yetiştirmesi çok daha kolaydı. Uzun mu kalacaktı, yoksa kısa mı? Ya o kadına gidiyorsa? Ya gittiği yere onu da götürüyorsa, bunu yapar mıydı? *'Elbette yapardı seni şapşal, adam kaç aydır kadınsızdı, bir ömür seni bekleyecek değil ya.'* Kendi düşüncelerine yine içindeki diğer Esme omuz silkeliyordu.

"Sen merak etmiyorsundur ama ben yine de söyleyeyim. Fransa'ya gidiyorum ve uzun kalacağım, çok uzun..."

Uzun derken! Ne kadar bir zamandan bahsediyordu? Kaç gün, kaç hafta ya da kaç ay... *'Yine başladın kurmaya, bak bak kaç günmüş. Sana ne kaç gün kalırsa kalsın? Bırak, sen de rahat edersin işte. Gitsin, ev de sana kalır, o yok huzur var. Sürekli seni izleyen yok, taciz eden bakışlar yok, orana burana dokunan yok... Yatakta tek yatacaksın, evde tek olacaksın. Onu görmeyeceksin.'* Sonra içindeki Esme tekrar konuşmaya başladı. *'Gözlerini görmeyeceksin, sesini duymayacaksın! Evde olduğunu bilerek rahat etmeyeceksin...'* Esme'nin gözleri dolmaya başladı. Burnunun direği sızladı. Bunlar da nereden çıkmıştı şimdi.

"İki ay yokum buralarda. Beni özlemeyeceğini biliyorum ama en azından beni hatırlamanı istiyorum. İyi olarak, aklında kötü şeyler kadar, güzel şeyler de olsun istiyorum; gerçi hiç öyle anılarımız yok."

"Olmasın da zaten... İstemem... Seninle güzel bir anı istemiyorum, böyle iyi, ilk günkü gibi taze bir nefret... Bunu yapmana gerek yok. Sen gideceksin, ben de bayram yapacağım, inan gidişini dört gözle bekleyeceğim..."

Rüzgâr'ın dudakları yukarı kıvrıldı. Onun kendisine bakmasını gerçek bir arzuyla istiyordu. Gözlerini gözlerinde istiyordu. Severek bakmasa da nefretle baksa da yine de gözlerini görmek istiyordu. Bunu da nasıl yapacağını biliyordu. Alaylı bir sesle "İyi o zaman, ben de okula gidebileceğini söyleyecektim... Boş ver bunu istemiyorsun madem!"

Esme hızla onun kollarında arkasını döndü. Şimdi yüz yüze bakıyorlardı genç adam istediğini almıştı. Şaheser gözleri ışıl ışıldı. Gözleri nemlenmiş miydi? Tabii okulu duyunca kesin sevinçtendi. Kocasının suratına baktı bir müddet kararlı bakışlarla inceledi. Kaşları yukarı kalkmıştı, düz bakışları sonunda onunla kesişti. Gözleri gerçeği söylüyor gibiydi. Sesindeki çocukça heyecanı bastıramadı.

"Gerçekten gitmeme izin verecek misin?" Kalın, siyah kaşlarını hayretle kaldırmış olması bile, çapkın ifadesine engel olamıyordu.

Alien

Esme dudağının kıyısını dişleriyle çiğnedi. "Yani ben okula hayaletle mi gelecek miyim sonunda?"

Rüzgâr uzanıp önüne düşen saçlarını geriye çekti. Esme her şeyi unuttu. Elini başının altına koyup onun yüzüne neşeyle bakmaya başladı. Yüzleri öyle yakındı ki; aralarında birkaç santim ya var ya yoktu. Nefes alış verişleri bile aynıydı. Rüzgâr da aynı onun gibi yüzünü süzüyordu bu anı hafızasına kazıyor gibi, hiçbir anını kaçırmayarak bakıyordu. Esme anlamadı onun böyle derin bakışlarını.

"Bunu ister misin?" diye sorduğunda yüzünde alaycı bir ifade yoktu. Gayet ciddiydi. "Biraz geri kaldın, çok çalışman lazım yetişmek için, sınavlar da yaklaştı. Fazla zamanın yok..." Bu cevapta doğruluk payı büyüktü.

Fakat Esme çocukça bir sevinçle, masumca gözleri parlayarak, yüzünde içten bir gülümsemeyle açıldı. "Deli misin? Yeter ki okula gideyim... Ben hallederim. Çalışırım, hatta hepsini veririm. Hiçbir dersten kalmam."

"Bunu biliyorum. Sen çok zekisin; geçersin. Bir şartla gitmene izin veriyorum, sana güvenebileceğimi biliyorum artık." Esme onun şartını dudakları hafif aralanarak müthiş bir merakla bekliyordu.

"Neymiş? Elimden gelen bir şeyse yapacağım, söz!"

"Korkma. Yapacağın bir şey bu..." Bir an yanıt gelmedi. Sonra usulca "Senden sadece okuldan eve; evden okula gitmeni istiyorum. Partilere katılmak, arkadaşlarla takılmak yok. Seni bir şoför... Hem de koruman olacak, o götürüp getirecek. Onu atlatmak, kaçmak gibi bir hata yaparsan okul hayatın başlamadan biter. Bir de erkeklerle samimi olmak da yok, uzak duracaksın! Senin sandığına ben sahipleniciyim..."

Adam bunu o kadar içtenlikle söylemişti ki, böyle bir davranış sabahtan beri kafasında canlandırdığı kişiye hiç uymuyordu. Parmağını inatçı fındık burnuna dokundurdu hafifçe. Esme okula başlıyordu ve gerisi teferruattı. Şu anda verdiği her karara sorunsuz şartsız uyabilirdi. Gülen gözleri kocasının gözlerindeydi. İlk kez ona böyle içten gülerek bakıyordu. Rüzgâr da bu anın tadını çıkarıyordu. Elini karısının sırtına doğru uzatıp onu kendi bedenine yaklaştırdı. Yüzüne vuran ferah nefesiyle "Söz vermedin?" diye cevap bekleyen bir nitelikte sordu.

"Söz." dedi buna aldıracak hali yoktu. "Yeter ki okula gönder. Valla hiçbir yere takılmam. Senin dediğin gibi evden okula okuldan eve... Peki, izin veriyor musun?" Büyük bir şaşkınlık içerisinde sordu. Bütün bunları düşündükçe, içinin sıcak bir duyguyla dolduğunu hissediyordu.

"Tamam. O zaman pazartesi başlarsın. Cem halletti işlemlerini zaten. Ayrıca birkaç şey daha var. Alışverişe, sinemaya da gidebilirsin. İstersen tabii... Yine şoförle birlikte gideceksin. Onun yanından ayrılmasına izin vermeyeceksin." Aslında bunu Esme'den korktuğu için değil, ona bir şey olmasından korktuğu için istiyordu. "Kaçmayacağını

Alien

biliyorum, sana güveniyorum hem kaçsan bile, ne yapar eder seni bulurdum. Senden vazgeçmeye hiç niyetim yok."

Esme duyduklarına sevinirken, onun son söylediği sözle kalbine bir kuş gelip kondu. Göğüs kafesinin içindeki kuş gibi çırpınıyordu. Onun ne kadar yakın durduğunu yeni fark ediyordu. Nefesleri birbirine karışıyor ve vücutları yapışmış bir durumdaydı. Sırtında hareket eden eli de daha yeni fark ediyordu. Okşayışları çok narindi ve içini tuhaflaştırıyordu. İçinden bir ses, 'bu kadar da iyi niyetli olma, ne yapıyorsa kendi menfaati içindi yapıyor, ne de olsa' dese de aldırmadı.

"Söz. Güvenini sarsacak, hiçbir şey yapmayacağım."

Rüzgâr muzırca baktı. "E, ne duruyorsun?"

Esme kaşlarını çatıp paniklerken, "N- ne?" dediğinde şaşırmış gibi yapmasına gerek kalmadı çünkü gerçekten çok şaşırdı.

"Bir öpücüğü hak ettim herhalde."

Bu istekli sesle Esme'nin gözleri önce irileşti sonra yutkundu. Kendi kendine dürüst olmaya karar verdi. Daha önce kocası onu defalarca öpmüştü ama o hiç öpmemişti. Aklına gelen şeytanlıkla onun beklemediği anda yanağına hızla ufacık bir buse kondurup arkasını döndü.

"İyi geceler..."

Rüzgâr'ın dudakları aralandı... Beyaz dişleri gözüktü ve nefis kahkahası yükselip, genç kızının kulağının dibinde yankılandı. O güldükçe yatak sarsılıyordu. Elini karısının beline tekrar attı. Onu gülerken sıkıca kendisine bastırdı. "Bunu kast etmediğimi sen de biliyorsun. Aklınca başından savmaya çalıştın ama onu istiyorum! Sen mi verirsin yoksa ben mi alayım?" Sesinde tatlı bir tehdit vardı.

Esme ne yapacağını bilmiyordu ama kalbi pırpırdı. Eğer o öperse uzun tutardı ve bu tehdidini yerine çok rahat getirebileceğini biliyor, bunu hiç istemiyordu. Derince aldığı nefesini ağzından dışarı salarak, tekrardan arkasını döndü. Utangaç bakışlarını kocasının gözlerine çevirdi. İçerinin loş ışığında daha bir koyu ve ışıltılı duruyorlardı. Burnunu kıvırarak fısıldadı. "Gözlerini kapa."

Rüzgâr kaşlarını çattı.

"Niye? Buna gerek var mı? Daha önce de öpüştük, bu ilk öpüşmemiz olmayacak!"

"Biz öpüşmedik, sen öptün... Ve ne yazık ki ben hiç izin vermedim, karşılık da! Şimdi gözler..."

Bu tuhaf ana ayak uyduran Rüzgâr gözlerini kapadı. Uzun, gür kirpikleri gölgeler oluşturarak yanaklarının üzerine döküldü. Karşılık vermediğini onun kadar iyi biliyordu. Keşke karşılık verse diye düşünmeden edemedi. Onu hissetmek istiyordu, hem de her şekilde...

"Tamam, hadi kapadım. Sen tam bir çocuk ruhlusun, ves..."

Esme kocası konuşurken, dudağının kıyısına ufacık bir buse kondurdu. Rüzgâr'ın konuşması yarıda kaldı. Gözlerini açtı. Parlayan gözleriyle sırıtarak; "Bu kadar mı? Ben bunu saymıyorum."

Genç kız tatlı bir tutumla kıkırdamaya başladı.

"Bana çocuk diyene bak. Mızıkçılık yapıyor... Neyini saymıyorsun, öptüm işte, bal gibi öpücüktü." Ne dediği anlayınca dudaklarını dişledi her zamanki gibi.

"Evet, öpseydin bal mı, değil mi anlayacaktım ama anlayamadım! Öpmedin... Şimdi tekrar istiyorum, gerçek olanından. Gözlerim de açık kalacak, beni kandırıyorsun." Sesi ne kadar huzurluydu. Esme kızarmış bir suratla kocasına tekrar ürkekçe yaklaştı. Onun nefesi kendi tenine çarparken, titrek bir halde utana sıkıla dudaklarına dudaklarını değdirdi. Gözlerini sıkıca kapamış, üç yaşındaki çocuk gibi büzmüştü. Kalbi nasıl hızlanmıştı. Nefes alamıyordu. Rüzgâr daha onun dudaklarını hissettiği an, onu kendisine yaslayıp öpmesini bekledi ama olmadı. Ondan hiçbir kıpırtı gelmeyince "Ben başlayayım mı?" diye boğuk sesiyle tehdit etti.

Esme'nin dudakları, eli mahkûm bu tehditten sonra, hafifçe kıpırdadı üzerinde. Kendisine inanamıyordu. Karnındaki şeyler tekrar hareketlenirken, o çekinikçe dudaklarını kıpırdatıyordu.

Rüzgâr onun hafif dudaklarını kıpırdarken hissedince içini bir mutluluk kapladı. Bu saçmaydı. Şu anda ilk defa öpüşen yeni yetme velet gibi hissediyordu kendini. Daha fazla dayanamadı, dudaklarını hareket ettirip onun ürkek öpücüğüne karşılık verdi. Karısının çekinik öpücüğünü onun gibi nazikçe karşıladı. Onun dudaklarının kendininkinde hissetmek tarif edilemez bir duyguydu. Usulca öpüyordu kuş tüyü gibi.

Bunu ne kadar çok hayal etmiş, ne kadar çok düşünmüştü. Esme geri çekilecekken onu iyice kendisine yaslayıp kaçmasını engelledi. Bir eli ensesini kayarken, diğeri belini sımsıkı sarıyordu. Tadı dediği gibi, bal gibiydi. Doyamıyordu. Öpüşünü derinleştirdi. Dudaklarını sömürür gibi öpüyordu. Karısının dudakları hafifçe oynamasına rağmen hâlâ açılmamıştı. Bu, ona yetmiyordu. Onun öpüşünü, ağzının tadını bir ihtiyaç gibi, alacağı nefes gibi hissetmek istiyordu. Hainçe dilini dudaklarında ustalıkla gezdirdi. Açması için hafifçe baskı uyguladı ama o inatçı karısı bunu bildiği halde açmak istemedi. Dudaklarını hafifçe geriye çekip zevkten kalınlaşmış sesiyle; "Esme dudaklarını aç." Tatlıca buyurdu. Esme dudakları yerine gözlerini açtı. Rüzgâr onun koyulaşmış gözlerine talepkâr bakışlar atarken, o kafasını olmaz gibi vakarla salladı.

"Seni hissetmek istiyorum lütfen..."

"Ben is..."

Rüzgâr onun konuşmak için aralanan dudaklarını esir alırken, dilini ağzının kuytularına ustaca soktu. Esme başta şok yaşasa da onun ağzı-

Alien

na yaptığı kışkırtıcı istilayla sonradan aldığı tatla kendini bıraktı. Önce yavaşça öptü. Onun tadının bu kadar güzel olacağını düşünmemişti. Tiksineceğini hatta kusacağını bile düşünmüş ama cennetten gelen bir armağan kadar güzel olacağını hiç düşünmemişti. Esme başlarda ne kadar dirense de onun ustaca yaptığı tahriklere karşı koyamadı. Öyle ustaca öpüyordu ki, kendini ona ürkekçe karşılık verirken buldu. Bu duygu muhteşemdi. Daha önce Mert'le de öpüşmüştü fakat bitmesi için kendini hemen çekmiş, iğrenç gelmişti. Şimdi sevmediği, nefret ettiği adamın ağzının tadına doyamıyordu.

Rüzgâr'ın ağzından bir homurtu koptu. Kendisine engel olamıyordu. Onun tadını aldıktan sonra bunu yapamıyordu. Düşündüğünden daha güzeldi. Elinin altındaki kadın ona karşılık verdikçe, daha da ateşleniyordu. Elini penyesinden içeri sokup karnında gezdirdi. Elinin altında ürperdiğini hissediyordu. En azından artık karşı koymuyordu. Bunu yapabilir miydi? Tekrar yapabilecekler miydi?

Esme onun parmakları oralarda nazik hareketlerle dolaşınca, kendisinden geçti. Ne yaptığını fark etmeden inledi. Rüzgâr'ın kulaklarına gelen ses dünyadaki en güzel şarkısından daha güzeldi. Onun zevk sesi içine işlemişti. Bundan cesaret alıp eli yukarılara tırmanırken, karşısına hiç engel çıkmadı. Evet, adamın yakışıklı olması ve tüm kadınların peşinde koşması onun kabahati değildi. Şu anda kalbini çarptırıp başını döndürmesi de, onun kabahati değildi. Kocaman eller göğüslerini avuçlarken, sadece izin verdi. Elleri bilinçsizce onun saçlarına, ensesine dokundu. Parmakları ensesini okşadıkça kocası elinin altında daha da gerginleşiyordu. Onunda bu öpüşmenin ve okşanmanın hissiyle, göğüsleri gerildi. Rüzgâr'ın başparmağı tahrik edici hareketler ettikçe, gerilen yerler incecik sızlıyordu. Daha önce böyle bir sızı hiç duymamıştı.

Rüzgâr dudaklarını bırakıp boynuna doğru kaydı. Islak dudaklar boynunda gezinirken Esme yay gibi gerilmiş, kafasını geriye doğru atmış, ona yön vermişti. Artık kendi vücut ağırlığını hissedemez haldeydi. Sanki bulutların üstünde uçuyor, kendini bir tüy kadar hafif hissediyordu. Hiç bilmediği duyguları, tatları tadıyordu. Tüm vücudu uyuşmuştu. Daha daha çok istiyordu. Bilmediği hayal bile edemediği bir dünyaya dalmak istiyordu. Rüzgâr penyeyi yukarı doğru çıkarıp göğüslerinin üzerine çekti. Esme gözlerine açınca boğuk bir sesle söylendi: "Dokunmak, tatmak istiyorum, dayanamıyorum."

Penyeyi başından aşırıp çıkarırken, Esme kafasını kaldırıp ona yol gösterdi. Rüzgâr elini sırtına sarıp hafifçe kaldırdı. Parmakları sutyeninin klipsine getirip nazikçe açtı. Narin omuzlarından askılarını kaydırıp, onu da çıkarınca göğüsleri serbest kaldı. Rüzgâr'ın koyulaşmış bakışları onların üzerindeyken mırıldandı.

"Hatırladığımdan daha güzeller ve diri." dedi boğukça... Bunu daha çok kendine söylemişti. Esme utangaççа gözlerini kapattı yine. Bu anı görmek istemiyordu ama içinden hissetmek istiyorum diye geçiriyordu. Geçen günkü gibi sadece dokunacağını düşünüyordu. O zaman da dokunmuş ve sonra bırakmıştı. Bunun olmayacağını adı gibi biliyordu ama bu fikre sığınmadan da edemiyordu. Onu hissetmek istiyordu. Tuhaftı ama öyleydi!

Rüzgâr başını eğip göğüs ucunu dudaklarını sürtünce ve ağzına alınca kız ürperdi. Onun ıslak dili üzerinde gezerken, elini omuzlarına götürdü. Rüzgâr'ın dili ustaca gezinirken geçtiği yerler ıslanıyor, bıraktığı yerler ürperiyordu. Tatlı bir sızı bacak arasında baş gösterirken, onun dudakları tekrar yukarılara tırmandı. Kocasının yağız boynunda kenetlenen ellerini, ensesinde gezdirmeye başladı. Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştı. Ama içinden gelen bir duyguyla, kocasının bundan hayli fazla hoşlanacağını biliyordu. Nitekim çok geçmeden genç adam, ensesinde gezinen narin parmaklarına ufak iniltilerle cevap vermeye başlamıştı. Bu tuhaftı! Esme'nin dokunuşlarının kocaman adamı bu kadar etkilemesi, genç kadına o güne kadar hiç bilmediği bir duyguyu yaşattı. Kendini daha başka ve farklı hissetti. O anda kendini son derece kadınsı, çekici ve dişi hissediyordu. Gerçekte de vücudu ve ilginç tepkileriyle karşısındaki güçlü erkeği, azap veren bir heyecan dalgası içine almıştı. Daha önce fark etmediği, âlemin bilmediği bir boyutunu hızla kat ediyordu. Boynunda gezerken dizini onun bacak arasına sokup bacaklarını araladı. Artık bacaklarının arasındaydı ve Esme o anın hazzıyla kendini kaybederken, bunu fark edememişti. Tam bir teslimiyet duygusuyla şuursuzca kendini ona bırakmıştı. Rüzgâr şimdi onun üzerinde dirseklerinden güç alarak duruyor, onun teslimiyetine gözleri ışıldayarak inanmazca bir coşkuyla bakıyordu.

Her ne kadar nazik olacağım, onu korkutmayacağım dese de, bir zaman sonra kendini kaptırdı bu sele. Kendini kaybetti. Öpüşürken onu hissetmek için ağırlığını üzerine verdi. Esme onu öpüşüyle kendinden geçerken, bir anda kasıklarının üzerinde hissettiği sertlikle aklı başına geldi. Omuzlarındaki ellerinin tırnakları kocasının eline batarken dondu kaldı. Panikledi. Korku tüm hücrelerinin yakan, olmayan acı vücudunu esir aldı. Sanki canı ilk gecesi gibi yanıyordu. Rüzgâr elinin altındaki bedenin kasıldığını, vücudunun sertleştiğini hissetmişti. Ellerini kocasının omuzlarına koyup itmeye başladı. Üzerindeki ağırlığı çekmek istiyordu.

"Bunu istemiyorum. Rüzgâr lütfen çok korkuyorum." Bütün terslenmelerine rağmen, kocasının yüzünde ve bakışlarında öylesine sıcak ve tatlı bir ifade vardı ki, genç kız içinde bir şeylerin burkulduğunu hissetti. Ama şu anda kalbi korkuyla çarparken, gözleri dolmaya başlamıştı. Yaşlar tazecik yanaklarına süzüldü, oradan kulağına doğru yol

Alien

aldı. "Lütfen, bunu yapma, ne olur korkuyorum, çok korkuyorum..." Kalbindeki acıyı böyle dindirebileceğini sanıyordu. Ama yanılıyordu.

Rüzgâr'ın kafasında bin bir türlü düşünce dolaşıyordu ne yapacağını şaşırdı. Ellerinin altında zevkle titreyen kadın gitmiş, korkudan titreyen Esme geri dönmüştü. Biliyordu ki eğer bırakırsa, buna ne o ne de Esme bir daha cesaret edemeyecekti. O korkusunu yenemeyecekti ve ona bir daha yaklaşamayacaktı. Lanet olsun, bunu ona kendi yapmıştı ve yine o telafi edecekti. Hâlâ üzerinde dururken yüzünü ellerinin arasına aldı. Görkemli bakışlarını yüzüne sabitledi, güven veren bir sesle teskin ederek konuşmaya çalıştı. "Canını acıtmayacağım, söz veriyorum. Bir daha asla canını yakmayacağım."

Esme debeleniyor, hem de bağırıyordu. "Acıyacak, gene acıyacak, bırak." Şu anda onu dinlemek de, duymak da istemiyordu. Ondan bu kadar korkarken eski öfkesi tüm bedenini esir alıyordu. Ellerinin altında gözle görülecek derecede titriyordu. Ağlamaklı boş gözlerle baktı ve kupkuru bir sesle haykırdı. "Lanet olsun, bırak korkuyorum işte, anlamıyor musun?"

Rüzgâr ellerini bileklerinden yakalayıp durdurdu. Onun ufak vuruşları canını yakmıyordu ama kalbini parçalıyordu. Esme yastıktaki kafasını sallayarak bırak diye ağlıyor, o ise onu sakinleştirmeye çalışıyordu. Sabırlı olması lazımdı bunu biliyordu ve olacaktı nazikçe dokundu yanaklarına.

"Esme bana bak... Esme'm bana bak."

Nabzı çılgınca atmaya başlayan Esme usançla bakışlarını ona çevirdi. Ürkekçe bakıyor, merhamet et der gibi aman dileyerek duruyordu.

"Güzel gözlüm... Canın yanmayacak bana güven, bir daha canın asla yanmayacak. Bunu şimdi yapmazsak bir daha yapamayacaksın. Hep korkacaksın. O bir kerelikti. Bir daha acımayacak bana güven..."

"Nereden biliyorsun?" diye hoyratça bağırdı.

Rüzgâr omzunu sarstı kararlıca "Biliyorum." diye kız öfkeyle soludu. "İstemiyorum, yine aynısını yapıyorsun, beni zorluyorsun."

Şimdi bunu yapmak istemesinin özel bir sebebi vardı. Dünyada en çok bunu istediğini biliyordu. Karnı, göğüsleri, sinir sistemi, tüm hücreleriyle sevişmek istiyordu. Korkunç bir güç sarf ederek Rüzgâr alnını alnına dayadı. Derince nefes alıp verdi.

"Ben yarın gidiyorum belki bir daha gelm..." Kelimeler boğazında düğümlendi. Daha önce hiç böyle olmamıştı ama şimdi gidince bir daha dönmeyecek gibi hissediyordu. İçinde bir yerlerde bu anın son olacağını hissediyordu. Ona son defa dokunduğunda, bir daha acı çekmediğini göstermek istiyordu. "Giderken, son gecemizi iyi geçirdiğimizi bilerek gitmek istiyorum. Ben bunu çok istiyorum... Seni çok istiyorum. Hayalinin yanımda olmasını istiyorum. Lütfen izin ver sana

Alien

canının yanmayacağını göstereyim. Eğer yanarsa bırakırım. Bir daha da sana elimi sürmem... Söz!"

İlk günü hatırladı. Canı ne denli yanarsa yansın, her ikisini gözünün önüne getirebilmeyi başarabildi ve sıkıca kapadığı dudaklarından hiddetli bir kelime fırladı.

"Senden hep nefret edeceğim. Bunu bir kere yaptın, yine yapıyorsun... Yine! Senden hiçbir zaman bunu istemedim... Git başka kadınlarla yap ama bana yapma!"

Rüzgâr kafasına balyoz yemiş gibi şaşkın bakıyordu. Her ne kadar sabırlı olmaya çalışsa da onun söyledikleri içini acıttı. "Başka kadın istemiyorum." Şu anda yumuşarsa, geri dönüşü olmayacağını biliyordu. Sert davranması, kat'i suretle ödün vermemesi gerekiyordu. "Lanet olsun senden başka kadın istemiyorum, bunu görmüyor musun? Aklıma nasıl girdin bilmiyorum... Girdin çıkmıyorsun, başka kadınlar dikkatimi bile çekmiyor. Bu sefer sen de seveceksin, nazik olacağım canın yanmayacak..."

Esme kafasını yana çevirdi. Biliyordu... Onun yine istemese de zorla yapacağını sanıyordu... Yanılıyordu. O 'yap' diyene kadar yapmayacağına söz vermişti. Bu konuda kesin karar vermiş görünüyordu. Artık bu konuşmayı bitirmek istedi. Esme sinirle dişlerinin arasından tısladı.

"Al ne alacaksan. Senden tiksiniyorum. Ah salak kafam, senin değiştiğini sanmıştım. Bunu nasıl düşündüm! İyi olabileceğine nasıl inandım! Ama odun, yine odun, yine odun; demir olmuyor işte..." Sesindeki hayret giderek artıyordu. Yanağına kaygılı bir damla sıralandı.

"Yontulunca biblo oluyor, toprağa karışınca toprak oluyor."

"Ya, bu hâlde bile benimle dalga geçiyorsun, iğrençsin..."

"Biliyorum, senin için hep de öyle kalacağım..." Genç adam kırgınca mırıldandı. Esme'nin gözlerinden yaşlar süzülürken, yüzü sert mermerler gibi ifadesiz duruyordu. Rüzgâr yüzünü kendine çevirdi. Gözlerini içine bakarak "Bir daha canını yakmayacak ve sen istemeden asla olmayacak." diye ona teminat verdi.

Dudaklarını alnına değdirdi. Bir süre bekledi. Rahatlamaya, sakinleşmeye ihtiyacı vardı. Sonra dudakları gözyaşıyla ıslanmış yanaklarında, al gerdanında gezdirdi. Ağzında onun tuzlu gözyaşlarını tadını alıyordu. Esme gözlerini yumdu. Elleriyle çarşafı sıkıca avuçlayıp robot gibi, canı çekilmiş gibi durdu. Kalbi korkudan atmayı kesmiş, yatağın içindeki bacakları dermanını kaybetmişti. Rüzgâr'ın dudakları göğsünün oluğunda oyalanırken, içine yine o karıncalanma yerleşti. Kendisine kızıyordu. Ondan nefret ediyordu. Hâlâ vücudunun ona nasıl olup da tepki verdiğine şaşırıyordu! Aynı tepkinin, aynı ateşin tekrar

Alien

içini sardığını hissediyordu. Korkuyordu deli gibi ama bu hissi de sevmeye başlamıştı.

Nasıl bir arafın içinde kaldıysa, ne ileri gidebiliyor ne de geri adım atabiliyordu. Bundan sonra ondan hep nefret edecekti. Ne var ki kocasının ısrarcı dudakları meme başlarını istila edince, buna kayıtsız kalamıyordu. O dudaklar aşağılara doğru kaydı. Göbeğinde oyalandı bir müddet. Elleri bacaklarında gezinirken dili teninde oyalanıyordu. Bir süre sonra, daha da aşağılara kaydı. O anda dişlerini sıkmaya başladı işte.

Lanet olsun bu çok... Ah çok güzeldi. Bu nasıl bir şeydi böyle? Ruhu bedeninden havalanıyor gibi, can ten kafesinde çırpınıyor gibiydi. Zevk alıyordu ve bu yüzden bu duyguyu hissettikçe de kendine olan öfkesi daha da artıyordu. Bu tatlı eziyete daha fazla dayanamayacaktı. Ya kendini bırakacaktı ya da...? "Yeter, dur artık lanet adam dur!" diye hıçkırarak bağırdı. Rüzgâr üzerine doğruldu. Onun sıkıca yumduğu gözlerine bakıp, kendisiyle savaşmaktan oluşan ter damlacıklarını alnından sildi. Elini kollarında gezdirerek ellerine götürdü. Çarşafı sıkıca tutan ellerini zorlayarak açtı ve alıp omuzlarına koydu.

"Böyle daha iyi, beni hissedersen..."

Esme ellerini hemen onun üzerinden çekti. Onun kaslı kollarını ellerinin altında hissetmek istemiyordu. Bunu hissetmek istiyordu ama yine de yapmayacaktı. Aklı kalbine savaş açtı ve kazandı. Rüzgâr onun kendiyle olan savaşını biliyordu. Hele az önceki öpüşmeden ve biraz önceki titremelerinden sonra ona karşı en azından bunu hissetmesi hoşuna gitmişti. Ellerini bacaklarında gezdirdi kısa bir an, sonra bacak arasına doğru yumuşak bir yolculuğa çıkardı. Güçlü parmaklar özel bölgesine dokununca genç kız hızla bacaklarını kapamaya çalıştı ama o kısa dokunuşta bile Rüzgâr onun hazır olduğunu anladı. "Bana kızgın mısın?"

Esme kafasını ona çevirmedi. "Senden nefret ediyorum, kızgınlık yanında hiç kalır. Bundan sonra da hep nefretle bakacağım sana emin ol." Rüzgâr kendini ayarlayıp ilk baskıyı yaptı. Esme bunu hissedince gözlerini sıkıca yumdu. Elleri çarşafı daha bir sıkı kavradı. O can alıcı acıyı bekledi. Kalbi göğsünden çıktı çıkacak korkuyordu.

"Bunu seveceksin Esme, ben senin kocanım ve bu yaptığımız çok doğal..."

"Rüyanda görürsün ancak. Bunu da seni de sevmeyeceğim." Rüzgâr kendisine o kadar yükleniyordu ki canını yakmamak için, alnına boncuk boncuk ter doluştu. Biraz daha içeri kaydı onu konuştururken. "Biliyorum benden nefret edeceksin bunu ezberledim."

"Sen ne kadar pis bir adamsın ya sus artık, sesini duymak istemiyorum." Rüzgâr sonunda içindeki yerini tamamladı. Ağırlığını üzerine verip "Esme, güzel gözlüm, bana bak."

Alien

Esme hınçla kafasını salladı. "Bakmayacağım! Senin içeriğe üzülmü görmek istemiyorum, hadi ne yapacaksan yap artık da bitsin."

"Esme içindeyim, canın yandı mı?"

Kaygıyla kalbi yerinden fırlarken, Esme duyduğu şeyle gözlerini dehşetle, birden açtı. Başını kocasına çevirdi. Islanmış nemli gözleri, arzudan kararmış gözleriyle karşılaştı. Rüzgâr alnını tekrar alnına dayarken: "Özür dilerim meleğim... Geçen sefer canını yaktığım için üzgünüm... Sana kötü davrandığım için özür dilerim. Ne kadar pişman olduğumu bilemezsin. Zamanı geri alabilseydim, bunu asla yapmazdım. Özür dilerim güzel gözlüm... Sana bunları yaşatmak istemezdim..." derken kasıklarını sonunda ona tamamen yasladı. Ve genç kız artık onu tamamen içinde dolusunca hissediyordu. Dudaklarından tuhaf bir inleme kaçacakken bunu önlemek için konuştu.

"Yaşattın ve tekrar yaşatıyorsun. İstemediğim halde beni senin kadının olmaya zorluyorsun." Esme'nin suçlayıcı gözlerinden yaşlar boşalmaya başladı, onun üzgün gözlerini görünce yelkenleri suya indirmeye başlamıştı. O içindeydi ve hiç acımamıştı. Bunu nasıl yapmıştı? Başlardaki hafif baskıdan başka bir şeyi hissetmemişti. Rüzgâr dudaklarını dudaklarına dokundurdu usulca. Üzerinde hafifçe gezdirmeye başladı. O altında kıpırtısız yatarken de hareketlendi. Hiç karşılık vermedi ona. Bu tatlı eziyet bitene kadar sesini de çıkarmadı. Öyle kıpırtısız altında yattı. Onun nazikçe hareket ettiği her an, ellerini ona dolamamak için yatakla bir bütün olmaya başlamıştı. Kendini ne kadar zorlasa aklına en kötü anıları getirmeye çalışsa da gelmiyor, aklı bu anda takılı kalıyordu. Kollarını beline dolamak, bacaklarını bacaklarına sarmak istiyordu. Hele sonlara geldiğinde, artık zevkten bağırmanın eşiğine gelmişti. Dudaklarını birbirine iyice kenetledi, inleme ya da başka bir ses kaçmasın diye çenesini kilitledi ve duraladı.

'Yeter,' diye bağırmak istiyordu. 'Yeter dayanamıyorum.' Eğer biraz daha bitmeseydi, daha fazla dayanma gücü de kuvveti de kalmayacak, tüm dirayeti bitecek, özdenetimine yenilecekti. Hiç düşünmeden kendini koyuverecekti. Bunun bu kadar güzel olacağını tahmin etmemişti. Acıyacağının, tekrar canının yanacağını sanıyordu. Olmadı. Ruhu benliğini kuşattı, ateş, damarlarını yakarak bedenini ateşe verdi. Aksine eğer zamanında bitmeseydi sonunda o da patlayacaktı hatta patlama başlamıştı sanırım... Ve ona sezdirmemek için çok büyük savaş veriyordu!

Bir de kocası ona yaklaşıp anlayışla fısıldayınca "Kendini tutma, bırak! Kasma bu kadar!" demesi, lanet herif her şeyin farkındaydı! O bile anlamıştı kendini tutuğunu. Lanet olsun nefret ediyordu hem ondan bunu yaptığı için, hem kendisinden zevk aldığı için.

Rüzgâr nefes nefese yanına devrildiğinde, ne utanmak geldi aklına ne de başka bir şey. Sadece uzaklaşmak, onun yakınından kalkmak.

Alien

Hızla yataktan kalkıp kendini banyoya attı. Üzerinden yağlar akarken duşu açıp içine girdi. Suyun altında sığındığında, kıpırtısızca durken bacakları onu daha fazla taşımadı. Kasıkları ince sızılar içinde kasılırken, öfkesi daha da büyüdü kendine ve olduğu yere çöktü. Dizlerini karnına çekip başını duvara yasladı. Ellerini ağzına kapayıp ağlamaya başladı. Kendisinden hep nefret edecekti. Buna izin verdiği için, aşağılık adam sonunda onu da ayartmıştı. Şimdi kesin içinden gülüyordu. Onun da gardını indirdim, duvarlarını yıktım diye. Hıçkırıklarla omuzları sarsılırken, üzerine akan suya aldırmadan ağladı. Sesi çıktıkça elini ağzına bastırıyordu. Onu duyup dalga geçmesini istemiyordu.

Rüzgâr karısı gittiğinden beri kapıya bakıyor, onun gelmesini bekliyordu. Üzerini giyinmiş, yatağın üzerinde elleri saçlarında onu bekliyordu. Gelmedi. Merak etmeye başlamıştı. Yataktan yavaşça kalkıp banyonun kapısına yaklaştı. İçeriden hıçkırık sesleri geliyordu. Lanet olsun, su sesi gelince duşa girdiğini sanmıştı. Kapıyı açıp içeri girdi. Esme küçücük duşakabinin içine büzülmüş, üzerinden sular akarken ağlıyordu. Hızla yanına yaklaşıp elini uzattı. Ürkekçe karısına dokundu. O da kafasını kaldırıp, ağlamaktan kızarmış gözleri ve burnuyla bakışlarını ona çevirdi.

"Niye geldin, eserini görmeye mi? Git buradan. Yalnız bırak beni." derken hıçkırıyordu. Rüzgâr onu dinlemedi. Konuşmadı. Elini uzatıp bacaklarına sardığı kollarını çözdü. Ufak bir güç kullanımıyla oturduğu yerden kaldırdı.

"Hadi güzelim kalk. Hasta olacaksın bak; su tenini büzüştürmüş." Temiz bir havlu çıkardı. Hafif hareketlerle üzerini kuruladıktan sonra, elini tutup nazikçe duştan çıkmasını sağladı. Esme ruh gibi duruyordu. Rengi atmış, gözleri kıpkırmızı olmuş. Üzerine havluyu düzgünce sarmaya çalıştı. Tam o anda Esme onun ellerini üzerinden itip havluyu kavrayarak bağırmaya başladı.

"Bırak, çek o pis ellerini üzerimden, bana dokunduğun an midem kalkıyor... İstemiyorum, senin bana bir daha dokunmanı... İstemiyorum. O pis salyaların her yerime bulaştı, ellerin her yerimde gezindi."

Rüzgâr cızırtılı bir sesle "Eğer istediğin buysa sana bir daha dokunmam, sen isteyene kadar dokunmam!" diye usulca tepki verdi.

"İnşallah gittiğin yerden dönemezsin... Ölürsün! Ben de senden kurtulurum. Sen öldüğün gün ben bayram yapacağım. Lanet olsun sana! Bana yaptığına bak! Senden ne kadar nefret ediyorsam, şimdi kendimden de o kadar çok nefret ediyorum." Esme'nin gözleri sinirden dönmüş, banyonun içinde bağırıp duruyordu. Ne konuştuğunun farkındaydı ne de ne dilediğinin. Hırsı gözlerini kör etmiş, öfkesi nefretini harlamıştı. "Bunu çok mu düşündün! Onu nasıl aşağılarım, nasıl kendisinden geçiririm diye çok mu düşündün? İçinden kıs kıs gülüyor musun? Onu kendinden geçirdim, ayarttım diye. Eğer kendimi tutmasay-

Alien

dım ben... Ben?..” Dudaklarını ısırdı. Lanet dili yine kendi gizli k[illegible]mış. Bakışlarının onun yüzünden kaçırdı. Rüzgâr onu iyice sorulup [illegible]nuzlarından yakaladı. Sonra da hızla göğsüne bastırdı.

Önce onu itti. Ama sonra alnını omzuna yaslayıp sığınarak ağlamaya başladı. Rüzgâr çenesini onun başına dayadı. Sesi üzgün ve kırgındı. Bu kadar ağır şeyler söyleyeceğini elbet biliyordu ama her kelimesi içini delecek kadar, hatta parçalayacak kadar batmasını ummuyordu. Lâkin ağzından çıkan her söz paslı bir hançer gibi kalbine batıyor, deşip dağıtıyordu.

“Sen düşündüğün her şeyde yerden göğe kadar haklısın. Hem bana karşılık vermek istemen senin suçun değildi. Bu, elinde değildi. Benden nefret ettiğini zaten biliyorum... Seni zorladım, vücudun da buna tepkisiz kalamadı. Bu senin değil benim hatam. Kendine kızma! İçin rahat edecekse yine bana kız, öfkelen hatta lanet et. Sana söz verdim, bir daha sen isteyene kadar sana bunu yapmayacağım.”

Esme onu itip tutuşundan, sıcaklığından, rahatlatıcı hissiyatından kendini kopardı. Kaba bir tutumla gözlerini silip, hırçın bakışlarını gaddarca gözlerine dikti. Hançer bakışları tüm nefretini kuşanıp, tek bir nefeste adamın yüreğini delik deşik etti. Küçücük soğuk burnu yine inatla havaya kalkmıştı.

“Git, Rüzgâr... Hemen git! Seni görmek istemiyorum... İster evden git, ister odadan, ister hayatımdan... Yeter ki git!” Bakışları öfkeden çakmak çakmak yanıyordu. “Gözümün önünde olmam istemiyorum. Seni görmeye tahammül edemiyorum. İçimi acıtıyorsun. Beni nefessiz bırakıyorsun ve bunu görmüyorsun. Sana dayanacak ne gücüm, ne de takatim kaldı. Sonumu hazırlıyorsun... Anla artık sonum olacaksın! Ölüyorum!” Esme onun üzgün bakışlarına aldırmadan hızla banyodan çıktı. O banyodan çıkarken Rüzgâr’ın elleri yumruk olmuş iki yanında sarkıyordu. Onun da bu savaştan artık umudu kalmamıştı. Savaş meydanında yara almış savaşçı gibi kan kaybediyordu ve yaptığı hareket kanın vücudunda daha fazla akmasını ve kan kaybından ölmesini sağlıyordu.

Esme giysi odasına gidip kendini oraya kilitledi. Ellerini kapının kolundan çekmeden sırtını kapıya yaslayıp sessizce ağlamaya başladı. Birkaç dakika sonra odanın kapısının kapanma sesini duydu. Köşedeki sandalyeye giderken, içine oturan ağırlıkla savaşıyordu. İçi acıyordu. Niye yapmıştı ki bunu, tam da ona inanmaya başlamışken! Tekrar nefretini kazanmak istemişti. Lanet olsun, o zaman niye içi bu kadar çok acıyordu! O aynı adamdı. Acımasız, gaddar, peki az önceki dediklerinden sonra onun gözlerinde gördüğü boşluk... Sanki... Sanki canı çekilmiş, kalbini kırmıştı.

Rüzgâr elini kapıya dayayıp köşedeki zile dokundu. Aradan çok fazla zaman geçmeden Cem gözlerini ovalayarak kapıyı açtı. Endişeli bakışlarını ona çevirdi. "Ağabey, iyi misin?"

Bu suale Rüzgâr hiçbir şey söylemedi. Cem'i, koluyla kenara çekip içeri girdi. Müsait misin, ya da işin var mı diye sormadı. Zaten daha önce bu saatte hiç gelmemişti buraya. Kendini yenilmiş, yıkılmış gibi hissediyordu. Zaten öyleydi de. Eğer söz kurşun olmasaydı... Şimdi görünmez kan kaybından ölmezdi. İki çift söz, bir acı bakışlı gözle vurulmuştu... Ne beklemişti ki zaten, kollarına atılacağını mı? Hayır, tabii ki! Bunu düşünmemişti ama en azından ona ısınır... Lanet olsun bir yerden başlaması lazımdı! Ve o nereden başlayacağını bilmiyordu. Nasıl davranması gerektiğini, nasıl ilerlemesi gerektiğini bilmiyordu! Yine yanlış başlamıştı. Bu sefer kesin affetmeyecekti.

Onun gülen gözlerini, neşeli sözlerini bir daha duyamayacaktı. Aklını kaçıracaktı. Niye sevmeyi beceremiyordu? Asıl soru, niye sevilmeyi beceremiyordu? Dokunduğu başka kadınlar kul köle olurken, o, küçücük bir kızın oyuncağı olmak istiyordu. Her ne kadar bunu hazmedemese de bu duygunun ne olduğunu kavrayamasa da bunu istiyordu. Sevgi nasıl elde edilirdi? Sevmek öğrenilir miydi? Kendince çabalıyordu. Bunun için gerçekten çok çabalıyordu. Fakat hep bir yerlerde hata yapıp sil baştan yaşıyordu. Ya bir engel, ya bir söz, ya da yaşattığı kötü bir anı... İlk kez birisi tarafından sevilmek umurunda oluyordu ve sevilmiyordu. Lanet olsun ne ona dokunabiliyordu ne de ondan başkasına...

Salona doğru hareket edip camın önündeki kanepeye yaklaştı. Üzerindeki iki kırlenti de uzanıp başucuna koyup üzerine kendini bıraktı. Boylu boyunca üzerinde uzanmış, eliyle ağrıyan şakaklarını okşuyordu. Cem, ellerini göğsüne bağlamış ağabeyini süzüyordu. Çok yorgun, hatta morali sıfır bir hâldeydi.

"Ağabey, iyi misin?" diye tekrar sordu. Rüzgâr eliyle yaptığı işe devam ederken "İyi değilim Cem, hem de hiç iyi değilim." diye bıkkın bir tonda söylendi.

Cem endişelendi. Yanına yaklaşıp karşısındaki koltuğa oturdu. Gözlerini ona odakladı. "Kötü bir şey mi var? Yoksa Esme'ye mi bir şey oldu?"

"Evet, bir şey oldu. Bunu ona ben yaptım. Lanet olsun ne yaparsam yapıyım, hafızasından silemiyorum. Ona karşı attığım her adım geri tepiyor. Hele bugünkü olanlardan sonra..." Derince bir nefes aldı, sonra da aralık dudaklarından yavaşça dışarı salındı. "Bir daha da telafi edebileceğimi sanmıyorum! Ben sadece..."

Alien

Cem, ağabeyini ilk defa böyle görüyordu. Daha önce ona hiç içini açmamıştı. Bitmiş, yıkılmış, bir kadın için çaresiz kalmış görmemişti. Bu ilkti. Bırak ona, başkasına bile içini açmamıştı. Hep içinde yaşar, vurdumduymaz gibi davranırdı. Biliyordu Cem, onun sert yanı kadar merhametli yanına da çok iyi biliyordu. Hep kendisi keşfederdi onun bir sorunu olduğunda. Hiç dile getirmezdi ki o. Hep güçlü, hep yıkılmazdı. Ama şimdi... Sanki içini birisine dökmeye ihtiyacı varmış gibi duruyordu. Belli ki yine de kelimeler boğazına tıkanıp çıkmıyordu. Onu tanıyordu. Onu kendi kadar iyi tanıyordu. Ağabeyi âşık olmuştu ve bunu kavrayamıyordu.

"Düzelecek... O sadece kızgın, zamanla unutacak. Aranızda ne geçti bilmiyorum ama hallolur. Onun şimdi sağlıklı düşünmesini bekleyemeyiz. Bir anda tüm hayatı değişti. Aylarca bir evin içinde tıkalı kaldı. Seni tanımaya çabaladı. Yeni hayatını tanımaya çalıştı. Seni keşfetmesine izin vereceksin, o da bunu gördükçe..."

Bütün dürüstlüğüyle, o anından sebep kendi kendine itiraz etti. Sürekli onu düşünmüştü. Şimdi ise bastırılmış duyguları bir patlamayla açığa çıkıyordu.

"Düzelmeyecek. Bir daha asla eskisi gibi olmayacak... Ne onun için... Ne de benim için!"

Rüzgâr gözlerini kapatıp kafasını salladı. Bu konuyu konuşmak istemiyordu. Neden konuştuğunu, buraya neden geldiğini de bilmiyordu. İlk defa konuşmak; rahatlamak istiyordu. Gidecek ne ailesi ne de başkası vardı, tek dostundan başka. Aslında şimdi yanında olmak istediği tek kişiyle bile olamıyordu. Kim bilir ne yapıyordu? Kesin ağlıyordu. 'Lanet olsun sana Rüzgâr, senin yüzünden yine ağlıyor... Niye zaman tanımadın, niye yaptın?' Zaman... Belki de kalmayan tek şey, elinde olmayan tek kavram... Artık zamandı. Kafasını dağıtması lazımdı.

"Ne yaptın hazırlıkları, tamam mı?"

"Tamam da? Ağabey oraya ben de geleyim, orada tek olman hiç içime sinmiyor. O şerefsizler her an her yerden çıkabilir. Bırak ben de geleyim. O kadar şeyden sonra nasıl tek olmak istersin!"

Rüzgâr kolunun tekini başının altına alıp bakışlarını tavana çevirdi. Gözleri alçıpenlerde gezerken donuktu. "Olmaz Cem. Onu senden başkasına emanet edemem. Her an gözün üzerinde olsun, ne olacağını bilemeyiz. Şimdi okula da gidecek, onu yalnız bırakma."

"Ağabey şu durumda okulun sırası mıydı? Sonra giderdi! Hem onu koruyabilecek bir sürü adamımız var ben..."

"Cem....!"

Kaidesiz bakışlarını Cem'e çevirdi. Gözleri meyusça koyulmuş, duruşu kaygılıydı. Söyleyeceği onun için gerçekten zordu. Sert yüzünden tuhaf bir ifade geçti. Kendine söyleyemediği şeyi bir başkasına söylemek daha zordu. Bakışları keskin, söylediği kelimelerden ödün verme-

Alien

yen cinstendi katiydi. Tek tek dile getirdi. Üzerine basa basa kalıca vurgulayarak...

"Onun canı, benimkinden daha değerli Cem. Sana emanet ettiğim, benden daha kıymetli! Onu senden başkasına bırakamam, güvenemem... Ona bir şey olmasına izin veremem buna..." Kafasını salladı. "Bu-bu sefer olmaz..."

Bu sözleri her şeyi anlatmıştı. Başka bir söze hacet bırakmamıştı. Kendince verdiği karara, o da mecburen, istemese de uymak zorunda kalacaktı. Demek ki ona sandığından daha fazla değer veriyordu. Kendi canından daha fazla, bu çok fazlaydı. İnsan, birini, kendi canından daha çok nasıl severdi? Hem de yani, yeni tanıdığı birini...

Esme uykusuz ve ağlayarak geçirdiği gecenin arkasından, içinde savaşlar vererek cama doğru yaklaştı. Saatler azap olup, saniyeler işkenceyle üzerine yağmıştı. O gece gitmiş, neredeyse öğlen olacak olmasına rağmen hâlâ gelmemişti. Ona çok ağır şeyler söylemişti. Biliyordu. Çoğunu da hak etmişti ama şimdi hatırlayınca... Ölmesini dilemişti. Allah'ım, bunu istemiyordu ki. Ne olursa olsun onun ölmesini istemiyordu.

Bir zamandır fark ediyordu ki... Ona niye öyle ışıldayarak bakmaya başlamıştı? Gözlerindeki o soğuk hâl nereye gitmişti? Önceden gözlerine bakınca korkuyordu; üşüyor; buz tutuyordu. Ses tonundan bile ürkerken, ne değişmişti! Onda ve kendisinde ne değişmişti? Tanıdığı Rüzgâr gibi değildi artık. Dün o kadar laf saymıştı. Fakat o sadece dinlemiş, bu da yetmemiş bir de teselli etmişti kendince. Lanet olsun Esme, dilin kopsun e mi, bazen dilinin kemiğini kırıyorsun.

Dışarıdan araba sesi geldi. Gelen ya oydu ya da Cem. Bakışlarını camdan aşağı çevirdi. Tül vardı yine de gözüküyordu. Uzun boyuyla o indi arabadan. Sonrada Cem'in arabası girdi bahçeye. Yerinden hiç kımıldamadı. Sabahleyin Ceyda Hanım valizleri hazırlayıp, aşağı indirtmişti. Onlar aşağıda olduğuna göre buraya da çıkmazdı. Çıkmazdı değil mi? Veda etmek istiyordu ona ama yüzünü de görmek istemiyordu aynı anda. Niye bu kadar çelişiyordu aklı kalbiyle! Bu ironi neydi? Allah'ım, beni nasıl bir arafta bıraktın? Merdivende tıpırtıları duyunca kalbi hızla atmaya başladı. Nefesi hızlandı elinde olmadan. Ne diyecekti, nasıl davranacaktı? Kapı açıldı.

Rüzgâr onu görmeden gitmek istemiyordu. Her ne kadar o görmek istemese de... Görmeden gidemezdi. Odaya gelince cesareti kırılır gibi olsa da kendini toparladı ve içeri girdi. Gözlerinin, onu odada aramasına gerek bile yoktu. Camın önünde kollarını göğsünde bağlamış, sırtı ona dönük duruyordu. Usulca yanına yaklaştı. Geldiğini hissetmişti.

Alien

Omuzları hızla inip kalkıyordu. Ne diyeceğini ya da nasıl davranacağını bilmiyordu? Tedirginçe elini omzuna soktu hafifçe ve dokunmasıyla onun elini silkeleyip omzundan düşürmesi bir oldu. Rüzgâr düşen elini yanında yumruk yaptı. Haklıydı. Onun istemediğini bile bile yine onu zorlamıştı. Yine yalvartmış ve dinlememişti. Artık hiç affetmeyecekti bunu biliyordu. Şimdi sıkıca sarılıp, saçlarını koklamak istiyordu. Tenini hissetmek istiyordu, kaç ay yoktu burada. Belki bir açık kapı bıraksaydı gider gelirdi. İstenmediği yere gelip gitmek istemiyordu. Ona zaman tanımak istiyordu ve son kez sarılmak istiyordu. Dokunamıyor, o saçları parmaklarında hissedemiyordu. Elini cebine sokup yumruk yaptı. Duru bir sesle konuşmaya çalıştı.

"Ben gidiyorum, benimle vedalaşmayacak mısın?"

Esme omuz silkeledi "Bana ne!" der gibi. Gerçek öyle değildi. Cesaret edebilse, yüzünü görmek istiyordu.

"Esme kırgınsın, haklısın da ama amacım sadece sana önceki kadar kötü olmadığını göstermekti. Sadece kötü bir şey olmadığını hissetmeni sağlamamdı. Hafızandan kötü anıyı silemiyorum fakat yenisini bırakabilirim diye düşünmüştüm. Bundan bu kadar etkileneceğini düşünemedim. Özür dilerim... Seni kırmak, korkutmak değildi amacım. Canını da yakmadım."

"Kalbim daha çok acıyor, bunu kaldıramıyor. Hep aynı şeyi yapıyorsun! Sadece kırıp döküyorsun! İçimi yakıyorsun, viran ediyorsun! Sonra da özür diliyorsun."

Rüzgâr iyice yaklaştı ona, sıcaklığı tenine çarpıyor, saçlarının kokusunu hissediyordu. Elleri hâlâ ceplerinde yumruk halindeyken, kafasını ona doğru hafifçe eğdi.

"Özür dilerim... Ben..." Biraz duraksadı. Konuşamayacak gibiydi. Boğazını temizledi. "Ben daha önce hiç kimseye sana hissettiğim gibi bir arzu hissetmedim! Kibar olmaya çalışmadım. İyi olmak için özen göstermedim. Kırılacağını düşünerek sınırlarımı ve kendimi zorlamadım. Yanımdayken bile özlüyorum seni. Dokunmadan durmak çok zor, kendimle ne kadar savaş veriyorum haberin yok. Lanet olsun ben erkeğim ve sen her gece koynumda uyuyorsun. Yanımda kokunu bırakıyorsun, sıcaklığını bırakıyorsun. Daha ne kadar sabredebilecektim buna, bilemiyorum. Denedim, bunu başardım da ama şimdi farklı, ben gidiyorum ve gitmeden önce seksin, aklında kötü bir şey olarak kalmasını istemedim."

Esme hiçbir şey demedi. Ne yönünü döndü ne de ağzını açtı. Sadece sessizce dinledi. Onun bu kadar açık konuşabileceğini düşünmüyordu. Kendini ona anlatmaya çalışıyordu ama ne var ki yaptığını yine de affedemiyor, bağışlayamıyordu. Bencildi. Sadece bencil... Rüzgâr son kez bakıp kokusunu içine iyice hapsedip arkasını döndü. Ceketinin cebinden bir telefon çıkarıp yatağın üzerine bıraktı. Gözleri yatağa

Alien

takılı kaldı. Lanet olsun onu hâlâ deli gibi istiyordu ve dünkü olanlar bile bunu değiştirmemişti.

"Bu telefon yeni, hep açık olacak." dedi emir veren bir sesle. Esme yine aldırmadı. "Esme, sana telefon açık olacak dedim... Duydun mu?"

"Duydum!"

"İyi. Kapalı olmayacak, ne zaman ararsam ulaşacağım sana, anlatabiliyor muyum? Benimle konuşacaksın, iyi olduğunu bileceğim, sesini duyacağım." Tatlı ve sert arası bir emir verdi.

Esme belirsiz bir şekilde kafasını sallayınca, Rüzgâr üzgünce kapıya doğru yürümeye başladı. Kapının kolunda eli dondu kaldı. Ayakları giderken, kalbi burada kalıyordu. Yüreğinde habis bir yoksunlukla gidiyordu. Son kez hüsranla baktı ona, sonra da hızla arkasını dönüp kapıyı kapadı.

Esme kapının kapanma sesiyle olduğu yerde sıçradı. Oysa kapı hafifçe kapatılmıştı. İçine bir kaya oturdu. Kalbi sanki atmaya gayret ediyor ama bunu beceremiyormuş gibi zorlanıyordu. Rüzgâr giderken nefesini de çalıp götürmüştü. İçinden 'affettim' diye bağırmak gelirken, 'kendini nasıl affedeceksin' diyordu. Ne olurdu sanki cesaret edip dönseydi yönünü, görseydi son kez yakışıklı yüzünü. Sanki ruhu can tenini terk ediyordu. Gidiyordu işte, yüreği de onunla birlikte gidiyordu. Birkaç adım daha yaklaştı cama. Onun dışarı çıktığını korumalarla konuştuğunu şimdi görüyordu. Yüzünü göremiyordu. Uzun boyunu, heybetli mağrur yapısını görüyordu. Yine de yüzünü göremiyordu. Dönsene be adam, dön son kez... Dönmedi yüzünü. Niye görmek istiyordu ki? Gidiyordu işte, tam da istediği şeydi. İçi niye ölüyor gibiydi? Gözleri de dolmaya başlamıştı, ne kadar zorlasa da birkaç damla yaş süzülmeye başladı yanağından. O arabaya yaklaştıkça kalbi atmayı kesiyordu. Sanki adımlarının sesini cehennem azabı gibi kulağında duyuyordu. Kapıyı açtı, durdu. Esme'nin kalbi de durdu, elini göğsüne götürüp cama farkında olmadan iyice sokuldu. Rüzgâr kafasını ona çevirdi. Donuk gözleri gözleriyle buz gibi birleşti. Sanki... Sanki gözleri bu tülün arkasından onu görüyordu. Sadece orada durdu öylece baktı. Hızla arabaya bindi ve araba büyük bir gürültüyle hareket etti. Esme onun gidişini kibrine yenilip bakmadan, gurur yaptığı için ağlayarak izledi camda. Kirpiklerinden gözbebeklerine kadar titredi. Dudaklarından bir tane hıçkırık koptu. Ardından bir tane daha... Bacakları da ağrımaya başlamıştı. Yavaşça dizlerinin üzerine çöktü. Başını ukdeyle eğdi. İçinde iki ucu keskin bir bıçak, sağa dönse kesiyor, sola dönse kesiyordu. İyi de onun için neden ağlıyordu?

Alien

Gözleri ağlamaktan kızarmış, burnunu çekerek kapıya yanaşıp açmıştı. Kapıyı açıp da annesini gördüğü gün, ah o gün nasıl da sevinmişti. Rüzgâr'ın gitmesi en çok annesinin işine yaramıştı. Neredeyse her gün gelir olmuştu yanına. Sıkıca sarılıp kollarında ağlamıştı. Ne olursa olsun anne şefkati farklıydı ve şu anda sığınacağı başka bir yer de yoktu zaten. Soru sormamıştı. Sadece saçlarını okşayıp öpmüştü.

Gittiği için neden bu kadar ağladığını bilmiyordu ama ağlıyordu işte! Hâlbuki gidince sevinip bayram yapacağını söyleyip duruyordu ama öyle değildi. Sanki kocası giderken hayat sevincini ve hevesini de yanında götürmüştü. Kalbi ağrıyordu bazen. Daha sakin, az konuşan, düşünceli görünen olgun bir kadın olup çıkmıştı. Onu düşünmemek için aklını hep derse veriyor, gece sabaha kadar çalışıyordu. Bu aralar gözlerinin altı hep mor gezer olmuştu ve buna aldırdığı da yoktu. Güzel olmuş, çirkin olmuş umurunda değildi. Annesi, derslerinde olan açığı kapamaya çalıştığını sanarak fazla üzerine gelmiyor, dokunmuyordu ona. Gün içerisinde yanına geliyor, biraz zaman geçiriyorlar sonra da çekip gidiyordu. Kocasının gitmesi bir de babasının işine gelmişti. Kaçtır haber gönderip duruyordu.

Birkaç defa da okula kadar gelmiş, karşısına çıkmıştı. Esme onu görmezden gelip her seferinde içi kan ağlayarak arabaya binip gitmişti. Aslında bu yaptığı o kadar zordu ki onun için. Yüzünü görüp, ona üzgün baktığını bilmek, kollarına koşmamak için kendisiyle savaş veriyordu. Yapamıyordu! Babasını affedemiyordu! Onu hâlâ ne kadar sevse de sevgisini kalbinden atamasa da yine de onu affedip kollarını açamıyordu. Yaptığı ne kadar zor da olsa, arkasına bakmadan çekip gidiyordu. Ayakları her an dönüp koşacak gibi onu zorluyor, vücudu buna direniyordu. Ah, bilse babası, onu nasıl özlemişti küçük kızı! Arkasına bakmaya korkuyordu. Biliyordu; onun düşmüş omuzları, kırık bakışları her an verdiği savaşını kıracaktı. Vazgeçmişti babası ondan, ağabeyinin yaptığı hata için, küçüğüm, prensesim dediği kızından vazgeçmişti.

"Huuu, dünyadan Esme'ye, uzayda hayat var mı? İlk yaşam ne zaman başlamış? Fosillerde hayat kaynağına rastlandı mı?"

Esme, okulun kantininde oturmuş, dirseği masada, eli saçlarında güya kitap okuyor, aslında aklı başka 'diyarlarda' öylece boş gözlerle bakıyordu. Sınıf arkadaşı Selma yanına gelip kendince dikkatini çekmeye çalışıyordu. Esme kendini toparlayıp üzgün bakışlarını arkadaşı-

na çevirdi. Defterine uzanıp içinden çıkardığı kâğıdı vererek: "Ders notlarını aldım, sanırım bir tane eksik, onu da fark etmemişim."

Selma elindeki kâğıdı alıp bakarken, "Ben hâlâ kendimi fark etmediğine şaşıyorum zaten!" derken Esme, arkadaşına kaşlarını kaldırıp bakınca devam etti: "Kızım bu ne hâl, düşüne düşüne ünlü düşünürleri tarihin tozlu raflarına gömeceksin."

"Saçmalama Selma, derse adapte olmaya çalışıyordum. Biliyorsun bugün sınavlar bayağı yordular beni. Eve gidip kendimi duşa atıp sonra da film izlemek istiyorum."

"Oh, sen şanslısın. Benim sınavlar okulda süpürgeyle yarışa girdiler ben yapacağım diye." Esme güldü. Kitabını kapatıp muzipçe baktı. "Ben de diyorum bu aralar okul neden parlıyor"

"Sen geç dalganı bakalım, tabii notların gani..."

"Aşk olsun gerçeği söylüyorum ne dalgası(!)"

Esme kitaplarını toplarken, arkadaşı eliyle kolundan dürterek: "Kızım seninki gene geliyor bak. Allah'ım Playboy dergisinden mi fırlattı seni bana!" diye kaşıyla gözüyle kantinin karşısındaki otoparkı gösteriyordu. Sonra da dudaklarını büzerek, "Ya aşk olsun, şu adamla benim işi yapmadın ya çok kızıyorum sana, bak biri kapacak ben de derdimden kanser olacağım..."

Esme bakışlarını o tarafa çevirip Cem'e baktı.

"Saçmalama Selma, ben Esra Eron muyum? Git kendi işini kendin hallet beni karıştırma, hadi sonra görüşürüz."

Esme masadan kalkıp, kitaplarını aldı. Koluna taktığı çantanın bir askısını düşürerek kitaplarını içine yerleştirdi. Sonra da koluna takıp onu otoparkta durup arabaya yaslanmış şekilde, etrafı izleyerek bekleyen Cem'e doğru yürümeye başlamıştı. Yanına yaklaşınca Cem bakışlarını ona çevirip arabanın üzerinden kalktı. Yanına yaklaşıp yanağına ufacık bir buse koydu. "Bugün bana kaldın, Rıza'nın işi var."

Esme uyuşukça gülümsedi. "İyi, bugün en azından asık bir surat görmeyeceğim." Esme spor arabanın ön koltuğuna geçerken Cem çoktan binmiş de arabayı çalıştırmıştı. Esme çantasını kucağına koyup elini emniyet kemerine uzattı. Başını tembelce kaldırıp Cem'e baktı. "Bugün Ecem'i de alacağız okuldan, o da bizimle gelecek."

Cem direksiyonu sağa kırıp ana caddeye geçti.

"Tamam, alırız, desene bana yine eziyet yolları gözüktü..."

"Öyle deme, Ecem kafa kızdır ve bu aralar çok sessiz. Bilmiyorum bir derdi var ama söylemiyor." Bakışlarını Cem'e çevirdi. "Belki sen ağzından laf alabilirsin? Seninle iyi anlaşıyor."

"Ben ona anlaşıyor demezdim. Daha ziyade atış talimi yapıyor üzerimde... Her lafında iğne değil mızrak var. Geçen gün Tatiane'ye ne yaptın diye sordum, bir gırtlağımı sıkmadığı kaldı. Kafama düşen taşlar hâlâ kan kaybı meselesi yapıyor... O cadının ne derdi olur insanın bey-

nini yemekten başka. bence size naz yapıyordur ya da yine bir hinlik peşindedir!" Esme kafasını alladı. "Öyle deme Cem, ben onun için bilirim... O benim kardeşim değil sadece... Bebeğim! Bu aralar bakışları hüzünlü. kırılgan. yaralı gibi... İçim acıyor, onu böyle görmeye alışık değilim. Hep gülen kız şimdi hep dut yemiş bülbül gibi susuyor..."

Cem kayıtsız bakışlarını kıstı. "Bak. şimdi ben de merak ettim, esrim geçiriyor olmasın?" Bakışlarını Esme'ye çevirdi, gördüğü kızgın suratla ciddileşti. "Ya da âşık olmasın sakın?"

Cem. arabayı, özel kolejin bahçesine girip otoparka çekti. Birkaç dakika sonra Ecem yanlarına gelip cama tıklattı. Esme arabadan inip kardeşi arka koltuğa geçebilsin diye koltuğu kaldırdı. Ecem arka koltuğa geçip oturunca, koltuğu yerine koydu. Kendisi de yerine oturup kapıyı kapadı. Araba hareket ederken kemerini takmadan önce arkaya doğru dönüp kardeşine tebessüm ederek baktı. "Nasılsın tatlım?"

Ecem boynundaki çapraz çantayı başından aşırıp kucağına koydu. Üzgün bakışları ablasıyla karşılaşınca, yüzüne zorla gülümseme yerleştirdi. "İyi abla, sen nasılsın?" dedi sakince. Cem bakışlarını dikiz aynasına çevirdi. "Ben de buradayım bilmem fark ettin mi?"

"Keşke fark edemeseydim." dedi ters ters. Cem, muzipçe Esme'ye baktı. "Bak sana bir şeyi yok demiştim. Cadılar öyle düşünceli olmazlar, elinde süpürgeleri milleti kışkışlarlar."

"Herkesi kışlasam da sen bir yolunu bulup içeri sızıyorsun, asıl atmak istediğim senken." Bakışları dikiz aynasında kesişti. "Demek hâlâ küsüz, kızması gereken benim ama yağ gibi su yüzüne çıkan sen."

"Ay neye kızacaksın? Seni fino kılıklı karıdan kurtardığım için mi? Keşke kurtarmasaydım da şimdi oturup birlikte boynuzlarını parlatsaydık!" Güzel başını kırgınca yana çevirdi. "Ecem susmuş hâlinden ben de istiyorum !"Cem'in dudakları kasıldı. "Zaten sesimi bu seneden sonra zor duyarsın!"

"Nedenmiş o, yoksa ağzını dikecek bir cerrah mı buldular?"

"Hayır. Senin kafanı koparacak cellât buldular, adı da Ecem... Ha ha çok komiksin bak güldüm? Biliyor musun, bir gün seni yerde sürükleyip o taş kafandan ateş çıkaracağım ve karşına geçip tependen dumanlar çıkarken şarkı söyleyeceğim."

Cem bakışlarını yana çevirip direksiyonunu seri bir hareketle sağa kırdı. "Ne zaman tatlım, rüyalarında ve kâbuslarında mı?"

Ecem kinayeyle mırıldandı. "Hayır, birkaç sene sonra!"

"Duyamadım?" Esme ters ters kardeşine baktı. Ecem aldırmadı. "Sen zaten hem kör hem de sağırsın, aldırma, bunlar yaşından ileri geliyor ne yaparsın babalık. No problem!"

"Bak gene başladı. Şu kelimeyi konuşmayacağına anlaşmıştık!"

Alien

"Ben değil sen emretmiştin, ben de kulağını tıka demiştim." Genç kız onu sinirlendirince rahatladı. "Fesuphanallah, bana sabır ver!"

"Et et, birkaç seneye stokla sabırları, ileride çoook lazım olacak."

Esme kardeşinin ne kadar dalgayla konuşsa da bakışlarındaki üzgünlüğü fark ediyordu. Dili de ne hikmetse bir bu adamın yanında böyle açılıyordu bu ara. Yol boyunca birkaç iğneleyici laftan sonra sonunda eve ulaştılar.

Ecem elini masaya dayamış kafasını da eline, tabağındaki yemeğini bir sağa bir sola itip duruyordu. Aklı düşünce denizinde boğulurken kimsenin farkında değildi. Esme salatadan ağzına atarken Cem'e kaş göz yapıp onu gösterdi. Cem de makarnasını yutunca peçeteyle ağzını sildi. "Ecem çok düşünüyorsun, yoksa âşık mısın?" diye lâppadak diye sorunca, Ecem'in elindeki çatal büyük bir gürültüyle tabağa düştü. Şaşkın bakışlarını ona çevirip kekeleyerek "B-ben..." Kaşlarını çatıp kendini toparlayarak korumaya aldı. "Hem sana ne âşıksam." Masadan hızla kalktı. "Ben doydum size afiyet olsun" deyip yüzünü sallandırarak salona geçti.

19.Bölüm

Sandalyede ölmüş gibi oturan genç adamın başı göğsüne doğru düşüp dayanmış, her an sandalyeyle yere düşecek gibi duruyordu. Arkaya doğru çekilmiş elleri, geniş omuzlarını kasmış kaslı kolları toz içindeki ceketinden patlayacak gibi duruyordu. Saçı başı dağılmış, yer yer tozla kaplanmıştı. Pantolonun bazı yerleri yerlerde sürünmesinden berelenmiş, yırtıkların arasından kırmızı, yüzülmüş yaralar gözüküyordu. Yanına doğru yaklaşan genç adam bakışlarını Rüzgâr'dan karşısına çevirdi. Baktığı taraftan onay alınca sakin adımlarını hızlandırıp elindeki paslı tenekeyi kaldırarak onun üzerine doğru içindeki suyu savurdu. Aniden yüzüne çarpılan suyla nefessiz kalarak irkildi Rüzgâr. Bir an nefesi kesilse de derin derin aldığı soluklarla ciğerlerini tekrar hareket ettirmeyi başardı. Kendine gelmeye çalışırken kıpırdanmak istedi, yapamadı. Omuzları kaldığı pozisyondan dolayı kaskatı kesilmiş, beton gibi olmuştu. Ellerini oynattı, açamadı. Belli ki arkasından ellerini bir şey, bir metal sıkıca tutuyordu. Gözlerini kırpıştırdı. Hâlâ yüzünden süzülen sular yüzünden gözlerini açamıyor, kirpiklerinden sular damlıyordu.

Kafasını sallayarak damlacıklardan kurtulunca, gözlerini kırpıştırarak araladı. İlk, biraz zorlansa da görüş açısı düzeldi: Karanlık bir yerdi burası. Basıktı! İçeriye çok az gün ışığı giriyordu. Bariz bir rutubet kokusu belirgindi. Gözleri karşısındaki iri yarı, kilolu adama kaydı. Sandalyede oturmuş, sert suratıyla gözünü kırpmadan, kaşlarını çatarak bakıyordu. O anda aklı başına gelmeye başladı:

Gece iş çıkışı ensesine iğne saplanmıştı ve şimdi bir sandalyenin üzerinde elleri arkasından kelepçelenmiş oturuyordu. Başını geriye doğru atıp sanki kaçırılmamış da ziyarete gelmiş gibi rahat bir hâl verdi kendine. Yüzünde soğuk bir tebessüm belirdi. "Vay vay!.. Kimleri görüyorum, Mr. Simon, bu ziyaretimi neye borçluyum acaba?"

Orta yaşlı adam sandalyesinde geriye kaykılıp koca göbeğini öne doğru çıkardı. Yüzünde, oturduğu yerde rahat olmadığını belirten memnuniyetsiz bir ifade varken, gözlerini kıstı. "Asıl sizi burada böyle ağırlamak çok güzel Mr. Rüzgâr, böyle değil de yemekte görüşmek isterdim! Ne var ki size ne kadar ulaşmak istediysem, yollarımızı bir o kadar tıkadınız, başka çare bulamadık, biz de sizi burada ağırlamayı düşündük. Nasıl?"

Rüzgâr, alnından gözüne doğru kayan damlayı kafasını sarsarak uzaklaştırdıktan sonra... Kayıtsız suratının altında sakladığı öfkesini bastırdı. "Ben de sizinle yediğim yemeklerden keyif alamayacağımı

Alien

belirttiğimi sanıyordum? Bunca eziyete ne gerek var, size zaten karnımın tok olduğunu söylemiştim (!) Ziyaretinize gelince, biz misafirperver bir ülke olsak da misafir adı altındaki hırsızlara karşı hiç de perver davranmayız."

Karşısındaki adam ayağa kalktı. Sert bakışları ona çevrilirken, yağlı göbeğinin üzerinde kemerle bağladığı pantolonunu çekiştirerek, ona doğru bir adım attı. "Boş konuşmayı bırakın Mr. Rüzgâr! Size ihtiyacım olmasa şimdi ailenizle hasret gideriyor olurdunuz. Size 'yolumdan çekilin' dedim duymadınız! Tamam, çekilmediniz, ihaleyi kazandınız... Ortak olalım dedim yine anlamadınız... İlla canınızın mı yanması lazım anlamanız için? Siz de biliyorsunuz ki bu işler siz karar verdiğiniz diye, böyle olsun istediniz diye bir anda bitmez. Bıçak gibi kesilmez. Bu işten dönüş yolu ancak, öteki tarafa tek biletli uçuşla oluyor. Bunu siz de biliyorsunuz babanız da bilirdi." Adamın konuşması sıkıntılıydı.

Rüzgâr bacaklarını öne doğru uzatıp rahatça araladı. Oturuşu, sizden korkmuyorum mesajı verirken gocunmadan, bakışları sizin işinizi bitiririm havasında sertti. Gözlerine tehditkâr bakışlar yerleşirken dudaklarının kıyısı hafifçe kasıldı. "Ben de size, sizin pis işlerinizi yapmayacağımı söylemiştim. Ben babam değilim, siz de bunu görebiliyorsunuz... Bilmem anlatabiliyor muyum?" Sesindeki katı titreşim hafifçe ortamda dağıldı. Camdan sızan ışıklarda toz zerrecikleri uçuşuyordu.

Simon tek kaşını havaya, ters bir suratla kaldırdı. "Sizden önce babanızla bu işler gayet iyi gidiyordu. İyi de kazanç var bu işte, siz de biliyorsunuz ki bu kolay para. Amacınız fiyatı yükseltmekse kabul, biraz artırabiliriz, bunun için aramızın bozulmasına gerek yok... Biz dostuz... Oysaki siz ne yaptınız, bal damlayan arı kovanına çomak soktunuz... Kendinizi ateşe attınız. Sizden istediğimiz sadece tırlarınızı belli aralıklarla himayemize sunmanızdı. Bu işe karışmayacaksınız bile, siz sadece parasını alıp keyfini süreceksiniz. Balı biz toplayacağız, siz yiyeceksiniz. Arılarla uğraşmak bizim işimiz. Tüm iş benim ve ortağımın üzerinde olacak, kararınız ne?" Gözlerini cevap bekleyerek Rüzgâr'a dikti.

Rüzgâr'ın yüzünden az önceki o rahat hâl ve tavır silindi. Bakışları kararadı, yüzü vakur haline bürünüp eski asi Rüzgâr'a döndü. Kapkara bakıyordu hasmına şimdi, cehennem çukuru gibi kopkoyu gözleriyle.

"Sana benim topraklarımda hükümdarlık hakkını tanımam! Benim ülkem... Senin yolgeçen hanın, pis işlerinin durağı değil. Senin taşıdığın mallar bize ters, senin gibi pisliklerin, benim toprağımda istediği gibi at sürmesine izin vermem. O topraklar benim namusum... Namusuma da göz dikenin gözlerin oyarım..." Sesi vurgulandı, kelimeler kasılmıştı.

Alien

Simon derinden gelen bir kahkaha attı ama bu gülüşte alay saklıydı. "Demek vatanseveriz ha, ilginç! Babana hiç benzemiyorsun? Vatansız adamın, vatanperver oğlu çok bayağı, hatta yapmacık!" Adam elini çenesine koyup gezdirerek alayla ona doğru soludu. "Sakın annen başkasının altına yatmış olmasın? Babanla alakan yok, o karısını bile satardı para için he(!)"

Rüzgâr dişlerini sıkarak sandalyede kıpırdadı. Sakin çıkmasını umduğu sesiyle kısılmış dişlerinin arasından tısladı. "Benim annem, senin arka sokaklardaki sürünen ucuz et parçası olan sahibine benzemez, or*spu çocuğu... Babasını bilmeyen biri olarak, annesini köşelerden toplamak zor olsa gerek..."

Simon hızla yanına gelip yumruğu yüzüne savurdu. Rüzgâr'ın yüzü yana doğru savrulurken, çenesi acıyla kenara kaymıştı. Aldırmadı. Hiçbir şey olmamış gibi kafasını çevirip kayan çenesini düzeltmek için de ağzını açıp hareket ettirdi. Kasılmış sert, erkeksi dudağının kenarından incecik kan sızıyor, üzerine damlıyordu. Bakışları adamla buluşunca, dudaklarının kıyısı lakayt bir tavırla yukarı kıvrıldı. "Gerçekler acıdır dostum... İnsanın babasını bilememesi ne kötü, anasını sevmemesi de!"

Adam sinirle o kalın bacağını kaldırıp karnına doğru tekmeyi savurunca, nefesi kesildi. Aldığı darbeyle sandalyesi sarsılıp yere düşerken, zaten alamadığı nefes zorlarken bir de omzunun üzerine düştüğü için toz kaplı zeminde nefes almaya çalıştıkça tozlar ağzına ve burnuna doluyordu, zordu. Zaten az olan nefes alışverişi bir de öksürüklerle kesiliyordu. Alayla gülümsedi gene de, kızgınlıkla hafiften iç çekerek bir kenara koymaya kendini zorladı. "Çok erkeksi, tam da sana yakışan." Simon çıldırdı. Ellerini yumruk yapıp sıkarken başını yana çevirdi. Yanında duran iri yarı zenci adama bakarak, "Götürün şunu, aklı başına gelince getirin kâğıtları imzalasın! İmza atmadan gebermesin dikkat et. Ben sizi arabada bekliyorum." dedi kısıkça.

Kilolu adam göbeğini hoplatarak giderken, iki tane iri yarı adam sandalyesini ayağa kaldırdı. Tekrar oturur vaziyete gelen Rüzgâr adamlara bakıp akıcı İngilizcesiyle; "Sahibiniz sizi unuttu mu? Bak tasmalarınız elinden sarkıyor." İri yarı adam aşağı doğru eğilip sarı dişlerini göstererek iğrenç nefesini soludu. "Bence sahibim doğru söylüyor, sen çok konuşuyorsun."

Rüzgâr'ın bir anda yediği yumrukla, burnundan çatırtı duydu. Zaten hemen ardından acı bir sızı vücudunu sardı. Onları oyalayayım derken yüzünde kemik denen bir şey kalmayacaktı herhâlde. Arkada kelepçeli olan elini ne yaptıysa kurtaramayınca, son çareye başvuracaktı. Dişlerini sıkıca birbirine kenetledi. Diğer eli sağ elinin bağ parmağını sıkıca kavradı. Gözlerini kısarak aşağı doğru asıldı. Çıt diye ufacık bir sesle başparmağı yerinden çıkınca, eliyle çıkmış olan parmağını avucunun

içine cansız bir et parçası gibi sıkıştırdı. Çelik kelepçeyi kemiksiz parmağın çıkıntısından sıyırmaya çalıştı. Kelepçe eli[illegible] yavaş hareketlerle aşağı doğru usulca kaydı. Sonunda çıkınca tuttuğu nefesi dışına salıp çıkık başparmağını tekrar yerine oturtmak için derin bir nefes daha aldı. Parmağı çekip yerine oturtunca ağrıyan parmağını birkaç defa hareket ettirip elini esnetti. Kelepçeyi, ses yapmasın diye kavradı. Öfkeli bakışlarını iri yapılı adama çevirip dişlerinin arasında tısladı.

"Bana bir daha vurursan ellerini koparırım!" Cesurca gülümsedi.

"Nasıl yapacaksın bunu? Düşünerek mi?"

"Dene de gör aslanım." Gözleri keskinleşti. Sözcükler ağzından vurguyla döküldü. İri yarı adam üzerine doğru yumruğunu savuruyordu ki, ansızın ayağa kalkıp yumruğu havada yakaladı! Gözlerini adama dikerek hiç beklemediği anda kafasıyla burnuna çakıp kolunun altından hızla geçerek kolunu ters çevirdi. Sırtına yumruğu vurup nefesini de kesince durdu. Adamın kırılan kolundan çıkan çatırtılarla inlemeleri bir araya karıştı. Kolunu bırakmadan diğer adam üzerine doğru gelince, sağ bacağını havaya kaldırıp adama doğru savurdu. Zenci adam karnına yediği darbeyle geriye doğru savrulurken Rüzgâr elinin altındaki kolu iyice çevirip kopma derecesine getirince, adamı yağ tulumu gibi yere serildi. Karnına tekme alan adam yerinden kalkıp yanına doğru öfkeyle gelmeye başladı.

"Piç kurusu!"

"Ağzını bozma aslanım, sana yeterim."

Aniden savurduğu yumruk Rüzgâr'ın yüzünde patlarken, geriye doğru sendeleyip kaşından incecik kan sızmasını sağladı. Kirpiğine damlayıp takıldı. Sıkıca yaptığı yumruğu geriye doğru gerip çevik bir hareketle adama doğru savurdu. İri yapılı adam yüzüne patlayan yumrukla sarsılırken bir tane daha indirdi. Dizine ayağını vurup ileri doğru iteleyerek sendeletti.

Sırtına bir yumruk geldi. Bu hatayı yapanın, elini ikincisi indirirken bileğinden yakalayıp seri bir hareketle ters çevirdi. Uzun boylu gençten adam ürkmüş gözlerle ona bakarken, "Arkadan saldırmak kanınıza işlemiş aslanım bu çok kötü bir huy." diye kopkoyu tısladı. Genç adam yere doğru hafifçe eğilince bacağına vurup, geriye doğru iteledi. Diğer adam yerden kalkıp bacağına tekmeyi savurunca elinin altındaki adamı bıraktı. O sırada başından beri işin içinde olan, Rüzgâr'ı gözetleyen ajanlarının ayak sesleri duyulmaya başladı boş depoda. "Seni öldürmek için emir alsaydık şimdiye işin bitmişti. Dua et canlı lazımsın." diye tısladı genç adam. Elinde bir anda bir kasatura belirdi ve kolunu çizip geçti. Rüzgâr'ın kolu kana bulanırken adam; "Bırak beni!" diye bağırdı. Rüzgâr bileğini çevik bir hareketle çevirip kırdı.

Alien

Adam acıyla diğer elindeki bıçağı dişlerinin arasına sıkıştırdı. "Hata yaptın, kalleşlik can yakar." Elinin altındaki adamın yere düşmesini fırsat bilerek, yere dizini dayayıp yumruğunu yarı baygın yüzüne gömmeye devam ediyordu. Öfkesi çok fazlaydı. Kaç aydır ettikleri tehditler, karıştırdıkları haltlar canını sıkıyordu. Diğer çeteyi sorunsuzca yakalatmıştı ama bunlar çok oyalamıştı onu. Her an tetikte bekleyip tedirgin olmasını sağlamıştı...

Kolu kırık olan adam, inleyerek yerinden kayıp, yere düşen silaha doğru sürünmeye başladı. Acı çeken yüzünde sinsi bir tebessüm belirdi. Eli toprak zeminde kayarken Rüzgâr hiçbir şeyden habersiz, elinin altındaki adamla ilgileniyordu. Onlarla sürekli izlenmesi konusunda işbirliği yapmıştı. İçini bir ferahlık kaplarken bu işten de kazasız belasız kurtulmanın ferahlığını yaşıyordu. Babasının pisliklerini temizlemekten bıkmıştı artık. Bu adam ne biçim işlerin adamıydı! Onun oğlu olduğu için bir kez daha utanmıştı. Elinin altında baygın yatan adamı bırakıp yere dayadığı dizini kaldırdı. Bacağından kuvvet alarak yerden doğrulup gelen ajanlar bakışlarını çevirdi. Birkaç adım atmıştı ki bir el silah sesi duyuldu. Olduğu yerde kalakaldı. Sanki sırtına bir iğne batmıştı. Sonra bir el daha silah sesi duyuldu. Fakat bu kez fark etmişti. İçini yaka yaka etine saplandığında, ağzından acı bir inilti koptu hafifçe sendeledi. Elini arkasına uzatmak istedi başaramadı. Nefesi ciğerlerinden kesildi. Ardından art arda silah sesleri gelmeye başladı kulağına, bakamadı. Kısılmış gözlerini zor açık tutabiliyordu. Takım elbiseli ajan ona doğru koşarak elinde silahıyla gelirken, bacaklarında bir ağırlık olmaya başladı. Sanki biri üzerine ağır gülleler asmıştı da yere doğru çekiliyordu. Ağzına tatlımsı bir tat yayılmaya başladı ve içi o sıvıyla doldu. Nefes alış verişi zorlaştı. Acı acı öksürmeye başladı. Yer ayaklarının altından çekildi. Zemine doğru sert bir iniş yaptı. Yerde nefes almak için çabalamasına rağmen, alamadı. Gözleri kaymaya başladı. Birileri ona dokunuyor, sarsıyordu. "İyi misin?" Karanlığa doğu kayarken son hatırladığı şey... Sırtındaki keskin, içini yaka yaka parçalayarak ilerleyen acıydı.

Ağabeyinden dünden beri haber yoktu! Fransa'ya gitmeyi düşünüyordu bugün. Esme'ye gelip bir süre uğrayamayacağını söylemiş, şimdi de gidiyordu. Ona bunu söyleyemezdi. Onu da endişelendirmek istemiyordu. Kapıyı açıp dışarı çıkınca, arkasını dönüp ona tebessümle bakan genç kadına baktı. "Bir şeye ihtiyacın olursa ara, ben hallederim telefonla. Sonra korumalar da var. Rıza da burada olacak; unutma okuldan başka yere gitmek yok, aklım sende kalmasın."

Alien

Esme kaşlarını kaldırarak alayla süzdürdü. "Ağabeyin gitti, sen mi geldin başıma? Git, hadi nereye gideceksen git... Korkmayın, evdeyim; kaçtığım yok... Merak etme, sözünüzden çıkmam. Ayrıca o zaten orada sen niye gidiyorsun hâlâ anlamadım! Dünden beri aramıyor!" diye kırgınca homurdandı. Gözleri üzgün üzgün donuklaşmıştı.

"Dedim ya işlerde sorun çıkmış, galiba tırlarla alakalı." Cem muzipçe gülerek göz kırptı. "Ondan arayamamıştır. Ağabeyim ofisten çıkmadığı için ben halledeceğim, merak etme belki birlikte döneriz."

Esme ona tebessüm ederken, bir anda içine bir şey düştü. Ateş gibi yaktı midesini, alev topu gibi kavurdu. Sanki biri nefesini içinden çekip aldı. Elini yumruk yapıp göğsüne götürdü hafifçe vurdu. Öksürmeye başladı. Acı acı öksürüyor nefes alamıyordu.

Cem endişeyle yanına gelip ona uzandı. "Esme iyi misin?" Koluna dokundu. Genç kadın birkaç defa daha öksürdükten sonra doğrularak derince bir nefes aldı. "Bilmiyorum, nefesim kesildi. İçime bir ateş düştü, nefes alamadım. Sanırım çok fazla kahve içmekten oldu." Kolundaki elin üzerine elini koyup şefkatle ona bakan adama baktı. "İyiyim ben, merak etme, hadi işine bak sen."

Cem bir adım geriye gidip, onun rengi solmuş yüzünü süzdü. Ne olabilirdi ki bir anda! Elini saçlarına doğru sıkkınca götürüp "Eminsin değil mi iyi olduğuna? Hastaneye gidebiliriz?"

Esme olumsuz anlamda kafasını salladı. "İyiyim ben, hem annem içeride, korkma. Kahve dokunmuştur, ne olabilir ki başka? Hadi endişelenme, annem yanımda git sen... Hayırlı yolculuklar." Eve geçti. Kapıyı kapatıp içeri girdi.

Aklı genç kadında kalan Cem arkasını dönüp korumalara doğru yürümeye başladı. Onlarla konuşması, durumu anlatması lazımdı. Birkaç adım atınca telefonu çaldı. Ekranda beklediği kişinin numarasını görünce derhal açıp kulağına götürdü:

"Alo Cemal, var mı bir haber, neler buldular?"

Karşı tarafta biraz duraksama oldu. Cem kaşlarını çatarak "Konuşsana koçum ne oldu?" dedi sert bir sesle.

"Cem Bey buraya gelseniz iyi olur." Kaşları çatıldı genç adamın. "Niye? Zaten akşama geleceğim?"

"Cem Bey, Rüzgâr Bey vurulmuş buraya acil gelseniz iyi olur, durumu..." Cem telefonu aşağı doğru indirip avucunun içinde iyice sıktı. Telefondan gelen çıtırtıları bile duymadı kulakları. Telefonun ekranın patlayıp camı batmış, eli kanıyordu. Arkasını döndü hışımla. Karşındaki evin kapısına donukça baktı. Bunu nasıl söyleyecekti? O, bunu hissetmişken, bu haberi ona nasıl verecekti? Üzgün bakışları evin kapısına takılı kalıp, öylece nefessiz kalarak dikildi.

Esme kapıyı kapatınca sırtını kapıya dayayıp elini göğsünün üzerine koydu. Kalbi bir kuş olmuş, kafesin içinde çırpınıp paralanıyordu.

Kanatları her çırpınışında içine ürperme veriyor, nefesini kesiyordu. Ciğerleri kavuruyor, her aldığı soluk boğazlarında düğümleniyordu. Son kez daha derince bir nefes alıp aralık duran dudaklarından dışarı usulca saldı. Eliyle saçlarını düzeltip, kendini toparlamaya çalıştı. Ne oluyordu böyle, kalbi niye ona isyan eder gibi delicesine çarpıyor göğsünü zorluyordu! Kendine gelince sakin adımlarla içeri girip annesinin yanına yöneldi. Ne kadar yüzünde bir tebessüm oluşsa da sararması onu ele veriyordu. Annesi onu görünce telaşla yerinden kalkıp yanına doğru yürümeye başladı.

"Annem neyin var, rengin atmış? Esme, kızım bir şey mi oldu?"

Annesi yanına yaklaşınca, kanepeye gidip usulca oturdu. Annesinin ona uzattığı elini avuçlarına alıp üzerine öpücük koyup yanağına yaslayarak, gözlerini birkaç saniye kapattı. "Yok, annem bir şeyim, sadece bir an nefesim daraldı. Soluk alamadım ama geçti. Şimdi rahatladım, kahve çok içtim bugün ondan olacak galiba, geçer birazdan."

"Emin misin tatlım, bak kötüysen doktora götürebilirim seni?" Yaşlı kadın kızının solmuş yüzüne endişeyle bakıyordu. Yanına oturup elini kızının saçlarına koydu. Narin saçlarını merhametle okşarken, Esme annesini omzuna başını yaslayıp kollarını onun kalın beline sardı. Anne kokusuyla, sıcaklığıyla rahatlarken, bakışlarını camdan dışarı kaydı.

"İçime bir ateş düştü anne! Bir an ölüyorum sandım. Zaten kısa sürdü. Hemen geçti ama şimdi içimde bir daralma var, yüreğim sanki acıyla sıkılıyor..."

"Senin altıncı hissin hep kuvvetli olmuştur zaten, aynı annem gibi. O da iyi ya da kötü bir şey olunca hep hissederdi. İyi diyelim de iyi şeyler olsun canım." Yaşlı kadın kızının başını omzundan yavaşça kaldırıp "Ama yine de miden de ağrıyor olabilir, ben sana ballı ılık su yapayım hemen geçer, çocukken de hep yapardım hemen geçerdi hatırladın mı?"

"Evet, zorla içirirdin."

Annesi yanından ayrıldı. Esme camdan dışarı dalgınca bakarken, annesi birkaç dakika sonra elinde tepsiyle geri geldi. Tepsideki fincanın içinde buharı tüten ballı suyu kızına uzatıp "Hadi bunu iç, biraz rahatlatır, hem yukarı çıkıp biraz da uzan; uyuyunca daha çabuk geçer." Esme, annesinin getirdiği fincanı eline alıp üfleyerek dudaklarına doğru götürdü. Birkaç yudum aldıktan sonra, geriye yaslanıp iki eliyle sıkıca tuttuğu fincanı usulca içmeye başladı. Elindeki fincan boşalınca yavaşça ayağa kalkıp "Ben bunu mutfağa bırakıp odaya çıkıyorum anne."

"Tamam, kızım, sen yat dinlen... ben seni yemeğe çağırırım."

Odasına girince yatağa yaklaşıp, ayağındaki terlikleri çıkarıp üzerine uzandı. Yatakta cenin pozisyonu alıp, kocasının yattığı tarafa bakış-

Alien

larını çevirdi. Boş gözleri biraz oyalandı onun olduğu yerde. Zaman ne çabuk geçiyordu. Derlerdi hep zaman her şeyin ilacı diye, öyleymiş. Şimdi geriye bakınca ona karşı eski kızgınlığının, nefretinin kalmadığını görebiliyordu hatta ne kadar kendine söylemeye itiraf edemese de ona karşı olan kızgınlığı bile geçmişti. Onu affetmiş miydi? Hayır! Kesinlikle o ayrı konuydu. Onu affetmesi için çok uzun zamana ihtiyacı vardı. Belki de hiçbir zaman affedemeyecekti ama yine de kızmıyor, eskisi kadar öfkelenmiyordu. Saçmaydı bu ama aslında onu çok özlüyordu. Sesini duyduğu an konuşamıyor, kalbi yerinden çıkacak gibi oluyordu. Kendini, sevgilisiyle görüşen biri gibi hissediyordu. Eğer telefonları son zamanlarda kısa kesmese belki de ona kızgın olmadığını anlar diye, hemen kısa kesip kapatıyordu.

Uzatıp onun yastığını eline aldı. Usulca üzerin doğru kayıp sıkıca sarıldı. Başını o yastığa gömüp, burnunu sürterek gül rengi yastığı koklamaya çalıştı. Kokusu kalmamıştı üzerinde ama yine de onun olduğunu bilmek, burada yattığını bilmek içini rahatlatıyordu. Gözlerini kapatıp onun yanında yattığını, simsiyah gözleriyle kendine baktığını hayal etti. O gözler ki, kızınca kara kuyuları andıran, gülünce dipsiz denizleri bahşedendi... Allah'ım, o gözleri ne çok özlemişti. Beyninin oyunu çok büyüktü. Hayalindeki Rüzgâr o kadar gerçekti ki elini uzatıp dokunmak istiyordu. Onun sert yüzünde, yanaklarında, parmaklarını gezdirmek dokusunu, kokusunu, sıcaklığını, teninde hissetmek istiyordu. Kokusunu bile derin derin içine çekmeyi özlemişti. Niye bu kadar çok düşünüp, bu kadar çok özlüyordu? Teninin sıcaklığına hasret kalacağını, sesini duymak için can atacağını biri söylese, 'üşütmüşsün' derdi. Okuldaki en yakışıklı erkekler bile dikkatini çekmiyor, yönünü dönüp bakmıyordu. Önceden çok sevdiği artistler bile hiç çekici, cezbedici gelmiyordu. Nerede uzun boylu, iri yapılı birini görse kalbi hızla atmaya başlıyor; yanlarına yaklaştıkça hayal kırıklığıyla kalakalıyordu. Gözleri, her köşeyi, acaba nereden çıkacak, habersiz gelecek mi diye büyük bir itinayla tarıyordu.

Evde onun ayak tıkırtılarını hayal edip kaç kere aşağı hızla inmiş, yine aynı hızla hüsrana uğramıştı. Kapalı gözlerinden yaşlar süzülürken, ağladığının farkında değildi. Hayvan herif, tüm hayatının merkezine sultanlık kurmuştu. Oysa kendi tahtında tek başına ne kadar da mesuttu. Bir de dünden beri hiç aramamıştı. Bugün arar diye bekledi, akşam olmak üzereydi ama hâlâ aramamıştı. Yataktaki omuzlarını silkti. Aramazsa aramasın, zaten arasa da telefona bakmayacaktı. Sahi, telefonu neredeydi! Ya aradıysa...? Hızla yerinden kalkıp ceplerini yoklamaya başladı. Hah işte buradaydı, pantolonun cebinde. Cebindeki telefonu çıkarıp komodinin üzerine koydu. Tekrardan başını yastığa koyup gözlerini kapattı. Kafası bir sürü düşünceyle boğuşurken gözka-

Alien

pakları ağırlaştı. Biraz zaman geçtikten sonra huzurlu bir uykuya teslim etti kendini.

Cem hızlı adımlarla hastane koridorlarını aşarak, ameliyathanenin kapısına geldi. Uzun bacakları attığı her adımda geri gidecek gibi tereddütlüydü. Ne kadar kararlı adımlasa da koridoru, duyacaklarından, öfkesinden korkuyordu. Ameliyathane görüş alanına girince gözleri keskince kapısında bekleyenleri taradı. Kapısında iki tane ajan ve kendi işe yaramaz korumaları bekliyordu. Onu görünce korkuyla irkilen koruma kendini toparladı, onun irkilmesiyle duvara yaslanmış olan ajan ona bakıp yanına doğru hareketlendi. Elini kaldırıp belindeki silahına doğru atarken "Kimsin?" dedi sert bir şekilde.

Korumalardan biri hemen öne atıldı. "Cem Bey..." Cem, ajana hiç bakmadan uzun birkaç adımda korumanın yanına doğru yaklaştı. Koruma ona doğru son adımı atıp tam ağzını açacaktı ki Cem yumruğu çenesine geçirdi. "Sizi buraya uyuyun diye mi diktim lan? Ağabeyime bile sahip çıkamadınız şerefsizler! Size dikkat edin, gözünüzü üzerinden ayırmayın demedim mi?" Gözleri silahsız olup bakışlarıyla öldürecek nitelikteydi.

Yere yıkılan adam çenesini tutup kendine gelmeye çalışırken, ajanlardan biri Cem'i kolundan yakalayıp çekiştirmeye başladı. Anlamadığı dilde tehditler savuran Cem'e İngilizce olarak: "Sakin olun beyefendi siz kimsiniz?" diye haşin bir tutumla uyardı.

Cem, karamış bakışlarını ajana çevirip öfkeyle yüzünü süzdü. Kolunu sıkıca kavrayan eli silkeleyip, kolundan düşürünce ajana İngilizce olarak sinirle bağırdı.

"Sizin koruma dediğiniz bu muydu? Böyle mi anlaşmıştık sizlerle, hani her an takipteydiniz? Lanet olsun, sizin yüzünüzden ağabeyim orada can veriyor. Sizin lafınıza güvenip onu korumasız bıraktım." Elini saçlarına götürürken, ceketi yukarı doğru kalkmış, kartal gibi irice kanatları açılmış, karşılarında sinirden köpürüyordu. Ajan ellerini sakin olması için oynatırken; bakışları telkin ediciydi. "Bakın beyefendi! Onu koruyorduk, gözümüz hep üzerindeydi. Fakat onların ağızlarından itirafı duyana kadar içeri giremezdik. Yoksa bu iş istediğimiz gibi sonuçlanmazdı. Olay da iddiadan ileriye gitmezdi."

"İyi bok yediniz!.. Sizin vurdumduymazlığınız sayesinde ağabeyim burada şimdi! Eğer erken hareket etseydiniz bunlar olmazdı." Ajan kaşlarını öfkeyle çattı. Cem yerden kalkmış olan korumaya sinirle bakıp öfkeyle tısladı. "Ne zamandır içeride? Durumu nasıl? Doktorla görüştünüz mü?"

Koruma ceketini düzeltti. "3 saat oldu efendim, hâlâ durumu hakkında yeni bir bilgi vermediler. Doktor içeriden henüz çıkmadı fakat girdiği zaman haber gönderdi. Yarası ağırmış." Cem duvara doğru gidip başını duvara yasladı. Alnı buz gibi duvarla bütünleşti, kafasını

Alien

hafifçe oynatarak mırıldanıyordu. Kendine çok kızıyor bunu içe de öfkeden patlıyordu. Asıl tüm siniri de nefreti de kendineydi. Onu dinlediği için, tek bıraktığı için, tek sorumlu oydu. Elini yumruk yapıp bir anda sert duvara indirdi. Parmak boğumları yüzülüp kanarken, o buna aldırmadı. "Benim yüzümden. Onu dinlemeyip gelecektim, onu bu sefer dinlemeyecektim."

Esme yemeği yiyince annesiyle bulaşıkları makineye dizmeye başladı. O, sudan geçiriyor, yaşlı kadın makineye diziyordu. Yüzünü annesine çevirdi. "Anne altı üstü iki tabak, onu da ben hallederdim, sen içeri geçseydin."

Yaşlı kadın son tabağı da koyup makinenin kapağını kapattı. "O zaman içeride tek kalacaktım."

"Ecem var ya anne, niye tek kalasın?"

"Kızım, o televizyona dalınca dünyadan kopuyor, ben de aynı evde televizyonla yaşıyor gibi oluyorum."

Esme ocaktaki çaydanlığa yaklaşıp eline aldı. Tezgâhta hazır bekleyen çay tepsisine yaklaştı, bardaklara çayı koyup demliği tekrar ocağa koydu. Çaydanlığın altını kısıp tepsiyi eline aldı. "Anne, sen de mısırları alırsın değil mi?"

Elinde tepsiyle salona girdi. Sehpanın üzerine elindekileri bıraktı. Annesi de mısırları alıp gelince çayın yanına koydu. Esme kardeşinin yanına oturup; "Film başladı mı?" diye sordu. Ecem çay bardağını alıp içine şeker attı. Elini kâseye daldırıp mısırdan koca bir avuç alırken "Şimdi başlayacak, reklamlar girdi!" Annesi de karşı koltuğa geçip oturunca reklamlar birkaç dakikaya bitti, film başladı. Hepsi pürdikkat televizyona bakıyor, kanalda (Not: Seni Seviyorum) filmini izliyordu.

"Bence böyle aşklar anca filmlerde olur, saçmalığa bak; adam öleceğini anlayınca not yazıp zamana yayıyor ve boom; ölünce notlar yağmaya başlıyor."

Esme ağzına mısırdan atıp çiğnedi. Kardeşine hiç bakmadan gözü televizyondayken; "Neden öyle diyorsun Ecem? Gerçekte olmasa, kurgusu düşünülemezdi! Bence böyle insanlar da var ama bize denk gelmez." dediği şey içine oturunca, eğilip elini sehpaya vurdu birden. "Aman Allah korusun, gelmesin de zaten, baksana adam öldü!"

Annesi kızına şaşkınca bakıp çayını dudaklarına götürürken "Annem senin batıl inançların yoktu, yeni mi kazandın?"

"Ne?" dedi dalgınca Esme, sonra bakışlarını annesine çevirip kaşını kaldırdı. Annesi ona bakıp gülerek, kaşını kurnazca kaldırdı. "Yok bir şey, ben şu çayları dolduracağım, bitmiş."

Alien

Esme yerinden kalktı. "Ben doldururum anne, sen otur." Hızla boş tepsiyi eline alıp annesinin kalkmasına müsaade etmedi. Kendi bardağını ve annesininkini de tepsiye koydu. O sırada Ecem bardağındaki son yudumu alelacele içip "Bana da." dedi bardağını sallayarak.

Elinde tepsiyle belirdiğinde kapıda, annesi ve kardeşi irkilip bakışlarını ona çevirdi. Yüzlerinde panik olmuş, tedirgin bir hâl vardı. Esme onlara bakıp kaşlarını çattı muzipçe. "Çok geç kalmadım, hemen getir..." Gözleri televizyondaki haber bültenine takılı kaldı. Rüzgâr'ın resmi kocaman bir şekilde spikerin yanına konmuştu. Televizyonun sesi iyice kısılmış olduğundan ne dediği duyamıyordu. Tek duyduğu vurulmuş... Gözleri alt yazıya takıldı:

Son durum: Ünlü iş adamı Rüzgâr Karalı vuruldu! Durumu hakkında henüz kesin bir bilgimiz olmamakla birlikte, kulağımıza gelen söylentilere göre ağır yaralı olduğu söyleniyor. Şimdi aldığımız bil...

Yüreğine düşen alt edilemez ateşle, Esme'nin tepsideki elleri gevşedi, parmaklarının arasından kayıp yere düştü büyük bir gürültüyle. Yüreğine kesif bir acı saplanırken, dudaklarından fısıltı gibi kocasının ismi döküldü:

"Rüzgâr..."

Bacaklarındaki derman kesildi bir anda. Nefesi boğazında düğümlendi, donup kaldı. Sanki hayatı ellerinin arasından çekilip alınıyordu. Elini, güç alabilmek için yanındaki koltuğun başına uzatıp tutmak istedi ama yapamadı, sendeledi. Dolmuş gözleri televizyonun kocaman ekranına kilitlenmiş bakarken, fısıltı gibi hep aynı şeyi tekrarlıyordu.

"Öldü mü? Öldü mü?"

Annesi ve kardeşi hızla yanına gelip, dermanı kesilmiş Esme'nin koluna girdiler. Annesi onu koltuğa yönlendirip zorla oturtup bakışlarını Ecem'e çevirdi.

"Çabuk su getir ablana!"

Annesi, kızının yüzünü elleri arasına alıp kendine baktırmaya çalıştı. Kızı şoka girmiş, kendini kaybetmişti. Ne kadar zorlasa onun gözlerini televizyondan ayıramıyordu. Esme donmuş gözlerini yere çevirip sabitleyerek, olduğu yerde sallanıp hep aynı şeyi diyordu.

"Öldü... Öldü... Öldü!"

Annesi onu omuzlarından tutup sarstı. "Esme annem kendine gel ölmemiş yaralı." Fakat kızı onu duymuyor, transa geçmiş gibi sayıklıyordu. Yaşlı kadın ağlayarak kızına bakıyor, ne yaptıysa onu kendine getiremiyordu. Ecem su getirmiş, bardağı annesine uzattı. Bardağı elinden kapan yaşlı kadın, kızının dudağına götürdü. Ne içiyor ne de ağzını açıyordu kızı. Esme'nin omuzlarını tekrar kavradı. Sıkıca tuttuğu omuzları iki eliyle iyice sarsarak "Kendine gel, ölmedi kocan, yaşıyor!" diye bağırdı.

Alien

Esme'nin gözleri bir anda annesine döndü. Gözbebekleri irileşmiş, içi yaşlarla dolmuştu. Dudakları büzüldü önce, hafifçe aralandı. Sanki konuşmak istiyor da sesi çıkmıyormuş gibi bakıyordu. Esme tırnaklarını tüm kuvvetiyle acıtasıya bacaklarına geçirdi. "Benim yüzümden oldu. Ona öl dedim, inşallah ölürsün dedim."

Annesi onun ne dediğini anlamadığı için, kızın yüzünü avuçlayıp yanaklarından akan yaşları sildi. "Niye senin yüzünden olsun annem, vurulmuş, anlarız şimdi arar sorarız." Kızına sıkıca sarıldı yaşlı kadın. Esme onu hissetmiyordu. Ne onu ne de etine sıkıca geçirdiği tırnaklarını daha çok bastırdığını. "Benim yüzümden, ölmesini söyledim, sinirliydim, öfkeliydim, ona çok kızgındım. Bunu içten söylemedim anne, ölmesin... Ne olur ölmesin!" Hıçkırıklardan omuzları sarsılıyordu. Gözünden akan yaşlar, yaşlı kadının boynuna damlayıp ıslatıyor, o da kızını sıkıca daha çok sarıyordu. Hıçkırıkla kesilen sesi hep aynı şeyi haykırıp duruyordu şimdi. "Anne buna dayanamam, ölmesin buna dayanamam ne olur ölmesin...". Annesi şefkatle mırıldandı. "Ölmeyecek annem, bunu da nereden çıkardın. Bak yaralı dediler, öldü demediler."

Esme bir anda annesini kollarını kendinden iterek ayağa kalktı. Yaşlı kadın geriye doğru savrulsa da aldırmadı. Hemen kendini toparladı. Esme etrafa bakınıp telefonunu arıyordu. Gözleri her yeri arıyor, elleri kırlentleri fırlatıp duruyordu. Fakat aradığını bir türlü bulamıyordu. Bulamayınca öfkelenip; "Nerede şu lanet telefon, nerede benim telefonum?" diye bağırmaya başlıyordu. Annesi önce onun ne aradığını anlamamıştı. Ta ki bağırana kadar... Yanına yaklaşıp kızını durdurdu. Elini cebine sokup içinden telefonu çıkardı. Üzgün sesiyle zorla konuştu. "Kızım yanından hiç ayırmıyorsun ki bak yine cebinde, sakin ol artık..."

Esme, annesini elinden telefonu çekip aldı. Titreyen elleri bir türlü tuş kilidini açamıyordu. Arada gözyaşlarını koluna silip tuş kilidine devreden çıkarmaya çalışıyordu. Telefonu annesine uzatıp "Aç şunu!" diye bağırdı. Esme gözyaşlarını koluna tekrar silip annesinin elindeki telefonu çekerek aldı. Telefonu kulağına götürüp salonun içinde sinirle geziyor, tırnağını kemiriyordu. Kaç defa çalmasına rağmen karşı taraf bir türlü açmıyordu. Tekrar tekrar denedi.

"Aç şu telefonu lanet olsun, aç!"

Telefon sonunda açıldı. Esme nefesini tuttu o anda. Dudakları aralandı. Kıpırdamasına rağmen tek kelime çıkmadı içinden. Kalbi de sanki durmuştu. Aynı şimdi zamanın durduğu gibi... Telefondaki sessizlik büyüdükçe, iliklerindeki kan çekiliyor, dünya gözünden siliniyordu. Cem'in derin bir nefes aldığını duyumsadı.

"Esme ..."

Alien

Esme konuşmaya cesaret edemese de hıçkırıklara kesilen sesiyle ağlamaya başlayan gözyaşlarıyla "Bana öl- öldü demek" cümlesi o kadar zor çıkmıştı ki dudaklarından. Şimdi karşısındakinden gelecek cevabı bekliyordu. Cem'in sesi geldi sonunda diğer uçtan. "Allah korusun... Tabii ki ölmedi. Sadece hâlâ ameliyattan çıkmadı." Esme müteessir gözlerini kapayıp "Durumu na-nas ıl?"diye titrek sesiyle incecik inleyerek sordu.

"Esme merak etme iyi olacak, bizi bırakıp hiçbir yere gitmez." Kendi bile kötüyken, Esme'yi düşünüp onu teselli etmeye ne kadar çalışsa da Cem'in sesi titriyordu. "Esme merak etme, çıksın hemen arayacağım seni, o güçlü adamdır hem gidip de seni başkasına bırakmaz..." diye muziplik yapmaya çalıştı.

"Cem, ölmesin, lütfen ölmesin." Sanki bu Cem'in elindeymiş gibi yalvarıyordu. "Ölmeyecek merak etme, senin ağladığını duyarsa benim canıma okur... Nasıl sahip çıkıyorsun karıma diye... Hadi kapat telefonu, korkma ona bir şey olmayacak bizi bırakmayacak."

Esme kulağına bastırdığı telefonu çekti. Eli yavaşça aşağı indi. Olduğu yerde bir süre dikili kaldı. Sanki içi boşalmış, canı çekilmişti. Ona ağlayarak bakan annesini de kardeşini de gözü görmedi. Ayağını sürüyerek salonun kapısına gidip üst kata çıkmaya başladı. Ecem ağlayarak ablasının peşinden gitmek isteyince, annesi kolundan yakalayıp, üzgün gözleri giden kızına bakarken "Yalnız kalsın, buna ihtiyacı var," dedi anlayışın hâsıl olduğu üzgün sesiyle usulca.

Esme odaya girince yatağa yaklaştı. Önce ellerini dayayıp destek aldı. Sonra dizlerini koyarak yatağa çıkıp üzerine cansızca uzandı. Karanlık odayı, dışarıdan vuran bahçenin direkleri aydınlatıyordu. Yan yatıp telefonu gözünün önüne getirdi. Gözleri telefona mıhlanmış öylece bakmaya başladı. Onunla şu ana kadar olanlar bir film şeridi gibi gözlerinin önünden geçip gidiyordu. Öfkelendiği anlar, kızdığı anlar, ağladığı anlar, hepsi geçiyordu ama aklına kazınmış kalan tek şey onun ender de olsa güldüğü anlardı. Tebessüm eden yüzü, çapkınca sırıtan hâli... Arada da olsa göz kırpan şaşırtıcı hâlleri... Altı ayın içine neler neler sığdırmışlardı onunla. Birçok acı anı... Fakat şu anda aklına bir tanesi bile gelmiyordu. Ona yaptıklarının bir tanesini bile aklına gelmiyordu. Kötü hiçbir anı! Son geceleri aklına geldi bir an, kendi kırgınlığı öfkesi değil de onun üzgün bakışları. Veda mı etmişti! Allah'ım, o veda etmek için mi? Gözlerinden yaşlar süzülürken kalbine oturan ona söylediği sözler kulaklarında çınlıyordu.

"Senden nefret ediyorum... iğreniyorum. İnşallah gittiğin yerde ölürsün, bir daha gelemezsin."

Kaç olmuştu bu sesler kulağına vuruyor, çınlayıp duruyordu. Elini kulağına kaldırıp iyice bastırdı susturmak için ama nafile bir türlü kesilmiyordu.

Alien

Yatak hamiyle oynadı. Annesinin merhametli eli saçında gezindiği bir müddet. Sonra usulca belinden sarılıp yanağını kızının başına dayadı. Elini saçlarına nazikçe gezdirip okşarken; "Geçecek annem, iyi olacak, sağ salim gelecek." Esme dudaklarını birbirine bastırdı. Birkaç defa yutkundu. Derinden nefesler aldı. "Biliyordu anne! Giderken veda etti, ben anlamadım. Bunun olacağını biliyordu. Ben ona kızdığım için kalbini kırdım..." Esme gözlerini yumdu. "Gelince özür dilersin geçer annem... Bir daha yapmazsın, o da seni affeder..."

"Her gün aradı. Hiç bıkmadan yedi hafta boyunca her gün aradı. Ben ne yaptım, hep tersledim. Dün aramadı. Bir tek dün aramadı ve hiç şüphelenmedim. Belki arasaydım, sorsaydım..."

"Olacaklara engel mi olacaktın? Olamazdın annem. Allah bunu yazdıysa ne sen ne de o engel olamazdınız!" Esme sanki içini birine dökmek ister gibi hissizce konuşuyordu. Telefonun ışığı yandı. Daha telefonun melodisi çalamadan hemen açma tuşuna basıp kulağına götürdü. Heyecandan hızlı aldığı nefesler boğazını yakıyordu.

"Ağabeyim ameliyattan çıktı, yaşıyor."

Esme tuttuğu nefesini dışarı doğru saldı. Yatakta diklendi. Titrek sesiyle; "Durumu nasıl, iyi değil mi? Cem bana yalan söylemiyorsun değil mi?" diye yutkunarak gerçeğin telaşıyla sordu. Cem'in sesi sakinleşmeye başlamıştı. Kendine zor geliyordu. Aldığı haber içini neşeyle doldurup taşırıyordu. "İyi, yani iyi gibi..."

"Cem, iyi mi, ne olur... Beni kandırmıyorsun değil mi?" Esme elini kalbinin üzerine koymuş emin olmaya çalışıyordu. Gözlerini kapamış derince soluyordu.

"Doktor 24 saat uyutulacağını söyledi. Omzundaki kurşunu çıkarmışlar ama böbreğindeki çok hasar vermiş. Böbreğini kaybedebilirmiş. 24 saat çok önemli dedi. Eğer sorun çıkmazsa, iç kanama falan, yarın bu saatlerde ayıltacaklar."

"Cem ben de geleyim lütfen, pasaportumun yerini söyle ben de geleyim?" Cem kesin bir sesle, "Olmaz. Esme burada hem seni hem ağabeyimi koruyamam, olmaz, ben sana haber veririm. Her fırsat bulduğumda ararım seni, habersiz koymam." diye kestirip attı.

Esme ısrarlı sesiyle üstelemeye devam etti. "Cem lütfen, hiç sesimi çıkarmam, lafından da çıkamam yemin ederim. Varlığımı bile hissettirmem... " Cem ciddi bir sesle son noktayı koydu. "Esme lütfen, olmaz dedim, şimdi buralar karışık, durulsun; ilk işim bu olacak merak etme."

Esme yüzünü sallandırdı. Yanına gidemiyordu ama olsun, iyiydi ya. Yani iyi olacaktı. Biliyordu, o, güçlü ve inatçıydı hatta fazla inatçı, yine de üzülüyordu gidemeyeceğine. Keşke kendi gözleriyle görebilseydi. Kırgın bir sesle "Tamam ama her gün iki saatte bir arayacaksın. Yoksa bir yolunu bulur oraya gelirim ona göre." diye itaatle fakat aynı anda isteksizce kabullendi.

"Elbette biliyorum, gelirsin, seni arayacağım." dedi, sonra gülerek "Rüzgâr'ın karsı ne olacaktı ki." deyip telefonu kapattı.

Esme telefona bakıp burukça gülümsüyordu. Ona bakan annesine bakışlarını çevirip, nemli gözleri gülerek boynuna sarıldı. Yanaklarına sulu ve bol gözyaşlı öpücükler kondururken, "Ölmedi anne, iyi ola. cak." diye sevinçle bağırıyordu.

Annesi kolunu kızın ince boynuna sarıp tebessümle, "Benim hem âşık hem de deli kızım." deyiverdi.

Alien

20.Bölüm

Rüzgâr, dün uyandığı için bugün de normal bir odaya alınıyordu. Cem'e o kadar demesine rağmen bir türlü Rüzgâr'la konuşamamıştı. Doktorlar yorulmaması gerektiği için izin vermiyorlarmış, saçma, belki sesini duysa... Uf ne diyordu? Zaten doktor muayenesi, tahlil derken bir sürü zaman geçmiş; telefon edememişti. Ya Cem'e ne demeli? O kadar tembih etmesine rağmen hâlâ aramamıştı.

Of! Esme sen ne biçim bir insan oldun!

Allah'ım, aklımı niye ona verdin, geri istiyorum. Sürekli onu düşünmekten oluyor bunlar, ondan kafam karışıyor dengem bozuluyor, yoksa kim onu sever birazcık yakışıklı diye. Ne olmuş göze çarpıyorsa, hiç de çekici değil bir kere, bence çok da itici! Acaba şimdi nasıl? Kendine geldiğini biliyorum da gözlerini açtı mı? Yoksa hâlâ yorgun mu? Buralarda olup onun yanında olamamak, görememek öyle zordu ki. Ne yaparsa yapsın onun sesini duymadan da içi rahat edemeyecekti. Çantasının arka gözünün fermuarını açıp telefonunu çıkardı. Cem'in numarasını tuşlayıp bastı.

Genç hemşire, hastanın arkasındaki yastığı düzeltip yanında asılı olan seruma yaklaştı. Serumun hortumunu alıp ayarını yükseltti. Bakışlarını hastasına çevirip yüzünü süzerken, abartılı bir gülümsemeyle dişlerini göstererek "Bir ihtiyacınız olursa kırmızı butona basmanız yeterli, hemen gelirim." deyip arkasını döndü. Kısacık önlüğün sardığı kalçalarını sallaya sallaya dışarı çıktı. Lâkin Rüzgâr'ın onun farkında olduğu yoktu. Aklı hâlâ karısındaydı. Gerçi Cem kaç defa aradığını söylemişti ama o inatçı cadının pek de umurunda olduğunu sanmıyordu. *'Bence vurulduğuma kesin sevinmiştir!'* dedi içinden. Zaten geldiğinden beri tek dileği buydu.

Öteki tarafa gitmeye bile yaklaşmış, yine de onu düşünmüştü. Gözlerini kapatırken onu yüzünü görmesi çok garipti. Sadece onun yüzü gelmişti aklına ve tabii onun sesi kulağında kalmıştı. Sanki ismini fısıldamıştı (Rüzgâr!) adını onun dudaklarından duymayı bile özlemişti. Sanki bir tek o söyleyince adı anlam kazanıyordu.

Ağzı kurumuştu. "Su verir misin?"

Cem, yanındaki ters duran bardağı çevirip içine az bir şey su doldurup ağabeyine uzattı. Rüzgâr eline aldığı bardağa kaşlarını çatarak ters ters baktı. "Ben uyurken su kaynakları mı tükendi? İflas mı ettik? Ağabey bu ne ya! Ben susuzum, verdiğin şeye bak."

Alien

Cem ağabeyine bakıp kaşlarını yukarı bir hışkla kaldırdı. "Ya kaynaklarını bilemem ama senin böbrek yerinde dursun istiyorsak, bu sana çok bile, bak birkaç damla torpil bile geçmişim. Kardeş torpili..."

Rüzgâr bardaktaki bir yudum suyu içip geri verdi. Ağzını ıslatmamıştı bile, oysa suyu kana kana içmek istiyordu. İçi nasıl da yanıyordu. Sanki senelerdir su içmemiş gibi. Yatakta hafifçe kaykılıp ellerini yatağa dayayıp destek aldı, kendini iyice ayarlayınca "Esme nasıl?" dedi duru bir sesle.

Cem elini saçına attı. "En son bir buçuk saat önce aramıştı ve ben cevap veremediğim için şimdi canımı okuyacak. Onu aramayı unuttum. Bir insan arasa bulamaz böyle kadını, hoş, kocası normal değil ki karısı olsun." Rüzgâr kaşını kinayeyle havaya kaldırdı. "Dalga geçme karımla, hem beni merak ettiğini hiç sanmıyorum hatta öldüğümü sanıp rahatlamıştır..."

Cem kaşlarını kaldırıp dik bakışlarını Rüzgâr'a yöneltti. Bu adam bazen gerçekten kör olabiliyordu. Hem de aptal! Esme'nin dediği gibi odundu da. Görmüyor muydu? Karısının ona olan bağlılığını, hem de vurulduğunu hissedecek kadar çok sevdiğini.

"Bundan emin misin? Kaç gündür başının etini yediğini bilmiyor musun? Ayrıca onun sana ne kadar değer verdiğini hâlâ nasıl göremiyorsun bu bile tuhaf? Buraya bile gelmek istedi kaç kere, zor ikna ettim. Kaç gündür üzgün bir hâlde iyi haberlerini bekliyor. Bence ona haksızlık ediyorsun, o iyi bir insan ve merhametli biri."

Rüzgâr üzerindeki örtüyü düzeltti. "Evet, senin de değin gibi! İyi bir insan ve arayıp sorması bence merhametindendir. Yoksa öldüğümden emin olmak istemiştir. Ya da dediğin gibi, insanlık namına merak etmiştir. Yanıma gelseydi... Yarım kalan işi o tamamlardı inan. Hele gelmeden önce olanlardan sonra kesin yapardı. Ona yaptıklarımdan sonra..."

Cem kaşlarını kaldırdı. Konuşacakken telefonu çalmaya başladı. Ceketinin ön cebinden telefonu aldı. "Alo." Karşısından ses o kadar kısık geliyordu ki onun Esme olduğunu numarasını ekranda görmese anlamazdı. Sabah biraz daha iyiydi sesi ama şimdi tamamen kesilmişti neredeyse.

Esme nefesini dışarı salıp, elini boğazına götürerek "Neredesin Cem, kaç saattir sana ulaşmaya çalışıyorum?" Fakat kendi sesini kendi zor duyuyordu. Cem, Esme konuşurken cevap vermeden telefonu Rüzgâr'a götürmeye başladı. Bir eliyle telefonu kapatıp "Al, çenesi yine mesaide ve iyi fırçalama yapıyor," diye ağabeyinin ellerine bıraktı. Rüzgâr önce ona şaşkınca bakıp, sonra elindeki telefonu aldı. Hâlâ inanamıyordu! Esme onu merak mı ediyordu? Gelmeden önceki hali canlandı aklında. Öylesine nefret dolu ve öfkeliydi ki şimdi bu imkânsız gibi geliyordu. Duymadan inanamazdı. İşte o özlediği ses

Alien

kulağından içeri nazlıca süzülüyordu, sanki çok uzaktan geliyor gibiydi kısılça.

"Cem sana beni ara dedim hâlâ aramadın? Rüzgâr nasıl, iyi mi?"

Rüzgâr'ın dudakları sevinçle yukarı kıvrıldı. Sesi cızırtılı çıkıyordu. "Beni bu kadar özlediğini bilmiyordum karıcığım!"

Esme'nin duyduğu sesle nefesi kesildi. Kalbi göğsünü zorluyordu. Allah'ım, onun sesiydi! Sonunda onun sesini duyabiliyordu. Şimdi kulağındaki eli de titremeye başlamıştı. Zaten sesi yoktu, bir de vücudunun kontrolü elinden gidiyordu. Karnına bir şey gelip oturdu. Elini karnına götürüp bastırdı. Dudakları kıpırdanıp içinden gelen soruyu sordu. Duymak istediği soruyu...

"İyi misin?"

Sesi; boğazı ağrıdığı için kısık çıkmış, bir de fısıltı gibi söyleyince karşı tarafın duyup duymadığından emin olamamıştı. Fakat kocası duymuştu ve onun sesinin kısık olduğunu fark edince, içinde bir yerler korumacı yanı devreye geçmeye başlamıştı. Rüzgâr'ın gözleri genç adama kaydı, kafasıyla ben çıkıyorum diye sallayan Cem'e tamam işareti yaptı. "Senin sesine ne oldu?" diye çıkıştı kızgınca. Esme duyduğu bu şeye tebessüm ederken "Şimdi iyi olduğuna inandım işte kocacığım." deyip alay etti. Rüzgâr onun 'kocacığım' dediğinin farkına varmadan hâlâ sorularını yağdırmaya devam ediyordu: "Esme iyi misin? Sesine ne oldu?"

"İyiyim."

"Değilsin!"

Esme'nin içi rahatlarken, gözleri dolmaya başladı. Ağlamak istiyordu. Hem de bağıra bağıra ağlamak. Üzüntüden değil bu sefer mutluluktan ağlamak istiyordu. "Esme, neyin var?" Esme yutkundu. Elini boğazına koyup sanki tutunca sesi çıkacakmış gibi kısık çıkan sesiyle" İyiyim dedim ya." Rüzgâr'ın kaşları çatılmış, yüzü düşmüştü. Kendini bırakmış onu düşünüyordu. Yanında olsaydı iyi olup olmadığını görseydi içi rahatlardı. Ne çok özlemişti inatçı cadıyı. Kızgın çıkan sesiyle "İyi değilsin, hiç iyiyim deme! Doktora gittin mi? Annen nerede, o yok mu yanında? Eğer yoksa korumalara söyle Rıza seni doktora götürsün" Esme'nin gözünden bir damla kayıp, yanağından aşağı akarken, eliyle yaşı hemen kurulayıp alaylı ses tonu takınıp ağladığını saklama ihtiyacı duydu. "İyiyim, doktora gittim şimdi dönüyorum. Annem evde beni bekliyor, ben okuldan geldim doktora. Korumalar yanımda, kaçmaya da kalkmadım. Her dediğini yerine getirdim komutanım valla..."

"Ne dedi doktor? Kötü bir şey yok değil mi?" Esme'nin sesi ciddileşti. Yüzü gibi. "Yok, stresten olmuş. Sadece bir süre konuşmamam gerekiyormuş ve sen beni konuşturduğun için tamamen kesilecek sesim. Beni konuşturma, kendine dikkat et." deyip telefonu adamın yüzüne kapattı. Elinde sıkıca tuttuğu telefonu kucağına koyup başını

Alien

aşağı eğdi. Eğer biraz daha konuşsaydılar kesin o da anlayacaktı ağladığını.

9 GÜN SONRA

"Sesin düzeldiğine göre, hâlâ neden mesajla konuşuyoruz anlamadım! Sesini duymak istiyorum! Şu lanet olasıca telefonu aç, sinirleniyorum artık. Beni kızdırmaktan zevk mi alıyorsun? Özledim sesini!"

"Evet, böyle çok iyi, sesini duyunca sinirlerim kaldırmıyor. O zaman da hasta masta demiyorum biliyorsun? Eğer istemiyorsan mesaj yazmam, hatta evet niye uğraşıyorum ki? Sen zaten haberlerini her bir yanımı saran ordundan alıyorsundur. Bilseydim yazmamı istemediğini yazmadım. Neyse boş ver iyi akşamlar sana..."

"Esme, saçmalama! Konuşmuyorsun bari mesajlara cevap yaz. Sana istemediğimi söylemedim, sadece sesini duymak istediğimi söyledim. Bazen çocuklaşıyorsun farkındasın değil mi? Nasılsa yarın buraya geliyorsun, bu yaptıklarının cezasız kalacağını sanıyorsan yanılıyorsun küçükhanım. Beni burada çabalatmak sana dezavantaj olarak dönecek; biliyorsun değil mi?"

"Hah, bir de tehdit mi ediyorsun? Ay çok korktum, bacaklarım titriyor. Madem çocuklaşıyorum sen de daha olgun birini bul, çok da umurumda! O zaman ben de gelmiyorum... Hem zaten ne işim var ki orada? Gelmesem olmaz mı? Evet, ben gelmeyeyim, bu senin sağlığın için zararlı, hastasın ve ben senin daha da hasta ederim inan..."

Cem kafasını Esme'ye çevirdi bir an, elindeki telefona bir şeyler yazarken kıkırdıyordu. Esme son mesajı da çekti. Sesi kötü diye Rüzgâr onun konuşmasına izin vermemiş, onun yerine mesaj çekmeye başlamıştı. Her akşam aynı saatte, bu çok güzeldi. Böylece onu sinir etmenin zevkine daha fazla varabiliyordu. Yüz yüze konuşamayacağı ne varsa yazarak canına okuyordu. Hem de bunu büyük bir zevkle yapıyordu. Ona yaptıklarını en azından bu şekilde burnundan fitil fitil getirebiliyordu.

"Olmaz, geleceksin, bu kesin ve tek lafım. Ben seni özledim, hem de çok... Sen beni özlemedin mi?"

"Ya, ne demezsin! Özleminden her gün kendimi yollara vurdum, derbeder oldum geziyorum. Sabah kalkınca ilk işim Ankaralı Namık'ı açıp derdimi dökmek oluyor! Ah ne çok derdim varmış dök dök bitmiyor."

"Kimmiş o adam? Buradayım diye başın boş sanma, gözüm kulağım orada biliyorsun!"

"İnternete gir anlarsın! Hem gözünü kulağını görmemek mümkün mü, dört bir yanımdalar! Adım atsam birine çarpıyorum..."

Alien

Özlemiş! Allah'ım -bunu duymak- yani görmek, niye içini kıpır kıpır yapıyordu ki? Şu Ankaralı Namık'ı gerçekten dinleyesi gelmişti şimdi. Bu sefer o malum derdini severek dökebilirdi. Derince nefes alıp gülerek dışarı saldı. Aklına gelen şeytanlıkla gözleri ışıldarken parmakları cep telefonun klavyesinde hızla geziniyordu.

"Eee, şimdi ne yapıyorsun? Valizini hazırladın mı? Cem eksik olan ne varsa aldırsın... Kalırsa da kafana takma, kalanı burada halledersin sen gel yeter ki."

"Yok, babacığım hazırlamadım... sütümü de içmedim daha. Üzerimi de örtmemi söyleyecek misin? Hem neler yapıyorum bir bilsen uh hiç sorma! Nasıl anlatsam? Açmışım televizyonu karşımda Bisko-lata reklâmı, elimde kumanda. Allah'ım o merdane, o adamın eline ne güzel yakışıyor, hele o elleri kıpırdadıkça kaslar nasıl da oynuyorlar! Ufff! Ha sonra bugün bir de yüzme olimpiyatları var. Gözlerime inanamıyorum, cennete düştüm galiba. Hangisini seçsem, içimden parmağımı sallayıp, o piti piti diyesim geliyor! Sence şu esmer mi? Yoksa sarışın mı? Yok, sarışın fena hem de çok fena..."

Esme dudağını dişlerini arasına sıkıştırıp yazdığı mesajı kocasına gönderdi. Kesin çıldıracaktı. Oradan buraya ışınlanmazsa iyiydi. Bu adam fazla kıskançtı. Ya sahiplenici yanı fazla gelişmişti ya da gerçekten kıskanıyordu. İkincisi daha çok hoşuna gitmişti. Şimdiye kadar hiç böyle bir mesaj çekip onu çıldırtmaya çalışmamıştı. Eğer ikincisiyse birazdan arardı ve o zaman elinden çekeceği vardı.

Cem oturduğu koltukta her şeyden habersiz elinde kumanda, adeta televizyonla bütünlenmiş halde ekranı izliyordu. Gerçi Esme anlamıyordu ya onun bu borsada bu kadar ilgi çekici ne bulduğunu. Bakışları Cem'den elindeki telefona kaydı.

Rüzgâr sinirle yattığı yatakta oturur vaziyete geldi. Mesajdaki yazanlar da neydi böyle? Bu kadın ölmedi diye kesin böyle hunlarca gebertmeye çalışıyordu. Elinde sıktığı telefon neredeyse kırılacaktı. Dişlerini sesinden ürken hemşire, ona korkak gözlerle bakıp hızla yanından ayrıldı. Rüzgâr ağzının içinde küfürler savurarak mesaj bölümünden çıkıp en son aradıklarına gitti.

Cem, telefonu çalınca bakışlarını televizyondan sehpaya çevirdi. Bacak bacak üzere olan pozisyonunu bozup, yerinden doğruldu. Sehpaya uzanıp çalan telefonu aldı. Arayanın kim olduğunu elbette biliyordu. Buraya ne zaman gelse, ulak muamelesine tutuluyordu zira. Ne yapıyor? Kimle konuşuyor? Nereye gitti?

Rüzgâr'ın sert, sinirle bağıran sesini duyunca olduğu yerde irkildi.

"Hemen o televizyonu kapatıyorsun?"

"Ağabey ne oldu? Niye kapatayım! Kötü bir şey mi oldu? Sorun ne, merak ettirme de söyle?"

Alien

"Daha ne olsun. Esme'nin elinden kumandayı alıp hemen kapadı-yorsun o televizyonu. Soru sormayı da kes bi'di." Kelimeler resmi ve otoriter çıkıyordu ağzından. Öfkesini yanlış kişiye yönelttiğinin umur-samıyordu. Cem, bakışlarını Esme'ye çevirdi. Yüzünde kocaman bir gülümseme, gözünün içine haylazca bakarak sırıtıp duruyordu. Cem'in kaşları çatıldı. Onun bu şeytansı hâli hiç hayra alamet değildi. Yine ne yapmıştı ki bu adam bu kadar kudurmuştu? "İyi de ağabey kumanda onda değil ben de..."

"Sen mi izliyorsun onları?"

"İyi de ben ne izliyorum bir anlasam? Sen iyi misin, dediğin hiçbir şeyi anlamıyorum!"

"Şimdi izlediğin. Olimpiyat ve az önceki Biskolata reklamı?"

Cem duyduklarına inanamıyordu. İlk önce ne demeye çalıştığını anlayamadı ama sonra Esme'nin şeytani bakışlarıyla karşılaşınca, duy-dukları karşısında enfes kahkahası evi inletirken, pırıltılar saçan yeşil gözleri gülmekten kısılıyordu. Kirpikleri, yeşilliklerin üzerine düşüp gölgeleyerek koyuluyordu. Yanağındaki gamzeye neredeyse çökmek-ten içine göçecekti. Esme ise ona bakıp bir şey yapmamış gibi ayağa kalktı. Yüzünde galip gelmiş bir savaşçının hazzı ve başarısının muvaf-fak bir gülümsemesiyle; "Senin ağabeyin tam bir sazan." Ve arkasına bile bakmadan salondan ayrıldı. Birkaç adım attı ve telefonda onu duyan kocasının sesi kulaklarına ulaşınca, olduğu yerde kalıp kanını dondurmaya yetti.

"Esmeeee!"

Alien

21.Bölüm

Birkaç gün bir çırpıda geçti. Ayağını sandalyenin kenarına basıp, elini kitaplığın rafında gezdirmeye başladı. Diğer elinde sıkıca tuttuğu telefona "Cem, nerede? Yok, burada öyle bir dosya." diye sıkkınca sordu.

"İyice baktın mı? Belki köşeye kaldırmıştır, üst rafa iyice bak lütfen... Rüzgâr orada olduğunu söylemişti!"

"Evet, iyice baktım. Burada dosya falan yok." Elini köşeye doğru götürünce bir kutuya çarptı. Ona uzanayım derken kutunun üzerindeki diğer kutu büyük bir gürültüyle yere düşünce, içindekiler her yere saçıldı. Esme bakışlarını yere düşen kutuya çevirip elindeki telefonu kısa bir an aşağı indirerek, "Hay Allah, bir bu eksikti!" diyerek Cem'in sesi telefonun diğer tarafından boğukça geliyordu.

"Esme iyi misin, o ses neydi? Cevap ver?"

Esme, Cem'in endişeli sesiyle, bakışlarını yere dağılan kutudan tekrar rafa çevirip telefonu kulağına götürdü. Elini yine ulaşamadığı rafta uzatarak gezdirdi. "İyiyim Cem, merak etme." Sonunda parmağına dosya değince elinin ucuyla çekiştirip yaklaşınca da eline aldı.

"Buldum galiba." Dosyaya iyice baktı. "Cem, bu eski bir dosya, emin misin bu olduğuna? Birkaç sene öncesine ait herhalde, tarihler var üzerinde. Bunu mu arıyordun?"

"Evet, o olmalı. Tamam, onu valizine koy unutmadan, ben senden sonra alırım tamam mı?"

"Olur, tabii, koyarım."

"Hadi hazırlan, birkaç saate oradayım, gelince hemen çıkarız; uçağı kaçırmayalım."

"Tamam, Cem. Hazırım zaten, hadi görüşürüz."

Esme telefonu kapatıp cebine koydu. Sandalyeden dikkatle yere inip sandalyeyi yerine itti. Burası Rüzgâr'ın çalışma odasıydı ve Esme ilk defa, o yokken buraya giriyordu. Yere dağılan kutunun kapağını eline alıp dökülenleri toplamaya başladı. Gözüne kutunun içindeki fotoğraflar çarptı. Uzanıp eline aldı.

İki dizinin üzerine yere oturup fotoğraflara bakmaya başladı. Esme gördüklerine inanamıyordu. Bu gördüğü onun sert, suratsız, asabi hatta sinirli kocası olamazdı. Resimler karşısında dudakları yukarı kıvrıldı, hafifçe tebessüm etti. İnanılmaz pozlar vardı burada: Fotoğrafın birisinde Rüzgâr hamakta yatıyor, kardeşi Pelin onu sallıyor, Rüzgâr'ın gözlerinin içi gülüyordu. Diğerinde ağabey kardeş sahilde sarmaş dolaş denizi izliyorlardı bir bankta. Başka birisinde Pelin, koltukta oturan

Alien

Cem ve Rüzgâr'ın üzerine atlarken çekilmiş. Bir sürü onu o fotoğraf... Onlara baktıktan sonra, yerine koydu. Galiba bu kutu Pelin'in kutusuy-du. İçinden ona ait toka ve birkaç parça takı çıkmıştı. Ağabeyinin hayatını kararttığı kızın kutusuna eşyalarına dokunmak çok kötüydü. Bili-yordu Esme, onun hiçbir suçu yoktu ama yine de kendini suçlu hisse-diyordu. Nasıl da hayat dolu, rengârenk bir hâli vardı. Masum bir yüzü, çocukça bir gülüşü, pırıldayan gözleri... Allah'ım, onun öldüğünü düşünmek bile kanını dondurmuştu. Kendisi böyle hissederken koca-kim bilir ne kadar acı çekmişti. Uzatıp diğer şeyleri de kutuya koyma-ya devam etti. Kapağını kapatıp kalkacakken masanın altına doğru kaymış olan, eski bir defter fark etti. Bu da kutudan düşmüş olmalıydı kesin. Rüzgâr fark etmeden yerine koysa iyi olacaktı. Masanın altına girip uzandı. Defteri alıp masanın altından çıktı. Elinde tuttuğu defteri iyice evirip çevirdi. Bir günlüğe benziyordu. Acaba Rüzgâr günlük mü tutmuştu. Belki çocukken tutmuştur ama bu pembeydi! Kabında da çiçek motifleri ve kuşlar vardı. Belki yaptığı yanlıştı ama içine bakmak istiyordu. İçinden bir ses oku diyordu. Merak hem de nasıl bir merak vardı bakmak için. Belki kocasına ait birkaç komik şey öğrenirdi. Kı-zınca onu sinir etmek için bunları kullanabilirdi. Zaten bu eski günlü-ğün kilidi kırılmıştı. Belli ki okunmuştu birileri tarafından. Merakına yenik düşüp defteri açtı. Parmakları ilk sayfayı kavrayıp usulca araladı.

10 NİSAN PAZAR

Bugün evde bir parti verildi. Her şey çok güzeldi. Annem bu gece-nin en güzel kadını gibiydi. Sonra ağabeyim çok yakışıklı olmuştu. Zaten uzun boylu ve heybetli dururken, bir de takım elbise çok yakışmı-şı. Ben de güzeldim tabii, annem çok güzel bir elbise almış bana, çok beğendim bunu. Aslında nedendir bilmem ama benim bu partiye katıl-mamı istemiyordu ağabeyim. Ben onu dinlemedim. Bir kere de merak ettiğim bu toplantıları yakından görmek istedim. Onu çok kızdırdım biliyorum, olsun sonra özür dilerim, o bana kıyamaz; affeder. Her şey çok güzeldi. Ta ki babam ağabeyime ne dediyse Rüzgâr sinirlenip elindeki bardağı herkesin içinde yere fırlattı. "Olmaz, yapmayaca-ğım." diye bağırdı. Babam adamlarına onu götürmesini söyledi sinirle. onu küçük düşürmüş. Hiç kimseye aldırmadı. Zaten burada olanların da pek umursadığı yoktu. Bunlar nasıl insanlardı böyle? Hiçbir şey olmamış gibi muhabbetlerine geri döndüler. Benim kalbim endişeyle çarparken onlar hiç olmamış gibi yaptılar. Gözlerim camda, kaç saat oldu hâlâ yok, onu çok merak ediyorum. Lütfen Allah'ım, ona bir şey olmasın, buna dayanamam...

Alien

15 NİSAN CUMA

Bugün annem çok ağladı. O üzülmesin diye sustum ama ben de ağlamak istiyordum... Kaç gündür ağabeyim ortalarda yoktu. Nerede, ne yapıyor merak içindeyiz ama hiçbir şey söylemiyor gaddar, pislik. Babam, babaymış... Ona baba demeye utanıyorum. Olmaz olsun öyle baba... Neyse hışımla salona girince annem ayaklarına kapanıp "Ne olur onu getir." diye bağırmaya başladı. Ona yalvarması canımı sıksa da ağabeyim için sustum. Dilimi ısırdım, yine de sustum. Babam annemi ayağıyla kenara itip "Söylediğim işi kabul ederse getireceğim." dedi.

Annem karşısına dikilip o kötü iş neyse, korktuğu neyse "Olmaz, senin pisliğine onu bulaştırmam!" deyince babam annemi saçından sürükleyerek odadan...

17 NİSAN PAZAR

Bugün ağabeyimi getirdiler. Zayıflamış, her yeri yara ve morluk içinde. Sanki 17 yaşında değil de... Allah'ım, neler yapmışlar böyle! Yürüyemiyordu, yarı baygın, gözleri hafif aralıktı. Annem onu o kadar kötü şekilde görünce dayanamadı, bayıldı. Ben biraz ilgilendim onunla gizlice, doktor bile çağırmadılar. Öylece odaya attılar. Pislik herifler... Annemin odaya girmesi yasak, tabii benim de. Fakat ben camdan, zorlansam da içeri gizlice girdim. Yaralarını sarıp biraz yemek yedirmeye çalıştım. Ama hep baygın gibi inliyor, canı çok yanıyor olmalı. Bunu anlıyorum ama ne zaman gözleri hafifçe aralansa, bana tebessüm ediyor. Canım, bu hâlinde bile beni düşünüyor...

Gücüm yetmedi. Onu banyoya götüreyim derken sehpayı devirdim. Lanet olsun! Nasıl yaptım bu hatayı? Korumalar fark edip odadan dışarı çıkardılar beni zorla... Canım, orada tek başına yarı baygın kaldı. O sinirle babamın karşısına çıktım. Dayanamadım. Lanet olasıca adam! Nasıl bir babamız var bizim? Bazen öz babamız değil mi diye şüpheye düşüyorum. Biliyorum, öz evladı olmasaydık, bizi çoktan öldürmüştü. Herkes ondan korkuyor yanımıza yaklaşmıyor.

Artık yaptıkları yeter dedim. Karşısında durdum, dursam ne olur; daha ağzımı açamadan tokadı basıp "Nankör! Ağabeyin mi öğretiyor bunu?" diye beni odama kilitletti. Ben artık dayanamıyorum, ağabeyim orada o şekilde yatarken ben onun yanında bile değilim ama annemin ağlama seslerini duyuyorum. Ellerimi kulaklarıma tıkadım, pamuk tıkadım fakat yine de ses kesilmiyor hep geliyor. Ağlayan ve haykıran sesleri hep geliyor. Babamın sesi de geliyor. Kötü, gaddar, cani sesi...

Alien

"Senin oğlun korkak, verdiğim hiçbir işi yapamıyor, bir adamı bile yaralayamadı... Vuramadı! Vicdanmış, ne vicdanı? Korkak, adam arkadaşının babasıymış, ne olmuş? Belli ki arkadaşını koruyor, korkak senin oğlun korkak."

Yalan söylüyor, benim ağabeyim korkak değil. Eğer olsaydı ona kafa tutmazdı. Pis işler yapıyor ben biliyorum, bana demeseler de biliyorum işte ama ağabeyim anneme söz verdi. Yapmayacak, zaten yapmaz da o iyi biri, benim ağabeyim kötü değil, onun gibi değil. Beni seviyor, onun eline bırakmıyor hep suçumu üstlenip duruyor. Benim prensim iyi biri kötü değil... Annemin sesi birkaç dakika önce kesildi. Biliyorum niye kesildiğini. Yine dövmüştür kesin pislik. Lanet olsun! Bu odaya kilitlendim; elinden de alamadım. Ben bu adamı bir gün geberteceğim. Ağabeyimin ne suçu var, annemi niye sürekli dövüyor? Allah'ım, ölsün o pislik, ölsün. Ya da ben bir gün öldüreceğim...

Esme okuduklarına hâlâ inanamıyordu. Parmaklarını dudağının üzerine bastırmış eli titreyerek hayretle deftere bakıyordu. Defterin bazı yerleri ağlamaklı yazıldığı için mürekkepler birbirine karışmıştı. Küçük bir kızın ağlayarak yaşadığı vahşeti içi kaldırmadı, el yazısıyla yazılmış günlüğün sayfalarını daha fazla okuyamadı. Kim okuyabilirdi ki zaten? Sanki okurken o anlar gözünün önünde canlanmıştı. O okuyamazken, onlar, iki kardeş, bunları yaşamışlardı. Hem de her şeyiyle. Elini dudaklarına kapatıp sessizce ağladı.

"Beğendi mi?"

Camdaki dalgın bakışlarını Cem'e çevirdi. Gözleri gördüklerini beğendiğini belli edercesine ışıldarken "Çok güzelmiş. Daha önce Amerika'ya bir de İngiltere'ye gitmiştim okul gezisiyle ama burası onlardan çok güzelmiş."

"Daha sen bir de müzeleri ve ünlü kulelerini gör! Burası çok güzel şehir, her şeyi tam, sadece bir şeyi eksik!"

"Neyi?"

"Türk misafirperverliği burada yok. İnsanlar hep mesafeli, sanki yaşamak için çalışmıyorlar da, çalışmak için yaşıyorlar. Ne bileyim belki de benim insanım, benim memleketim duygusu yani... Serde milliyetçilik var."

Esme bakışlarını tekrar cama çevirdi. Büyük bir kulenin yanından geçerken, "Rüzgâr'ı biz mi alacağız?" diye sanki merak etmiyormuş gibi sordu.

Alien

Cem geriye doğru yaslanıp başını koltuğa dayadı. Kısa bir an gözlerini kapattı. "Yok, seni bırakınca otele, onu almaya gideceğim. Uçaktan indiğimizi biliyor."

Araba köşeyi döndü ve durdu. Cem arabanın kapısının açılmasıyla dışarı çıktı. Birkaç saniye sonra Esme'nin de kapısı açıldı. Esme arabadan çıktığı an karşısında gördüğü şey karşısında yutkundu. Gözleri şaheseri karış karış izlerken, "Allah'ım, bu ne güzel yapı!" diye kendi kendine heyesle söylerken, Cem, Esme'nin yanına gelip durdu. O da bakışlarını onun gibi eski Victoria tarzı binaya dikerek mırıldandı:

"Balzac'ın 19. yüzyıldan kalma malikânesinde hizmet veren yenilenmiş bir oteli burası, geçen sene fark ettik tesadüfen. Rüzgâr burayı çok seviyor, her geldiğimizde burada kalır, başka yere gitmez. Hem burası şu Arc de Triomphe ve Champs Elysées'ye bir dakikalık yürüme mesafesinde. Öyle uzun uzadıya gezmene gerek yok." Esme'ye arkasındaki caddeyi gösterdi. "Burası ünlü RUE LORD BRON caddesidir. Biraz işlek bir yer ama otelin içine hiç ses gelmiyor." Esme hâlâ gördüğü şahesere bakıyordu. Kendini bir an Julia Quinn romanlarındaki leydiler gibi hissetmişti. Açık gri renkteki dış cephesi ve kapının üzerindeki işlemeleriyle, kapının üzerine yerleştirilmiş her iki kısmında bulunan büyük aydınlatmalarıyla muhteşemdi. Cem onu basamaklardan yukarı yönlendirirken o, buranın dışı böyleyse içi nasıl olur diye içinden geçirmeden edemiyordu. Dore rengi metal geniş sensorlu giriş kapısından girdiklerinde Esme'nin dili tamamen tutulmuştu. Ortaya doğru ilerlediğinde başını yukarı kaldırdı. Tepesinde iki tane dev avize vardı... Camdan kavanoz şeklinde tasarlanmış, farklı bir dizayn elde edilmişti. Buranın sadece elit kesime hizmet verdiği dışarıdan anlaşılıyordu da, içeriye girince daha bir bağırıyordu. Bir an kendini kabarık elbiselerle buralarda koşarken hayal etmeden duramadı. Esme ve Cem geniş asansöre binince Cem asansördeki gence dönüp, "4." dedi. Asansör kata gelince durdu. Esme, Cem'in arkasında giderek onu takip ederken Rüzgâr'la onun odasının kapısının önünde durdular. Esme odanın numarasını görünce kıkırdadı. "1111. Bu, ben bir numarayım mı demek?"

"Hayır, ben bu otelde bir taneyim demek." Cem kapının üzerindeki kutuya anahtar kartını sokup kapıyı açtı. İçeri girince kartı yan duvardaki kart girişine taktı ve bir anda karanlık odanın içi ışıldayarak aydınlandı. Esme'nin gözleri ışıldarken içeri doğru yürüdü ellerini açıp "Kendimi Fransız leydileri gibi hissediyorum ben! Tamam, oteli anladık da oda bile aynı eski ve yeni karışımı."

"Buranın özelliği o ambiyansı yansıtması ama aynı zamanda lüksü de temsil etmesi. Bu oteli bu yüzden seviyoruz."

Girişte kocaman bir salon karşıladı onu. Duvarın köşesine büyük ekran televizyon ve sehpa yerleştirilmiş, karşısında iki tane koltuk, bir

Alien

de duvara yaslı üçlü koltuk ve ortasında beyaz bir orta sehpa. Girişin hemen karşısında kocaman Fransız camı; beyaz, uzun tül, kök yeşil desensiz perdeler. Camın yanında üç kişilik yuvarlak yemek masası. Cem arkasında durmuş onun içeriyi incelemesini izliyordu. Kapı çalınca "Valizler geldi." diye kapıya yanaştı. Bir dakika sonra Esme'nin iki valizini çekerek yanına getirdi.

"Esme ben gidiyorum, sen yalnız kalabilirsin değil mi?"

Esme Cem'e döndü. "Tamam. Beni merak etme, ben de yerleşmeye çalışırım."

Cem kapıya giderken "Bir şey istersen sana yardımcı olurlar, hadi görüşürüz." Deyip usulca kapı kapanınca, Esme içeri açılan kapıdan odaya girdi. Burası yatak odasıydı. Ortada kocaman, yüksek bir yatak duruyordu. Bu yatağa rahatlıkla beş kişi sığardı. Üzerinde dore ve krem desenli yatak örtüsü en az altı tane yastık... Başucunda krem rengi, bacaklı komodin ve duvarın dibinde dinlenme koltuğu. Yatağın hemen karşısında LED ekran televizyon ve balkona açılan kocaman sürgülü cam kapı. Balkona yavaşça gitti. Sürgü kapıyı açıp dışarı çıktı.

Rüzgâr saçlarını havalandırıp akşam serinliği hafiften kollarında gezinirken gözleri her bir köşede itinayla geziniyordu. Akşam olmasına rağmen her yer ışıl ışıldı. Allah'ım, binaların balkonuna bakan alanda, tam karşısında Eiffel Kulesi ışıldayarak, tüm görkemiyle orada; tam karşısında duruyordu. Üzerinde ihtişamlı mavi ve sarı ışıklar vardı. Tekrar içeri girip valizlerinin yanına yaklaştı.

Valizlerini alıp yatak odasına açılan iki kapının yanına çekiştirerek gitti. İlk açtığı kapı banyoydu. Yanındakine doğru yürüdü. İşte burasıydı. Ufacık tek kişinin sığabileceği büyüklükte bir giysi odası... Valizi içine sokup yere bıraktı. Başını dolapların olduğu raflara çevirdi: Gözüne, Rüzgâr'ın dolapta düzgünce duran kıyafetleri çarptı. Takım elbisesinin üzerinde parmaklarını gezdirdi. Sanki ona dokunur gibi, tenini hisseder gibi... Bir tanesini eline alıp yüzüne yaklaştırarak burnuna götürdü. Özlediği koku şimdi burnundan içeri sızıyordu. Birkaç defa kokladıktan sonra yerine asıp valizlerine yöneldi. Bir saat sonra tüm valizler boşalmış, duşunu almış olarak banyodan çıktı.

Üzerine ip askılı yeşil tişörtü geçirdi. Sutyen giymeye gerek görmedi. Zaten rahatsız bir gece geçirip yol yorgunu olduğundan rahat yatmak istiyordu. Altına da takımının şortunu giydi. Saçlarını açık bıraktı. Bağlayınca baş ağrısı yapıyordu. Gözü duvardaki saate kaydı. Ne çabuk 10 olmuştu? Ve hâlâ Rüzgâr Bey gelmemişti. Sözde bir de özlemişti. Gıcık, bu nasıl özlemekse? *Ben onu göreceğim diye yerimde duramadım, oh beyefendi önce işe koştu.* Elini ağzına götürüp esnemeye başladı. Olmaz, uyumayacaktı. Onu bekleyecekti. Her ne kadar onun umurunda olmasa da bekleyecekti.

Alien

Zaman geçtikçe gözkapakları ağırlaştı. Ne kadar zorlasa da onların kapanmasını engelleyemiyordu. İçinden, Rüzgâr'ı görmeden olmaz deyip durmasına rağmen, yine de esneyip duruyordu. Kumandayı kenara koyup yatağın içinde biraz aşağı kaydı. Başını yastığa gömerek yumuşak yastıklara sıkıca sarıldı. Birkaç dakika gözlerimi dinlendireceğim, uyumayacağım dedi. Daha bunları derken bile gözleri yavaşça kapanmaya başlamıştı. Sonunda loş odanın içinde televizyonun ışığıyla uykuya daldı.

Rüzgâr asansörün duvarına omzunu yaslayıp, elini saçlarında gezdirdi. Yorgundu. Hem de çok yorgun. Yarın iş ortağı gelecekti ve onun imzalaması ve tamamlaması gereken birkaç dosya vardı. Yorgun bakışlarını karşısındaki Cem'e çevirdi. O da onun gibi aynı şekilde duvara yaslanmış elleri ceplerinde duruyordu. Bakışları kesişince Cem kaşlarını çattı. "Ağabey sana dedim yarın halledersin diye. Hastaneden şirkete gitmek nerede görülmüş. Bak zaten zor bir ameliyat geçirdin. Kendine zor geldin, dikkat etsen olmaz değil mi? Kendine hiç dikkat etmiyorsun."

"Bir sürü imza birikmiş, zaten izin vermedin gideyim işlerin başına birkaç saat durayım. En azından şimdi içim rahat etti. Hem yarın gitmeyi düşünmüyorum. Tüm işleri hallettim ben, yani bana kalan kısmını! Şirkete yarın sen gidersin, benlik bir şey kalmadı nasılsa."

"Tamam, ben giderim, ortaklarla konferansla görüşme yapacağız. Bir de biliyorsun yarın ortağımız geliyor. Onu da ağırlamak lazım tabii..."

"Sen hallet, beni rahatsız etme..." Cem anlayışla başını salladı fakat dudaklarının kıyısı belli belirsiz kıvrılmıştı. "Olur."

Asansörün kapısı açıldı. Cem sağ tarafa Rüzgâr sol tarafa yöneldiler. Cem, "İyi geceler ağabey." deyince, Rüzgâr elini kafasının üzerinden sallayarak kapıya yaklaştı. Bugün şirkete uğrayıp işini halletmesini sebebi, yarın sadece onun yanında olabilmekti. Tüm günü ve hatta zamanını onunla geçirmek istiyordu. Bu saate kadar durmak o kadar zordu ki. Nasıl durabildiğine kendi bile şaşırıyordu! Gerçi ona soğuk davranacağını, hatta uzak duracağını biliyordu. Belki de her şey bahaneydi. Onun yine aynı öfkeyle karşısına çıkıp kızgın gözlerine bakmasını istememişti. Olsun, yanındaydı ya gerisi önemli değildi.

Kartı kapıya taktı, içeri adımını attığı an, onun bildik kokusunun burnunu doldurmasına, genzini asice yakmasına izin verdi. Karısının geldiği belli olmuştu. Işıklar kapalıydı fakat içeriden televizyon sesi geliyordu. Belli ki televizyon izliyor diye düşündü. Nasıl da özlemişti onu, yüzünü görmek için sabırsızlanıyordu. Hızlı adımlarla içeri geçip yatak odasının kapısına yanaştı. Esme'yi yatakta uyurken görünce gözleri ışıldadı. Dudakları, gördüğü manzaranın güzelliğiyle yukarı kıvrılırken, derince iç geçirdi. Omzunu kapının pervazına dayayıp

Alien

ellerini cebine soktu. Bir müddet sadece onun harikulade yüzünü izledi.

Melek gibi görünen yüzü, uyurken daha bir masum görünüyordu. Beyaz yastığa dağılmış koyu renk saçları... Kolunun biri kendi yastığını sarmış, yüzüstü uzanmıştı. Bacağının biri yorgandan çıkmıştı. Belli ki çok yorulmuş, yol onu kendinden geçirmişti. Omzunu dayadığı yerden çekip üzerindeki ceketi çıkardı. Elindeki ceketi koltuğa atıp gömleğinin kollarını çözerken bir taraftan da ayakkabılarını çıkarıyordu. Ön düğmelerini açmaya başladı. Karısına son bir defa daha bakıp banyoya yöneldi.

Yatağa yaklaştıkça kalbi hızlı atmaya başlamıştı. Sanki ilk defa onunla yatacakmış gibiydi. Hem de seks yapmadan yatağına girdiği ilk ve tek kadına doğru yürüdükçe, kalbi hep aynı heyecanla atıyordu. Bacağını yatağa atınca yatak hafifçe sarsıldı. Onu uyandırmamaya dikkat ederek, dizlerini üzerinde karısının yanına usulca uzandı. Elini başının altına koyup onun gül yüzünü izlemeye başladı. Ne çok özlemişti onun yüzünü. Bir de gözleri açık olsaydı da o güzelim gözlerini görebilseydi. Gerçi nefretle bakacaklarına emindi ama yine görmek istiyordu. Ona muhtaç hissediyordu kendini. Ekmek gibi, su gibi, o olmayınca elinden havası alınmış, nefesi kesilmiş hissediyordu. Bu saçmaydı! İnsan birine bu kadar nasıl bağlı kalabilirdi?

Bundan bazen deli gibi korkuyor, bazen zevk alıyordu. Diğer elini yüzüne uzatıp parmak arasına sıkıştırdığı yüzüne düşen saçlarını kenara çekti... Böylece daha net görebilecekti yüzünü. Bir tutamını alıp burnuna götürdü. Kokusunu doya doya içine çekti. Şimdi kokladığı koku cennetten armağan gibiydi. Saçı yavaşça yerine bıraktı. Elinin tersiyle yanağını okşadı. Kadife gibi tenini elinin altında hissetmek çok güzeldi. Eli yavaşça aşağı kaydı. Yanağını, gerdanını, omuzlarını, kollarını gezerek çıplak teninde özgürce dolaşarak eline ulaştı. Daha önce yanında hiç böyle sıfır kollu ya da kolsuz bir şeyle yatmamıştı. Yüzünü izlemeye devam ederken, küçücük elini alıp dudaklarına götürdü. Üzerine dudaklarını koyup bekledi.

Esme teninde hissettiği dudakla gözlerini hafifçe araladı. Uyku mahmuru gözleri kirpiklerini arasından zor görülüyordu fakat içinde yanan ışıldaması kısık da olsa belli oluyordu. Karşısında kocasını görünce, dudakları bir anda memnun bir ifadeyle hafif bir tebessümle hareket etti. Uyku mahmuru kısık çıkan sesle. "Geldin mi?" diye fısıldadı.

Rüzgâr yatakta aşağı kayıp onun ince beline sarılırken. "Geldim güzelim." diyerek yavaş hareketlerle yataktaki yerini aldı. Hâlâ ameliyat yeri acıdığı için yavaş hareket ediyordu. Karısını usulca kendine çekiyordu ki Esme ona bakan gözlerini çekip, sırtını ona döndü. Rüzgâr'ın eli belinin arkasında donup kalırken, yüzü asıldı. Gözlerin-

Alien

deki ışıldama sanki elektrik kesintisine uğramış gibi anında kesildi. Üzülmüştü. Bu, içine dokunmuştu. Tamam, ona bakmasını, konuşmasını zaten beklemiyordu... En azından uyurken ona sarılıp, doyasıya kucaklamak istiyordu. O şekilde donmuş vaziyette bakarken, Esme hiç beklemediği bir şey yapıp elini arkaya uzattı. Kocasının elini arkasında arayıp buldu. Kocaman elini sıkıca tutup çekmeye başladı.

Rüzgâr onun ne yapmaya çalıştığını önce anlayamadı. Zannetti ki elini arkasından itecekti ama sandığı şey olmadı. Esme, elini belinin üzerinden aşırıp koltuk altından geçirdi. Rüzgâr'ın kocaman elini omzuyla yanağının arasına sıkıştırıp sıkıca sarılırken, yanağını o büyük elin içine gömdü. Rüzgâr bunun olduğuna hâlâ inanamıyordu. Bir süre bakıp yaptığı fark edince hemen çekecek derken, o daha da yerleşince memnun bir vaziyette, onun uyku sersemi yaptığını sandığı şeyi sevinerek kabul edip vücuduna sokuldu.

Esme, gözlerini zorlamasına rağmen açamıyordu. Lâkin onu da çok özlemişti. En azından onu hissetmek istiyordu. Yarasının arkasında olduğunu bildiği için, arkasını dönüp onun elini beline sarmıştı. Böylece hem ona sarılacak hem de ona zarar vermeden uyuyabilecekti. Onun sarılmasını seviyordu. Sıcaklığını, tenini, nefesini, sesini bile özlemişti. Nasılsa uyku sersemi yaptığını sanır diye hiç umursamadı. Nitekim öyle de sandı genç adam. Rüzgâr onun yumuşacık tenini kendi vücudunda hissettikçe daha çok sarılası, kendine yapıştırası geliyordu.

Beline doladığı eli ona sarılmasına rağmen yetmiyordu. Çenesini boynuna yaslayıp; "Seni çok özledim." dedi kokusunu içine çekerken... Onun duymadığını sanıyordu ama Esme onu duymuştu. İçinden "Ben de" diyordu hatta geriye doğru yaslanıp sırtını onun sert göğsüne iyice yapıştırdı. Kalçalarını onun kasıklarına hiç umursamadan yapıştırıp, uykusuna kaldığı yerden devam etmeye başladı. Özlediği sıcaklığa sonunda kavuşmuştu. Ne bilsin genç kız o böyle yapınca, arkasındaki adamı cehennem ateşlerine atacağını. Rüzgâr kolunun altında onun yumuşak göğüslerini, kasıklarında kalçasını hissettikçe terliyor, nefes alamaz duruma düşüyordu. Bu durum ne kadar azap verici olsa da bu anın tadını çıkarmaya bakıp gözlerini usulca kapattı. Özlem duyduğu sıcaklık ve kokuyla birlikte, rahat bir uykuya doğru daldı.

Alien

Müjde Aklanoğlu

22.Bölüm

Kafasını hafifçe oynattı. Gözüne vuran gün ışığından rahatsız olunca kafasını yumuşak tene iyice gömerek mırıldandı.

"Işığı kapatsana?"

Kendisi de iyice sıcak vücudu da sokulunca, o özlem duyduğu koku genzinden içeri sızdı. Bu sıcaklığın ve kokunun tadını çıkarmaya karar verdi. Dudakları yerinin rahatlığından yukarı kıvrılıp, memnun bir ifadeye büründü. Rüzgâr yaklaşık yarım saattir karısını izliyordu. Kollarında sıkıca sarılmış, başını göğsüne doğru yaslamış, onun bu halinin keyfini çıkarıyordu. Bu şekilde uyanmasının bir an rüya olduğunu zannetmişti. Sabah kalktığın bozulacak bir rüya. Kesin diyordu, uyandığımda yanımda olmayacak ve gece ona sarılıp yattığım için kızacak ama ne var ki öyle olmamıştı. Esme ona sıkıca sarılmış, üstüne üstlük bir de yüzünde mutlu bir ifade belirmişti.

Kalktığından beri onun yüzünü inceliyor, onun uykusunda bile yaptığı tebessümleri izliyordu. Ya rüyasında çok güzel bir şey görüyordu ya yattığı yer hoşuna gitmişti. Diğer seçenekleri rüyasında görse inanmazdı zaten. Kesin uyandığında burnundan getirecekti. Niye sarıldın diye, ahtapot gibi sardın diye kızacaktı! Fakat bu sefer sarılan o değil kendisiydi ve bunu söylese de inanmazdı zaten. Fakat böyle yatmak çok hoşuna gitmişti. İlk defa kollarında bu kadar rahat yatıyordu.

Esme gözlerini hafifçe araladı. Uzun kirpiklerinin arasından görülen gözlerine güneşin vurmasıyla, açık kahve gibi görünen gözbebekleri pırıltılar saçarak kocasına bakıyordu. Elini önce gözlerine götürüp masumca ovaladı. Saçlarını kenara çekti. Bakışları kocasının gözleriyle kesişince tekrar, kara gözlere mutlulukla baktı. Bu kara koyulukları, böyle bakarken görmeyi çok özlemişti. Kim derdi ki simsiyah gözlerin esiri olacak. Olmuştu işte. O dipsiz koyulukların istekli kölesi olmuştu. Hâlâ uyku mahmuru çıkan sesiyle kendisine yiyecekmiş gibi bakan kocasına; "Günaydın" dedi.

Ne tatlı, ne mutlu çıkmıştı sesi. Rüzgâr da onun bu hoşnut yüzüne bakıp aynı mutlulukla; "Günaydın güzelim." dedi ve büyü bozuldu. Esme nerede ve nasıl yattığına baktı: Bacağını onun baldırlarının arasına sokmuş, kafasını da neredeyse koltuk altına gömmüştü. Bir de kolları adamı ahtapot gibi sıkıca kavramıştı. Ağırlığını da üzerine vermişti. Bir anda aklına onun ameliyatlı olduğu gelince hızla onun kollarından ayrılıp yatakta iki dizi üzerine oturur vaziyete geldi. Gözünün önüne gelen dağılmış saçları eliyle kenara çekip onun vücuduna endişeli bakışlar atmaya başladı.

Alien

"Canını yaktım mı? Özür dilerim, ben farkında değildim. Gerçekten isteyerek yapmadım. Uyku sersemi yapmışım, bilerek olmadı."

Rüzgâr kaşlarını çattı. Ona sarıldığı için pişman olacağını biliyordu ama özür dilemesini anlayamıyordu. Zaten sıcaklığı bedeninden kalkınca kendini terk edilmiş gibi hissetmiş, içi bir tuhaf, bir boşlukta asılı kalmıştı. Bir de çocuk gibi saçmalaması, sonradan anladı onun neden endişelendiğini. Yarasının acıdığını sanıyordu. Kolunu kaldırdı onu deminki kalktığı yere davet etti.

"Esme, canımı yakmadın... Gel buraya!"

Esme'nin bakışları kocasının parlak ama çatılmış kaşlarıyla gölgelenmiş gözlerine çevirdi. Hâlâ kendini ifade etmeye çalışarak "Valla istemeden oldu. Uyku sersemi, yoksa sarılmazdım öyle, canını da yakmazdım. Yaralı olduğunu unuttum." diye üzgünce konuşuyordu.

Rüzgâr uyarıcı bir tonda "Esme!" dedi. Esme'nin kaşları kalktı. Düz bakışları onun vücuduna kaydı. Şimdi onu süzüyordu. Biraz zayıflamış mıydı? Fakat hâlâ eskisi gibi kas yüküydü ama evet, daha zayıftı artık. İçi bir tuhaf olup burkuldu. Vücudunda gözleri gezindikçe yanakları kızarmaya başladı. Tüm gece ona sarılıp yatmıştı. Hayal ettiği, özlediği gibi; hiç çekinmeden, sonunu düşünmeden sıkıca sarılmıştı. Buna cesaret ettiğine hâlâ inanamıyordu. Dudaklarını dişleri arasında sıkıştırıp başını yere eğdi. "İyi misin? Sanem var mı?"

"Az önce iyiydim. Şimdi değil!"

Rüzgâr onun utandığını anladı. Onun utangaç hâline bayılıyordu ve bu hâli onu daha çok kendine çekiyordu. Şimdi ölse yanına gelmezdi. Dudakları şeytanca yukarı kıvrılırken onu kolundan çekip az önceki sıcaklığını alıp mahrum bıraktığı yere tekrar yatırdı. Eliyle saçlarını geriye doğru itip gözlerini kırpıştırarak onun o çok sevdiği kara gözlerine odaklandı. Rüzgâr elini onun tenine uzattı. Dokunmak, tenini hissetmek istiyordu. Yanağını ve saçlarını okşarken, çekinikçe bakan karısına göz kırpıp "Ben seni çok özledim ufaklık, öyle kaçıp kurtulamazsın." Esme bakışlarını gözlerinden kaçırdı. Dudağına geçirdiği dişleri canını yakınca, dışarı doğru sesli bir şekilde bıraktı. Rüzgâr aşağı eğip dudağına ufacık bir buse koyup, hâlâ nefesi yüzüne vururken karısının ürkek gözlerine baktı. Esme onun nefesini yüzünde hissedince içini bir ateş sarmaya başladı. Gözleri kısılarak dururken dudakları aralandı. Vücudu, yabancısı olduğu bir ihtiyaçla kıvranırken, ona doğru dalga dalga çekiliyordu. Bu hissettiği şeye kızıp kaşlarını çattı. "Bakma öyle."

"Bakmadan duramam, çok güzelsin."

"Yalancı! Uykudan uyanan güzel mi olurmuş? İyi dalga geçiyorsun." Sesi biraz titrekçe çıktı. Onunla kavga ederken bile daha rahat konuşuyordu. "Yanılıyorsun, uyanınca görmek istediğim, bakmaktan bıkmayacağım bir tablo gibisin. Uyanınca çok daha güzel oluyorsun,

Alien

daha çekici ve daha meleksi..." Rüzgâr tenine vuran kalp atışının hızlandığını hissediyordu. Kesik kesik aldığı nefeslerinin korkudan olduğunu sanıp "Sadece sarılıp yatacağız, sana sen istemediğin sürece dokunmayacağıma söz verdim, unuttun mu?" diye kendini ifade etmeye çalıştı.

Esme ona dokunmadığı için onun ihtiyaçlarının artığının farkındaydı. O erkekti hem de sağlıklı ve kahretsin yakışıklı bir erkek. Onun bunca zaman kadınsız durduğuna inanmak istese de aklına gelmiyor da değildi hani... Ya başkalarında kendini tatmin ettiyse? O erkekti! Bu kadar uzun kadınsız kalması normal değildi, özellikle onun gibi yakışıklı ve bedeninden sağlık fışkıran birisinin.

"Ciddi misin?" dedi tekinsiz bir tonda.

Rüzgâr bakışlarını ona çevirdi. Tepeden bakınca uzun kirpiklerinin yanağına gölgeler oluşturup düştüğünü ve kırmızı dudaklarının gergince kıpırdadığını görüyordu.

"Ne gibi?"

Esme dudağının kıyısını çekinikçe dişleyerek, "Bana dokunmamak konusunda." diye cansızca mırıldandı.

"Söz verdim ya, sen istemediğin sürece sana dokunmayacağım."

Esme'nin kalbi heyecanla atarken soracağı soruya odaklanmaya çalıştı. "Ama sen..." Biraz duraksadı. "Burada hiç kadın oldu mu?" dedi karnına bir ağrı saplanırken, nefesini tutmuş müthiş bir merakla bekliyordu. Ve onun sustuğu her saniye, üzerine devrilen asır gibi geliyordu. Rüzgâr, onu kolunda biraz oynatıp geriye doğru çekti. Yüzüne kuşkuyla bakmaya çalışıyordu. Esme afet bakışlarını çekinikçe ona çevirdi. Yanakları yanmaya başlamıştı ama aynı zamanda bu sorunun cevabını da muhakkak bir dikkatle bekliyordu. Genç adamın gözleri şüpheli pırıltılarla kısılmaya başlayınca, "Biz şey yapmayınca sen..." derken çekinik sesi nasıl da cansız ve kısıktı. Rüzgâr'ın dudaklarının kıyıları yukarı doğru kıvrıldı ve nefesini burnundan dışarıya usulca salındı. Konuşmadı, sadece onun vereceği tepkileri ölçmeye çalıştı.

"Sorunu anlayamadım, ne kadını?" dedi sakin bir tonda. Sesi ne kadar sakindi böyle! Esme dudaklarını büzdü, onun kaytarmaya çalıştığını düşündü.

"Kadın işte... Biz... Şey, evli olsak bile ben sana demiştim ki..." gözlerini kaçırınca, Rüzgâr alayla bakarak dudaklarını büktü. "Üf, anla işte. Başkası oldu mu?" diye sordu çekinikçe.

Rüzgâr bir süre yüzünü süzdü. "Bunu gerçekten merak ettiğin için mi soruyorsun, yoksa başka bir sebebi var mı?"

Esme kafasını oynatıp yerinden doğrulmak istedi. Bedeni bir anda üşümeye, acıyla kasılmaya başlamıştı. Cevap vermemesi de canını sıkıyor, nefesinin zorlaştırıyordu doğrusu. Onun bir şeyler yaptığını düşünmesini sağlıyordu.

Alien

"Boş ver, sormadım say..."

"Veremem, sordun bir kere."

Saçlarına önüne düşmüş bir tutamını kenara çekti. Parmaklarının tersini onun pürüzüz yüzünde, kadife gibi yanaklarında gezdirdi. Başparmağını dudağının kıyısına getirip durdurdu. Esme nefesini tutup bakarken, o dudağının üzerindeki parmağı baştan çıkarıcı hareketlerle yumuşak kıvrımlarında dolaştırdı. "Kadın falan yok... Olmadı. Senden başkası olamaz." Esme gözlerini kısınca kinayeyle "İstesem olurdu." dedi dürüstçe. "İstemedim! Denedim hem de birkaç defa ama olmadı. Baktığım her kadında seni görürken, onlar bana yabacı ve çok uzak geliyor." Yüzünde memnun bir aydınlanma olan Esme, konuşmadan onu süzüyordu. Sadece bakıyor, aklında söylediklerini tartıyordu. Onun başkasına dokunduğunu düşününce kesif bir kıskançlıkla ürperdi. İçi buz kesti. Nefesi sıklaştı. Bu acıttı işte.

"Seni istediğim kadar hiç kimseyi istemedim. Kendi karımı..." dedi, kelimelerdeki vurgusu Esme'nin dikkatini çekmesine rağmen, konuşamayınca, yapacağı en son hatayı yapıp kafasını hafifçe salladı. "Sevindim."

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten, hem de çok fazla. Hem aldatılmanın hoşuma gitmeyeceğine karar verdim."

Kafasını tatlı bir rehavetle sallamaya devam etti. Bu hareketiyle burnu kocasının bununa çarptı kısa bir an. Rüzgâr tekrar dudaklarının üzerine bir buse bıraktı. Biraz uzunca dudaklarına bastırdı. Öpmedi ya da geri çekmedi. Dudaklarını üzerinde sadece durdurdu. Esme gözlerini kapatıp onun öpmesini bekledi, Rüzgâr hareket etmedi. Kendisi de yapamadı. Buna cesaret edemedi. Rüzgâr az daha geri çekmeseydi, Esme'nin ağzında ufak çaplı bir inleme kaçacaktı.

"İnanmalı mıyım sevindiğine?"

Başını geriye atıp yastıkta hafifçe kıpırdattı. "Kendin karar ver." dedi. Gene kelime oyununa başlamıştı. Ne hissettiği ya da ne düşündüğünü kestiremiyordu. Yakın mı, mesafeli mi, bir türlü algılayamıyordu. Oynuyordu onunla bunun bilincindeydi fakat şu anda bu oyunu bile ona armağan gibi geliyordu.

"Okul nasıl gidiyor?"

"İyi, vizeler bitti." Esme gözlerini köşedeki koltuğa odakladı dalgınca desenlerine baktı. Üç yapraklı güldü.

"Peki, nasıl geçti?"

Rüzgâr kendini geriye çekip başının altına elini alarak yastığını düzeltti. Ardından iki parmağını gözlerine bastırıp kendine gelmeye çalıştı. Tüm gece onu hissedip dokunmamak, kokusunu içine çekip elini sürememek yormuştu. Ona sahip olabilecek kadar sarılıp, olamamak yorucuydu.

Alien

Müjde Aklanoğlu

"Eminim ki haberini almışsındır!" dedi genç kız mızırdanarak. Rüzgâr düşündüğü şeyi söyleyip söylememe konusunda biraz tereddütlüydü. Sonuçta onu aylarca hapis gibi yaşatmıştı ve şimdi tekrar ondan bu sefer kendi isteği dâhilinde gönüllü olmasını isteyecekti fakat aklına ona birinin zarar verdiği geldikçe de nefesi esiliyordu.

"Aldım." dedi dürüstçe, biraz duraksadı. "Seninle ilgili her şeyi haber verdiler." Duraladı. "Esme!" dedi Rüzgâr, tok sesi belli belirsiz yumuşamıştı.

"Efendim." diye mırıldandı cansızca, onun ses tonundan bir şey isteyeceği belliydi. "Benim... Benim pek dostum yok." Boğazını temizledi. "Aslında hiç yok gibi... Bir de biliyorsun babamın geçmişi hep peşimde..." Esme endişeli bakışlarını onun göğsüne çevirdi. Derince bir nefes aldı, başı da onunla birlikte hafifçe yükseldi. Nasıl bilmezdi, zaten son zamanlarda düşündüğü konuların başında bu vardı.

Onun düşmanları!

Onun peşinde olup zarar vermek isteyen kişiler!

"Sana zarar verenler onlar mı?" Daha önce hiç sormamıştı bunu. Geçmişini biliyordu ama hiç sormak istememişti, daha doğrusu babasının değil Rüzgâr'ın olduğunu sanıyordu. Ama şimdi, onun kötü olmadığını biliyordu.

"Evet." Sesi sertliğini biraz kaybetti fakat dudakları kasıldı gene de ona kirli geçmişini anlatınca içindeki adamı, yeni iyileştirdiği adamı kaybetmekten ürktü. Korkup geri çekilmesinden, ondan uzak durmasından çekindi. "Sana zarar vermelerini istemiyorum."

Esme kollarında hafifçe kıpırdandı. Tüy gibi hafifti zaten baskısı ama gene de Rüzgâr onun huzursuz olduğunu algıladı. "Korkma, buna asla izin vermem. Fakat senin de bana yardımcı olup dikkatli olman gerekiyor." Gözleri kesişti. Genç kız ona öngörüyle baktı. "Gözümün önünden ayrılma. Eğer çok gerekiyorsa, bir yere gideceksen, yanına koruma almadan dışarı çıkma. Dikkatli ol, özellikle tanımadığın insanlardan uzak dur. Bu emir değil sadece senin iyiliğin için, ya da seni izliyormuşum gibi düşünme sakın. Sana bir şey olsun istemediğimden tedbir."

"Düşünemem." Yutkundu. "Çok kişi var mı peşinde? Doğruyu söyle... Geçiştirmeden. Madem böyle bir hayatın içine çekildim, neler olacağını bilmeye hakkım var, değil mi? Kendimi nelere hazırlayacağımı öğrenmeliyim." Bunu gerçekten merak ediyordu. Kocasının peşinde eli silahlı soğukkanlı katillerin gezdiğini bilmek, içinde keskin acıların olmasını sağlıyordu. Ya bir daha denerlerse ve bu defa bu kadar şanslı olmazsa! Rüzgâr, gözlerini karısına çevirince bakışları onun zeki gözleriyle kesişti. Belli belirsiz sıkıntılı bir iç çekti. Dürüst oldu.

Alien

"Evet. Önce daha çoktu babamın arkasında bıraktıkları, şimdi hepsi bir bir mazi olmaya başladı. Fakat gene de nereden ne zaman çıkacakları belli olmuyor." Sesi ifadesizleşti. "Kokuyor musun?" Onun hayatından korkması normaldi. Hiç istemediği halde evlenmiş, birlikte olmuştu ve şimdi de onu kirli geçmişine çekmişti. Düşündü gene olsa yapar mıydı diye? Evet, yapardı. Ona zorla sahip olma dışında, her şeyi yapardı, yeter ki yanında olsun diye... Belki hastalıklı bir düşünceydi fakat onsuz bir hayat artık düşünemiyordu. Sadece yatağında değil, kalbinde de tek sultan kendi olmak istiyordu.

Esme başını oynattı genç adamın göğsünde, eliyle olmayan saçlarını geriye ittirdi. "Biraz... Ama..." Birkaç saniye duraksadı. Genç adam bunu anlayınca, "Korkma!" dedi, sesi güven teskin ediyordu. Elini sırtında naifçe dolaştırmaya başladı, ben yanındayım der gibi. Zaten hissetmemesi mümkün değildi. Esme de elini göğsüne koydu. Sıcacık tenini hissetti. "Korkmam, sen yanımda olunca hiç korkmam." Daha çok mırıltı gibi söylendi bunu sesi sonuna doğru iyice azalırken. "Şey... Onlar sana gene zarar vermeye kalkmaz değil mi? Bir daha..." Rüzgâr'ın dudaklarının kıyısı muzipçe yukarı kıvrıldı, lafını yarıda kesti.

"Seni bilmesem, bir an benim için endişelendiğini düşünürüm. Çok meraklısın ufaklık!" Bakışlarını karısına çevirip başına dudaklarını bastırdı. Koklayarak buse koydu saçlarına. Bu, bu konunun kapandığını belirtiyordu.

"Saat daha altı bile olmadı, biraz uyuyalım, ayrıca rahat ol, artık sorun yok, seni bensiz bırakmam. Daha bana yapmadığın eziyetlerin var... Göremediğim birçok yanın gibi..." diye alayla homurdanarak söylense de, tavana diktiği bakışları keskince koyulmuştu. Karısının konuşmasına izin vermeden, gözlerini kapayıp çenesini başına yasladı. Kokusunu dünden beri koklamaya doyamıyordu. Elinin altında tedirgince yatan bedeni hissedince onu biraz yumuşatmak için sırtını ve omuzlarını hafifçe okşamaya başladı. Esme, onun, aşağıdan görebildiği kadarıyla profiline bakıyordu:

Gözleri kapanmış, uzun kirpikleri yanaklarına doğru düşmüştü. Çenesinde yeni çıkmaya başlamış kirli sakalları ve hafifçe uzamış saçıyla çok haşin, aynı zamanda yakışıklı duruyordu. Gergin ve sert dudakları düz bir çizgi hâlini almış, kasılmış bir şekilde yatıyordu. İyi de kendini niye bu kadar kasıyordu ki? Masumca sarılıp yatıyorlardı. Hem onu tahrik edici bir şey de yapmıyordu. Kendince düşünceleri bunlardı. Onun yanında yatması bile tahrik edici unsurken, o bunu fark edemedi. Gözleri onun geniş göğsüne kaydı. Tenini hissetmek istiyordu. Titreyen elini kaldırıp göğsüne usulca bir cesaret koydu. Elini açtığında kalbinin güçlü atışını hissedince nefesini tuttu. Onu heyecanlandırıyor muydu? Sadece sarılarak bunu nasıl yapabiliyordu ki? Bacağını da

Alien

onun kaslı bacaklarının arasına sokup kendini rahat bir yatış pozisyona ayarladı. Bacağını buraya koyunca rahat uyuyordu. Onun tenine mest olarak sokulunca, kendini kürklere sarınmış kedi yavrusu gibi mutlu, dertsiz, gamsız, şad olmuş hissediyordu. Kollarında olmak emsalsizdi. Rüzgâr gözlerini hiç açmadan onun teninde dolanan ufak elini yakalayıp dudaklarına götürdü. Esme şaşkınca yüzüne bakıyordu. Elinin içini başparmağıyla okşayarak açıp, avucunun içine dudaklarını bastırdı. Arzudan kısılmış sesiyle, "Özür dilerim." dediğinde Esme huşuyla titredi. Neredeyse konuştuğunun idrak edemedi!

"Neden?"

"Dokunmamı istemediğin hâlde sana dokunuyorum. Biliyorum sen beni istemiyorsun... Pişman olmamı bekleme, değilim. Sana dokunmadan duramam! Bu kadarını yapmazsam ölebilirim. Sana bunu istemediğin hâlde yaptığım için özür dilerim."

Kim istemiyordu? Genç kızın şu anda en çok olmak istediği yerde olduğunu bir anlasaydı. Muzip yanı işe koyuldu. "Hımm, ben de peşime taktığın mafya için özür diliyorsun sandım." diye alaylı sesiyle usulca söylendi. Rüzgâr başını salladı. "Dikenlerini gene çıkarmaya başladın. Ben de bir an yumuşadığını düşünmüştüm." Esme derinden nefes alıp şeytanca gülümsedi. "Ne yapalım? Katlanacaksın artık. Bak ben sana alıştım, katlanıyorum nasılsa, dokunuşların da buna dâhil..." diyerek elini kocasının beline çekingence sardı. Kokusunu içine çekerken, kalbi deli gibi atıyordu. Bunu ilk defa yapıyordu. Ona ilk defa kendisi istediği için sarılıyor iyice sokuluyordu. Heyecanını bastırmak için, "Susarsan uyumak istiyorum, zaten uyutmadım." diye huysuzca homurdandı. Rüzgâr gülerek başını çevirdi yastıkta. "Diyene bak, asıl uykusuz kalan benim, sen kıpırdamadan uyudun."

"Çok konuşuyorsun kocacığım, sus artık... Uykum var."

Rüzgâr onun 'kocacığım' dediğini duyunca gözlerini bir anda açtı. Bu kelime ağzından, çok güzel bir şarkı gibi dökülmüştü ve şu anda o dili yemek istiyordu. Esme'nin ise aslında uykusu falan kalmamıştı. Gözlerini kısıkça açıp kocasına baktı. Yüzü çok yorgun gözüküyordu ve gözleri kapalı... Fark etmemişti ama gözaltları da çökmüştü. Saçları hafifçe uzamış, nasıl da yorgun duruyordu. İçi sızladı. Zaten birkaç dakika sonra kafasını dayadığı bedenin gevşediğini hissetti. Uyumasına rağmen kolları hâlâ sıkıca sarıyordu Esme'yi. Sanki uykuda bile olsa bıraksa kaçacağını sanıyordu. O da içinden geldiği gibi iyice sokulup sıkıca sarıldı kocasına. Kalp ritmini hissediyordu yanağının altında. Düzenli atan kalbi; uyuduğunu gösteriyordu. Uzanıp onun yüzüne dokundu. Yanaklarında, sert dudaklarında gezdirdi parmaklarını hafifçe. Parmağının altında onu hissetmek çok güzeldi. Daha önce tenini kendi parmaklarında istekle hiç keşfe çıkarıp, bir âmânın araştırması

Alien

gibi keşfetmemişti. Gözleri dolmuş, içi sevinçten doldu taşmıştı. Sanki kalbi atamıyordu. Dudakları titrekçe aralandı hafifçe fısıldadı:

"Seni çok özledim; hem de çok. Keşke bunu yüzüne söyleyebilseydim. Bazı şeyler için çok erken. Bilmiyorum, içimde bir yerlerde sana doğru çekiliyorum." Elini göğsüne indirdi. "Belki sığınacak bir liman, belki yalnızlık korkusu. Belki de yanımda bir tek sen varsın diye bilemiyorum! Asıl komik olan ne biliyor musun? Bunu ben de çok istiyorum, sana sahip olmayı, her şeyi unutmayı, sadece seninle ben olmayı cidden çok istiyorum. Bazen unutuyorum da. Kendimi sana bırakayım diyorum." Derin bir nefes aldı havasız kalan ciğerlerine. Uyurken bile konuşmak, kendini ona anlatmak çok zordu. Sanki dinliyor gibi bir his veriyordu.

"Sonra bir anda kuytulara saklanan gerçekler tokat misali, canımı yaka yaka yüzüme çarpıyor. Dilim ne kadar 'affet' dese de içim 'hayır' diye avazı çıktığı kadar bağırıyor, yapamıyorum. Gözümün önüne yaptıkların geliyor, içimdeki senden usulca çekiliyorum. Buz tutuyor yanan ateşim... Geriye sadece nefretim ve sen kalıyorsun... Bir kötü an onca güzelliği silip atıyor, niye yaptın ki bunu? Belki zaman tanısaydın, belki..." Derince bir nefes alıp dışarı salarken başını salladı kendince düşündüklerine, "Biliyorum 'belkiler' için çok geç artık. Bizim için çok geç değil mi her şeye? Seninle bu şekilde tanışmak istemezdim... Gerçekten. Belki o zaman sana âşık bile olabilirdim. Seni sevmeyi çok istiyorum ama galiba bu imkânsızı istemek gibi bir şey... Ben seni sevemem, bunu yapamıyorum."

Rüzgâr duyduklarına inanamıyordu. Uyuduğunu sandığı için, içini dökmüştü ve o hepsini duymuştu. Onun içine nasıl yaralar açmıştı böyle? Telafisi mümkün olmayan yaralar. 'Sevmeyeceğini... Sevemeyeceğini' söylemesi kalbine binlerce paslı bıçak saplanmasını sağlamıştı. Kendine yağdırdığı lanetleri yine daha fazlasıyla yağdırıyordu şimdi. Vazgeçmeyecekti, ondan asla vazgeçmezdi. Bekli bencillik yaptığı fakat onsuz olmaya dayanamazdı. Keşke bunları uyuduğunu düşündüğü anda değil de; yüzüne söyleseydi. Belki o zaman yaralarını saralım birlikte diyebilirdi.

Esme derince bir nefes alıp dışarı titrekçe saldı. Uyurken bile olsa, ona olan hislerini anlatması çok zordu. Hiç kıpırdamadan kocasının kollarında bir saat boyunca öylece yattı. Onu uyandırmaktan, sıcaklığından mahrum kalmaktan korktu. Yüzünü sert simasını izledi doyasıya. Tenine dokundu özgürce uyuduğu için keşfetti. Kendine engel olmasa, ikide bir takıldığı gözleri o sert kırmızı dudakları esir alacaktı. İçindeki bu tuhaf his neyse, onun bastırmak çok zordu. Sanki onu istiyordu. Önce sadece öpüşmek istemişti. Şimdi ise bunun daha farklı bir istek olduğunu bağırıyordu benliği. Keza vücudu daha farklı isteklerle onu kendine müzmince istiyordu. Bunu kabul etmesi ne kadar zor olsa

da onu arzuluyordu. Kafasını yavaşça oynatıp kaldırdı. Kollarından kalkarken omzuna ufacık bir buse bırakıp yerinden doğruldu. Rüzgâr yan döndü. Sanki kalktığını anlamış gibi uykulu hâlinde bile kaşları çatılmıştı.

Yavaş adımlarla balkona yaklaşıp usulca kapısını açtı. Balkonun demir korkuluklarına yaklaşıp dışarıdaki muhteşem güzelliği izlemeye başladı. Eiffel Kulesi karşısında sislerin arasında gibi görünürken, güneşin cesurca bıraktığı hareler balkonlara vuruyordu. Balkonların arasından bile muhteşem görünüyordu. Gözlerini kapattı. Şehrin sesi, araba sesleri bir anda kulaklarından silindi. Kendini hafif esen meltemin rıhtımına demirledi. Topuzundan kurtulan birkaç tutam saç yanaklarında gezinirken, bu anın tadını çıkarıyordu.

Bir anda ince belini kalın kollar sarınca, boş bulunup irkildi. Gözlerini usulca araladı. Rüzgâr onu kendisine iyice yaklaştırıp, çenesini omzuna dayarken, "Burayı çok seviyorum." dedi. Karısının ürkmesini o da hissetmişti. Esme karnının üzerindeki ellerin üzerine elini koyup kavradı.

"Evet, çok güzelmiş burası. Odaya ilk girdiğimde kendimi; leydiler gibi hissettim. Burayı sen keşfetmişsin, Cem söyledi."

"Hımm! Leydi... Ben de canavar kontlardan birisi oluyorum herhâlde! Ama bildiğim kadarıyla o tür kitaplar hep mutlu bitiyor." Esme dudaklarını kıvırarak. Hiç de bile! Hepsi değil! Yani sayılır..." Rüzgâr ufak, gevrek bir kahkaha atarken, geniş omuzları hafifçe sarsıldı. "Sen de benimle aynı fikirde olunca, saçmalamak zorunda mısın?"

"Belki! Belki de değil..."

Rüzgâr'ın dudağına tatlı bir tebessüm misafir oldu.

Esme'nin kalbi deli gibi çarpıyordu aslında. İçinde bir ürperti, ensesindeki tüm tüyler dikilmişti ayağa. Rüzgâr eğilip dudaklarını boynuna dokundurunca, nefes almayı bıraktı. Havayı ciğerlerine hapsedip gözlerini kapadı. Öpmüyordu ama dudaklarını da boynundan çekmiyordu. Bu eziyet vericiydi. Hatta katlanılmaz derecede kötü...

"Buraya alıştın mı?"

"Hayır. Senin olmadığın yere alışamam." Genç adam içten bir şekilde dile getirmişti.

Ilık nefesi tenine değdikçe eziyet ediyor, bacaklarındaki dermanı kesiyordu. Gözlerini açtı. "Ben acıktım yemek yiyebilir miyiz?" dedi. Sığınabileceği en kolay yalana sığındı, yoksa biraz daha böyle durursalarsa birazdan adamın üzerine atlayacaktı.

"Sonra yesek, sana daha doymadım. Burada biraz böyle kal."

Esme'yi omuzlarından kavrayıp kendine çevirdi. Bakışları karısınınkiyle kesişince, kaşlarının altından ona bakarak, "Esme benden kaçmana dayanamıyorum. Bunu yapma! Sadece sarılmak, seni hissetmek istiyorum. Kollarımda olduğunu, ait olduğun yerde olduğunu

Alien

bilmek istiyorum. Bu arzu içimde kabarırken, kendime ne kadar savaş veriyorum bilmiyorsun. Sana söyledim, sen istemediğin sürece sana, o işi yapmayacağımızı... Bunu istemediğini biliyorum... Beni de!" Esme başını yine yere eğdi. "Lütfen!" dedi yakararak...

"Tamam. Sustum!"

Bunu da nereden çıkarmıştı? Onu istemediğini nasıl söylerdi? İlla anlatması, dile getirmesi mi lazımdı? Kendisi hissetmiyor muydu, ona karşı nasıl da savunmasız olduğunu, gardını indireli duvarlarını yıkmaya çalıştığını? Rüzgâr karısının yüzünü avuçları içine alıp kendine bakmasını sağladı. Gözlerine ışık vurduğu için koyu kahveleri açılmış, ışıl ışıl güneşin hareleri içinde parlıyordu. Başparmağını kızarmış yanaklarında gezdirirken tebessüm ederek buğulu içten gelen sesiyle mırıldandı. "Kızarınca daha güzel oluyorsun." Esme başını sarstı. "Hayır. Şebeğe benziyorum." Genç adam burnuna parmağıyla dokundurdu. "Bu halin hoşuma gidiyor." Esme başını kaldırdı, tatlı bir biçimde altdudağını büktü. "Şebek gibi olmam mı?"

"Hayır, hâlâ benden utanman... O kırmızılıklara dudaklarımı değdirmemek için zorlanıyordum." Esme bu sefer ürkek bakışları onun gözlerindeyken indiremedi, dudaklarını dişlerinin arasına sıkıştırdı. İnatla yüzüne bakmaya çalışıyordu, bu ne kadar zordu. Rüzgâr kafasını iyice aşağı eğip gözlerinden ışıklar geçerken "Dudaklarını dişleyince de daha seksi ve ben o zaman onları öpmek istiyorum hatta yemeyi bile düşünür hâle geliyorum." diye derinden gelen haris arzuyla fısıldadı.

Dudaklarını dudaklarına sürtüp geri çekti. Esme boğulurcasına iç çekti. Genç kızı omuzlarından tutarak çekip başını göğsüne yasladı. Çenesini kafasına dayayıp gözlerini manzaraya dikti.

"Ben seninleyken sensiz kalmak istemiyorum artık. Ne zaman dokundun içime, hangi ara girdin kalbime bilmiyorum. Dokundun, bazı yaraların üzerine ilaç gibi dokundun, farkında olmadan iyileştirdin. Sana arzu duymak değil artık içimdeki hisler, daha da öte... Bazen bu yüzden, bunu kabul edemediğim için sert davrandım sana... Öfkeyle kırıp döküyorum." Biraz duraksadı, hafifçe iç geçirdi. "Ben... Ben başka bir şey bilmiyorum. Bir kadına nasıl davranılır, ruh hâli nasıl işler bilmiyorum! Nazik olmayı, şefkat göstermeyi seninle öğreniyorum. Daha önce kendimden bu kadar ödün vermemiştim, birine kendimden daha fazla değer vermemiştim. Şimdi sen benden öte bir şey oldun, benden daha değerli... Bazen senden kaçmak, bazen deli gibi sarılmak istedim ve hep arafta kaldım. Ta ki o güne kadar. Kader yine kendince anlattı bunu bana. Hayat çok kısaymış, bazı şeyleri hiç yaşanmamış sayabilseydim keşke." Geri çekildi biraz, gözlerini gözlerine çevirdi. Ne göreceğinden çekiniyordu. "Bu yarayı kalbine ben açtım, hem de derin yanıklar içinde. Kendimce sarmaya çalıştım, başarılı olamadım. Bilmiyorum tedavi etmeyi, ilaç olmayı da bilmiyorum ama

Alien

izin verirsen, telafi etmeye çalışırım." Esme debelenip kollarından çıkmaya çalışıyordu. Bunlar çok fazlaydı. Duymaya alışık olduğu şeyler değildi onun dilinden. Korktu. İlk defa duyguların yoğunluğundan korkup kaçmak istedi. "Ben..." Rüzgâr iyice sarıldı. Kendisine hapsedip onu kaçmasına izin vermedi. "Eğer bunu şimdi söylemezsem bir daha bu cesareti kendimde bulamam. Ben öyle başkaları gibi aşk sözleri söylemesini beceremem ama sevmeyi öğrenebilirim."

Biraz geriye çekildi. Tutuşu ne kadar narin de olsa sımsıkı tutuyordu. Kollarında hapsetti. Onun buğulanmış titreyen gözlerini kendine çevirip alnını alnına dayadı. Esme nefesini tutmuş, onun söyleyeceği şeyin merakını kuşanarak bekliyordu. Bacaklarını bırakalı çok olmuştu. Şu sırada onu tutan tek kişi kocasıydı, o anda tek yapması gerekense "sakin" "cesur" olmalı ve lanet olsun "şapşal" olmaması gerektiğiydi. Sonunda kocasının ılık nefesini yüzünde hissetti. Sesi cızırtılı çıkıyordu. Belli ki zoru başarıyordu.

"*Bana sevmeyi öğretir misin*?" Biraz duraksayınca derince bir nefes alıp tekrar konuşmaya çalıştı. Söyleyeceği her kelime zor dökülüyordu dudaklarından. Sanki yasaklı ya da yasaktı! "*Bana Sevmeyi Anlat Esme'm. Ben de seninle Esme'yi öğreneyim...*" dedi bas sesinin tılsım yüklü fısıltısıyla.

Esme şimdi nefes alamadığı için kesin bayılacaktı. Kulakları uğuldüyor, yer ayakları altından kayıyordu. Rüzgâr'ın hafif çıkardığı yel bile üzerine kasırga misali düşüyordu. Kocası anlamış olacak ki tedirginliğini, iri eller sırtını okşamaya başladı. Eğer tutmasaydı ya düşer ya da bayılırdı. Gözleri duyduklarının imkânsızlığıyla afallayarak irilmiş, dudakları hafifçe bihuş aranmıştı. "Sen... Bu..." Konuşamadı.

Onun gözlerine bakmak, bu çok zordu. Ona bunca karışık hisler beslerken onun umutlanmasını istemiyordu. Bunu yapacak gücü kendinde bulamıyordu. Ona umut verip olmayınca bir darbe de kendi vurmak istemiyordu. Ona karşı ne hissediyordu? Kendine bile veremediği cevapları ona nasıl verecekti! Bunu yapamazdı, kendinden emin olmadan ona cevap veremezdi. Gözlerini ondan kaçırdı. Kendini yine kendisine esir edip zincirledi. Karanlıklarda saklanan her şey gözünün önünde canlandı. Onu tanıdığı ilk gün ve ondan sonraki günler. Bir düğüm gibi gelip boğazına oturdu.

"Bunu yapabileceğimi sanmıyorum!" dedi buruk bir sesle en sonunda. Bildiği bir şey varsa, ne kadar unutmaya hazır görünse de unutamıyordu. İlk gecelerini unutamıyordu. Boğazını temizleyip konuşmasına devam etti. Sesi kısık ve kesik kesik çıkıyordu.

"Ben, sana sevmeyi öğretemem... Sevmek öğretilmez ki; hissedilir... yaşanır. İnsan sevmediği birine bunu nasıl öğretir? Ben seni sevmezken bunu..." Konuşamadı daha fazla...

Alien

Kocasının belindeki kolları yumuşadı. Elleri belinden kayıp yanına bir et parçası gibi yanlarına yumruk olarak düştü. Sahipsiz gibi hissetti onun sıcaklığından kopunca kendini, içi boşalmış viraneler gibi yoksun... Bakamadı onun gözlerine tekrardan... Onsuz kalmak da onunla kalmak da istemiyordu... Karar da veremiyordu. Kalbine bir taş oturdu. Her solukta daha da ağırlaştı. Sustu. Ağlayacaktı. Hızla çekildi kollarından. Kendini tamamlayan yarısından hiç istemese de ayrılıp arkasını döndü. Ne kadar "ben de bunu isterim" diye haykırsa da içi; diyemedi. İçindeki gururu yıkıp geçemedi. Güçlü gibi duran bedeni, içinde yıkılan harabe benliğini taşıdı. Balkon kapısından içeri girip banyoya doğru sarsakça yürüdü. İçeri girince kapısını kapatıp karşı duvara doğru gitti. Sırtını buz gibi granit mermere dayayıp yere doğru kaydı. Gözlerinden yaşlar süzülmeye başladığında, yere oturmuş dizlerini kendine çekmişti. Niye canını yakmak istiyor, sonra da onun canını yaktığı kadar kendi canını yakıyordu. İçinde neden bu kadar yere sahipken, onun yarasını sarmak isterken, karşısına gururu duvar olup örülüyordu da hâlâ affedemiyordu?

Rüzgâr, onun söylediklerini... Her kelimesini paslı bir bıçak gibi içinde taşıyordu şimdi. "*Bu senin eserin, gurur duy*" dedi iç sesi. Bir an pes etmeyi düşündü. Daha önce pes edip buraya gelmişti ne oldu? Hiçbir şey, o da geldi kalbinin içinde, beyninde, benliğinde. Nereye kaçsa, hangi köşeye saklansa ayna gibi karşısına dikildi! Hatırlamadığı an, düşünmediği saniye mi vardı? Ondan kaçamazsın vaz da geçemezsin. Geçmeyeceksin de zaten. Savaşacaksın. Kalbini kazanacaksın. *Bu yarayı saracak, ona da kendine de sevmeyi öğreteceksin.* İçeri girip giysi odasına geçti. Birkaç dakika sonra banyonun kapısına gelip hafifçe tıklattı.

"Ben çıkıyorum, sen istediğini yapabilirsin."

23.Bölüm

Sabahtan beri uzandığı yatakta kendisiyle savaş halindeyken kapı çaldı. Yattığı yerden kalkarken "Oflayıp" kapıya yöneldi. Ayağını sürükleyerek dalgınca yürüyüp kapıyı açtı. Kafasını kaldırıp gördüğü şey karşısında gözlerini kocaman açılırken, kaşları şaşkınlıkla yukarı kalktı. Yüzünde tembelce gülümseme oluşurken, karşında kim varsa göremiyordu zira gözlerinin önü şu anda çiçek bahçesi gibiydi. Kekeleyerek, kırık İngilizcesiyle "B-bunlar kime?" Komi, elindeki kocaman çiçek demetini, zor da olsa kenara çekti. "Eşinizden efendim." dedi. Esme kapıyı ardına kadar dayayıp kenara çekildi. O, bir tek bu var sanırken, ardından iki tane komi daha elinde çiçek yüklü aranjmanlarla içeri girdi. Girişteki sehpanın yanına tüm aranjmanlarını koydurduktan sonra onlara bahşiş verip gönderdi. Hâlâ rüyada gibi gözlerini kırpıştırarak çiçeklere bakıyordu. Parmaklarını dudaklarının üzerine götürüp ritmik olarak vururken düşünüyordu. Bunlar kesin yanlış odaya gelmişti. Tüh, komilere sormayı da akıl edememişti şaşkınlıkla.

Aranjmanların hepsinde de bir zarf vardı. Bakmak için önce renkli güllerin bulunduğu zarfa yaklaştı. "Belki!" dedi, yanlış gelmiş bile olsa en azından sahibini öğrenecekti. Zarfı eline alıp birkaç saniye bekledi. Açamıyordu heyecandan... Dudaklarını birbirine bastırıyor ya da dişleyip duruyordu elindeki zarfa bakarken. Titreyen parmaklar zarfı kavradı, sonunda cesaret edip açtı. İçinden kokulu bir kâğıt çıktı. Gözleri kâğıdın üzerinde gezinirken irileşmiş, bunun bir şaka ya da rüya olduğunu düşünüyordu. Rüyaydı değil mi? Kendi koluna çimdikledi. Rüya değildi!

"Hangi çiçeği sevdiğini bilmiyorum fakat öğrenmek istiyorum... Sen söyler misin? Sana en çok orkideleri yakıştırıyorum çünkü yabani orkide gibi kokuyorsun, kokun gibi mi seviyorsun?"

Esme elini dudaklarına bastırmış deliler gibi kendi kendine sırıtıp duruyordu. Elindeki zarfı kenara bırakıp diğer aranjmana uzandı. Bunda da çeşit çeşit kasımpatılar, lâleler, sümbüller vb. çiçekler vardı. Zarfı açarken dudaklarını neredeyse dişlerini bastırmaktan kesiyordu:

"Bazen böyle rengârenk oluyorsun ya, o zaman dünyam aydınlanıyor." Artık elinde zarfla, bayramda eteğinin ucunu kavrayıp yeni elbisesini göstermek için dönüp duran çocuklar gibi, o da odanın içinde dönüp duruyordu. Zarfı kenara koyup diğerine uzandı. Bu seferkinde şeffaf kutuların içinde orkideler vardı. Daha önce bu orkidelerden hiç görmemişti

Alien

"Bu, sana bahsettiğim yabani orkide, sen gibi kokuyor. Senin gibi hem asi, hem de kırılgan. Elini hoyratça sürdüğün an yapraklarını döküp boynunu büküyor... Kendisi nerede isterse orada kök salar... Toprağın olmama izin verir misin? Birçok hata yaptım telafisi mümkün olmayan, biliyorum, zaten edemem de ama izin verirsen yaralarını sarabilirim? Biliyorum zorla başladık, kolay olmayacak... Bunu da biliyorum; lâkin istersen senin için kolaylaştırırım gücümün yettiği kadar..."

Esme elindeki zarfı kalbinin üzerine bastırıp, kendini koltuğun üzerine attı. Bunu şaşkın hâliyle yapınca, kafasını duvara vurup canını acıttı. Ayakları yerden kesilmişti sanki. Bağıra bağıra şarkı söyleyip dans etmek istiyordu. Bir yanlışlık olmalıydı. Rüzgâr böyle şeyler bilmezdi! Bilmezdi değil mi? Tanımıyordu ki kocasını, belki de biliyordu ama o odundu, 'incelikten ne anlar' diyordu iç sesi. Fakat bu hâlini sevmişti. Zaten her gün biraz daha değişmeye başlamıştı. Bunu hissediyordu Rüzgâr bir de paket göndermişti.

Paketin kapağını büyük bir özenle, yırtmadan açtı. Kâğıtları kenara çekip içindeki kumaşı eline aldı. Ucundan tutarak kaldırdığı elbise aşağı doğru usulca aktı. Elindeki siyah renkli jarse elbise sadeydi. Ayrıntılar arkasındaki çok hafif dekoltesi ve göğüs üzerindeki modelindeydi. Kutunun içinde bir kolye bir de bileklik vardı. Kolyesi sade zincir üzerine ucunda ufacık kalp şeklinde pırlanta bir kolye ucu... Fakat bilekliği, işte o çok farklıydı. Üzerinden sarkan ufacık anahtarlarla bezenmişti. El yapımı özel bir şey olduğu belliydi. Küçük pırlantalarla her yerine bezenmişti. Üzerindeki kâğıdı alıp açtı.

"Umarım beğenirsin, siyah sana yakışıyor." Esme dudaklarını yukarı kıvırarak tebessümle, "Kendin gibi kara" dedi. ***"Bilekliğin sana özel. Her anahtar açmayı umduğum kalp kapının anahtarı. Biri kırılırsa diğeri, hiç bitmeyecek hep zorlayacağım o kilidi. Belki bir gün açılır... Canım... Geçmişi değiştiremezsin ama gelecek hâlâ avuçlarının içinde... Biliyorum kolay anlatılıyor acılar, kolay yazılıyor oysa kolay yaşanmıyor... Akşama misafirlerimiz var yemekte. Bunu da unutmadan söyleyeyim. Şimdi sen telefonlara da bakmazsın!"***

Esme hızlı bir hazırlığın ardından duştan çıktı. Bugünkü olanlardan sonra bayram çocukları gibi ağzı kulaklarında, dudağında mutluluk şarkıları mırıldanıp durmuştu. Hâlbuki bugün oteli gezmeyi düşünüyordu. Bu hediyeler sayesinde oteli bile unutmuştu. Bırak oteli, hiçbir şey aklında kalmamıştı. Annesini araması gerektiğini bile sonradan hatırlamıştı. Eline nemlendirici krem sürerek giysi odasına gidiyordu ki kapının açılıp kapanma sesini duydu. Eliyle bornozun kemerini sıkıca bağlarken Rüzgâr içeri, çiçeklere bakarak, yüzünde tebessümle girdi.

Alien

Esme karşında onu çarpıkça sırıtarak gö[illegible]nce, kaşının birisi [illegible]ldı-rıp "Teşekkür edeceğimi sanıyorsan yanılıyo[illegible]sun. di[illegible]e te[illegible]s bir ak[illegible] attı. Arkasını döndü yürümeye hareketleni[illegible]ordu ki bel[illegible]ne do[illegible]anan kollarla olduğu yerde kalakaldı. Rüzgâr onu kendisine çekip çenesini boynuna gömdü. "Hoş buldum karıcığım ve sıhhatler olsun."

"Sen dedin ya, şimdi kesin hasta olurum."

Rüzgâr boynuna eğilip kulağıyla boyun kökü arasına dudaklarını dokundurdu. Ilık nefesi tenine çarparken, "Ben de sana bakarım." dedi.

"Hımm, hasta olmamı istiyorsun yani?"

"Hayır, hastan olmayı istiyorum, bir ömür."

Esme gözlerini kapatıp, o birkaç saniyelik anın tadını çıkardı. Hem sürprizi hem de ondan vazgeçmemesi... Biraz daha kollarında kalırsa kendini ona bırakacaktı. Zaten bu aralar en çok yapmak istediği şey de buydu ama yapmayacaktı. Beyefendi iki çiçek, bir güzel söz gönderdi diye hemen yumuşamayacaktı. Biraz burnunu sürttürecekti. Belindeki elleri çözerken, "Orkideleri sevdim, güzelmiş." deyip giysi odasına doğru yöneldi.

Rüzgâr, o giderken elini saçlarına gömdü. "Sevindim çünkü sen kokuyorlar." Bu da bir tepkiydi en azından kafasında paralamamıştı ve bu tepkisi hoşuna gitmişti.

Esme iyi ki odaya girmişti, yoksa bu sözle bile ayakları yerden kesilebilirdi. Kapıyı kapatıp elini kalbinin üzerine koydu. Sanki elini oraya koymasa kalbi göğsünden kuş olup uçacakmış gibi hissediyordu. Kalbindeki kuş uçar mıydı? Bilinmez ama Esme şimdi sevinçten uçacaktı.

Rüzgâr, dudağında ıslığı, ceketini çıkarıp yatağın üzerine attı. Bakışları odanın içinde dolanırken gömleğini de çıkarıp banyoya doğru yöneldi. Çiçekleri atmamış, aksine bir de hapsini vazoya koydurmuştu. Bu, güzel bir sürpriz olmuştu. Hediyelerine değer vermişti.

Esme iç çamaşırlarını giyindiği halde kıyafet seçimini hâlâ yapamamıştı. Aslında gözü hep kocasının hediyesine takılıyordu ama bir türlü cesaret edip giyemiyordu. Elini saçlarına atıp düşüncelice karıştırdı. Dudaklarını sağa-sola yatırıp huzursuz bir şekilde dolaba bakıyordu.

"Gönderdiğim kıyafeti üzerinde görmeyi çok isterim!"

Esme sesi duyunca bakışlarını kocasına çevirdi. Kollarını göğsünün altında bağlamış ona bakıyordu. Esme kaşlarını kaldırıp bir an kocasına baktıktan sonra, dolabından yeşil şifondan ip askılı mini elbisesini aldı. "Bugün canım giyinmek istemiyor belki başka zaman."

Rüzgâr ona bakarken kollarını çözüp, geniş omuzlarını silkerek, "Sen bilirsin." Yanına yaklaşıp kendi bölümündeki kıyafetleri alırken Esme onun yanında hâlâ iç çamaşırıyla olduğunu fark etti. Önce utançla yanından kaçmak istedi. Sonra vazgeçti. Neden kaçacaktı ki? Zaten

Alien

her yerini ezbere biliyordu. Gözlerini devirip yan bakışlarıyla çaktırmadan süzerek kocasının üzerinde gezdirdi kısa bir an, madem beyimiz rahat takılıyordu o da rahat takılacaktı. Ama yine de bunu düşünmesi yapmasıyla çok farklıydı. Ufacık yerde onunla çıplak şekilde durmak... Gözlerini kocasının üzerinde kaçamakça tekrardan gezdirirken arka kısmına yakın duran yan boşluğundaki ameliyat yeri, kırmızı uzun bir çizgi halinde dikkatini çekti. Oraya baktığından beri gözlerini, o yaradan alamıyordu. Canı hâlâ yanıyor muydu acaba? Ona yaklaşıp titrek parmaklarını nazikçe yaraya dokundurdu. Canını yakmaktan korktu. Rüzgâr onun dokunuşuyla ürperip kafasını hafifçe çevirip ne yaptığına baktı. Esme güzel bakışlarını üzgünce kaldırdı.

"Acıyor mu?"

Rüzgâr onun gözlerindeki gerçek hüznü görünce, gülerek karısının elini yarasından avucuna alıp üzerine dudaklarını koymadan önce "Şimdi geçti. İlacı değince." dedi gerçekçi bir huzurla.

Esme bakışlarını onun gözünden kaçırıp kıyafetlere odakladı. Neler oluyordu böyle? Zaten zor duruyordu. Bir de bu adam durmadan ona dokununca... Mahsus mu yapıyordu? Zaten kendini zor tutuyordu, dokunup durması da sabrını zorluyordu. Kalbi şimdi patlayacaktı. İçine bir sıcaklık hücum edince elini kocasından hızla çekip arkasını döndü. Bakışlarını ufak odadaki düz duvara çevirdi.

"İz kalacak sanırım."

"Evet, kalacak"

Hazırladığı kıyafet başından aşırdı, üzerine oturunca eliyle saçlarını kenara toplayıp tek omzunun üzerine koydu. Parmaklarını fermuarına dokundurup çekmeye çalıştı. Çekemeyince önünü kocasına döndü. Bakışları kocasının çıplak vücuduyla karşılaştı. Rüzgâr, havlusunu çıkarmış, kıyafetlerini ayarlıyordu. Gözleri kocaman olmuş vaziyette ama aynı anda ondan alamaz şekilde ona bakıyordu. Elini ağzına koyup arkasını döndü. "Fe-fermuarımı çeker misin?"

Rüzgâr arkasını dönüp sırıtmaya başladı. Ona baktığını zaten anlamıştı. Utanmasın diye fark etmemiş gibi yapmıştı. Fermuarını usulca yukarı çıkarmaya başladı. Parmaklarını özellikle karısının tenine değdirip, verdiği tepkiyi çapkınca sırıtarak izliyordu. Tamamını çektiğinde başını kulağına yaklaştırıp, "Bitti!" dedi ılıcak soluyarak. Esme olduğu yerde hiç kıpırdamadan öylece taş gibi duruyordu. Ve apansız arkasına bile bakmadan giysi odasından kaçtı. Rüzgâr arkasından gülerek, "Korkma karıcığım seni yemem." diye alayla konuştu. Ona karşı olan tepkilerinin değiştiğini görmek hoşuna gidiyordu. Esme suratını sallandırıp banyoya geçerken, "Senden korkan kim, asıl ben kendimden korkuyorum şapşal!" diye homurdanıyordu.

Bakışlarını otelin restoranında gezdirirken Cem'e yaklaşıp, "Hani misafirler? Ekildiniz galiba!" diye kıkırdadı.

Alien

Cem elindeki şarabını sallayıp için bal rengi gözlerini ona doğru eğerek "Birazdan gelirler, daha var." dedi. Şarabı dudaklarına götürüp tadına baktı. "Imm, tam da dedikleri gibi pürüzsüzmüş."

Esme karşısında oturan kocasına baktı bu sefer. Rüzgâr da ona bakınca şarabı alıp dudaklarına götürdü. Masaya bırakıp "Kaç kişi gelecekler ben hâlâ bilmiyorum?" diye sordu.

"Dört kişi geliyorlar, ikisi ortağımız, diğer ikisi iş yaptığımız firmanın yardımcıları." Rüzgâr bakışlarını karısından çekip ayağa kalktı. Esme onun baktığı yere bakınca, kapıdan, iki bayan iki erkek bir grubun girdiğini gördü. Misafirler bunlar olmalıydı. Onlar masaya yaklaşınca Esme de Cem ve Rüzgâr gibi ayağa kalkıp tebessümle karşıladı. Önden gelen sarışın bayan gülerek elini Rüzgâr'a uzattı. Aksanlı İngilizcesiyle "Merhaba Rüzgâr, çok beklemedin umarım?" derken Rüzgâr, kadının öpmesi için uzattığı eli çaktırmadan ters çevirip tokalaştı. "Hayır, tam vaktinde." Kadının yüzü bir anda düşse de kendini toparlayıp gülerek elini Cem'e uzattı. Cem uzatılan elin üzerine kibarca dudağını koyarken, "Merhaba Lizza, hoş geldin." dedi. Lizza elini ondan çekerken bir tebessüm bahşetti. "Eh, birileri bizim adetleri unutmamış, kibarlık da ölmemiş." derken Rüzgâr'a yandan bakış atıyordu. Esme kadını baştan aşağı süzmekle meşguldü. Sanki kocasına yiyecek gibi bakmıştı, ya da kendisi kurdu gene diye düşünüp gözlerini üzerinde iyice gezdirdi: Ucun bacaklar, dar kalçalar, sarı saçlar, mavi gözler ile tam bir Fransız'a benziyordu. Kadın da onun bakışını fark edince gülerek Esme'ye elini uzattı ama bakışları hâlâ Cem'deyken edalı sesiyle, "Bu ufaklık da kim Cem, kardeşin mi?"

Esme'nin yüzündeki tebessümü bir anda yok oldu. Az önce ona karşı oluşmaya başlayan tüm sempatisi yerle yeksan oldu. İçine şu anda tehlikeli derecede öfke yükleniyordu. Elini kadının eline hiç de nazik olmayan bir şekilde uzatıp bakışlarını kocasına çevirdi.

Oysa o hiç aldırmadan diğer misafirlerle konuşuyordu. Belli ki farkında bile değildi burada olanların. Bakışlarını tekrar mavi gözlü kadına çevirip, burnunu dikleştirdi gurla. "Hayır, Rüzgâr'ın eşiyim." Kadının, bir anlığına eli avucunda kasıldı. Gözlerini devirdi. "Ah, kusura bakma anlayamadım! Hem çok gençsiniz düşünemedim, Rüzgâr'ın evlendiğini bilmiyordum." dedi yapmacık bir şekilde.

Bu ne samimiyet, Rüzgâr'mış... Hah! Esme kadına gözlerini süzdürüp "Evet evlendi, hem de benim gibi bir ufaklıkla, büyük bir başarı değil mi?" Bakışlarını ondan çevirip 40 yaşlarda olduğu belli olan diğer kadınla kesiştirdi. Yüzünde ona nispeten kocaman tebessümle "Hoş geldiniz ben Esme." dedi nazikçe. "Ben de Laura, memnun oldum." Bu sefer elini uzun boylu, yakışıklı, sarışın adama uzattı. Genç adam bal rengi gözlerini süzdürerek elini aldı. Dudağında çapkınca bir gülümsemeyle ters çevirip "Merhaba madam, ben Rich." deyip elinin

Alien

üzerine dudaklarını koydu. Esme kendini tuhaf hissetti. İlk defa kendini böyle selamlayan biri olunca farkında olmadan kıkırdayarak, "Ben de Esme." dedi ve devamında karşı taraftan onlara bakarak boğazını temizleyen Rüzgâr yaptı. "Benim karım..." Adam, onun kat'i suretle sahiplenici sesiyle dudaklarını elinden çekip, diğer elini az önceki öptüğü yere koyup hafiften tutarak; "Sizinle tanışmak benim için onurdur madam."

Rüzgâr kızgın gözlerini Rich'in eline çevirip boğazını tekrar temizleyince, genç adam elini bıraktı. Esme, kocasına dönünce bakıştılar.

"Şimdi kendimi gerçekten leydi gibi hissettim." dedi. Rüzgâr da ona imayla Türkçe olarak; "Senin bahsettiğin o kitaplarda bir tane kont var, o da benim küçükhanım, dikkat et." derken göz kırpıyordu.

Cem yerine oturmuş, onların birbirlerine yaptıkları imalı sözleri dinlerken, elinin iki parmağını burnunun düz kemerine koymuş, başını hafif aşağı eğmiş kıs kıs gülüyordu.

Birkaç dakikaya kalmadan yemekler sipariş edilip servisler başladı. Esme gözlerini sık sık kimseye çaktırmadan kocasına çevirip yanındaki sarışınla neler konuşuyor diye merakla bakıyordu ama nafile kadın İngilizceyi bırakmış Fransızca konuşuyordu. *Uyuz kari, kesin bilerek yapıyordu... sırf beni sinir etmek için.* Rüzgâr'ın da bu dili bildiğini hiç bilmiyordu. Zaten onun hakkında bilmediği o kadar çok şey vardı ki ama zamanla onu öğrenecekti.

"Siz de şirkette mi çalışıyorsunuz Rüzgâr'la?"

Esme bakışlarını yanındaki sarışın adama çevirdi. Gözleri, enfes şekilde güzel bal rengi gözleriyle karşılaşınca; "Yok, hayır... Henüz okuyorum..." diye usulca cevapladı.

Rich, şarabından bir yudum alıp gözlerini ona doğru çapkınca devirdi. "Ne okuyorsun?"

"Radyo-Televizyon." Bakışlarını masaya çevirdi.

"Spiker olacaksın, ilginç... Ben de mimar ya da veterinerlik diye tahmin etmiştim, yanıldım... Buraya ilk gelişiniz mi?"

"Evet..." Gülüşü güzel yüzünde büyüyerek "Gördüğüm kadarıyla beğendim ülkenizi, çok güzel bir yer, gerçi gezemedim henüz daha..."

Rüzgâr aklı ne kadar işle ilgili olsa da bakışları hep karşısındaki kansına kayıyordu. Şu anda çapkınlığıyla ünlü Rich'le ne konuştuğunu merak ediyordu.

"Gezmediniz mi, ne yazık... Eğer isterseniz size seve seve gezdirebilirim buraları." Göz kırptı çapkınca. "Benden iyi kimse bilemez."

"Senin bildiğin yerler sakıncalı, benim karıma göre yerler değil Rich." Katı ses tonundaki uyarıyı karşındaki genç adamla Cem'den başkası anlamadı. Esme'nin bir anlığına, sadece gözleri kısılmıştı. O da sadece bir anlığına, sonra yanındaki orta yaşlı kadınla konuşmaya başlamış ve kendini sohbete kaptırmıştı.

Alien

Ne kadar çok başkalarıyla konuşsa da şu anda deliriyordu. Esme gözlerini kısmış öylece karşısına dik dik bakıyordu. Kadın ne anlatıyorsa Rüzgâr da o kadar ciddi, o kadar odaklanmış şekilde dinliyordu, aralarına girip 'ben de buradayım' dememek için kendini zor tutuyordu. Bir de kadının kaş altından göz süzmeleri yok muydu kocasına, belli gözü vardı ve Esme fena halde o gözleri oymak istiyordu. Cem'e doğru usulca kafasını yaklaştırıp, dirseğiyle dürttü. Cem elindeki bardak çalkalanınca kafasını hışımla çevirip, "Yavaş, ne yapıyorsun?" diye fısıldadı. Esme ona aldırmaksızın kafasını iyice yaklaştırdı. "Bunlar niye İngilizce konuşmuyor, bizden gizli iş mi çeviriyorlar?"

Cem'in gözleri ağabeyine, sonra da karşısındaki kadına kaydırdı. Rüzgâr elini çenesinde gezdirerek durmuş, dalgınca karşısındaki kadının verdiği teklifi düşünüyordu. Aklına gelen şeytanlıkla Esme'ye yaklaştı. "Kadın çok güzel sakalların var diyor." Esme gözlerini kocasına çevirdi. Rüzgâr elini çenesinde gezdiriyordu. Gözleri kısıldı. Cem onun kıskançlıktan kızardığını görünce muzırca devam etti: "Karın kaçta yatıyor diye soruyor şimdi de kadın(!)" Esme önce anlamadı ne dediğini, dalga geçtiğini anlayınca sinirle Cem'e bakıp masanın altından ayağına topuğuyla bastı. Cem elindeki çatalı masaya düşürdü. Ciddi yüzü genç kadına döndü. Kaşları çatıktı.

"Ne yapıyorsun, acıdı!"

Esme sakin yüzünde sakladığı kızgınlığıyla, dişlerini arasından tıslադı. "Dua et acıttım, koparmadım. Sen benimle dalga geçiyorsun!"

"Tamam, kızma, şakaydı. Sen de bana ulak muamelesi yapma. Kocanı da rahat bırak, adam iş konuşuyor ciddi halde. Allah'ım, bir de kıskançlıklarını bana çektirme." diye dişlerinin arasından söylendi. Esme gözlerini kocasının üzerine mıhlarken, dirseğini genç adamın koluna geçirdi.

"Çok konuşma, sus duyamıyorum..."

Zaman ilerledi ama onun kadınla olan muhabbeti bir türlü bitmedi. Kendini onların dışında ikinci evren olarak görüyor ve bir sürü sebepler sıralıyordu. Gözleri masada gezindi ilgisizce, herkes birisiyle bir şeyler konuşuyordu, o hariç. Derinden aldığı nefesini sıkkınca dışarı saldı. Gözlerini devirerek karşısına baktı tekrar. Lizza elini Rüzgâr'ın elini üzerine hafiften dokundurarak, şuh bir kahkaha attı. Esme onun o elini kırmamak için, elindeki çatalı nasıl sıkıyordu. Gözleri kocasına kaydı. Rüzgâr da ona bakınca kısa bir bakıştılar ve genç adam çarpıkça gülümsedi. Esme'nin dudakları üzgünce büzülürken, dişleri sıkılmaya başlamıştı. Gözlerini sinirle onlardan kaçırıp masadaki peçeteye çevirdi. O kadına nasıl gülümserdi öyle, içi acımıştı? Sanki biri içine acılı sancılar salmıştı. Masaya oturalı kaç saat olmuştu ve herkes kendince sohbete dalmıştı. Rüzgâr Bey'in zaten umurunda değildi artık. *Bir de hep 'senden başkası umurumda değil' diyordu. Gördük nasıl ilgilendi-*

Alien

ğini... Bay Gıcık! Gözlerini karşısındaki kadından hiç çevirmeden, pür dikkat onu dinliyordu.

Elindeki peçeteyle oynamaktan, peçeteler önünde dağ hâline gelmeye başlamıştı neredeyse, kafasını çevirdi geriye doğru bakıp gözlerini içeride dalgınca gezdirdi. Köşedeki balkon kapısını görünce daraldığını biraz hava almaya ihtiyacı olduğunu anladı. Bakışlarını masaya çevirip yavaşça ayağa kalktı. Zaten şu anda kimsenin onu fark edeceğini sanmıyordu. Hiç kimseye bir şey demeden kapıya doğru yürüdü. Balkon kapısına gelince durup dışarıya baktı. Ağır adımlarla dışarı çıkıp basamakların ucuna kadar gitti. Kafasını göğe kaldırıp havayı derince soludu. Bakışlarını bahçede gezdirmeye başladı. Tenha gözüküyordu. Hiç kimse yoktu. Gezmeye çekinse de, sıkıldığı için dolaşmanın iyi geleceğini düşünüp yavaşça adımını aşağı basamağa attı.

"Tek başına gezmeyi düşünmüyorsun, değil mi?"

Esme bakışlarını hafifçe arkaya çevirdi. "Aynen öyle düşünüyorum, sanki çok da umurunda."

"Fakat ben düşünmüyorum. Burası çok tenha ve karıcığım bileceğin kadar umurumdasın." Aşağı inip Esme'nin elinin rahatça bir hareketle kavradı. Sıcacık büyük eller teniyle buluştu. "Ve tenhalarda fazla gezme ufaklık, kontlar kapar unutma."

Esme onun söylediği şeyi duyduğunu fark etmemişti. Sessizce kocasının yönlendirmesiyle merdivenleri inerken, "Sen kendini çok kaptırdın bu konuya kontlar, montlar." Gözlerini sinsice kocasına dikti. "Yoksa sen gizlice aşk romanları mı okuyorsun?"

"Tabii ki hayır, okumuyorum. Benim bir kız kardeşim vardı unuttun mu?"

Esme'nin yüzündeki gülümseme anında soldu. Bakışlarını ondan kaçırıp karşına odakladı. Kara geceye. Elleri buz kesmişti bir anda. Nasıl unuturdu ki? Ağabeyinin vebali yağlı ilmek olup boynuna dolanmışken... Dolaştığı evde her an, ona ait bir eşyaya rastlarken ve o okuduğu defter... Başını hiç kaldırmadan lâmbalarla aydınlatılmış yolda kocasıyla usulca yürümeye başladı. Rüzgâr durdu. Cebindeki elini çıkarıp önüne geçti. Ellerini karısının yüzüne koyup kafasını yukarı kaldırdı. Kendisi de dizlerini kırıp bakışlarını onun gözlerine mıhladı, güzel yüzündeki kederi silmek adına rahatlatıcı sesiyle konuştu: "Canım bunu kendine yapma." Esme onun gözlerine bakmamak için ne kadar çabalasa da olmadı. Cesaretiz bakışları onun kara gözleriyle kesiştiğinde, Rüzgâr başparmağıyla yanaklarını okşadı. "Kendini neden suçlu hissediyorsun? Bu olanlarda en masum olan sensin ve yine en çok acı çeken de."

Esme'nin gözleri doldu. Ne diyeceğini bilmiyordu. Elbette o da biliyordu suçlu olmadığını fakat yine de içi burkuluyordu. Gencecik bir kızın ölümüne sebep olan kişinin kardeşi olmak bile, onun vicdan

Alien

muhasebesi yapmasını sağlıyordu. Keşke olmasaydı, her şey farklı olsaydı ama 'keşkeler' yoktu artık hayatta. "Ben böyle olsun istemezdim. Onun ölmesini istemezdim." dedi üzgünce, sesi ağlamaklı çıkıyordu.

Rüzgâr, Esme'yi omuzlarından çekerek göğsüne yasladı. Elini sırtına koyup usulca okşarken, bedeninin gerginliğinin farkındaydı. "Biliyorum tatlım... Bunun tek suçlusu oyken, tüm suçu sen çektin... Belki onun kadar ben de suçluyum... O, genç bir kızın ölümüne sebep oldu, ben de senin dünyanın yıktım. Bazen düşününce kendime çok kızıyorum. Öfkeme, nefretime yenilip sana en büyük kötülüğü ben yaptım. Kendime kızıyorum doğru ama aynı zamanda eğer diyorum, bu olaylar olmasaydı seni tanıyamayacaktım. Geriye baktığım zaman hayatımın sensiz ne kadar boş olduğunu görüyorum, şimdi ise tamamen seninle dolu. Üzülmeni istemiyorum..."

Esme kenarda yumruk yaptığı ellerini kaldırıp kocasının beline sıkıca sarıp kafasını geriye çekti. Bedenlerini hiç çekinmeden birleştirdi. Gözleri onun sevdiği karagözleriyle buluşunca, "Ama hayatını zehir edebilirim!" diye dudaklarını büktü.

"Biliyorum, razıyım..."

"Sinirlenince gözüm hiçbir şey görmez kalbini kırarım, hatta ağzıma ne gelirse sayarım. Dilimin kemiği yok. Elimde değil."

"Bu huyunu çok iyi biliyorum, bundan emin ol! Seni böyle seviyorum."

Esme gözlerini kırpıştırarak baktı gözlerine. Kalbi duyduğu şeyle durdu ya da havalandı bilemedi. Karnında bombalar patlayıp beyni uyuştu. Önce ağzını açtı balık misali, sonra da dudaklarını büzerek duyduğu şeyin imkânsızlığıyla fısıltı gibi söylendi: "Beni seviyor musun?" Sanki bunu duymaya ihtiyacı varmış, duymazsa bir daha nefes alamayacakmış gibi... Rüzgâr karısına iyice yaklaştırdı. Sıcaklığını hissedene kadar sokuldu ona. Başını eğip alnını alnına dayayıp, yanaklarını avuçlarının arasına alıp tenini hissetti. Nefesleri birbirine çarparken buğulu gecede, gözleri inatla birbirine bakıyordu içlerinde kaybolurcasına. Ruhları yaslanıyordu biçare yüreklerine. Bu anın durmasını, onunla böyle, bu anda kalmayı istedi. Ağzından çıkacak tek cümleyi, sanki ondan başka laf yokmuş gibi imkânsızca bekliyordu Esme. Rüzgâr kafasını iyice eğilip burnunu burnuna hafifçe sürterek, "Seni çok seviyorum, hâlâ anlamadın mı küçük şapşal? Hem de herkesten çok seviyorum, kendimden çok..." Sesi geriden, boğukça hissiyatlı çıkmıştı. Esme hâlâ şokta, şaşkınca ona bakıyordu. Ne diyecekti şimdi? Nefes almayı keserken bedeni, vücudu buz tutmuştu. Sadece bakıyordu. Ne çekiliyor ne de cevap veriyor, öylece duruyor, sessizce bakıyordu. Zaten veremezdi de, dili lâl olmuştu. Rüzgâr onun afallayan yüzüne baktı, geriye çekilip kendinden ayırdı. Teninde tenini hissetmek zordu.

Ruhunda yürek çırpınışlarını... Tüm kanın toplandığı ralarının dudaklarına kapanmamak daha zordu. Doyasıya öpemediği her ın içindeki ateş daha da çoğalıyordu. Yakıyordu tenini ve benliğini. Küçük elleri kavradı, geldikleri yere yönlendirmeye başladı.

Esme'nin ayakları onun iradesi dışında yürürken, gözleri yüzünde geziyordu fakat aklı hâlâ orada, o cümlenin altında meyusça kalmıştı. Rüzgâr ona hiç bakmadı. Sesi biraz donuk, ifadesi sertleşmişti. "Senden karşılık beklemiyorum, yanımda ol yeter, böylesine bile razıyım." Kafasını karısına çevirip göz kırptı. Sanki demin hiçbir şey dememiş gibi rahattı o yakışıklı pervasız yüzü, altında sakladığı sert hatları bilemedi.

"Misafirlerimizin yanına biraz daha gitmezsek, bizim başka işler peşinde koştuğumuza inanacaklar." Sesinde eğlenceli bir tını gizliydi, normale dönmeye başlamıştı.

Esme şaşkınca, "N-neyin?" diye cılız sesiyle alacağı cevabı düşünmeksizin sordu.

"Evli kişilerin yaptığı şeyin karıcığım." Esme kızarınca, bıyık altından sırttı. "İçeriye böyle girersen şimdi kesin öyle sanacaklar zaten."

"Çok kötüsün!" diye söylendi dudaklarını bükerek.

"Biliyorum..."

"Ukalasın, hem de fazlaca."

"Sanmıyorum."

Esme aynaya bakarak saçlarını açıp tokalarını kenara bıraktı. Makyaj temizleme losyonu alıp pamuğa döktükten sonra yüzünü silmeye başladı. Gözleri aynada olsa da, aklı hâlâ bahçede konuştukları konudaydı. Odaya gelene kadar ruh gibi dolanmış, masada sadece kocasına bakmış ve donup kalmıştı. O anda kimse yoktu etrafında sanki sadece kocası ve o vardı. O sarışın cadıyı bile unutmuştu. Zaten Rüzgâr da gözlerini hep ona çevirip durmuş, her bakışına karşılık bulmuştu. 'Seni seviyorum' demişti. Dudaklarını dişlerini arasına alıp öylece kendine hülyaların içinde bakmaya başladı. Elindeki pamuğu dudağına götürdüğünü fark edip kafasını sallayarak onu çöpe attı. Kulağındaki minik inci küpeleri çıkardı. Narin bileğindeki kocasının aldığı künyeyi çıkacaktı fakat eli ona gitmedi. Odaya gelince ilk işi onu takmıştı sevinerek... Yüzünde bir gülümseme oluştu. Parmaklarını küçük anahtarların üzerinde gezdirip oynadı. Kalbimin anahtarları, *iyi de onları çoktan açtın zaten... Kapıları ardına kadar dayalı duruyor görmüyor musun?*

Rüzgâr elinde laptop yatağın içinde oturmuş, işlerini ve son fizibilite raporlarını takip ediyordu. Esme'nin banyodan çıktığını görünce kafasını dalgınlıkla o tarafa çevirdi. Sonra geri bilgisayara çevirdi ve aniden tekrar yanına yatan karısına döndü. Gözleri üzerinde gezerken yutkundu.

Alien

Müjde Aklanoğlu

Üzerinde ip askılı penyesi, altında kısacık; hatta varlığıyla yokluğu belli olmayan şortu vardı. Kalçalarının narin kıvrımları ve uzun bacaklarının harikuladeliği gözlerine ziyafet çekiyordu. Esme ona aldırmaksızın kendini yatağın üzerine gelişigüzel bırakmıştı. Gözleri onun düzgün bacaklarında fazlaca gezindi. Sonra bacağının birini yukarı doğru kıvırınca, bakışları kalçalarına kaydı. Bu işin sonu hiç iyi değildi. Kasıklarındaki ağrı gittikçe fazlalaşıyordu. O yanında yatmaya alıştıkça Rüzgâr'ın işi daha da zorlaşıyordu ve gözünün önünde dururken dokunmamak çok zordu. Her an sahip olma dürtüsüyle savaşıyordu. Elindeki bilgisayarı kenara koyup üzerine doğru uzandı. Ayağının kenarındaki pikeyi yakalayıp bacaklarına yavaşça serdi. Böylesi daha iyiydi.

En azından dikkati dağılmayacaktı ve kasıkları az da olsa rahatlayacaktı. Bakışlarını ondan çekip bilgisayarını elini aldı. Tam odaklanıyordu ki Esme tepinerek üzerini açtı. Rüzgâr dişlerini sıkmaya başladı. Gıcırtısı odayı dolduruyordu. Şehvetin yandığı gözlerini ondan almak o kadar zordu ve her saniye onu verdiği sözden caymamak için kendiyle olan mücadelesi daha büyüyordu. Başını sallayarak "Yaşlanma sebebim olacaksın." diye iç çekerek söylendi. Gözleri onun bileğine takıldı. Dudakları, memnun bir sırıtışa teslim oldu. Hediye ettiği bilekliğin anahtarları ona ışıltılar saçarak bakıyordu. Açmaya başladın diye...

Alien

24.Bölüm

Arabanın kapısını açıp Esme'nin binmesi için elini nazikçe ona uzattı. Esme parmaklarını kocasının nazik tutuşuna bırakırken, arabaya adımını atıp kocasına baktı. "Gideceğimiz yer çok uzak mı? Ya da çok sürer mi?" dedi doğal bir tonda.

"Yok. Fazla uzak değil. En fazla bir buçuk saat kadar..."

"Çok yakınmış(!)"

Rüzgâr, karısı binince kapıyı kapatıp arabanın diğer kapısına yöneldi. Kendinden emin bir şekilde yan koltuğuna oturdu. Cem de arabanın arkasında bagaja küçük çantaları taşıyanları gönderip şoför koltuğuna geçti. Dikiz aynasından Rüzgâr'a baktı. "Ağabey keşke biz gitmeseydik, daha henüz iyileşmedin. Seneye katılırdık, nasılsa her sene yapıyorlarmış."

Rüzgâr, kafasını hafif yana çevirip Cem'e kaşlarını çatarak sertçe baktı aynadan. Bakışlarındaki kararlı koyuluk ne demek istediğini zaten başlıca anlatıyordu. "Cem, bana hanım evladı gibi davranmaya başladın ve ben bundan hiç hoşlanmadım! Oğlum sen de yumuşama mı başladı? Eskiden böyle şeyleri takmazdın biz neler yaşadık..."

Cem homurdandı. "O eskidendi ağabey, insanın kaybedecek fazla şeyleri olmayınca, elindekine sıkıca sarılıyor... Değer verdiğim ne var ki hayatta bir-iki şeyden başka." Rüzgâr kafasını cama çevirdi. Cem'in neyi kast ettiğini, elbette ki gayet iyi anlıyordu.

Esme kolunu kapının koluna yerleştirip gözlerini dışarıya çevirdi. Onların konuşmasına kulak misafiri olmuş ama ima ettikleri şeyden hiçbir şey anlamamıştı. O da kafa yormayı bırakıp kendini çevreyi incelemeye bırakmıştı.

Rüzgâr kafasını karısına çevirip gözlerini devirerek baktı. Bir de uzak köşeye oturmuş, ondan ayrı duruyordu. Bundan hoşlanmadı. Elini çenesine koyup ovuşturduktan sonra uzanıp, onun yanında duran elini kavradı. Esme başını ona çevirdi. Bakışları kesişince, gözlerini kocasının avucundaki eline çevirdi. 'Ne oluyor?' der gibi bakarken, Rüzgâr bir şey söyleyecek gibi kafasını ona yaklaştırınca; Esme de diyeceğini merak edip kafasını eğdi. Genç adam aralarındaki mesafe kapanınca gözlerini onun şaşkın bakan gözlerine kenetleyip, başını kulağına iyice yaklaştırıp arzulu bir buyurganlıkla fısıldadı.

"Yanıma gelsene."

Esme onun gözlerine birkaç saniye bakıp umursamaz tavrıyla gözlerini kuşkuluca kıstı. "Bana ne!" der gibi omuzlarını nazlıca sarstı. Rüzgâr da verdiği etkiye tepki gösterip, kafasını biraz daha yasladı.

Alien

Nefesi karısının yüzüne vuruyordu şimdi. Gözlerinde şeytani pırıltılar geçerken, "O zaman ben de seni kucağıma çekerim, bunu ister misin?"

Esme tek gözünü kısarak yüzünü inceledi. "Yapamazsın!" Genç adamın bakışlarındaki ciddiyetle, tatlı bir meydan okumayla parladı. "Denemek ister misin?"

"Gıcıksın!"

"Geliyor musun?"

Kız ürkek bakışlarını şoför koltuğundaki Cem'e çevirdi bir anlığına, genç adam hafif yabancı müzik eşliğinde yola odaklanmış parmağını ritmik şekilde direksiyonda tıkırdatıyordu. Dinlediği müziğin sesi fazla açık değildi. Rüzgâr da karısının baktığı yeri fark edince, çarpıkça gülümsedi. Esme bu sefer de kızgınca kıstığı bakışlarını devirdi.

"Beni tehdit mi ediyorsun?"

"Hayır, seni yanımda istiyorum, bu ikisi çok farklı. Bir insanın karısını yanında istemesinden... Bundan daha doğal ne olabilir ki?"

Esme dolgun dudaklarını hafifçe kıvırdı. Bu haliyle yarım kedi gülüşü ve bakışlarında sinsiliğini sergiliyordu. "Yanındayım ya zaten... Küçücük arabanın içinde nereye gidebilirim? Burada gayet iyiyim; keyfim yerinde. Senden ayrı ve mıncıklamalarından uzak, hoşnut hâldeyim..."

"Esme..."

"Söyle kocacığım."

"Esme!" Bu sefer, kesin bir tonda söyledi Rüzgâr.

"Adımı mı ezberliyorsun, yalnız vurgulayınca olmuyor yayılıyor kelimeler."

"Yanıma geliyor musun?" İçindeki baskın uyarıcı titreşimler genç kız tarafından hissedilse de alayla karşılık buldu. "Düşünmem lazım." Rüzgâr kaşının birini kaldırıp bekledi. Gözlerindeki bakış zaten her şeyi ifade ediyordu. Uyarıcı bakışlar tekrar üzerinde gezindi, edepsizce süzdü. Her bir köşesinde fazlaca bekleyip ayrı bir uyuşuklukla yaptı bunu. Onu tahrik ederek, rahatsız etti. Esme yerinde huzursuzca kıpırdanınca, istediği tepkiyi aldığının bilincinde olarak tek kaşını kaldırıp bakışlarını dudaklarına kilitledi. Dolgun kırmızılıklara zaten ne zaman baksa, uzaktan ateşlice öper gibiydi. Esme de tek gözünü kısıp diğer elini görüş alanına sokarak, iki parmağını aradı. "Bu kadarcık ama..." dedi şımarık bir çocuk edasıyla. Sanki babasıyla şeker yeme pazarlığı yapar gibi. Bu haliyle genç adamın içinden o parmakları yeme arzusu uyandırdığının farkında değildi. Rüzgâr yüzünü ifadesiz bir hâle soktu düz bakışlarını yönlendirdi.

"Bana şart mı koşuyorsun? Bu hiç hoşuma gitmedi. Hem o kadarı dişimin kovuğuna bile yetmez, seni ait olduğun yerde, yanımda, elimin altında görmek istiyorum, ya gelirsin..." Esme kaşının birisini kaldırarak kafasını hafifçe oynattı. "Ya da ben kendi bildiğimi yaparım. Ve

sen bundan hiç hoşlanmazsın karıcığım! Şimdi ne yapıyoruz? Benim değim daha mantıklı, çekeyim mi?"

Esme suratını sallandırarak yan gözlerle Cem'e baktı. Genç adam hâlâ müziğin ritmiyle tempo tutuyordu. Belli ki hiçbir şeyden haberi yoktu. Elini koltuğa koyarak destek aldı. Usulca kaliteli deride kayıp, kocasının yanına yaklaştı. Rüzgâr kolunu kaldırınca onun kanatları altına yerleşmesi için bekledi. Esme'de hareketlenme olmayınca dudaklarını kıvırarak "İnatçı keçi." deyip omzundan kavrayıp kendine sertçe çekti. Eliyle başını göğsüne yaslayıp yerine yerleştirdi. Esme gözlerini yukarı çevirip ona tepesinden bakan kocasına, "Mafya kılıklı herifin tekisin biliyorsun değil mi?" diye yarı kızgın, yarı nazlı bir serzenişte bulundu.

"Biliyorum..."

"Narsistsin, despot ve özellikle zorbasın."

"Hiç sanmıyorum, sadece seni yanımda istiyorum diye narsist oluyorsam, hem de... Karımı!" Bunu vurguyla söylemişti.

"Bana öyle bakmayı da kes artık, şey yapar gibi bakıyorsun."

Rüzgâr bakışlarını inadına çekmedi dudaklarından. Aksine kara gözlerinin içinde ışıltılar parlayarak "Ne yapar gibi?" diye fısıldadı.

"Öper gibi... Hep yapıyorsun, utanıyorum..."

Esme başını onun göğsüne koydu. Elinin göğsüne dayayıp altında onun düzenli ve güçlü kalp ritmini hissetti. Onun yanında olması, bu şekilde sarılması hoşuna gidiyordu. Bu anın hoşnutluğuyla gözlerini manzaraya çevirdi. Camdan dışarıya bakarken olmak istediği yerde, rahat bir şekildeydi. Rüzgâr da dirseğini kapının kenarına yaslayıp elini çenesine dayamıştı. Yoldan geçen arabaları, kol kola gezen çiftleri ve yol kenarında bisikletle dolaşan çocukları ilgisiz gözlerle izledi. "Av partisindeki herkesi tanıyor musun?"

Çenesini kafasına yasladı. "Elbette, tanıyorum, çoğu şirket çalışanları, her sene yapıyorlarmış bu sene bizim de onlara katılmamızı özellikle rica ettiler..."

"Daha önce ava katıldın mı peki? Ya da kamp falan yaptı mı? Ben ilk defa böyle bir şeye katılıyorum..."

"Evet, daha önce de kamp yapardık Cem'le, son zamanlarda hiç yapmadık. Dağ havası insana iyi gelir, sorunlarından uzaklaşır, kafası dinlenir, sonra çok eğlenceli oluyor. Topluluk olarak katıldıysan daha eğlenceli hale gelebiliyor. Ava katılıyorsun, spor yapıyorsun hatta yamaç paraşütü ve tırmanış yapanlar da oluyordu yerine göre..."

"Sen daha önce yamaç paraşütü yaptın mı? Ya da dağa tırmanış?"

"Elbette ki yaptım. Gittiğim ülkeler hangi spora elverişli olduğunu önceden bilince, istediğin aktiviteyi rahatça yapıyorsun. Sünger avına bile katıldık kaç defa hatta birinde az daha derine kapılıyorduk..."

Esme'nin içini buz kesti. Onu derinlerde düşündü, ya başına bir şey gelseydi? Ya ölseydi? Allah'ım, bu bile kalbini dondurmaya yetti. Sünger avcılığının ne kadar tehlikeli olduğunu elbette biliyordu. Bundan sonra buna izin vermeyecekti. Onun tehlikelere atıldığını bilerek onu beklemek... Buna dayanamazdı. Tabii bunu ona söylemedi. Onun yerine farklı şekilde davrandı. "Hımm, eğleneceğimizden eminsin yani? Ya beğenmezsem? Gidelim diye tutturursam ne olacak?"

"Döneriz. Hoşuna gitmezse söylersin, zaten bir gece iki gündüz kalacağız fazla değil. Yine de beğenmezsen söyle."

Esme, konuşması bitince kocasının kollarından kalktı. Rüzgâr bu harekete memnun olmayıp kaşlarını çatınca, Esme ona hiç aldırmadan koltuğun öteki tarafına kaydı. Çantasını uzanıp aldı. Doğal bir şekilde tekrar aynı yere döndü. Rüzgâr onun ne yaptığına bakarken, o kulaklıklarını çıkarıp telefonuna taktı. Tereddütsüz, başını da kocasının göğsüne geri yasladı.

Rüzgâr onun rahatça yaptığı bu hareketten hoşnut olup elini tekrar omzuna koydu. Esme saçlarını geriye çekip kulaklığı taktı, telefonun müzik çalarını devreye soktu. Rüzgâr ona bakarken o müzik dinlemeye başlamıştı. Biraz zaman geçince kulaklıktan sızan hafif müzik sesi ve Esme'nin göğsünde duran parmakları, teninin üzerinde ritim tutması dikkatini dağıttı. Onun böyle kendini kaybedecek kadar ne dinlediğini merak edip ani yaptığı bir kararla, kulağının tekini çıkardı. Esme bakışlarını ona çevirip rahatsız olduğunu gösteren yüzüyle bakınca, Rüzgâr göz kırptı. "Ne dinliyorsun böyle merak ettim." Esme'nin kızgınca bakan yüzü yumuşadı. Elindeki kulaklığı kapıp kocasının kulağına taktı. Şimdi bir kulaklık onda diğeri kocasındaydı.

Rüzgâr kulağından içeri giren müzik sesiyle şaşırdı. Onun metal ya da rock ve ya da pop bir müzik dinlediğini sanıyordu. Oysa Esme türkü dinliyordu. Şaşkındı. Kulağının içine Zara'nın o eşsiz sesi yayılırken "Sen çok farklısın!" dedi dürüstçe.

"Farklılıktan kastın? Ben türkü dinleyemez miyim?"

"Elbette ki dinlersin! Ama ne bileyim, bu ihtimal aklımın ucundan dahi geçmezdi. Geçmedi de zaten. Senin hakkında doğru bildiğim çok yanlış var, sana kafa yoruyorum fakat yine de çözemiyorum! Bazı huyların hariç..."

"Çünkü beni tanımıyorsun! Ne severim bilmiyorsun! Ya da nelerden hoşlanırım, neye kızarım! Ben de seni tanımıyorum... Bazı huyların hariç." Kocasına göz kırpıp aynı kocası gibi bitirdi lafını. Rüzgâr onun bu cambazlığına tebessüm ederken işaret parmağını ufacık ama inatla kaldırdığı burnuna dokundurdu. Ardından iki parmağıyla tutup sıktı. Esme başını oynatarak elini düşürmeye çalışı.

Alien

"Ben seni tanımaya çalışıyorum küçük leydim. Tabii, sizin izin verdiğiniz ölçüde! Malum, biraz ketum çıktınız kendini bana sunma konusunda..."

Esme'nin gözlerinden şimşekler yanıp sönerek geçti. "Şikâyetçi misin? Eğer öyleyse..."

"Hayır! Kesinlikle değilim." Lafını ağzına kızgınca tıkayıp onu iyice kendine çekti. Isısına kendini hapsetti. Saçlarına dudaklarını yasladı, "Saçmalama! Seni, sen olduğun için tanımaya çalışıyorum. Her hâlini bilmek istiyorum, tanımanın zevkini keşfederek yaşamanın sonu paha biçilmez oluyor... Neyi seversin, neyi sevmezsin hepsini çözmek istiyorum? Ne var ki sen mesafeli davranınca, seni kırıp üzmekten çekiniyorum. Bazen sormayı düşünüyor, sonra bir anda vazgeçiyorum... Attığım adımlar ters tepebiliyor."

"Hımm, ne öğrenme istiyorsunuz ekselansları?" Rüzgâr onun bu sorusuyla şaşırdı. Dudaklarını saçlarından çekip yüzüne bakınca Esme gülerek, "Ya da dur ben söyleyeyim lordum, ben anlatayım!" Gözlerini cama çevirdi. "Hımm! Önce sevmediklerimden mi başlasam ya da dur. En çok erik severim, greyfurttan nefret ederim. En sevdiğim yemek feste soslu spagetti. Nefret ettiğim yemek kuru fasulye. Mavinin tüm tonlarını severim ama beyaz âşığıyım vazgeçemem. Kitap okumayı, film izlemeyi ve müzik dinlemeyi severim ama en çok yabancı Harlequin serilerini okuyorum, onlar beni sıkmıyor. Yalandan nefret ederim, bilmem anlatabildim mi?" Genç adam sırıttı. "Ama pembe yalanlar söylerim huyum kurusun yapacak bir şey yok! Annem hep dilin kopsun der... Gerisini anlatmayacağım sen çözeceksin, daha bir sürü var ama söylemem..." Rüzgâr kaşlarını kaldırdı. "Çok açıklayıcı oldun." Esme de omuz silkip devam eti:

"Sana gelince, aşırı titizsin, çok çabuk öfkeleniyorsun... O zaman korkuyorum senden, öfkelenince gözlerin dipsiz kuyulara dönüyor nefes alamıyorum..." Rüzgâr elini kolunda gezdirip hafifçe okşadı. Gözleri onun gözlerindeyken mahzunca duru bir sesle mırıldandı.

"Artık korkma, sana bir daha zarar vereceğime ölürüm."

Esme içinden 'Allah korusun' dese de konuşmasına devam etti.

"Sus, seni anlatıyorum şimdi. Bakalım çözmüş müyüm? Sonra her yemekte mutlaka etli bir yemek yiyorsun ama fazla yemek tüketmiyorsun, bu koca cüssene yetecek kadar değil. Akşamları kahve içerek televizyonda birkaç programı, muntazam şekilde seyrediyorsun. Yatağın solunda yatmayı seviyorsun, dişlerine aşırı önem veriyorsun, her gün mutlaka fırçalıyorsun. En sevdiğin yemek kürdan kebabı, nefret ettiğin yemek nohut çünkü onu yerken yüzün değişiyor ama yine de yiyorsun; bunu anlamadım! Sıkılınca elini, mutlaka bir yer bulup tıngırdatıyorsun, bulamazsan bacağında üzerinde tıngırdatıyorsun. Gerildiğin zaman elini yumruk yapıyorsun, birkaç defa açıp kapıyorsun,

sanki bu seni sakinleştiriyor. Bir şeyler planlayınca sinsice bakıyorsun, gözlerin ifadesizleşip suratın donuyor, seni okumak imkânsızlaşıyor ve ayrıca siyah ve beyaz ağırlıklı giyiyorsun, spor giymeyi pek sevmiyorsun, bu huyunu sevmiyorum sana çok yakışıyor... Çorapların bile ütüleniyor, aşırı tertiplisin, bir de tilki uykusuna yatıyorsun, tık desem uyanıyorsun, sahi o nasıl uyumak öyle?"

Esme nefes almadan mırıl mırıl konuştu. Rüzgâr duyduklarına şaşkın hatta donmuş, ruh gibi afallayarak tepki veriyordu. Kendi bunun farkında değilken... Karısına birkaç dakikadır ifadesi karışık gözlerle bakıyordu. Bu kadar şeyi nasıl fark etmişti? O söylemese belki de fark bile etmezdi bunları yaptığını. Oysa onun hiç dikkatini çektiğini düşünüyordu. Keza onu ne zaman bu kadar incelemiş, ne ara bu kadar bilgi edinmişti hakkında? Ne zaman baksa karısı başka şeylerle ilgileniyordu. Esme onun daldığını fark edince şebeklik yaparak işaret parmağını burnuna götürüp sıkarken "Hu hu, buralarda mısın?" dedi hınzır bir suratla.

Rüzgâr çenesini parmaklarıyla sertçe kavrayıp, aniden dudaklarına kapanınca genç kız afalladı. Ne tepki verebildi, ne de geri çekildi. Bütün düşünceleri, onun sert dudaklarının baskısıyla, sanki cezalandırır gibi hapsedilmesiyle uçup gitti. Bu çok güzeldi. Onun tenini kendi teninde hissetmek ama bir anda aklına gelen şeyle -yani ön koltuktaki Cem aklına gelince- suratını hemen yana çevirip onun ateşli öpüşünden dudaklarını zorlukla kurtardı. Kocasının dudakları yanağına kaymış orada hareketsizce duruyordu. Derin derin soluyordu. Fısıltıdan farksız çekinik bir sesle "Cem..." derken sanki nefes alamıyordu.

Kafasını hafifçe oynattı. Gözleri kocasının erkeksi sert dudaklarında takılı kaldı, onun gözleri de kendi dudaklarında... Bakışları kocasının gözleriyle buluşunca, ışıldayan gözlerle karşılaştı. Ne demişti ki bu adam bu kadar mutlu olmuştu? Gözlerindeki samimi ışık içini hoplatıyordu. Yüreğine tekinsiz hükmedişlerde bulunuyordu.

Rüzgâr kafasını eğip dudaklarını dudaklarına hafifçe sürttü. Karısının altdudağını dişlerinin arasına kıstırıp usulca emdi. Kesik kesik aldığı nefeslerden, Esme'nin başı göğsünde hızla inip kalkıyordu. Kalbi de çok fazla gümbürdüyordu.

"Bazen o dilini yemeyi düşünüyorum; hatta şimdi yapabilirim."

Esme gözlerini kırpıştırdı. Usulca dudaklarını yaladı onun tadını hissetme ihtiyacıyla ardından sinsice kenarı kıyılara kıvrıldı. Alaylı ses tonuyla, mırıldandı.

"O zaman senin başına dert olmam sanıyorsan, yanılıyorsun lordum. Senin başının etini farklı şekilde gene yerim bundan emin ol..."

Cem'in ötelerden "Ağabey geldik" diyen sesiyle büyü bozuldu.

Esme kocasının kollarından hiç istemese de kalkıp oturduğu yerde doğruldu. Eliyle üzerini yoklayıp saçını başına çeki düzen verdi. Cem

Alien

arabayı durdurunca Rüzgâr kapıyı açıp dışarı çıktı. Elini Esme'ye uzatıp onun da çıkmasını sağladıktan sonra, onlara doğru gelen topluluğa karısıyla ilerledi.

Esme burada birkaç kişinin olacağını sanıyordu. Yanılmıştı, burası doluydu. Elleri daha bir sıktı kocasının parmaklarını. Direkt kafasında hesap yaparak altı tane çiftin olduğunu kendince hesapladı. Tabii hepsi çift olarak geldiyse... Kalabalığın içinden onlara doğru aheste bir ayarla gelen sarışın cadıya takılınca bakışları, gözünde bir seğirme oldu. Ayarsız yüzünde kocaman bir gülümsemeyle geliyordu. Gözleri üzerinde gezindi: Mini kot bir şort, üzerine tişört giymişti. Lanet kadın sanki dağa değil de plaja gezmeye gelmişti. Yanlarına yaklaşınca Esme'ye hiç bakmadan Rüzgâr'a elini uzattı. "Geç kaldınız neredeyse arayacaktım!" Saçlarını eliyle geriye atarken, Esme o sarı saçlarını eline dolayıp yolmayı düşünmekle o kadar meşguldü ki, ona uzatılan eli nice sonra fark etti. Rüzgâr, Lizza'yla konuşurken, ona gülerek bakan Rich'e elini uzattı. Bu adamın yüzündeki gülücük bulaşıcı gibiydi. İnsanın içinde gülmeye karşı bir istek doğduruyordu ve genç kızın yüzünde tatlı bir tebessüm belirmişti. Masumca yaptığı eylemi bilemezdi ki birileri gözlerini kısarak izliyor.

"Merhaba Mr. Rich." dedi mesafeli bir ses tonuyla ama adamdan aldığı yanıt gene geçenki gibi elinin üzerine konan dudakları oldu. Bu sefer bundan hoşlanmamıştı. Bir de bu adam biraz fazla mı oyalıyordu dudaklarını elinde!

"Merhaba, Madam Esme bugün nasıllar?" dedi kadife gibi sesle keyiflice bakarak. Esme içinden gülüyordu. Adam kendini kont falan sanıyordu herhalde! Bu halinin çekici olduğunu sanıyorsa yanılıyordu.

"İyiyim, teşekkürler."

"Biz de merak ettik sizi."

Rüzgâr karısının elini adamın elinden seri bir çeviklikle çekti. Sesindeki kızgın tını gayet muktedirken, bunu karşı tarafa özellikle belirtti. "Merak etme Rich, kocası yanında."

Sert yüzü kasılmıştı. Karısının biraz sıkıca elini tutarak yanından uzaklaşıp diğer kişilerin arasına götürdü. Esme'yi hepsiyle tek tek tanıştırdı. Sanki onu tanıtırken gururlu bir tınıyla konuşuyordu. Hepsi de sıcakkanlı, iyi insanlara benziyorlardı. Lizza hariç, o kadını bir türlü sevemiyordu. Onda itici gelen bir şeyler vardı ve kocasına bakarken gözlerinin aldığı hal, hiç hoşuna gitmiyordu. Fakat bir gerçek de vardı ki buradaki insanların hepsi Rüzgâr'dan fena halde çekiniyor, önünde saygıyla hareket ediyorlardı. Sadece geçen gece yemekte karşılaştığı çift olan Laura ve kocası Joss hariç, orta yaşlı kadın yanına gelip sıcakkanlılığıyla, koluna girerek kamp alanına yönlendirmişti. Ondan hoşlanmıştı. Esme onunla giderken kocasına bakıp kaşını kaldırınca, Rüzgâr gözlerini kırparak gitmesini işaret etti. Kamp alanını ilgiyle

dolaştı. Burası ormanın ortasında düzlük ve açıklık yere kurulmuştu. Kenarları ağaçla çevrili olmasına rağmen sanki burası özel olarak düzenlenmişti. Ortada boşluk bırakılırken ağaçların altına doğru rengârenk çadırlar kurulmuştu. Araçlar kamp alanının biraz ilerisinde çadırların arkasında duruyordu sırayla. Gözleri çadırların üzerinde gezindi. Hepsi de ufacıktı. İçlerine en fazla iki insanın sığabileceği genişlikte oldukları aşikârdı görünüşlerinden. Esme ortamı merakla süzerken yanındaki bayana dönüp "Her sene gelir misiniz? Burası... Bayan Laura, burası muhteşemmiş." dedi. Gözlerindeki hayranlığını saklayamayan ışıltılarla...

"Laura, bana Laura derseniz sevinirim. Evet, her sene geliriz. Biliyorsunuz şirketin tek sahibi önceden Lizza ve Rich oluyordu, onlar kuzenler. Şimdi Rüzgâr Bey büyük ortak, o da her sene katılmak isterse bu böyle sürüp gider... Hem çok eğlendirici hem de dinlendirici oluyor bu tatil. Bir de uzun sürmüyor, 2 gün sadece hafta sonu..."

Esme şirketin Lizza'yla kuzenine ait olduğunu, hatta onların kuzen olduğunu bile bilmiyordu. Demek şirketin eski sahibi, şimdiki ortağı bu sarı cadıydı.

"Evet, çok güzelmiş. Rüzgâr'ı bilemem ama ben her zaman gelmek isterim."

Esme yana dönüp ormana bakarken beline dolanan elle olduğu yerde sıçradı. O suratını kocasına çevirirken Rüzgâr kafasını ona eğip "Çadırı görmek ister misin? Birazdan av başlayacak belki üzerini değiştirmek istersin!"

Esme kafasını sallayıp yanındaki kadından müsaade istedi. Rüzgâr da Laura'dan nazikçe izin isteyip karısıyla çadırlara yöneldi. Onların çadırı diğerlerinden biraz uzaktaydı. "Neden bizimki de onlara yakın değil de uzakta?" Gerçekten merak ederek masumca sordu. Biliyordu ki çadırları onlar kurmuştu, yoksa kocasından şüphelenebilirdi.

"Saygılı olduklarını göstermek istedikleri için böyle yapmış olmalılar..." Uzun adımlarını karısına uydurmaya çalışıyordu. Hafif bir meltem yanlarından geçip kuru yaprakları havalandırdı, huzurlu bir ses eşliğinde;

"Hımm, patron çalışan mesafesi anladım..."

"Aslında sadece saygı... Burada av kampına katılan kişileriz, herkes eşit, birlikte yenip birlikte içilir. Ast üst ilişkisi yok."

Rüzgâr çadırın fermuarını açıp kenara çekti. Esme açılan kumaşın içine eğilerek girdi. Arkasından Rüzgâr da girince suratını sallandırarak içeriye göz gezdirdi.

"Burası çok küçük, anca sana yetecek kadar, ben nerede yatacağım." Rüzgâr çapkınca gülerek karısının belinden kavrayıp, kendisi yerdeki uyku tulumunun üzerine uzanırken, onu da yumuşacık çekti. Sıkıca sarıp başını göğsüne yasladı. "İşte tam da burada, başka yerde

Alien

olmak aklının ucundan bile geçemesin leydim." Esme elinin ucuyla ona hafiften vurdu. "Ben şaka yapmıyorum, burası çok küçük." Kocasına baktı. "Peki, sen rahatsız olmaz mısın? Kocamansın, o bakımdan... Ben biraz deli yatıyorum."

Rüzgâr bakışlarını içeride dolaştırdı. Çadırın içine güneşin ışınları hafifçe sızıyor şeffaf görünümü veriyordu.

"Kesinlikle olmam sorun yapma. Hem ben alışığım merak etme." Karısının saçlarını kenara çekti. "Hadi üzerini değiştir de ava çıkılacak şimdi." Esme kafasını kaldırıp dirseğinin üzerinde dikleşti. Gözlerini kısarak kocasına bakınca, Rüzgâr umursamadan ellerini başının altına koyup gözlerini ondan kaçırdı. Esme "Hadi!" diye homurdanınca, "Neye?" diye muzırca sordu. Esme de sinirle yerinden doğrulup mızırdanarak, "Üzerimi değiştireceğim."

"Hımm, yardım mı etmemi istiyorsun? Zevkle yaparım, sen yeter ki iste." Yan bakışlarını karısının üzerinde edepsizce gezdirdi. Esme kendini çıplak gibi hissedince içine bir sıcaklık yayıldı ve düşünceye kapıldığı için de sinirlendi.

"Tabii ki hayır! Çıkmanı istiyorum soyunmak için."

Rüzgâr sırtüstü devrildi. Karısına yan yatar şekilde dönüp gözleri şeytani bir parlamayla alevlenirken, kadife gibi sesiyle söylendi: "E, hadi başla." Esme'nin gözleri irilirken kekeleyerek "Sa-saçmalama, senin karşında mı? Hayatta olmaz, soyunmam. Sen git ben de üzerimi değiştireyim." diye titrek sesiyle fısıldadı.

"Daha önce görmediğim bir şey değil ki, senin her yerini zaten gördüm. Neden gidiyorum, belki seni seyretmek istiyorumdur?"

"Bence sen çok şey istiyorsun. Ve şimdi de çarpık gülüşünün ortasına okkalı bir yumruk istiyorsun!" derken kızarıyordu. Bu adam ne kötüydü! Bir gün hüccetten kalpten götürecekti. Bir de 'soyun' diyordu. Hem de güpegündüz karşısında, kafayı yemiş olmalıydı! Gece başka gündüz başkaydı. "Ben ne çok şey istiyormuşum." Gözlerini onun göğüslerine dikerek "Aslında sadece tek şey istiyorum, o da senden." derken ona doğru yaklaşıp burnunu burnuna sürttü. Esme nefes almayı keserken, o, bir anda çekilip göz kırparak aynı hızla çadırdan çıktı. Yok, bu adam kesin bilerek yapıyordu. Sonu olacaktı haberi yok. Bu kalp bu kadar hızlı atmaya fazla dayanmaz, iflas ederdi. Ya da erken bunama yaşardı.

Yaprakların arasından gün ışığı hafifçe sızarken, Rüzgâr elindeki tüfeği geniş omzunu yaslamış, gözünün birisini yummuş, diğerini namlunun ucuna dikkatle sabitlemişti. Görüş alanında her şeyden habersiz, beyazlı gri karışık tüylü tavşan narince otlanıyordu. Ayağını, takayyütle yavaşça bir adım öne atıp tetikteki elini iyice yerini yerleştirdi. Parmaklarını açıp tekrardan sıkıca kavradı namluyu. İşaret parmağını tetiğe basarken; "Ah yılan!" Başını bir anda karsına çevirince, ayağının

altında dal kırılıp çıtırdadı. Onlara, ürkekçe bakan tavşan hoplayarak çalıların arasına daldı. Esme gözlerini kısmış parmağının ucuyla ileriyi işaret ediyordu. Rüzgâr da bakışlarını o tarafa çevirdi.

"Hani, nerede ben göremiyorum?"

Esme uzattığı elini çekip, parmaklarını saçlarına attı, biraz karıştırdıktan sonra omzunu silkeleyerek sakince yürümeye devam etti.

"Ben yanlış görmüş olmalıyım..."

Rüzgâr da kaçırdığı av yüzünden tüfeği omzuna atıp onun arkasından yürümeye başladı. Biraz ilerledikten sonra görüş alanına bu sefer farklı renkte bir tavşan girdi. Bu tavşanlar bugün canına mı susamış diye söylenirken Esme, kocası namluyu ona doğru çevirip nişan almıştı. Parmağının tetiği kavradığını, yüzünün soğukkanlı bir katilin halini aldığını görünce, derhal ona doğru sendeleyip ateş ederken çarpıp silahın dengesini bozu. Tüfeğin boşlukta patlamasıyla, ortada oluşan sesten yine tavşan kadar kendisi de irkilince; kocasına ürkekçe baktı.

"Affedersin, ayağım kaydı." dedi dudaklarını büzerek.

Rüzgâr gözlerini kuşkuyla kısıp Esme'nin burnunu sıkarken, "Bilerek yapıyorsun, bu dördüncü oldu seni küçük şeytan. Anlamadığımı sanman çok saçma." Esme elini ittirdi. "Yok canım neden yapayım!" Rüzgâr kaşlarını ikircikle çatınca, Esme omuz silkerek kabullendi. "Sen de cani gibi onları vurmaya kalkıyorsun, bu çok barbarca, yazık onlara, nasıl da masumca hiçbir şeyden habersiz geziyorlar. Siz gelip vurasınız diye mi... Caniler!" Neredeyse ağlamaklı çıkmıştı sesi.

Rüzgâr onun üzgün yüzünü, büzülmüş dudaklarını izlerken, kendine çekilip kolunu omzuna attı. Silahı da diğer omzuna atıp "Ama karıcığım onlar akşam yemeği olacaklar, hem etleri de lezzetlidir..."

"Eğer akşama yemek olarak onlar varsa, ben bundan sonra vejetaryen olmaya karar verdim. Sen git ye, barbar herif." diyerek kollarını göğsünün altında bağlayıp kocasının omzuna koyduğu kolunu silkeledi. Rüzgâr derince bir nefes aldı, karısının elini kavradı. "İyi bari avlanamıyoruz, karımızla dolaşalım, buna da itirazınız yoktur herhalde!" Karısına yandan bakıp çapkınca sırıtırken, "Bir de o dudakları büzmeyi kesmezsen çok fena şeyler olabilir leydim ormanda... Tenha yerlerde." Ormanda biraz dolaştıktan sonra kamp alanına döndüler. Alana yaklaştıkça orada hummalı bir hareketlenme olduğunu fark ettiler. Esme kafasını kocasına çevirerek tek gözünü hafiften kıstı, elini keskin güneşe siper etti. Bakışları kesişince "Eğlence falan mı tertipleniyor orada? Baksana herkes bir şeyler yapıyor..."

Rüzgâr bakışlarını karısından çekip boş alana çevirerek gezdirdi. Cem köşedeki kayaları bir tarafa çekiyordu. Diğer tarafta ağaçlara fileleri asan Rich'i gördü. Elindeki tüfeği omzundan indirerek karısına baktı.

"Galiba maç hazırlığı içindeler, benim de haberim yoktu. Bu iyi olmuş, biraz eğleniriz..."

"Sonunda..." dedi. "Eğlenceli bir şeyler yapmak birilerinin aklına gelmiş. Yoksa bu ormanda sadece masum hayvanları avladıklarını bilmek acayip derecede sıkıcı olurdu. Çalışmanın yapıldığı alana yaklaşmışlardı. Kocasının elini bırakıp öne doğru hızla yürümeye başladı. Cem'in yanına gelince saçlarını kenara çekti. Gözlerini Cem'in eline çevirdi. "Hey, neler oluyor burada... Ben sizi avdasınız zannediyordum?"

Cem bağlamakta olduğu ipi düğümleyip sağlamlaştırınca, kısa biran Esme'ye baktı. "Yeni geldik. Sonra bir anda maç yapmaya karar verince hazırlık yapmaya başladık." Elindeki ipi iyice çekerek kontrol etti. Sağlam olduğundan emin olunca, diğer ağaca yöneldi. Esme de ellerini arkasında bağlamış şekilde onun yanında yürüdü. "Peki, kim kim yapıyorsunuz maçı?"

Cem işini bitirince ellerini silkeleyip, kafasını genç kıza çevirdi. "Aslında daha karar vermedik çünkü açığımız var; bir kişi eksik, tabii Rüzgâr katılmazsa tam kişiyiz, ben onun katılacağını zannetmiyorum ama Rüzgâr bu, belli olmaz. Biliyorsun yarası daha taze, onun katılması iyi olmaz."

"Hiç sanmıyorum, bensiz maç ha! Bunu hemen unut. Yoksa korktun da ondan mı beni ayakaltından çekmeye çalışıyorsun?" Kolunu karısının omzuna atıp, gözlerini Cem'e dikerek kaşının birisini lüzumsuzca kaldırdı.

"Yok, ağabey, senin nasıl oynadığını zaten biliyorum hasta..."

"Cem eğer bir daha bana hasta muamelesi yaparsan, gerçekten birileri hasta olacak!" Bu sefer sesi ciddi, vurguları katıydı.

"Ah, ne güzel bir avdı. Kaç tane tavşan avladık akşama ziyafet var." Esme ve Rüzgâr bakışlarını gelen sese çevirdiler. Esme gözlerini devirerek homurdandı. "Ben zaten senin cadı olduğunu biliyorum da, yamyam olduğunu yeni öğrendim." Rüzgâr karısı kafasını çevirip "Bir şey mi dedin güzelim?" Esme omzundaki kolu silkeledi. "Yok, demedim." Rüzgâr bir an kaşını kaldırsa da bu kısa sürdü. Dikkatini tekrar konuşanlara vermeye başladı. Rich omuzlarını gererek Cem'e baktı. "Hadi ama Cem, daha bitmedi mi, biz hazırız." Arkasından diğer kampçılarda gelmeye başlamışlardı. Rich ellerini birbirine vurarak; "Hadi şimdi kim kimle hangi takımda bakalım, anlaşalım."

Cem ellerini silkeleyip göğsünde birleştirdi. Gözlerini kendi takımın oyuncularında gezdirirken, "Benim takımımda Jess, Varen, Edie bir de Rüzgâr var."

Rich ellerini itiraz eder gibi yukarı kaldırıp oyuncuların üzerinde gözlerini gezdirdi ve bundan hiç memnun olmadığını gösteren yüzüyle; "Hey, hey bana ne kaldı? Kusura bakma ya sen benim takımımda olur-

sun ya da Rüzgâr, seçim sizin karar verin. Buradakiler maç yapmayı bilmezler; Amerikan topu hariç..."

Rüzgâr önce Cem'e baktı, sonra da Rich'e dönüp "Tamam, ben senin takımında olurum." dedi hiç tereddütsüz. Cem ellerini göğsünden çözerek "Siz 4 kişi oldunuz, ben 3 bir kişi eksik şimdi ne olacak bu maç daha başlamadan bitti mi?"

Rich kuzenine bakıp göz kırparak kinayeyle konuştu. "Sizle Lizza oynasın, onun voleybol birinciliği var liseden..."

Lizza dudaklarını kıvırarak kuzenin omzuna hafiften vurdu. Gözleri ışıldayarak parıldadı. "Saçmalama, o voleybol, ben ne anlarım maçtan. Siz oynayın ben sizi alkışlayayım olmaz mı? Hem böylesi daha zevkli."

Esme, Cem'in yanına gidip yanında durdu. Elindeki tokayı ağzına alıp, saçlarını tepesinde atkuyruğu yapmaya başladı. Saçına bağlayınca "Cem, ben sizinle oynarım istersen!" dedi. Cem'le Rich aynı anda kahkahayı basarken, Rüzgâr homurdanarak, "Saçmalama güzelim onlar Lizza'ya şaka yaptılar gel buraya." dedi kızgınca.

Esme kocasına hiç aldırmadan Cem'e bakarak onu aradan çıkardı. "Biliyoruz herhalde." Kaşının birini kaldırdı. "Cem eğer oyunumu beğenmezsen beni oyundan atarsın." Gözlerini kocasına devirerek baktı. "Çok mu korktun seni yenerim diye? Korkma kocacığım bu bir maç, dünyada erkekler kadar kadınlar da oynuyor, bunu hatırlatırım!"

Rüzgâr bu muhabbetten hoşlanmayarak sinirle gözlerini karısına mıhladı. Ne denli öfkelendiği, gözlerindeki ateş saçan pırıltılardan ve kasılan çenesinden belliydi. Keskin haliyle dudakları kıpırdadı. "Saçmalama Esme, bir yerine bir şey olur bu dağ başında bir de bunun için koşturma bizi, hem başka kadın yok maçta dikkatimiz dağılır..."

Esme omuzlarını dikleştirip gözlerini kıstı. "Sen asıl kendine bak bir de ameliyatlısın, sana bir şey olmuyorsa bana hiçbir şey olmaz merak etme. Ha, dikkat konusuna gelirsen..." Gözlerini oyunculardan gezdirdi. "Onların dikkatini dağıtmayacağım kesin, bundan emin olabilirsin, tabii seninki dağınıksa bilemem."

Rüzgâr ne dediyse Esme'yi ikna edemedi. Ne inatçı kadındı bu! Kesin sırf inat için oynuyordur dedi. Herkesin içinde maç yapması, hoplayıp zıplaması... Bakışlarını göğüslerine dikti. Dişlerini kesif bir öfkeyle sıktı. Bunu düşündükçe bile, onu kolundan tutup götüresi geliyordu. Sonra vazgeçti dil dökmekten, o da anlardı kesin maçın sandığı gibi kolay bir şey olmayacağını ve sıkılıp bırakırdı. Rüzgâr, Esme'yi ikna edemeyeceğini anlayınca kızsa da sinir de olsa razı geldi. Bir de o minik burnunu inatla kaldırması yok muydu, artık kesin dönmezdi inadından. Herkes yerlerini aldı. Esme bacaklarını hafif aralıkça açmış, Rüzgâr'ın karşısında meydan okuyarak duruyordu. Cem kenarda maçın başlamasını beklerken Esme'ye gülerek baktı. "Eminsin değil mi oyna-

Alien

yabildiğinden? Bak sana güvendim beni boş çıkarma, hele şu kocanın diline hiç çıkarma! Hem benim bildiğim kızlar maçla ilgilenmez, sen ne tuhaf bir şeysin?"

Esme'nin gözleri keyifliydi, yüzünde güneş gibi açan gülücüğüyle kocasına baktı. "Cem, ağabeyini tekrar ediyorsun, ben değişik değilim merak etme, hem zaten ben de senin bildiğin kızlardan değilim. Dediğin gibi, futbolculardan çok basketbolcular ilgi alanıma giriyor, daha kaslı ve yapılılar bildiğin gibi..."

Rüzgâr karşıdan karısına sert bir bakış atıp, dudaklarını tatlı bir tehditle kastı. "Esme senin dilini koparırım." dedi, sesi ciddi, ifadesi donuktu. Diğer herkes genç adamın yüzündeki soğuk ifadeyi görünce bunu ciddi sanırken, onu tanıyan Cem kahkahayı basmak noktasına dayandı ve kendini zor tutuyordu. Esme zaten ayrı konu, kollarını açmış titreterek haylaz bir çocuk gibi "Ay, çok korktum bak titriyorum kocacığım, şimdi bayılacağım." diye dalga geçiyordu.

Maç başlayalı kaç dakika olmuş, hâlâ berabere gidiyorlardı. Gerçi Rüzgâr ne zaman Esme'nin yanına gelse ona maç yapan biri gibi değil de sanki seyirci gibi davranıyordu. Esme de bunu fırsat bilip hep topu elinden almaya çalışıyordu. Birinde başarsa diğerinde başaramıyordu. Sonunda herkes gibi onlar da Esme'nin gerçekten maç yapabildiğini anlayınca, gerçek anlamda kapışmaya başlamışlardı. Ayağına aldığı darbelerde bile hiç sızlanmayan Esme, oradaki herkesi hem şaşırtmış hem de büyülemişti. Tabii, kıskançça bakanlar hariç! Rüzgâr bile onun maçta karısı olduğunu unutup kedinin fareyle oynadığı gibi topu ona vermemek için oynuyordu. Cem topu Esme'ye atarken, Rich'e kaptırınca koluna terini silerek kendini kaptırıp, Esme'ye öfkeyle bağırmaya başladı. Çatılan kaşları, sert yüzü o anda farkında bile değildi.

"Ya, gözün görmüyor mu? Top sana değil bana gelecek, bu kadar olmaz ya... Önüne bak biraz."

Esme terden ıslanmış tişörtünü eliyle tuttu, sallayarak havalandırıp ferahladı. Hareket etmekten yanakları kızarmış, sinirden gözleri çakmaklaşmıştı. Cem'e bakıp elini kaldırdı bir erkek gibi kafa tutmaya başladı.

"Asıl sen kendine bak, ben sana dedim. Ben orta sağ oynamam, forvet oynarım diye. Ama nerede, sen beni dinlemedin bile, sana oradan ciddi mi gelmiyorum! Niye gol atmak varken orta sağa da oyalanayım ya, bir de bana kafa tutuyor topu kaptırdığı yetmezmiş gibi. Bebek gibi mızırdanmayı kes de topa odaklan."

Rüzgâr başlarda Cem'in Esme'ye kızmasına, hatta sesini yükseltmesine sinirlense de sonra onun altında kalmayıp laf yetiştirmesiyle görünce çatık kaşları yumuşadı. Dudakları sinsice yukarı kıvrıldı. Cem bunu fark edince, elini sitemle sallayarak, "Rüzgâr'ın karısından ne beklenir!" diye sinirle arkasını döndü. Rüzgâr ayağında topuyla kahka-

Alien

hayı basarken, onların Türkçe ne konuştuklarını anlamayan diğerleri şaşkınca bakıyordu. Maç boyunca ne tartışmalar ne de şakalaşmalar bitmedi. Hiçbir şeye değil de, Rüzgâr gol atınca yerinde zıplayarak ona tezahürat yapan Lizza, Esme'yi gıcık ediyordu ve sırf onlara bu zevki tattırmamak için kaç tane gol kurtarmıştı. O sarı cadı yerinde zıplayıp "Rüzgâr sen bir tanesin." dediği an, Cem kolundan tutmasaydı Esme kadının üzerine uçuşa geçmişti. Kafasını Cem'e çevirip sinirle, "Ben katil olurum çok dayanamam." diye söylendi. Maç bitmek üzereydi, son dakikaları olduğunu haber verdi hakemleri: Lery. Bu dakikalarda attılar, attılar yoksa berabere bitecekti maç ve Esme bunu hiç istemiyordu.

Cem ayağındaki topu hızlı hareketlerle Edie'ye götürürken kaptırdı. Bakışlarını bir an olsun ayırmadığı top tekrar Rüzgâr'ın ayağına gelince ona doğru tüm hızıyla koşup, kendini yere bıraktı. Ayağını topa doğru ayarlayıp yerde kayarken Rüzgâr'ın bir anlık boşluğuyla Cem'in ayağı Rüzgâr'ın bacağına vurdu ve onu da yere yıktı. Tam o sırada düdük çaldı. Lery ağzındaki düdüğü çıkarıp "Penaltı." diye bağırdı. Cem, elini sinirle yere vurup kalkarken, Rüzgâr kolunu yere dayamış ona kıs kıs gülüyordu.

"Oğlum bu maç bizim, hiç bekleme vermem." diyerek yerden kalktı. Eline topu alıp kalenin karşısına doğru geçti. Esme, Cem ve diğerleri kale önünde yerini almış penaltıyı ve maçın skorunu belirleyecek atışı bekliyorlardı. Cem yüzünü sallandırmış, saçlarından terler damlarken, ayakta dikiliyordu. Esme ona bakıp göz kırptı. "Üzülme belki atamaz." Cem sinirle baktı genç kıza. "Sen onun sağ ayağının ne kadar güçlü olduğunu bilmiyorsun, burada anlaşılmaz... Toprak burası... bir de halı sahada gör, o zaman ne dediğimi anlarsın."

Esme omuz silkti umursamazca, sanki maçı onlara vermeyeceklerinden neredeyse emindi. Gözleri sinsice kedi gibi kısılırken, dudakları da memnunca haylazlık yapıp kıvrıldı. Cem onun bir plan peşinde olduğunu fark edince gözlerini kısarak baktı. "Sen gene ne düşünüyorsun öyle sinsice?"

Esme omzunu sarstı. "Şimdi gör bu gol olmayacak." Cem kafasını sallayarak Rüzgâr'a baktı. Genç adamın yüzü ciddileşmiş gözleri topa kilitlenmişti.

"Kesin atacak!"

"Atamayacak görürsün. Maç bizim." Rüzgâr geriye doğru gidip topa vuracağı yeri gözüne kestirirken -tabii topu Esme'nin olmadığı yere atmayı düşünüyordu- koşarak geliyordu ki kaleye bakayım derken gözlerini bir anlık Esme'ye kayması ve onun bir anda "Aşkım!" demesiyle topu bırak kaleye, boş yere doğru fırlattı şaşkınlıkla. Yaptığına kızıp ağzının içinde sert küfüler savurup "Hile var, bu sayılmaz." diye gürledi.

Alien

Cem ise donmuş halde şaşkındı. Esme sadece 'Aşkım!' demişti ve ağabeyi topu kale dışına çıkarmıştı. Rüzgâr'ın yanına giderken muzırca güldü. "Hile falan yok, hadi varsa kanıtla, sen atamadın."

Rüzgâr, Cem'e öldürücü bakışlar atınca Cem ellerini kaldırarak "Geçmiş olsun ağabey, sen bitmişsin, iplerin nerede!" dediğinde Rüzgâr üzerine doğru söylenerek tehditkâr bir adım atınca, arkasını hızla dönüp, "Miyav!" diyerek yürümeye başladı. Rüzgâr bu sefer öfkeyle bakışlarının hedefi değişti. Hiç kimseye aldırmadan Esme'nin üzerine asabice emin adımlarla yürürken, kız onun bakışlarından ürküp yutkundu. Gözleri sinirden mi, yoksa başka bir şeyden mi koyulaşmış anlamazken... Nedenini bilemediği bir hâlde üzerine gelmeye başlayınca; "Gelme bak bağırırım." diye onu cansızca tehdit etti. Rüzgâr'ın dudakları sinsice kıvrılırken, baştan çıkarıcı sesi usulca kadife gibi yankılandı. "Ne diye bağıracaksın karıcığım, 'aşkım' diye mi? Hadi bağır, inan bunu en çok ben duymak isterim." Genç adamın gözlerinde yıldırımlar çakıyordu.

Esme geri geri yürüdü bakışlarını kocasından hiç çekmeden "O zaman çok beklersin, o bir kerelikti, bir daha duyamayacağın bir kelime... Püf uçtu..."dediğinde Rüzgâr durmaksızın hâlâ üzerine giderken "Kabul ediyorsun yani hile yaptığını, benim zaafımı kullanıp maçı aldınız, bunu yanma bırakacağımı nasıl düşünürsün?" derken hunlarca planını işleve koymuştu.

"Hiç de bile. Sen de kanmasaydın ben mi dedim beni dinle diye, dinlemeseydin?" Esme'nin yolu bitti. Sırtı ağaca dayanınca elini arkasındaki ağaca sarıp durdu. Gözleri oldukları yerde gezindi bir an şaşkınca, ne ara gelmişlerdi buraya anlamadı. Kamp alanından biraz uzaklaşmışlardı. Gözlerini kısarak ormandan kocasına çevirdi. "Bilerek yaptın değil mi?"

Rüzgâr iyice yaklaştı karısına. Yüzünde çarpık bir gülümsemeyle yanma sokulurken "Neyi karıcığım?" derken yumuşacık çıkmıştı sesi. Bu da genç kızın içinde tuhaf bir titreşim yaşanmasını sağlamıştı.

"Beni bilerek tuzağa düşürdün, arkama bakmadığımı biliyordun, hem üzerime gelmeyi de kes hile yaptın... Ya gelmesene, sana diyorum..."

"Ne tesadüf, ben de sana onu diyecektim, nasıl bir duygu?" Rüzgâr yaklaşıp elini kafasının üzerinde ağaca sabitledi. Terli olduğu için üzerindeki tişörtü ıslanmış üzerine yapışmıştı. Aynı şey onun için de geçerliydi ve kocası üzerine geldikçe ürperiyor, üzerindeki ıslak tişört de buz gibi tenine değiyordu. Esme aradan kaçmak için hamle yapınca, genç adam diğer elini de belinin hizasına dayayıp kafasını aşağı eğdi. Yüzüne yaklaşan suratıyla karısının gözlerine sabitledi.

"Söyle hadi?"

Müjde Aklanoğlu

Esme derince nefes alınca, onu baharatlı ter kokusunu içine çekmiş oldu. Normalde nefret ederdi terli erkeklerden ama onun kokusu çok güzeldi. Hiç iğrenmedi ya da tiksinmek aklının ucundan bile geçmedi. Aksine ona dokunmamak için kendiyle mücadele ederken bakışlarını yana çevirdi. Kocasının ışıldayan güzel gözlerine yabanice bakarak mahcupça soludu...

"Ne-neyi?" dediğinde ise neredeyse nefesi artık tükenmişti. Tüm kanı dudaklarında toplandı.

Esme onun nefesini yüzünde hissedince kekelediğinin fark edemedi. Bir de neyi demesini istediğini zaten bal gibi anlamıştı anlamasına ya, salağa yatmak açıkçası işine gelmişti! Ürkek gözlerini gözlerinden ne kadar çekmek istese de beceremedi. Rüzgâr biraz daha eğildi. Şimdi dudaklarının arasında çok az bir mesafe vardı. Hani, kafasını oynatsa değecek kadar yakındı. Genç adam bunun bilinciyle burnunu onun küçük burnuna sürterken "Duymak istiyorum." dediğinde buğulu sesi kadife gibi kısıkça kulağında yankılandı. Genç adamın nefesi artık dudaklarına değince Esme gözlerini tatlı bir rehavetle kapadı. Bacakları titriyordu ve lanet olasıca kadifemsi sesi (Denizkızı) sirenler gibi onu kandırıyordu. Ellerini arkasındaki ağaca iyice sabitleyip kendini ağaca yasladı. İçinin hararetinden dudakları kuruyunca diliyle ıslatıp "Rüyanda görürsün." dedi tutukça fısıldayarak.

"Fakat ben gerçekte duymak istiyorum, rüyalarda beklemek yorucu oluyor inan ve sen benim rüyalarımdan hiç çıkmıyorsun." derken dudaklarını hafifçe genç kızın dudaklarına sürtüyordu.

Esme nefes almayı kesti. Bekliyordu, sadece bekliyordu. Gözlerini kapatmış onun öpmesini ya da sarılmasını bekliyordu. Bunu ne kadar istiyordu ama şu lanet gururu yok mu, buna bir türlü imkân vermiyordu. Hiçbir şey olmayınca birden gözlerini araladı. Kirpiklerinden göz bebeklerine kadar hazla titrerken, Rüzgâr dibinde durmuş ona öylece derinden bakıyordu. Bu adam neye bakıyordu? Yüzü ifadesizdi. Ne düşünüyor ya da ne hissediyor anlayamadı. Onun dalgınlığından fırsat bilip kolunu iterek düşürdü.

"Çok terliyim, üzerimi değiştireceğim ve mümkünse biraz uyumak istiyorum, yoruldum." deyip hızla çadırların olduğu alana yürümeye başladı. Rüzgâr onun kollarının altından kaymasıyla, arkasını dönüp dayandığı ağaca omzunu yaslayıp biraz bekledi. Gözleri karısının uzaklaşmasına bakıyordu. Aslında gördüğü tek şey boşluktu. Kafası karışmaya başlamıştı. Sanki... Sanki karısı onun dokunuşlarına tepki veriyordu. Bir an öyle hissetmişti. Ya da kafasında o kadar çok kuruyordu ki öyle olduğunu zannediyordu. Az önce onun gözlerini kapadığına ve açtığında da hülyalı gözlerle baktığına yemin edebilirdi. O kadar gerçekti ki; bunun gerçek olmasını çok istiyordu. Bakışlarını

Alien

tekrar karısının gittiği yere çevirdi. Hay aksi, onu duş alanına götürecekti. Bunu unutmuşu.

Rüzgâr çadıra duşunu alıp geri dönüğünde, onu uyurken buldu. Aslında duş alabileceğini söylemeye gelmişti ama onu çoktan temizlenmiş ve uyurken görünce vazgeçmişti. Usulca yanına geçip onu rahatsız etmeden uzandı. Yüzüstü yatmış, kolunun birisini de kafasının altına almıştı. Uzanıp iki parmağının arasına saçlarını sıkıştırdı. Yüzüne düşen nemli saçlarını kenara çekti. Gül yüzü açığa çıkınca o masum, meleksi hâlini izledi. Bu kız uyurken bile savaşıyordu birileriyle, çünkü kaşlarını bir an çatarken, sonrasında yüzünde tebessüm oluşuyordu. Beline uzanıp, onu kendine çekerek sarıldı. Esme uykusun arasında bile alışık olduğu pozisyonu alıp kafasını onun göğsüne gömdü, elini hiç tereddütsüz beline sardı. Rüzgâr'ın yüzünde rahatlama oluşurken, karsını kendine sıkıca bastırıp gözlerini biraz kapadı. Şu ana kadar fark etmemişti ama ameliyat yeri hafifçe sızlıyordu. Sanırım fazla zorlamıştı ve biraz dinlenmeye ihtiyacı vardı.

25.Bölüm

Cem'e doğru yürüyüp yanındaki tomruğun üzerine oturdu. Ellerini dizlerine dayayan genç adam Esme'ye bakıp "İyi uyudun uykucu" dedi gülerek. Esme, eline bir dal parçasını alıp amaçsızca yerde gezdirirken "Çok yorulmuşum, temiz hava çarptı galiba..." Tuhaf çizimler yaptı yere. Tıpkı aklı gibi eksantrik...

"Bence seni maç çarptı! Sahi sen nereden öğrendin böyle maç yapmayı, çok güzel oynuyorsun? Harika sol ayağın var doğrusu."

"Unuttun mu benim bir de erkek kardeşim var" dedi, ne dediğini anlayınca gülen yüzü asıldı. Ağabeyini ne kadar unutmaya çalışsa da ona hâlâ sinir olsa da içi sızlamıştı. Kalbine hafiften bir ateş yayılmıştı özlem gibi, hasret gibi. Cem yüzü asılınca elini onun omzuna atıp kardeş edasıyla ovalayıp kendine çekti.

"Hey... Valla bir an şaka yaptığını sanmıştım kızım, sen defansta oynamam derken ciddiymişsin, forvete geçtin. Hâlâ şaka gibi, berabere bitti maç sayende. Sen o penaltıyı kurtarmasaydın Rüzgâr'ın dilinden kurtul kurtulabilirsen."

Cem'in yaptığı taktik işe yaradı Esme'nin dikkati dağıldı. Bakışlarını tekrar alanda gezdirip, aradığını bulamayınca da Cem'e çevirdi.

"Sahi Cem, Rüzgâr nerede?" Onu bir ara uyurken yanında hissetmişti fakat sonrası yok. Kalktığında kokusunu üzerinde unutmuştu. Cem'in kaşları yukarı kalktı ve omzundaki elini hızla çekip ayağa kalktı aniden. Elini saçına gömerek; "Ben susadım, sen de ister misin?"

Esme dalgınca bakınırken, "Yok." dediğinde Cem de fırsattan istifade yanından uzaklaştı

"Keşke ben de sizin gibi avlanabilsem! Geçen sene denedim ama hiçbir şey vuramadım. Zaten Rich de hemen vazgeçti bana öğretmekten, çok sıkıcıymış bunu birine öğretmek." Genç kadın saçlarını eliyle geriye savurup bakışlarını Rüzgâr'ın yakışıklı yüzüne çevirdi. Bu adamın sert yüzüne bakarken bile içinin yağları eriyordu. Lâkin aylardır yaptığı hiçbir etkiye tepki alamıyordu. Ya karısına gerçekten âşıktı ki, o çocuk yaştaki erkek kılıklı kıza âşık olduğunu hiç sanmıyordu. İnsan onun gibi bir kıza nasıl âşık olabilirdi? Kız tam bir buzdolabı gibi davranıyordu Rüzgâr'a, oysa o bir yüz verse ona, kadın nasıl sıcak olurmuş memnuniyetle öğretebilirdi. Ne zaman baksa görmezden geliyordu.

Rüzgâr yanındaki kadına bakmadan yürümeye devam ederken "İstiyorsan avlanabilirsin. Aslında biraz cesareti olan herkes avlanabilir. Sadece gez, göz, arpacık ve silahı sıkı tutan el gerekiyor. Önemli olan namlusunu sıkı kavramak ve nereye nişan alıyorsan oraya odaklanmak-

tır. Bir de silah ateşlendiğinde bileğin taş gibi yerinde kalmalı, zira geri teptiği zaman hedefi şaşar ve senin de canın yanar." dedi duru bir sesle. "Ellerinde barut yanığı oluşur."

Biraz yürüyüş yapmak için çadırdan çıkmıştı ve tam giderken Lizza'yla karşılaşmıştı. Ne kadar bu kadınla yalnız kalmak istemese de nitekim kalmışlardı. Aslında tek amacı kendini sakinleştirmekti. Esme'nin yanında ne zaman yatsa rahatsız bir halde kalkar olmuştu. Bir de onun kendine alışması ne kadar güzel olsa da, artık daha zor ve huzursuz uykular geçirmesine sebep oluyordu. Yanında uyuduğu kısacık zamanda bile onun varlığının, uykusunun ortasında dahi hissedebiliyor, en ufak kıpırdamasında bile vücudu kendiliğinden uyarılıyordu. Oysa o hiçbir şeyden habersiz masumca ona daha da sokulup uyumasına devam ediyordu.

"Belki sen bana gösterebilirsin. Sen bu konularda bilgilisin. Gerçekten iyi bir öğrenci olabilirim, hem çabuk da kavrarım."

Lizza bakışlarını Rüzgâr'a çevirdi. Derin düşüncelere daldığı belliydi. O güzel koyu gözleri ifadesizdi. Bu adama nasıl yanaşacaktı? Hiç açık kapı bırakmıyordu ki. Oysa o, elini kime uzatsa havada kapılırdı. Lâkin bu adamın gözüne sokuyordu da umurunda değildi. Bir yolunu bulup ona sokulmalıydı.

Rüzgâr kafasını yanındaki kadına çevirip "Dönelim mi artık, akşam yemeği vakti geldi. Hem Esme hâlâ uyuyordu. Gidip onu uyandırayım."

Lizza mecburen Rüzgâr'ın yanında olduğu için dönmek zorunda kalmışlardı. Gittikçe de kamp alanına yaklaşmaya başlamışlardı. *Karısını kaldıracakmış, şuna bak, çalar saat gibi kurmuş kocasını pis bacaksız.* Kamp alanından sesler gelmeye başlayınca, düşündüğü şeytanlıkla ayağını hafifçe kıvırıp yere doğru kendini bıraktı. Yüzünü şekilden şekilde sokup "Ah ayağım, ah çok acıyor." diye veryansın etti yapmacık bir sızlanmayla.

Rüzgâr, Lizza'nın yanına eğilip bileğindeki elini kenara çekti. "Ağaç köküne takıldım." Gözlerini kapatıp yalancı uyunmasına devam etti. Rüzgâr bakışlarını ayağından ayırmadan "Müsaade eder misin bakayım?" dediğinde Lizza kafasını sallayınca bileğini hafifçe çevirdi. Elini bileğin üzerinde dikkatle, canını yakmadan gezdirdi. Birkaç defa oynattıktan sonra bir şey bulamayıp parmaklarını bileğinden çekti. Ayağını yere bırakıp bakışların geç kadına çevirdi. "Bir şey yok gibi ama yine de dikkat etmen lazım belki incinmiştir." Rüzgâr elini uzatıp kalkmasına yardım etti. "Yürüyebilecek misin?" diye sordu nazikçe.

Lizza tam da istediği tepkiyi alınca kafasını salladı. "Evet." Ama daha birkaç adım atıp tekrar oflayarak "Ya çok acıyor yürüyemiyorum, canım çok acıyor." Rüzgâr onun mızırdanmasıyla yanına geldi. Mesafeli bir tonda "Müsaade edersen sana kamp alanına kadar yardımcı

olayım?" Kadının belinden tutup kendine çekerek yürütmeye çalıştı. Lizza daha attıkları birkaç adımda feryat edince, Rüzgâr da mecburen kucağına aldı. Ona hiç bakmadan önüne döndü. İfadesiz bir sesle "Seni ben götürsem daha iyi olacak, baksana yürüyemiyorsun." dedi hissizce. Lizza dudaklarını büzerek ellerini boynuna doladı. Göğüslerini bilinçli olarak ona yasladı. Kafasını omzuna dayayıp ona sıkıca sarıldı. "Sana zahmet vermek istemem ama canım yanıyor."

Rüzgâr ona hiç aldırmadan kaskatı bir bedenle kamp alanına geldi. Kucağındaki kadının niyetinin ne olduğunu fark etmeden ateşin başındaki topluluğa doğru yürümeye başladı. Belki bu gibi durumlardan anlayan birisi ayağına bakabilirdi diye düşündü.

Esme yanındaki Laura'yla muhabbeti koyulaştırsa da gözleri hâlâ ormanda geziniyordu. Herkes ateşin başındaydı, o sarı cadı ve kocası hâlâ ortalarda yoktu. Allah'ım, inşallah birlikte değillerdir diye dua ederken dalgın bakışlarını Laura'mn baktığı tarafa kaydı. Esme'nin yüzündeki gülüşü solarken, gördüğü şeyle nefesi kesildi. Elindeki dal parçasını sinirle kavrayıp kırarken Rüzgâr kucağındaki kadınla yanlarına geliyordu. Gözleri buluştu kocasıyla kısa bir an, Esme farkında değildi ama öylesine öfkeli, öylesine kırgın bakıyordu ki Rüzgâr gözlerini kaçırdı. Kucağındaki kadını yerdeki büyük minderlerin yanına götürürken yanlarına gelen Rich endişeyle "Ne oldu Lizza iyi misin?" dedi şefkatli ağabey edasıyla.

Rüzgâr genç kadını nazikçe yere bıraktı. "İyiyim kuzen, ayağım burkuldu." Bakışlarını ayağa kalkan Rüzgâr'a çevirip gözlerinde ışıklar oynaşırken, "Rüzgâr beni buraya kadar taşıma nezaketinde bulundu. Tekrar teşekkürler, sen olmasaydın ne yapardım orada tek başıma." diyerek muzırca konuştu.

"Önemli değil daha iyisiniz ya?"

Lizza gözlerini süzdürerek dudaklarını büzdürdü. "Sayende iyiyim ama hâlâ acıyor."

Kamptaki kadınlar Lizza'nın yanına giderken Esme üzgünce olduğu yerde gözleri ateşler saçarak oturuyordu. Bir anda verdiği kararla hızla ayağa kalktığında, çadıra giderken Cem'e bakıp sinirle söylendi:

"Beni yemeğe çağırır mısın?" Öfkeli gözlerini kocasına çevirip öldürücü bakışlar attı. "Sen çağır Cem anladın mı, sadece sen." dedi ve kocasına hiç aldırmaksızın uzaklaştı. Kadın samimice ismini telaffuz ediyordu ve kocası hiçbir şey demiyordu. Zaten onlar sınırları belli ki çoktan yıkmıştı.

Rüzgâr şaşkınca karısına bakıyordu. Yine neye sinirlenmişti bu kadın? Görmüyor muydu, sadece yardım etmeye çalışıyordu. Kadının yardıma ihtiyacı vardı. Onun arkasından çadıra yürümeye kalkınca Cem önüne geçip, "Biraz rahat bırak kızgınlığı geçsin, sakinleşince konuşursun şimdi çok öfkeli." diye söylendiğinde Rüzgâr kaşlarını

Alien

kaldırarak kardeşine baktı. Cem omzunu umarsızca sarsarak "Ben de onu tanımaya başladım ve artık tepkilerini neredeyse biliyorum ağabey." dedi dürüstçe.

Esme sinirle yanındaki kocasına baktı. Çadıra geldiğinde daha içeri giremeden çıkmış ve ona konuşma fırsatı dahi tanımadan, yemek için ateşin başına, küsçe yürümüştü. Hâlbuki Cem'e 'sen çağır' demişti. Rüzgâr ise arkasından kaşlarını çatarak yürüyüp, yanına sessizce gelip oturmuştu. Nasıl tepki vereceğini ve lanet olsun ne için özür dileyeceğini de bilmiyordu. Ne yapmıştı ki sadece yardım etmişti! Şimdi onun o keçi inatlı damarına basmak istemiyordu. Neyse ki korktuğu olmamıştı. Bir süre suratını sallandıran Esme yemeğe başlayınca kızgınlığı geçmiş, orada birkaç kişiyle şakalaşmaya bile başlamıştı. Gerçi ona bakmıyordu ya da konuşmuyordu.

Esme sinirden köpürürken içinden ağlamak gelirken, o neşeyle, kahkahalarla gülüyordu. Gözleri her daim karşısındaki sarı cadı Liza'da takılıp kalıyordu ve her seferinde gözlerini ondan ayırmak daha bir güç oluyordu. O kadının yalandan yaralandığından adı kadar emindi! Lâkin kadın oscarlık oynuyordu. Altın Portakal'da ödülü hak edecek cinsten. Ne yaparsa yapsın bir türlü açığını yakalayamıyordu. Elindeki çatalı konservesine daldırıp barbunya pilakisini ağzına sinirle götürdü. Ağzındaki lokmasını öyle sinirle çiğniyordu ki, arada kayan dişleri gıcırdıyordu. Kafasını yana yatırıp yanında oturan Cem'e yaklaştı. Genç adam onun bir şey söyleyeceğini anlayınca kafasını ona doğru eğip kulak kabartmaya başladı. Esme'nin ne kadar sinirle baktığını fark ediyordu karşısındaki kadına lâkin kadın oralı bile olmuyordu. Bildiği bir şey varsa, o da Esme'nin bunun altında kalmayacağıydı.

"Cem, sence birini öldürsem kaç yıl yerim?" dedi dişlerinin arasından kesif bir hiddetle tıslar gibi söylendiğinde.

Cem konservesindeki dolmayı çatala takıp anlamaz gibi "Niye, sen zaten adamı dilinle öldürüyorsun (!)" dedi umursamazca bıyık altından gülerek.

"Ondan bahseden kim! O ayrı."

"Peki, neden bahsediyorsun?"

Esme karşıya baktı. Plancı... Yalancı karı, ayağı ağrıyan böyle iştahla yemeğini yiyip nasıl gülerdi? Sonunda onun açığını bulmuştu. Belli ki ondan başkası da hâlâ fark etmemişti. Bir de arsız arsız gözlerini süzdürerek, kaş altından Rüzgâr'a bakıyordu. *Allah'ım, yardım et üzerin atlamamam için!* Kendiyle savaş veriyordu. Acaba o sarı saçlarını eline alıp boğazına dolayarak bir kerede mi öldürse? Yoksa ağzına tıkayıp hüccetten mi götürse? Ya da kaza kurşunu deyip kocasının tüfeğiyle keklik gibi mi avlasa? Ona olan cinayet senaryoları gözünde canlandıkça siniri daha da katlanıyordu. *"Ah ne olurdu sanki ağaçlardan biri yıkılsa da altında sarı cadı kalsa, eğer öyle olmazsa zaten*

elimde kalacak, o çırpı bacaklarını zevkle ayırıp, sarı saçlarını elime dolayacağım..." Cem, Esme'ye yaklaşıp "Seninki taammüden adam öldürmeye girer, böyle bakarsan şahit bırakırsın arkanda!" Çatalını ağzına atıp Esme'nin baktığı yere bakmaya devam ediyordu.

Esme'nin önce gözünün birisi hafifçe kısıldı. Sonra bir şeyler düşünür gibi muzırca ağzını burnunu oynattı. Yaptığı plan ne ise yüzünden şeytanca bir hâl geçip dudakları yukarı bilmişlikle kıvrıldı. Cem'e yaklaşıp fısıldadı. "Bak şimdi ne olacak." dedikten sonra karşısındaki kadına bakıp, abartılı bir şekilde işaret parmağıyla göstererek, "Aaa, senin yanındaki ne öyle yılan mı, iğrenç?" Yüzünü buruşturup yalan bir korkuyla gözlerini devirdi.

Lizza yan tarafına ürkekçe bakarken korktuğu, o kadar belliydi ki elindeki konserveyi fırlatıp ayağa kalktı. Bir anda, o cırıl cırıl sesiyle, dehşete düşmüş gibi zıplamaya başladı. Her zıplamasında sarı saçları başında dalgalanıyor, ayaklarını neredeyse kalçalarına kadar kaldırıyordu.

"Nerede? Nerede? Oh! Allah'ım! Nerede o hayvan? B-ben, ben korkarım yılandan!"

Esme gülmemek için dudaklarını birbirine bastırıyordu ve bunu yapmak gerçekten çok zordu. Herkes Lizza'ya şaşkınca bakarken, Rich'in çatalı ağzında donmuş kalmıştı. Esme onların yüzlerindeki şaşkınlıktan haz alarak rahatlamıştı. Sonunda kendini sıkarak da olsa "Ah, pardon ben yanlış görmüşüm, göz yanılsaması, dalmış!" dedi. Elini ağzına alıp gözlerini devirerek abartılı bir şekilde "Geçmiş olsun canım, çok geçmiş olsun. İyi olmana sevindim..."

Esme, Lizza'ya kaşlarını kaldırıp, kahkaha atmamaya çalışan yüz ifadesiyle saklayarak bakarken, genç kadın ona öfkeyle bakıp sinirden kızarıyor ve genç kadın her an üzerine atlayacakmış gibi duruyordu.

Her şeyden habersiz yemeğini yiyen Rüzgâr, karşısındaki kadına şaşkınca çatalı dudağı donmuş vaziyette bakıyordu. Esme kocasına yaklaşıp kulağına sokulup usulca, oyuncu bir kumpasla fısıldadı.

"Gördün mü bak? Sana kendini boşa taşıtmış ama boş ver değil mi? E, tabii sen de onu taşımaya dünden razıyken kadın ne yapsın, attı kendini senin kollarına!"

Rüzgâr, Esme'ye bakmadan dişlerinin arasından huysuzca homurdanarak "Ben sadece yardımcı oldum." dedi, gözleri kararmaya başlamıştı.

"Farkındayım kocacığım sana bir şey diyen yok, üzülme(!) Kadın seni gözüne kestirmiş bir kere, ece bir de ateşli olunca senin gibi ona kol kanat gerecek biri de olunca..." Gözleri kocasının gözlerinde soru işaretleri çakarak gezerken "Yerinde olsam insanlık namına bir kenarda ateşini söndürüverirdim! Hani diyorsun ya buralar çok ıssız, tenha

Alien

diye... Ne de olsa yardımcı olmayı pek bir seviyorsun gördüğüm kadarıyla." dediğinde sesi buz gibi çıkmıştı.

Rüzgâr'ın bakışlarında gözle görülür bir kırgınlık oluştu. Dudakları kasılıp düz bir çizgi hâlini aldı. Bu kadın onu çıldırtıyordu. Her yataktan kalkığında; acaba bu adama bugün hangi eziyeti yaparım diye mi kalkıyordu? Bu kadarı da fazlaydı. Resmen git işini bitir diyordu. Lanet olsun, ne yaparsa yapsın hiç oralı olmuyor, dikkatini üzerine çekemiyordu. Aslında çekiyordu; sadece çıldırtmak için... Sinir damarlarını yakarak gezerken kanı daha bir şiddetli pompalıyor öfkesini. Elindeki kutuyu nasıl sıktığının farkında değildi. Gözleri kararmış, yüzü sertleşmişti. Elindeki konserveyi yanına sert bir şekilde bırakıp ayağa kalktı. Bakışlarını karşısındaki mahcup duran sarışın kadına çevirdi. "Lizza istersen sana o atış talimini şimdi gösterebilirim... İster misin? Ben müsaidim."

Lizza önce Esme'ye baktı gözlerini kısarak. Esme ise o ara öldürücü bakışlar atmakla meşguldü kocasına. Fakat genç adam ona bakmıyordu, bunu fark ettikçe de çıldıracak gibi oluyordu. Lizza bakışlarını tekrar Rüzgâr'a çevirince yüzünde bir aydınlanmayla yerinden kalktı, yanaklarında güller açarak kafasını salladı. "Çok isterim, hem belki gidene kadar bir şey de avlarım bana öğretebilirsen."

Rüzgâr yan tarafa döndü. Seri adımlarla çadıra giderken "Dur, tüfeğimi alıp geliyorum." dedi dişlerinin sıkarak.

Birkaç dakika sonra elinde tüfeğiyle çadırdan çıktı. Lizza yanına gidince arkasına bile bakmadan ormanın içlerine doğru yürümeye başladı. Baksaydı, Esme'nin neredeyse ağlamak üzere, hatta çocuk gibi tepinmek üzere olduğunu görürdü.

Lanet olsun!

Kadının üzerindeki kıyafetler bile bu iş için biçilmiş kaftandı: Uzun bacaklarını saran minicik kot şortu, bir gram yağ olmayan vücudunu gözlerine sokuyordu.

Kafayı yiyecekti. Esme ağlamaya yakın, dolu dolu olmuş boş gözlerle onların konuşarak ormanın derinliklerine dalmalarını izledi. Milletin yanında bozguna uğrayıp ağlayarak rezil olmamak için, hızla yerinden kalkıp poposunu elini sürterek silkeledi. Kendini ne kadar zorlasa da gözlerini zorlayan yaşları geri itemiyordu. Sesini kontrol etmeye çalışarak son çare konuştu.

"Size afiyet olsun, ben biraz dinleneceğim." Hızla çadırına doğru yürümeye başladı. Daha çadıra yaklaşmadan gözlerinden asice yaşlar akmaya başlamıştı. Ellerini yanında yumruk yapmamak için önünde bağlamış, tırnaklarını da etine geçirmişti. *Lanet olsun Esme, al adamı zorla kollarına ittin kadının, için rahat etti mi? Kadın zaten dünden razı, senin kocan aylardır kadınsız...*

Aptal! Ahmak! Geri zekâlı!

Müjde Aklanoğlu

Adam ne güzel oturmuş sessizce yemeğini yiyordu. Şu kopası dilini tutmayı öğrenemeyeceksin değil mi? Adamın aklında bile yoksa bu zamana kadar düşünmediyse şimdi kesin düşünüyordur hatta belki de şimdi... Lanet olsun dilin kopsun, kör kuyulara düşsün de bir daha bulamayasın. Sarı cadı kocanın sefasını sürerken, sen de otur boynuzlarını bileyle.

Esme kolundaki saate kaç zamandır bakıyordu. Lanet adam gideli kocaman 2 saat 24 dakika olmuştu. Şu ana kadar kaç defa... Hava da kararmaya başlamıştı. *Ben dedim diye beyefendi de dünden razıymış, baksana hemen balıklama atladı. Hiç tereddüt etmeden kadını alıp götürdü. Gözümün içine baka baka çıkıp gitti. Bir tek gel sen de şahit ol demediği kaldı. Dağ başında olmayacaktık ki; bak bakalım burada bir dakika daha bulabiliyor muydu? Dağ ayısı, pis sapık...*

Bir sağa bir sola yürüyor, mırıl mırıl ağzının içinde konuşarak, arada durup sinirle yerdeki yaprakları ayağıyla savuruyordu. Yine kolunu kaldırdı saate baktı. Sadece üç dakika geçmişti. Saçlarını sinirle geriye savurup gözünün önünden çekti. Bu saat de ona inat eder gibi ha bire geçiyordu zaten! Gözlerinden yine yaşlar akmaya başlamıştı. Elinin tersiyle yaşları sildi.

İleriden gülüşme sesleri gelince gözlerini kısarak o tarafa bakmaya başladı. Dudakları sinirle büzülürken, dişlerini sıkmaya başlamıştı. Lizza kocasına şuh kahkahalar atıp, el kol hareketleriyle heyecanla bir şeyler anlatıyordu. Rüzgâr da onun anlattığına dişlerini göstererek gülüyordu. Elleri yumruk oldu sıkıca yumuldu. Yoksa gidip o beyaz dişleri yere dökecekti. Kalbine bir taş gelip oturdu. Demek bu kadar yakınlaşmışlardı. *Pislik bir de beni seviyormuş... Gördük; 32 dişi başkalarına ziyafet çekerken ne kadar sevdiğini. Lanet olsun Rüzgâr, seni öldürmek istiyorum... Hayır, bir tek seni değil, kendimi de üzerine parçalamak istiyorum...*

Rüzgâr, Esme'yi karşılarında gözleri çakmak çakmak beklerken görünce, sabahtan beri yapmacık olarak yüzünde asılı kalan gülüşünü büyüttü. Böylece küçükhanım konuşurken ne söylediğine dikkat ederdi. Ağzından fütursuzca çıkan kelimelerin bedelini öğrenmiş olurdu ama yakınına geldikçe onun yüzünün üzgünce olup gözlerinin ruhsuzca baktığını, hatta gözlerinin kızardığını fark edince pişman oldu. Bakışlarını Lizza'ya çevirdi. "Bunları sen bırakır mısın çadıra?" Genç kadın şaşkınca kafasını sallayınca, elindekileri bırakıp hızla karısının arkasından yürümeye başladı. Seri ve uzun birkaç adımla yanına yaklaşıp uzanarak kolundan yakaladı.

"Esme dur..."

Esme kolunun tutulmasıyla sendeleyince, durmak zorunda kaldı. Kolunu kurtarmak için çekse de olmadı. "Bırak kolumu!" Kolundaki parmakların tutuşu ne kadar nazik gibi dursa da kıskaç gibi kuvvetliy-

di. Sesinin cızırtılı çıkmasına aldırmadan, "Bırak kolumu!" diye yineledi. Kolunu silkelerken, dudakları büzülmüş, gözleri sinirle kısılmıştı.

Koluna baskı uygulayıp onu kendine doğru sertçe çektiğinden, canını yaktığının farkında olmadan bağırdı. Sesindeki sertlik eski Rüzgâr gibiydi. Bakışları kara ve kat'i bir şekilde kesifti.

"Bu ne şimdi? Önce umursamıyor git diyorsun, sonra trip atıyorsun? Bazen senin beyninde sorun olduğunu düşünüyorum, yok hatta şüpheleniyorum... Başka nasıl bir insan bu kadar dengesiz hareket edebilir ki? Sana sabırlı davrandıkça, ağzına geleni sayıyorsun. Yeter... Kendine çeki düzen ver, ben de insanım; peygamber değil..."

Esme duyduğu katı sesle ve koluna uygulanan acı yüzünden çığlık atmak istiyordu. Yanaklarından boşalan yaşlara aldırmadan titrek sesiyle "Bırak kolumu, canımı yakıyorsun." diye ağlayarak bağırdı.

Rüzgâr kolunu sıkıca tuttuğunu o an fark etti. Gözlerini karısının kolundaki eline çevirdi. Canı gerçekten yanmış olmalıydı. Birkaç adımda önüne geçti. Elini kolundan çekip yanında yumruk yaptı. Esme başını aşağı eğmiş duruyordu. Onu rahat görebilmek için boynunu biraz kırıp başını aşağı eğdi. Tedirgin elini kaldırıp nazikçe çenesine götürdü. Sanki göreceklerini biliyormuş gibi yavaşça başını yukarı kaldırdı. Lanet olsun canını nasıl yaktıysa ağlıyordu. Yüzünü avuçlarını arasına alıp, başparmaklarıyla yanaklarını kuruladı. Gözleri üzgünce bakıyordu karısının yüzüne.

"Özür dilerim canını yaktım, söz verdim bir daha yapmayacağım diye ama... Affedersin farkında değildim! Sinirlenince bir anda oldu, ne yaptığımı fark etmedim." Esme öfkeli bakışlarını kocasının yüzüne çevirirken, yüzündeki elleri sinirle itip burnunu çekti. Ondan bir adım uzaklaşıp ellerini yumruk yaptı. Kendini nasıl tutuğunu bilmiyordu. Avazı çıktığı kadar bağırmak, dünyayı başına yıkmak istiyordu. Kendi dahi anlayamadan o anda, o sinirin etkisiyle bağırarak üzerine atlayıp göğsünü yumruklamaya başladı.

"Lanet herif, sürme bana o pis ellerini... Başkalarına dokunduğun ellerinle bana dokuma... Hoşuna gitti mi? Güzel vakit geçirdiniz mi? Sen pisliğin tekisin, iğrençsin..." Her yaptığı ani hareketle saçları dalgalanıyor, yüzüne hoyratça çarpıyordu. Rüzgâr onun bu kadar neye sinirlendiğini anlayamadı başta. Göğsüne vuran yumrukları engellemek için, ellerini bileğinden tutup kedinden biraz uzaklaştırdı. Onunda sinirden gözleri görmüyordu artık. İçinde kabaran azgın hiddetiyle iradesini kontrol edemediğinden, çok öfkeliydi.

"Hem kendi ellerinle kadının yanına yollayıp kucağıma koyuyorsun? Sonra da sinirlenip bağırıp çağırıyorsun! Sen ne yaptığını da ne dediğini de bilmiyorsun! Dilinin ayarı yok senin..."

Esme sinirle tekrar vurmaya başladı.

"Ben sana 'git' dedim diye gitmen mi lazımdı? Pis sapık! Uçkuruna sahip olamıyorsun değil mi? Demek git demişim! Sen de yok demedin, hemen atladın kadını üzerine. Lanet olsun! O ellerini kesmek, seni hadım etmek istiyorum..."

Rüzgâr onun söylediklerini başta sinirden olduğunu sanmış idrak edememişti. Fakat şimdi ağlayarak bağırması... Kıskanmış mıydı? Yok, kesin öfkesinden yapıyordu. Ellerini tuttu bileklerinden kendi göğsüne birleştirip esir aldı. Esme bağırmaya devam ediyordu.

"Esme sus artık..."

"Susmayacağım adi, beni boynuzladığını herkese ilan etmeyi huy hâline getirdin. Nereye gitsek bir yolunu bulup bunu yapıyorsun. Pislik, narsist, egon tavan mı yapıyor bana bunu yapınca?"

Rüzgâr'ın kulakları şu anda onun kötü laflarını da aşağılamalarını da duymuyordu. Hiçbirisi önemli değildi şimdi. Tek önemli olan şey Esme'nin şu anda yaptığı şeydi. Gözleri ışıklar saçarak karısına bakıyordu. Dudakları sevinçle yukarı kıvrılırken kalbi pırpır ediyordu.

"Esme sen beni kıskandın mı?"

Esme duyduğu şeyle debelenmeyi durdurdu. Güzel yüzünü kaldırıp şaşkın gözlerini kocasına çevirdi. Kızarmış hokka burnunu sesli bir biçimde çekti. Başını sallayarak saçını geriye savurdu. "Sen ne saçmalıyorsun be, senin neyini kıskanayım! Ben... Ben sadece! Sadece rezil oldum diye sinirlen..."

Rüzgâr karısını hızla kendine çekip bir anda dudaklarını kendininkiyle mühürledi. Esme bilekleri onun elinde esirken debelenip, dudaklarını onun vantuz gibi çeken öpüşünden kurtarmaya çalışıyordu. Yapamadı. Ağzını aralayıp Rüzgâr'ın altdudağını dişlerine sıkıştırıp ısırdı.

Rüzgâr canı yanınca onu bırakıp bir adım geriledi. Elini dudağına gezdirip kana baktı. "Sen ne yapıyorsun, manyak mısın?"

Esme'nin irileşmiş gözleri onun dudağındaydı. Kanıyordu. Bakışlarını dudaklarından çekip gözlerine sabitledi. Sinirden ateşler saçan gözbebekleri titriyor, kirpikleri hızla kırpışıyordu. Hırçın bakışları hiddetiyle üzerine gazap gibi yağıyordu. Ne fenaydı bu adam! Onu hiç mi anlamıyordu!

"Sen de zora gelince hep beni öperek susturmaya çalışıyorsun, sen zorlamasaydın ben de yapmazdım!" Esme'nin bakışları hâlâ dudaklarındaydı. Allah'ım, az önce neler yapmıştı o dudaklara, canını yakmak istememişti. Acısın istememişti. Dudakları kurudu ona bakarken, diliyle ıslatıp nemlendirdi. Şu anda onu öpmekten, ona sahip olduğunu hissetmekten başka bir şey istemiyordu. Hem üzerinde o kadının kokusu da yoktu. Eğer sarılsaydı o sarı cadıya, dokunsaydı üzerine kokusu sinerdi.

"Ah, bilememişim. Bırak ya, sen hiçbir şeye..."

Rüzgâr dudaklarına kapanan yumuşak dudaklarla neye uğradığını şaşırdı. Esme önce ellerini kocasının yüzüne koydu. Sıkıca kavradığında, acele bir toylukla kendine çekiştirdi. Sonra da kollarını beceriksizce boynuna dolayıp, ayaklarının ucunda yukarı kalkmıştı. Titrekçe araladığı dudakları, acemice yaptığı hareketiyle usulca öpmeye çalışıyordu. Biraz daha ileri gitti, çekingence kocasının altdudağını emince, Rüzgâr zaten düşünmeyi bırakmıştı, şimdi aklı tamamen firardaydı. Sinirden kasılmış ellerini onun ince beline istem dışı bir arzuyla dolayıp sakinleşirken, öpüşüne tüm ruhuyla karşılık vermeye başladı. Kanı kaynadı. O ne kadar nazik olmaya çalışsa, Esme'nin sert öpüşüne dayanamadı.

Onun karşılık vererek öpmesini çok özlemişti. Bu anın rüya olmasını istemiyordu. En son, o gece öpmüştü böyle karşılık vererek, zaten ilk ve son olmuştu. Tadı hâlâ aynı tatlı ve baştan çıkarıcıydı. Kocaman adam kendine engel olamıyor herkesi; her şeyi unutuyordu onun bir kere dokunuşuyla... Bir tek sözüyle kâğıttan kuleler gibi yıkılıyordu. Onu hissetmek istiyordu. Elleri belinde gezinirken diliyle aralanmış dudaklarının arasından, araştırmacı ve lezzetli bir yolculuğa çıktı. Tadı hatırladığından daha güzel, daha nefes kesiciydi.

Elleri aşağılara kayıp kalçalarını kavradı. Esme'den hiç itiraz gelmeyince devam etti. Biraz okşayıp sıkınca, karısının ağzından bir homurtu kopup ağzında boğuldu. Şu anda sınırlarını zorluyordu ve onun bu homurtusu bunu hiç kolaylaştırmıyordu. Elleriyle kalçalarını kavrayıp yukarı çekti. Kendi sert göğsünde onun yumuşak tepeleri sıkışıp eziliyor ve harika ötesi bir his bırakıyordu. Eliyle kavradığı diri kalçalarını yukarı biraz daha kaldırıp, yaptığı eylem tereddütlü olsa da, onu ürkütmeden hafif bir baskıyla kasıklarına bastırdı. Yumuşacık, kadınsı hatların sıcaklığını hissedince homurdanarak öpüşmesini daha da derinleştirdi. Ürkmemişti karısı bu sefer, aksine ona sokulmuştu... O anda dünya gözünden silindi.

Orada sadece ikisi kalmıştı. Elini kalçalarından biraz aşağı kaydırıp bacaklarından yakaladı. O bacakları fena halde beline dolamak, içinde tam olmak istiyordu. Fakat o istemeden yapamazdı bunu ama en azından dokunmasına izin verebilirdi. Bacaklarını beline dolanmasını sağladı. Onu oyuncak bebek gibi kaldırırken Esme de hiç itiraz etmeden ona uydu. Uysal ve itaatkârdı. Sabit ve ateşli. Kendini zaten ona bırakmıştı. Bu sefer, o da her şeyi bırakmıştı. Rüzgâr'sa hâlâ onu bırakmaktan korkuyordu, bırakırsa bu büyünün bozulmasından, bunu bir rüya olmasından çekiniyordu.

Esme ilk defa ona kendi isteğiyle karşılık vermişti. Onu çok özlemişti, hem de sandığından çok. Dudaklarını bırakmak istemiyor, ellerini bedeninden ayrı tutamıyordu.

Arka tarafta bir boğaz temizleme sesi duyunca zevkten kapanmış ve koyulaşmış gözlerini hafifçe aralayıp dudaklarını zorla geriye çekti.

Müjde Aklanoğlu

Rüzgâr bundan hoşlanmamış gibi homurdanırken, o kocasının kafasından göremediği için sesin sahibini başını biraz sağa kırdı ve: Üç çift şaşkın gözle karşılaştı. Gözleri irileşip bakarken, utançtan dudaklarını dişlerinin arasına aldı ve hızla yüzünü inlercesine kocasının boynuna gömdü.

Rüzgâr arkadaki boğaz temizleme sesini tekrar duyunca, karısının kalçalarındaki, elinin desteğini yavaşça aşağı saldı. Onun yere doğru süzülerek inmesini sağladı. Esme başını onun göğsüne gömerken, onu arkasına çekerek, sakladı.

Cem, Rich ve Edie karşılarında sırıtarak onlara bakıyordu. Rüzgâr kızgın bakışlarını Cem'e çevirince, Cem elini saçlarında sıkıntıyla gezdirip cızırtılı bir sesle, "Biz... Şey, dolaşırken kavga sesleri duyduk ona bakmak için gelmiştik." derken bocalıyordu.

Esme iyice kocasına sokulup arkasına sığınırken, Rüzgâr boğazını temizleyip bozuk bir sesle, "Biz ufak bir tartışma yaşadık." diyebildi.

Rich sırtara baktı. Elini yanağına sürttü. "Sizin kavgalı hâliniz buysa, sevişirken ki hâliniz nasıl acaba(!)" deyip ahlaksızca kahkaha atarak arkasını döndü. Cem ve Edie kıs kıs gülerek arkalarını dönünce, Rüzgâr karısına yönünü döndü. Asabını bozmayacak kadar mutluydu. Zaten arkasını dönmesiyle de Esme'nin göğsüne kafasını gömmesi bir oldu. Eli, o ipek gibi yumuşak saçlarını okşadı. "Hey oradan çıkmayı düşünüyor musun, gittiler?"

Esme elleriyle onun tişörtünü göğsünden sıkıca kavrarken, başını sallayarak boğuk çıkan sesiyle, "Çıkamam, rezil oldum. Allah'ım bizi nasıl bir hâlde gördüler, rezalet." diye utan sıkıla fısıltıdan farksız konuştu.

"Rezil falan olmadın. Biz evliyiz unuttun mu? Yaptığımız da çok doğal..." Karısına sokuldu. "Sevgilim biz evliyiz kimseye hesap vermek zorunda değiliz." derken dudakları kıvrılmış sırıtıyordu. "Bu neyi değiştirir, ben yine de rezil oldum, tabii sen erkeksin değil mi?"

Rüzgâr onun bu tatlı hâline gülerken, neşeli gözleri yumuşacık baktı. Sesi ona güven aşılarken, içine sağanak halinde huzur yağıyordu. "Tamam, hadi çıkar kafanı oradan boğulacaksın."

Utanıyordu hem onlardan hem de azgın birisi gibi davrandığı için kocasından. Kalbi hâlâ deli gibi atıyordu, duyguları öyle karışıktı.

Rüzgâr çenesini yakalayıp kulağının dibine usulca eğildi. Dudakları yanaklarını yalayıp kulağına ulaştı. Konuşurken boğuk geriden gelen sesi ve ılıcak nefesi tenine çarpıyor, bu da Esme'nin nefesini hızlandırıyordu. Zaten patlamak üzere olan hali infilak etmek üzereydi. Muhtemelen onlara küçük düşme dürtüsünden pişmanlık duyarak sallanıp duruyordu.

Ona teşvik edici bir biçimde gülümsedi. "Esme kaldır başını, güzel gözlerini görmek istiyorum." dediğinde adam sanki şüpheli cinsel

Alien

yönelimleri olan bir hovarda hakkında söylev yapılıyormuş gibi dinledi. Sonra "Utanıyorum." diye cansızca mırıldandı.

"Benden mi, iyi de neden?"

"Bir de soruyor musun?"

Rüzgâr'ın dudakları aralandı, beyaz dişleri pırıldayarak göründü. Nefis kahkahası ormanı inletirken, geniş göğsü huşuyla sarsılıyordu. Esme sinirle kafasını kaldırdı. "Ne gülüyorsun be, bakıyorum da hoşuna gitti?" Rüzgâr kafasını eğdi. "Evet, çok hoşuma gitti, hatta şimdi arsızlık olmazsa devamını istiyorum!" dedi gözleri ışıklar saçarak.

Esme ondan biraz uzaklaşıp suratını astı. Kollarını göğsünün altında toparlayarak bağlayıp, birkaç adım ötesinde durdu. "Git, devamını sevgili Lizza'n versin." Alaycı sesine uymayan gözleri sinirle parlıyordu. Rüzgâr yanına yaklaşıp arayı kapattı. Ellerini karısının yüzüne koyup suratını kendine sertçe yaklaştırdı. Yüzleri birbirine iyice yanaştı. Sesi arzuyla titreşirken, ona olan özlemini saklamıyordu.

"Ondan isteseydim şimdiye kadar zaten alırdım. Benim istediğim onda değil, hatta şu yeryüzündeki hiçbir kadından istemiyorum. Sadece karımdan, sevdiğim kadından istiyorum." Gözlerinden yıldırımlar geçerken iyice kendine yaklaştırdı. Nefesleri alev gibi yüzlerine yağarken, solukları meltem olup teninde dolaştı. "Sadece senden istiyorum... Seni deli gibi istiyorum..." Eğilip dudaklarını karısının dudaklarına sürttü, öpecekken Esme gerileyip bakışlarını gözlerine dikti. Artık kızgın değil hülyalı bakıyordu. Saçını kulağının arkasına koyup, şeytanca bir tavırla gülerek, bu anın keyfini çıkardı.

"O zaman bu kadarıyla yetineceksin kocacığım... Şimdilik!" Arkasını dönüp giderken Rüzgâr'ın eli saçlarına gitti. Yarım kalmışlığa içerledi. Bakışları karısının kalçalarına takılı kalırken, aklında kalan tek cümle ise 'Şimdilik!' bunu da beklemiyordu. Bu bile büyük bir başarıyken, buna bile razıyken, o açık bir kapı bırakmıştı. 'Şimdilik' umarım uzun sürmez, devamı gelirdi...

"Oradan çık da ateşin yanına gidelim, hem orada daha ne kadar kalmayı düşünüyorsun... Bak barbekü kokusu ormanı sardı hiç canın çekmedi mi?" Rüzgâr ayağının ucuyla yeri eşelerken, elleri cebinde çadırın dışında karısına tatlıca dil döküyordu.

"Ya sen git ben gelmiyorum, hem canım uyumak istiyor. Onların yanında da oturamam, utanıyorum. Adamlara müstehcen şekilde yakalandık, gidemem oraya kepaze oldum... Edepsizlik yapamam!"

Rüzgâr elini cebinden çıkarıp, çadırdan içeri başını soktu. Esme yüzüstü uzanmış, ayaklarını da yukarı kıvırmış sallayıp duruyordu. Bu hali hem seksi hem de çocuksu bir hava katıyordu ona. İçeri yanına doğru yaklaşıp yüzünü görecek şekilde durdu. "Utanılacak bir şey yapmadık. Sen benim karımsın gerçek olan bu, yaptığımız şeyi sen büyütüyorsun."

Esme salladığı ayaklarını durdurup başını kocasına çevirdi. Gözleri kısılırken masum bakışları süzüldü. "Bana eziyet etmeyi huy haline getirdin, bu benim hiç hoşuma gitmiyor kocacığım." dedi alayla.

Rüzgâr yanına uzanıp elini başının altına koydu. Dirseğini de yere dayayınca yüz yüze bakmaya başladılar. Kalender yüzünde dingin duran kaşının birini havalandırarak "Ne tesadüf değil mi? Senin bana yaptığın işkence, benim yaptığımın yanında, kuşta ki dökülmüş tüy kadar değersiz."

Esme yerinden doğrulup çadırın çıkışına yöneldi. Yüzünü düşürdü biraz çekinikçe. "Seni bazen gırtlaklayasım geliyor biliyor musun?" Rüzgâr çarçabuk yanına yaklaştı. "Gözlerin öyle demiyor ama leydim, boğacak adam öyle bakar mı? Bence böyle çok güzel bakıyorsun ışıldayarak bozma."

"Ben nasıl baktığımı biliyorum, kesin seni boğazlayacak gibi bakıyorumdur."

Rüzgâr kafasını usulca iki yana salladı. Yakışıklı yüzünü ona çevirdi. Arsız adam gene ona hercai bakışlar atıyordu! Pervasız yüzündeki iflah olmaz tatlılık canını sıkıyordu.

"Hayır. Artık öyle bakmıyorsun."

Esme yerinde çocuk gibi kısa bir an tepinince, Rüzgâr işaret parmağını düz burnunun kemerinde gezdirdi. Elinin altından sırıtıyordu. "Sen bilmiyorsun değil mi? Leydiler böyle şeyler yapmaz." Dudaklarını öne doğru uzatıp işaret parmağını sallarken "Cık cık cık!" yaptı uyarıcı tonda.

Esme hırçınca önüne dönüp kamp ateşinin olduğu yere doğru yürümeye başladı. Rüzgâr birkaç adımda yanına yaklaşıp, kalın kolunu omzuna attı. Rahatça kendine yaklaştırdı. Karısının kafasını kendine çekerek, "Kızınca çok tatlı oluyorsun." Esme omzundaki eli silkeledi. "Sen de beni kızdırınca, bir o kadar acı oluyorsun."

"Yani beni normalde tatlı bulduğunu sen de kabul ediyorsun, öyle mi?"

Adımlarını yavaşlattı. Ayağının altında kırılan dal parçalarını hissediyordu. "Seninle ağız dalaşına girince, kendimi güreş tutmuş pehlivan kadar yorgun hissediyorum." Uzaktan, mutluca cıvıldaşan kuş sesleri geliyordu kulağına. Yapraklarda hafif bir hışırtı, akşamın sakin havası yanaklarını okşuyordu. Rüzgâr çarpıkça sırıttı. Bakışlarını ileri-deki ateşe çevirdi. "Üzülme karıcığım yalnız kaldığımızda yine güreşebiliriz, hem tek başına yapılan bir spor değildir, ona iki kişi lazım."

Esme kocasının söylediği kelimeyi kafasında farklı olarak tasarlıyor, hem de müstehcen bir şekilde düşününce, yanakları yanmaya başlıyordu. Bu adam lafı çarpıtmada usta olmaya başlamıştı. Omzunu silkeleyerek ondan uzaklaşmaya çalıştı. Sıcaklığı çok tehlikeliydi.

Alien

"Nasıl güreşileceği hakkında hiçbir fikrim yok." dedi anlamamış gibi, Rüzgâr kafasını ona doğru yaklaştırıp çapkın bir gülüşle gözlerine bakarak, "Ben sana zevkle öğretebilirim." Nefesi yüzüne çarparken istikrarlı bir tonda fısıldadı. "Tek hatırlaman gerekense... Üstte bitirenin kazanan olacağı..."

Esme duyulur şekilde yutkundu. Bedenine yayılan ısı şimdi kaynayan volkana dönmüştü ve vücudu yay gibi gerilmeye başlamıştı. Onun kendisi dokunmuyordu bedenine ama sesi bile benliğine saldırıp kendinin ediyordu. Dudakları kurudu aldığı sık nefeslerinden, dudaklarını yaladı. Rüzgâr da eğilip ıslak dudağına ufacık bir buse koyup, yüzü hâlâ yüzündeyken hatta neredeyse bitişik gibiyken, "Ben güreş tutmaya bayılırım ve sen şu dudaklarını yalama huyunu şimdilik bırakmazsan, seni sürükleyerek çadıra geri götürmeyi düşünebilirim." Dedi kesin olarak.

Esme'nin şimdi içine bir arı kovanı düşmüştü sanki ve kaynayıp duruyorlardı. Nefesi boğazında düğümlenip kaldı. O götürmese bile Rüzgâr biraz daha böyle konuşursa kendi götürecekti onu çadıra haberi yoktu. Rüzgâr geriye çekilip onun elinden tuttu. Kendine doğru çekerek yürümeye başladı yüzünde sinsice bir gülüşle. Onun bu tepkileri çok hoşuna gidiyordu. Gerçi daha yeni fark etmeye başlamıştı, utanınca kızaran yanaklarının tatlılığına, bir de sık aldığı nefesleri eklenmişti ve daha da eziyet edici bir hâl almaya başlamıştı.

Ateşin başına geldiklerinde, av etleri çatala takılıp pişirilmeye başlanmıştı. Cem onları görünce oturduğu ağacın üzerinden biraz geriye kayıp onlara yer açtı. Ne var ki, ne kadar ileri gitse de iri bedeni, yine de ikisinin sığabilecekleri kadar yer sağlamıyordu. Diğer boş yer ise Rich'in yanıydı.

Rüzgâr çevik bir hareketle yerdeki boşta duran büyük minderi eline alıp Cem'e yaklaştı. Kendi onun yanına oturunca, minderi de bacaklarının arasındaki boşluğa bırakıp karısına baktı, 'otur' der gibi sessizce emretti. Esme bakışlarını kamp alanında dolaştırıp kısık sesle, "Orada boş yer var ben orada otu..."derken Rüzgâr onu elinden çekerek bacaklarının arasındaki alana sertçe oturtmuştu. Esme kızgınca kocasına baktı;

"Odun!"

Rüzgâr da ona yaklaşıp hiç beklemediği anda kendine çekerek, sırtını göğsüne yasladı. Yani kısmen, Esme aşağıda kaldığı için sadece başı değiyordu. Kulağının dibine yaklaşıp kısık sesiyle, "Aklından bile geçirme, ondan uzak duracaksın!" dedi uyarıcı bir tonda. Esme'nin gözlerinde ateşin ışınları oynaşıp pırıldarken, kocasına bakıp gözlerini müstehzi bir biçimde süzdürdü. "Bunu nasıl yapacaksın kocacığım?" dedi şeytani sesiyle.

"Güreş tutarak." dedi Rüzgâr göz kırparak, ilk raundu kazandı. Esme sinirle önünü döndü. "Sen tam bir odunsun."

"Sen de çok inatçısın, keçi."

Etler pişti, herkese ikram edilmeye başlandı. Esme tabağına konan eti eline alınca, her yerine yağı bulaştı. Cem'e bakıp elini göstererek, "Islak mendil var mı Cem?"

Cem etini afiyetle yerken kafasını yok anlamında salladı. Rüzgâr tabağını kenara bırakıp ayağa kalktı. Yanlarından ayrılırken, "Ben çadırdan getiririm." dedi. Esme elindeki buda iştahla baktı. Nar gibi kızarmıştı. Daha önce bu kadar güzel kızaran bir tavuk görmemişti. Tadına bakmak için sabırsızlanıyordu. Ağzına aldığı lokmayı çiğneyip yutarken ne kadar lezzetli olduğunu düşünüyordu. Cem'e bakıp "Bu çok güzel daha önce böyle lezzetli tavuk yememiştim." dedi tekrar bir lokma daha ısırırken, Cem ona göz kırptı. "Yiyemezsin tabii, bunu daha bugün avladık hem tavuk değil tavşan eti."

Esme duyduğu şeyle dondu kaldı. Elindeki but hâlâ dudaklarında duruyordu. Midesine bir ağırlık binerken, boşalmak üzere olduğunun sinyallerini verdi. Derhal eti yere atıp elini ağzına kapayarak yerinden kalktı, ağaçlık alana doğru kimseye aldırmadan koşmaya başladı. Ona şaşkınca bakan kampçılara bakan Cem, ayağa kalkıp eline su şişesini alarak onu takip etti. Midesinin bulandığını anlamıştı yüz ifadesinden. Aslında niye bulandığını anlayamamıştı. Sadece tavşan eti demişti. Acaba sevmiyor muydu? O Esme'ye doğru giderken Rüzgâr geliyordu.

"Nereye Cem?"

Cem elindeki şaşalı sallayarak, "Esme'nin midesi bulandı, ona su götürüyordum."

Rüzgâr endişeyle Cem'e yaklaşıp elindeki paketi uzattı. "Nerede şimdi?" Cem kaşıyla ileriden onlara doğru gelen Esme'yi gösterip "İşte geliyor, sanırım şimdi iyi."

Esme yediği ne varsa çıkardı. Bugünkü gördükleri tavşanlardan birisini yemişti. O, ufacık, tefecik, sevimli varlıklardan birisini... Başını tiksintiyle salladı. Aklına geldikçe bile midesi tekrar hareketleniyordu. Rüzgâr'ı ve Cem'i ona bakarken gördü. Rüzgâr'ın kaşları çatılmıştı. Elinin tersiyle ağzını silip, refleks olarak midesine bastırdı. Rüzgâr'ın bakışları karnına kayınca bir an aklından onun farklı düşüncelere kapıldığını sanıp, Cem'i dahi unutup, "Bakma öyle hamile falan değilim." Ne dediğini anlayınca dudaklarını dişlerinin arasına aldı utanarak. "Yani sadece o küçük tavşanları yediğimi düşünmek beni çıldırttı."

Rüzgâr ona sakince yaklaşıp şefkatle baktı. "Öyle sandığım falan yok. Hamile olmadığını biliyorum." Cem arkalarından ayrılıp ateşin başına giderken, Rüzgâr, karısına iyice yaklaştı. Cem'den aldığı su şişesinin kapağını açıp Esme'ye uzatarak, "Biraz rahatlatır... Elini yüzünü yıka." Esme hâlâ ona irileşmiş gözlerle bakıyordu. Kaşlarını

Alien

çatıp istikrarlı bakışlarını gözlerine odakladı. "Sen nereden bil..." Kocası kaşının birisini havaya kaldırınca, yanakları tekrar kızarmaya başlamıştı. Rüzgâr onun elini yüzünü yıkamasına yardımcı olurken, "Buna hazır olmadığını biliyordum..." dedi anlayışlı duru sesiyle.

Utanan Esme onun gözlerinden bakışlarını kaçırdı.

Alien

26.Bölüm

Kocaman bir hafta... Esme sinirle kaşlarını çattı. Keza kaç gündür yüzünü görmüyordu ve o sadece yemek saatini arayarak bildiriyordu. O kadarcık mı zaman ayırabiliyordu kendine. Onun inadına siyah mini, üzerine tam yapışan elbiseyi ayarlayıp, altına da siyah rugan ayakkabılarını giymişti. Otele döneli kocaman bir hafta olmuştu ve Rüzgâr Bey kendini işlere öyle kaptırıyordu ki, gece geç gelip sabahları erken çıkıyordu. Her sabah uyku sersemi atığı öpücükleri olmasa yanında olduğunu bile fark etmeyecek haldeydi. Hep tam öpüşmeyi başlattığı zaman geri çekiliyor ve yanından ayrılıyordu.

Sinirle dişlerini sıkıp gıcırdattı. O sarı cadıyla aynı ortamda çalıştığını aklına getirdikçe, delirecek gibi oluyordu. Her saat diz dize, göz göze. Ondan daha çok görüyordu kocasını pis cadı. Kaç defa ofise gitmeyi düşünmüş, kaç defa da vazgeçmişti. Onu kıskandığını düşünmesini istemiyordu ama lanet olsun ki öldürecek kadar çok kıskanıyordu. Her sabah o işe gittikten sonra aklına ya yakınlaşırsalar, ya aralarında bir şeyler geçerse diye kendince kuruntu yaparken yine kendini yakalayıp kızıyordu.

Makyajını son kez kontrol etti. Hafif yapmıştı ama bu haliyle bile gözleri daha da belirginleşerek ortaya çıkmıştı. Bileğine kocasının aldığı ve hiç çıkartmadığı bilekliğini takıp, boynuna da yine onun aldığı minik pırlantalı kolyesini taktı. Parmaklarını bileğindeki bilekliğin minik sallanan anahtarında gezdirip, odaya yürümeye başladı. Yatağın üzerindeki portföy çantasını alınca kapıya yönelip odadan çıktı.

Geniş holde önüne bakmadan çantasına anahtar kartını koymaya çalışırken, birine çarpınca sendeledi. O yere düşeceğini sanırken, iri eller kollarından tutarak dengesini sağladı. Kendini toparlayıp ayakta durunca, Esme bir adım geriye çekilip "Affedersiniz..." diyerek üzgün bir tonda kafasını kaldırdı.

"Affetmem! Daha dikkatli ol."

Rüzgâr çarpıkça gülerek hasretle ona bakıyordu. Esme geriye çekilip elini göğsünün altında bağladı. Gözlerini kısarak ayağını sinirle ritmik olarak yere vuruyordu. Rüzgâr kaşının birisini kaldırıp "Yine ne yaptığımı çok merak ediyorum ve tatlım bana değil başkasına da çarpabilirdin! Bu ne dalgınlık?" dedi çarpıkça sırıtarak.

Esme ona hiç aldırmadan asansöre doğru yönelip suratını sallandırarak çağırma düğmesine bastı. Sıkıntıyla hâlâ ayağını yere vururken sinirle mırıldandı. "Zaten sorun da orada, hiçbir şey yapmıyorsun ve keşke başkasına çarpsaydım sana değil."

Alien

Rüzgâr yanına yaklaşıp elini karısının ince beline koyunca Esme geriye çekilme girişiminde bulundu. Rüzgâr da bunu anlayınca kendine iyice çekip "Başkasına çarpmamak için dikkat etsen iyi olur, kazara bile olsa seni başkasının kollarında görmeyi hiç tahammül edemem karıcığım. Ben sahiplenici birisiyim... Şimdi söyle bakalım neye sinirlendin bu kadar?" dedi duru bir sesle. Sesindeki ince alaylı tını yok olmuş ciddileşmişti.

"Hiçbir şeye."

"Hiçbir şey için mi, bu kadar kaşların çatılıp, güzel dudakların yabanice büzüldü?"

Esme güzel başını kaldırıp, kocasının yüzüne esrarengiz gözlerle baktı. Bakışları ruhuna dokundu usulca. Koyulmuştu hurma gözleri. Onu özlemişti. Bakışları kendini ele vermiyordu. Ya da... Ya da öyle sanıyordu. Gün içerisinde birkaç sınırlı saatte görebiliyor, telefonla konuşuyordu. Akşam yemeklerinde ya da yarı uyanık işe gitmeden önce bıraktığı buselerinden arda kalan kısacık zaman diliminde görmek içini acıtıyordu. Şimdi fark ediyordu ki gözlerinin altı hafiften çökmüş ve üzerinde işinin yoğunluğunu kanıtlayan yoğun bir koku sinmişti ve lanet olsun ki o koku resmen onda erotik duyguların oluşmasını sağlıyordu. Daha çok koklamak, onun baharatlı kokusunu içine çekmek istiyordu. Kapı açılınca birlikte asansörden içeri girdiler. İçeriyi dolduran hafif klasik müziği kulaklarında gezindi sessizce.

"Günün nasıl geçti?"

"Aynı." dedi bakışlarını asansörün duvarına sabitleyip hissiz bir tonda. Rüzgâr düğmeye basıp bakışlarını karısına çevirdi. Kamptan döndüklerinden beri ona fazla yaklaşmamak için elinden gelen her şeyi yapıyordu. Orada ona karşılık verdiğinden beri durum daha zorlaşmış, yanında ona dokunmadan yatmak ölüm gibi gelmeye başlamıştı. Bir de her sabah uyku sersemi verdiği o bal tadındaki öpücükler, onu çileden çıkarmaya başlamıştı.

"Arkadaş bulmuşsun!"

Esme başını kaldırıp masum gözlerle kocasına baktı. "Sen nereden öğrendin?" Rüzgâr geniş omuzlarını sarstı umursamazca, Esme kafasını salladı. "Takip mi ediliyorum?"

"Elbette ki hayır, sadece gün içerisinde seni bulamayınca merak ettim ve arattım." Gözlerini asansör düğmesine dikmiş bakıyordu.

"Demek aklınıza geldim kısa bir zaman da olsa." dedi Esme çaresiz bir tonda sitem ederek. "Aklımdan çıkmıyorsun ki. Hem arkadaş bulmana sevindim, canın sıkılmaz." Esme suratını sallandırdı üzgünce bakışları kederlendi.

"Bulmadım, kaybettim... Sebahat!" Bakışlarını kocasına çevirdi. "Yani tanıştığım kadın Sebahat, buraya gezmeye gelmiş ve bugün döndüler. Yani anlayacağın buldum ve kaybettim." Derince iç gerip

Alien

oflayarak dışarı saldı. Rüzgâr ona doğru döndü. Gözleri yumuşamış, sesi şefkatliydi.

"Canım biliyorum sıkılıyorsun, az kaldı zaten döneceğiz birkaç güne, biraz daha sabretsen."

Esme güzel yüzünü yerden kaldırıp kocasının gözlerine katı bir şekilde baktı. "Annemleri özledim, burada kimse yok. Konuşacak, tanışacak ya da yapacak hiçbir şey yok. Tüm gün otel odasında, balkonda oturuyorum. Sen de yoksun. Cem zaten kaç gündür firarda. Siz beni unuttunuz burada. Aklınıza gelmediğimden neredeyse eminim." Gözleri üzgünce süzülmüştü, histerik nöbetlere tutulup ağlamaya başlamak istemiyordu.

Rüzgâr ona yaklaştı fakat dokunamadan asansörün kapısı açılınca, ikisi birlikte dışarı çıktılar. Onun canının sıkıldığını elbette biliyordu fakat ortalarda dolaşmasına izin veremezdi. Her an biri bir köşeden çıkacak mı diye düşünmek zaten onu geriyordu. En azından kızgın ama ne var ki canlı olarak orada olduğu biliyordu.

"Biliyorum seni ihmal ettim, telafi edeceğim." Rüzgâr, Esme'nin eline kavrayıp doğal bir tavırla yemek salonun olduğu bölüme yönlendirdi. Oraya geldiklerinde daha kapıdan içeri girdikleri an genç kızın bakışları Cem'in yanındaki sarı cadıya kaydı. Lanet olsun, gün boyu eziyeti bitmemişti... zaten hayaletiyle boğuşurken, bir de gece boyu onun kendini mi çekecekti?

"Onların da yemekte olacağını söylememiştin?"

"Öyle mi? Fark etmedim." Elini cebinden çıkardı.

"Öyle zaten... Sen neyi fark ediyorsun ki!" Sesindeki sitem barizdi.

"Karıcığım sen gerçekten iyi misin?" Genç adam bakışlarını masadan çekip karısına çevirdi.

"Değilim. Sıkıldım. Bunaldım." '*...ve seni çok özlüyorum*' diye içinden ekledi. '*Buraya gelme sebebim sensin ve ben seni göremiyorum*' diye de isyan etti, tabii kendine...

Esme kocasına kızgınca baktı. Buraya o sarı cadıyı getirdiği için boğmak istiyordu. Masaya yaklaşınca Lizza yerinden kalkıp elini yapmacık bir gülümsemeyle Esme'ye uzattı. Esme ne kadar belli etmemeye çalışsa da ondan rahatsız olduğunu, elinin kasılmasından, onun da anladığını gözlerindeki pırıltıdan fark etti.

Lizza'nın gözleri meydan okumayla kısıldı. Aynı anda Esme'nin gazaplı bakışlarını cezp etti. Demek savaş baltalarını kuşanmaya başlıyordu, '*Savaş istiyorsun yosma, seni dişlerimle parçalamak güzel olacak!*' Bakışları attı genç kadına Esme. Lizza da ona aynı bakışlarla '*O benim olacak bücür*' der gibi küçümseyerek baktı. Rüzgâr karısının sandalyesini çekerken, Cem onların arasındaki sessizce atılan savaş anlaşmasını fark edip boğazını temizledi. Bu işe son vermezse masada tabak çanaklar her an uçuşabilirdi.

Alien

"Nasılsın Esme, keyfin yerinde mi?"

Esme gözleri genç kadından ayırmadan, "Bugün yerindeydi ama az önce kaçtı. Sanki bir haşere gördüm." dedi Türkçe olarak. Lizza onun ne dediğini anlamak ister gibi gözlerini kısarken Esme abartılı bir İngilizceyle "Çok iyiyim Cem, canavar gibi hem de." Cem gülmemek için dudaklarını birbirine bastırıyordu bakışları iki kadının arasında gidip gelirken. Esme bakışlarını Lizza'nın yanında dikilen Rich'e çevirdi. Genç adam ona bakınca tebessüm ederek "Hoş geldin Rich nasılsın?" derken demine nazaran sesi daha bir yumuşamıştı.

Rich huy ettiği üzere Esme'nin eline dudaklarını kondurup doğruldu. Bu seferkinde mesafe vardı. "İyiyim Madam Esme, siz nasılsınız?"

"Ben de iyiyim sağ olun."

Esme kocasının nazikçe çektiği sandalyeye oturdu. Elindeki çantayı masaya bıraktı. Yuvarlak yemek masasında şimdi kocasının bir yanında o diğerinde sarı cadı vardı ve Esme onların arasına oturmamak için kendini zor tutuyordu. Hiçbir fırsatı kaçırmıyordu pis cadı.

Yemek başladı. Esme Rüzgâr'a yaklaşıp "Yalnız olacağımızı sanıyorum ama hiç kalamıyoruz, işi eve de mi taşımaya başladın? Yani otele..." dedi biraz kırıkça. Rüzgâr karısına yaklaştı. Kolunu sandalyesinin arkasına dayayıp, "Affedersin canım, yeni bir anlaşmanın ayağındayız, ya işte kalıp çalışacaktık ya da senin yanında olacaktık..." Gözleri hafifçe devrildi. Kirpiklerinin arasından kömür gözleri ışıldayarak kara elmas misali göründü. "Ben seni özlediğim için bunun daha iyi olduğunu düşündüm. Hem seni görürüm hem de işim hallolur diye. Sana söylemeyi unuttum aslında sana bunu söylemek için aramıştım... Sonra seni otelde aramaya dalınca aklımdan çıktı. Hani arkadaş bulmuştun işte o ara." Esme'nin gözleri ışıldadı anlığına ama sonra suratını asarak küs gibi mırıldandı.

"Bence sen kendini avutuyorsun, kocaman bir haftada seni hiç görmedim -neredeyse- benden özellikle kaçıyor gibiydin. Durum böyleyken özlediğine inanmam çok komik olur değil mi? Benden kaçtığına inanmam daha kolay ve doğru gözüküyor."

Rüzgâr karısının sallandırdığı dudaklarını fark edince onları kendi dudaklarıyla düzeltmemek için başını aşağı eğdi. Kulağına yaklaşıp nefis kokusunu içine çekti. Esme onun yaklaşmasıyla kucağındaki elleriyle eteğini sıkıca kavrayıp bekledi. Gözlerini kapatıp rezil olmak istemiyordu ama hantal gözkapakları kapanmak için onunla savaşıyordu. Kocasının ılık nefesi gerdanına ılıcakça çarpınca elinde olmadan ürperdi. Dudakları kulaklarına değecek kadar yaklaşınca kalbi atmayı kesti.

"Kabul ediyorum belki biraz kaçmışımdır ama bunda senin payın büyük biliyorsun! Tek sebep sensin." Sesi kısık ve iç gıcıklayıcıydı.

Söyledikleriyle Esme'nin kalbine bir taş gelip oturdu. Ne yani artık sıkılmış mıydı ondan? İstemiyor muydu? Suratı asılırken kırgın bakışlarını kocasına çevirdi. Güzel yüzü gölgelenmiş, bakışlarındaki pırıltıların feri sönmüştü. Rüzgâr devam etti: "Aynı yatakta, aynı odada kalıp da sana dokunmamak o kadar zor ki, yanında kaldığım her an verdiğim sözden dönme noktasına geldiğimin farkında değilsin! Azap çekiyorum görmüyorsun! Kendimi ne kadar zorladığımın, hatta sana sahip olabilmek için yalvarma noktasına geldiğimi fark etmiyorsun. Esme... Sana sahip olmadığım için ne hale geldiğim hakkında hiçbir fikrin yok."

Esme'nin gözleri irileşti ardından içi tekrar ışıldamaya başladı. Bu kadar arzulanmak hem nefes kesici hem de ürkütücüydü. Dudakları kedi gibi yukarı memnunca kıvrılırken, sevincinin sesine yansımış hali genç adamın kulağına ulaştı. "Yani tek sebep benim öyle mi?"

"Kesinlikle. Başka ne olabilir!" Rüzgâr dudaklarını kulağına dokundurup hafifçe sürttü. "Şimdi bile her an seni odaya çıkarabilirim biliyorsun değil mi? Bunu bilerek yapıyorsun?" Esme geriye çekildi. İstediğini almanın zafer sarhoşluğu üzerine oturmuştu. "Sana yaptığım neyse, onun hakkında hiçbir bilgim yok." Gözleri masumlukla açıldı. "Ben bir şey yapmıyorum. Dokunmuyorum bile sana... Bence kendini bu kadar kasma rahat bırak..."

Rüzgâr daha fazla dayanamadı onun bu saf halleri, masum bakışları onu bitiriyordu. Beline elini atıp tenine dokunurken hafifçe kendine çekti. Biraz yaklaştırıp temas kurdu yanağına dudaklarını dokundurdu. "Bundan emin misin?" dedi çarpık gülümsemesiyle göz kırparak.

Esme'nin bakışları alev aldı. Onun sert erkeksi ve özlem duyduğu biçimli dudaklarına kaydı. İçinde bir ateş baş gösteriyordu kurumuş dudaklarını yaladı. Rüzgâr da şimdi tam olarak o dudaklara bakıyordu.

"Rüzgâr bu anlaşmayı Medisoun'la mı yapacağız yoksa şirket sahibiyle mi?"

Adam bakışlarını karısından zor da olsa kaçırıp yanındaki kadına döndürdü. Yoksa kimseye aldırmadan onun dudaklarına sahiplenecekti... Lizza yemeğinden bir parça kopardı. Tabağındaki et yemeğini, kırmızı rujun sardığı beyaz dişlerine sıkıştırıp, seksi bir biçimde çiğnemeye başladı. Lâkin Rüzgâr kendi önündeki yemekle ilgilenerek "Evet, Medisoun'la yapacağız, sonuçta işlerin başına o geçmiş artık. Babası piyasadan çekilmiş, şirket onun himayesinde."

Lizza şarap kadehine eline alıp başını yana çevirdi. "Bunu ne ara öğrendin, daha bir saat önce telefonda konuştum onunla ama bana bundan hiç bahsetmediler!"

Rüzgâr arkadaşça göz kırptı. "Meslek sırrı! Şirketin % 49'u onun, babası tam yetki vermiş." Bu iş konusu iyi olmuştu, en azından onu yatıştırmaya başlamıştı. Esme'nin varlığını hissediyordu yanında illaki; fakat aklını da şu anda işe verebiliyordu.

Esme yemeğin geri kalanını onların iş konuşmaları ve Lizza'nın altan alta attığı şuh kahkahaların eşliğinde yedi. Onun her gülüşünde, Rüzgâr'ın ona her tebessüm edişinde, elindeki kadehi kafasında kırmamak için zorlanıyordu. Rüzgâr da zaten kendini iş konuşmaya öyle kaptırmıştı ki masanın altından elini tutmasa, onun varlığını bile unuturdu kesin. Esme elini ondan çekip masaya koyunca Rüzgâr kısa bir an bakıp göz kırpmış, sonra da bakışlarını tekrar konuşmaya çevirmişti. Cem de onun gibi Lizza'nın ağzından çıkan her kelimeyi ilgiyle dinliyordu şimdi. Bu işlerden anlamadığı için kendine ne kadar çok kızıyordu. Yanlarında tam kara cahil kalıyordu işte, tam da Lizza cadısının istediği gibi.

Dalgınca piste dans edenleri seyrederken, aldığı nefesi sıkkınca dışarı saldı. Rich'in masadaki bıçağıyla oynadığını fark etti. Ona doğru yaklaşıp, "Ne güzel dans ediyorlar değil mi?" diye masumca söyledi. Rich bakışlarını piste çevirip baktı, kafasını geri çevirdiğinde gözleri parlayarak; "Dans etmek ister misiniz Madam?" dedi kibarca.

Esme elindeki kadehi masaya bırakıp kocasına baktı. Lizza'nın gösterdiği dosyaları inceliyordu büyük bir ciddiyetle. Bakışlarını tekrar Rich'e çevirip "Memnuniyetle bayım." dedi. Yerinden usulca kalkıp piste yürümeye başladı.

Rich ona elini uzatınca Esme kibar bir reveransla elini uzattı. Rich elini beline mesafeli bir tutuşla uzatıp "Reverans yapabildiğinizi bilmiyordum!" Esme narin elini onun omzuna kibarca koydu. Başını geriye atıp "Birkaç defa burada tanık olmuştum, genç bayanlar yapıyorlardı, çok hoşuma gitti." diye bilgilendirdi dürüstçe. Rich ona göz kırparak gülmeye başladı. "Keşke sorsaydın onlara. Bu zamanda bir tek hoşlandıkları erkeklere reverans yapıyorlar."

Esme kızararak gözlerini süzdürdü utangaçça "Ah, affedersin, bunu bilmiyordum. Umarım yanlış bir intiba bırakmadım sizde, bunu istemem." Rich onun kızardığını fark edince, "Korkmayın sizin birbirinize ne kadar âşık olduğunuzu görmesem düşünürdüm ama sen seven bir kadınsın, bunu yapmazsın ve ben kocandan fena halde tırsarım." Gözlerini ilgiyle süzüp ciddi bakışlarına uymayan alaylı sesiyle mırıldandı. "Sen çok farklı birisin, bu devirde kızaran birilerini bulmak çok zor." Esme kızarsa da tebessüm edip utangaç yanını bastırdı. "Siz de bunu söyleyecek kadar açık sözlüsünüz bayım, şimdi kesin morarmışımdır zaten... Siz de biraz centilmen olun susun da, ben de böyle domates olmayayım..." Dudaklarına ılık bir tebessüm konurken, sesi tatlılıkla yayıldı.

Bir müddet şakalaşarak dansa devam ettiler. Rich ciddi bir ses tonuyla, "Biliyor musun? Rüzgâr'ı iki senedir tanırım. Onun hep sert ve ürkütücü olduğunu düşünürdüm hâlâ öyle düşünüyorum gerçi... Şirkete

gidince başka bir adam oluyor fakat ne zaman onu senin yanında görsem tanıdığım adamdan eser bulamıyorum. Bunu nasıl yapıyorsun?"

Gözleri masumlukla açıldı. "Ben bir şey yapmıyorum, o hep aynı Rüzgâr." dedi kendini savunmaya çalışarak. Cidden öyleydi, ona göre. "Sen hiçbir şeyin farkında değilsin değil mi?" Esme omuz silkip bakışlarını masaya çevirdi. Bir süre masayı izleyerek dansa devam ettiler. Gözleri öldürücü koyuluklarla dolarken, bakışları masada kızgınca geziniyordu. O sarı cadının Rüzgâr'a fazlaca yaklaştığını fark etti. Neredeyse ağzına girecekti ve kocası da buna hiç ses çıkarmamış, gösterdiği şeye bakmıştı. Onların ofiste de böyle olduğunu düşündü bir anda ve kanı kaynamaya başladı. Sinir beynine sıçrarken öfkeli bakışları kısıldı. Rich'in elindeki ufak eli kasıldı.

"Senin o çalı süpürgesi saçlarını elime dolamamı hızlandırıyorsun sarı cadı... Sarı kafanın kopması yakın." diyerek hiddetiyle kendini harmanlayıp, öfkeyle homurdandı.

"O zaman hapse girersin, kocan da sensiz kalır ve biz yine o korkunç Rüzgâr'ı çekmek zorunda kalırız, hoş zaten işte hâlâ aynı ama en azından dışarıda farklı." dedi Rich kırık Türkçesiyle.

Esme afallayan bakışlarını genç adama çevirip pistte bir an durakladı. Gözbebekleri şaşkınca titreşirken, kirpikleri kırpıştırmaya başladı. Onun Türkçe bildiğini bilmiyordu. Dalgınca homurdandığı şey yüzünden şimdi fena hâlde hem utanıyor, hem de kızarıyordu. Mahcupça bakıyordu gözlerine. Adamın kuzenine yapmayı düşündüğü cinayet senaryolarını ilk elden açıklamıştı serinkanlı katiller gibi.

"Sen Türkçe biliyor musun?"

"Biraz. Hımm, siz de var deyim, çat pat ama düşünerek konuşunca hata sıfır oluyor."

Esme çekinikçe "Affedersin! Gerçekten bunları duymanı istemezdim. O senin kuzenin... Çok ayıp ettim ve gene pot kırdım."

"Üzülme, her zaman ki Lizza işte. Bu sefer sert kayaya çarptığının farkında değil hepsi bu. Ona haddini bildirebilirsin... Ben yanında yokken." Esme önce şaşkınca ona baktı. Sonra Rich göz kırpınca tebessüm edip rahatladı. Ta ki kulağına gelen sesle kıkırdaması yarım kalana kadar.

"Karımı alabilir miyim?"

Rüzgâr ateş saçan bükülmez çelik gibi koyu hükümsüz bakışlarını Rich'e çevirmiş, tepeden hükmedercesine katıca bakıyordu. "Karımı diyorum, alabilir miyim?"

Afallayan Rich elini belinden hemencecik çekerken, Esme öylece kalakalmıştı pistin ortasında. Rüzgâr genç adamın üzerinden menfi derecede kararlı kat'i bakışlarını çekip onu hızla kendine, hiç de kibar olmayan bir tutuşla göğsüne yasladı. Vücutları kabaca birleşip, sıcak-

lıkları birbirini harlanarak sardı. Rüzgâr'ın kasılmış vücudunu genç kız yumuşacık teninde hissedebiliyordu.

Başını aşağı eğip kulağının dibine kabaca katılaşmış ödün vermeyen bir öfkeyle tısladı. "Sana... Ondan... Uzak durmanı söylediğimi hatırlıyorum!" Dişlerinin gıcırtısı yüzünden Esme çekinikçe gerilemeye çalıştı. Rüzgâr onu daha çok kendine çekip hapsetti. Ondan ne zaman sonra ilk defa korkmaya başlamıştı. Nefesi hızlandı. Esme de sinirle etrafa bakınıp gözlerini kocasına çevirdi, gözbebeklerinden kirpiğinin ucuna kadar titreşerek bakıyordu ürkek bakışları. "Ne yapıyorsun, herkes bize bakıyor? Bu duruş çok samimi." dedi utangaçça başını yana çevirip.

Kısa zaman etrafta dolanan bakışları tedirgindi ne var ki kimse fark etmemişti hallerini. Rüzgâr'ın ateş saçan gözleriyle birleşince yutkundu. Kaşları öyle çatılmıştı ki, gözlerini kıyısındaki mimik kırışıklıkları gözüküyordu. Tekrar yutkunup güç aldı.

"Sadece bir danstı. Bu kadar abartacak bir şey yoktu. Niye kızdın bu kadar?" Rüzgâr alayla yapmacık bir şekilde gülümsedi fakat gergin sert dudakları bunun aksini gösteriyordu. "Sadece bir dans için fazla samimi gözüküyordunuz? Adam neredeyse ağzına düşecekti. Senin de buna müsaade ettiğin gün gibi aşikârken, ona karşı da pek bir farklı değildin... Kızarıp bozarıyordun sürekli... Sana ne dedi de bu kadar utandıracak kızardın?" Rüzgâr'ın içinde kabaran azgın hiddetinden sebep, belindeki eli kasılmıştı. Sanki içindeki kan, ateşten demir gibi yakıyordu tenini. Hele onların dansa kalktığını fark ettiği an, ortalığı dağıtmayı istemişti. Bir de Esme'nin onun dediklerine utana sıkıla kızarması, bu şerefsiz ne söylüyordu ki karısını kızartıyordu? Esme'nin nelere tepki verdiği o çok iyi biliyordu.

Esme onun sert tutuşundan rahatsız olunca, ürkekçe kollarından çıkmak için elini kocasının göğsüne dayadı. Onu ileri doğru itmek istedi ama başaramadı. Bir milim bile oynatamadı iri bedenini olduğu yerden. O da sinirle fısıldadı. "Bırak beni, dans etmek istemiyorum."

Rüzgâr'ın çenesinde bir seğirme olurken, gözleri koyuldu. Bu hali genç kadını korkuttu, eski Rüzgâr gibi bakıyordu. Merhametsiz ve soğuk... "Neden, partnerini mi beğenmedin? Az önce pek de güzel yapıyordun dansını... Adamın içine düşerek!"

Esme sinirle derin derin soludu. Yüzünden rengi çekildi. "Sen-sen ne demek istiyorsun? Ben kimseyle flört falan etmedim, sadece bir danstı... Kahrolası bir dans!" Gözleri cam bilyeler gibi parlamaya başlamıştı. Dili sanki ağzının içinde şişiyordu.

"Sen her önüne gelenle böyle dans ediyorsan işimiz var, adama yapışmıştın fark etmediğimi mi sanıyordun?"

Yutkundu. Bu itham çok ağırdı. "Sen aşağılık herifin tekisin. Ağzından çıkanı kulağın duymuyor. Ben senin karınım." Gözbebekleri

doldu. Bu da neydi şimdi? Onu neyle suçladığının farkında değil miydi bu adam? Onuruna ya da kendi iffetine kötü bir şey yapmamış gibi nasıl davranırdı?

"Bunu hatırladın mı? Hâlbuki pek öyle durmuyordun?"

"Sen bana ne demeye çalışıyorsun? Ben bayağı birisi değilim, kendimi her önüme gelenin kollarına atmıyorum. Lafını bil!" Kızgınca kollarından kurtulmaya çalıştı. Gözleri dolmuş, sesi bitaptı. "Çek pençelerini üzerimden, bırak beni gitmek istiyorum."

Rüzgâr onun elinden kaçmak istemesine daha da sinirlendi. Tutuşu sertleşti. Onu kendine, kıpırdamaya yer bırakmayacak kadar serçe çekti. "Az önce onunla çok da rahat dans edebiliyordun." Kaşlarını sanki daha fazla çatabilecekmiş gibi iyice çattı. Alnı kırıştı ve muhtelitçe bakmaya başladı. "Hem ben sana öyle demedim, 'arsız' gibi bir cümle çıktı mı ağzımdan ya da flört..."

"Bana sürtük gibi davranamazsın. Söylemekle ima aynı şey! Bana öyle baktın. Kötü bir şey yapmışım gibi."

"Lanet olsun, öyle davrandığım yok! Baktığımda..." diye tıslarken sesi dişlerinin gıcırdamasına karıştı.

"Ne dediğin umurumda değil, sen bana güvenmiyorsun? Az önce hatta tam da öyle davrandın. Sen beni itham ettin. Lanet olsun, güvenini sarsacak hiçbir şey yapmadım. Senin aklına şüphe düşürecek davranışlarda bulunmadım. Edepsiz değilim ben." Gözlerindeki yaşlar iyice doldu ve dışarı doğru sızmaya yer aramaya başladı. "Bırak beni, bırak, dokunma..."

Rüzgâr'ın çatık kaşları bir anda yukarı kalktı. Duruşu ve bakışları değişti. Esme'nin dolu dolu olan gözlerini görünce, ne kadar ileri gittiğini fark etti. Bunu istememişti. Fakat artık her şey için çok geçti. Lanet olsun onu kırmıştı hem de ağlatacak kadar, bir kıskançlık yüzünden gözlerini kan bürümüştü. Başını aşağı eğip alnını alnına dayadı, az önceki sert sesinde yumuşama olmuş, kasılan bedeninden eser kalmayarak devam etti: "Özür dilerim, ben..."

"Dileme... Artık yapıp edip özür dileme..."

Esme'nin yanağından aşağı bir damla süzülürken "Bırak beni, bana dokunmanı istemiyorum, yoksa bağırırım." dedi kısık sesle istikrarla tehdit ediyordu.

"Sana zarar vermek istemedim. Kalbini kırmak da..."

"Verdin. Bir zaman sonra ilk defa senden gene korktum, eskisi gibi baktın, konuştun... Eskisi gibi dokundun, hakaret ettin. Bana dokunmanı istemiyorum. Ne olur bırak gideyim!" dedi yalvarır gibi bir sesle aman dilendi. Aslında şu anda korkmuyordu fakat ağlayıp rezil olmak istemediği için böyle bir şeye sığınıp söylemiş bulunmuştu. Biliyordu şimdi onu bırakmazdı.

Rüzgâr hiç istemese de belindeki elini gevşetti. Korkmuştu. Ona alışmaya başlamışken, bir sürü yol almışken bir kıskançlıkla her şeyi alt üst edip, onca şeyi başa sarmaya yetmişti.

Lanet olsun!

Bağıracağından korktuğundan değil, onu kırmaktan korktuğundan ellerini üzerinden çekti. Esme elinin tersiyle yanağından süzülen asi damlayı silip "Sen tam bir pisliksin. Uzak dur benden!" Gözlerini öfkeyle devirdi. "Bir daha asla dokunma bana! Asla!" diyerek yanından ayrıldı. Rüzgâr'ın boşta kalan eli yumruk oldu. Dişleri kasıldı. Esme masaya yaklaşıp çantasını aldı. Cem'e bakarak; "Benim başım ağrıyor Cem, sonra görüşürüz." dedi kalınlaşmış sesini saklayamadan... Bakışlarına yalandan bir gülümseme yerleştirip dudaklarına ulaşmayan tebessümüyle masadakilere baktı. Sesinin duru çıkmasını umarak "Hepinize iyi geceler, başım çok fena ağrıyor." diye kendini açıkladı. Rüzgâr yanına gelip arkasında durmuştu. "Seni odaya kadar götüreyim." dedi. Esme ona doğru hışımla dönüp yaklaştı, başını uzatıp kısık sesle tısladı. "Aklından bile geçirme... Yanıma yaklaşma, yoksa burayı birbirine katarım, başına yıkarım." diyerek yanından uzaklaştı. Rüzgâr karısının sinirle gidişine, arkasından donukça bakakaldı. Biliyordu şimdi gitse, her şey daha da kötüleşecekti... Ve o sinirlenince diline hâkim olamıyordu. Esme hırçınlıkla odanın kapısını çarparak kapatıp, elindeki kartı duvardaki yerine taktı ve ışıklar yandı. O sinirle elinin tersiyle gözlerini silip çantasını koltuğa savurdu. Hızla yatak odasına geçip yatağa uzandı. Bacaklarını karnına çekip, ellerini dizlerine sardı. Gözünden birbiri ardına duru yaşlar damlarken, omuzları sinirle ve hıçkırıkla kalkıp iniyordu. Bir müddet öylece ağladı.

Sonunda kendinde kalkacak kadar güç bulunca duşunu alıp gecelik takımını giydi. Yatağın üzerindeki örtüleri katlayıp kenara aldıktan sonra içine girdi. Daha başını yastığa koyduğu an, kapının açılıp kapandığını duydu. Kafasını kapıdan diğer tarafa çevirip gözlerini kapadı. Onunla konuşmak istemiyordu. Ona kızgındı hem de çok kırgındı. Nelerle suçlamıştı. Bazen tam bir odun oluyordu. Bir de kendine diyordu dilinin ayarı yok diye... Rüzgâr onun uyumadığını, sinirle inip kalkan omuzlarından anlamıştı. Yanına yaklaşıp yatağa yanına uzandı. Beline sarılıp kafasını ona doğru eğdi. Esme kollarında debelenince kızgınca buna aldırmadı. Kendine daha çok çekip kollarından kaçmasının önünü kapadı. Çenesini omzuyla boynunun arasına gömdü.

"Özür dilerim sevgilim. Ben daha önce hiç böyle olmamıştım. O adama güldüğünü görünce, kanım kaynadı. Başkasına öyle içten gülmene dayanamam... Nefes alamadım. Belindeki elini zaten saymıyorum... O anda orayı yıkmak, yok etmek istedim. Biliyorum seni boş yere kırdım fakat sana benden başkasının dokumasına dayanamıyorum. Buna tahammülüm yok. Kazara bile dokunsalar, dokundukları eli kır-

mak istiyorum. Bir de sen kızarmaya başlayınca, senin nelere tepki verdiğin aklıma geldi ve...?"

Esme'nin tazecik kızarmış yanağından bir damla yaş daha yuvalanırken salınarak, usulca geriye çekildi. Taviz vermeyen yapısıyla ondan uzaklaşmak istedi. Rüzgâr'ın tutuşu sıklaştı, sırtı onun sert göğsüne kabaca dayandı.

"Lütfen bunu yapma! Bu kadar mesafe kat etmişken, araya tekrar duvarlar örme! Seninleyken sensiz kalmak zaten zor, bir de eskiye dönüş yapma... O duvarların arkasında nefes alamıyorum... Bize bunu tekrar yapma."

"Benim bir şey yaptığım yok, ona kızardım çünkü yanlış bir şey söyledim, elimde değildi utanmıştım. Sen ne yaptın? Hemen beni suçladın. Başkalarının kucağında dolaşırmışım gibi davrandın."

"Ben sana güveniyorum... Sadece sinirlenince saçma sapan konuştum. Özür dilerim!"

"Sen hep dönüp dolaşıp, o duvarın sınırlarında kalıyorsun. Rüzgâr, içeri giremiyorsun. Girsen de, o çatlakları daha kalın tuğlalarla örüyorsun. Kal zaten... Artık senin içeri girmeni istediğimden emin değilim! Hatta seni... Seni... İstemiyorum!" Ve dilini ısırdı sinirle genç kız, bunu nasıl söylemişti? Daha ağzından döküldüğü an acıyla kasılarak pişman oldu.

Rüzgâr'ın belindeki eli kasıldı. Ne var ki hiç istemese de eskiye tekrar dönmüşlerdi. Başını sinirle kaldırıp Esme'yi seri bir hareketle sırtüstü yatırdı. Üzerine ağırlığını vererek onu altında hapsetti. Bakışları kararmış ve kuzguni kaşları çatılmış, sert dudakları zalimce duruyordu. Esme debelenerek onu üzerinden itmeye çalışınca, ellerini bileklerinden yakaladı, başının üzerinde birleştirince kıpırdayamadı. Gözleri ürkekçe bakarken, altdudağı rehavetle titriyordu.

"Ne oldu vaz mı geçtin iyi olmaktan? Yine eski Rüzgâr olmaya mı karar verdin? Hadi ne duruyorsun yap ne yapacaksan! Bunca zaman rol yaptın değil mi? Beni kandırdın, oyun oynamak istedin. Benimle kedinin fareyle oynadığı gibi oynadın! Senden nefret ediyorum, iğrençsin. Artık yüzünü bile görmek istemiyorum."

Rüzgâr'ın sinirden gözleri koyulup, kan çanağına döndü. Dudakları öfkesinden düz bir çizgi halini alırken, "Yeter!" diye dişlerinin arasından bağırdı biraz yüksek perdeden. Esme onun bağırmasıyla sıçrayarak gözlerini kapattı. Nefes alamıyordu. Tüm bedenindeki güç çekildi. Vücudu korkuyla kasıldı.

"Anlamıyorsun değil mi? Senin için kendimden ödün verdiğimi, nelerle savaştığımı anlamıyorsun? Lanet olasıca görmüyor musun, kendimden vazgeçtim? Ben... Herkesin çekindiği kocaman adam, artık eski ben değilim. Senin gibi dengesiz birisinin elinde kuklaya döndüm. Bu hayatta yapmayacağım ne varsa yapmaya başladım. Sınırlarımı

zorladım, kendimden geçtim. Sırf sen mutlu ol diye. Sen ve o bencil kafan bunları anlamazsın! Sabırlı olayım diyorum, susayım diyorum, unutturayım diyorum ama yeter anlıyor musun? Unutmayacaksın değil mi, hiçbir zaman unutturmayacaksın? Her tartışmada yüzüme vuracaksın! Kızdığında canımı yakacaksın! Beni nasıl kanatacağını iyi biliyorsun... Aferin! Asıl sen benimle dalga geçiyorsun. Zevk mi alıyorsun, onu elimde kuklaya çevirdim diye? Vazgeçtim. İstemiyorum artık. Ben senin oyuncağın değilim..."

Esme'nin kabine bir ateş gelip oturdu. Canı açıyor nefesi kesiliyordu. Kalbindeki kırıklar, cam parçaları gibi içini kesiyordu. Gözlerini zorlayan yaşları geri tepip, titrekçe çıkan -hatta hiç çıkamayan- sesiyle gururunun esiri olarak konuşmaya çalıştı. "Senden bunları ben istemedim, ne yapıyorsan sen kendin yapıyorsun. İstemiyorsan yapmasaydın. Seni zorlamadım? Sanki ben istedim! Senin tek istediğin vücudum ve cinsel açlığını doyurmak... Bu kadar sıkıldıysan git başkasında doyur kendini, benden uzak dur. Yorulmuş, sıkılmış... Bunu sen yaptın zaten. Lanet olsun sana defol git o zaman!" Daha söylediklerinden; ağzından çıktığı an pişman olacağını bildiği halde, hiddetini durduramıyordu.

"Sen tam bir..." derken adam dişlerini sıktı başını sallayarak, dilinin ucuna gelen tüm o sözcükleri yuttu. "Neyim ben söyle, hadi, söylesene...?" diye bağırdı kıza. Kız başını yana çevirdi. Onun gözlerindeki kırgınlıkla hayli yatışmış olduğunu hissetti.

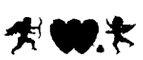
"Bazen kendimi anlayamıyorum. Seninle boşa savaşıyorum, olmadığını, hiçbir ilerleme kaydedemediğimizi görerek... Dediğin gibi Esme, zorlamaya gerek yok! Bırakalım dağınık kalsın! Benim istediğim... Boş ver senin duvarlarına çarpa çarpa yaralanıyorum. Ödün veriyorum. Hem de ne için, bunları görmeyen biri için!" Ellerini bileklerinden çekip, sinirle üzerinden bir çırpıda kalktı. Yataktan hışımla aşağı inip kapıya doğru yöneldi. Kapıdan çıkarken durup başını yana çevirdi. Omuzlarının üzerine yıktı fakat genç kıza bakmadı. "Yarın hafta sonu, müzeleri gezmeye karar vermiştik." Gücenmiş gözleri çok yalnız gözüküyordu.

Esme hâlâ olduğu yerde yan dönüp, ellerini gözünün önünde birleştirmiş sessizce ağlıyordu. "Gelmiyorum, sen sevgili Lizzan'la git, benden bir halt olmaz nasılsa." Daha söylediği an bu fütursuz sözlerinden dolayı hemen pişman oldu.

Rüzgâr ona aldırmadan "Kendin bilirsin." deyip katı bir sesle kapıyı çarparak odadan ayrıldı. Esme yumruk yaptığı elini ağzına tıkadı. Dişleri kesene kadar ısırarak bağırdı. Bu dili yine bir çuval inciri hışır etmişti. Yatakta oturur vaziyete gelip sinirle yastıkları yumruklamaya başladı. Nefesi kesilene, gücü tükenene kadar kendiyle savaştı...

"Sıkılmış mış, gıcık, odun herif! Sanki ben dedim bana âşık ol diye. Lanet pislik!" (Tecavüzcü!) bu kelimeyi söylemeye dili varmıyordu.

Ona böyle hakaret etmeye artık içi el vermiyordu. Kendini yatağa atıp sinirle dudaklarını büzdü. "Seni sevdiğimi görmüyorsun değil mi, pis odun?" diye dudakları kasılarak söylendi: "Sana nasıl âşık olduğumu fark etmiyorsun? Seviyorum seni hayvan! Katilini seven aptallar gibi, aşığım sana! Ölüyorum!"

Elindeki bardağı uzun bar tezgâhının bir ucuna doğru iterek, ustaca barmene yolladı. Yorgun bakışları, dağılmış saçlarıyla bitkin duruyordu. Esme'yle savaşmak onu bitkin ve bitap bırakıyordu. Elini tekrar dağıttığı saçlarında gezdirdi, dağıttı bıkkınca. Lanet olsun her şey mi üzerine gelmek zorundaydı? Çatallaşan sesiyle işaret parmağını kaldırarak, "Bir tane daha, sek olsun. Bardağı da doldur, yarım bırakma." dedi uyarıcı bir tonda. Barmen kafasını sallayıp bardağa yeni içkiyi koydu. Yanına yaklaşıp önüne çekingence koydu. Artık barı kapaması lazımdı ama bu kabadayı adamdan çekindiği için barı kapayamıyordu. Sakince ona hizmet ediyordu. Rüzgâr içkiden bir yudum alıp tezgâha geri bırakınca, parmaklarını bardağın ağzında dalgınca gezdirmeye başladı. Uzun parmakları dudaklarının ıslattığı yerde gezerken, gözleri de parmaklarını takip ediyordu.

"Bana da ondan, sek olsun lütfen."

Yanında beliren şuh sesle, Rüzgâr başını eğdiği masadan kaldırıp o tanıdık sese bıkkın yüzünü çevirdi. Bakışları genç kadınla kesişti. "Senin ne işin var burada bu saatte?"

"Senin ne işin varsa ondan!" dedi gizemli bir tonda.

Lizza ona ışıltılar saçarak bakıyordu. Elini ahenkle kaldırıp saçını geriye işveyle savurarak, yanına davet beklemeden oturdu. Kendini ona yaklaştırıp arsızca sokularak elini omzuna doğru götürdü. Parmakları siyah cekete değince kendini ona yaslayıp göğüslerini bilerek adamın koluna sürttü. Ceketinin üzerinde parmaklarını gezdirirken tüy gibi, dudaklarını seksice kıvırdı. "Burada tek başına kalman çok kötü, senin gibi biri yalnız kalmamalı. Arkadaşa ihtiyaç duyduğunda bana da haber verebilirsin bunu biliyorsun!" Dudaklarını işveyle yalayarak "Bunu büyük bir zevkle yaparım, istemen yeterli!" Sesindeki gizem tuhafça titreşti. Muhtelif yerlerini öne çıkardı.

"Benim gibi biri yalnız kalmaya mahkûm oldu, ayrıca ben halimden gayet memnunum." dedi Rüzgâr içkisini yudumlarken, bardağın kıyısından genç kadına baktı. Gözlerini feri sönmüş, kaşları çatık kalmaktan iki kaşı ortasında izler oluşmuştu.

Lizza dudaklarını büzerek, sakin bir ifade takındı. "Ne tesadüf ben de yalnızım ve çok mutsuz, birilerinin arkadaşlığına fena halde ihtiya-

Alien

cım var. Biliyorsun bu zamanda iyi bir partner bulmak zor oluyor, hele sizin gibileri kalmadı desek daha yakın olur."

Rüzgâr bakışlarını genç kadının yakası açık gömleğinin düğmelerinde gezdirdi. Kumaşın arasından görünen nefes kesici görüntüye bakarak, içkisini yudumladı. Dudağında kalan damlayı yalayıp "Ben evliyim." dedi gözlerini ayırmadan. Lizza dudaklarını yukarı kıvırıp ona doğru eğildi. "Ben de iyi sır tutarım." dedi ayartıcı sesiyle şuhça fısıldayarak.

Rüzgâr'ın bakışları genç kadının yüzüne tırmanınca, bardağındaki son yudumu da içti. "Bu yanlış olur." Bardağı tezgâha koyup, bar taburesinden kalktı. İçtiği fazla içkiden sendeleyince Lizza onun kolunun altına girip destek oldu. "Bence doğru diye bir şey yoktur, eğri de bir çizgidir ve isteyince doğrultulur. Yanlış yapmayan doğruyu göremez... kıymetini bilemez. Belki senin doğrun benimdir, belki de yanlışın olurum." dedi sinsice gülerek. Rüzgâr elini onun omzuna atarak kendine çekti. Kafasını yaklaştırıp kulağına doğru soluyarak "Ağzın ne kadar sıkı?" dedi ifadesiz bir sesle kabaca, Lizza gülerek parlayan gözlerini ona çevirdi. Beklediği an sonunda gelmişti. Bu kadar sabretmesi bile mucizeydi ona göre. "Kepenk kapatacak kadar." Rüzgâr genç kadına yaklaşıp dudağına doğru soluyarak bu seferde, "Deneyebilirim sanırım tüm sınırları yıkmayı." dedi boğuk bir sesle. "Sır saklayabiliyor musun, öğrenmek lazım değil mi?" diyerek edepsizce göz kırptı.

27. Bölüm

Ne kadar bağırsa da sesi çıkmadı. Ellerini uzattı onların gidişine engel olamadı. Gözleri zorlayan gözyaşlarıyla, nefesinin yettiği tüm gücüyle bağırdı. Ne yaparsa yapsın sesi bir türlü çıkmıyordu. Sanki biri sesini ondan çalmıştı. Lanetler okudu ikisinin ardından, hem onlara hem kendine dizlerinin üzerine yere çöküp çığlık çığlığa ağlamak istedi ama yapamadı.

Rüzgâr yerinden aniden yatağın sarsılmasıyla doğruldu. Başta, deprem oluyor sanıp panik yaptı. Sonra fark etti ki sebebi çok farklıydı. Bakışları endişeyle karısına kaydı. Yatağın içinde debelenip duruyordu. Belli ki kâbus görüyordu. Eli yüzü ter, su içinde kalmıştı. Yanaklarından da yaşlar süzülmeye başlayınca, elini omzuna koyup onu korkutmadan uyandırmaya çalıştı. Nazik davranmaya çalıştı elinden geldiği kadar. Şefkat kokan ihtiyatlı sesiyle; "Esme uyan. Canım uyan... Kâbus görüyorsun!" Bakışları karısının yüzünde endişeyle gezerken, onun ıslanmış kirpikleri aralayıp nemli gözleri gözükünce bir anda içi rahatladı. Tam ona sarılıp 'geçti' demeyi düşünüyordu ki, o hıçkırıklar arasında yataktan diklendi.

Gözlerinden akan yaşlardan görüş alanı kapanırken ne ara yumruk yaptığını bilmediği ellerini, onun göğsüne doğru savurarak bağırmaya başladı. "Aşağılık, gittin değil mi? Ben dedim diye pislik, lanet herif, sen ne biçim birisin, gözlerimin içine baka baka yaptın..."

Rüzgâr onun ellerini bileğinden yakalayıp şaşkınca bakışları arasında kendine çekti. Neler oluyordu böyle bu kıza?

"Nereye gittim ben? Bir yere gitmedim Esme kâbus gördün aç gözlerini de bana bir bak. Buradayım yanında bak."

Esme debelenmeyi bırakıp sıkıca yumduğu gözlerini onun sesine itaat ederek açtı. Rüzgâr ellerini uzatıp gözlerini kurularken, o burnunu çekerek hıçkırıkların el verdiği kadarıyla konuşmaya çalıştı: "Gitmedin mi?" dedi çocukça bir saflıkla dudaklarını büzerek kısık çıkan sesiyle. "Gittiğini gördüm!" Saçma sapan bir tutumla kocasına yaklaşıp koklamaya başladı. Rüzgâr'ın kaşları çatılırken, "Ne yapıyorsun Esme, neyi arıyorsun üzerimde?" dedi Rüzgâr onun bu garip hâlinden hiçbir şey anlamıyordu. Biraz öteye ittirdi.

Esme yatakta iki dizinin üzerine otururken, koluyla gözünü kurulayıp "İçki içtin sandım, kokmuyorsun!" diye çocukça bir saflıkla mırıldandı.

"Ne içkisi, sen iyi misin? Biraz dolaşıp geldim, sen uyuyordun ben de yatıp uyudum. Biraz tartıştık diye kendimi içkiye gömmemi mi

Alien

bekliyordun? Sen bunu her yapışında içersem, ayık gezmeye biraz zorlanırım(!) hatırlarsan..." Rüzgâr'ın kaşları çatıldı iyice, sesi ifadesizce çıkarken ona düz bakışlarını dikkatle dikti. "Sen ne gördün rüyanda bu kadar etkilenecek, ben mi öldüm, yoksa başka bir şey mi?" Kararlı bakışları karısının yüzünde geziniyordu.

"Allah korusun!" dedi genç kız bunu düşünmek bile içini acıtıyordu. Ölüm lafını ona yakıştırmazken, bunu söylemesi yüreğini yaktı.

Esme dudaklarını dişlerinin arasına alıp yataktan indi. Duvardaki saate bakıp sanki az önce ortalığı velveleye vermemiş gibi pişkince tebessüm ederek "Aaa, saat de bayağı geç olmuş bak kahvaltıyı kaçıracağız görüyor musun?" diye banyoya yöneldi. Rüzgâr yataktan inip sinirle giysi odasına geçti. "Bugün dışarıda yapacağım kahvaltıyı, sana dün söylemiştim müzeleri gezeceğimizi, sen gelmiyorsun gali..." Esme kapıyı kapadı. Rüzgâr da onun duymadığını sanarak giysi odasına yöneldi. Bu kadın gün geçtikçe tuhaflaşıyordu. Ona sürpriz yaparak Fransa'yı gezdirmeyi düşünüyordu. Canın sıkıldığını, burada tek başına daraldığını zaten fark ediyordu. Bu geziyi aslında onun için özellikle ayarlamıştı sırf o mutlu olsun diye ama Cem ve Lizza da tesadüf eseri öğrenip gelmek istediklerini söyleyince gelmeyin diyememişti.

Yalnız kalmak istediğini onlara söyleyemeyince mecburen kabul etmişti. Altına kot pantolon, üzerine tişört giydi. Banyoya geçmek için giysi odasından çıkmıştı ki Esme'yi gördü. Duş almış, bacağının birisi kırmış, tek omzunun üzerinde saçlarını tutuyordu. Küçücük havluya vücudunu sarmış -yani kısmen sarmış gibi çünkü kapadığı tek yer göğüsleriydi- ona bakarak karşısında duruyordu. Rüzgâr gözlerini şimşekler çakarak üzerinde gezdirdi, kısa bir an sonra bakışlarını onun vücudundan kaçırıp yanından ifadesiz bir suratla geçerek banyoya yöneldi. Ona bakmak, onu arzulamak demekti ve daha şimdiden kasıklarına ağrılar saplanmaya başlamıştı. En iyisi ona bakmamaktı, böylece arzularını dizginlemeye çalışacaktı.

Esme onun kendisine hiç bakmamasına üzülerek dudaklarını sallandırdı. Giysi odasına bedbahtça omuzlarını düşürerek yöneldi. Ne yani ona karşı olan arzuları azalıyor muydu? *Tabii adam da sıkıldı beklemekten haklı.* Bir an önce bu işi halletmesi lazımdı. Hem artık hazır da sayılırdı. Ondan kokmuyordu -yani seksten- aksine ne kadar zevkli bir şey olduğunu kısmen de olsa anlamıştı. Kendini tutarken öyle güzelse, bıraktığı zaman nasıl bir şey olurdu acaba? Bu, bu sıralar düşündüğü ender şeylerden biriydi. Kıyafetlerini ayarlarken banyonun kapısının tıkırtısını duyunca, kafasını içeri uzattı. "Ben de geliyorum lobide bekleyebilir misin beni?" dedi nazikçe. Rüzgâr yakışıklı yüzünü ona donukça çevirip, kaşlarını kaldırarak müşfikçe baktı. "Kararını ne değiştirdi? Hani hem beni hem de bu geziyi istemiyordun?"

Alien

Esme dudaklarını şipşirince büzdüğünden habersiz, yüzünü düşürüp gözlerini belli bir kırgınlıkla devirdi. "İstemiyorsan gelmem." Oysa bu haliyle ona istediğini yaptıracağını çoktan fark etmiş olması gerekirdi. Rüzgâr geniş omuzlarını belli bir uysallıkla ama umursamazca sarstı. "Sen bilirsin. Ben aşağıya iniyorum, çabuk hazırlanır mısın?"

Esme'nin yüzü aydınlandı. "Beş dakikaya orada olurum, ne eksik ne fazla." dedi çocukça bir sevinçle ve kafasını tekrar içeri çekti.

Asansörün aynasında son kez kendine bakıp muzırca sırıttı. Yüzünde sinsice bir hâl oluşurken, kapının açılmasıyla dışarı çıktı. Lobide onu bekleyenleri görünce aheste adımlarla onlara doğru salınarak yürümeye başladı. Cem kenarda telefonla görüşüyordu ve onu görünce kaşları çatılırken, düz bakışlarını ağabeyine çevirdi. Cem'in bile kaşları çatıldığına göre bu iş olmuştu.

Rüzgâr Lizza'yla bir konuyu tartışıyordu. Cem'in yüzündeki kızgın hali görünce, arkasını döndü ve ağzının içinde okkalı bir küfür savurdu. Dalgınca yaptığı eylemle ve küfürleri İngilizce olunca Lizza dehşete düşmüş gibi üzerine alınıp ağzı bir karış açık olarak kenara çekildi. Onun baktığı yere bakınca sebebini anladı. Sebebi yine o kadındı.

Rüzgâr'm alev alan çelik bakışları, karısının ayaklarından başlayarak vücudunda fütursuzca gezindi. Ayağında bez Converse, altında limon sarsı mini şort ki - süper mini- üzerinde beyaz askılı spor atleti - saçlarını fön çekip omuzlarına salmış- yüzünde hafif makyaj, sırtında kot sırt çantası ve başındaki güneş gözlükleriyle ben turistim diye bağırıyordu. Ve ateşlerini çıkaracak kadar seksi, iç gıcıklayıcı duruyordu. Gözleri uzun bacaklarına kaydı. O şortun altında düz biçimli bacakları bronz gözüküyordu.

Esme kaşının birisi kaldırıp ayağını yere vururken kocasına imayla "Bitti mi?" dedi

Rüzgâr, o an gerçek hayata dönüp şaşkın hâlini, sert yüz hatlarına çevirip bakışlarını patlamaya hazır volkan gibi gözlerine mıhladı. Esme ona yaklaşınca, elini sinirle kasılırken salladı. "Git üzerine doğru düzgün bir şeyler giy!" diye sesini yükseltip emretti. Aslında sesin yüksek perdeden çıktığının farkında dahi değildi.

Esme ona aldırmadan yanına geldi. "Üzerim zaten düzgün, burada herkes böyle giyiniyor" derken Lizza'nın üzerini gösterdi gözleriyle. Rüzgâr onun şortunun kısalığına bakmamıştı ve açıkçası umurunda da değildi. "Herkes benim karım değil, bana ne herkesten. Üzerine adam akıllı, elbise olan şeyler giy gel. Biz zahmet iç çamaşırı olmasın!" Esme narin omzunu sarsarak Cem'e yürüdü. Ondan bilerek uzaklaştı. "Cem ben çok acıktım, ilk nereye gideceğiz?" dedi sırıtarak. Koluna girip kapıya yönlendirirken Cem ona doğru sinirlice eğildi. "Kızım sen kafayı mı yedin? Senin yüzünden ben de yanacağım, ağabeyim katil

olursa ben durur muyum? Git üzerine bir şeyler giy, gerçekten ben kardeşimin böyle gezmesine müsaade etmem"

Alien

"Gezdiğin kadınlar giyiyor değil mi?"

"Onlar farklı! Hem bana ne onların giydiklerinden! Sen kardeşimsin, kendini onlarla bir tutma."

Esme, Cem'e öldürücü bakışlar atıp "Eğer ömrünün kısalmasını istemiyorsan, o koca çeneni kaparsın yoksa ben çenemi açayım mı?" diyerek kaşlarını kaldırıp, tehdidini kızgınca tasdikledi.

Cem önüne homurdanarak dönerken, Esme çantasından bir şeyler çıkarıyordu. "Ağabeyi kılıklı ne olacak." Eline aldığı dijital kameralı fotoğraf makinesini Cem'e uzattı. Cem eline aldığı makineye bakıp kaşlarını çatarken, "Bugün kocamla benim fotoğraflarımı çekeceksin, hem de onun en şaşkın olduğu anları." Gözlerini itinayla ona çevirdi. "Bu bizim ilk tatilimiz ve balayımız sayılır... Her ne kadar başlayamamış olsa da sizin işlerinizden sebep..." diye ciddi bir sitemde bulundu.

Cem gözlerinde soru işaretleri çakarken, "Sen neler planlıyorsun?" Esme daha ağzını açamadan Rüzgâr yanına gelip elini tuttu ve hızla onu kendine çekti. Esme, Cem'e bakıp göz kırparken "Bunu." dedi.

Rüzgâr onu çıkışa yönlendirirken Cem arkalarından elini dudaklarına bastırmış -hatta dudaklarını da birbirine- gülmemek için savaş veriyordu. Bu kız ağabeyini çabuk yaşlandıracaktı ya da kalpten götürecekti.

Rüzgâr, Esme'nin elini ne kadar sıktığının bilincinde olmadan onu arabaya yönlendirdi, sinirlice arka kapıyı açıp çekiştirirken, "O bana lazım sağlam kalırsa işime yarar kocacığım, onunla işimiz var." dedi alayla, Rüzgâr ona gözlerini kısarak bakınca; "Elim diyorum, onu vermezsen nasıl bineceğim arabaya, tamam içeri geçince sana ödünç verebilirim, belki." diye muzipçe söylendi.

Rüzgâr karısının eline bakıp dişlerini gıcırdattı. Cevap vermeden önce karşısındaki bu nefis kadını bir süre seyretti. Sonra, "Onu bugün unut." Esme gülmemek için dudaklarını birbirine bastırıp, arabanın arka koltuğuna bindi. Rüzgâr da hızla yanına binince, Lizza şaşkınca onlara bakakaldı. En azından nezaketen aracın kapısını açabilirdi diye düşünüyordu.

Cem ona doğru yaklaşıp dalgınca ağabeyine bakan kadına kafasını eğdi. "Senin yerinde olsam Esme'ye hiç bulaşmazdım, o isteyince çok fena olabiliyor(!)" dedi kapıyı açıp ona nazikçe eliyle yol verirken.

Lizza arabanın ön kapısına elini koyup "Nasıl yani?" dediğinde Cem ona göz kırptı. "Onlar karı koca aynılar, kapkara zindan gibi, içlerini çözemiyorsun. Bir de Esmelerde genetik galiba cazgırlık." Çaresiz bir tavırla ellerini açtı. İlginç bir tutumu vardı. Genç kadının gözlerindeki ürkek bakışları görüp içten içe gülerken; "Benden söyle-

mesi, uyarmadı deme!" diyerek arabanın şoför koltuğuna yöneldi. Rüzgâr elini karısının arkasına atıp, omzuna koydu. Sonra da onu kendine çekip, başını göğsüne yaslarken, "Mahsus yapıyorsun değil mi?" diye çıkıştı.

Esme elini onun göğsüne koyup, sinirle atan kalbinin üzerinde durdurdu. Kalbinin hızlı ve güçlü atışını elinin altında hissedince, karnında bir karıncalanma oldu. Diğer elini de arkadan beline uzatıp sararak yerini ayarladı. "Neyi kocacığım?" dedi sıcacık bir sesle. Rüzgâr kafasını eğip hâlâ sinirli çıkan sesiyle fısıldadı. "Senden uzak durmaya çalıştığımı anlamıyor musun? Hem, sen de beni istemediğini söyledin, ben de sana yaklaşmamaya gayret ediyorum."

Esme başını kaldırdı, ona tepeden bakan kocasına ürkekçe bakarak, "Sence sözümü geri alabilir miyim?" dedi pişman gözlerini bir çocuk edasıyla masumca süzerken. Rüzgâr gözlerini kıstı, yüzünü ihtiyatla süzmeye başladı. Dudakları aralanıp kısıkça fısıldadı. "Sen..." Esme elini onun dudağına kapatıp parmaklarıyla susturdu. Genç adamın lafı yarıda kaldı. "Sana sinirlenince 'ağzıma geleni sayarım' demiştim, sen de 'biliyorum' demiştin unuttun mu? Üstelik her şeye sabredebileceğini kendin söyledin." Sesi tatlı bir baha gibi çalındı kulaklarına. Esme'nin gözleri dudaklarına kaydı. Onun sert dudakları elinin altındaydı sıcacık dokusu teninde. Parmaklarını dudağında gezdirirken kendi dudakları kuruyunca nemlendirmek için yaladı.

"Vaz mı geçtin benden?" Sıkıntılı bakışlarla kendisini süzdü.

Rüzgâr'ın dudağında dolaşan parmaklar sayesinde kanı hızlanmış ve başka yerde akmaya başlamıştı. Kalbi daha hızlı atıyordu şimdi. O ufacık parmaklardan bir tanesini hızla ağzına alıp, dişlerinin arasına sıkıştırdı. Ona ceza verdi. Esme geri çekmeye çalışınca, onun gözlerinde gördüğü tutkuyla duraksayıp "Cevabın?" dediğinde Rüzgâr dişlerinin arasında hafifçe tuttuğu parmağı bırakıp, birkaç saniye sessizce baktı. "Böyle bir şey mümkün mü? Eğer varsa ilk ben almak isterdim. Sen benim gönlümüm kraliçesi, başımın tatlı belası."

Esme başını göğsünden kaldırıp az önceki parmaklarını gezdiği yere yaklaştırdı. "Tatlı olmak hoşuma gider." diye soluyarak dudaklarına ufacık bir buse koyunca, Rüzgâr donup kaldı. Esme de onun bu şaşkın hâline bakıp kıkırdadı. "Sevindim, çünkü ben senden 'henüz' vazgeçmedim!" dedi fısıldayarak devam etti.

Rüzgâr onun ne dediğini anlayınca "Henüz!" Esme ışıldayan gözleriyle kıkırdayarak "Bunun senin şaşkınlığını geçireceğini biliyordum. Rüzgâr bir an, terbiye ediliyormuş gibi bir duyguya kapıldı. Ciddi olduğuna inanamıyordu. Onun saçlarına buseler koyup çenesini başına yasladı. İçinden gelen boğuk bir sesle; "Sen çok tehlikelisin küçük leydim, benim kalbime zararlısın ama aynı anda ilacısın. Senden nasıl

geçerim ki?" Esme onun bu söylediğine içtenlikle sokuldu. "Anlamana sevindim lordum, zira ben yeni başladım kalp ilacın olmaya."

Cem arabayı kahvaltı yapacakları restoranın önünde durdurup kolunu koltuğa dayayarak arkaya baktı.

"Hey siz inmeyi düşünmüyor musun?" Onlara bakarken gözleri aynı onlar gibi gülüyordu. Rüzgâr kapının koluna uzanıp açtı. Dışarıda adımını atarken homurdanarak; "Zaten artık ben de eski otorite kalmadığını anlıyordum da, seni bile kendine çevireceğini hiç bilmiyordum Cem!" dedi çarpıkça gülerken, Cem arabadan inip yanlarına yaklaştı. "Onun değiştirmediği adam mı var, herkesi parmağında oynatıyor küçükhanım." dedi alayla gözlerini genç kıza çevirip. Esme tatlılıkla kaşlarını çattı. "Hey siz, gören de benden bıktığınızı sanır." Derince bir nefes aldı dışarı doğru saldı. "Püff! Eğer öyleyse ben başka yere gidebilirim, siz de böylece rahat edersiniz." Sağa doğru adım attı. Rüzgâr onu elinden yakalayıp kendine çekerken; "Hiç sanmıyorum sevgilim artık çok geç, benden gidemezsin." dedi. Esme ansızın dönüp gözünün birisi kısıp düşünüyormuş gibi yaparken, Rüzgâr onun hokka burnuna dokunup "Seni şebek, mahsus yaptın değil mi?" diye tatlıca sitem etti.

"Aşk olsun hiç yapar mıyım?"

"Olsun tabii." derken genç adam, bunu en büyük duası gibi mırıldandı.

Esme elini kocasının beline dolayıp, onun elini de omzuna attı. "Olabilir sevgilim, bilemezsin." dedi. Cem'e göz kırparak Rüzgâr ona 'sevgilim' dediği için şaşkınca bakarken, bir de 'olabilir' deyince donduğu kaldı. Esme ayakucunda kalkıp yanağına kocaman içten bir öpücük kondurdu. Tam bu sırada Cem fotoğrafını çekmişti. Esme dudaklarını kocasından çekip Cem'e başparmağını kaldırarak olduğunu söylerken, Rüzgâr şaşkınlığını üzerinden atmaya çalışarak ikisine bakmıştı.

"Siz ne haltlar karıştırıyorsunuz?"

Cem kafasını salladı. "Yandık biz, hem de çıra gibi."

Lizza zaten kendini dış kapının mandalı gibi hissederken, bir de onların vıcık vıcık âşık hallerini izlediği için köpürüyordu. Esme yanından geçerken ona göz kırpmaz mı, kocaman kadın yerinde ağlayarak zıplayacaktı. Bu kadını hafife alarak hata yapmıştı.

Kahvaltılarını yaptıktan sonra ilk adresleri müzeler oldu. Zaten çok merak ettiği yerlerden birisi de burasıydı. Esme kocasına yaklaştı. "Bu müzenin adı ne ve özelliği anlat bakalım rehber bey? Fakat kaytarmadan anlatacaksın ciddiye al işini." Kocası ona bakınca; "Daha önce de geldin mi buraya?" dedi gözlerindeki heyecanını göstererek farkında olmadan. Rüzgâr onu kendine yaklaştırdı. Başını aşağı eğip ciddiyetle boğazını temizledi. Bir rehber edasıyla düzgün diksiyonuyla başladı anlatmaya: "Louvre Müzesi, Fransız İhtilâli'nden sonra 1793 senesinde, Fransa'da açılan ilk devlet müzesidir. Paris'te bulunan bu müze

emsalleri arasında en ünlülerindendir. Ve soruna gelince karıcığım, birkaç defa gelmiştim."

Esme ona tek gözünü hafifçe kısarak şüpheyle baktı. "Tek mi?" dedi imayla, Rüzgâr onun küçük burnuna, işaret parmağıyla vurarak. "Tabii ki, tek değil." Esme omzunu silkerek sanki umursamıyormuş havasına büründü. "Hiç de merak etmiyorum kim ile geldiğini." dedi ama dudakları kıskançça kıvrılmıştı. Rüzgâr onun kasılmış dudaklarına parmağını dokundurup kıvrımlarında tüy gibi gezdirdi. "Arkadaşlarımla geldim yani bir kadınla değildi." Esme'nin yüzü eski haline dönerken; "E, devam et." Rüzgâr ona bakıp gülümsedi. Çaktırmadan broşüre baktı. Ciddi haline dönüp rehber gibi anlatmaya devam etti:

"Louvre Müzesi, şehrin merkezinde Seine Nehri'nin sağ yakasıyla şehrin ünlü yerlerinden birisi olan Rivoli Caddesi arasında oluyor. Seni sonra Seine nehrine de götüreceğim zaten sandal keyfine -neyse- nehri boş ver şimdi." Müzenin parlak kremli, alacalı granitlerinin üzerinde ilerlediler. Sanat dallarına ayrılan bölüme geldiler.

"Louvre, on üçüncü yüzyıl başlarında (1204), Philippe Auguste tarafından ilk şekliyle inşa ettirilmiştir." derken eliyle yapıyı gösteriyordu Esme gözlerini kısarak onun gösterdiği yerlere bakıp sorusunu sorup duruyor, anlamadığı yeleri tekrar anlatmasını istiyordu. "Adını İngilizcede kuvvet, güç anlamına gelen "Lower" kelimesinden alan saray, daha sonra 14. yüzyılda kraliyet merkezi olmuştur." Esme incelerken çaktırmadan broşüre baktı gene. "On beşinci yüzyılda ise saray, Loire'nin kıyısına taşınınca Louvre bakımsız kalmış Tuileries bölümünün yapımına başlanmış fakat... Üçüncü Napolyon zamanında tamamlanabilmiştir. Yeterli mi bu kadarı?"

Esme ona bakarak, "Sen bunları nereden öğrendin, bir kitap falan mı ezberledin ya da tarihe merak saldın da benim haberim mi yok?" diye sorunca Rüzgâr çapkınca sırıttı. Broşürü arka cebine soktu. "Ya, turist kızları tavlamakta çok işe yarıyor bu tür bilgiler, arada kopya alıyorum." deyince yarı alaylı, Emse dirseğini onun böğrüne gömdü. Rüzgâr yüzünü buruşturunca, Esme onun yarasını acıttığını sanarak endişeyle tişörtünü çekiştirmeye başladı. "Canını mı yaktım? Özür dilerim sen de o koca dilini tutsaydın vurmayacaktım. Oh! İsteyerek yapmadım valla." Rüzgâr onun elini yakalayıp dudaklarına götürürken hâlâ sırıtıyordu. "Çok ayıp karıcığım! Sokak ortasında sevişilir mi?"

Esme tişörtü bırakıp ellerini ittirdi. "Sen ne saçmalıyorsun ya, ben yarana bakmaya çalışıyorum." İhtiyatlı bir biçimde baktı.

Rüzgâr onlara şaşkınca bakan turistleri gösterip "Ama onlar öyle olduğunu bilmiyor." diye kıs kıs güldü. Esme kızararak turistlere arkasını döndü, kocasının omzuna yumruk bu sefer acımadan savurdu. "Sen tam bir domuzsun!" Rüzgâr'ın kahkahası ortalığı inletirken Esme ona öfkeli bakışlar atıyordu. Rüzgâr onun yüzünü iki elinin arasına alıp

dudaklarını dudaklarına dokundurdu. "Sen de çok tatlısın bitter çikolatam." Esme dudaklarını geriye çekip temasını çekinikçe kesti. "Bazı tatlılar bağımlılık yapar çikolata gibi, bir kere tadarsan sonun getirmek istersin ve sonu hiç gelmez!"

Rüzgâr derince bir nefes alıp zor da olsa ondan ayrıldı. "İnan bana bunu benden başkası şu anda daha iyi anlayamaz."

Esme içeride gezdiği müzenin eliyle sağ kanadını göstererek; "Burası nereye açılıyor?" dedi kocasını o tarafa çekiştirip. Rüzgâr sağ kanada baktı. "Orası bölümlerden biri: Louvre Müzesi; yedi bölümden meydana geliyor. Resim, heykel, Doğu sanatları, Mısır sanatları, Yunan sanatları, sanat eserleri, desen gibi dallara ayrılan kısımlar bulunmakta. Hepsi de efsane şeyler görmen lazım..." Esme elini kocasının ağzına kapayıp ona bakarak; "Yeter bu kadar, nefesim kesildi. Tamam, anladım tarih bilgin iyi; beni de etkiledin... hatta bayıldım bir turist olarak. Harikulade anlatımın var ama!" Göz kırpıp "Tavladın beni kocacığım ama lütfen şu Yunan Sanatlarına gidelim artık meraktan çatladım. Hadi gidebilir miyiz? Ben heykelleri çok merak ediyorum."

Rüzgâr biraz düşünerek duraksadı. "Bundan emin değilim, o bölümü geçelim seni resim bölümüne götüreyim." Elinden çekerek başka tarafa yönlendirdi. Esme olduğu yerde kalıp inatla direterek bekledi. "Eğer sen götürmezsen, ben de kendim giderim." Tatlı bir meydan okumayla fındık burnunu havaya kaldırarak baktı. Rüzgâr ona doğru yaklaşıp "Bu şortla bensiz tuvalete bile gidemezsin... Unut bunu!" dedi kızgın çıkan bir ses tonuyla. Esme de elini onun göğsüne koyup önünde sallanarak, "O zaman sen götür, hadi sevgilim lütfen." dedi. Rüzgâr elini saçlarına gömüp, gözleri parlayarak baktı. Dudaklarının kıyıları rehavetle yukarı kıvrılınca, gözleri muzırca parladı. "Bir daha sevgilim dersen götürürüm."

Esme usulca yaklaşıp dudağına dudaklarını sürttü. "Sevgilimmm!" Tam elini karısının beline doluyordu ki geri çekildi genç kız kocasının elini kavrayıp çekiştirdi.

"Benim baktığım yerlerde gezeceksin, bakma dediğim yere de bakmayacaksın." Esme kocasının elinden çekerek sağ kanada giderken, "Sevgilim dedim ya, hadi artık koca bebek, hem bakmama konusuna gelince bundan emin değilim, söz veremem."

Rüzgâr elini çenesine koymuş, gözlerini heykelin üzerinde gezdiriyordu. Kendi kopuk kafasını kolunun altında taşıyan Tanrı heykeli gerçek gibiydi. Bu Yunanlılar gerçekten işin ustasıydı. "Baksana nasıl da yapmışlar. Kocaman mermere, her bir hücresini nakşetmiş, nasıl kusursuz canlı gibi duruyor." dediğinde dalgınca, bakışlarını yan tarafına çevirdi. Karısı yanında yoktu. Kafasını sağa sola çevirip ona bakındı. Yoktu! Hızlı adımlarla geniş holde ilerlerken onu bir heykeli incelerken gördü. Yanına gidip kaşlarını çatarak elini karısının gözleri-

ne kapadı. Esme olduğu yerde çığlık atarak sıçradı. Gözlerini kapatan ellerin üzerine koyup "Ya bıraksana daha bakmadım bile yeni geldim." diye mızmızlandı, kocasının elini gözlerinden çekmeye çalışıyordu. Rüzgâr elini çekince çatılmış kaşlarıyla karısına kızgınca baktı.

"Olmaz. Ona bakamazsın çünkü o 'nü' bir eser, her yeri meydanda. Sana başka bir tane bulalım ona bak, hem burada kadın heykellerde var dikkatini çekecek."

Esme gözlerini ona çevirip şeytanca bakışlarını kıstı, şımarık bir kedi gibi dudaklarını kıvırdı. "Ama ben bakmak istiyorum, çok çekici, iç gıcıklayıcı hatları var. Bak hem o aşk tanrısıymış." Gözlerini devirdi. "Böyle adama tabii âşık olunur değil mi, adamdaki vücuda bak!" İşaret parmağını dudağına vurarak, "Baksana adamın kaslarını bile gerçek gibi yapmışlar, bunu birine benzetiyorum ama kime olduğunu bulamadım. Acaba kime benziyor?" derken Rüzgâr homurdanarak düz bakışlarını heykelden çekti. "Senin tek çıplak göreceğin erkek ben olacağım, gerisi sana yasak!" Gözleri ciddi bir tehditle parladı. "Yoksa senin o güzel gözlerini oyarım." Sesindeki kızgın tını gerçekti. Esme kıvrılarak yaklaştı. Bakışlarını etrafta göz ucuyla gezdirip, kimseyi göremeyince "Buldum galiba, bu sana benziyor, gerçi seni fazla incelemeye vaktim olmadı ama andırıyor..." Yanakları yanıyordu fakat yine de söylemeden edemiyordu. Onu kızdırmak hoşuna gidiyordu. Rüzgâr onu belinden yakalayıp kendine çekerken, Esme onun öpeceğini sandı. Yanakları neredeyse kavruluyordu. Fakat Rüzgâr ona endişeyle bakıp elinin tersini alnına koydu. "Senin ateşin falan mı var? Yoksa benden gizli içki mi içtin?"

Esme afallayarak geriye çekilip ona arkasını dönerken, "Evet, ateşim var kocacığım." dedi duru bir sesle, gözlerini amaçsızca etrafta gezdirdi. Rüzgâr olduğu yerde durunca Esme elinin çekilmesiyle geriye yalpalayarak sendeledi. Ona doğru ani bir dönüş yaptı. "Hastaneye gidebiliriz, gerçi ben fark edemedim sadece yanakların kızarmış ama..." derken dudağını karısının alnına değdiriyordu, ateşini ölçmek ister gibi kısa bir an durdu.

Esme geriye çekildi. "Doktorlarda ilacı yok ki kocacığım, onun ilacı sadece tek kişide." dedi şeytanca bakıp dudaklarını yayarak. Rüzgâr hâlâ onun neden bahsettiği anlayamamıştı. Esme önünü dönüp yürümeye başlarken, genç adam kaşlarını kaldırıp suratını ona çevirdi. Karısının yanından yürüyordu ama ağzı hafifçe aralanmış şekilde... Yok, kesin bir şeyler olmuştu bu kıza! Elini saçlarında gezdirip ona dikkatle bakmaya başladı. Ama lanet olsun, bakışları hep o küçücük şorta kayıyordu, sonra penyesini dirilikleriyle ileri iten taze göğüslerine. Böyle giderse kafayı sıyıracaktı. En son bir heykelin yanına gittiler: Elinde sepetiyle çiçek toplatan bir kadın heykeliydi. Rüzgâr heykeli

iyice inceliyormuş gibi yapıp yan bakışlarla karısına yöneltti. O da iyice kendini kaptırmış heykeli inceliyordu.

"Vay be, daha önce böylesini görmemiştim, taş gibiler(!)"

Esme dalgın bakışlarını kocasına çevirip onun neden bahsettiğini anlamak için, onun baktığı yere bakınca gözleri hırçınlıkla parladı. Kaşlarını çatıp sinirle döndü. Uzanıp canını yakasıya koluna çimdirerek, "Ben de sana gerçeklerini göstermeyi düşünüyordum ama artık rüyanda görürsün ya da gel buradaki... o taş gibilere bak sen, gıcık." dediğinde ilerlemeye başladı. Rüzgâr uzun birkaç adımda yanına gelip kolunu karısının boynuna doladı. Dudaklarını kulağına yaklaştırıp kadifemsi bir tınıyla, "Ne zaman, bu dünyada mı, yoksa öteki tarafta mı karıcığım? Hani bilmek istiyor insan değil mi? Ne de olsa şurada birkaç zaman sonra ben kalpten gidecek birisiyim!"

"Çok yakında kocacığım, hem de tahmin etmeyeceğin kadar yakın." dedi yanından ayrılırken arkasında bozgun bir yürek bıraktı.

Daha kapıdan içeri girince kendini yatağın üzerine gelişi güzel attı. Ayakları yürümekten ağrımış ve hafifçe de başı ağrımaya başlamıştı. Galiba güneş geçmişti. *'Ne gündü ama!'* derken içinden, elini alnına götürerek "Çok yoruldum fakat çok güzeldi. Bunu en kısa zamanda tekrarlayalım mı?" diye kocasına sordu.

"Sen istersen olur."

"Kesinlikle."

Rüzgâr kaşının birisini kaldırmış, karısındaki bu tatlı değişken halini hazla izliyordu. Bir gece önceki Esme ve bir gece sonraki Esme... Bir gecede ne olmuş olabilirdi ki? Bir insan bir gecede bu kadar çabuk değişebilir miydi? Belli ki değişiyordu. Kafasını salladı. Bunlar umurunda bile değildi. Ona dokunmasına, gülmesine, hatta tatlı tatlı çekişmesine bu kadar çabuk izin verdiği için gerisini düşünmek dahi istemiyordu. Fakat yine de kafasında hâlâ soru işaretleri dolaşıyordu. Elini cebinden çıkarıp ihtiyatla saçlarında gezdirdi, yanına gidip yatağa yanaştı. Gözleri kapalıydı. Yatağa çıkıp yanına uzandı.

Esme yatağın sarsılmasıyla gözlerini açtı. Elini alnından çekip yanına koydu. Kocasının yanına geldiğini yatağın sarsılmasından önce, onun kokusunu alarak hissetmişti. Bu çok güzel bir histi. Sevdiği adam yakınana gelmeden geleceğini hissetmek...

Rüzgâr dirseğine dayanmış, yan yatmış şekilde onun güzel yüzünü tatlı kıvrımlarını izliyordu. O da kocası gibi dirseğini yatağa dayayıp eliyle başını destekledi. Gözleri birleşince güzel yüzünde tatlı bir aydınlanma olurken, kocasının dalgın gözüken sert hatlarına bakıp, dudaklarını büzerek histerik bir biçimde mırıldandı. "Senin hoşuna gitmedi mi? Ben çok eğlendim oysa." dedi sesini yeniden konuşma seviyesine yükselterek, üzgün bakışları süzdürürken. Gözleri kısacık bir an kayboldu sevdiği kara elmaslarda.

Müjde Aklanoğlu

Rüzgâr daldığı kuyudan çıkıp, deryalara dalan düz bakışlarını ona yöneltti. Dudakları hafifçe kasılmış, gözleri ciddiyetle devrilmişti.

"Esme senin değişik hallerin beni şaşırtıyor! Tamam, hepsini kaldırabiliyorum da bu biraz fazla geldi galiba. Hâlâ rüya mı, gerçek mi ayırt edemiyorum! Bana oyun oynamıyorsun değil mi? Bak benimle dalga geçiyorsan böyle bir konuda; buna çok kızarım biliyorsun!" derken kaşları istem dışı çatılmaya başlamıştı.

Esme yanına yaklaşıp ışıldayan gözlerini kocasının çatık kaşlarına dikti. Rüzgâr ona tepeden bakarken, o dudaklarını kaşlarını arasındaki kırışıklığa değdirip öperek düzeltti. "Bunları çatıkken hiç sevmiyorum sevgilim." dedi kompliman yaparak.

Rüzgâr geriye çekilip kendini onun tüy gibi dokunuşundan yoksun bırakarak "Sevgilim!" dedi. Bakışlarında soru işareti oluşurken, koyuluklarının içinde şimşek gibi aymaz pırıltılar çakıyordu. Esme belli belirsiz omuzlarını sarsarak, "Sevgilim değil misin, evlenince sevgili olunmuyor mu yoksa? Tabii, biz flört aşamasını geçtikse, o başka..."

Rüzgâr kafasını hafifçe kenara yıkıp yan bakışlarla biraz duralayarak bekledi. Ona yalın halde düşünceli bir biçimde bakıyordu. "Bunu senin ağzından duymak için acaba nasıl bir iyilik yaptım onu düşünüyorum! Sen beni sevmediğini o kadar çok söyledin ki bu halinle bana âşık gibi davranıyorsun ve ben sanki komaya girdim de rüya görüyormuşum gibi bir münferit hisse kapılmaya başladım."

Esme elinin ucuyla onu omzundan iteledi. Gözlerinde haylaz ışıltılar dolaşırken, dudakları tatlılıkla kenara kıvrıldı. "İstemiyorsan bir daha demem, söylemen yeterli. Sana dokunmak hoşuma gitmeye başladı. Önceden öpüşmenin güzel olduğunu düşünmüyordum ama fikrimi değiştirdin... Seni öpmeyi seviyorum... Yoksa bunu istemiyor musun?" sesi haylazca küs yankılandı.

Rüzgâr yavaş yavaş yatakta diklenip beline sarıldı. Keskin gözleri çözülerek bakıyordu. Arkasından sırtına sokulduğunu hissetti. Güçlü kolları onu göğsünden kavrayıp geriye çekerek, vücutlarını birbirine yapıştırdı. İhtişamlı tüm kaslarını karısının bedenine armağan etti. Sıcak dudaklar ufacık dokunuşlarla, ensesini tüy misali öpmeye başlamıştı. Birden bütün dayanma gücünün yok olduğunu fark etti. Gözleri kararıyor, dizleri titriyordu. Sırtını, kalçalarını olduğu gibi kocasına yasladı. Biraz geriye çekilip Esme'yi yatağa sırtüstü devirirken, bakışları genç kadının içini eritecek kadar ateşlendi. Duyduğu heyecandan soluğu kesiliyordu. Gözleri yarı yarıya örtülüydü. Esme de haylazca elini omzuna şakalaşarak vurdu. "Senin ayarın yok mu yavaş ol, söyleseydin kendim de yatardım."

Rüzgâr kendini hafif şekilde üstünde olacak pozisyona ayarladı. "Sen benim ayarlarımla oynadığından beri, ayar sorunu yaşıyorum.

Alien

Benim ayarlarımın geriye dönüşü mümkün olmuyor. Hele az önceki söylediğin şeylerden sonra, ben artık iflah olamam."

Esme elini kocasının geniş göğsüne koyup, parmaklarını gezdirirken, avucuna değen sıcaklıkla kendini rahatlamış hissediyordu. Ne ara açtığını bilmediği bir iki düğmenin açıklığından sıcak parmakları göğsünde gezinince adam gırtlağının gerisinden gelen bir sesle inledi. Esme yanağını onun gür kıllarla kaplı geniş göğsüne dayadı. Rüzgâr başını aşağı eğdi, dudaklarına yaklaştırıp gözlerini dudaklarına dikerek üzerine ılıkça soludu. "Öpsem kızacak mısın? Sevsem... Çok sevsem kaçar mısın?" dedi fısıltı gibi sanki cevabının olumsuz olmasından çekiniyordu. Oysa sesi genç kızın ruhuna ahenkli meltem gibi salınarak savruluyordu. Kızmak! Delirirdi. Onu sevdiği kadar sevmesini istiyordu. Bakışlarını gözlerine değil dudaklarına çevirdi...

Esme'nin kalbi yerinden oynadı. İçine ona karşı muazzam bir arzu dolarken, dudaklarını yalayarak bakışlarını kocasının sert dudaklarına çevirdi. Kaçar mıydı hiç! Aynı onun gibi sık aldığı nefesler yüzünden, göğüsleri hızla inip kalkıyor ve genç adamın sert göğsüne değiyordu. Kalbi, artık sana ihtiyacım yok der gibi atmayı keserken de "Denemeden bilemezsin!" dese de içinden dua ediyordu. "Sev beni... lütfen... hem de ölümüne!"

Rüzgâr dudaklarını dokundurduğunda tenine, sanki yüreğinde bunu hissetmiş gibiydi ve onun kapalı dudakları istekle aralandı. Kocası da onun itaatle aralanan dudaklarını esir aldı büyük bir ihtiyaçla. Esme memnuniyetle ona karşılık verirken, kocasının dili usulca istilaya başlayınca, yay gibi gerilerek inledi. Rüzgâr onun inlemesini kulağına sunulan cennetten bir resital gibi anımsarken, elini karısının penyesinin içine sokup düz karnında parmaklarını gezdirdi. Onun tepkilerini ölçer gibi, ne kadarına müsaade edeceğini öğrenmek ister gibi duraladı. Uzun güçlü parmakları kadife gibi tenine sürdüğünde kaçacak mı, yoksa ona izin verecek mi diye merakla bekliyordu. Kalbi bir hızlı bir yavaş atıyor, dengesini şaşıyordu.

Esme onun parmaklarının temasıyla, hazla titrerken dokunuşlarına verdiği tepki hoşuna gitti. Kalbi göğsünü zorluyor, kasıkları patlayacak gibi ağrıyordu genç adamın. Eli yukarılara tırmandırmaya başladı ne kadar rahat gözükse de, her an onun elini tutup "Çek!" demesinden endişeleniyordu. Bekledi bunu! Demedi. Aksine göğsünü ona uzatıp sırtını kaldırarak, ona tevafuk bir cariye gibi itaat etti. Elinin içinde onun yumuşacık tepeleri ezildikçe, inleyerek sutyenini kenara çekti. Avucuna değen yumuşacık tenle göğsünü algıladığında bu sefer de karısı kendini yaslayarak inledi. Bu hâli çok güzeldi. Elinin içinde onun o taze, diri göğüsleri sertleşmiş ona sunuluyordu ve bunu kendisi isteyerek yapıyordu.

Esme dudakları serbest kaldığı ilk anda, boğukça çıkan arzudan koyulaşmış sesiyle "Sana gerçeklerini gösteririm demiştim. Hangisi güzel(!)" diye sordu alaya alarak.

Rüzgâr dudaklarını biraz geri çekip yanaklarından, "Daha göremedim, sadece dokundum ve bu bile muhteşem olduğunun kanıtı." Rüzgâr'ın altında istekle yatan onun karısı mıydı? Bu, hayal ya da rüya olamayacak kadar güzeldi. Yoksa yine o rüyalardan mı görüyordu?

Sanki buna, o da inanmıyormuş gibi geriye çekilip gözlerine bakma ihtiyacı duydu. Esme gözlerini kapamış, yüzünde tatlı bir rehavetle öylece altında kıpırtısız tüm ihtişamıyla bir kraliçe idamesinde duruyordu. Rüzgâr'ın ona baktığını, o da hissedince gözlerini araladı. Uzun kıvrık kirpiklerinin arasından baygınca bakan hülyalı gözbebekleri arzuyla titreşiyor; kısıkça görünüyordu. Gözleri gözlerinde kaybolmak ister gibi istekle ruhuna dokunarak bakıyordu.

Rüzgâr derinden gelen şehvetli sesiyle, "Seni çok özledim." dedi. Gözlerinde gerçekten özlemden titreşimler oynaşıyordu. Esme elini onun omzuna koyup heyecandan titreyen parmaklarını teninde gezdirerek boynuna kaydırdı. Parmakları kısa bir an orada oyalanıp sıcak teninden ensesine kaydırırken sıkıca kavradı. Başını kendine çekerken; "Hissettir o zaman. Ne kadar özledin beni?" dedi boğukça kocasının dudakları kapanmadan hemen önce.

Rüzgâr öyle ateşli karşılıyordu ki onun her hareketini, kendini kaybetmemek için zor duruyordu. Esme bacaklarını aralayınca istekle, kendine engel olamadan arasına yerleşti. Genç kız şimdi kocasının onu ne kadar arzuladığını, özlediğini tüm hücrelerine kadar hissedebiliyordu. Hem de tüm sertliğiyle ve bu onun bile erimesini, döne döne ateşe uçmasını sağlamaya yetiyordu. Damarlarındaki kan bedenini hiç bu kadar yakmamıştı. Esme elini kocasının belinde gezdirirken, tişörtünden içeri sokup çıplak tenini okşayınca; Rüzgâr gerilerek dudaklarını ondan isteksizce çekti. Gözleri zevkten kısılmış şekilde arzudan koyulaşmışken, "Buna hazır değilsin." dedi anlayışla. İkisi de ısrarla birbirlerini süzüyorlardı şimdi.

Gerçekleri görmesi iyi olacaktı. Biraz daha böyle devam ederse, zaten gerçek ve hayal karışacaktı. Ona bunu hatırlatmazsa aklı uçacak, beyni biraz daha devam ederse işlevini zaten kaybedecekti. Sonra pişman olacağı, onu kızdırıp kaybedeceği bir şey yapmak istemiyordu.

Esme hülyalı bakışlarını dudaklarından gözlerine çevirdi. "Biliyorum... Ama biraz istisna yapabilirim sanırım." Rüzgâr'ın bakışları tekrar onun öpülmekten şişmiş dudaklarına kaydı.

"Ben bu kadarına bile razıyım, sen yeter ki kaçma." Dudaklarını boynuna gömerken artık gerisini önemsemiyordu...

Esme tenine, onun iştahlı dudakları değdiği ilk anda, başını geriye atıp, ona rahat bir yol sağladı. Büyük bir çabayla gırtlağından yükselen,

Alien

gerçek duygularını yansıtacak kelimeleri yuttu. Elini onun kafasına koyup saçlarını okşayarak o anın tadını çıkardı. Nefeslerini kesik kesik alıyor, teni ateş gibi yanıyordu. Karnındaki kelebekler sanki klonlanmış gibi çoğalmış, kalbi can tenini zorluyordu güçlü atışlarıyla. İçinde farklı bir hazza ve değişik bir duygulara kapılar açılıyordu. Onu üzerinde böyle arzuyla hissediyorsa, içindeyken düşünemiyordu!

Rüzgâr'ın eli göğsünde, başparmağı tomurcuğunda baştan çıkarıcı hareketlerle oyalanırken, odayı ve onların sessizliğini, bu anın büyüsünü inatla bozar gibi yankılanan telefon sesi doldurdu. Esme gözlerini açarak boğuk çıkan sesle "Telefonun çalıyor." dedi.

Rüzgâr dudaklarını daha da aşağı çekerek "Bırak çalsın." diye yanıtladı. Esme kendini ona ne kadar bırakmak istese de inatla çalan telefon yüzünden, bir türlü adapte olamıyordu. Sanki bir suç işlerken yakalanmış hissi veriyordu ona, bu kez kocasının saçlarına uzandı. Kısacık saçlarını okşarken, "Ama hâlâ çalıyor." dedi.

Rüzgâr sinirle geriye çekilip homurdanarak yatakta oturur vaziyete geldi. Bakışları karısının üzerinde ateşler saçarak gezinirken, hâlâ karısının bacaklarının arasında durarak pantolonun cebinden telefonunu çıkardı. Ağzının içinde küfürler savurarak hiç bakmadan telefonu açıp "Eğer gerçekten önemli bir şey yoksa her kimsen seni öldürürüm." dedi öfkeyle. Sesindeki keskin tını öyle netti ki karşı tarafta önce bir duraksama oldu. Sonra Cem'in çekingen çıkan sesi duyuldu. Belli ki ağabeyinin sert sesinden rahatsız olmuştu.

"Sen yemeğe inince aramamı söylemiştin! Şimdi indim, onu haber vereyim dedim."

Rüzgâr, karısının aralanmış dudaklarına odaklanıp gözlerini çekemeyip arzuyla bakarken, "İyi b*k yemişim... Sen de öyle Cem." dedi huysuzca homurdanarak.

Esme onun bu şaşkın hâline gülümseyip, haylaz bir dürtüyle yerinden kıkırdayarak dirseklerinin üzerine kalkınca, Rüzgâr onun kaçmasına izin vermeden üzerine devrilip altına hapsetti. Altında kıpırtısız kalan genç kız ona kaşlarını kaldırarak bakıyordu. Kulağındaki telefonu biraz geriye çekip "Olduğun yerde kal, kıpırdama, şimdi olmaz." dedi vurgulu çıkan otoriter bir sesle buyurarak. Ancak Cem telefona kulağında, sağına, soluna bakıp şaşkınca "Ağabey zaten olduğum yerdeyim... kıpırdamadım." dedi. Esme şeytanca bakışlar atıp kıkırdayarak altından çıkmaya çalışırken, telefonu kulağına götürdü. Cem'in söylediği şeyi umursamadan hafif kızgın bir tınıyla, "Sana demedim Cem. Sen istediğim yere git!" diye sitem etti.

Esme kocasının elini yakalayıp dudaklarına götürdü. Gözlerinin içine bakıp arsızca gülerken, elinin içine dudaklarını bastırıp öpünce Rüzgâr'ın gözleri bir anlığına kapandı. Sanki nefes alamıyormuş gibi. Bir anda gözlerini açıp ışıltılar saçarak karısına baktı. "Hımm!" dedi

dalgınca Cem konuştuğu şeye verdiği tepkiyi anlamadığı için "Ağabey ben işi demiştim, ne hım mı?" diye şaşkınca sordu.

Rüzgâr, karısına baktı yapma der gibi kafasını sallayarak, ne yapacağını anlayınca kaşlarını çattı. İradesi; o kadar kuvvetli değildi. Esme kanara çekilip elinden kaçmaya çalışınca da "Şu anda daha önemli işim var Cem, başlattırma işinden." diye telefonu kapatıp bir köşeye fırlattı.

Cem şaşkınca yüzüne kapanan telefona bakarken, aklına gelen şeyle mutluca sırıtmaya başladı. Bunlar tam bir deliydi!

Esme köşeye fırlatılıp, duvarla bütünleşerek yere düşen telefona şaşkınca bakakaldı. "O sana lazım biliyorsun değil mi?"

"Bana sen lazımsın! Şu anda bundan daha çok lazım olan bir şey bilmiyorum. Aylardır bu an için bekliyorum." derken dudaklarını karısının omzuna sürtmeye başlamıştı. Esme altında kıpırdayıp, "Cem ne diyor?" diye sorduğunda Rüzgâr dudaklarını çekmeden homurdandı. "Yemeğe inmişler haber veriyor." Esme gözlerini kapayacakken, "Ben açım." dedi ciddiyetle. Rüzgâr tişörtünün üzerinden göğsünün ucunu ağzına alınca, Esme gözlerini tamamen yumup inledi. O anda açlığını bile unuttu. Rüzgâr boğuk bir sesle homur homur konuştu. "Ben de açım ne tesadüf değil mi, hem de aylardır?" Özlem duyan sesi derinlerden geliyordu.

Esme kafasını kaldırıp ona baktı. "Fakat ben gerçekten açım... Hem benimki, seninkinden değil!" derken karnı sanki onu destekler gibi guruldadı. Esme bu beklenmedik sesle utançla kızaran yüzünü yana çevirirdi. Rüzgâr ona aldırmadan dudaklarına açıkta kalan düz göbeğine gömüp "Birazdan doyururuz onu, şimdi olmaz." derken dudakları haylazca geziyordu teninde. Esme parmaklarını onun kısacık kesilmiş saçlarından tutarak kendini zor tuttu. Ya kafasını karnına bastıracaktı ya da...? Aklından geçen edepsiz düşünceleri, erotik anıları kovup kocasının kendine bakmasını sağladı.

"Rüzgâr..."

...ve karnı yine guruldadı. Rüzgâr yerinden kalkıp yataktan sinirle inerken, "Hepiniz bir olup beni öldürmeye çalışıyorsunuz, ben anladım! Miden bile bana komplo kuruyor." dedi sefilce.

Ah Allahım, bu hali çok tatlıydı. Esme yataktan inip kıkırdayarak yanına geldi. Ayaklarının ucunda yukarı kalkıp, ellerini kocasının göğsüne dayadı. Gözlerinin içine aşkla müşfikçe bakarken, "Sabret kocacığım önümüzde kocaman bir ömür var." dedi ciddiyetle. Geri çekilmek isterken, Rüzgâr onu belinden yakalayıp kendine yasladı. Dudaklarına, kararmış gözleriyle, dizginleyemediği arzusuyla bakarak, "Bende sabır kalmadı. Ben peygamber değilim, ağzıma bir parmak bal çaldın ve bunun lezzetiyle kıvranıyorum, görmüyor musun? Ya kalpten giderim ya da sabaha çıkmaz çıldırırım bu gidişle... sen de beni akıl hastanesinde ziyaret edersin."

Alien

Esme dudaklarına yaklaşıp dilini üzerinde, ziyadesiyle haylazlaşarak gezdirdi. "Seni yeni buldum akıllım, bensiz hiçbir yere gidemezsin, hem belki ben de bir şeyler düşünebilirim! Sanırım genç yaşta dul kalmak istemiyorum! Tam da öpüşmekten hoşlanmaya başlamışken..." Gözlerini destekler gibi süzüp "Hem de..." deyip dudaklarına kapandı. Rüzgâr inleyerek onu kendine çekerken, Esme şeytanca gülerek geriye çekilip, öpüşmeyi sonlandırdı. "Ama karnım hâlâ aç kocacığım, önce onu doyurmalıyım."

Duşlarını alıp üzerindekileri değiştirdikten sonra yemeğe inmek için odadan çıktılar. Esme üzerindeki elbiseyi masumca hareketlerle düzeltirken Rüzgâr asık suratı ve aç gözleriyle ona bakıp asansörün düğmesine bastı. İstediğini alamamış olmanın hayal kırıklığı vardı yüzünde. Dişlerini sıktı. Aklına gelen telefonla çenesi gerildi ve Cem'i ilk gördüğü yerde boğmayı düşündü. Onun lanet telefonu olmasaydı şimdi karısıyla belki de açlığını gideriyor olacaktı. Kafasını salladı. Bu edepsiz düşünceleri hemen kafasından uzaklaştırması lazımdı. Yoksa söz möz umurunda olmayacaktı. Onu odaya geri çekecekti.

Kapı çok bekletmeyip açılınca Rüzgâr karısını belinden destekleyerek sahiplenici bir tavırla içeri geçmesini sağladı. Alt katın düğmesine basarken Esme ona bakıp gözlerini kıstı. Bakışlarını üzerinde gezdirirken, ona doğru yaklaşıp, "Kravatın yamuk olmuş, dur halledelim." diyerek masumane bir şekilde elini kravatına uzattı. Gözleri elinin yaptığı işle ciddiyetle uğraşırken, Rüzgâr onunla titizlikle ilgilenen karısını beline tutarak kendine aniden çekti.

"Senin yüzünden... Hazırlanmama müsaade etmedin... Aklımı da toparlayamadım." Esme kravatını düzeltince elini kocasının omzuna koyup bakışlarını gözlerine çevirdi. Gözbebeklerinde yine o ışıltılar oluşurken, içinde milyonlarca pul taneleri yanıp sönüyordu. "Ama çok acıktım." dedi dudaklarını büzerek masumca. O böyle yapınca genç adamın gözleri karısının dudaklarına kaydı. Öpülmekten şişmiş ve dolgunlaşmış bir şekilde duruyordu. Sanki ona odada yaptıklarını hatırlatır gibi kırmızıydı. Rüzgâr karısını kendine çekiştirip dudaklarına yaklaşırken, "Bende açtım ama..." diyebilmişti.

Esme zaten o dudaklar ne zaman tenine değse, nerede ya da niçin olduğunu unutuyor, beyni boşalıyordu. Tenleri birleşince bir anda ateş aldı vücutları. Dudakları tutkuyla birleşip, açlığa dönüşerek öpüşmeyi tetikledi. Kendilerini birbirlerinde kaybetmeye öyle kaptırdılar ki, asansörün kapısının açıldığını fark etmediler. Bu dünyayla ilişkilerini koparmış vaziyette asılı dururken, "Öhöm! Öhöm..."diyen başkaları ihtar verdi.

Rüzgâr kulağına gelen sesle kendini, o bal tadındaki dudaklardan zor da olsa ayırdı. Başını çevirip gözlerini kapıda onlara şaşkınca bakan yaşlı çifte çevirdi:

Müjde Aklanoğlu

Yaşlı adam bir eli cebinde diğer elini uzun burnuna koyup gülüşünü saklarken, "Sizin odanız yok mu çocuklar?" dedi sakin bir tutumda. Hayır, kınamıyordu. Esme kızararak onlara bakamayınca, Rüzgâr yaşlı adama göz kırptı. "Biz balayındayız, oda dağınık..." deyince hınzırca, Esme derhal kızarmayı geçip morardı. Öte yandan sinirle kocasının koluna çimdiği de bastı. Yaşlı adamın yanındaki kadın bunu görünce kıkırdayarak "Ah gençlik." deyip onların indiği asansöre geçti. Ayıplamadı onları... Kapı kapanırken yaşlı adam Rüzgâr'a kaşlarını kaldırarak bakıp "İyi, bir dahakine meşgul düğmesine basmayı unutmayın!" diye gözleriyle düğmeleri gösterdi. Esme yerin dibine dikey geçiş yapmadan, sonunda kapı kapandı. Yarıl yer yarıl!

Esme'nin gözleri sinirle kararırken ona sırıtarak bakan arsız kocasına öfkeyle ve kızarmış bir suratla bakıp dudaklarını hiddetle sallandırdı. Hemen yönünü dönüp sinirle söylenerek yemek salonuna yürümeye başladı. "Sen tam bir moronsun, gıcıksın! Adamlar bizi kim bilir nasıl gördüler? Bir de balayındayız dedin ya!"

Söylenerek yemek salonundan içeri girmiştiler ki Rüzgâr onu kolundan yakalayıp durdurdu. Esme geriye doğru dönüş yapınca aniden, onu kendine çekti, sert göğsüne yasladı. Asık suratını avuçlarının arasına alıp "Aşkım!" dedi duygu yüklü içten gelen bir sesle. Esme bu kelimeyi onun ağzından duyunca, nefesini tutup, gözlerini kırpıştırarak kocasına bakmaya başladı. Dudakları aralandı. Şaşkınca bakarken kaşları yukarı kalktı. Bu kelime, içindeki kelebekleri dansa davet etmişti adeta.

"Bize kötü gözle bakmazlar." Omuzlarını sarsıp başını yaklaştırdı. "Sadece yeni evli bir çifte nasıl bakarlarsa, öyle bakarlar. Üzülme, hem burada alışıklar bu tarz olaylara..."

Daha bir dakika önce tuzağa düşmüş, ürküntüye kapılmış olan edilgen ve yumuşak gövdesi şimdi kocasının söylediklerileyle canlanıyordu. Esme de aynı kocası gibi, narin omzunu silkti. Hâlâ dudaklarını bükerek durunca, Rüzgâr başını yüzüne yaklaştırdı. Burnunu onun ufak inatçı burnuna sürttü. "Seni kazanmak için nasıl bir iyilik yaptım ben de, Allah seni bana gönderdi?"

Esme'nin güzel yüzü aydınlandı. Dudakları yukarı kıvrılırken ışıldayarak baktı. "Benden sıkılınca sana bunu bir ara sorarım, bakalım o zaman da dua mı ediyorsun, yoksa beddua mı ediyorsun görürüz?" Onun sözleriyle kalbi sanki yerinden çıkmış dışarıda atıyordu.

"Deli misim sen, senden sıkılmak mı? Bunu aklına bile getirme, senden ölünce bile sıkılmayacağım bundan eminim ol, öteki tarafta da benimsin."

Rüzgâr onun tedirginliğini bertaraf ederken, her zaman güzel olduğunu, gerçekte hiçbir şeyin değişmeyeceğini, insanın her zaman aynı

kaldığı yolunda güven verici birtakım sözler söyledi. Sonrada bunu destekler gibi dudaklarını dudaklarıyla, aşkla mühürledi.

"Öhöm... Öhöm!"

Ardından gelen sesle irkilen Esme, hemen geriye çekilip gözlerini devirerek bu sefer kime yakalandık diye utangaçça bakarken, dudakları gerildi. Cem'in çekinikçe etrafa bakış atıp, düz burnunda parmağını gezdirdiğini gördü. Onlara ifadesiz bir yüzle, kaşlarını kaldırarak gözlerini çevirdi. "Ya odanıza çıkın, ya da masaya geçin... Bilmem farkında mısınız ama burada çocuklar var, artılı yaşlara henüz gelmediler... psikolojileri açsından..."

Rüzgâr dudaklarında esen hafif bir meltem gidi sırıtırken, Esme ayağını hırçınca yere vurdu. Sinirle, suratını asarak baktı. Kalbinin anlamsız bir acıyla burkulduğunu hissetti. Ama konuştuğunda sesi normal çıkıyordu. "Zaten otelde göstermediğimiz bir çocuklar kalmıştı. Acaba görmeyen kaldı mı? Allah'ım ya!" diye masaya suratını asarak gitti. Masaya yaklaştığında Lizza'nın ona ağzı açık ayran budalası gibi baktığını görünce, keyfi bir hayli yerine geldi. Az önceki rezaleti de, utanmayı da unuttu. Onun bu yüzünün halini görmek her şeye değerdi. Bu görünme meselesi en azından birilerinin aklım başına devşirmesini sağlayabilirdi! Az önceki asık suratı aydınlandı. Yüzünde güneş gibi berrak gülümsemeyle, şaşkın genç kadına göz ferahça kırptı. "Beklettik mi? Ah kusura bakma, insanın kocası biraz aç olunca..." diye kocasına bakıp kıkırdamaya başladı.

Onun ne dediğinden habersiz olan Cem onun sesindeki alaycılığı umursamadı. İki arkadaş konuşarak yerlerine otururken Rüzgâr "Affedersin Lizza beklettik." dedi genç kadına tebessüm ederek. Esme kocasına baktı. "Ben neden geç kaldığımızı açıkladım sevgilim... Sen takma kafana!" Rüzgâr kaşlarını çatarken Esme ona aldırmadan tatlıca gülüp önüne döndü.

Yemeğini çatala takıp ağzına atarken Rüzgâr'ın ona açlıkla baktığını fark edince kaşlarını çatarak "Ne?" der gibi kafasını salladı. Rüzgâr parmaklarını dudağının üzerinde gezdirip bakışlarını Cem'e çevirdi. Sanki bakışlarını kaçırmak ister gibi... Esme onun neden kaçırdığını biliyordu bakışlarını. Dudakları çocukça bir sevinçle yukarı kıvrıldı. Lizza, Rüzgâr'a bakarak işveyle gözlerini süzüp "Rüzgâr bugün çok eğlendim, sana nasıl teşekkür etsem az... Bu teklifi kabul etmekle iyi yapmışım, bunu bir kez daha anladım."

Rüzgâr suyunu yudumlayıp mesafeli bir tebessüm sundu. "Önemli değil!" Acımasızca dudaklarını büktü. Duraksayarak devam etti: "Eğlenmene sevindim." Tok sesi ilgisizdi.

Zaten peşlerine takılmasa şaşardı gıcık! Esme bu kadının ağzıyla burnunun yerini değiştirmek istiyordu. Ya da toptan vücuduna estetik geçmek... Acaba o düz bacaklarını biraz yamultsa nasıl olurdu? Kade-

hini dudağına götürüp genç kadına yapacağı infaz senaryolarına gö müldü.

Cem ceketinin kenarını eline tutarak iç kısmını açıp, iç cebinden bir zarf çıkardı. Elinde zarfı haşarıca sallayarak Esme'ye baktı.

"Burada birinin isteği yatıyor!" Bir an susarak onu süzdü.

Gözlerini masadan ayıramıyordu. Esme çocukça bir sevinçle sandalyesini arkaya itip ayağa kalktı. Hızla Cem'e yaklaştı. Elindeki zarfı alıp yanağına kardeşçe bir öpücük kondurdu. Heyecandan kuruyan dudaklarını diliyle ıslattı. "Teşekkürler Cem, bunu ne ara yaptırdın?" dedi zarfı açarak.

Rüzgâr onların arasında ne döndüğünü bilmediği için yalancı bir kaş çatışla, "Cem'den başkasına böyle dokunduğunu görmeyeyim katil olurum." diye tuhafça çıkıştı. Esme kocasına ılımlıca baktı. "Biliyorum kocacığım... Bir gün senden kurtulmak istersem sadece kardeşçe bir öpücük bile bir silah kadar kuvvetli olur üzerinde, onu öğrendim." diyerek yerine oturdu. Söylediği şeyle kocasının kaşları bu sefer ciddiyetle çatılıp gözlerinin üzerine gölgeler oluşturarak sertçe inince, Esme onun hali tavrına muzırca göz kırptı. "Senin de dediğin gibi, ölüme bile bensiz gidemezsin o ayrı." Cem ağzının içinde tutamadığı kahkahayı basarken, Rüzgâr ona öldürücü bakışlar atıyordu.

"Ağabey ben bazen seni klonladıklarını düşünüyorum, bu sen değilsin değil mi? Değiştirdiler seni!"

Rüzgâr dişlerinin arasından sinirlice tıslarken, "Cem..." diye, Esme elindeki resimlere bakıp kahkaha atıyordu. Rüzgâr bu sefer de karısına bakıp onun elindeki resimleri almaya çalışınca Esme geriye çekti. Gözlerinde çocukça bir haylazlıkla parlarken bakmaya devam etti. Rüzgâr da bakışlarını sinirle üzerine dikip kaşlarını da kaldırarak elini ona uzatıp sessizce emretti. Esme önce omzunu silkti. Rüzgâr elini "ver" gibi işaret ettirince tekrar, resimleri ona oflayarak itaatle uzattı. Usulca yerinden kalkıp yanına gitti. Omzuna çenesini dayayıp arkasından onunla birlikte resimlere bakmaya başladı:

İlk resimde Esme'nin ona 'sevgilim' dediği andaki şaşkın haliydi. Birisinde kocasının tişörtünü çekiştiriyordu. Diğerinde Rüzgâr onu bahçenin kenarına sıkıştırmış açlıkla öpüyordu ve Esme kendinden geçmişti. Diğerinde Esme dudaklarını sallandırmış, kollarını göğsünde bağlamış ve Rüzgâr da ona elini göstererek bir şeyler söylerken gülüyordu. Son resimde ise Esme Rüzgâr'a neredeyse parçalayacak gibi bakıyordu zira Rüzgâr, Lizza'yla ciddi anlamda bir şeyler konuşuyordu. Rüzgâr karısına muzırca baktı. "Bu resmi çerçeveletip ofise asacağım." Elinde resmi göstererek... Gülümsemesinde, bu defa alaycı bir ifade yoktu.

Ancak Esme ona çanak tuttuğunu kavrayıp, resmi elinden kaparak sinirle yırtarken, "Senin resminde sadece ben olabilirim... Ofisinde,

Alien

evinde, kalbinde bile..." diye resmi yırtıp masaya fırlattı. Onlara şaşkınca bakan Lizza resimlere bakınca, gözleri koyulaştı. Mavi gözleri kıskançlıkla parladı.

Rüzgâr elindeki resimleri zarfına koyarken Cem'e baktı. "Bunları hangi ara çektin? Ben senin tarihi eserleri çektiğini sanıyordum." Dudaklarının kıyıları hafifçe kıvrıldı. "Ya da kızları..."

"Bu, Esme'nin fikriydi. Bu sizin ilk gezinizmiş, ölümsüzleştirmek istemiş ben de ona uydum, yoksa sizi takip etmekten müzeyi gezemedim. Arkanızda paparazzi gibi gezip durdum. Tüm turist fıstıklar da püf tabii." dedi geriye yaslanırken.

Esme ona gözlerini kısarak tatlı bir kedi gibi baktı. "Sen merak etme Cem, ben sana zamanı gelince kendi ellerimle gelin alacağım, yengen olarak bu benim hakkım hatta bulamazsan kardeşim hazır ve nazır bekliyor seni biliyorsun!" diye dalga geçti, bilemezdi ki bu alaylı tavrıyla bir şeyleri mühürledi!

Cem ellerini havaya kaldırıp, "Aman Allah korusun, ağabeyim gibi biri olacaksam ömür boyu bekâr kalmak istiyorum ve senin o süpürgeli cadı kardeşinle hiç uğraşamam... Allah muhafaza!" dedi yapmacık bir kızgınlıkla. Esme kocasına baktı derince bir dürtüyle.

"Sen benden şikâyetçi misin, bak Cem ne diyor?"

Rüzgâr hafifçe gülümsedi. "Evet, az önce şikâyetçiydim, karnımı doyurmama izin vermedin! Başka bir şikâyetim yok."

Esme dudaklarını dişlerinin arasından alıp gözlerini ondan kaçırdı. Yüzünü yana çevirip görüş alanından çıkardı. Odada olanlar aklına gelince, kanı bedeninden yüzüne çıkmaya başladı. Masada çalan telefonla bakışlar sese kaydı. Lizza telefonunu eline alıp müsaade isteyerek masadan kalktı.

Cem ağabeyine dönüp ciddiyetle, "Telefonun kapalı galiba... arıyorum ama açılmıyor. Seni aramışlar şirketten." Esme gülmemek için dudaklarını birbirine bastırırken, Rüzgâr ona baktı. "Evet... kırıldı!" dedi duru bir sesle dürüstçe. Esme daha fazla tutamadı kendini. Kocasına bakıp kıkırdayarak, "Evet, duvarla birleşince haliyle sana küstü açılmıyor."

Rüzgâr karısına çarpıkça gülümsedi. "Bunun nasıl olduğunu da ben anlatayım." Hain gözleri parlarken Cem'e göz kırptı neşeyle. "Şimdi be..." Esme ciddi bir endişeyle gözlerini irileştirip, lafa atladı. Apansız araya kaynak yaptı. "Bana kızınca duvara fırlattı!"

Cem kaşını kaldırırken bilmişlikle, "Kızgın bir adama hiç benzemiyor oysa!" dediğinde Esme eliyle saçını geriye itip kocasına uyarıcı şekilde baktı. Ona doğru yaklaşıp kısık bir sesle, ikaz mahiyetinde mırıldandı. "Rüyalar gerçek olabilirdi değil mi kocacığım... Yazık!" dedi alttan tehditleri yerini bulurken, dudaklarından alaycı bir hal oturdu. 'Cık cıklar' çıkarıp güzel başını sinsice salladı.

Alien

"Rüzgâr bir bakar mısın?" Lizza elindeki telefonun ses bölümünü kapatıp ciddi bir ifadeyle seslendi. Rüzgâr ona bakınca, "Seninle görüşmek istiyorlar... Balkona kadar gelebilir misin?" Rüzgâr yerinden kalkıp karısına bakarak "İş için herhalde, telefon olmayınca..." Esme kafasını sallayınca, o da Lizza'nın yanına doğru sakince yürüdü. Yüzü ciddi, gözleri donuk, hali profesyoneldi. Balkona çıktığında Lizza'nın uzattığı telefon alıp görüşmeye başladı.

Evvela Esme elindeki kadehin üzerinde dalgınca parmağını dolaştırıp bakışlarını yarım saattir olduğu gibi tekrar balkona çevirdi. Ne kadar uzun sürmüştü bekleyiş, ne konuşuyorlardı böyle uzun uzadıya? Balkondan aldığı dalgın bakışlarını Cem'e iç çekişler eşliğinde çevirdi. O da elindeki telefonda bir şeylere bakıyordu. Omuzlarını düşürüp derin bir nefes aldı. Gözleri yine balkona kayınca, oturduğu yerde kendini yiyene kadar gidip, o sarı cadının başını yemeyi daha akıllıca buldu! Saçlarını yolma isteğiyle doldu. İçinde patlama noktasına gelen kıskançlık damarı, karnına sinirden ağrılar girmesini sağlıyordu. Kanı zehirleniyordu. Elindeki kadehten kurtulmak için son yudumu da içti. Bardağı masaya serçe bırakıp ona kaşlarını kaldırarak bakan Cem'e gözlerini çevirdi. "Ben hava alacağım." dedi. Cem kaşlarını daha da kaldırıp elindeki telefonu masaya bıraktı. Geriye doğru rahatça yaslanıp elini çenesine sürttü. "Bence sen birilerinin havasını alacaksın!"

Umursamaz suretiyle Esme omuz silkip, suratını hiddetli bir hale soktu. "O birileri yerini bilmeyip şişiyorsa memnuniyetle iğne batırırım." dedi. Cem masadaki şişeyi eline alıp Esme'nin kadehini doldurmaya niyetlenince içinin boşaldığını fark etti. Elindeki şişeyi havaya kaldırıp salladı. Gözünün birisini kısıp "Bunun hepsini sen içmedin değil mi?" diye zekice gözlerini kısarak sormaya çalıştı.

Esme derince iç gerdi. "Bilmem, farkında değilim. Belki, olabilir..."

Cem kadehe son kalan yudumlarla doldurdu. "Bu son, başka yok." dedi kadehi ona doğru uzatırken. Esme kadehi eline alıp "Bakarız!" dedikten sonra irice yudumladı.

Rüzgâr telefonu kapatıp Lizza'ya uzattı. Yaptığı görüşme olumlu olmuştu. Ceketinin kenarlarını geriye doğru çekip elini cebine koydu. Başını sağa sola kırıp boynunu esnetirken, "Sence bu işi halledebilecek mi?" dedi duru bir sesle. Lizza ona doğru yaklaştı. "Bence halleder. Sonuçta bu onun uzmanlık alanı. Olmazsa biz de yardımcıyı başa alırız, hazır her işi öğrenmişken sorun olmaz, çabuk kapar."

Düşündükleriyle Rüzgâr omuzlarını hafifçe sarstı. "Biz yakında gidiyoruz, buralar sana emanet... Sen bilirsin. Sonuçta onlarla sen çalışacaksın bize raporlar gelecek... Sorumluluk sende ve Cem'de olacak." Lizza yanına yaklaşıp gözlerini süzdü. Dudağını çekinikçe dişleyerek dibine kadar geldi. Rüzgâr onun ne yapmaya çalıştığını anlayın-

ca kaşlarını çatarak sertçe baktı. Gözlerindeki uyarı parıltıları tehlikeliydi. Lizza da ürkek bakışlarını ona çevirip çekinikçe bir adım daha yanaştı. Aldırmadı! "Ne zaman gidiyorsun?" dedi üzgünce! Rüzgâr kaşının birisini kaldırarak, ilgisiz dudaklarını sıktı. "Bunu hangi Lizza soruyor?"

"Sen biliyorsun?" Ona biraz daha arsızca sokulurken, işveyle aradaki mesafeyi kapattı. Edepsiz gözlerini Rüzgâr'ın gözlerine odakladı. "Sence hiç şansım yok mu?" Dudakları gayri fırsatçıydı.

Rüzgâr ona döndü. Elini yukarı kaldırıp parmaklarını kaşına sürterek tepesinden baktı. "Bak, bunu konuşmuştuk, seninle sadece iş yapacaktık."

"Fakat önceden olmuştu... Bir kere daha denesek, şans versen!" Gözlerine ciddi bir özlemle, hayasızca bakıyordu. Onun olmayan bir adamı ayartamaya çalışmak gibi bir cürete düşüyordu. İçinde umut kırıntıları dolaşıyordu. Sanki geçmişi hafızasında yeniden canlandırır gibi, vücudunun her bir ayrıntısını edepsizce süzdü... Kısa bir an durdu. Derince bir nefes alıp tekrar Rüzgâr'a baktı. Daha çok iç gerer gibi.

Rüzgâr geriye doğru bir adım çekilip, kaşlarını hiddetle çattı. Sert yüzü ifadesiz, öfkesini saklayan hatları sakindi. Sesi tok ve otoritesini sarsmayarak mesafeli çıkmıştı. Aslında kaba gibiydi! Anlayışlı gibiydi!

"O öncedendi Lizza, evlenmeden önce." derken çatılı kaşları bir hışım yukarıya kalktı. Beklentilerinin üst düzeyde imkânsız seviyede olmadığında memnuniyetsizliğini açıkça ve buz gibi bir tavırla belirtiyordu. "Ben karımı seviyorum. Bırak onun üzülmesini, yüzüne gölge düşüren bir şey olursa, dünyayı yakarım. Onun bir damla gözyaşına güneşi söndürürüm." Genç kadına yaklaştı. İri bedeniyle ona hükmeder gibi ürkütücü duruyordu. "Hiç acımam harcarım." dedi tehditkâr bir biçimde. Geriye çekilip karşısındaki kadına baktı kararlı bakışlarla. Apansız yapılan nazik tehditle Lizza geriye doğru sendeledi. Biraz güç kullanarak kendine gelince, yüzüne kırgınca baktı. Gözleri ağlamaklıydı. Rüzgâr bu haline hiç ama hiç aldırmadı.

"Ortaklığımızın sürmesini istiyorsan, karıma bu konuda bırak laf çarpmayı, ima edersen, geçmişten bir anıyı çıtlatırsan, geçmişini yakar... Geleceğini yıkarım! Seni ayrıntılarda yok sayarım. Ondan öncesi yok benim için, sonrası da olmayacak anlatabiliyor muyum?"

Genç kadın kafasını sallayınca, "Sevindim, hadi içeri girelim Cem sana yardımcı olur." dedi, ona aldırmadan çatık kaşlarıyla içeri doğru yürümeye başladı. Masaya yaklaşırken Arkasından Lizza da gelmeye başlamıştı. Üzgündü!

Esme dalgın bakışlarını masadan kaldırdı. Yüzünde bir ışıldamayla kocasına baktı. Ama onun yüzünü sert, bakışlarını ifadesiz görünce endişeyle "Neyin var, iş görüşmen kötü mü geçti?" diye gayri ihtiyari sordu.

Rüzgâr'ın çatık bakışları ona doğru kayarken yerine oturdu. Esme elini uzatıp işaret parmağını onun kaşlarının çatılı yerine sürüp düzeltti.

"Bunlar niye çatıldı o zaman?"

Bu tavrıyla içi ısınan Rüzgâr narin elini yakalayıp dudaklarına götürdü. Ciddi gözleri yumuşayıp, gülerek bakarken sert yüzü sakinledi.

"Şimdi düzeldi işte."

Lizza masaya bembeyaz bir suratla gelip "Ben lavaboya gidiyorum." deyip huysuzca yanlarından ayrıldı. Bakışları doluydu ağlayacak gibi... Duru mavi gözleri nemlenmişti. Esme'nin kuşkulu bakışları genç kadının arkasında takılı kaldı. Aklına gelenlerle yüreği sıkıştı. Onun yüzünden, anladığı kadarıyla dışarıda aralarında bir şey olmuştu ve bu Rüzgâr'ın canını fena halde sıkmıştı. Bu konu ne ise aralarındaki elektrik gerçekten hiç iyi değildi. Bu kadın kesin kocasına asılmıştı. Gözlerini kısıp dişlerini sıktı. Bakışlarını masadaki çantasına çevirip hiç düşünmeden ayağa kalktı. Ona bakan kocasına dönüp "Canım lavaboya gitmem lazım." dedi aymazca. Rüzgâr kaşlarını kuşkuyla kaldırınca elini onun yanağına dokundurup işveyle sürterek "Şimdi dönerim sevgilim." deyip ayartıcı bakışlarının arasında kapıya yöneldi. Cem, Rüzgâr'a baktı. "Hallettiniz mi ofisin işini? "Rüzgâr da ona telefon görüşmesini anlatmaya başladı.

Evvela Esme içeriye girdiğinde, neyse ki bayanlar tuvaletinde kimse yoktu. Önce lavaboya gidip işini halletti. Kabinden dışarı çıktığında onu, lavabonun önünde elini yüzünü yıkarken buldu. Tam da istediği gibi! Kendisi de yanında durup, hızlanan nabzını yavaşlatmak için bileklerini soğuk suyla ovdu. Aynadaki aksine baktı. Gözleri parlıyor, yanakları her zamankinden daha pembe görünüyordu. Elini yüzünü masumca yıkadıktan sonra, kenardaki kâğıt havlu kutusundan havlu alıp, ellerini kuruladı. Elindeki havluyu çöpe atıp yanında duran kadına gözlerini devirerek baktı. Onun aynadaki yüzünü görünce aklına gelen şeytanlıkla, hınzırca çantasının içinden aldığı çanta parfümünü avucuna sıkıştırıp, lavaboda yüzünü yıkayan genç kadının beline aniden dayadı. Derin bir nefes aldı. Titriyordu.

İçkinin cesareti bedeniyle bu konuda muvaffaktı!

Genç kadın apansız eylem karşısında sıçrayarak yerinden doğruldu. Mavişleri irilerek aynaya ürkekçe bakınca, Esme'yle bakışları kesişti. Birden dikkat kesilen Esme elindeki şişeyi kadının beline sinsice bir hainlikle bastırarak, "Başkasının malına el uzatmanın hırsızlık olduğunu annen sana öğretmedi mi?" derken dudaklarını öne doğru uzatıp kafasını sallarken "Cık cı cık" sesleri çıkarak, bakışlarına bir alay kattı. "Biliyor musun? Rüzgâr'ın ilk sekreteri ne güzel kadındı. Tam bir esmer güzeli... Neyse bir gün merdivenlerden inerken benden yardım istedi. E, ben de insanlık namına ona yardım ettim." Göz kırptı aynadan kendine ürkekçe bakan kadına, "Ama sadece ilk basamağı inmesi-

Alien

ne, lâkin şaşkın kadın ne aceleciydi. Hepsini birden inmeye kalkınca bacakları kırılmış, ne acı değil mi? Çok üzüldüm, şimdi sakat kaldı. Ha bir de temizlikçi kız var, evimize gelirdi. Biliyor musun sana çok benziyor, sarışındı. Afet gibi... Ya çok yazık oldu kıza, fare zehriyle muhallebiyi karıştırmış; şimdi Karacaahmet'te yatıyor huzurla." Gözlerini bezgince çevirip şaşkınca bir hâl takınarak "Ha, orası mı? Bir şey değil canım... Mezarlık sadece, sonuçta hepimizin gideceği yer orası değil mi?"

Lizza'nın korkudan bacakları titriyordu şimdi. Dilini yutmuş gibi de konuşamıyordu. 'Allah'ım!' dedi içinden 'nasıl bir belaya bulaştım!' Hele sırtındaki silah aklına geldikçe altına kaçıracak gibi oluyordu.

Esme elindeki şişeyi biraz daha bastırdı tehditkâr bakışlar atarken, "Biliyor musun kocamın lakabı ne?" dedi ağzını burnunu kıvırarak. Sesindeki sinirli tını fark ediliyordu. Oysa en son istediği şey kıskanç ya da sahiplenici bir kadın gibi görünmekti. Ama sahipleniyordu işte! O kocasıydı. Bu kadın yerini bilmeliydi.

Lizza ürkek bakışlarını kaçırıp kafasını 'evet' der gibi sallayınca "Ben de biliyorum, hem de çok iyi... Kara, çünkü benim çok pis işimi kapadı kaç kere." Genç kadın ürkekçe bakınca, "Korkma çok fazla değil sadece kıskançlık cinayetleri, ben biraz fazla hassasım bu konuda herhalde, sadece cinnet getiriyorum. Benim deli raporum var birkaç ay hastanede yatırıp çıkarıyorlar." Kadının kulağına yaklaşıp fısıldar gibi "Sana bir sır vereyim mi? Ben yaparım, o temizler... Yazık adam arkamı toplamaktan başka bir şey yapmıyor son zamanlarda." Omzunu dalgınca silkmiş gibi yapıp "Çok yakışıklı değil mi?" diye sormuştu.

Lizza ürkek haliyle kekeleyerek "Y-yok, ben fark etmedim." dedi gözleri irisleri seçilecek kadar irileşirken.

"Hah iyi! Ben de öyle düşünmüştüm zaten." Tırnaklarına bakıp öne doğru uzattı. Gözleriyle inceler gibi yapıp "Manikürlerimi de yeni yaptırdım... Şimdi birinin gözlerini oymak hiç istemem." Kıskançça parlayan gözlerini geri aynaya çevirdi. Gözler gerçekten delişmen ve cani bakıyordu. "Neyse sen de kocama kötü gözle bakmazsın zaten sonuçta iş yapıyorsunuz, sen iyi kızsın değil mi?"

Bu sualle Lizza'nın rengi attı. Bembeyaz oldu. Sık aldığı nefesler yüzünden göğsü hızla inip kalkıyor, lavaboya dayalı eli titriyordu. Korkudan gözleri dolarken, "Bak sen iyi bir kıza benziyorsun, öylesin değil mi?" diye tekrarlayınca Esme sert bir sesle, Lizza kafasını korkarak "evet" der gibi salladı. Esme de kafasını sallayıp onaylarken "Heh! Ben de onu diyorum." Dudaklarını sıktı. "Benim olana göz dikenin ciğerlerini sökerim... Başkalarının eşyasına, malına, mülküne, özellikte 'kocasına' göz koymak çok yanlış... Ayıp. Ve sen de bana katılıyorsun değil mi Lizza?" diye dudaklarını büzdü.

Genç kadının sendelediğini fark edince, bayılmasından korkup elindeki şişeyi geriye çekip, ona fark ettirmeden çantasına attı. Kapıya yaklaşırken arkasını dönüp, ona aynadan ürkekçe bakan genç kadına bakıp işaret parmağını dudağına vurarak kendinden emin bir tınıda mırıldandı. "Aramızda sır!" Göz kırptı. "Sen iyi bir kızsın! İspiyonculuk sana yakışmaz, sırrımı verdim! Bir de o benim, anlatabildim mi? Benim olan benim kalır."

İlgisiz bir tutumla arkasını döndü ve kapıdan çıktı. Yemek salonuna giderken gülmemek için kendini zor tutuyor, yanağının içini dişliyordu. Kocasının namının işe yarayacağı aklının ucundan bile geçmezdi doğrusu. Hele genç kadının korkudan titreyen bacakları, atan rengi... Ağzından ara ara kahkahaları kaçıyordu. Yemek salonuna yöneldi. İçeri girip yerine oturdu. Ona bakanlara tebessüm etti. Rüzgâr da ona bakıp yemeğine geri döndü. Cem ise ona bakıp gözlerini kısarak, "Lizza nerede Esme, senden önce gitmişti hâlâ gelmedi?" dedi gözlerinde soru işaretleri çakarken.

"Ben ne bileyim Cem, bekçisi miyim onun!"

Esme elindeki çantasını masaya bırakıp kadehini aldı. Sanki bir şey yapmamış gibi sakin, az önce bir şey yaşanmamış gibi vakur duruşuyla rahattı. Bu içki işini epey bir kolaylaştırıyordu doğrusu. İçine cesaret katıyordu. Elindeki kadehi hafifçe sallayıp dudaklarına götürmeden Cem'in hâlâ ona baktığını görünce, ışıltılar saçarak sıcacık gülümsedi. "Bilmem ben çıkarken ellerini yıkıyordu."

Cem kaşının birisini imayla havaya kaldırıp, elini köşeli çenesinde gezdirdi. Yanında bir garson geçerken, Esme kısacık ona baktı. "Sağlam mı peki?" Bu soru Esme'ye kaşlarını çattırttı. Bu nasıl soruydu? "Saçmala Cem, ben cani miyim? Allah'ım ya! Benim gibi ufacık, tefecik, minnacık kız kime ne yapabilir, değil mi ama? Abartma."

Bu konudan soyutlanan Rüzgâr, o ana kadar önündeki tatlısıyla uğraşıyordu. Onların konuştukları konuya kayıtsız kalması da hayli imkânsızdı. Masaya uzanıp peçetesini alıp dudaklarını temizledi. Esme'ye baktı soruyla belermiş gözleri. Elini uzatıp onun sandalyesinin arkasına koydu. Başını ona doğru yaklaştırarak, "Sen ne haltlar karıştırıyorsun da, Cem sana imayla bakıyor karıcığım?" dedi duru bir sesle.

Fakat kuşkuyla kasılan dudaklarının kenarları, hafifçe keskin bir hal almıştı. Esme ona tedirgin yan bakışlar atıp, tepesine diktiği kadehini bir yudumda bitirdi. "Cem işte, saçmalıyor," Cem tek kaşını ihtiyatla kaldırdı. Yönelttiği düz bakışları buluşunca, "Bence sen saçmalama da ben saçmalamaya razıyım." diye son noktayı koydu.

O sırada Lizza rengi atmış şekilde masaya yaklaştı. Esme eline tatlı bıçağını alıp oynarken, genç kadın ona bakmadan Rüzgâr'a ve Cem'e çekinti bir halde, "Size iyi geceler ben..." derken yutkundu, sanki söyleyeceği şeyi düşünür gibiydi. "Eve gitmeliyim."

Alien

Cem ayağa kalktı, gerçekten hâsıl olan endişesiyle, "Lizza iyi misin?" diyerek elini ona uzattı. Lizza elini Cem'e uzatıp tokalaşırken, "İyiyim Cem, sadece yorgunum sanırım." Sonra da Rüzgâr'a elini uzatıp, "İyi geceler Rüzgâr." dediğinde sesinden elle tutulur bir tınıyla mesafe yayılmıştı.

Esme elindeki bıçağı narin bir hareketle sallayarak, diğer elini kadına uzatınca, Lizza'nın gözleri yine irileşti ve korkuyla geriledi. Yanında bulunan sandalyeye çarpıp düşmesini sağladı. Esme abartılı bir sesle elini ağzına koyup, "Ah! Tatlım iyi misin?" derken, kadının rengi yüzünden çekilmiş kalmamıştı. Ürkek gözleri hâlâ Esme'nin elinde tuttuğu bıçakta duruyordu. Yere düşen sandalyeye baktı ürkekçe, tabii birkaç müşterinin daha dikkatini çekti. Ama aldırmadı kadın. "Be-ben gi- gidiyorum, iyi geceler." deyip kaçar gibi oradan ayrıldı.

Esme bakışlarını elindeki bıçağa çevirip hızla masaya bıraktığında, Cem çatık kaşlarını sert bir şekilde ona çevirdi. Bakışları tatsızdı. Bu sefer fazla ileri gitmişti ve orantısız tavrına gerçekten kızmıştı. "O bizim ortağımız, farkındasm değil mi? Ne yaptın kadına?" dedi tok bir sesle azarlayarak.

Rüzgâr da şimdi kaşlarını çatmış, Esme'ye belli belirsiz bir koyulukla bakıyordu. Kızmıyor fakat gözleriyle uyarmadan da edemiyordu. Esme elindeki kadehi yeniden doldururken, sinirle Cem'e bakış attı.

"Sizin ortağınız... Benim olanın değil! Hem bu kadar endişelenme, sadece öğüt verdim, canını almadım ya! Belli ki annesi uyarmayı unutmuş." dedi dudaklarını gerçek bir kırgınlıkla sallandırarak.

Cem yerine otururken Rüzgâr ona kayıtsızca bakıyordu. "Neymiş o öğüt?" dedi, sesinin rengi kızgın mı yoksa farklı mıydı anlayamadı. Zaten pek de şuurlu değildi olanlar karşısında.

"Hırsızlık yapmanın ne kadar kötü bir şey olduğunu söyledim sevgilim. Ayrıca boş insanların, boş lafları için havamda değildim sanırım." Bardağı dudağına değdirip çekti. "Sahibi olan mallara el uzatılır mı? Uzatılmaz dedim. Biliyor musun? Araplar hırsızların elleri koparıyormuş! Ben sadece bunu söyledim! Örnek yani! Ne bileyim onun hırsız olduğunu, çekinmiş zahir, yazık." dedi; masum gibi dudaklarını büzüp gözlerini süzerken kocasından çekti. Dili de dolanmaya başlamıştı.

Cem'in kahkahası ortalığı inletirken, Rüzgâr karsına karmaşık halde şaşkınca bakıyordu. Kaşları kalkmış ve düz bakışlarını onun yüzünde müthiş bir hayretle gezdiriyordu. Esme aymaz tutumuyla kocasına göz kırptı.

"Sen de ayağını denk alırsın, yapmadan öğrenmiş oldun değil mi sevgilim?" Rüzgâr, Esme'nin elindeki kadehi alıp masaya sertçe bıraktı. Ciddi anlamda çatıklaşan kaşlarla, "Bu kaçıncı kadehin?" dediğinde

Alien

sesi ödün vermez tok bir tını kuşanmıştı. Cem ondan önce atıldı. "Benim saydığım dört ama arada doldurdukları da var ve şişe bitti galiba."

Rüzgâr elini Esme'nin yanağına koyup şefkatle gözlerine baktı. Gözlerini kırpmadan bakması insanı büyülüyordu. Uzun uzun birbirlerini süzdüler. Onu bugün anlayamıyordu. Acaba bir derdi mi vardı ki? Yanağındaki eli hafifçe hareket ettirirken mırıldandı. "Senin neyin var bugün. Çok farklısın. Sabahtan beri tuhaf davranıyorsun ve bu beni korkutuyor."

Bakışlarından gerçekten endişe akıyordu. Esme elini uzatıp kocasının yanağına şefkatle dokundu. Narin eli onun yüzünde hafif bir baskı oluşturdu. "İyiyim. Hatta çok iyi; korkma... Benim... sadece aklım başıma geldi diyelim." Elbisesinin üstünde hissettiği bu güçlü el yüzünden, ürperdiğini hissetti. İçgüdüsel olarak kolunun üstündeki uzun ve güçlü parmaklara baktı. Bu parmaklardan ince bir duygusallık ve umulmaz bir güç yayılıyordu.

Tam o sırada bir hıçkırık koptu dudaklarından. Parmaklarını dudaklarına kapayıp gözlerini utançla devirdi. Apansız irkildi. Adam onun ne içtiğine bile dikkat etmemişti. "Affedersiniz!" Ve arkasından bir tane daha hıçkırdı! Bu sefer hayâyla yanakları kızarmaya başladı. Bu zoraki kibarlıktan sıkılmaya başlamıştı. Hıçkırıklar durmuyordu. Artık fenalık basıyordu! Rüzgâr kaşlarını kaldırıp dik bakışlarını ilgiyle karısının üzerinde gezdirirken, "Sen... sarhoş mu oldun?" diye sorduğunda, Esme anlaşılmaz bir edayla başını salladı. Oysa Rüzgâr gözlerini ona dikmiş istediği yanıtı almadan bırakmayacağı belli oluyordu. Esme durduk yere kahkaha atıp kafasını aşağı yukarı salladı. "Galiba oldum." Sonra da kıkırdamasını eliyle durdurmaya çalıştı. Adamın parıldayan gözleri kadının yüzünde dolaştı. Birkaç saniye sonra başını salladı.

Rüzgâr, Cem'e baktı. Genç adam sandalyesinde geriye yaslandı. "Ben daha oturacağım." dedi ne söyleyeceğini anlayınca. Rüzgâr ayağa kalkıp bakışlarını karısına çevirdi. Uzanıp Esme'nin beline kolunu doladı. Genç kız ayağa kalkınca kocasına yaslanıp, "Ben iyiyim gerçekten." Gözlerini süzüp ağzını oynatırken, Rüzgâr onu kendine çekti. "Sonra görüşürüz Cem, biz odaya çıksak iyi olur, buralarda rüzgârlar esmeden önce."

Esme, Cem'e süzgünce bakıp elini sallayarak, "İyi geceler." dedi. Rüzgâr onu kendine yaslayıp çıkışa yöneltti." Niye bu kadar içtin?" Anlayışlı sesi duru, bakışları şefkatliydi.

Esme onun omzunda olan başım kaldırıp gözlerine baktı. Sık sık gözlerini kırpıştırdı içkinin etkisiyle, "Belki cesarete ihtiyacım vardır." dedi kıkırdayarak. Bu soru üstüne adamın yüzü anlamsızca güldü. Rüzgâr asansörün düğmesine dokundu. "Neye? Uyumaya mı?" Asansör geldi. İkisi de içeri girince Esme kocasına bakıp elini omzuna koydu. "Sana yapa... (Hıh)" Bu sözleri söylerken boğazına bir şey düğüm-

lenmişti. Parmaklarını ağzına kapadı. Yumruklarını sıkarak işi alaya vurmaya başladı. Zaten adam da ondan bunu beklemiyor muydu? "Affedersin." Rüzgâr'ın kaşları çatıldı. Onun hali çok farklıydı. Ne yapıyordu bu kadın ya da az önce ne diyecekti? Kaşları daha da çatıldı onun yarım kalan lafıyla aklı karıştı.

"Galiba fena halde sarhoş oldum."

Rüzgâr ona yaklaşıp dik durmasına destek oldu. "Galibası yok, sen sarhoş oldun." Esme elini omzuna atarken yanlış yere koyup sendeleyince, kocasının koluna tutundu. Rüzgâr da kafasını sallayarak elini beline destekleyip onu bir anda kucağına aldı. Esme kollarını düşmemek için kocasının boynuna dolarken, ağzından ufak çaplı bir çığlık koptu.

"İndir beni, ben yürürüm; yaran açılacak."

Asansör kapısı açıldı. Rüzgâr odaya yürürken, "Ben taşırım seni, ayakta duramıyorsun hem yaram seninle açılmaz merak etme kuş gibisin." Kapıya yaklaşınca karısına baktı. "Ceketin cebindeki kartı okutur musun?" Ön cebine bakıyordu.

Esme elini cebine sokup, iki parmağına sıkıştırdığı kartı çıkarıp okuttu. Kapı açılınca gülerek, "Balayımız biraz geç başlıyor, bunu ilk gün yapman lazımdı kocacığım." dedi gözleri ışıldayarak masumca kocasına baktı.

Rüzgâr ona tuhaf bir şey görmüş gibi bakarken, ayağıyla kapıyı kapatıyordu. Esme elindeki kartı havaya kaldırdı, kocasının gözlerinin içine bakarken kafasının üzerinden arkaya doğru fırlattı. Rüzgâr yere düşen karta bakıp, "Işıkları yakmak için ona ihtiyacımız vardı, niye attın?" dedi kaşlarını çatarak. Esme işaret parmağını kocasının çatık kaşlarına koyup düzeltmeye çalışırken, "Böyle iyi, ışıklar yanarken yapamazdım." dedi cesareti yerindeydi gerçekten de.

Rüzgâr şaşkınca "Neyi yapamazdın?" dediğinde Esme kaşındaki parmağı yüzüne kaydırıp, avucunu yanağına bastırdı. Kafasını ona doğru yaklaştırıp dudaklarını kocasının dudaklarına bastırdı. Altdudağını dişlerinin arasına alıp geri bıraktı.

"Bunu!" dedi altdudağını ağzına alıp tekrardan emerken. Rüzgâr geriye çekilmek isteyince, Esme buna izin vermedi. O da onu kendine çekip dudaklarını esir aldı. Karısının dudaklarına açlıkla kapanırken Esme ona ateşlice karşılık veriyordu. Rüzgâr karısını yatak odasına kucağında sokarken, ağzından arzulu homurdanma koptu. Önüne bakmadan yatağa doğru yürüdü ezbere. Bacakları yatağa çarpınca durup hiç istemese de dudaklarını karısından ayırdı. Buğulu gözleri karısının gözlerindeyken, Esme'yi nazikçe yatağın üzerine bıraktı. Genç kız yatakta iki dizinin üzerine gelince, Rüzgâr geriye çekilmek için hareketlendi.

"Ben kartı bulup ışıkla..."

Eğer bu işten bu kadar kolay bir şekilde kurtulabileceğini sandıysa yanılmıştı. Adamı yüzüne bakması için zorladı. Esme kollarını kocasının boynuna dolayıp, onu kendisine çekti. Yüzünü yaklaştırıp dışarıdan vuran ışığın aydınlattığı, karanlık olmayacak kadar loş odada bakışları kesişti. Gecenin içinde gözleri iki cam bilye gibi parlıyordu. Nefesleri birbirine çarparken, gözleri aşağı eğip kocasının dudaklarına baktı, usulca kendi dudağını kocasının tadını almaya ihtiyaç duyar gibi yaladı.

"İstemiyorum..." dedi boğuk bir sesle.

Rüzgâr'ın bakışları ıslakça parlayan dudaklarına kayarken, "Neyi istemiyorsun?" Genç adamın kanı kaynıyordu şu anda. Kendiyle nasıl savaşıyordu o dudaklara kapanmamak, ellerini teninde gezdirmemek için...

"Işıkları açmanı istemiyorum."

Esme'nin eli kocasının kravatına gitti. Titrek elleri onu gevşetirken, gözleri de eline sabitlenmiş bakıyordu. Rüzgâr öylece durmuş ona ifadesi karmaşık gözleriyle bakıyordu. Sanki rüyadaymış gibi. Esme kravatı çıkarıp arkasına fırlattı. Elini gömleğin düğmelerine götürürken, Rüzgâr boğuk çıkan sesiyle; "Ne yapıyorsun?" diyebildi.

Esme ön düğmelerini açıp açık yakasından içeri elini soktu. Sıcacık tenini hissedince, "Sence(!)" dedi titrek sesle. Rüzgâr onun titreyen elini bileğinden yakalayıp, teninden ayırdı. Aldığı derin nefeslerden geniş göğsü hızla inip kalkıyordu. Bunu ne kadar istese de yapmaması gerektiğini biliyordu. Onun sarhoş hâlinden yararlanamazdı. Böyle muhteşem bir kadına ve tazecik tenine sahip olmayı her ne kadar çok istese de olmazdı. Kendini kastığı için kızgın çıkan sesiyle soğukça konuştu.

"Sarhoşsun... Ne yaptığını bilmiyorsun!"

Ona bakmaya cüret eden Esme aldırmadı. İçtiği içkinin verdiği cesaretle istediğini yapabiliyordu. Cesurdu ve gözü kara. Ya da sarhoşluğa sığınıyordu yapacaklarına cesaret edemediği için. Oysa kocası şeffaf kumaşın altındaki dikleşen göğüslerini, çırılçıplak vücudun ateş gibi yandığını kendi teninde gibi hissetmişti. Büyük bir irade gücüyle onun vücudunu kendisininkinden ayırmak istedi. Yüzüne bakınca yarı aralık gözkapakları arasından gözlerinin sevişme arzusuyla buğulanmış olduğunu anladı. Esme kollarını boynuna dolayıp ona doğru yaklaştı. Gözlerini, gözlerine kilitledi. "Ne yaptığımı bilmeyecek kadar değil. Aklım yerinde."

Rüzgâr yanında yumruk yaptığı ellerini biraz daha sıktı. Adam zorla geri çekildi ve üzülerek kadını bıraktı. "Yarın pişman olacaksın." dedi gözlerine bakarak. Esme güzel kaşlarını kaldırarak, "Belki... Belki de değil!" Elini tekrar gömleğine uzatıp yaramazca düğmelerinin birkaç tanesini daha açtı. Şimdi çıplak göğsünün yarısı gözlerinin

Alien

önündeydi. Karanlıkta bile onun tüylerinin yarısını görebiliyordu. Elini tüylerinde gezdirdi keşfetmek ister gibi, parmaklarına değen yumuşaklık tuhaf bir his bırakıyordu içinde.

"Bana çok kızacaksın... Hatta nefret edeceksin. Sarhoşluğundan yararlandığımı sanacaksın." Rüzgâr onun dolduruşuna gelip, cazibesine yenilmeyi reddetti.

"Etmeyeceğim. Ama biraz daha bana bekâretini alıyormuşum gibi davranırsan, kızacağım. Sarhoşum ama aptal olacak kadar değil, cesaret alacak kadar." dedi, elini kocasının geniş omuzlarına cüretle koyup gömleğini geriye iterken... Bakışları onun teninde gezerken, usulca dudaklarını yaladı. "Eee hadi! Bütün işi ben mi yapacağım?" Bu mırıldandığı birkaç kelime ona hayatında söylediği en zor birkaç kelimeymiş gibi geldi.

Rüzgâr hâlâ tereddütlüydü. Ciddi çehresinin ardından anlık bir zaaf göründü. Korkuyordu. Ona dokunduğu zaman tekrar nefretini kazanmaktan, uzaklaşmasından, bir daha saramayacağı yaralar açmaktan korkuyordu. Ya sabah nefretle bakmaya başlarsa tekrar! Buna dayanamazdı, bu sefer onun gözlerinde o ışıkları gördükten sonra bunu yapamazdı... Olmaz! Aklıyla kalbi, benliğiyle iradesi savaştı!

Esme onun tereddüdünü anlayınca kollarını boynuna sıklaştırdı. Dudaklarına kendine esir aldı. Titrek dilini dudağının üzerinde çekinikçe gezdirip, aralamaya çalıştı kocasının sert kasılmış dudaklarını ayartmaya çalıştı.

Rüzgâr bu tatlı eziyete daha fazla dayanamadı ve taviz vermeye başladı. Dudaklarını aralayıp onun kışkırtıcı öpüşüne arzuyla karşılık verdi. Elinin birisini ensesine koyup, diğerini de beline götürdü. Kendine iyice bastırıp sıcaklığını hissetti. Göğüsleri araya sıkışıp ezilirken, yumuşacık dokunuşu genç adama tatlıca eziyet ediyordu. Bu anın rüya olmasını istemiyordu. Uyanınca bozulmamasını... Kaç gece onunla böyle sevişmişti rüyalarında... Kaç gece uyarılarak sinirle uyanmıştı ateşler içinde... Elini, dokunmaktan çekindiği için sessizce izlemişti. İşte şimdi elleri istediği gibi geziyordu vücudunda, öpüyordu aşkla, arzuyla tadıyordu...

Dili yaptığı ayartıcı hareketlerle istediği tadı alırken, kışkırtıcı öpüşleri sertleşti. Sömürür gibi, şehvetle emercesine öpüyordu. Altdudağını ağzına alıp emince, Esme'nin ağzından inlemeye benzer bir ses çıktı. Rüzgâr elini belinde gezdirip dilini emerken, elini kalçasına indirip avuçladı. Yavaşça kendine çekip kasıklarına bastırdı. Onun yumuşacık tenini hissedince inledi! Teni sert elinin içinde yoğururken Esme büyük bir ihtiyaçla kendini onun kasıklarına daha da yasladı. Rüzgâr'ın ağzından homurtular kopmaya başladı. Elini kalçasından çekip karısını yatağa yıktı yavaşça...

Alien

Yatağa düşen genç kız ufak bir çığlık atsa da, gözlerini üzerine doğru gelen kocasından ayıramıyordu. Rüzgâr üzerindeki gömleği çıkarırken, gözlerini o çok sevdiği kahvelere mıhlayıp tereddütle "Emin misin?" dedi son kez derinden gelen sesle. Kalbi "hayır" diyecek diye deli gibi çarparken, üzerini acemiler gibi çıkarmaya başladı. Gözleri karanlıkta nasıl da ışıldıyordu. Tüm dünya yanıyordu onun koyulaşmış gözlerinin içinde parıldayan ışıltısında. Aslında ışığı açmak istiyordu onu doyasıya seyretmek için ama utanıp sıkılmasını da istemiyordu. Özgür olmasını yeğlerdi. Esme ona bakıp kafasını salladı 'eminim' der gibi. Rüzgâr gömleğini çıkarıp köşeye savurdu, üzerine usulca eğildi. Ağırlığını vermeden dirseğinin üzerinde durup, yüzünü hafızasına kazır gibi usul usul baktı. Her bir hücresini nakşetti benliğine bu anın. Elini karısının bacağına uzatıp, eteğin altına sokarken, "Söyle?" dedi tatlı bir buyurganlıkla, parmaklarını serin ve pürüzsüz teninde dolaştırarak genç kadının kan akışını hızlandırıyordu.

Esme ellerini kaldırıp onun boynuna doladı. Kendine doğu çekip nefesleri birbirine vurana kadar yaklaştı. "Ah deli adam, fark etmiyor musun?" Fark etmeden yüksek sesle konuştuğu için çok şaşırmıştı. Artık geri dönüş olmadığını anlayınca cevap vermeye karar verdi:

"Eminim... seninle olmak istiyorum."

"Seninle sevişirsem, benden nefret edeceksin... Bir daha beni affetmeyeceksin! Şimdi sarhoşsun, ne yaptığını fark etmiyor olabilirsin! Senin nefretini tekrar kazanmak istemiyorum. Buna mecbur değilsin. Ben beklerim, sabredebilirim..." Ki bu raddeden sonra hiç sanmıyordu.

"Ben edemem." diye düşündü Esme. Buna artık sabredebileceğini hiç sanmıyordu. Adamın kolları arasında adeta bir tutsak gibiydi. Gözleri ruhuna aşkla dokunduktan sonra mı, kesinlikle olmazdı! Burada, bu durumdan olmaktan hoşnuttu. Esme elini ensesinde dolaştırarak, tahrik edici parmaklarıyla saçlarını okşadı. "Eğer benimle şimdi sevişmezsen, seni dilimle gebertirim." dedi boğuk bir tehditle. Sanki konuşamıyormuş gibi sesi ağzında kayboluyordu. Sözünü bitirir bitirmez Rüzgâr eğilip dudaklarına dudaklarını bastırdı. Usulcacık tüm kıvrımlarını keşfederek acele etmeden dolaştı. Esme'den yanıt alması gecikmedi. Ne kadar öpse de dudaklarına doyamıyordu. İki taraf için hem alıcı, hem de verici oluyordu. Odada sadece onların öpüşmelerinin şehvetli sesi yankılanıyordu. Esme kendinden geçmiş, gözleri kapanmış, kocasının saçlarını okşarken, onun dilinin temasıyla yanıyordu. Rüzgâr onun elbisesini yukarı usulca çıkarmaya çalışıyordu. Beline kadar sıvadığı elbiseden kurtulmak için üzerinden birazcık doğruldu.

Esme onun dudaklarını geri çekmesiyle homurdanıp gözlerini araladı. Ne yaptığına bakmaya çalıştı ürkekçe. Elbisesinden kurtulmaya çalıştığını anlayınca, dirsekleri üzerinde doğrulup oturur vaziyete geldi. Elbisesini çıkarmaya Rüzgâr hâlâ tereddüt edince, kenarından kavrayıp

Alien

çekerek tepesinden aşırıp bir köşeye savurdu. Şimdi karşısında sadece siyah iç çamaşırlarıyla duruyordu ve beyaz teni siyahın içinde iç gıcıklıyordu.

Rüzgâr bakışlarını karısının üzerinde özlemle gezdirdi. İlk defa kendi isteğiyle karşında böyle cömertçe duruyordu... Her şeyini ona egemence armağan edecek kadar şeffaf ve cüretkâr...

Sanki ateşten lavlar saçıyordu bakışları. Genç adamın hararetinden dudakları kuruyordu. Kanı damarlarında yakarak dolaşıyor, kendini ilk defa ilişkiye giren birisi gibi heyecanlı hissediyordu! Yataktan inip ayakkabılarını çıkardı. Elini pantolonuna götürüp fermuarını açarken, karısının tepkisine müthiş bir merakla bakıyordu. Yatakta dirsekleri üzerinde durmuş, gözlerine irdelemedi soru işaretleriyle bakıyordu.

Ondan tepki gelmeyip, aksine bir de dudaklarını ayartıcı parlaklıklarla yaladığını görünce, hızla pantolonunu çıkarıp iç çamaşırıyla yanına uzandı. Kendisine bakan karısının gözlerinin içine koyulaşmış saf arzuyla bakarken, elini arkasına götürüp parmaklarını belinde hafif dokunuşlarla acele etmeden gezdirdi. Esme onun arzulu dokunuşlarıyla ürperip gözlerini kapatınca, Rüzgâr sutyenin klipsini tek hamlede açtı.

Serbest kalan sutyen diri göğüslerinin üzerinde asılı kaldı. Rüzgâr kafasını aşağı eğip gözlerinin içine yumuşacık bakarak, dudaklarını omzuna tüy gibi değdirdi. Parmağıyla askısını düşürürken, serbest kalan göğüslerinden birini eline aldı. Gözleri o taze diriliklere kayınca daha da koyulaştı. Esme bu tatlı eziyete daha fazla dayanamayıp yatağa uzanıp başını geriye attı. Rüzgâr üzerine tırmanıp dudaklarını dudaklarına kapadı tekrar.

İkisinin kesik solukları, istekli öpücükleri birbirlerinin fitilini ateşliyordu. Çıplak vücutlarının ateşi tenlerini yakarken Esme'nin ağzından çıkan her homurtu, Rüzgâr'ın dudaklarında boğularak kaybediliyordu.

Dudaklarını karısının dudaklarından çekip yanaklarında gezdirdi genç adam büyük bir açlıkla. Sanki tadını, ne kadar dokunsa da alamıyor daha da fazlasını istiyor gibi, hiç acele etmeden zevkini çıkarıyordu. Bu anı çok beklemişti. Sonuna kadar tadını çıkarmak istiyordu.

Onu memnun etmek; önceliği bu olacaktı. Zevk alırken gözlerini görerek tadını almak, istekli bir kadına sahip olmak istiyordu. Islak dudaklar boynundan gerdanına kaydı. Dilinin değdiği her yer ıslanıyordu. Ateşlerde yanan tenine su dökülmüş gibi serin bir his oluşturuyordu. Bu da genç kızın daha çok ürpermesini sağlıyordu. Rüzgâr elini onun saçlarına atarken dudaklarını göğüslerine doğru kaydırdı.

Dili derin vadiye geldiğinde durup derince kokusunu içine çekti. Eli bacaklarında geziniyor, dudakları göğüslerinde oyalanıyordu. Hayalini kurduğu, özlemiyle yandığı kokusunu doyasıya içine çekiyordu. Öpücükleri tepelere tırmanırken dili haylazca tomurcuğunun üzerinde oyalandı. Genç kız yay gibi gerilirken, göğüslerinin uçları daha da sertleşti

Alien

ve sızlamaya başladı. Onun yaptığı bu şeytanca oyun, bacak arasında farklı bir ihtiyacın yayılmasını sağlıyordu. Sanki nefes alamıyor, gücü bedeninden çekiliyordu. Rüzgâr elini onun iç çamaşırına uzatınca Es- me tepki olarak kocasının saçlarını çekti. Rüzgâr duralayınca, elindeki saçları gevşetip okşamaya başlayarak onun durmaması gerektiğini sessizce emretti. Rüzgâr onun iç çamaşırını çıkarıp atarken, dilini hay- lazca göbeğinde gezdirdi. Düz karnını santim santim arşınladı.

Bakışları karısına kaydı kısa bir an: Kendinden geçmiş, gözlerini kapamış, yatağını bir huri gibi süsleyerek sükûnetle onu almasını bek- liyordu. Ne beklediğini bilmiyordu hazla titrerken ama yine de mutlak bir itaatle onun yapacaklarına razı geliyordu. Genç adamın dudakları haylazca yukarı kıvrılıp daha da aşağılara inince, karısı refleks olarak utanıp bacaklarını kapamaya kalktı. Rüzgâr buna müsaade etmedi. Buraya kadar geldikten sonra değildi... Ölürdü!

Esme gözlerini bir anda dehşetle açtı. Onun dudaklarının dediği menfi yeri fark edince dirsekleri üzerinde dikleşip ne yaptığına, yanak- ları yanarak bakarken, hazla titreyen sesiyle, "Ora- oh... Ol-maz!" dediğinde eli yatak örtüsüne sıkıca kavrarken, sırtüstü devrildi. Bu çok güzeldi. Sanki nefes alamayacak, ölecek gibi hissediyordu. Bu tatlı eziyet çok fenaydı! Gözlerini sıkıca kaparken, ruhunun bedenini terk ettiği sandı. Bu hareketine bir takım mazeretler uydurmanın daha da yorucu olacağını düşünürken ansızın "Bu çok ayıp... Yapma!" diye- bildi boğukça. Ah bu edepsizceydi!

Rüzgâr'ın cevabı kalçalarını mıncıklamak oldu. Sonra her şey gö- zünden silindi. Bir süre beyhude bir çabayla, haylazca gezen dudakla- rın istilasına dayandı. Sadece bir süre, sonra da daha fazla dayanama- yacağını anlayıp yalvarma noktasına gelince "Lütfen yapma, lütfen, parçalanacağım." dedi titrekçe elini saçına götürüp aman dilercesine çekti. Rüzgâr ona eziyet etmeyi bırakmaya karar verip üzerine tırma- nırken, bacağını karısının bacaklarının arasına sokup kenara iterek kendine yer açtı. Dudaklarını yanaklarına dokundurdu. Bacakları ara- sındaki yerini alınca dirsekleri üzerinde durarak, gücünü üzerine ver- memek adına, onu ürkütmeden ilk baskısını yaptı.

Esme ışıltılar saçan buğulanmış gözlerini açınca, karısının gözleri- ne baktı aşkla. Kalınlaşan boğuk sesiyle içinde yok olurken, her hücre- siyle tam olurken, "Hazır mısın aşkım?" dedi. Esme kollarını boynuna dolayıp bacaklarını kırarak ona yol verince, Rüzgâr yavaşça içine nazik bir tutumla kaydı. Daha sıcaklığını hissettiği anda, gırtlağını yararak ağzından homurtu koptu.

"Çok sıkısın ve sıcak." dedi ıslaklığında tamamlanırken. Karısının dudaklarını tekrar esir alıp yavaşça hareketlendi. İkisi de ateşlerde yanana kadar, nefesleri kesilene kadar, sonuna kadar anın tadını çıkar-

maya başladılar. Rüzgâr kalınlaşmış geriden gelen sesiyle boğukça sordu: "Hazır mısın...? Hadi benimle gel..."

Esme tırnaklarını onun omzuna geçirip, gözlerini sıkıca yumdu. Başı yastıkta kıpırdanıp sarsılıyordu. "Lanet olsun... Neye hazır olduğumu bilmiyorum!" Rüzgâr yavaşça hareket ederken, "Kendini sıkmayı bırakırsan göreceksin, benimle hareket et." dedi tatlı bir emirle.

Esme bakışlarını kocasına sorarcasına çevirdiğinde, onun gözlerinde gördüğü ateşle kendini serbest bıraktı. Utanması lazımdı ama şu anda tek yapmak istediği özgürce bu anın tadını çıkarmaktı. Utanmıyordu! Acemice onun gibi hareket etmeye çalıştı. Kendini ona bıraktığın anda, düşeceğini, ruhunun bedeninden ayrılacağını sanıp sıkıca sarıldı kocasına. Dişlerini omzuna gömdü, ruhunu kaybederek hiçliğe bıraktı.

Kendini bıraktığını düşünse de çığlıklarını engellemeye çalışıyordu. Lâkin ne kadar sıksa da çığlıklarını engelleyemedi. Rüzgâr kulağının dibine nefes nefese soluyarak, "Bırak... sıkma kendini artık." dedi. Onun kendini hâlâ tuttuğunu fark ediyordu.

"Ama bağırmak istiyorum, utanıyorum." Rüzgâr dudaklarına tekrar kapanmadan önce "Ben de bağırmanı istiyorum aşkım, hem de çok." diye koyulmuş sesiyle, çıldırtıcı bir tılsımla fısıldadı.

Esme dünyadan koparken sesi odayı inletiyordu. O anda her şeyi, herkesi unuttu. Sadece kendisini tatmin ettiğini sanarak, bir boşlukta asılı kaldı!

Hiddetli arzunun sarhoşu olan Rüzgâr, nefes nefese sakinleşmeye çalışarak alnını karısının alnına dayadı. Terleri birbirlerine karışırken, vücutlarının ateşi hâlâ üzerinde sönmemiş duruyor, Esme'nin göğüsleri aralarında eziliyordu. Loş ortamda, kocasının kaslarla kıpırdaşan sırtı bronz bir mermer gibi parlıyordu. Sıkıca sarıldı genç adam karısına. Sanki az önceki yaşananların hayal olmasından korkar gibi. Onu bıraksa kaybolmasından çekinir gibi...

Düş âleminden gerçeğe geçemeyen Esme ise hâlâ yaşadığı hazla zar zor nefes almaya çalışıyordu. Bu çok farklıydı! Yüzünün rengi gitmiş, kısıkça görünün gözlerinin içinde hülyalı yaş tabakası vardı.

"Pişman mısın?" dedi Rüzgâr çekinikçe gözlerine darmadağınık bakarak. Onun nemli gözleriyle birden kötü hissetti kendini.

Esme dudaklarını kocasının burnuna dokundurup, ellerini ensesinde istekle hareket ettirdi. "Asla! Senin olmayı ben istedim."

"Artık benimsin." dedi genç adam yumuşacık mutlulukla mırıldanarak, burnunu burnuna sürttü. Üzerine buse kondurdu.

"Sen de benimsin." diye gururla fısıldadı kadını! Artın onun istekli kadınıydı... Kocasının kocaman vücudunun altında kıpırtısız yatarken bedeni, ağırlığıyla uzuvları uyuşmaya başladı... Rüzgâr'ın gözleri bir anda üzgünce süzüldü. Bakışları koyulaşmış arzuyla ışıldayan gözle-

riyle birleşince, aklına gelen şeyle, "Özür dilerim." dedi pişman sesi gerçekten üzgündü. İçi sıkılan Esme kuşkuyla gözlerini kıstı. Onun neden özür dilediğini anlamaya çalışarak durdu. Anlayamadı. Bunu yaptığı için pişman mı olmuştu? Ya da hâlâ ona kızacağından mı korkuyordu? Derin bir nefes daha alıp dudaklarını ıslatarak, "Neden özür diliyorsun ki, bu çok güzeldi? Sana kızgın değilim. Bunu ben istedim pişman değilim." derken gözlerindeki cevabı okumaya çalışıyordu.

İradesiz davranan Rüzgâr onun tepkisini ölçmek için yüzünü iyice inceledikten sonra, "Ben... Ben bu sefer kendimi tutamadım... İçinde patladım." diye kederle söylendi.

Esme önce anlamadı onun bitap sesinden. Sonra onun neden bahsettiğini, hamile kalma ihtimalinden çekindiği için böyle ürkek baktığını fark etti. Elini kocasının yüzüne koyup yeni çıkan sakallarıyla kaplı yüzünü okşarken tebessüm ederek "Endişelenme, sevgilim... Tehlikeli dönemde değilim!" dedi ışıldayan gözleriyle, ki bu büyük bir yalandı! Tam da en tehlikeli dönemdeydi. Bunu da çok iyi biliyordu. Hem hamile kalsa ne çıkardı? Açıkçası bu artık umurunda değildi. Esme onun bebeğini doğurmak için ruhunu şeytana bile satardı. Gerçek şu ki onun olan her şeyi seviyor ve delicesine bir arzuyla sahip çıkmak istiyordu.

Kaybettiği, kendi hatası yüzünden kaybettiği bebeğine tekrar kavuşurdu. Onun parçasına! Sevdiği adamın çocuğunu bu sefer isteyerek hem de aşklarının meyvesi olarak, severek kabul ederdi bu hediyeyi. Rüzgâr'ın yüzü aydınlanırken Esme ona bakarak dudaklarını şeytanca yukarı kıvırdı. Az çekinik, az baştan çıkarıcı bir edayla, gözlerinde oluşan baştan çıkarıcı şeytani pırıltılarla "Rüzgâr..." dedi boğuk bir sesle, ayartan dudaklarını dişlerinin arasına almadan hemen önce.

"Hım;" derken adamın gözleri o dişlenen dudaklardaydı hâlâ. Esme dudaklarını dişleyerek kızarmaya başladı, Rüzgâr daha fazla tahrik olmaya... Esme'nin vücudundaki ateş tekrardan çoğalmaya başladıkça kendini yeniden hazırlanırken bulmaya başlamıştı. Utangaç bakışlarını ondan kaçırıp "Hâlâ içimdesin, ya hareket et... ya da eziyet etmeyi kes..." dedi kısık bir sesle soluk soluğa.

Rüzgâr çapkınca gülerek, iki parmağıyla, karısının utanarak sakladığı çenesini kendine çevirdi. Bakışlarını gözlerinde görmek istedi. Esme ona bakmayınca, "Aşkım gözlerime bak." Esme elini hâlâ kocasının boynunda dolanmış vaziyette dururken, omuzlarını sarstı. "Bana bakmazsan karar veremem buna." Genç kız çekinik bakışlarını ona çevirince, gözlerini karısının buğulu gözlerine mıhladı.

"Seni seviyorum... Bunu yaptığın için teşekkür ederim." dedi minnetle yanarken. Esme kıkırdadı. Rüzgâr dudaklarını boynuna usulca götürüp kuş tüyü gibi öpmeye başlarken, boğuk çıkan sesiyle "Hangisini yapayım?" diye sorduğunda şeytanice hareketlendirdiği dilini

Alien

ayartarak teninde gezdirdi. Esme saçlarına parmaklarını daldırıp başını kendine bastırırken, altında hafifçe kıpırdandı. Utandığı için konuşamıyordu ama ona ne yapması gerektiğini sessizce emrediyordu. Rüzgâr öpmesine devam ederken "Ben de öyle olsun istemiştim, sana doyamadım." dedi dudaklarına kapanmadan hemen önce.

Güneş yüzüne vurunca gözlerini kısıp elini gözlerine götürdü. Yukarıdan cama direkt vuran yumuşak ışık, sanki gözleri açıkmış gibi etkisinin altına alıyordu. Vücudunda hâlâ geceki tatlı işkencenin sızısı, hafifçe hüküm sürerken, bu anıların beynini tatlı bir rehavetle istila etmesiyle dudakları yukarı doğru kıvrıldı. Bunlar gerçekten dün gece olmuştu değil mi? Gözlerini bile açmadan kollarını açarak gerinirken, gözlerini usulca araladı. Yüzüne vuran ışıktan biraz rahatsız olunca bakışları kısıldı. Uzun kirpiklerinin arasından görünen kahverengi gözleri, güneşin vurmasıyla açık kahveye dönerken içinde ışıltıların geçtiği bakışlarını yanında ona hâlâ 'rüyada mıyım?' der gibi bakan adama çevirdi. Gözleri farklılıkla parlamış, sanki aydınlığa kavuşmuş gibi mutluluk pırıltılarıyla oynaşıyordu. Huzur... gözlerinde dingin bir huzur vardı. Sahip olmanın, tek olmanın rahatlığı...

"Günaydın." dedi kalınlaşmış sesiyle. Esme de çekinikçe "Günaydın." deyince Rüzgâr'ın bakışları yüzünde biraz oyalanıp, bir an sonra gözlerinden kayıp aşağılara eğilince, onun nereye baktığına bakmak için kafasını aşağıya çevirdi. Gözleri kendi vücuduyla birleşti. Üzerindeki örtü göbeğine kadar açıktı ve vücudu gün ışığının altında, geceki tatlı izlerin eşliğinde parıldayarak gözler önünde duruyordu. Yanakları yanmaya başlarken derhal örtüyü başına kadar çekip altına sığındı. Yanakları şimdi yanmıyor kavruluyordu. Geceki yaptığı şeyler aklına yağdıkça nefesi kesiliyor, kalbi hızlanıyordu. Onun kadını olmuştu ve bunu isteyerek, cesurca yapmıştı. Geceki cesareti ve özgüveni nereye kaybolmuştu şimdi? Oysa gece pek de rahattı, cesur, komik hatta ateşliydi. Şimdi ise çocuk ruhlu, utangaç, naif bir kadın hâlindeydi.

Rüzgâr dirseğini yastığa dayamış, gözleri ışıldayarak karısını izliyordu. Kaç dakika olduğunu bilmiyordu ama yastığa dağılan dalgalı saçları, öpülmekten berelenmiş kırmızı dudakları, üzerinden kaymış örtüsüyle geceden kalma ona ait izlerini taşıyan vücudu... Tamamen onun mührüne sahipti her bir hücresiyle. Bedeni ve yüreğiyle. Hepsi onun gözlerine sunulmuş, yaşadığın gece rüya değildi diyordu. Esme'nin kızararak saklanmasına gülerek örtüye uzandı. Onun tatlı utangaçlığı geriye dönmüştü. Galiba içkinin etkisi geçmiş eski hâline geri gelmişti.

"Oradan çıkmayacak mısın, ben acıktım?"

"Farkındayım, gece sabaha kadar çalıştım ama seni bir türlü doyuramadım. Ne obur şeysin sen ya, hâlâ aç aç bakıyorsun!"

Alien

Rüzgâr eliyle örtüyü iyice kavrayıp, üzerinden çekiştirerek, "Utangaçlığınız yerinde ama diliniz hâlâ çalışıyor küçükhanım. Çık altından hadi... Yüzünü görmek istiyorum ve karnım hâlâ aç!" Yüzünü görmeye ihtiyacı vardı... Gerçek anlamda! Bakışlarını da! Acaba yaşadığından pişman mı, yoksa değil mi diye bunu anlamaya ihtiyacı vardı!

"Ya sen git duşunu al. Ben çıkarım, hatta yemeğe in sen... Bence de yemeğe in... Git karnını doyur bir an önce."

Rüzgâr üzerindeki pikeyi çekiştirip hızla alırken, Esme'nin ağzından huysuz homurdanmalar yükseldi. Hem pikeyi çekiyor hem de söyleniyordu.

"Ya bıraksana, çıplağım görmüyor musun? Ver onu bana hadi." diyordu tatlıca dudaklarını kıvırarak... Gözleri elindeki pikeye sabitlenmiş, elleriyle kendini saklamaya çalışıyordu.

Rüzgâr pikeyi elinde tutarken, gözlerinde haylaz titreşimler oluyordu. Elini geriye atıp pikeyi kenara fırlattı. "Görüyorum karıcığım ve bu hâlin..." Edepsizce parlayan gözlerini üzerinde açlıkla gezdirip "Hımm! daha çok hoşuma gitti." derken utancından kızaran Esme yana dönüp, yataktan kaçmaya çalışınca, Rüzgâr onu seri bir hareketle belinden yakalayıp kendine çekerek altına hapsetti. Şimdi yüz yüzeydiler. Esme elini kafasına götürüp başının altındaki yastığı aldı. Gözlerine ulaşmış gülümsemesiyle kocasının kafasına yavaşça vurdu. "Ya bıraksana, hani açtın sen git ye işte." Dudaklarını kıvırarak, kaşlarını ılımlıca çattı. Rüzgâr hızla eğilip dudaklarını boynuna değdirirken, "Ben de karnımı doyuruyorum zaten. Ayların açlığı öyle hemen bitmiyor." Esme'nin elindeki yastık geriye düştü. Parmaklarını saçlarında bulurken, içine daldırıp gözlerini kapattı. Boynunu geriye uzatıp ona yol açtı. Zaten o dudaklar hoyratça tenine değdiği an kendinden geçiyor tatlı bir hantallıkla titriyordu. Şimdi utanmak aklına dahi gelmiyordu. Arzudan boğuk çıkan sesiyle dudaklarını şapırdatarak, "Rüzgâr benim de karnım acıktı." Rüzgâr dudaklarını aşağılara kaydırarak, tatlı işkencesine devam etti. "Ben seni de doyururum." Boğuk ses homurtusuyla karışarak söylendi. Esme gözlerini açıp saçını çekerek onu üzerinden uzaklaştırmaya çalıştı. Bakışları birleşti, ikisinin de gözleri koyulaşmıştı arzudan. Rüzgâr, başını kaldırıp gözlerine keskince bakıyordu.

"Ama gerçekten acıktım. Bu kadar tempoya bu küçücük vücut fazla dayanmaz. Senin gibi iri bir adama benim gibi birisi nasıl yetecek?"

Rüzgâr dudaklarını dudaklarına kapamadan önce birkaç saniye salt bir sahiplikle baktı. "Sen bana yetersin de artarsın." Esme açlığını, saatin kaç olduğunu unuttu. Kendini onun kollarına bıraktı tekrar. Ne yorgunluk geldi aklına, ne de utanmak... Şu anda tam da olmak istediği yerdeydi: Rüzgâr'ın, sevdiği adamın kollarında.

Son geceleri olduğu için Fransa'da gün boyu el ele tüm sokakları arşınladılar. Alışveriş yapıp birlikte tadını çıkaracakları ne varsa yap-

maya çalıştılar. Akşam olunca önce sandal gezisine çıkmaya, sonra da bir eğlence merkezine gitmeye karar verdiler.

Ufak taş köprülerin üzerinde el ele dolaşmak... Bu gerçekten çok tuhaftı. Rüzgâr'ın hafifçe havalandırdığı saçları yüzüne usulca vuruyor, görüş açısını perdelediği için elleriyle geriye çekiyordu. Birkaç dakika sonra tekrar aynı şey oluyor, saçlarıyla savaşı farkında olmadan sürdürüyordu. Bakışlarını nehir boyu kıyılarda ele ele gezen çiftlerde, sahipsiz köşelerde gezindirdi. Taş kaldırımdaki restoranlar, balkonlarından sarkan begonyalarla şaheser gibiydi. Yüzünde usulca güller açarken yan bakışlarıyla çaktırmadan kocasına bakıyordu. Bu çok tuhaf geliyordu hâlâ ona, kendi küçük elleri kocasının kocaman avuçlarının arasında kayboluyor, sıcacık sert güçlü ellerini kendi teninde hükmederek hissediyordu. Sokaklarda böyle başıboş dolaşıyorlar, hiç bırakmıyorlardı ellerini. Sanki birbirine mühürlenmiş gibi, bırakırlarsa bu anı bir daha yaşamayacaklarmış gibi... İçine bir huzur dalgası savruldu. Onunla bir ömür boyu böyle olacaktı artık... Hep yanında, hep onunla... Gözleri gülerek, aşkla bakarak, sahip çıkarak, ona kendini koşulsuz sunarak... Aşka boyun eğerek... Onun her şeyini aldığı gibi, ona kendini koşulsuz şartsız tüm şeffaflığıyla teslim ederek... Dudaklarını diliyle nemlendirip köşedeki tabelaya baktı. Ağzı kurumuştu az önceki yediği çikolata yüzünden.

"Canım, bana su alır mısın?"

Rüzgâr bakışlarını ona çevirdi. Birkaç saniye sakinlikle düşündükten sonra diğer elini saçına gömüp etrafa bakındı. "Buralar çok tenha, birlikte gitsek, seni yalnız bırakmak istemiyorum burada."

Esme kocasının gitmeyeceğini anlayınca, elini bırakıp geriye çekilerek, "Korkma koca adam, bana bir şey olmaz. Beni kaçırıp da kim başına bela alacak. Hem bak başka çiftler de var ileride. Restoran ve kafeler de var burada, gören de adaya düştüm sanır."

"Ben de ondan bahsediyorum, milletin başını yakmamak için yoksa!" Esme elini yumruk yapıp omzuna savurdu. Saçlarını geriye attı. "Daha bugün başımın tatlı belası diyordun! Ne çabuk kara belaya terfi ettim... Odun!" Bakışlarını tekrar o kafeye çevirip "Hadi çok susadım." dedi sızlanarak, eliyle git işareti yapmaya başlamıştı. Rüzgâr gerilerken gözleri hâlâ karısının üzerinde "Koyduğum yerden bir yere ayrılma küçükhanım, seni aramak için sabrım yok." derken ciddi bir tarzda buyurdu. Sesinin aksine gözleri ateşler içinde cevabını zaten veriyordu. Esme kocası köprüden karşıya geçerken, bakışlarını karanlık nehre çevirdi. Karanlıktı, kapkaraydı Sein Nehri, bir yanını korkuturken diğer yanını kendine çekiyordu. Normalde kötü kokusu bıkkınlık verirken, gece olduğu için bu duru hâli huzur veriyordu. Karanlık çarşaf gibi duran Sein Nehri yakamozlar üzerine savrulurken dolunay gümüşi bir yol çiziyor, gözlere ziyafet çektiriyordu incecik görünü-

Alien

münde. Üzerinde dolaşan kayıklar gidince, bir an o kadar davetkâr göründü ki gözüne bir delilik yapıp içine atlama isteği doğdu içinde. O kadar sakin duruyordu ki, üzerinde yürünebileceğini bile düşünüyordu. Gündüz olsa onun suyunun renginden tiksinirdi ama şimdi geceydi ve çok davetkârdı.

Şayet arkadaki dalgalar kenara vurmasaydı... Burada dalganın ne işi vardı? Kıyıdaki kayık devrilince panikleyip bastığı yere dikkat etmedi. Sular geri çekilirken dengesini kaybedip sendeledi. Bir anda, tam da nehre düşerken, bu gece bu kara suların dehlizlerinde boğulacağı aklına geldi. Karanlık sularda gözlerini kapayacaktı. Her şey yoluna girmiş mutlu olmuşken, kaybolacaktı ve kimse düştüğünü fark etmeyecekti.

Kendini birkaç saniyelik anda karanlığa düşecek sanırken, belini saran elle olduğu yerde kalakaldı. Sert tutuşlar onu geriye doğru çekip göğsüne bastırdı. Kalbi o anda durmuştu da farkında değildi genç kız korkuyla. Onun kokusunu duydu burnu... Rahatlatıcı kokusunu. İşte o anda döndü gerçek hayata... Kalbi o anda atmaya başladı tekrar heyecanla. Adrenalin vücudunu terk ederken, hafifçe titredi korkunun etkisiyle. Kendini kocasına daha çok bastırıp ona sığındı ihtiyaçla. Elini beline sarmış yüzünü boynuna gömmüş, onun kokusunu derince soluyordu. Başının aşağı indirdiğinde yüzünün altındaki kalbi öyle hızlı çarpıyordu ki kendi şokunu unutup onun kalp atışlarının ritmini kulağında duymaya başladı. Sert ve hızlı atıyordu göğsünü parçalayacak gibi. Onun korkusunu unutturuyordu. Allah'ım, az önce ölüme dokunmuştu ve kendini ona resmen bırakmıştı umutsuzca, hem de hiç ummadığı anda tüm teslimiyetiyle. Geriye doğru çekilmek istedi. Vücudunu saran kalın kollar kıpırdamasına bile imkân vermiyordu. Kalp atışları hafiflerken bir anda bağırmaya başladı Rüzgâr.

"Salak mısın sen. O kadar uca gidilir mi? Ya düşseydin... Ya düşseydin de seni orada aramak aklıma gelmeseydi! Sen bana kalp krizi mi geçireceksin? Beni öldürecektin..." Esme onun kollarından biraz zor da olsa geri çekildi. Gözlerini tepesinde ona çatık kaşlarla ve endişeden kararmış gözlerle bakan kocasına çevirdi. "Ben dengemi kaybettim, seni korkutmak istemezdim ben... sadece sandallara bakacaktım."

Rüzgâr onu omuzlarından kavrayıp tekrar kendine çekti. İçine almak ister gibi sıkıca sararken kollarıyla sinesine çekti. "Deli misin? Korkmak mı? Ben aklımı kaçırıyordum. Aklından ne geçiyordu, o kadar yaklaşılır mı karanlıkta! Ölüyorum sandım."

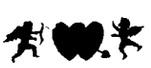
Esme ona sıkıca sarılıp sakinleştirmeye çalıştı. "Özür dilerim gerçekten, sadece bakıyordum. Yakamoz çok güzeldi. Düşünemedim bunu. Onları izlerken fark edemedim." Bir süre sadece öylece durdular, zaman akıp geçti Esme onun kollarında öylece sessizce durdu. Dudaklarını yukarı kıvırarak, "Beni öldürmeye çalıştığın için seni suçlamıyorum korkma kocacığım." dedi. Rüzgâr geriye çekilip başı sanki gövde-

sine ağır bir baskı yaparmış gibi beriye yıktı. Tam ağzım açıyordu ki "Bir an nefes alamayacağım diye düşündüm. Sein Nehri'nde boğulmadım ama kocamın aşırı sevgisiyle kollarında az daha boğuluyordum." Gözlerini kısarak "Seni affedebilirim." dedi elini dudağına koyup hafifçe vurarak. "Ama bir şartla!" Rüzgâr gülerek elini kavradı sıkıca kendine çekti. Gözlerine bakarak dudaklarına götürüp dokundurdu. Hâlâ biraz cızırtılı çıkan sesiyle ortamın gerginliğini yok etmek için, "Neymiş şartın? Bak saçma bir şeyse yine, unut derim." diye baştan çıkarıcı sesle sordu.

"Yok, sadece bu gece ne kadar kaybedersem sesini çıkarmayacaksın!"

Rüzgâr gözünü kısarak" Nedenmiş o?" diye yumuşacık çıkıştı.

"Aşkta kazanan, kumarda kaybedermiş ya, ondan!"

Esme yerine oturup emniyet kemerini bağladı. Saçlarını geriye çekip bakışlarını kocasına çevirdi. Rüzgâr da onun gibi emniyet kemerini bağlıyordu. Karısı ona bir şey söyleyecek gibi bakınca kafasını salladı "Ne?" der gibi. Esme hızla emniyet kemerini geri çözüp ayağa kalktı. Rüzgâr ona kaşlarını kaldırarak bakınca, kocasına doğru eğilip "Tuvalete gitmem lazım, uçak hareket edince gidemiyorum." diye çekinikçe söylendi. Rüzgâr alayla kafasını sallayıp, tebessümle gözlerini yıktı. Esme de önünden geçerek tuvaletlerin olduğu kabin bölüme yürümeye başladı.

"Bir şey arzu eder miydiniz?"

Rüzgâr başını cam tarafından ona soru soran hostese çevirdi: Kumral genç kız, üzerine oturan beyaz gömleği altına giydiği vazo eteğiyle, ona işveyle bakıp "Uçak kalkmadan önce bir arzunuz var mıydı efendim? Bir yolcu bekleniyor da..." dedi duru bir sesle. Rüzgâr kabine bakıp birkaç dakika önce karısının kaybolduğu koridoru gözlerlerken, "Su lütfen." genç kadın yanından uzaklaşıp koridorda kayboldu. First class bölümünde uçtukları için oturdukları yer hayli rahat, geniş ve konforluydu. Koltukları ikili olmak üzere dizayn edilmiş ve en yakın koltukla bile mesafesi bayağı açıktı. Kabin kabin ayrılmış gibiydi bu bölüm. Genç hostes elinde tepsiyle ona doğru gelip, biraz fazla eğilerek içeceği sundu. Yüzünde kocaman bir gülücükle genç adamı süzerek, "Buyurun efendim, suyunuz !"diye saygıyla ama biraz işveyle sunumu yaptı.

Rüzgâr suya uzanırken Esme yerine oturup kocasına baktı. Sakin bir şekilde suyunu alıyordu genç adam. Esme onu bırakıp gözlerini genç kadının üzerinde gezdirdi. Gömleğinin düğmeleri açılmıştı. Bunların boyunlarında fularları olmuyor muydu? Ne diye şeylerini kocası-

Alien

nın gözlerine sokuyordu. Kocasına yaklaşıp başını omzuna dayarken, hostese göz kırparak, "Düğmeniz açılmış galiba(!)" dedi doğal bir edayla. Genç hostes yerinden doğrulurken, kızarmaya başlamıştı. Esme'nin iç sesi bu kızarmanın utanmaktan değil -ona çakmak çakmak bakan sinirli gözleri- öfkeden ileri geldiğini söylüyordu.

Rüzgâr, hostes yanlarmdan ayrılınca, kolunu kaldırıp karısını göğsüne yasladı. Esme başını omzuna dayadı. Kocası tepesine çenesini yaslayıp derinden gelen çelişkili bir sesle, "Sen ne kullanıyorsun, çok merak etmeye başladım." diye karmaşık bir gerçekle sordu.

Böyle bir cevap beklemeyen genç kadın daha da afalladı. Esme kafasını kaldırmadan tepeden bakışlarla masumca baktı. "Ne?" dedi sadece. Rüzgâr çenesini tutup kendine iyice bakmasını sağlarken, "Hani bir insan birkaç günde böyle çabuk değişince, kocası da merak ediyor. Söyle! Kızmam karıcığım, hatta neyse kullandığın kolilerle alıp eve stok yapmayı düşünüyorum... Maazallah biter miter..." Karısına göz kırptı. "Hani tükenmemesi açısından!"

"Merak etme tükenmez, fabrikası kesintisiz faaliyette."

Rüzgâr'ın bakışları genç kadının tüm vücut hatlarını ortaya koyan elbiseye takılmıştı. Kısacık bir an arzuyla bedenine baktı. Bunu fark eden Esme gözlerini şeytanca pırıltılar uçuşurken kısıp elini kocasının yanağına sürdü. "Ama yine de çok merak ediyorsan söyleyeyim... İksir kullanıyorum! Sahibi ne kadar direndi onu bana satmamak için ama sonunda almayı başardım..." Gözlerini kısıp sanki tarif edemiyormuş edası vererek, "Başlarda biraz zor oldu ondan satın almak ve bana pahalıya da patladı. Sonunda aldım hem de ne alış, bu başarıya değerdi doğrusu ödediğim bedel." Rüzgâr elini avuçlarının arasına aldığında, genç kadın ilk sefer ki gibi titredi. Dudaklarına götürüp öptüğünde, onu bakışlarıyla yiyor gibiydi. Parmaklarıyla çenesini kavrayıp çekerek kendisine yaklaştırırken, "Ben de ondan alırım sana adı neyse, yeter ki sen hep böyle ol bedeli önemli değil... Ben öderim o bedelleri sen yeter ki böyle kal!" Dudaklarını dudaklarına sürttü. Esme geriye çekilip parmaklarını kocasının dudağına kapayarak, birleşmeyi engelleyeceğini düşünerek, "Hşşşt!" dedi gözlerini etrafta gezdirirken "Nerede olduğumuzu unutma!" derken gözleri etrafı kaçamakça turluyordu.

Haylaz bir tutumla Rüzgâr koltukta aşağı doğru kayıp, onun da aşağı kaymasını sağlarken, "Burada bizi rahatsız etmezler. En yakın koltuk dahi uzakta. Ve burası bize ait." Dudaklarına kapandığında ise karısının itirazları ağzında boğuldu. Zaten birkaç saniye sonra o itirazlar da kesilmişti. Uçaktan indiklerinde havaalanında onları korumalar karşıladı. Eve geldiklerinde ise onları kapıda Ceyda Hanım yüzünde kocaman tebessümle bakarak karşıladı. Tombul yanakları gülümseyince yanağındaki elmacık kemikleri kalkıp "Hoş geldiniz efendim." dedi.

Alien

Esme içeri girip orta yaşlı kadına sarılarak içten bir şekilde, "Hoş buldum Ceyda abla." deyince kadın şaşkınca kalakalmıştı. Daha önce Esme Hanım'la samimice konuşup sohbet etmişlerdi ama hiç böyle ileri gitmemişlerdi. Arada hep görünmeyen bir mesafe vardı. Esme geriye çekilirken Rüzgâr şaşkınca bakan orta yaşlı tombul emekli kadına göz kırptı. "Bu yeni hâli, onu değiştirdik, kampanya başlamış eskiyi ver yeniyi al..." dedi alayla. Esme ona doğru gidip kolunu çimdiklerken kaşlarını çattı. Bakışlarını onun göz hizasına kadar çevirip ayaklarını kaldırdı. İyice yakınına gelip dudaklarını kıvırarak, "Bundan şikâyetçi gibisin?" dedi sesine biraz sinir katarak. Rüzgâr elini uzatıp belinden yakaladı hızla kendine çekti. "Hiç sanmıyorum, aksine çok memnunum."

"Ben de öyle düşünmüştüm zira yeni başladık."

Ceyda Hanım sanki korku filmi izler gibi dehşetle bakıyordu çifte. Gözleri irileşmiş, yüzü tuhaf bir hal almıştı. İkisi yan yana ne kadar da güzel görünüyordu. Sanki film artistleri gibi... Evet, tam da film izler gibi... Rüzgâr gülüyordu. Esme ona sokuluyordu. Sanki rüyadaymış gibi gözlerini kırpıştırdı. Yok, canım kesin rüya görüyordu. Onun suratsız patronu ve ona diş bileyen karısı ama çok tatlıydılar. Pelin'den sonra ilk defa Rüzgâr'ı gülerken görüyordu. Tamam, onların yakınlaştığını fark ediyordu ama bu şu anda ona çağ atlamak gibi gelmişti. Esme şaşkın kadına baktı. "Ceyda abla izleme ritüelin bittiyse... Ben çok açım, senin yemeklerini özledim." Ceyda Hanım son bir kez daha gözlerini kırpıştırarak, "Evet ha-hazır!" dedi oyuncak bebek gibi kafasını sallarken şaşkınca. Ardından da kendini toparlayıp mutfağa doğru yürümeye başladı. Giderken, ağzının içinde söylendiğini ikisi de fark etmişti. Rüzgâr karısına yaklaşıp hiç beklemediği anda onu kucağına aldı. Esme kollarını kocasının boynuna dolayıp gözlerine soru işaretleriyle bakarken, o merdivene çıkmaya başlamıştı.

"Kadın bile şaşırdı senin bu hâline, dinozor görmüş gibi baktı gördün mü? Ya ben ne yapayım (?) hâlâ rüya gibi..." Esme, ensesinde parmaklarını gezdirirken güzel yüzünü sevimlice astı. "Sana dünden beri rüya olmadığını kaçıncı kez gösterişim." Sonra da kaşlarını şirince çattı. "Ve sen nereye götürüyorsun beni böyle lafa takarak, benim karnım aç." Rüzgâr onun çıkışmasına çarpıkça gülerek kapıyı açtı. Ayağıyla kaparken "Senin karnın ne çok acıkır oldu, fil mi yuttun? Önceden böyle değildin!"

Esme yüzünü ona yaklaştırıp sürttü. "Önceden tüm enerjimi vantuz gibi çeken bir Rüzgâr yoktu... Maalesef şimdi var." Gözlerini odada gezdirdi. "Tamam odamızı gördük, yerinde duruyor, her yeri sağlam, yıkılmamış ayakta, hadi aşağı inelim de yemek yiyelim." Rüzgâr bakışlarını aniden karısına döndürdü. Yüzünde ender rastlanan ciddiyetin hâsıl olduğu şeytani tebessümü ve pırıltılarıyla, "Biliyorsun bu yatağı

pek deneyememiştik... Hani hatırlarsan, bak lım sağ am m? iz tartıyor mu? Kalite kontrole ihtiyacı var değ m?" sm gözlerin kısarak başını yana kırıp yatağa baktı. "Yatağı bilemem ama bu bakışların bir şeylere ihtiyaç hissettiği belli ama canım, aç ayı oynamaz (!) sen bunu deyimi duydun mu?"

Rüzgâr, karısını yatağa bırakırken kendi de onun üzerine yükselmeye başladı. O geldikçe Esme geriye doğru yatıyordu. İri bedeni üzerine devrilince, genç kız arada sıkıştı. "Ama hayatım, keskin sirke de küpüne zarar, sen böyle bir deyim duydun mu?"

"Sirkenin konuyla ne alakası var?"

"Var çünkü sen eğer biraz daha itiraz edersen sirke küpünü delecek." Dudakları dudaklarına kapandığında Esme onu iterek biraz uzaklaştırdı. Nefes nefese kalmış şekilde, "Ya, kadın yemek hazırlıyor ve bizim ne yaptığımız tahmin etmesi hiç de zor değil!" dedi etkileyici sesiyle. Gözleri hafifçe kısıktı. "Yemekleri ısıtması da zor değil. Ayrıca biz yoldan geldik, duşa ihtiyacımız var değil mi? Neden boş boş duş alalım, su israfı, yazık; küresel ısınma var dünyada." Esme, kollarını kocasının boynuna doladı...

Alien

İnce ince doğradığı kabukları soyulmuş domatesleri, doğrama tahtasından bıçakla sıyırarak yemek tabağına aldı.

"Esme Hanım bırakın da ben yapayım Rüzgâr Bey kızar sonra bana." Esme, Ceyda ablasına gülümseyerek bakıp gözlerini edayla devirdi.

"Saçmalama abla sana niye kızsın yemek yaptım diye?"

Ceyda Hanım çekinikçe yere bakarak elleriyle önlüğün ipini tutup parmaklarında çevirdi. "Yemek yaptın diye değil, yaptırdım diye kızar!" Esme sevgiyle baktı yaşlı kadına. Kocasının yeri geldiğinde ne kadar katı olduğunu biliyordu. "Üzülme ablam bir şey demez, hem bugün yemekleri ben yapacağım onlara. Kocam ilk defa düzgün pişirdiğim yemekten yiyecek."

Onlar yemeklerle ilgilenirken içeriden cep telefonun sesi boğukça mutfağa gelince Esme ellerini yıkayıp önlüğüne taktığı mutfak havlusuyla kurulayarak mutfak kapısına yöneldi.

Kapıdan çıkarken, "Ceyda abla sen bakar mısın ocaktaki yemeğe, ben telefona bir bakıyım?" diyerek mutfaktan salona doğru hızla yürümeye başladı. Sehpanın üzerindeki telefonu eline aldığında üzerindeki ismi görünce yüzüne onun bile farkında olmadığı müstehzi bir gülümseme güneş gibi yayıldı.

"Bensiz yapamıyorsun değil mi?"

Rüzgâr koltuğuna serbest şekilde yaslanıp, "Neden geç açtın telefonu, kaç kere çaldırdım?" diye ciddiyetle çıkışırken, Esme elinde telefonuyla mutfağa giderken salona bakındı. "İnsan nasılsın sevgilim falan der! Ne kadar değişsen de odun hâlin kalıcı galiba, değişmiyor değil mi?"

Onun tatlı azarlamasıyla Rüzgâr, karşısında oturan Cem'den göz kontağını kesip cama döndü. "Nasılsın sevgilim?" dedi alaylı bir tonda.

Esme tekrar ocağın başına geçip kızgın yağın üzerine pirinçleri koyarken, "İyi, bu da bir başarı, hatırlatmadan yapamıyorsun!" dedi Ceyda Hanım elindeki tereyağını kaldırırken görünce telefonu kenara çekip kendinden biraz uzaklaştırarak, "Bir saniye Rüzgâr." diyerek Ceyda Hanım'a baktı. "Abla kaldırma onu, pirinçler kavrulunca üzerine koyacağım." Ceyda elindeki tereyağına bakıp "Ama dibine yakmadınız ki nasıl koyacaksınız?" diye merakla sorunca, Esme elinden yağı alıp tezgâha koydu. "Abla dibine yakınca yağ acıyor, pirinçleri kavurunca üzerine atıp pirincin kızgınlığıyla eritiyorum, böylece lezzeti üzerinde kalıyor yanmıyor!" diye açıklayıcı bir şekilde anlattı.

Alien

Rüzgâr da onun konuştuklarından bir şey anlamayarak kendince bir tahmin yürüttü ve bu tahmini sebebiyle anında dehşetle bu fikirden kaçındı. Bunu yapmazdı değil mi? Onun yemek yapması onların hastanelik olması demekti. "Sen ne yapıyorsun?" dedi meraklı bir tonla. Esme gülerek "Size yemek yapıyorum." deyince Rüzgâr bir an durakladı. Elini yüzüne götürüp sıkıntıyla yüzünde gezdirdi.

"Ceyda neden yapmıyor da sen yapıyorsun?" dedi son çare.

"İstedi! Hatta sen kızarsın diye çok da korktu ama ben ısrar ettim yapmak için." Rüzgâr endişeyle atıldı. "Canım bırak kadın yapsın sen dinlen... Hem sen..." Esme kaşlarını çattı. Kocasının yarım kalan sözüyle "Hem ben ne Rüzgâr Bey, ben yapamaz mıyım yemek, beceremez miyim?"

"Yoo, öyle demedim, sadece yorulma diye." Sıkıntılı bir iç çekti. "Hem sen zehir yapsan yerim ben, hani hatırlarsan yumurtayı da yedim." Esme'nin aklına nefretle yaptığı yumurta gelince kıkırdamasını engellemek için dudaklarını birbirine kapayıp bastırdı. Telefonu diğer kulağına alıp "Tamam, o zaman akşam Cem'i de alır gelirsin. Ben de Ecem'i çağırdım. Sonra görüşürüz." Ceyda Hanım'ın yanından biraz uzaklaştı. "Beni özle tamam mı?" Yemeğin başına geri döndü yüzünde rahatlamış memnun bir hâl vardı.

Rüzgâr telefonu kapatıp çarpıkça sırıttı onun son söylediklerine, ellerini başının arkasına yastık gibi dayayıp geriye doğru yaslandı. Ona bakan Cem'e bakınca, gözleri çakıştı.

"Akşama bizi yemeğe bekliyormuş..." Cem ona bakıp sırıtarak "Ya bu kızda bir haller var diyeceğim, diyemiyorum! Sanki eskisiyle yenisi arasında dağlar kadar fark var artık ya da ben öyle mi sanıyorum." Cem, ağabeyini süzdü biraz, onun yüzünde oluşan mutlu ifadeye bakarak, "Sanırım bu iyi anlamda bir değişme." derken sanki kardeşine acıdan çok mutluluk verdiğini o da görür gibiydi artık. Gerçi döndüklerinden beri ikisi de kumru gibi olmuşlardı, ara sıra didişmeleri hariç tabii. "Rüzgâr..." dedi sesi ciddiye dönerken, sanki söyleyeceği şeyi tartar gibi bir hâl belirdi yüzünde. Rüzgâr da onun ciddileşen sesiyle elini başının altından çekti, çenesine koyup ciddi yüzüne baktı. Onu tanıyordu, soracağı soruyu da tahmin etmesi zor değildi! "Ne diyeceğini biliyorum!" dedi rehavetle çıkan sesiyle. Sanki yılların yorgunluğu bir anda yüzünden film şeridi gibi geçerken!

"Yani bundan vaz mı geçtin? Ben artık senin de mutlu olduğunu görmek istiyorum ama yine de her an..." Bakışlarını önüne çevirdi.

"Aslında vazgeçmedim, kararım da hâlâ devam ediyor ama..." İşte bu 'ama' yine çıkmıştı ortaya. Ve Cem devamını çok merak ediyordu!

"Ama bu, suçsuz olanı cezalandırmaktan geçmiyor. Bunu yaşayarak, hem de çok acı yaşatarak anladım. Benim öfkem, nefretim, kızgınlığım yüzünden en çok acıyı hiç suçu olmadan Esme çekti. Onun bu

Alien

işte hiçbir kabahati olmadığını bilmeme rağmen, sadece ağabeyinin babasının canı yakmak için kalkıştım bu işe... Nefretim gözümü kör etmişti... Tek canı yanan kişi Esme oldu. O şerefsiz hayatına devam ederken hiçbir şeyi umursamadan... Benim kardeşim o buz gibi toprağın altında yatarken, o pislik yaşıyor, kardeşi onun yerine ve tabii benim yüzümden bir sürü acı çekiyordu. Bunu onun yanına bırakmayacağım Cem, onun sonunu getireceğim bundan beni hiçbir şey alıkoyamaz... Karım bile! Tamam, karımı seviyorum, onu üzmek ya da tekrar kırmak istemiyorum... Onun canını yakmadan yapacağım bunu!"

Ne var ki bu mümkün değildi! Cem rahatlamış şekilde geriye yaslanırken, rahatsız olmuştu son cümlelerden ama en azından da cevabını almıştı. Ağabeyi âşık olduğunu dile getirmişti sonunda. Uzun bir sus-kunluk oldu ortada. Söze Cem başladı:

"Buna inan en çok ben sevindim. Onun acı çekmesini hiç istemedim zaten, lâkin şu da bir gerçekti, acı çekmeseydiniz birbirinizin değerini de anlamayacaktınız. Her işte vardır bir hayır derlerdi. Eğer sen vurulmasaydın, o da seni sevdiğini anlamayacaktı."

Rüzgâr, Cem'in dinlerken ayağa kalkıp cama doğru yürümeye başladı. Gözleri cama çevrilirken, elini alnında kısa bir an gezdirip ceplerine soktu. O Esme'yi seviyordu, hem de her şeyden çok. Ya Esme...? O da seviyor muydu? Rüzgâr biliyordu, o da seviyordu. Gerçi henüz demese bile, onu sevdiğini gözlerinde görebiliyordu. Ona bakan ışıldayan gözlerde, kızgınken bile parıltılarını kaybetmeyen gözlerinde. Bazen dilin söyleyemediğini gözler, hareketler söyleyebiliyordu. Onun sevgisinden hiç şüphe duymuyordu. Biliyordu ki ona yaklaştığı gibi bir gün o sözleri de onun o tatlı dilinden duyacaktı. Geriye döndü. "Sekretere söylesene bize hafif bir şeyler söylesin, bir de mide ilacı getirsin!"

Cem onu gözlemlerken boğuk bir nefes alıp kaşlarını çattı. "O nedenmiş, az önce yemeğe gideceğiz dedin? Kız bize yemek hazırlayacağım diyor o kadar uğraşırken sen..." Kaşını kaldırıp "Sen kaşınıyorsun herhalde... Sana mutluluk mu çok geldi? O, yemeğe tok gittiğimizi bir anlarsa var ya, bir dahaki yemek biz oluruz çiğ çiğ..."

Rüzgâr yerine geçerken, "Zevzekliği bırak, sen onun yemeğini yemedin ben yedim... Omlet yapmıştı." diye azarladı.

"Niye, az mı pişirmiş?"

Haylazca gözleri parlayan Rüzgâr rahat bir tavırla sırıtırken, kafasını salladı. "Hayır... Kırmayı unutmuş galiba, tamamını yedirmeye kalktı. Sonra bir de sebzeler var tabii, hepsini bir araya katıp, dolaptaki tüm malzemeleri kullanmıştı."

Cem yerinden doğrulup, kapıya dehşete düşmüş bir ifadeyle giderken, "Ben pizza istiyorum, sana tavuk ızgara değil mi?" Rüzgâr ona sırıtarak bakıp koltuğunda geriye yaslandı. Yaylı koltuk geriye doğru kaykılıp ona rahat bir dinlenme alanı sağladı.

Alien

Masayı hazırlayınca başında durup gururla parlayan gözleriyle hazırladıklarına baktı. Yorulmuştu ama sonunda yorulduğuna değmişti. Bir elini ensesine, diğerini incecik beline koyup hafifçe kendini esnetirken, bakışlarını cam kenarındaki kardeşine çevirdi. Geldiğinden beri camın önünde Cem'i bekliyordu. Bu kız gerçekten âşık olmuştu Cem'e ve onun adına çok üzülüyordu. Cem ondan büyüktü, kaldı ki ona kardeş gözüyle bakıyordu. Onunla ilgilenmesi, komik olduğu için onu güldürmesiydi. Ama bilmediği onun naif yanı, kırılgan yapısıydı.

"Ecem, ben üzerimi değiştireceğim sen de içecekleri getirir misin tatlım?" Ecem'den ses gelmedi. Esme kafasını sallayarak üzerini değiştirmek için odasına yürümeye başladı. Elini tişörtünün eteğine götürüp kaldırarak burnuna tuttu ve mırıldandı. "Galiba duşa da ihtiyacım var kısa da olsa."

Yarım saate kalmadan hızlı bir duş yapıp üzerini değiştirerek aşağı indi. Girişteki altın varaklı kare aynanın yanına gelip kendisine şöyle son bir defa baktı: Saçlarını tepesinde toplamış, üzerinde limon sarısı hafif bol penyesi, altında dar beyaz pantolonuyla, hafif yaptığı makyajıyla hazırdı. Mutfağa geçip içeceklerin tepsisini eline alıp salona geçti.

Masanın yanına koyduğu servis sehpanın üzerine elindeki tepsiyi koyarken kapı çaldı. Ecem heyecanla yerinden hareketlendi. Kapıya yönelip giderken, kısa bir an ablasına tereddütle baktı. Esme de ona anlayışla gülümsedi. "Hadi aç bari." Genç kız yüzünde kocaman gülümsemeyle, tepesinde bağladığı saçını sallayarak kapıyı açmaya gitti. Ceyda Hanım da mutfaktan kapıya bakmak için çıkınca aceleyle, "Ben bakacağım." diye çocukça bir sevinçle kapıya koştu. Kapıyı açtığında ilk eniştesi göründü. Ona gül yüzünde açan berraklıkla kocaman gülümsedi. Rüzgâr da ona gülerken Ecem "Hoş geldiniz." dedi sevimli bir edayla bakışlarını öteye çevirerek aradığını bulma gailesiyle. Önce Rüzgâr girdi içeri "Sen de hoş geldin baldız."

"Hoş buldum enişte." Cem elinde tatlı paketiyle göründü. Genç kıza paketi uzatıp, "Hâlâ küs müyüz?" dedi kaşlarını çatarak Ecem omzunu çocukça bir masumlukla silkip ona özlem dolu gözlerle pırıl pırıl baktı. "Ne zaman küstük ki?" dedi muzırca. Cem kapıyı kapattı. Ecem de elindeki pakete uzanıp aldı.

"Ne aldınız?"

"Kadayıf dolması, sever misin?"

"Pek değil ama yerim."

Rüzgâr içeri girince burnuna mis gibi yemek kokuları gelmeye başladı. Sanki yemeklerin kokusu kendinden çok iştah açıcı gibi gelmişti. Tabii, bu, masayı görmeden önceki düşüncesiydi. Gözüne özenle hazırlanmış masa takıldı. Üzerinde gördükleri yüzünden homurdanırken,

Alien

Cem onun yanına yaklaşıp kulağına kızgınca mırıldandı: "Yeni yüzünden b*ku yedik!" Rüzgâr ona kızgınca bir bakış atıyordu ki Esme onlara doğru dönüp, elindeki son tabağı masaya bırakıp yaklaştı. Yüzünde kocasını özleyen bir kadının hasret bakışı oynaşırken, kocasının yanına gelince ellerini omzuna dayadı. Parmak uçlarında yukarı kalkarak yanağına kocaman, içten bir öpücük bıraktı. Gözleri ışıldarken "Hoş geldin." dedi, Ecem ve Cem onların birbirine özlemle bakmalarını alaycı bakışlarla izlerken, o alaycı tınının sesine vurmasıyla, "Ben de geldim ama hiç hoş geldin diyen yok!"

Haylazca gülen Esme kocasının yanından ayrılıp ona yürüdü sırıtarak. Yanağına kardeşçe bir buse bırakıp "Sen de hoş geldin ağabey." dedi alayla. Cem elini saçlarına gömdü yapmacık bir sıkıntıyla. "Sen öyle deyince kendimi yaşlı gibi hissediyorum."

"Hadi, acıkmış olmalısınız; ellerinizi yıkayın da yemeğe geçelim."

Herkes sofrada yerini alınca Esme tabaklara özenle servis yapmaya başladı. Bu kocasına yaptığı ilk yemeği olduğu için, -yani adamakıllı yaptığı ilk yemeği olduğu için- dikkat ederek servis yapıyordu. Hava sıcak olduğu için ilk serviste yoğurtlu şehriye çorbasını koydu kâselere, bu havada bunun iyi gideceğini düşünmüştü. Cem tabağa konan kepçeyi görünce "Esme yeter, fazla koyma; ötekilerine de yer kalsın." diye itiraz etti. Esme kâseye bakıp "İyi de daha koymadım bile." derken elindeki kepçeyi çorbaya daldırdı. "Korkma, kötü yemek yapmıyorum."

"Korkmuyorum, kokularından ve görünüşlerinden ne kadar iyi yaptığın belli zaten... Ben sadece..." Biraz düşündü. "Hava sıcak ya ondan fazla yemeyeceğim."

"Cem sen hep fazla yemek yerdin, benimle dalga geçme!"

"Perhize başladım."

"Ne zaman?"

"Bugün." diye homurdandı sıkıntıyla.

Ecem açlığın verdiği acelecilikle kâsesini ablasına uzattı. "Ablam aşçılık kursuna gitti, yani zorla gönderildi annem tarafından." dedi kıkırdayarak. Esme ona kızgınca baktı. "Seni de gönderecekmiş duyduğuma göre. Ben de sana çok güleceğim, daha unutmadım geçtiğin dalgaları."

Rüzgâr sandalyesine geriye yaslanıp kolunu sandalyenin tepesine dayayarak geriye döndü. Servis sehpanın üzerindeki suya uzanırken, "Bunu ben niye bilmiyorum? Ayrıca bana yedirdiğin yemekler..." Gözlerini kıstı. "Sen çok fena oluyorsun kızınca! İnan o yedirdiğin yemeklerin acısını sana fena ödeteceğim. Senin yüzünden kaç gün yemek yiyemedim ben."

Neredeyse Esme herkesin servisini yapıp yerine oturdu.

Alien

"Sen de bana emir vermiştin, hem sana o kadar da inatçı davranmadım, isteseydim yumurtanın kabuğu yerine fare zehri de koyabilirdim bunu biliyorsun?"

Ancak Rüzgâr'ın yüzündeki gülümseme soldu. O günler aklına gelip ona yaptığı kötülükler, kalbini bir sızı esir aldı. İçinde bir burkulma, bir vicdan azabı oluştu. Zaten gitmiyordu ki hep kıyılarda köşelerde en mutlu olduğu anında karşısına çıkıyordu.

Esme, çorbadan sonra, servis tabağına zeytinyağlı dolma ve yanına patlıcan kebabı koydu. Pilavı koyarken, "Tereyağlı yaptım, yersin değil mi?" diye sorduğunda, Cem bakışlarını yanındaki ağabeyine çevirip yanına yaklaştı. Kızgınca çıkan sesiyle dişlerinin arasından tıslayarak, "Senin yüzünden koca bir pizzanın ardından yemek yiyorum, hangi akla hizmet sana uydum! Eğer bunları yersem hastanelik olacağım ya da mide fesadından öleceğim." Rüzgâr elini çenesine götürüp konuşmasını kamufle ederek çenesini sıvazladı. Esme yemekle ilgilenince, "Yemezsen asıl o zaman hastanelik olacaksın! Kapa çeneni hepsini ye yoksa seni gebertirim." diye kısık bir şekilde hiddetle tısladı.

"Bir daha sana uyarsam iki olsun." diyen Cem öfkesini belirtti.

"Cem..."

Kuşkuya düşen Esme onların fısıldaştığını görünce gözlerini kısarak baktı. Cem ona bakan bakışları üzerinde hissedince, "Sen gerçekten çok iyi bir aşçıymışsın, yemeklerin harika." dedi gerçekleri söyleyerek.

Rüzgâr da ona katıldı. "Evet, çok güzeller beni şaşırttın yine." Esme tabağı kaldırdı. "O zaman biraz daha koyuyorum, beğendiğiniz göre bunu da yersiniz." Cem ve Rüzgâr birbirine bakıp aynı anda, "Hayır!" deyince Ecem sabahtan beri zaten onların halini izliyordu ve onların neler karıştırdığını fark edince kahkahayı bastı. Sandalyede geriye yaslanıp omuzları sarsılırken gülmekten, yüzü kasılıyordu. Herkes ona şaşkınca bakarken gülmekten yaşarmış gözleri, kızarmış yüzüyle yanaklarını silip ablasına baktı. Elmacık kemikleri tatlıca hâlâ oynarken, "Bunlar eve tok gelmişler abla. Baksana, sana güvenmeyip dışarıda yemişler!" diye gençliğin verdiği pervasızlıkla gülmeye devam etti. Ancak Esme'nin gözleri ikisinin üzerinde kısık bir şekilde tehditle dolaştı. Önlerine koyduğu tabaklarına baktı, hâlâ dokunmadıklarını görünce kırgınlıkla yüzünü astı. Gücendi. Kırıldı.

Bu kırgınlığın üzerinde yarattığı duygusal patlamayı olağanüstü bir çabayla kontrol etmeyi başarabildi. Sinirle sandalyesini geri itip yerinden kalktı. Ama bir robot gibi konuşuyordu. "Ben tatlıları getireyim."

Yüzünü sallandırarak mutfağa geçerken Rüzgâr ağzını peçeteyle silip beyaz peçeteyi masaya bıraktı. Sandalyesini geriye itip ayağa kalktı. Ecem, Cem'e bakıp "Savaş çıkacak galiba." diye söylenirken Rüzgâr ağzının içinde homurdanarak mutfağa doğru yürümeye başladı. Esme sinirle onların aldığı tatlıyı servis tabaklarına koyuyordu içeri girdiğin-

Alien

de. Kendini sıktı bırakmadı. Aksi takdirde bacaklarını vücudunun taşıyamayacağının farkındaydı. Ona güvenmeyip dışarıda yemişlerdi. Bu bilgi bir burgu gibi beynini deliyordu. Rüzgâr üzgünce ona yaklaşıp ellerini ince beline doladı. Esme belindeki ellerini ittirip geriye geçti. Ona kızgınlığını belli ederek, mutfak dolabının sağ üst kapağını açarak bir tabak daha aldı. Dudakları çatlayacak gibi kurumuştu. Tekrar yerine geçince Rüzgâr tekrar beline sarıldı. Esme ona hiç itiraz etmeden sakince durdu. Çok terbiyesizce bu davranış olmasına karşın, tezgâha düşen tatlıyı edepsizce söylediği sözle çöpe attı. Tabaklara tatlıları atar gibi sinirle koyuyordu. Çenesini karısının omzuna dayayıp, üzgün çıkan sesiyle pişmanlığını söyledi. "Özür dilerim, ben yine öyle yapacaksın sandım yemekleri ve açtık, o yüzden."

Bütün vücudu şiddetle sarsılıyor, bu titremesini de bir türlü önleyemiyordu. 'Eğer sinirlerim dayanamazsa, birkaç saat içerisinde çöküntüye uğrarım; diye düşündü. Esme arkasını hızla dönüp onu geriye itti. Kollarını göğsünün altında bağlayıp "Ah!" dedi sesli bir şekilde iç geçirerek. Histerik gözlerini kısarak kızgınca baktı. Karısına dönerek tembelce arkasındaki masaya yaslandı. Dikkatle gözlerine baktı. Bir anda elini çözdü. "Sorsaydın o zaman söylerdim. Tereddüdünü benimle paylaşsaydın... Ama nerede! Bir de eve gelmeden yemek yemişler, itiraf ediyor... Ne diyeyim? Ha, bak sen, ne iyi etmişsiniz aferin size." Gözlerini kızgınlıkla yana devirdi. "Bana telefonda senin elinden zehir olsa yerim diyorsun... pis yalancı. Asıl sana yemek yapan kendime kızıyorum ben..."

Arkasını dönüp tezgâhtaki tabakları sinirle eline aldı. Kocasına kızgınca bakıp içeri yöneldi. Rüzgâr ondan özür dilemek için kolundan sakince kavrayınca genç kız gerildi ve elindeki tabak parmaklarından kayıp yere düştü. Esme tabağa bakarak çıkışırken, "Beğendin mi yaptığını?" derken diğer elindeki tabağı tezgâha sertçe koyup yere eğildi. Yere dökülmüş tatlıları toplamaya başladı. Kalbi kırılmıştı. Ona sürpriz yapıp o kadar hazırlık yapmıştı bir hevesle ve o ne yapmıştı! Dışarıda yemek yiyip gelmişti. Rüzgâr onun üzgün hatta kırgın haline bakıp kendisine kızarken içten içe yanına eğildi. Esme kırılmış tabağa uzanırken Rüzgâr elini bileğinden yakalayıp kırık tabakların üzerinden çekti.

"Bırak, ben toparlarım, benim yüzümden oldu."

Başını kaldırıp dimdik kocasının gözlerine baktı. Esme elini ondan kurtarıp geriye çekti kızgınca; "Ben kırdım ben toplarım," Kırgın bakışları hâlâ yerdeki dağılan tabaklardaydı. Rüzgâr kapının kenarında duran, mutfağa ait saplı plastik kürek süpürgeyi almak için yöneldi. Esme sinirle tabak parçasına uzandı. Birkaç parçayı toplayıp alırken elinde tuttuğu tabağın kırık yanı parmağını kesti, hızla yerinden doğrulup parçaları çöpe atıp musluğa yöneldi.

Alien

"Lanet olsun!"

Musluğu açıp elini akan suya tuttu. Gözleri dolmaya başlamıştı, birkaç defa kırpıştırmasına rağmen yaşları geriye itemedi. Başını iki yana sallayıp yanaklarından akan yaşları durdurmaya çalıştı. Lavaboya akan su; kırmızıya dönüşürken Rüzgâr kızarak yanına geldi. Esme yanağından süzülen yaşlara rağmen, yüzünde cesur bir gülümseme belirirdi. "Önemli değil." Kocası suyun altındaki eline uzanıp kesiğin üzerine kâğıt peçeteyi bastırdı. Kaşları çatılmış, Esme'nin eline homurtular eşliğinde bakıyordu. Sanki kendi canı yanmış gibi yüzü kasılmıştı. "Suya tutma, daha çok kanar."

Esme onun elini çekmeye çalıştı. Gözleri yine ve daha çok dolmaya başlamıştı. Tamam, üzülmüştü ama ağlayacak kadar da değildi. Bu lanet yaşlar nereden çıkıyordu? Yanağından aşağı gözyaşı nazlıca süzülürken birbiri ardına, "Bir şey yok, sadece kesik." dedi titrek sesiyle. Rüzgâr kâğıt peçeteyi biraz bastırdıktan sonra kenara çekip yarasına baktı.

"Sen peçeteyi bastır, ben sana yara bandı getireyim." Esme dudaklarını bükerek yaraya bakıyordu. Eli acımıyordu ama kalbi baya kırılmıştı. Kocası elinde yara bandıyla hızla yanına gelip elini aldı. Çatık kaşlarıyla yarasını sardı. İşi bitince kafasını aşağı eğdi. Dudaklarını elinin içine değdirip öptü. Gözleri birleştiğinde "Ben gerçekten özür dilerim sevgilim! Düşüncesizlik ettim." dedi kısık bir sele. "Ben tam bir odunum, tamam mı, ağlama artık." Birden durdu. Bu cümleye başında başlamadığı için sanki kendi kendine sinirlenmişti. Esme elinin tersiyle gözünü silip, dudaklarını büktü. "Evet, tam bir odunsun... Bunu bilmen iyi..."

Rüzgâr yanağını başparmağıyla okşayarak kuruladı. Başını aşağı eğip gözyaşlarıyla ıslanan yanağına dudağını değdirdi. "Bunlar benim yüzümden aktı. Kendime ne kadar kızsam, az." dedi tekrar öperken, elini beline sarıp kendine çekti. "Ben düşüncesizin tekiyim." Biraz daha kendine çekip vücutlarını yapıştırdı. Başını aşağı eğdi. "Büzme dudaklarını... Hadi sor hesabını! Bir daha açlıktan ölsem yemek yiyip eve gelmem söz." Esme güzel yüzünü kaldırıp kocasının gözlerine masumca baktı. "Söz mü?" Sesi boğukça gelmişti. Rüzgâr kafasını sallayıp "Söz karıcığım, hâlâ kızgın mısın?" Esme başını sağa kırıp tek gözünü kıstı. Kafasını onaylar gibi salladı. "Galiba biraz." diye açık bir rahatlıkla dile getirdi. "Bakalım kendini nasıl affettireceksin Bay Odun?"

Genç adam karısına iyice sokuldu. Göğsünü kavradı ve narince okşamaya başladı. Dudaklarının kıyısı da hafifçe yana kıvrılmıştı. "Ben bir yolunu biliyorum galiba! İlk özrü şimdi dilesem sorun olur mu?"

Esme kıkırdayarak başını yana çevirdi. Göğsündeki eli kıyafetini zorladı. "Ne kadar olacağına bağlı, beğenmezsem tekrarlarsın." Rüzgâr

çapkınca bakıp haylazca sırıttı. Başını aşağı eğerken kadifemsi sesi yüzünde dağıldı. "Ben de kötü yaparım beğenme diye... Bir daha, bir daha iste diye!"

Cem kolunu deri sandalyenin başına yaslayıp omuzlarını geriye çekti. Elini su bardağının üzerinde gezdirirken, "Uzun zaman oldu görüşmeyeli küçükhanım okul nasıl, dersler nasıl?"

Ecem elindeki çatalı kenara bıraktı. "Niye sordun, sen öğretmenim misin?"

"Sana düzgünce soru sordum, sen de bir kere de düzgün cevap ver. sen ölürsün değil mi? Diğer kızlara hiç benzemiyorsun, asisin hem de çok, Allah seni alacak adama yardım etsin."

"Öyle mi?" dedi Ecem bunu fısıltı gibi söylemişti. Cem bunu iyi bir şey gibi espriyle söylemişti ama Ecem yine de bu lafıyla gerildi. Cem kafasını iki yana sallayıp sanki inanılmaz bir şey söylermiş gibi, "Öyle." dedi ciddiyetle. Sanki kendi dediğine kendi de inanamaz gibi gülümsedi. "Yaşın küçük olmasaydı seni kaçırmazdım ufaklık!" Biraz duraksadı. "Senin yanında kendimi rahat hissediyorum, sevgililerimin tersine çocuk olmana rağmen kafa dengisin, hiç diğer kızlara benzemiyorsun! Lafını esirgemiyor ya da çekinmiyorsun, aksine haksızken bile dilinle insanı bezdirip haklı duruma geliyorsun."

Ecem duyduklarıyla ona bakarken, gözlerine çarpan ışık huzmesi parladı ve yüzü elinde olmadan gevşedi. Dudaklarındaki sevimli kıvrımlarla yukarı kıvrılırken Cem masadaki bardağı eline aldı. "Ama zaman hatası, sen bana çok büyüksün, ben sana çok küçük maalesef! Aslında senin gibileri yok. Kendine güvenin çok fazla, bu güzel bir meziyet. Karşılaşacağın adam şanslı olacak. Evlenmeyi düşünseydim ki bunu hiç düşünmüyorum... Senin gibi kızım olsun isterdim." Cem kalbini kırmadan, gözlerindeki ışıltıyı söndürmeyi hedefledi... Başardı da...

Ecem'in yüzündeki ışık söndü son sözleriyle. Kızı! Omuzları aşağıya düştü, kalbindeki çırpınan kuş sanki o anda öldü. Artık o küçük tatlı çırpınışlar yoktu yerinde, suratı duyduklarına tepki verirken, Cem yerinden kalkmaya kalkışınca hızla yerinden kalktı. Yanından gitmezse ağlayabilirdi her an, üzgünlükle titreşen sesiyle mırıldandı. "Ben getiririm suyunu." Yerinden kalkıp mutfağa yöneldi. "Çakma mafya ne olacak, ona küçükmüşüm. Gıcık herif! Ben sana bunu fena ödeteceğim. 'Küçüğü' büyüyünce göreceksin..." İçinden söylenerek mutfağın kapısından dalgınca girdi. Girdiği, gibi de dondu kaldı. Rüzgâr, Esme'yi tezgâha oturtmuş eli belini sarmış; ateşli bir şekilde öpüşüyorlardı.

Yüzü yanmaya başladı. Topukları üzerinde hızla gerisingeri dönüp onlara hissettirmeden salona döndü. Altdudağını dişlerinin arasına alıp içeri girince, Cem onun elindeki bardağa baktı. "Hani su?" dedi duru bir sesle.

Alien

Ecem ona bakıp elini önce arkaya götürdü, sonra öne doğru ne diyeceğini bilemiyordu. Dudaklarını öne uzatıp sağ kaşını kaldırdı. Cem de onun tuhaf haline ne diyecek diye dikkatle bakarken, onun kızardığını görünce sırıtmaya başladı. Elini düz burnunun kemerine götürüp, iki parmağının arasına aldı. Kıkırdamasına durduramayınca Ecem'in yüzü daha da yanmaya başladı, belli ki o da anlamıştı. Sinirle masaya gidip "Ya sen de su içme, idare et işte, küresel ısınma oldu mutfakta; hatta yangın başladı say." diye kendini saçma sapan savunup yerine oturdu.

Cem şeytanlık yaparak yerinde kıpırdandı. "Dur ben içip geleyim suyu..." Ecem yerinden hızla panikleyerek kalkıp endişeyle "Olmaz, gidemezsin!" diye atılınca, Cem kafasını salladı.

"Niye?"

Ecem elini saçlarına koyup karıştırarak, ona sunacağı zeki sebebi düşündü. "Çünkü... Çünkü su bitmiş!"

Haylazca gülümseyen Cem ona döndü. Yeşil bakışları muzırca koyuldu. "Ecem... Bu evde merkezi arıtma sistemi var, biliyorsun değil mi?" diye ciddi bir çapraşık sesle soldu. Dalga geçtiği barizdi.

"Ya, sen ne anlayışsızsın. Olmaz dedim işte gidemezsin. Onlar şey... Şey..." Cem'in tek kaşı yukarı kalkınca yakışıklı yüzündeki gamzesi belirdi. Ecem de bunu anlayıp ona şeytanca güzel kahvelerini devirdi. "Sen anlamazsın takma kafana Cem, yaşın kurtarsa da beyninin yaşın kaldırmaz!"

30.Bölüm

Market arabasıyla uzun market rafları arasında ilerlerken Rüzgâr önüne ne gelirse eline alıyor, kendine hâkim olamayıp arabaya atıyordu. Esme de büyük bir sabırla arabadaki malzemelere bakıp lazım olan bir şey değilse, yerine koyuyordu. Araba bir doluyor bir boşalıyordu. Rüzgâr en sonunda pes etti. Dayanamayıp dirseklerini market arabasının tutma yerine dayayıp, sıkkın bakışlarını karısına çevirdi.

"Sen böyle yaparsan biz eve hiçbir şey alamayız Esme! Ayrıca aldıklarımın neyini beğenmiyorsun? Düzgünce alışveriş yapıyorum... Tabii, aldıklarımı geri koymazsan..."

Esme elindeki turşu kavanozunu rafa koyup, sinirli bakışlarını kocasına çevirdi. Şahane gözleri hırçınca ışıldayarak parladı.

"Evet, alışveriş yapıyoruz Rüzgâr... Marketi yağma değil. Sayende bugün maketin cirosu patlama yapacak. Senin gelmeni bundan sonra dört gözle bekleyecekler." dedi dalga geçerek.

"İyi ya ben de onu söylüyorum karıcığım lâkin ben ne alıyorsam sen onu geri koyuyorsun. Böyle giderse seneye de çıkamayız bu marketten."

Esme elindeki ketçabın son kullanma tarihine bakarken, eliyle girişi işaret ederek, "Sıkıldıysan gidebilirsin. Ben seni tutmayayım. Sonuçta kendim de yaparım evimizin alışverişini." Acımasızca lafların üzerine vurgu yaptı. Rüzgâr arabayı ileri doğru itip yan rafa geçti. Biraz ilerleyip yanında durdu. Esme de bakışlarını rafta gezdirdi, aradığını bulmak için kısa bir an durdu.

"Hayır. Birlikte yapacağız... Söz verdim. Sen de artık ne alıyorsan al. Öyle bakmakla kendileri arabaya girmiyordur eminim, elini oynatman lazım bak böyle." diyerek makarna reyonunda ne varsa indirmeye başladı. Esme de elini arabaya atıp kızgınca makarnaları yerine geri koymaya başladı. "Ben burgu makarna sevmiyorum, sonra düdük makarnayı da..."

Rüzgâr alayla sırıttı. "Sen hangilerini seviyorsun karıcığım? Başka çeşit mi kaldı? Hepi topu olanlar bunlar işte!" Esme raftan seçtiği makarnaları arabaya atarken, "Çubuk, kelebek, fiyonk ve erişte..." derken de hepsini tek tek gösteriyordu. "Ha şehriyeleri unutmamalı kocacığım, bunlar olmazsa olmaz öğren."

"Ne işime yarayacak, sanki alışveriş yapacağız bir daha."

"Yapmayacak mıyız?"

"Sen istersen sırf o yüzden yaparız. Bu bizim işimiz değil tatlım, bunun yerine daha farklı bir meşgale bulabiliriz."

Alien

"Rüzgâr!" Yanından geçen yaşlı adama baktı.

"Tamam... Sustum."

Esme makarnaları arabaya koyarken gözüne içindeki şeyler ilişince gözlerini kırpıştırarak aldı. Elindeki ufak dikdörtgen paketleri incelerken kavisli kaşlarını belli bir cazibeyle kaldırdı. "Bu ne?" diye kocasına gösterip haylazca sallamaya başladı.

Rüzgâr elini saçına götürüp karısının incelediği küçük pakete bakarak gözlerini kıstı. Hiçbir fikri yoktu! Dudaklarını öne uzatıp işaret parmağıyla paketi göstererek, "Şey, şey o!" derken bocalayarak, ne olduğunu bulamayınca Esme onun bu komik haline kıkırdayarak, başını sarstı.

"Bunu niye aldın kocacığım, bana imada mı bunuyorsun? Yoksa isteğini dile mi getiriyorsun... Çaktırmadan." Dudaklarını alayla şipşirin kıvırdı. "Cık cık cık" Sesleri eşliğinde konuşmaya devam etti: "İmaya ne gerek var söylemen yeterliydi... Ben zaten kabul ederdim... Seve seve..."

Rüzgâr tek kaşlarını kaldırdı. Elindeki şeye bakarak "Ne biliyim ben. Kadının birisi ondan birkaç taneden fazla alınca, önemli bir şey diye ben de aldım! Önemli olmasa ne diye o kadar çok alsın ki?!" Esme elindeki şeye bakarak kafasını salladı. "Önemli... Hem de çok önemli kocacığım." Gözünün birisini hafifçe kıstı. "Ama şu durumda bize yaramayacak bir şey, henüz buna gerek duyacak bir şey yok ortada. Bunu yerine koyalım, henüz bunun için daha erken." Esme rafa giderken genç adam kenara doğru seri bir adım atıp yolunu kapadı. "O ne ki?" dedi gerçekten sorusunu masumca dile getirdi meraklı sesiyle. Esme elini kocasının göğsüne götürüp şefkatle okşayarak, "Ah safım benim... Üzerini okumadan alırsan böyle olur işte, insan ne aldığına merak eder yine bakar değil mi?"

"Merak ettim söyle?" dedi tatlı buyurganlıkla.

Esme onları rafa bırakınca kocasını kolundan çekerek ileriye götürdü. "İleride, yapmaya karar verdiğimizde lazım olacak en önemli şeylerden biri." Rüzgâr elinde sıkıca tutuğu arabayı durdurdu. "Neyi yapmaya karar vereceğiz biz?" Esme kıkırdamasına engel olmadan,

"Gerçekten bilmiyor musun, yoksa beni mi yokluyorsun? Bak dalga geçiyorsan yine, fana bozuşuruz!"

"İnan bilmiyorum güzelim, şimdi daha çok merak ettim söyle?"

"Prodüktör almışsın, hem de kaç tane birden."

Rüzgâr anlamadığını gösteren sağ kaşını havaya kaldırınca Esme ona doğru yaklaşıp sanki sır verecekmiş gibi fısıldadı. "Gebelik testi, sence buna gerek var mı?" Gözlerini devirdi "Yok! Aldığın şeylere dikkat et, eminim ki o alan kadın gebeydi ve birden fazla alıp kendini inandırmak istedi ya da inanmamak!" Kocasına göz kırptı. "Belki bir zaman sonra biz de düşününce alırız onlardan... İleride." Arkasını

Alien

dönerek kaldığı yerden alışveriş yapmaya devam etmeye başladı. Rüzgâr bir rafa bakıyor bir de Esme'nin arkasına... Az önce çocuk yapmayı düşüneceğini mi ima etmişti! Yoksa Rüzgâr yanlış mı anlamıştı onu? Yok. Kulaklarıyla duymuştu işte, bebek yapmaktan bahsetmişti. Arabayı arkasından hızla iterek yanına geldi. "Sen çocuk mu istiyorsun?" dedi damdan düşer gibi, hâlâ şaşkınlığını atamadığı cızırtılı çıkan sesiyle. Esme elindeki nar ekşisine bakarken ona bakmadan konuştu: "Sen istemiyor musun?" Yüzüne ne kadar bakmasa da, sesindeki meraklı tını cevabını hemen ister gibiydi. Rüzgâr onun kolundan tutup kendine çevirdi. Dikkatini üzerine verip kararlı bakışlarla onun yüzündeki her duygu geçişini izlemek için gözlerini dahi kırpmadan baktı.

"Sen ciddi misin? Bak böyle şeylerde şaka yapılmaz güzelim... hem..." Cümlesini tamamlayamadı. Esme'nin içine paslı bir hançer saplandı sanki o 'hem!' sözüyle. Nefesi boğazında düğümlenirken de ona üzgün bakışlarını çevirdi. "Hem biz bir kere yaşadık, benim hatam yüzünden kaybettik." dedi kederli sesi hem fısıltı gibiydi, hem de kırılgan. Aptallıkları aklına gelince, gözleri dolmaya başladı. Ne yaparsa yapsın unutamıyordu yaptığı caniliği, kendi eliyle kendi canına kıymıştı. Başını aşağı eğip bakışlarını kocasından gizledi.

Rüzgâr'ın vücudu kasıldı öfkeyle, öfkeliydi çünkü bu sadece onun hatası değildi. O cahildi bu konularda, tek başına ve korunmaya muhtaçken... Allah'ım, daha o zaman ona neler yapmıştı! İçi burkuldu yine. Ne kadar iyi olsalar da, bu aralarında hep yanan kor bir ateş olarak kalacaktı. Vicdanı bunu hep hatırlatacaktı. Onu kendine çekip elini çenesine götürdü. Hafif bir baskıyla başını kaldırmak istedi. Esme ona izin vermedi, kaldırmadı güzel başını, bakmadı çekinerek yüzüne. Parmaklarıyla çenesini zorlayarak "Aşkım bana bak." dedi üzgün sesiyle. Genç kız gözlerinden itmeye çalıştığı gözyaşlarını geri göndere-meyince, yanağından aşağı dolu tanesi gibi asi bir damla yuvalanırken, "Bakamam, bu ne zaman aklıma gelse senden ve kendimden utanıyorum. Ben böyle olsun istememiştim, o anda ne düşündüğümü bilmiyorum..."dediğinde dudaklarından hıçkırırcasına çıkmıştı tüm o pişmanlık yüklü cümleler.

Rüzgâr onu kendine baktırtamayınca kafasını sinesine çekip omuzlarından sıkıca sarılıp kendine çekti. Çenesini başına koyup, şefkat kokan teskin eden bas sesiyle mırıldandı. "Sen niye utanıyorsun ki; asıl utanması gereken benim! Sana bunu istemediğin halde ben yaptım ve ne kadar pişman olsam da olanları değiştiremiyorum." Esme yanağındaki yaşları eliyle silip başını yukarı kaldırdı. Buğulu gözleri, ona tepeden üzgünce bakan karagözleriyle, kırılgan bakışlarıyla buluştu.

"Bu vicdan azabı hiç geçmeyecek değil mi? Hep içimde bir yerde yanacak, kor alevler gibi saracak ciğerimi..."

"Sadece sen de değil, bendeki acı daha fazla inan. Bendeki azap daha ağır sana ve bebeğimize karşı." Avuçlarının içine karısının kalp şeklindeki yüzünü alıp başparmağıyla okşadı. "Ama oldu olan, ikimiz de hataliydık. Ben bencildim, sen ise sadece depresyonda... Benim hatamın bedelini sen ve bebeğimiz ödedi." Esme elini yukarı kaldırarak parmaklarını dudaklarına götürüp kocasını susturdu. Her yükü üzerine almasına dayanamıyordu. Onun kadar Esme de suçluydu bu konuda. Kısa bir zaman sessizlik oluştu ortamda. "Ben katı bir adamım. Sevmeyi seninle öğreniyorum! Ne yaparsam yapayım olmuyor, içim hep sert ama sen olunca, yumuşak ve iyi oluyorum. Baktığım yerde sen varsan içim titriyor, tuttuğum eşyaya sen dokunduysan kıymete biniyor... Sen benim eksik yanımsın... İyi yanım, sahip olmadığım, olmayı öğrendiğim... Sen olmazsan yarım kalırım... Eksik, kimsesiz, sevgisiz... Sen olmayınca dünya değersiz, yaşamaya değmeyecek bir yer oluyor." Esme elini onun göğsünde hafifçe hareketlendirdi. Ortamı yatıştırmak için dudakları kedi gibi yukarı kıvrılırken "Birkaç ay sonra denemelere başlayabiliriz, tabii sen de istersen? O zaman ben değil benden olanlarla uğraşırsın... Ah çok işin olacak..." derken beklenmedik, yenik bir şekilde gülümsedi.

Rüzgâr'ın gözleri ışıldadı karısının söylediği şeyle, içindeki buz tutmuş yanı eridi sıcacık oldu. "Deli misin? Bunu benden başka kimse bu kadar çok isteyemez. Uğraşmak ne kelime, ölürüm... Senden çocuğum olsun istiyorum, hem de bir sürü..." Esme elinin ucunu yanağını dokundurdu. "Futbol takımı kurmaya niyetin varsa unut, o kadar çok doğuramam, bana da yazık değil mi? Zaten başımda koca bir bebek varken..." Gözünün birisini kıstı alayla, "Belki iki tane, yok ya da üç de olabilir ama hepsi o kadar, başka yok." Rüzgâr dudağını dudağına sürterken sırıtıyordu. "Ben de çalışmalara başlayacağımız anı sabırsızlıkla bekleyeceğim, iki ya da üç hiç fark etmez." Dudaklarına kapandı kimseyi umursamadan. Ufacık bir buse koyup çekilecekti ama olmadı. Esme o anki psikolojiyle ona karşılık verirken nerede olduklarını unuttu. Bu konuları konuşmak için en uygunsuz yerde olduklarını idrak edemediler.

Genç kadın kocasının ateşli dudaklarına yanıt verirken, yan taraftaki homurtularla aklı başına gelip bir adım geriye çekildi. Bakışlarını kocasının gözlerinden ayırıp onlara bakan kişilerle birleştirdi.

Küçük oğlan çocuğu işaret parmağıyla onları gösterip, "Anne onlar ne yapıyor?" diye masumca parlayan gözleriyle sordu. Annesi onun baktığı yere bakınca çocuğunun gözlerini eliyle anında kapadı. "Yok, bir şey oğlum diş çekiyorlar." derken onlara ölümcül bakışlar atıp yanlarından geçti. Giderken de kızgınca söylenmesi hâlâ duyuluyordu.

"Tövbe... Tövbe! Bu dünyanın çivisi iyice çıkmış! Umuma açık yerde utanma da kalmamış. İzansızlığa bak!" Ufak çocuk annesinin

gözlerine kapadığı eli açmak için uğraşırken, sürüklenir gibi uzaklaştırıldı.

Utanç tüm hücrelerini esir alıp yakarken, Esme'nin yüzü alev alıp yanarken Rüzgâr elini saçlarına daldırmış kıkırdıyordu. Esme daha çok kızarınca ve kocasının umursamaz halini görünce sinirle mızıldandı. "Ne gülüyorsun? Sen iyice arsız oldun kadının dediği gibi, beni ne durumlara düşürdün baksana! Dokunduğunda hemen tepki verdiğimi biliyordun, yapmasan ölürdün sanki! Sana niye karşı koyamıyorum ki zaten anlamıyorum kendimi!" Arkasını dönüp kızgınca ilerdi.

Rüzgâr onun neden karşı koyamadığını biliyordu, henüz dile getirmemiş olsa da yakında söyleyecekti! Arabayı tek eliyle hareket ettirirken, diğeriyle karısının elini kavradı. "Hadi, dişlerini hâlâ düzgün kontrol edemedim, evde iyi bir muayene etmek lazım çekilecek kalmış mı diye?"

Esme'nin yüzü kızarmasına rağmen, haylaz dudakları mutlulukla yukarı kıvrıldı. Ani teslimiyeti tedirgin ediciydi. Kocası, onun kendini gülmemek için tutuğunu anlamıştı. Kendine çekip "Kalite kontrolü yapmak lazım karıcığım, hem fena mı çocuk da öğrenmiş oldu diş nasıl çekiliyormuş." Esme dirseğini kocasının kaburgalarına gömdü. "Hayvan, o çocuk daha 3–4 yaşında, ne anlar kalite kontrolünden; diş çekiminden..."

"Ne olmuş? Erkek, her yaşta erkektir karıcığım. Fena mı, erken eğitim almış oldu!" Esme ona kızgınca bakınca "Kaşlarını çatma hiç ciddi değiller." diyerek elini dudaklarına götürüp fermuarını çeker gibi hareket ettikten birkaç dakika sonra karsına yaklaştı. "Ee, çalışma tarihini ne zaman belirleriz?" Bu arsız soru üzerine Esme ona öyle bir baktı ki; bu sefer Rüzgâr bakışlarını hiçbir şey olmamış gibi raflara bocalayarak çevirdi. Dudağında alaycı bir ıslıkla aldırmaz pozuna büründü. Esme, o fark etmese de önüne döndüğünde sırıtarak başını sallıyordu. Bu adamın içinde büyümemiş bir Rüzgâr vardı! Ne var ki o haylaz çocuğu seviyordu!

Markette işleri bittikten sonra kasaya geçtiler, aldıkları malzemeleri hızla işlemden geçirip ellerinde market arabasıyla çıkışa yöneldiler. Otoparktaki arabalarına yaklaşıp malzemelerini arabanın bagajına koydular iki elle dikkatlice. Tabii Rüzgâr aldığını atıyor, Esme ona kızarak kırılacak eşyaları elinden çekip alıyordu. İşleri bittikten birkaç dakika sonra da evlerinin yolunu tuttular. Rüzgâr kırmızı ışıkta durduğunda karısına baktı.

"Bugün ne yapmak istersin?"

Esme bu ifadenin tarafsızlığını değerlendirmeye çalışırken geriye yaslandı. "Aslında ben bugün seni yemeğe çıkarmayı düşünüyordum, bugün bendensin."

"Ya!" dedi sesi hafifçe yayılmıştı. "Buna hangi ara karar verdin ve bana ne zaman söyleyecektin?"

Esme kızgınca baktı. "Alay etmeyi kes! Gerçekten yemeğe çıkaracağım seni, hem de benim müdavimi olduğum bir yere götüreceğim... Sen ilk götürdüğüm erkeksin oraya." Kolunu kaldırdı, başının altına destek ederek sırtını gerdi. "Bugün bana aitsin sen, öyle demiştin dün gece." Rüzgâr, onun gerildiği için dikleşen tepelerine çapkınca baktı. "İyi, tek erkeğin olduğumu bilsem de benden önce birisiyle gittiğin bir mekâna gitmek istemem. Ben sana dün gece başka bir şey daha söylemiştim, o ne olacak?" Olağan sorusuydu bu ve sesindeki kışkırtıcı umut tınısı, Esme'yi neredeyse mahvetti. Elini önüne getirerek tırnaklarına baktı koftiden bir ilgisizlikle. Sanki ilk defa görüyormuş gibi titizlikle inceledi. "Kocacığım o zaman senin gittiğin mekânların listesi daha kabarık, bize İstanbul'da gidecek yer kalmıyor, bunu düşünürsek sen zararlı çıkarsın."

"Esme lafı değiştirme, sözünü tutacaksın!" İstediğini almak isteyen ses tonu artık dikkatliydi.

Esme tırnağına bakmaya devam ediyordu hâlâ, "Sence de maniküre ihtiyacı var mı?" diye sordu boş boş. Rüzgâr usulca arabayı hareket ettirdi. "İstediğin kadar lafı değiştir, söz verdin yapacaksın." Gözlerini kısa bir an ona çevirdi. "Ben de seni zevkle izleyeceğim." Esme suratını astı panikleyerek. "O, o anda verdiğim sözdü, gerçekliği yok o zaman kendimde bile değildim, beni kandırdın sen."

Rüzgâr çapkınca gözlerini devirip ihtirasla sırttı. Bakışları alev alarak edepsizce göğüslerine odaklandı. "Farkındaydım karıcığım ve o halini görmek çok güzeldi. Keşke kep kendinde olmasan." Bakışları yukarı tırmandı ve arsızca göz kırptı.

Esme'nin yanakları kızarınca kolunu indirip başını yan cama çevirdi. Rüzgâr da kahkaha atarak "Hâlâ utanıyorsun, bu çok güzel, kızarınca daha çekici oluyorsun, yanaklarına yoklama çekmek istiyorum."

Esme tam tersine homurdanarak huzursuzca kıpırdandı. "Tabii, karşımda pişmiş kelle gibi sırıtırsan sana güzel gelir. Sok bakalım beni yerin dibine, yer katmanlarını iyice araştırıyım bakalım yerküre yerinde mi kaç katman? Siz erkekler ne edepsiz varlıklarsınız, sizde niye utanma duygusu yok hâlâ anlamış değilim, arsız millet ne olacak! Hayâ hak getire!"

Esme eve gelince duşunu almış hazırlanmıştı. Elindeki çantayı kenara koyup saçlarını tepede bağladı. Bakışları hâlâ kendi aksindeyken yukarı kata bağırdı. "Hadi Rüzgâr, acıktım, benim bildiğim kadınlar bekletir erkekler değil! "Saçını yaptığından emin olunca arkasını dönüp merdivenlere baktı. Rüzgâr merdivende durmuş ona kaşlarını çatarak kızgınca bakıyordu. Esme de kendi üzerine bakıp "Ne bakıyorsun, kötü mü olmuş?"

Rüzgâr merdivenleri inip yanına gelince karşısında durdu. "Bana hadi diyorsun, sen hâlâ giymemişsin. Sen benimle dalga mı geçiyorsun?"

Esme altına bol paçalı kot pantolon, spor ayakkabı ve üzerine spor, kısa kollu gömlek giymişti. Rüzgâr ise jilet gibi, pahalı bir takım elbise, kravat ve rugan -ben markayım diye bağıran- kaliteli ayakkabılarını... Esme kocasının kravatına uzandı, "Canım ben sana spor giy demeyi unutmuşum, affedersin." Gömleğin yakasını yukarı kaldırıp kravatını gevşetti ve başından aşırarak çıkardı. Yakasının ilk iki düğmesini de açıp "Olsun böyle de spor oldu bak." diyerek ortamı tav altına aldı. Elini geniş omuzlarına götürüp ceketi aşağı doğru kaydırdı, yere düşmeden eline alıp merdivenin başına astı dikkatle. Şimdi üst kata çıkamazdı, orada duracaktı haliyle gelene kadar. O kocasıyla ilgilenirken Rüzgâr sadece ayakta dikilip ona bakıyordu. Gömleğin kollarına uzanıp düğmelerini açtı. Yukarı doğru iki kat kıvırınca güzel başını kaldırdı. "Tamam, işte şimdi oldu, böyle harika oldun; tam gideceğimiz yere uygun." Kocasının elini kavrayıp kapıya yönelerek çekiştirdi. "Hadi gidelim, geciktik." Rüzgâr arkasından sürüklenirken, dış kapıdan çıkıp kapıyı çekti hızla. Bakışlarını korumalara çevirdi, şaşkınca bakıyorlardı, onlara kafasıyla işaret verip gözleriyle tembihledi. Kapının önünde hazır bekleyen arabanın yanına gelince Esme kocasına dönüp bir anda yanına doğru geldi. İşveyle ona sokulup elini göğsünde tahrik edici şekilde gezdirdi. "Arabanı kullanabilir miyim, sadece bu gece, söz zarar vermeyeceğim."

Rüzgâr önce spor arabasına baktı, sonra karısına gözlerini çevirip geniş omuzlarını silkti. "Olabilir." Esme yerinde zıplayarak şoför koltuğuna geçerken Rüzgâr onun yanına geçip koltuğa oturdu. Kapısını kapayınca yüzünü karısına çevirdi. Esme kapıyı kapatıp koltuğu kendine göre ayarlamaya çalıştı. Kocasına kısa bir an baktı. "Sen kendi koltuk ayarını kaydettin, benimkini de ben kaydediyorum tamam mı?"

"Tamam değil! Kafana göre tek başına evden arabayla çıkamazsın ona göre, ehliyetini gördüm henüz yeni, hiç tecrüben yok." Tok sesi sertçe arabanın içinde yankılandı.

Esme umursamazca kontağı çevirdi. Ayağını pedala basıp arabanın güçlü motorunu öttürerek o anın keyfini çıkardı. Kocasına bakıp parlayan hurma gözleriyle, "Beni tedirgin etmeyeceksin, panik yapıyorum, ayağını gazdan çek, direksiyonu kıvırma gibi konuşmalar yapma!" derken Rüzgâr kaşının birini kaldırıp belli bir ciddiyetle, "Daha önce kaç kere kullandın araba ve tek başına?" diye ihtiyatla sordu.

Esme gülerek gözlerini tatlılıkla süzdü. "Bir kere babamın arabasını çaldığımda elektrik direğine yoklama çekmiştim." Düşünür gibi yaptı. "Sonra annemin arabasını çaldığımda, onunla da garaja yoklama çektim ama arabanın kalitesiz yapıldığını ben nereden bileyim, önü çöktü.

Alien

Neyse so..." Rüzgâr ona irileşmiş gözlerle bakıp kızgınca "Esme..." deyince Esme ona muzipçe bakıp tatlıca dudaklarını kıvırdı. "Amma da sazansın, gerçek sandın hemen."

"Değil mi, arabaların külüstürünü çıkarmadın mı?"

Esme'nin duruşu değişti. "Saçmalama, o kadar da değil, ben hiç yapar mıyım öyle!" Rüzgâr'ın içi rahatlarken Esme yan bakışlarıyla kocasına bakıyordu çaktırmadan. Onların hepsinin gerçek olduğunu hatta bir de kendi arabasını haşat ettiği öğrense, kesin kıyameti koparırdı ve arabayı şimdi elinden alırdı. Bilmemesinde sorun olmazdı herhalde, sonuçta yanında o vardı! Kötü bir şey olursa müdahale ederdi.

Ayağını gaz pedalından kaldırıp ellerini direksiyondan çekti. Sinirle gözlerindeki öfke her an büyüyordu. Rüzgâr ise kemerini çözerken hâlâ dehşete kapılmış bir ifadeyle ağzının içinde söyleniyordu. "Lanet olsun Esme, şaka yaptığına az daha inanıyordum. Dalga geçtin sandım!" Emniyet kemerini sinirle çıkarıp kara gözlerini ona dikerek, "İn araban bu tarafa geç... Sana araba maraba yok bir daha... Hatta elini bile sürmeni yasaklıyorum... Dokunmayacaksın!" dediğinde hiddetinden koyulmuş sert sesi ödün vermez bir biçimde içeride kızgınca yankılandı.

Esme öndeki arabayı sollayayım derken, kamyonetin altına girecekleri. Sonra bir de kırmızı ışıkta yoldan geçen kadını çiğnemeyi kıl payı kurtarmıştı. Esme kemerini çözüp arabadan çıktı ve kapıyı çarparak kapadı.

"Al arabanı da başını çal... Artık istesen de binmem senin arabana, ne kadar da değerliymiş. Zaten derlerdi de inanamazdım: Erkeklerin arabası karısından değerli olur diye!" Gözlerini alayla yıktı. "Gördük aynen öyleymiş benden değerli seninki de." Hızlı adımlarla kaldırıma çıkıp arkasına bakmadan elini kolunu sinirle sallayarak yürümeye başladı.

Rüzgâr arabanın kapısını kapatıp arkasından seri adımlarla giderek "Ya, saçmalama geç şu arabaya... Arabanın senden değerli olduğu falan yok. Sadece...?" Elini saçına gömdü. "Lanet kadın ikimizi de öldürecektin... Bilmiyorsun, ne demeye kullanmak istiyorsun o zaman!"

Esme Rüzgâr'ın söylediği sert sözlerle olduğu yerde birden durup ona doğru döndü. Güzel yüzü kederlenmiş, bakışları öfkeyle parlıyordu. Gözleri birleşince ateş saçan sözleriyle kükredi. "Lanet oldum şimdi öyle mi? Defol o zaman gelme peşinden, al arabanı cehennemin dibine kadar yolun var!" Ellerini yukarı kaldırıp sinirle savurdu. "Lanetmiş... Odun!" adımlarını hızlandırdı. Gözleri yine dolmaya başlamıştı. *Uf bu duygusallık da nereden çıkıyordu böyle?* Sinirliyken ağlıyor, sevinirken ağlıyordu, durup dururken ağlıyordu. Bu adam ona rot

balans ayarı çekmişti sanki. Araba gidiyordu ama tekleyerek mü...ek, "Ayarı bozuk hurda arabalara döndüm ya ayer de..." diye kendi kendine söylenerek hızla sağa döndü. Yanağında akan yaşla boynuna doğru süzülürken, Rüzgâr ona yönelip gelip kolunu sinirle kavradı. Tutuşu sıkı değildi ama yumuşak da değildi. Esme geriye sendeleyince, "Bırak kolumu, git değerli arabana, ben gelmiyorum." diye ağlamaklı bir sesle söylendi.

"Esme... Beni çıldırtma. Sen benim sabrımı mı ölçüyorsun? Lanet araba umurumda bile değil, isterse patlasın. Ben olmadan hiçbir araba ya tek binmeyeceksin. Duydun mu beni sana araba yok!" Rüzgâr'ın bedeni kasılmış, iri vücudu karşısında heybetlice meydan okuyarak duruyordu.

Esme sinirle kolunu çekti. "Yok canım, kim diyor? Senin değerli arabana zaten istesen de binmem. Annemle konuşayım benim arabamı göndersin." Gözlerinde cam gibi yaşları parlıyordu. Akşamın karanlığında onları tek aydınlatan şey, altında durdukları sokak direğiydi. Rüzgâr onu kendine çekip dişlerinin arasından sinirle tısladı. "Sakın öyle bir hata yapıyım deme, o arabayı yakarım." Elinin altındaki kadın öfkeyle kasılıyordu. Esme başını geriye attı. "Niye? Babamın parasıyla alındı diye mi? Korkma, o annemin hediyesi bana."

"Ya senin aklından bazen şüpheleniyorum. Zeki misin, deli misin? Ben senin sağlığından endişeleniyorum, bunu görmek bu kadar zor mu? Kafanda bir senaryo yazıyorsun, sonra da kendi yazdığına kendin inanıyorsun." Ellerine yüzüne götürüp güzel yüzünü kendine yaklaştırdı. Yanaklarındaki kurumaya yüz tutmuş yaşları başparmağıyla silerken, "Lanet beynin almıyor değil mi?" Esme dik bakışlarını öfkeyle üzerine çevirdi. Hakaret ettiği için hiddetlendi. Rüzgâr aldırmadan devam eti: "Seni kaybetmekten korktuğumu, hatta öldüğümü görmüyor musun? Arabaların, evlerin hatta paranın canı cehenneme, ben sensizlikten korkuyorum... Ya ben yokken kaza yaparsan, ya sana bir şey olursa?" İyice sokuldu karısına. "Sana bir şey olursa ben ölürüm, anlamıyor musun? Yaşayamam. Ben sensiz nefes alamam. Arabaya tek binmeyeceksin."

Kocasının kollarında yumuşamaya başlamıştı. Az önceki siniri sabun köpüğü gibi sönmüştü adeta. Kollarını kocasının beline dolarken "Bunu böyle söylesen de anlardım domuz, bağırmanın anlamı yoktu. Yok, beyimiz illa deşarj olacak benimle... Bağırıp, esip, gürleyecek değil mi? Ha bir de lanet okuyacak. Senin dilini koparmak istiyorum."

Rüzgâr geriye çekilip keskin bir sesle, "Seninle başım fena dertte, nasıl davranacağımı kestiremiyorum: Ayarsız karısının, dengesiz kocası oldum iyi mi! Kendimi tanıyamıyorum. Bir anın diğerinin tam tersi olabiliyor. Saf mısın, akıllı mı anlayamıyorum bazen..."

Alien

Esme geriye çekilip az önceki mesafesine döndü. "Yok canım. Bir de geri zekâlı de de tam olsun, ayarsızmışım; ben de ayarlarını kendine, beyimiz beğenmiyorsa kendileri bilir."

Rüzgâr kaşlarını çatarak sert bir ifadeye büründü. "Esme sen iyi misin, tamam, fevriydin ama şimdi dengesizleştin. Karıcığım, hormonlarında sorun mu var senin? Ya ağlıyorsun, ya gülüyorsun. Bana kızıyorsun ama... ne var ki ayarsızsın işte, dengeni kaybettin." dedi alayla sırıtarak.

Esme yine sinirle homurdanmaya başlayınca sesi kesildi. Rüzgâr onu susturamayacağını anlayınca, susturmak için bildiği en iyi şeyi yaptı. Dudaklarını onun dudaklarına mühürledi.

31.Bölüm

Alien

Sokak lâmbalarının vurduğu dallarda pırıltılar saçarak süzülen ışıklar, yeşil yapraklarla nazlıca oynaşıyordu. Hafif rüzgârın misafir olduğu yaprak seslerine bir de sahile vuran dalga sesleri eşlik edip, kulaklara muazzam bir ziyafet çekiyordu. Girişe dikilmiş büyük yaşlı ağaçların arasından geçerken, her yere asılmış renkli ampullerin süslediği ince patika küçük, şirin bir restorana çıkıyordu. Sahil kenarına kurulmuş ufacık ama çok şık duran bu eski balıkçı restoranı, kartpostallardan firlamış manzara resmi gibi önlerinde duruyordu. Esme kapıya elini ittirip meşeden yapılma eski kapıyı açtı. Kapı geriye doğru kaykılınca, içeriyi, müşterinin geldiğini haber veren çan sesleri doldurdu. Esme gülerek içeri girip kocasıyla masaların arasından yürürken, onu gören yaşlı adam yüzünde kocaman gülümsemesiyle yanına usulca gelmeye başladı.

"Oo! Esme kızım, sen nerelerdesin ya kaç zamandır, sesin soluğun hiç çıkmadı? Ben de bizi unuttu mu bu deli kız dedim!"

Esme kocasının elini tutarak kendine çekti. Rüzgâr o sırada içeriye bakınıyor, keskin gözleri içeriyi süzüyordu.

"İyiyim Rasim amca." Yanındaki yakışıklı adama gururla baktı. "İşte bu koca adamla uğraşıyorum uzun zamandır, ondan yokum ortalarda." Kafasını salladı. Tepesinde bağladığı saçı sağa sola oynuyordu.

Rüzgâr, elini uzatan yaşlı adamla tokalaşmak için uzandı. "Merhaba." Gözlerini içeride dolaştırdı. "Burası çok şıkmış, otantik bir tarzı var." Rasim Bey, genç adamın elini, ilk defa görmesine rağmen babacan bir tavırla sıktı. "Hoş geldiniz! Esme kızımla sizi televizyonda görmüştüm." Esme başını cam kenarına çevirdi. "Rasim amca, bizim masa müsait mi? Ha, bir de ızgara balık istiyorum... Çabuk tarafından... Çok acıktım."

Yaşlı adam onları masaya yönlendirirken, "Olmaz mı kızım! Hem olmasa bile boşaltırdım, benim küçük Esme'm gelmiş değil mi?" diye yerlerini gösterdi.

Yaşlı adamın gösterdiği masaya geçtiklerinde, Esme gülerek yerine oturdu. Rüzgâr mobilyadan sandalyeyi çekip karısının karşısına geçti. İçerisi küçük olmasına rağmen her yer eski masalarla döşenmişti. Oturdukları masa denize baktığı için ahşap kaplama pencerelerden kolaylıkla kıyıya vuran dalga sesleri duyulabiliyordu. Ufak bir mekân olmasına rağmen içeride sadece iki masa boş duruyordu.

"Beğendin mi?"

Alien

Rüzgâr geriye yaslanıp kolunu tahta sandalyenin başına dayadı. Sandalyeye dayadığı elini başının arkasında gezdirdi. "Sen böyle yerleri nereden biliyorsun? Burası çok enteresan bir yer, ben bile bilmiyorum böyle yerleri."

Esme masanın üzerine ters duran bardağı düz çevirdi. Çatalını peçeteyle sildi. "Burası arkadaşımın babasının, yani az önceki adam Rasim amca, Eren'in babası sayılır."

"Eren kim? "diye sorduğunda Rüzgâr, sesinde saklayamadığı bariz bir merak vardı.

"Arkadaşımdı." diye sinsice sırıttı.

Esme geriye yaslandı. Bakışlarını içeride gezdirdi. Burayı ve içerideki mis gibi balık kokusunu özlemişti... Arka masada bir çift vardı. Onun karşısında gençler oturuyordu. Yan masada dörtlü bir grup şakalaşarak eğleniyordu. Esme bakışlarını kocasına çevirip onda cevap bekleyen ifadeyle karşılaşınca, gözlerinde haylazlık oynaşırken sinsi bir tebessüm dudaklarına misafir oldu. "O benim ilk aşkım ve ilk öpücüğümün sahibi!" dedi doğal bir sesle tepkisini ölçerek. Kendinden o kadar emin duruyordu ki kocasının reaksiyonun her karesini hafızasına yazmaya çalışıyordu.

Rüzgâr'ın yüzündeki gülümseme soldu. Erkeksi dudakları düz bir çizgi halini alıp kasılırken, masadaki eli duraladı. Sert çıkan sesiyle huysuzca homurdandı. "Getire getire ilk aşkının babasının mekânına mı getirdin beni?"

"Tabii ki ona getireceğim, hem ben o zaman çocuktum." Umursamazca omuz silkti. "Sen yokken olan bir şeyi sorun yapma. Ayrıca o zaman 6 yaşındaydım. Hep birlikte oynamak, akşam olunca uyumak isterdik... Annem kızar onu evden gönderirdi." Gözlerini kısarak sanki bundan hoşlanmıyormuş gibi bir ifade takındı. "Onun evde işinin olmadığını eğer onu eve gizlice alırsam bacaklarımı kıracağını hep söyler durdu ama ben onu hiç takmadım. Geceleri annemler uyuyunca evden çıkar, onunla bahçede buluşurdum. Babam kaç defa beni bahçede onunla uyurken yakaladı."

Rüzgâr'ın sinirden çenesindeki kas seğirmeye başladı. Onun, çocuk da olsa eski aşkından hâlâ özlemle bahsetmesi sinirlerini zıplatıyordu. Gözleri kararmaya başlamış hatta çatılmaktan kaşlarının arasındaki mesafe kısalmıştı. Esme onun tepkisini fark edince, şeytanca bir hazla devam edip elini masaya koydu. Parmaklarını tıkırdatırken kocasına alayla baktı. "Kıskanmıyorsun değil mi? Hani Eren'i anlatıyorum ya sana, sonra bozuşmayalım! Sen olgun bir erkeksin, hem o zaman çocuktuk biz..."

Rüzgâr elini saçına atıp sıkkın çıkan sesiyle "Yok, o zaman çocuktun." dedi daha çok onun söylediğini kendine tekrar eder gibiydi. Kabullenmeye çalışıyordu sanki. Sesi o kadar koyu çıkmıştı ki Esme

içindeki gülme istediğini zor bastırıyordu. Rüzgâr bakışlarını cama çevirince serkeşçe, kendince kısık sesle homurdanmaya başlamış. Esme onu küfrettiğini duyumsar gibi oldu kısa bir an.

"Dur sana onunla olan bir anımızı anlatayım." Gözlerini devirip kocasının tepkisine baktı. "Dinlersin değil mi sorun yok?" Rüzgâr hiç tepki vermeyip ona dik dik bakınca genç kız istediği tepkiyi almanın sevinciyle anlatmaya başladı:

"Rasim amca'yla da onun sayesinde tanıştım ben, sana dedim ya onunla bahçede gizlice buluştuğum bir gün annem bizi yakaladı ve onu terlikle kovalayarak kovdu." Rüzgâr karısına kızgınca baktı. "İyi etmiş."

Esme onun söylediği şeyi duymamış gibi yaptı. Aldırmadan, "Ben de o gün çok ağladım. İzin de vermedi ki gideyim peşinden; hatta beni dövmekle bile tehdit etti. O gece evden gizlice çıktım. Saat gecenin üçü, üzerimde incecik gecelik, sokaklarda dolaşıyorum onu bir bulabilsem ama yok bulamadım. Nerede yaşadığını bilmiyorum ki. Çocuk aklı işte çıkmışım sokağa onu arıyorum."

Rüzgâr dişlerinin arasından söylendi kısıkça. "Ben onu bir bulursam..." Sabırsızlık ve öfkeyle birden alev alev yanmaya başladı.

Esme şirince başını salladı. "Neyse!" diye yanıtladı Peter sinir bozucu bir sakinlikle. "O kadar yol yürüyünce bitkin düştüm. Rasim amcanın buraya yolum düşmüş, beni gördü. Annemlerle zaten tanışıyormuş. Beni alıp o gece bir güzel azarlayarak buraya getirdi. Nasıl üşüyorum. Rasim amca bana çorba yaptı. O arada annemleri arayıp haber verdi. Babamlar gelmeden kaçmaya karar verdim. Korkuyordum kızacaklar diye. Tam kapıdan çıktım kaçıyordum ki..." Kocası ona kaşlarını kaldırarak bakınca "Gerçekten bak, onun sesini duydum. O da benim burada olduğumu biliyormuş gibi çıktı karşıma, bunu nasıl yaptığını hâlâ anlayamıyorum gerçi!" diye masumca mırıldanıyordu.

Rüzgâr'ın kaşları çatılmış öfkeyle elleri masanın üzerinde kasılmış kızgınca bakıyordu... Anlatma der gibi... Bunu umursamayan Esme devam ediyordu sır verircesine. "Neyse, annemler sonradan izin verdiler onunla burada buluşmama. Sonunda onların iznini de almıştım: İnat edince, her şeyi yaptırıyordum onlara."

Endişeli parmaklarla cep telefonuna uzanan Rüzgâr, sinirle yerinden kalktı. Sert çıkan sesiyle; "Aşk maceran bittiyse kalkalım... Gidiyoruz." diye sabırsız bir hiddetle çıkıştı.

Rasim Bey elinde tepsiyle belirip yanlarına geldi. "Ne oldu gençler, kalkıyor musunuz?"

Rüzgâr konuşacakken, Esme yaşlı adama sevimlice baktı sakin kalmak için çabayla. "Ben de kocama Eren'i anlatıyordum. Onu çok özledim!" Dudaklarını büzerek histerik bir biçimde baktı ki, gerçekten özlemişti. Yaşlı adamın toplu yanakları rehavetle kımıldayınca elmacık

Alien

Alien

kemikleri çıktı sonra da Rasim Bey iç çekti. "Be de özlüyorum onu hâlâ yeri belli hiç dolmuyor."

Rüzgâr ayakta dururken Esme kocasına gülmemek için kendini zor tutuyordu. Kasılmış vücuduyla öylece karşısında durup ona kızgınca bakıyordu.

"Rasim amca bizim Eren'le olan fotoğrafımız hâlâ duvarda asılı mı?"

Yaşlı adam duvara bakarak, "Duruyor kızım. Bak orada başköşede, onun sana nasıl düşkün olduğunu unutur muyum hiç! Astığın günkü gibi duruyor yerinde." derken zihninde geçmişi andığı barizdi.

Esme minnetle bakıp yerinden kalktı. "Eşime göstermek istiyorum, ona maceralarımızı anlattım da kesin merak etmiştir şimdi." dedi alaylı bir sesle. Esme resmin olduğu yere doğru yönelip, çiviye asılı olan resmi aldı. Hızlı adımlarla resme bakarak kocasının yanına gelip onun önüne tutarak bakmasını istedi.

"Eren'le ben!"

Rüzgâr resme hiç bakmadan sıkkınca "Hay senin Eren'ine, çek şunu gözüm görmesin!" diye eliyle ittirip kızgınca çıkıştı. Esme resmi inatla önüne tuttu. "Ya, baksana yanaklarımı nasıl öpüyor ay ne tatlı şey ya..."

Rüzgâr şimdi Esme'nin dilini koparmak, boynunu kırmak istiyordu. Sinirle ağzının içindeki dilini ısırdı. Bakışları hiç istemese de resme kayınca, elini ensesine götürüp öfkelice gülmeyle homurdanma arası bir ses çıkardı.

Esme artık tutamadığı kahkahalarını ortaya koyuverirken, Rüzgâr'ın kaşları önce yumuşadı sonra gülmeyi kesip karısına sinirle kükredi.

"Sen beni öldürmek istiyorsun? Ben bunu çok iyi anladım! Bir saattir elin itinden bahsediyorsun diye gidip, o iti vurma planları kuruyorum ben." Başını salladı. "İt, gerçekten it çıktı, çakma Eren Bey." dedi sinirle, gözlerinde görülen parıltılara bakılırsa gerçekten sinirliydi.

Esme elindeki resme baktı gülerek sonra da omuzlarını silkti: Kahve ve krem rengi tüylü, siyah iri gözlü kurt köpeğine, 6 yaşlarındaki siyah saçlı küçük Esme sarılmış, köpek de onun yanağını yalıyordu.

Birbirlerine tek kelime etmeden baktılar. Elindeki resmi masaya bırakıp kocasının yanına gelerek ellerini beline dolayıp sıkıca sarıldı. Ona tepesinden bakan kızgın kocasına sâri bir ışığın sardığı huzurlu gözleriyle masumca bakıp, elini yanağına götürdü. Gülmekten hâlâ omuzları sarsılıyordu. Başını onun göğsüne koyup huzurlu kalp ritmini hissetti.

"Benim kocam de kıskanıyormuş da haberimiz yokmuş." dedi sevinçten çığlık atma arzusuyla savaşarak.

Alien

Rüzgâr karısına sarıldı. "Ya, sen ne ayaksın, bir saattir nasıl oturuyorum masada biliyor musun? Ya burayı dağıtacaktım ya da senin ağzını diktirecektim."

"Kızma, sadece şaka yapmak istedim." Esme geri çekilip parmaklarını üzerinde yukarı kalkarak kocasının yanağına dudaklarını bastırdı. "Affedersin ama çok tatlıydın." Gözlerini süzerek "Valla bak. Bu halini sevdim..." diyerek onu bırakıp yerine geçti. Rüzgâr yerine otururken Rasim Bey elindeki taze pişmiş balık servisleriyle yanlarına doğru geldi. Esme bakışlarını ona çevirip, ellerini çocukça bir haylazlıkla birbirine sürttü. "Ah nasıl özlemişim Rasim amca bu balıkları..."

Yaşlı adam servisleri önlerine koydu. "Sana fırına da tatlı attım, balığın üzerine iyi gider sıcak helvalar şimdi."

Esme küçük balıkları üfleyerek eliyle ayıklayıp tatlı bir telaşla yemeye başlarken, kocası geriye yaslanmış onu bu doğal halini izliyordu. Bu hâli öyle güzel, öyle tatlıydı ki, bu kadında hem kadınlığı hem çocukluğu yaşıyordu. 20 yaşında, hayatının baharında, ömrüne rengârenk gökkuşağı misali doğuyordu. Tazecik neşesi, tertemiz lekesiz ruhuyla batmayan güneşi gibiydi. Bazen kendine inanamıyordu. Hayatı o gelmeden önce ve o geldikten sonra diye ikiye ayrılıyordu. Siyah ve renkli olarak yer buluyordu. Rüzgâr gaddar ve kaba yanını unutuyordu yavaş yavaş. Sanki daha önce de böyle mutlu yaşamış gibi alışkanlık yapıyordu. Elini masaya koyup sandalyesinde geriye kaykıldı. Esme çinakop balığını tutmuş üfleyerek kılçıklarını ayırmaya çalışıyordu. Arada sıcak balıklardan eli yanınca parmağını sallayarak hem üfleyip, hem yalıyor, sonra iştahla yiyordu. Oval yüzü meleksiydi. Bakışlarını balıklardan bir an ayırıp kocasına bakınca, elindeki balığı ağzına götürürken durdu. "Sen neden yemiyorsun? Bunlar süper."

"Seni seyrediyorum ve seni düşünüyorum!"

Esme kaşlarını kaldırarak hantal bir hareketle başparmağını yaladı. "O nasıl oluyor? Hem izleyip hem düşünmek!" Balığın birisini daha ağzına attı. Rüzgâr da aynı karısı gibi balığını eline alıp ayıklamaya çalışırken, sakince omuzlarını silkti:

"Bazen ufacık, savunmasız, masum bir çocuk oluyorsun. O zaman seni sineme sarıp bırakmayasım geliyor. Ufacık, kırılgan Esme... Tam diyorum, herhâlde kişiliği bu, içinde ufacık bir kız çocuğu yaşıyor... Sonra bir anda yatağımda çırılçıplak kalınca Afrodit oluyorsun. Her yeri yakıp kavuran... O zaman da diyorum ki tam bir kadın var karşımda. Ateşiyle yandığım, tadına doyamadığım, cennet hurisi gibi... Sabah oluyor o şehvet, geceki ambiyansın kaybolunca, saf bir genç kız çıkıyor karşıma, bu sefer de kendimi seninle yeni yetme bir velet gibi hissediyorum. Okul çağlarında aşkı yeni tadan biri gibi... Ufacık bir tartışma oluyor aramızda, dikiyorsun havaya o küçük, fındık burnunu... O zaman karşımda bir savaşçının kudretini, sonsuz cesaretini

görüyorum. Diyorum ki bu kadından kork, bu çok güçlü biri... Herkese kafa tutar idamesiyle eser geçer, tam buna inandığım an... Karşımda kırılgan birisini buluyorum. Keza cam gibi narin, buz gibi naifsin." Masaya yaklaştı. Bir kolunu masaya dayayıp içten bir biçimde söylendi: "Ben hayatımda seninle dört mevsim değil, beş mevsimi birden yaşıyorum! Sanki tek bir kadınla değil de bir bedene sığınmış birden fazla kadınla savaşıyorum. Hani mevsimlerin bile bellidir sistemi." Göz kırptı karısına. "Ama karıcığım senin ayarın yok, mevsimler bile dört... Sen beş mevsimsin."

Esme elinde balık donup kalmış, öylece ifadelerin oynaştığı bakışlarıyla kocasını izliyordu. Duydukları öyle güzel, öyle içten söylenmişti ki... Bir erkeğin karısını böyle tarif etmesi; ruh halini çözmeye çalışması, hayal gibiydi. Dudaklarını dişlerinin arasına alıp çekinikçe mırıldandı. "Şimdi ben ne diyeceğim!"

Rüzgâr geriye doğru yaslandı. "Bir şey söylemen gerekmez. Bunlar benim hislerim, karşılıksız olsa bile asla değişmeyecek olan benim düşüncelerim." Esme'nin içine bir huzur çöktü lâkin gözleri niye dolmuştu şimdi? Usulca yerinden kalktı. Rüzgâr onu duru bakışlarıyla takip ederken; kocasının yanındaki sandalyeye geçip hiç de nazik olmayan bir şekilde uysalca oturdu. Rüzgâr sandalyenin üzerine kolunu uzatıp karısına çevirdi yönünü, Esme'nin gözlerinde tutmayı başaramadığı yaşları yanağına doğru gıdıklayarak süzüldüler. Kollarını kocasının boynuna dolayıp sıkıca sarıldı. Kokusunu içine çekti. İçine işlemek ister gibi. Hislerin yoğunluğuyla titreşen bir sesle "Ya... Ben seni çok seviyorum!" dedi lâppadak, içten bir şekilde. Dudaklarını boynuna bastırarak bekledi. Rüzgâr şaşkınca donakalmıştı.

Bunu beklemiyordu. Allah'ım bu ne güzel sözdü. Onun dilinden dökülünce anlam bulmuş boş lakırdılar gibi... Birçok defa duyduğu ama anlamının böyle yüce olduğunu bilmediği iki kelime...

Bu sözleri ne kadar duymak istese de şimdi duymayı hiç beklemiyordu. Böyle aniden, bir anda... Hem seviniyor hem de şaşırıyordu. Esme'nin gözyaşları boynuna akarken geriye çekildi. İçinde tuhaf bir his vardı fakat ne olduğuna karar veremiyordu. Ağlasam mı, gülsem mi dediklerinden! Karısının kaşık kadar yüzünü avuçlarının arasına aldı. Kafasını ona doğru eğip duyduklarına inanamaz gibi fısıltıdan farksız çıkan boğuk bir sesle "Ne dedin sen?" dedi kara gözlerinde gecenin içinde patlayan havai fişeklerin gösterisini sunarken. Esme buğulu emsalsiz gözlerini onun görsel şölen sunan gözbebeklerine odaklayıp, burnunu sesli bir şekilde çekti. "Duydun işte." Gözlerini ondan kaçırıp yakasına sabitledi. İlk defa söylüyordu ve yanakları hiç uygun olmayan bir telaşla alev alıp yanıyordu. Dudaklarını dişlerinin arasına aldı. Karnında bombalar patlıyordu. Kendi bile hâlâ ne dediğine inanamazken, onu kocasına nasıl tekrar söylerdi ki!

Alien

Rüzgâr alnını, alnına dayayarak kafasını oynattı. "Söyle." dedi ten gelen kalınlaşmış arzulu sesiyle, hafif bir iç atla tatlıca burnunu Esme kafasını salladı. Onun başına dayalı olan kafasını çekmeye çalıştı. Genç adamın dudakları sevinçle yukarı kıvrılırken "Aşkım söyle hayal mi, gerçek mi anlayayım?" diye istekli sesini kulağına yaydı.

Esme omuzlarını düşürüp, derin bir nefes adı. Kendine bile söylemediği şeyi heyecanla kocasına söyledi:

"Ben seni çok seviyorum! Sen de bazen odun oluyorsun, sonra yumuşak kalpli, bazen şefkatli, her zaman merhametli, çoğu zaman anlayışlı, bazen anlayışsız ve âşık, en çok bu hâlini seviyorum... Sesi âşıkken seviyorum... Sana sahipken daha çok seviyorum. Ben seni çok seviyorum her halinle. Ömrümü yoluna serecek kadar, hayatımdan vazgeçecek kadar, bir ömür seninle tek olacak kadar çok seviyorum..."

Rüzgâr'ın kalbi sanki kocaman bedeninde büyümüş ve sığacak yer kalmamış da bedenini parçalayıp dışarı patlayacakmış gibiydi. Sırtından yuvarlanan ter tomurcuğunu bile, bedenini dehşetle ürperterek hissediyordu. Dudaklarının kenarları huzurlu bir tebessümle mutluluğunu ifşa ederek kıvrıldı. "Bunu niye burada söyledin hurma gözlüm! Şimdi en çok seni öpmek istiyorum... Öpemiyorum. Kalbim yerinden çıkacak gibi..." derken gözleri içeride gezindi. " ve karıcığım galiba herkes bize bakıyor." Esme kıkırdayarak burnunu çekti gene. "Biliyorum." Rüzgâr geriye çekilip kaşlarını kaldırarak "Nereden biliyorsun, onlara arkan dönük?" diye tuhafça sordu.

Esme geriye çekilince ağlamaklı gözleri ışıldayarak parladı. "Camdan yansımalarını görüyorum." Rüzgâr'ın dudakları aralandı beyaz dişleri sergilenirken, o enfes kahkahasını ortaya koyuverdi. Esme yerine geçmek için kalkmaya çalışınca kocası kolunu omzuna atıp kendine çekerek olduğu yere mıhladı. "Burada ye balığını, yanımda. Öpemiyorum, dokunamıyorum madem, yanımda kal."

Esme omzundaki kolu düşürerek apansız ayağa kalktı. Genç adam bakışlarını ona yöneltti. "Ben doydum, hadi gidelim başka zaman gene geliriz." Masadaki bakışlarını kocasına çevirip göz kırptı. Rüzgâr yerinden kalkarken sırıtıyordu.

"Ben diyorum... senin ayarın bozuk diye."

Alien

32.Bölüm

Uzun bacaklarını aşağı sarkıtmak için, sağ ayağını arabanın kapısından dışarı attı. Ona kapıyı tutmak için önünde duran kocasına elini uzatıp rahatça çıkmasını nazikçe sağlamaya çalıştı. Aslında niyeti biraz da farklıydı. Her zaman yaptığı gibi kendini önüne perde gibi geriyor ve istenmeyen bir görüntü vermesini engelliyordu. Esme elindeki portföy çantasını eteğinin üzerine koyarak frikik vermemeye çalıştı. Rüzgâr'ın yardımıyla dışarı çıkıp doğrulunca, üzerine bakıp eteğini düzeltmeye, çeki düzen vermeye çalıştı. Rüzgâr bakışlarını karısının üzerinde gezdirdi hızla ve bir yerde takılı kaldı. Tatlı dik kıvrımları olduğu gibi gözler önünde inatla ileri doğru çıkmış dik dik duruyordu. Bu hoşuna gitmedi. Onlara kendinin baktığı gibi başkalarının bakacağı fikri, kaşlarının çatılmasına sebep oldu. Evden çıktıklarından beri yaptığı tek şey buydu zaten kaşlarını çatıp ona bakmak.

Gördüğü görüntü hoştu, hatta gurur verir derecede çok güzeldi. Lâkin ona göre başkasının karısını böyle görmesi, yani aynı onun gibi bakması onun katil olmasına sebep demekti. Elini karısının beline sararken, kafasını aşağı eğip kulağının dibine dudaklarını değdirerek huysuzca homurdandı.

"Bu kıyafeti aldığım için kendime lânet ediyorum."

Esme onun ılık nefesini kulağında ve ensesinde hissedince elinde olmadan ürperip hafifçe titredi. Üzerine onun hediyesi olan, yurtdışındayken aldığı siyah elbisesini giymişti: Diz kapaklarının üzerinde biten vazo eteği, göğsünün üzerindeki tül detayı ve cesur olmayan ama ilgi uyandıran sırt dekoltesiyle hem asil hem de gizemli bir hava veriyordu. Aykırı değildi fakat dikkat çekiciydi. Ayağındaki siyah platform topuklu rugan ayakkabıları, uzun olan bacak boyunu daha da uzatıyor, bacaklarının zarafetini öne çıkarıyordu. Elinde sıkıca tuttuğu kan kırmızısı süet portföy çantasıyla iç gıcıklıyordu. Zaten üzerindeki tek renkli olan da o oluyordu. Saçlarını tepesinde dağınık topuz yapmış, yüzünü hafif makyajla renklendirmişti. Dudaklarına sürdüğü kan kırmızısı ruju saymazsa! Bu hâliyle gençliği ve zarafeti gözler önüne seriyordu. Taze, dipdiri vücudu, kendinden emin bir duruşla seyre sunarken; güzelliği göz dolduruyordu. Kocasına gülerek bakıp onun az önceki söylediği söze ima gönderdi. "Ama aldın! Ve ben de giymek istedim giydim." Dudaklarını biraz büzdü. "Fakat sanki biraz kilo almışım, baksana üzerime oturdu gibi?" derken üzerine bakınıyordu.

Rüzgâr elini çiçek gibi açıp sırt dekoltesinin üzerine koyarak "Üzerine oturmamış yapışmış, ayrıca bu elim burada kalsa olur mu?" dedi

Alien

çarpıkça karısına gülerek. Esme onun elini sırtını sarsıp düşürerek koluna girdi. Elini kocasının kalın kaliteli ceketinin dokusunu hissederek kollarına yerleştirdi. "Maalesef olmaz aşkım... O ellerini bugün üzerimden uzak tut."

Rüzgâr siyah, üzerini saran ceketinin kolunu düzeltti. İri yapısıyla ona tepeden bakarken, kaşlarını çatarak gözlerini kızgınca devirdi.

"Nedenmiş o?"

Esme gözlerini otelin girişinde gezdirip sıkılganca mırıldandı. "Çünkü hareket edecek hâl bırakmadın bende... Hâlâ nasıl yürüyebildiğime şaşırıyorum." Gözlerini devirdi. Kızarmış yüzünü kocasının bakışlarından kaçırarak, alt dudağını dişlerinin arasına alırken, "Uzak duracak mısın?" dedi fısıldayarak. Rüzgâr onun bu masum hâline tebessüm ederek yaklaştı. Boştaki elini kaldırıp önüne doğru uçuşan topuzundan kurtulmuş asi bir bukleyi yakalayıp kulağının arkasına koydu.

"Buna söz veremem, hele söz konusu böyle güzel bir kadın olunca... Benim karım!" dedi, sesinde bariz bir gurur vardı.

Esme kaşlarını kaldırınca, Rüzgâr işaret parmağıyla onun o fındık burnuna dokundurdu. "Fakat çabalayabilirim." Genç kadın ona dişlerini göstere göstere gülünce, Rüzgâr sinsice saçlarına baktı. Sert hafifçe yumuşadı.

"Sen saçını niye topuz yaptın, açsaydın ya? Sana daha çok yakışıyor." Saçlarına elini uzatıp parmaklarını dokundurdu. Esme geriye çekilip elini topuzuna götürüp yokladı. Onun oyununa gelmeyi reddetti. "Ya bozacaksın, ne kadar uğraştım onları yapmak için."

"Ben de onu istiyorum zaten, bozulsun da açılsın. Keşke yapmasaydın. Ben senin saçlarının açık hâlini daha çok seviyorum!" Bakışlarını onun kuğu gibi narin beyaz gerdanında ve boynunda gezdirdi.

Esme kocasını çekiştirerek koluna girdi tekrar. "Açsaydım sırt dekoltem gözükmeyecekti kocacığım, elbisenin özelliği kalmaz o zaman."

"Ben de onu diyorum zaten!" Karısına çarpıkça gülümseyip "Sen saçlarını açarsan ben de seni bugün rahat bırakırım!"

Esme otelin basamaklarını dikkatle çıkmaya başladı. İster istemez kocasından bakışlarını ayırıyordu önüne bakmak için.

"Buna düpedüz tehdit denir, ben tehditlere kulak asmam biliyorsun!"

"Düzünü yamuğunu bilmem! Ben de sözlerimi tutarım biliyorsun!" Elini tekrar sırtına götürüp parmaklarını çıplak teninde baştan çıkarıcı şekilde tehdit unsuru idamesinde dokundurup, haylazca ayartarak gezdirdi. "Ve karıcığım burası otel bilmem farkında mısın? Bir bakmışsın seni odalardan birisine çekmişim..." Gözlerini devirdi. "Yanlışlıkla..."

Esme otelin girişindeki dönen kapısından içeri girerken, kapıda dikilen görevliye kafalarıyla selam verdi. "Sen domuzun tekisin!" dedi dudaklarını gülümser gibi forma sokup dişlerinin arasından konuşarak. Karşılarında Cem ve yanında iki güzel bayan dikiliyordu. Rüzgâr da aynı onun gibi, "Yoo! Ben insanım hem de erkek olanından, bilmem hatırladın mı?" diye alayla söylendi.

Cem onları görünce yanlarına doğru tebessümle yaklaşıp, Esme'ye bakarak, "Çok şık olmuşsun." diye ciddiyetle, memnun bir dürtüyle söylendi. Bakışlarını ağabeyine çevirip gülümsedi. Yanağında gamzesi açıp simasını yumuşatınca "Bugün gözler bayram edecek desene." diye damarına basıp sataşmayı da eklemeden edemedi. Rüzgâr sert bir suratla ona bakıp dişlerini sıktı. "O gözler yerinden de çıkabilir ve sen de bana yardım edersin, ayrıca ben yokken sen duracaksın yanında!"

Esme kocasına çevirdi o güzel yüzünü, kızgınlık yerleşti koyu kahvelerinde. "O da ne demek?" Kaşları ciddi bir ifadeyle çatılırken, "Bana bunu sen aldın. Almasaydın o zaman... Madem aldın katlanacaksın." diye kırgınca söylendi.

"Ben de onu diyorum." Dudağının bir kıyısı kenara çarpıkça kıvrıldı. "Saçlarını açarsan istediğin gibi dolaşabilirsin." dedi tekrar inatla.

Esme onlara sinirle baktı. "Saçlarımı da açmayacağım. İstediğim gibi de dolaşacağım. Yanımda olmak istersen sen bilirsin ama koruma olarak gelirsen çıngar çıkarırım ona göre!" Gözlerini ileride onlara bakan kızlara çevirip sırıttı. "Sen asıl kendi gözlerine dikkat et, yanlışlıkla bile olsa bir yerlere kaymasın... Her an elim kaşınabilir."

Cem birkaç adım geriye çekildi. "Sizin aşk saplantılarınızı, katliam planlarınızı dinlemek isterdim ama gerçekten bunlar beni boğuyor vıcık vıcık aşk kokuyorsunuz... Hele bu konuda yani aşk konusunda siz ikiniz söz konusu olunca... Bir anınız diğerine uymuyor! Seviyor musunuz, dövüyor musunuz belli değil?" Elini salladı. "Benim daha yaşayacak uzun senelerim var arkadaş önümde. Sizin yanınızda durunca ömrüm kısalıyor." Alayla söylenip yanlarından ayrıldı. Gitmeden önce de Rüzgâr'a kaş altından göz kırpmayı unutmadı "Kolay gelsin!" der gibi.

Esme kocasına dönüp mızmız bir tutumda dudaklarını sallanırdı. "Bak Cem bile kaçıyor artık yanımızdan."

"Neden acaba!" Sesinden çapkın bir alay yayılıyordu.

Esme suratını sallandırıp yanından ayrılarak hızla yürümeye başladı. Daha birkaç adım atmıştı ki kocası elinden yakalayıp onun elini koluna nazikçe yerleştirdi. Gözlerini gözlerine mıhlayıp, "Yanımdan ayrılırsan, burada katliam çıkarırım." Kafasını hafif oynatıp onaylar gibi "İnan bana yaparım." dedi, sesindeki vurgu gerçekçiydi.

Birlikte geniş maun kapının önüne geldiler. Esme bakışlarını bahçeye açılan geniş koridorda gezdirip her yeri incelemeye çalışıyordu.

Alien

Varak rengi ve beyazın ağırlıklı olduğu otelde her yer pahalı yağlıboya tablolarla doluydu. Kenarları el işlemesi tüp süzel yapım olduğu belli olan resimlerle çevrelenmişti. Geniş koridor boyunca da sıra sıra asılmıştı. Görkemi, ihtişamı göz doldururken insanda müzede gezermiş gibi bir ambiyans sunuyordu. Tavanlarındaki işlemeler ve insan figürleri, tabloların altına yerleştirilmiş taze rengârenk kır çiçekleriyle aynı hava sarıyordu insanın etrafını. Sanki Rönesans zamanından kalma bir sarayın koridoru gibi.

Ayaklarının altındaki beyaz ve açık gri karışımı alacalı granit zeminde çıkardığı topuk sesleri kulaklarında çınlarken, "Sen bu yeni nişanlanacak çifti tanıyor musun?" diye merakla sordu.

Rüzgâr kolundaki küçük elin üzerine elini koyup şefkatle okşadı. "Evet. İş adamları hep birbirini tanırlar. Bu da tanıdığım, hatta iş yaptığım birinin oğlunun nişanı."

Esme bahçeye açılan kapıya yaklaşırken, gözleri camdan bakmak ister gibi kafasını ileri uzattı. "Hımm, çok ihtişamlı bir yeri seçmişler. Buraya bayıldım."

Rüzgâr onu kapıdan çıkarıp, havuz başına yönlendirdi.

"Öyleyse biz de bugün burada kalırız, sen de istersen?"

Esme ona çocukça bir saflıkla baktı. "Kalabilir miyiz? Yani eve bu kadar yakın bir yerde kalmak biraz tuhaf olmaz mı?" Her sorunun heyecanıyla gözleri biraz daha neşeyle parlıyor ve Rüzgâr sırf o parıltılar sönmesin diye, burada bir ömür burada kalmayı dahi teklif etme aşamasına geliyordu.

"Neden olsun! İstediğimiz yerde kalırız. Sen de istersen yer ayırtırayım, malum nişana gelenler de burada kalır şimdi."

Esme omuzlarını düşürdü. "Haklısın, nişana gelenler burada kalabilir. Başka zaman kalalım." dedi. Sesinde biraz hayal kırıklığı vardı.

Bahçeye çıktıklarında ortalara serpiştirilmiş parti masaları ve havuzun ortasına büyük bir platformla konumlandırılmış tahta sahne... Üzerinde ise canlı müzik yapan müzisyenler vardı. Rüzgâr onu yeni nişanlı çiftin yanına doğru, sırtına hafif dokunarak yönlendirdi. Genç çiftin yanlarına geldiğinde onların mutlu yüzüne bakınca Esme'nin kendi yüzünde kocaman tebessüm oluştu. Genç kız hem güzel hem de şık, ışıl ışıldı ve bu konuklarına yansıyordu. Onların mutlu halini görünce hiç istemediği halde içinde bir burukluk oldu. Ne nişanlılık yaşamıştı ne de gelinlik giymişti! En azından önceleri gelinlik giymeyi çok isterdi. Her genç kızın hayali gibi... Olsun, yine de zor da olsa mutluluğu bulmuşlardı ya, giymese bile umurunda değildi. Kocası yanında olsun, ona yeterdi.

Rüzgâr henüz yirmilerin sonuna bile gelmeyen gencin elini sıkarak tebrik etti. Esme çantasının içinden çıkardığı siyah kadife kutuyu açtı, hediyesi olan narin bilekliği çıkarıp genç kızın ince bileğine taktı. Genç

kız teşekkür edip bilekliğe bakarken, Esme onlara mutluluklar dileyip kocasıyla yanlarından ayrıldı. Rüzgâr bakışlarını masalarda dolaştırdı. Cem onlara kadehini hafifçe kaldırıp yerlerini nazik bir jestle belirtirken, ikisi birlikte onun olduğu yuvarlak masaya yönelip yürümeye başladılar.

"Ne kadar mutlu gözüküyorlar, umarım bu bir ömür sürer." dedi Esme. İçinden geldiği gibi söylemişti bunu art niyet olmadan.

"Öyle görünüyor."

Rüzgâr onun sandalyesini centilmen bir tutumla çekip oturması için kibarca bekledi. Esme usulca oturup sandalyeyi kendine çekti. Rüzgâr da yanındaki yerini alınca yanlarına yanaşan garson tepsideki içecekleri onlara sundu. Rüzgâr kırmızı şarap alırken, içki kokusundan rahatsız olan Esme burnunu kıvırdı. Nasıl da ağır geliyordu koku ona, midesine bir burulma oldu. Genç garsona bakıp zor da olsa tebessüm ederek "Teşekkürler ben meyve suyu istiyorum." dedi nazikçe. Garson, Cem'e doğru giderken Esme yanlarından hemen uzaklaşsın diye dua ediyordu. Eğer yanlarından biraz daha ayrılmazsa şimdi -hemen burada -masanın üzerine çıkaracaktı. Masadakilere anlamasın diye kendini ne kadar sıksa da derin derin nefes almadan edemedi. İçinden *"Sakin ol... Sakin ol."* diye kendine telkinler veriyordu.

Cem kadehi masaya bırakıp, bakışlarını etrafta gezdirdi. Eli masanın üzerindeki kadehte gezerken aradığını bulmuş olacak ki bakışlarını karşısına çevirip "Ağabey bak, Rüstemler burada, hazır onları bulmuşken şu işi konuşalım mı?" Kadehi dudağına götürüp bakışlarını ileride konuşan adamlara çevirdi tekrar.

Rüzgâr geriye yaslanıp Cem'in baktığı yere baktı. Sonra da bakışlarını karısına çevirdi. Esme onu yalnız bırakmak istemediğini anlayınca tebessüm ederek "Hadi git ama çabuk gel!" dedi hafif bir uyarıyla. Cem masadan kalkarken Rüzgâr karısının yanına doğru yaklaşıp, elini omzuna koyarak uyarıyla hafifçe sıktı. Kulağının dibine sokuldu. Burnunu sürterek kokusunu içine çekerken, "Yerinden ayrılma karıcığım! Yazık yeni çiftimizin güzel günü mahvolmasın!" dedi sinyal veren alaycı ses tonuyla. Esme omzundaki elin üzerine eliyle dokundurdu. "Olur komutanım başka emrin?" Gözleri buluştu. Esme alayla kıkırdarken Rüzgâr ciddi bir sertlikle kaşlarını kaldırdı. "Sakın!"

Esme omzunu sarsıp elini düşürürken Rüzgâr kafasını sallayıp ayağa kalktı. Yüzünde mutlu kocaman bir tebessümle yanından ayrılırken, Esme masanın ucunda oturan ve ona gıptayla bakan genç kızlara bakıp tebessüm etti. Yanında oturuyorlardı ama onları hâlâ tanımıyordu.

"Merhaba: Ben Esme!" dedi karşısındaki esmer kadına nazikçe elini uzatırken. Genç kadın tebessüm ederek "Ben de Fulya." derken nazikçe yanındaki kumral kadını gösterdi. "Bak, bu da Narin." Esme genç kıza elini uzatacaktı ki boynuna dolanan kollarla boş bulunup

Alien

oturduğu yerde sıçradı. Karşısındaki genç kızlar arkasındaki kapıya bakıp kıkırdarken, Esme'nin burnuna, o çok sevdiği sıcacık kokusu geldi. Daha arkasındakini görmeden "Anne!" dedi adeta bir fısıltıda. Ağzında şerbet tadı bırakmıştı bu söylem. Başını yana çevirip ona bakmaya çalıştı. Annesini görünce de ayağa kalkıp ona doğu sevinçle döndü.

Nebahat Hanım kaşlarını çatarak "Annen ya, hani kaç gündür aramadığın annen! Hatırladın mı?" Esme annesinin boynuna kollarını dolayıp sarılırken, "Aşk olsun anne, daha iki güncük oldu arayamayalı, hep aklımdaydın. Fakat evde temizlik vardı, yardımcılar geldi. Sonra alışverişe çıkınca da aklımdan çıktı aramak." Gözlerini üzgünce devirip annesinin yanağından tekrar öperken, "Anne affedersin, valla aklımdaydın... Hatta dün Ecem'le bile konuştuk."

"Biliyorum." Nebahat Hanım yanındaki sandalyeye oturup karşısındaki genç kızlara bakarak, "Mahsuru var mı?" dedi nezaketen. Kızlar onlara tebessümle bakıp masadan kalktılar. "Biz de biraz dolaşacaktık zaten." birbirlerine bakıp kıkırdayarak yanlarından ayrıldılar. Yaşlı kadın giden kızların arkasından üzgünce baktı." Sohbetinizi bozmadım ya? Eğer konuşurken geldiysem üzülürüm."

Esme, annesinin masanın üzerinde duran elini avucuna aldı. Dudaklarına götürüp öperken, "Yok annem, tanımıyordum bile onları, senin geldiğinde yeni tanışıyorduk." dediğinde gözlerini çocukça bir sevinçle kıstı. "Galiba Cem'i tek görünce oturdular masaya." Adam paratoner gibi kızları çekiyor. İstemese de dibinde bitiveriyorlar.

Nebahat Hanım kızının ellerini sıcacık sevgiyle okşadı. "Asıl sen ne yapıyorsun?" Gözlerini üzerinde gezdirdi. "Sen kilo mu aldın? Sende ayrı bir güzellik var çok güzel görünüyorsun annem!"

Esme kıkırdayarak "Evet. Biraz kilo aldım! Ama değişiklik yok! Sadece makyaj... Bilirsin pek makyaj yapmam ben normalde. Bir de birkaç günlüğüne kaçamak yaptık bronzlaştım galiba..."

Yaşlı kadın kızını iyice süzerek "Yok, valla gözüme başka güzel geldin sen bugün... Gözlerinin içi bile başka gülüyor şimdi."

Esme muzırca bakarken yaklaştı ona. Sanki sır verecekmiş gibi usulca mırıldandı. "Aşktan olmasın, insanın üzerinde değişik etkileri oluyormuş!"

Yaşlı kadın gülerek eline vurdu. "Seni cadı, aşkı da biliyormuş da şakasını yapıyor..." Sıcacık sarılıp yanağına kocaman öpücük kondurdu yavrusunun. Esme'nin tepesinde bir hareketlenme olunca yine, annesinin bakışları o tarafa kaydı. Esme gülerek başını yana çevirdiğinde onu gördü: Babası...

Yaşlı adam ona hasret dolu gözlerle kederle bakıyordu. Esme ona bakarken gül yüzündeki neşeli gülümseme soldu. Boğazına garip bir yumru takıldı. Kalbine bir ağırlık gelip oturdu. Nasıl da üzgün bakıyordu o yaşlı, umutsuzluğa kapılmış yorgun gözleri. Şimdi yerinden

Alien

kalkıp boynuna sımsıkı sarılmak için neler vermezdi. Cenazede babasının özlem duyduğu kokusu gelince, burnunun direği sızladı. Yutkundu. Gözleri istem dışı dolmaya başlamıştı. Bedeni acıyla usulca titredi. Ağlamak istemiyordu. Ona hâlâ kızgındı. Vazgeçmişti ondan, tüm bedeli onun omuzlarına koyup sırf batmamak için, oğlunun sorununu kapamak için vazgeçmişti! Yalvarmalarına aldırmamış evliliğe zorlamıştı. Oysa babası ve ağabeyi onun kahramanıydı. Zaten en çok o yüzden koyuyordu ya içine bu, insan sevdiklerinden daha çabuk uzaklaşıyordu. Onun kahramanları bir gecede ölmüştü. Çok şey öğrenmişti onlar sayesinde. Meğer babalar evlatlarından vazgeçiyormuş, ağabeyler tükenmez dediği sevgilerini bir kalemde siliyormuş, menfaatleri için aldırmadan yıkıp geçiyormuş. Gözlerini kırpıştırırken yutkundu. *Ağlamayacağım* dedi kendine kızarak.

Yaşlı adam dolu gözlerle bakarken, sesi histerik çıkıyordu. *'Allah'ım, bakma baba öyle!'* diye bağırmak geliyordu içinden. *'Bakma, dayanamayacağım ne olur bakma!'*

"Kızım, konuşabilir miyiz?"

Esme zor da olsa kendini toparlayıp yaşlı adama kızgınca baktı. Yerinden kalkmak istedi. Annesi kolunu tutup hafif bir baskıyla çekti. Biliyordu, tutmasa gidecekti. "Kızım biraz dinlesen..." Esme kafasını 'hayır' der gibi sallayınca "O zaman bırak yanına otursun çok özledi seni, yapma bunu!" diye başladı konuşmasına ihtiyatlı davranarak.

Esme koluna baktı kızgınca. "Anne lütfen, konuşmak istemiyorum... Oturmak da..." Yutkundu, boğazı acıyor, burnunun direği sızlıyordu... "Burada kalmak istemiyorum." Bakışlarını etrafta gezdirdi. Rüzgâr ortalarda görünmüyordu. "Hem kocam gelecek şimdi lütfen, rezalet çıkmasın..."

Rüzgâr işleri konuşurken her ne kadar önemli konulardan bahsetseler de gözleri hep karısının masasına takılıyordu. Yalnız kalmasını, sıkılmasını istemiyordu. Zaten o genç kıza nasıl baktığını gördüğünde, içine bir sızı düşmüştü. Yarım olmuştu her şeyi, yarım kalmıştı. Kendine yine lanet okudu içinden. Esme'nin yanına annesinin geldiğini görünce biraz rahatladı. En azından sıkılmayacaktı artık. Önce yanlarına gitmeyi düşündü. Sonradan vazgeçti. Onları yalnız bırakmak istemişti. Biliyordu ki yaşlı kadın onun yanında rahat edemiyor, kızıyla konuşamıyordu. En azından böylece karısı da yalnız kalmamış onunla vakit geçirmiş olacaktı.

"Biz de lobide konuşalım bu meseleyi değil mi ağabey?"

Rüzgâr bakışlarını karısından Cem'e çevirdi. Elindeki bardağı dudağına götürüp bir yudum aldıktan sonra "Olabilir." dedi. Cem önde diğer adamlar Rüzgâr'ın yanında, otelin girişine doğru yürümeye başladılar. Bakışları karısında kalsa da onun annesiyle gülerek sohbet ettiğini görünce içi rahatladı. Nebahat Hanım'ı görünce içeride gözle-

Alien

rini gezdirmişti. Görünürde babası ve ağabeyi de yoktu. Belli ki Nebahat Hanım da yalnız gelmişti! Ya da arkadaşlarıydı, ikinci ihtimal daha yakındı!

"Ağabey sen ne düşünüyorsun bu konuda, olur mu?"

Rüzgâr bakışlarını karısından Cem'e çevirip fikrini söylerken içeri adımını attı.

Babası masaya oturunca Esme sinirle yerinden kalktı. Annesi kolunu tekrar tutunca, genç kız dolu dolu olmuş gözlerini babasına ürkekçe çevirdi. İçinde can kırıkları parlıyordu. "Siz, son sözünüzü söylemiştiniz zannedersem." Parmaklarını dudaklarına götürüp alayla mırıldandı. "Yoksa daha fazlasını mı?" Babası üzgün bakışlarını masaya çevirince "Fakat ne biliyor musun? Her kötülüğün içinde ufak da olsa iyi bir şey oluyormuş, en azından o da bana denk geldi." Babası başını kaldırıp konuşmak ister gibi bakınca gözleri alev aldı.

"Beni affetmeyeceğini biliyorum ama en azından seni görmeme izin ver. Bu çok acı veriyor. Esme'm, ne olur kızım, küçük prensesim, izin ver." Esme'nin gözleri duyduğu bu sözlerle dolarken her an direnci kırılacak gibiydi. Gözlerini kısa biran kapayıp "Bana prensesim deme, sen ellerinle onu diri diri mezara gömdün unuttun mu?" diye dişlerinin arasından tısladı.

"Biliyorum kızgınsın! Haklısın, ne yapsan, ne söylesen hakkın... Ne olur, sadece yüzünü görmek istiyorum. Konuşmam, rahatsız etmem hatta dokunmam bile... Sen birazcık yanımda dur ona da razıyım."

Esme artık daha fazla dayanamayacaktı. Ya kollarına atlayacak koklayarak öpecekti babasını... Ya buradan kaçacaktı. İçi hâlâ kızgınken, ona karşı hâlâ öfkeliyken olmazdı. Affetmemişti. Onu affedemezdi! Annesinin bileğindeki elini nazikçe çözüp "Kusura bakma anne ama artık çok geç, kırılanlar öyle çabuk düzelmiyor, eğer çok istiyorsa çabalar, öyle affet demekle af olmuyor!" diyerek yanlarından ayrıldı.

Yaşlı adam üzgünce arkasından bakarken Nebahat Hanım masadaki kocasının elinin üzerine koydu. "Aynı sen! Senin kızın, dik kafalı ve gururlu." Kocasının elini sevgiyle sıktı. "Ama bak, açık kapı bıraktı sana, galiba artık affediyor. Bilmiyor gerçekleri Eray Bey, hâlâ kızgın size ondan vazgeçtiğinizi sanıyor. Öğrenecek ama yakında her şeyin zamanı var... Sabır... Üzülme lütfen... Onlar iyi anlaşıyorlar, kaç kere diyeceğim daha, kötü şeyden bile iyi bir şey çıktı. Kızım mutlu, âşık, kocası da onu çok seviyor, el üstünde tutuyor. Onları gördüm, birbirlerine nasıl baktıklarını gördüm!" Yaşlı adam karısının elinin üzerine elini koyup kırgın bakışlarını dalgınca kızının çıkığı kapıya çevirdi. "Affedecek mi gerçekten? Ben prensesimi öpüp koklayacak mıyım gene?" Yaşlı kadın burukça gülümseyerek "Edecek... O bizim kızımız unuttun mu? İnatçı Esme, biraz süründürmeden hiçbir şey yapmaz."

Alien

Esme söylenerek hızla adımlarla lavabolarının olduğunu tahmin ettiği girişe doğru yürümeye başladı. Niye içindeki bu acı bu kadar ağırdı? Neden hep onun canı acıyordu ki? Onlar kırıyor, döküyor sonra da hemen affetmesini bekliyorlardı! Acılar ne kadar geçse de izleri hâlâ içeride taze duruyordu işte. Gözünden damlayan asi damlayı kimse fark etmesin diye, usulca eliyle sildi. Başını yere eğip sessizce yürümeye devam etti. Arada ona bakanlara yüzünde kocaman bir tebessüm, yalandan da olsa gülücükler atıyor, kimsenin onu böyle görmesini istemiyordu.

Gözyaşları bir türlü durmuyordu. Durduramıyordu. O dalgınlıkla koluna dokunan el sayesinde korkuyla sıçrayarak çığlığı bastı. Yerinde ürkekçe durup derince bir nefes aldı. Bakışlarını önce kolundaki ele sonra elin sahibine çevirdi. Karşısında duruyordu:

Saçları uzamış, gözaltları çökmüş... Yakışıklı yüzü solmuştu. Sanki on yaş yaşlanmıştı karşısındaki adam. Bu o olamazdı? 24 yaşında değil daha fazla gibi duruyordu. Gözleri pişmanlıkla ağırlaşmış, olgunlaşmıştı sanki! Vakur duruyordu önünde ve gözleri... Gözleri bin yılan daha yaşlı, daha gamlıydı. Yok, yalandı! Aklı ona oyun oynuyordu kesin, onun ağabeyi uçarı, çapkın, hiçbir şeyi kafasına takmayan bencilin tekiydi. Bunları düşünmek iyi gelmişti. Olmasa da böyle olduğunu düşünecekti. Az da olsa, unutacağı nefreti tekrar tazelenmişti şimdi. Onun yüzünden gencecik bir kızın hayatı sönmüş, kendisi de ne acılar çekmişti. Gözlerini sinirle devirdi. Birkaç saniye kapatıp dişlerinin arasından, "Allah'ım beni mi sınıyorsun?" dedi hüzünle.

Eymen, üzgün bakışlarını kardeşine çevirmiş, gerçekten pişman gibi bakıyordu. Esme kolundaki ele bakıp silkeleyince genç adam elini geri çekip yanında yumruk yaptı.

"Esme özür dilerim." dedi çatallı sesiyle, Esme bir adım geriledi. Gözleri inanamaz gibi yüzünde gezindi. Burnunu asilce havaya kaldırıp elini dudaklarına götürdü. Alay eder gibi bakıp değişmen bir sesle, "Bak sen... Ben de hemen affettim... Nasılsa bir şey yaşamadım değil mi?" dedi titreyen eli hâlâ dudağındayken, ansızın kahkaha atmaya başladı. Dengesi iyice bozulmuştu bugün zaten, daha ne olacak diye sormaya başlamıştı. Ondan uzağa doğru biraz daha gerilerken, genç adam onun bu tuhaf haline şaşkınca bakıyordu. Esme birden gülmeyi kesti. Başladığı gibi aniden bitti. Alaycı kahkahası dondu dudaklarında. Bakışlarındaki saf öfke volkan gibi püskürürken "Neden ?" dedi aniden. Elini kaldırıp "Dur söyleme... Gencecik bir kızın ölümü için mi? Yoksa bana yaşattığım cehennem azabı için mi? Yok ya dur, istemediğim hâlde zorla evlendirildiğim için değil mi? Ne için ha, ne için özür diliyorsun? Bir tanesi için mi? Yaptığın bin tane için mi?"

"Esme...!"

Alien

Genç adamın sesi hüzünle çatallı çıkmıştı; [illegible] gibi, derinden gelen ah gibi, bir nevi iç geme[illegible] gib[illegible]. Esme sinirle ona doğru yaklaşıp başını gururla geriye attı. İşaret parmağını göğsüne götürerek dürtükledi. Öfkeliydi, hem de çok. Her şey canını yakıyordu. Hatırladığı her şey... Sesini ne kadar duru çıkarmaya çalışsa da derin den geldiği için boğuk ve ağlamaklı çıkmıştı.

"Senin... Senin, ne yaşadığım hakkında en ufak bir fikrin yok. Yaşadıklarımı ne özrün, ne de başka bir şey telafi eder... Sen yoksun... Babam yok... Siz öldünüz. Ben ağlarken yoktunuz, ona yalvarırken yoktunuz, bebeğimi kaybederken de yoktunuz." Titreyen ellerini alnına koyup başını ovarken, "Ben senin yüzünden evlat katili oldum, kend bebeğimi öldürdüm haberin var mı? Yok tabii! Nereden olacak? Öyle hastane kapılarına dayanmakla olmuyor affet diye."

Esme'nin elleri kasılıyor, bacakları titriyordu. Bu neydi, bugün buraya bunları yaşamak için mi gelmişti? Ağzındaki dişlerini sıktı, gıcırtısını karşısındaki duyabiliyordu. Bunu yüz ifadesinden kasılan hatlarından anlıyordu. Omuzlarını düşürmüş öylece karşısında duruyordu. Ona bakarken kafasını salladı. Yüzünü buruşturup "Değmez... Seninle konuşmaya bile değmez." Hızla arkasını dönüp yürürken apansız durdu. Başını yana çevirip, omuzlarının üzerine yıktı. "Karşıma bir daha çıkma, çıkarsan seni kocama bırakmaz ben mahvederim!" derken acemi tehdidini yanına alarak hızla yürümeye başladı. Ağabeyi arkasından üzgünce bakarken, o arkasını dönüp bir kere bile bakmadı.

Yürüyordu. Sadece yürüyordu ama bacakları onu taşımıyordu ki. Biraz daha hızlanmazsa yere düşüp kalacaktı. Bir de bu lanet mide bulantısı nereden çıkmıştı şimdi. Karnına giren acı kasılmalar... Ağzında ki acı safranın tadını alıyordu. Lavaboya ulaştığında midesindeki kasılmadan ölmek üzereydi. İki büklüm olmamak için kendini zor tutuyordu. Elindeki çantayı lavaboların olduğu mermer tezgâha fırlatır gibi atıp tuvaletin olduğu kabinlerden birine hızla girip, klozetin açık kapağından içeri eğildi.

Ağzına gelen safrayı tutamayınca içi dışına çıkana kadar kusmaya başladı. Her kasılmada gücü azalmaya, her öğürtüde boğazı yanmaya başlamıştı. Karnında sıkıca bağladığı ellerini çözüp, kendine dayanacak bir yer aradı. Gözleri canının acısıyla kasılmanın şiddetiyle yaşarıyordu. Midesindeki kasılmalar öyle fazla öyle sık geliyordu ki sanki midesi sırtına yapışıyordu her öğürmesinde.

Derin derin soluyup kendini rahatlatmaya çalıştı bir süre. Artık başı da fena halde dönmeye başlıyordu. Lavaboya yaklaşıp buz gibi suyun ferahlığını teninde hissetti.

Ellerini lavaboya dayayıp sakinleşmeye çabalarken, bu mide bulantılarının neden olduğunu düşünüyordu! Sabah da yataktan kalkarken bulanmıştı. Sonra yemeklerin kokuları ve içkilere karşı olan hassasiye-

ti... Ya midesi stresten kasılmıştı, ya da...? Aklına gelen fikirle hızla çantasına uzanıp içinden telefonunu çıkardı. Heyecanla telefonun takvim bölümünü bulmaya çalışırken, alt dudağını aceleciliğinden dişlerinin arasında koparacak gibi ısırıyordu. Sonunda istediği bölümü buldu.

İşaretlediği tarihe baktı. Nasıl fark etmezdi gününü? Oysa kaç gün geçmişti üzerinden! Geçen zamanı saymaya başladı. 11, 12, 13... On üç gün günü geçmişti. Elini alnına götürüp heyecanla ovarken birden gülmeye başladı. Elinde telefon, lavabonun içinde kendi kendine deli gibi gülmeye başladı. Sesi boş lavabonun içinde yankılanıyordu. Biraz sakinleşince başını aşağı eğip ellerini düz karnına yerleştirdi. Çiçek gibi açıp sanki elinin altında onu hissedecekmiş gibi bekledi.

"Hamile miyim?" diye fısıldadı kendine şaşkınca. "Olabilir miyim? Bu olabilir mi?"

Elleri titriyordu ama bu seferki sevinçtendi. Tezgâha dayanıp bakışlarını aynaya çevirdi. Gözleri sevinçle ışıldıyordu ama yüzü palyaçoya dönmüştü. Makyajı akmış, gözleri biraz kızarmıştı. Dudaklarını dişlerinin arasına alıp bakışlarını karnına çevirdi tekrar. Elini üzerinde gezdirirken "Eğer orada sen varsan ufaklık, her neysen kız ya da erkek..." Dudaklarını öne doğru kıvırdı sevinçle, "Ben babana bunu nasıl söyleyeceğim? Ama çatlarım hemen söylemezsem lâkin emin olmadan söyleyemem. Ya hamile değilsem?" Kafasını şaşkınca salladı. "Yok, yok! Onu boş yere umutlandıramam." İşaret parmağını karnına sallayarak "Hanımefendi ya da beyefendi her neysen, yarın doktora gidiyoruz tamam mı bebeğim... Yani oradaysan?"

"Ya bırak diyorum bırak kolumu, canımı yakıyorsun!"

Genç kadın otelin merdivenlerinden sürüklenir gibi inerken, üzerinde bulunan ipek gece elbisesi hızla sürüklenmesinden dolayı ardında uçuşuyordu. Gözleri korkuyla irileşmiş, gözyaşlarından makyajı akmıştı. Onlara şaşkınca bakan herkese yalvarır gibi bakıp "Biri yardım etsin lütfen!" diye bağırıyordu. Yanındaki genç adam sinirden dönmüş gözlerini kıza çevirip elini kaldırdı. Genç kadın elinin altında korkuyla sinerken vuracak diye, adam dişlerinin arasından tısladı. Nefesindeki ağır alkol kokusu genç kızın yüzüne vururken, "Eğer tek kelime daha edersen, seni döverek götürürüm!"

Genç kadın korkuyla kısılan sesi yüzünden zor konuşuyordu.

"Yalvarırım bırak, biz boşanıyoruz, ben gelmek istemiyorum." Kocasının elindeki bileğini çekiştirip kurtarmaya çalışıyordu. Genç adam yanlarına gelmeye çalışan güvenlik görevlilerine tehditkâr şekilde bakıp "Kalın lan olduğunuz yerde, gebertirim!" diye belindeki silahı çıkardı. Karısına doğru yaklaştı. "Sen benim karımsın, senden ayrıl-

Alien

mam anladın mı?" Kollarını öyle sıkıyordu ki genç kadın canı yanıyordu. Korkudan irilmiş gözlerini onu memnun etmeye çalışır gibi çevirerek, yapma der gibi kafasını sallayıp duruyordu.

"Biz yapamıyoruz bak. Yolun başındayken dönelim, daha yeni bir kaç aylık evlilik bu lütfen... Senden korkuyorum canım yanıyor." dudaklarından hıçkırık koparken "Lütfen..."

Genç adam geriye çekilip kızı omuzlarından tutarak sarsmaya başladı. Elinin altındaki ürkmüş kadın korkuya silkelenirken adam bağırıyordu.

"Niye? Ona gideceksin değil mi? Sen benim karımsın, sürtükler gibi davranamazsın..."

"O, diye biri yok, kendini kandırıyorsun."

Rüzgâr ne kadar dışarıda olanlara kulak kabartmak istemese de yanlarından geçenler fısıldaşıp duruyorlardı. Bunu Cem de fark etmiş olmalı ki yanlarından geçen çifte bakıp "Affedersiniz dışarıda bir sorun mu var?" dedi duru bir sesle.

Yaşlı kadın heyecanla sanki film anlatır gibi, "Biri eşini dövüyor sanırsam, burada basmış olmalı." Kafasını sallayıp "Ya da nişandan kaçırıyor." Rüzgâr yerinden kalkıp kapıya doğru giderken Cem de onunla birlikte ayağa kalkıp yanında yürümeye başladı. Onlar kalkınca yanlarında oturan diğer beyler de ayağa kalktılar. Rüzgâr çıkış kapısına ulaştığında genç bir adamın elinde silahla genç bir kadını tehdit ettiği gördü. Güvenlikler kenarda kuşatmış dil döküyor, millet film izler gibi fısıldaşarak onları izliyordu. Bir tanesi de çaresiz kadına müdahale etmiyordu. Oysa nasıl da yalvarıyordu. Cem'e bakıp kafasıyla işaret verince, Cem onun ne demek istediğini anladı. Önce kalabalığa bakıp çil yavrusu gibi dağılmalarını sağladı sonra da sağ tarafa yöneldi. Rüzgâr sakin adımlarla basamaklardan yavaşça aşağı inmeye başladı.

Esme çantasını eline alıp lavabonun kapısından dışarı çıktı. Bakışlarını üzerinde gezdirip kıyafetlerini düzeltiyordu. Ellerini kaldırıp saçlarını yoklarken, yanından koşar adımlarla dışarı çıkan birkaç kişi gördü. Omuzlarını silkip kendiyle ilgilenmeye devam etti. Rüzgâr onu böyle görürse çıldırırdı. Sonra arkasından başkaları koşarak çıkışa yöneldi. Kaşları çatıldı. Acaba yangın mı çıkmıştı? Ama yangın çıksaydı içeride alarm öterdi! Ve Rüzgâr ortalığı ayağa kaldırırdı onu bulamayınca! O zaman neler oluyordu? Deprem falan da olmamıştı o içerdeyken! Yani olduysa da hissetmemişti. Yanından geçen kadın heyecanla diğerine olanları anlatıyordu.

"Dışarıdalarmış şimdi! Kadını esir alınca o uzun boylu cesur adam müdahale etmeye kalkmış." Kadın gözlerini dehşetle devirdi. "Elinde silahı varmış. Hangi akıllı kişi öyle birinin karşısına çıkar ki?"

Esme'nin içine bir ateş düştü. Onun tanıdığı iki tane manyak vardı aklında! Adımlarını hızlandırırken aklından *"Allah'ım ne olur düşün-*

düğüm olmasın." diye dua ediyordu. Bugün bu otelden sağ çıkarsa neler vermezdi. Bari bebeğine bir şey olmasa, bu kadar strese inşallah bir şey olmazdı. Sakın bebeğim, bak bir daha olmaz. Sakin ol Esme bebek için, varsa ona bir şey olmasın! Lanet olsun bu otele bir daha gelecekmiş, Allah korusun... Bir daha buraya adım atarsa iki olsun. Buradan bir kurtulsun bir daha bu otelin semtine selam vermeyecekti.

Lanetli otel!

Yanından yine hızla insanlar geçmeye başlayınca adımlarını biraz daha da hızlandırdı. Yürürken sarsak adımlar atıyordu ayağındaki uzun topuklular yüzünden. Bu ayakkabılara hangi akla hizmet giymişti ki zaten! Kapıya yanaştığında kalabalığın her yeri sardığını fark etti. Kapının önünü meraklı insanlar sarmıştı. Kalabalığı yararak geçmeye çalışıyordu. Elleriyle kendine yol açıyordu. "Müsaade eder misiniz? Lütfen müsaade eder misiniz?"

Rüzgâr heybetli görüntüsüyle dimdik adamın karşısına geçti. Bacakları hafifçe aralıkken, elini cebine koydu. Diğer elini sakince burnunun kemerinde gezdirdi. "Arkadaş bakar mısın?" diye karşısındaki adama seslendi. Adam kızgın bakışlarını ona çevirdi. "Sen de kimsin?"

Rüzgâr ona doğru sakince yaklaştı, adamı ürkütmemeye gayret ediyordu. Keskin bakışları sert yüzünde oyalanıyor, kara kaşları çatılmaya müsait duruyordu. "Ben bu oteldeki davete geldim, eğer kadını bırakırsan sana yardımcı olmaya çalışırım!" Tok sesi sakince döküldü sert dudaklarından.

Adam kadının saçlarını eline dolayıp kendine çekerken, kadın acıyla bağırdı. "Kimseyle konuşmak istemiyorum, sadece lanet arabamı getirmelerini istiyorum. O benim karım size ne? Şimdi buradan uza."

Rüzgâr birkaç adım daha yaklaşınca genç adam elindeki silahı sallayarak, "Geri çekil canın yanmasın." Bakışlarını kapıya çevirip "Biri şu lanet arabayı getirsin artık!" Ağzından tükürükler saçarak hırladı ve koluna sildi.

Belli ki sarhoştu ve ne yaptığını bilmiyordu. Elindeki genç kadın ürkekçe Rüzgâr'a doğru bakıp gözleriyle yalvardı. O da keskin bakışlarını yana çevirip adamın etrafını saran güvenlikçilere bakıp gözleriyle uzak durmasını söyledi. Bakışları daha mı koyulmuştu, karaydı sanki şimdi zindana dönmüştü! Korumalar uyarılı bakışları anlayıp geri çekildiler. Başlarındaki şefi, elinde silah ne olur olmaz diye köşeye sinmiş tetikte bekliyordu. Bakışlarını güvenlikçilerden ayırıp genç adama çevirdi tekrar. Gözleri kısılmıştı.

"Bak aslanım, karın olması ona böyle davranma hakkını vermez, toplumun içindesin şimdi. Bırak, derdiniz neyse sakince çözün." Elini ona sallayıp kadını gösterdi. "Bak karın nasıl korkuyor, madem seviyorsun onu düşün... Şimdi onu bırak yukarı çıkıp sakince konuşun, derdinizi düzgünce halledin. Belki size biz de yardımcı oluruz. Soru-

Alien

nunuz neyse halledersiniz! Elimizden ...e gelirse yapar...!" lafa takıp yaklaşmaya devam ediyordu. Yüzündeki soğuk anlamsız ifadesi düşüncelerin okunmasına izin vermiyor, gözleri ifadesiz karalıklar halinde üzerine düşüyordu. Geniş omuzlarını hantalca geriye doğru gerince, yağız yapısı tehdit eder bir görünüm sağlamıştı.

Genç adam karısına baktı "Tanıyor musun?" der gibi... Genç kadın korkmasına rağmen kafasını hayır diye sallayınca, elindeki silahı Rüzgâr'a yöneltti. "Çekil git başımdan lan! Yoksa aranızda bir şey mi var? Neden kendini ortaya atıyorsun şerefsiz! Salaklar gibi canın yanacak? O benim karım onu da seni de temizlerim." Bakışlarını yine kapıya çevirip gürledi. "Arabam nerede kaldı, çabuk getirin!"

Esme insan kalabalığını yarıp öne çıkınca gördükleriyle olduğu yerde donup kaldı. Sanki yer ayaklarının altından çekiliyordu. Dengesi bozuldu kısa bir an sendeledi. Elini nereye koyduğuna bakmadan yanındaki adamın koluna yaslandı. Yaşlı adam ona endişeyle bakıp "İyi misiniz hanımefendi?" diye nazikçe sordu.

Esme korkudan içi boşalmış bakışlarını önce adama çevirdi. Ne dediğini algılayamadığını belli eden birkaç saniye ona baktı, sonra da kolundaki elini çekip ön tarafa doğru yürümeye başladı. Merdivenlerin başına gelince durdu. Aklı durmuş, kalbi sanki atmayı kesmişti. Ayağı basamaklarda donup kalmıştı: Kocası, eli silahlı bir magandanın önünde cesurca duruyordu. Onun ifadesiz yüzü ve kızgın adamın yüzü beyninde kareler halinde dönüyor, ona cehennem azabı yaşatıyordu. Sarsak birkaç adım daha attı merdivene doğru tekrar... Lâkin kolundan tuttu birisi onu. Bakışlarını bile çevirip bakmadı kim tuttu diye. Gözlerini kırpmadan kocasına bakıyordu. Sanki gözlerini ayırsa bir şey olacak ya da... Korkuyordu. Şimdi savunmasız çocuklar gibi korkuyordu.

"Çekil lan yanımdan! O benim karım, sana ne! İster döverim, ister severim aile arasında uza." Rüzgâr geri çekilmeyip aksine üzerine kendinden emin ifadesini koruyup ona doğru sakin adımlarla yürüyünce, genç adam elindeki silahı havaya kaldırıp bir el ateş etti. Kapının önündeki meraklı kalabalık bağrışarak sağa sola ve içeri kaçarken onların arasında birisi acı acı bağırmaya başladı.

"Rüzgârrrrr!"

Esme o adamın silahı ateşlemesiyle öne atıldı. Korkuyla aklı boşalmış şekilde ona koşmak istiyordu. Zorluyordu kendini ama nafile. Belini saran eller olmasaydı koşarak kocasına doğru gidecekti. Onu kıskaç gibi saran elleri itmesine, debelenip durmasına rağmen o kadar ısrarcı tutuyordu ki, sımsıkı kendine çekiyordu. Belindeki ellerden ne yaparsa yapsın kurtulamıyordu bedenini. Gözlerindeki sıcacık yaşlar yanaklarına doğru akarken tüm gücüyle haykırıyordu.

"Rüzgâr! Rüzgâr!"

Alien

Arkasındaki adam onu kendine çekti başını kulağına yaklaştırdı. Esme'nin sırtına yaslanıp ensesinin dibince mırıldandı.

"Kızım dur, bir şey olmayacak. Sen gidersen dikkatini dağıtırsın, asıl o zaman bir şey olur!" Gözyaşlarının içinden o tanıdık sese başını çevirdi. Babası tutuyordu onu sıkıca kollarında. Gözlerine dolan yaşlardan başta anlayamadı. Onun gözleriyle kesişince bakışları tutukça, zaten şu anda umurunda değildi hiçbir şey. Bakışlarını babasından çekip tekrar karşısına kocasına çevirdi. Artık tepinmiyordu. Ya da bağırmıyordu. '*Dikkatini dağıtırsın,*' sözü hangi ara kulağından içeri sızmıştı böyle? Yanlarındaki insanlar da silah sesiyle dağılmıştı zaten. Derin derin nefesler alıp veriyordu.

Rüzgâr, Esme'nin feryadını duymasına rağmen, umursamadı. Eğer ona bakarsa aklı onda olacaktı. Hem genç kadın hem de başkası zarar görebilirdi. Şimdi istediği son şey birilerinin zarar görmesiydi. Elini cebinden çıkarıp ceketinin ön düğmesini açtı. Üzerindeki ceketi omuzlarını sarsarak çıkartıp yere doğru -sanki evdeki kanepeye koyar gibi- koydu bakışlarını genç adamdan ayırmadan... O da zaten bu adamın ne yapmaya çalıştığını anlamaya çalışıyordu.

"Bak karının kaşı kanıyor, dudağı da patlamış, bırak onları temizlesinler. Biz de seninle konuşalım."

Genç adam karısını biraz daha kendine çekip yasladı. "Sen ne ayaksın? Canına mı susadın? Yoksa macera mı arıyorsun? Sana ne lan benim karımdan şerefsiz..." Karısına baktı tekrar ama bu sefer başka amaçla." Yoksa siz ikiniz... Şerefsizler!"

Rüzgâr'ın tek kaşı sinirle yukarı kalktı. İfadesiz sert köşeli yüzü kasıldı, gözlerinden bir şey okunması imkânsız olsa da, kara gözlerinin içinden, bir ara yıldırımların geçtiğini görür gibi oldu genç kadın. "Düzgün konuş ağzınla burnun yer değiştirmesin aslanım! Senin karını ilk defa şimdi görüyorum. Bırak kadını... Beni sinirlendirmek istemezsin!"

Genç adam biraz geriledi karısını da kendiyle çekerek... Karşısındaki adamın sert yüzünden, kara gözlerinden ve çatılı kaşlarından ürkmüştü. İfadesiz bakıyordu, koyu kapkara kuyular gibi derindi bakışları. Adamda ne korku vardı ne de endişe, üzerine yürümeye devam ediyordu. Karısının saçlarına asıldı yeniden. Genç kadın saçlarındaki ellere sarılarak kurtulmak için ağlayarak bağırdı. "Ah!" Genç adam sinirlendi. "Sus sürtük bunlar hep senin yüzünden. Evinde oturamadın değil mi kaltak illa canın dayak istiyor! Sana gelme dedim niye dinlemedin..." diye sesini yükseltip gürledi. "Arabam nerede kaldı? Çabuk getirin bu kaltağı bana öldürtmeyin?" Rüzgâr'ın çenesindeki kas kasılmaya hafifçe seğirmeye başladı. Elleri de sinirden geriliyordu. Adamın elindeki kadını gördükçe annesi aklına geldi. Çaresiz annesi... Katı babasının

Alien

cezaları... Sinirleri iyice gerildi. Gözleri etrafta dolaştırarak Cem hâlâ yoktu.

"Bak koçum eğer kadını bırakırsan sana bir şey olmasına izin vermem, bırak kadını gitsin. Madem sürtüğün teki, değmez onun gibileri. ne." dedi dişlerinin arsından.

"Bırakmam, ben onu seviyorum o benim... Kal olduğun yerde sen..."

"Hey aslanım, bir bakar mısın?" Cem, adamın arkasından yaklaşıp bağırınca, adam boş bulunup başını arkaya çevirdi. Rüzgâr bunu fırsat bilip öne doğru atılıp eli havada asılı kalan silaha odaklanarak, eline tekmesini savurdu. Uzun bacağının indirdiği tekmeyle adamın elindeki silah yere düşüp patlayınca, genç adam eline aldığı darbenin acısıyla başını Rüzgâr'a çevirdi.

Rüzgâr hızla hareket edip ellerinin arasındaki kadını çekerek ona doğru gelen Cem'e seri bir hareketle savurdu. Oyuncak bebek gibi savrulan genç kadın Cem'in ellerine geçince, kararmış bakışları adama odaklandı. Ellerini şaşkın adamın yakalarına götürüp toplayarak kendine çekti. Yumruk yaptığı elini hiç ummadığı anda gömünce, adamın suratı yana savruldu. Hıncını alamadı. Bir tane daha indirdi genç adamın burnuna. Elinin değdiği yerden çıtırtılar yükselirken onun kanı eline bulaştı ve hatta üzerine sıçramıştı.

"Bir daha kadınlara el kaldıramazsın şerefsiz..." Yere doğru fırlattığı adamın yanına yaklaşıp yere diz çöktü. Genç adam ürkmüş gözlerle ona bakarken bir taraftan da kanayan burnunu tutuyordu. "Ona yaklaştığını görürsem seni gebertirim. Başka bir kadına el kaldırdığını duyarsam gene gebertirim." Rüzgâr yere dizini dayadığında, elini adamın yakasına götürüp toparladı. "Ta-tamam." dedi titrek sesiyle. Kafasını kendine çekip "Bir daha birine hakaret ederken, iki kere düşün..." Burnunu sinirle kıvırıp "Şerefsiz!" diye yumruğunu adamın açık ağzının üzerine gömdü. Dişlerinden çıkan ses kulağını doldururken, elinin altında bayılan adamı yere bıraktı.

Esme patlayan silahla gözlerini kapadı. Nefesi ciğerlerinde dondu kaldı, benliği bedeninden havalandı korkuyla. Etrafından ses gelmeyince gözlerini ürkekçe aralayıp kocasına baktı. Oradaydı. Bir şey olmamıştı. Gözlerini kapatıp "Allah'ım sana şükürler olsun." dedi. İşte o zamana kadar tutuğu nefesini dışarı saldığının farkında değildi. Rüzgâr yere diz çökmüş adamı dövüyordu. Belindeki elleri iterek "Bırak!" diye dişlerinin arasından tısladı. Babası bırakmak istemeyince "Sana bırak dedim!" diye yineledi. Yaşlı adam bırakınca gözlerindeki yaşı elinin tersiyle silip kararlı adımlarla merdivenleri inmeye başladı. Az önceki korkak kadın gitmişti şimdi. Ağlayan, debelenen o değildi sanki. Elleri yanında yumruk olmuş, derin derin, sinirle hoyratça soluyordu. Rüzgâr onun kendine geldiğini görünce, rahatlatmak amaçlı sert

Alien

yüzünü yumuşatıp tebessüm etti. Elindeki kanı pantolonuna sildi, görsün istemiyordu.

Esme önüne gelince durdu. Donuk bakışları birkaç saniye sadece yüzüne sinirle gezindi. Gözleri kararmış, sinirden yüzü mermer gibi bembeyaz olmuştu. Rüzgâr onun bu ifadesiz halinden korkup kaşlarını kaldırarak ona doğru bir adım atıyordu ki, onun cansız yumrukları ve tekmeleriyle karşılaştı. Esme hem ağlıyor hem de omuzlarını tüm gücüyle yumrukluyordu.

"Manyak, aptal mısın sen? Ya sana bir şey yapsaydı? Ya vurulsaydın? Hayvan herif, beni hiç mi düşünmüyorsun? Sen kendini Batman mi sanıyorsun? Ben orada ölüyordum korkudan..."

Rüzgâr ince bileklerini yakalayıp onu kendine doğru çekip sıkıca sarıldı. Onu sadece böyle sakinleştirebileceğini biliyordu. Elinin birini omzundan sararken, diğerini beline koyup göğsüne bastırdı. Hareketlerini durdurmaya çalıştı.

"Aşkım tamam, geçti. İyiyim bak, bir şeyim yok!" Esme hıçkırarak kollarında kıpırdanmaya, onunla savaşmaya devam ediyordu. Bir müddet sonra durdu. Artık bağırmıyordu ama ağlaması da durmuyordu. Hıçkırıkları yüzünden narin omuzları sarsılıyordu sürekli. Rüzgâr onun sakinleştiğini düşününce geriye çekilip, ellerini yüzüne götürdü. Yanaklarını avuçları arasına aldı. Başını aşağı eğip gözlerini görmeye çalıştı.

"Esme'm bak iyiyim, bir şeyim yok."

Esme eliyle gözyaşlarını silip bakışlarını ona çevirdi. Gözleri ağlamaktan kızarmış, yanakları ıslanmıştı. Dudaklarını büzerek, "Konuşma benimle." dedi sinirle. Rüzgâr karısına sokulup "Küs müyüz?" dedi alaylı ses tonuyla.

Esme geriye çekilmeye çalışıp kollarını iteledi. "Bir de dalga geçiyor odun." Yüzündeki elleri sinirle silkeledi. "Dokunma!"

Rüzgâr kaşlarını çatarak baktı bu sefer. "Sana iyiyim diyorum, neden böyle yapıyorsun? Bıraksaydım da kadıncağızı öldürse miydi?"

Esme sinirle ona doğru atıldı tekrar elini yumruk yapıp omzuna sertçe vurdu. "Sen orada kovboyculuk oynarken, ben dokuz doğuruyordum haberin var mı?" Rüzgâr'ın dudakları alayla kenara kıvrılıp tatlıca söylendi. "Onu hamileler söyler karıcığım, buraya uymadı. Başka bir şey bul!"

Esme dudaklarını dişlerinin arasına alıp bakışlarını yana çevirdi. O ana kadar bebeği unutmuştu. Allah'ım, debelenip durmuştu! Kocasına kızgınca baktı. "Sen beni bir gün öldüreceksin... Korkudan..."

Rüzgâr onu kollarıyla sararken, tüm şefkatiyle, naif sıcaklığını teninde hissetti. "Ne tesadüf, ben de öyle düşünüyordum!" Çenesini başına yasladı. Kollarını sıkıca etrafına doladı karısının daha çok his-

setmek için. Esme kollarını kocasının beline dolarken arkadan Cem'in sesi geldi.

"Ağabey polisler yolda geliyor, güvenlik halletti şimdilik bu işi."

"Sen neredeydin?" diye Cem'e baktı Rüzgâr azarlayan bir tutumla.

"Yardıma ihtiyacın mı vardı? Paslanıyor musun yoksa koca adam!" dedi alayla Cem. "Arkada film çevirdim." Rüzgâr ona düz bakışlarını yönlendirince, ciddileşti. "Kızın babası kalp krizi geçirmiş onu arabaya taşıdım." Rüzgâr tebessümle başını sallayarak geriye çekilip, yere koyduğu ceketine uzandı. Başını yana çevirip alırken, otelin kapısında dikilenlere gözü takıldı. Gözlerindeki ışıldama kayboldu. Sinirle dişlerini sıkarken, elindeki ceketle doğruldu: Esme'nin babası ve ağabeyi orada dikilip onlara bakıyorlardı. Annesi yoktu yanlarında. Belli ki haberi yoktu ya da ayrılmıştı! Karısına yaklaşıp dişlerinin arasından hiç istemese de, "İstersen... yanlarına gidebilirsin?" dedi. Sesi öylesine soğuk, öylesine sertti ki; zaten kendini ele veriyordu. Esme onun baktığı yere çevirince yüzünü, üzgün gözlerle bakan babasını gördü ilk... İçine bir taş otursa da ağabeyini görünce kocasına uzandı. Elini sımsıkı tuttu. "Hadi evimize gidelim."

Rüzgâr ceketini iki parmağına takıp omzuna atarken, kolunu karısının boynuna doladı. Onu kendine çekip başına dudaklarını yaslayarak öptü. Esme kocasına tebessümle bakıp, elini beline doladı. Arabalarına doğru giderken "Seninle hâlâ küsüm, bunları burnundan getireceğim haberin olsun!" dedi dudaklarını sinirle büzerek. Rüzgâr içten bir şekilde gülümsedi. "Biliyordum. Hiç şaşırmadım zaten, anında eski hâline döneceğini, savaşçı Esme olacağını düşünmüştüm." Esme onun alaycı tabirine kızıp elinin altındaki teni çimdikledi. Rüzgâr kaşlarını kaldırıp düz bakışlarını ona çevirdi. "Şimdi hangisi? Çocuk Esme mi, yoksa savaşçı olanı mı bunu yaptı?"

Esme tekrar çimdiklerken dişlerini de sıkıyordu. "Karın olan aptal, ben sana evde göstereceğim hangi Esme'ymiş!"

Rüzgâr çarpıkça tek kaşını kaldırdı. "En çok nereni? Ben en çok..." Gözlerini göğüslerine çevirip edepsiz gözlerle bakarken "Orayı görmek istiyorum." Dedi fütursuzca. Her ne kadar kızarsa da, Esme ona gözlerindeki aşkla baksa da, sözleri kızgınca döküldü kasılmış dudaklarından. "Bir süre ancak rüyanda görürsün sen onları, sana ceza... Yok, sana meme!"

Rüzgâr onu kendine çekip, elini omzunda baştan çıkarıcı bir biçimde tutkuyla gezdirdi. "Emin misin? İddiaya girelim mi?"

"Hayır. Kesinlikle olmaz!"

"Korkuyor musun kaybetmekten?"

"Elbette ki, hayır!" Esme eliyle göğsünü vurdu. "Bana çocuk diyene bak, oyun istiyor."

Alien

Eve geldiklerinde duşlarını alıp yemeklerini yemişlerdi. Esme her ne kadar bugünkü yaşadıklarını umursamaz gözükse de aklına geldikçe çıldıracak gibi oluyordu. Aslında diğerlerini şu anda düşünmüyordu, onun düşündüğü tek şey Rüzgâr'ın deli cesaretiydi.

Elindeki CD'lerin bir tanesini arkasına saklayarak, diğerleri görünecek şekilde elinde tutup kocasına doğru aheste adımlarla yürümeye başladı. Altında mini penye şortu, üzerinde ip askılı atleti, seksi bacaklarını onun gözlerine sunmuştu. Bunu özellikle yaparak onu cezalandırmayı düşünmüştü. Yeni duşunu aldığı için saçlarındaki koku daha o girmeden odaya dağılmıştı. Kocasının gözleri onun üzerinde ateşler saçarak aşkla hükmedip gezinirken, genç kız yalınayak salınarak yürüdü. Kara koyulukların üzerinde yanan meşaleler gibi gezmesinin keyfini çıkardı. Ona böyle bakmasını seviyordu. Onu istediğini, her dakika sadece ona dokunma isteğinde bulanması gururunu okşuyordu. Bu onun dünyasında tek sultanlığın kendine ait olduğunu gösteriyordu. Arzulanmak, sevilmek, hele delicesine âşık olunmak bu dünyadaki en güzel duyguydu. Ve bunun sevdiği adam tarafından yapılması, koşulsuz şartsız sunulması ona cennetten hediyeydi.

Rüzgâr'ın bakışları karısının üzerinde dolaşırken, yüzünde çapkınca bir gülümseme süregeldi. Elinde tutuğu kahve kupasını sehpaya koyup geriye yaslandı. Onun aheste adımlarla yanına gelmesini izledi dikkatle, keyfini çıkardı. Bu kadın hem çocuk, hem de nasıl bu kadar kadınsı olabiliyordu?

Esme yüzünde haylazca gülüşü ve kadınsı görüntüsüyle önüne gelip durdu. Ayağının birinin parmaklarının ucuna basarak havalandırıp, bacağını oynatmaya başladı. Rüzgâr kaşının birisini kaldırıp geriye iyice kaykıldı. Bacaklarını öne doğru hafif aralık olacak şekilde uzatarak, rahat bir oturuş sergiledi. Esme de ona elindeki CD'leri uzatıp "Bugün film izleyelim mi?" diye sorduğunda, Rüzgâr elindeki film CD'lerine uzanırken "Olur" dedi. Bakışlarını hâlâ üzerinde turlarken duru bir sesle, "Barıştık mı?" diye sormayı ihmal etmedi. Ne izleyeceklerini merak ederek baktı...

Esme ağzını bununu biraz kıvırıp "Hayır." dedi direkt olarak. Rüzgâr onu duymamış gibi yapıp, elindeki CD'iyi göstererek "Bunu izleyelim." dediğinde Esme 'hayır' der gibi kafasını salladı. Arkasında sakladığı filmi ona uzatıp, elinde sallayarak gösterdi. Rüzgâr elindeki filme bakıp kaşlarını çattı.

"Kendime inanamıyorum, kadınlar gibi oturup romantik komedi mi izleyeceğiz?"

Esme geriye bir adım atıp dudaklarını büktü. "İstersen ben yukarıda tek başıma da izlerim, sen de televizyonunla yalnız kalırsın." Arkasını dönüp güzel suratını iyice sallandırdı. Öne doğru bir adım atmıştı ki kendini kıskaç gibi tutan ellerle kocasının kucağına çekilirken bulması

bir oldu. Ona üzerine aniden düşer gibi kayarken de ağzında ufak çaplı bir çığlık kopmuştu.

"Bakıyorum da hemen küsülüyor! Sen bunu huy hâline getirdin ve ben bu huyu hiç sevmedim..." Tok sesi ciddi anlamda sitemliydi. "Sadece fikrimi belirttim güzel gözlüm kızma hemen. İzlemem demedim!"

"Sen de küstürme o zaman"

"Esme!"

Esme kocasının kucağında biraz doğruldu. Yönünü ona dönüp ellerini kocasının göğsünün üzerine koydu. Bacaklarını açarak dizlerinin üzerine oturup tünerken, "Ne?" dedi biraz kısık bir sesle.

"Seni bazen cezalandırmak istiyorum."

"Öyle mi?"

"Dizlerime yatırıp..." Esme kaşlarını kaldırınca "Küsmeyi unutana kadar şaplak atmak... Kocaların cezası ağır olur..." Esme'nin elleri göğüslerinden ensesine kaydı. Parmaklarını saçlarına daldırıp oyaladı. Bakışlarını onun koyu gözleri aşkla karşıladı. "İstemiyorsan gerçekten ben yukarıda izlerim kendini kasma, hem küslük falan da yok." Rüzgâr kafasını yaklaştırıp burnunu burnuna sürttü. Temiz kokusu genzini sararken, derince içine çekti bu kokuyu. Burnunun üzerine de ufak bir buse koydu. "İzlersem beni affedecek misin? Barış imzalayacak mıyız peki?"

Esme geriye çekilip kaşlarını çattı. Başını geriye yatırıp gözlerini kısarak "Neden affedeyim? Kendini öldürtmeye çalışıp beni düşünmediğin için mi?" Bu konuda hâlâ katıydı. Nasıl olmasın ki onu düşünmeden cengâver gibi kendini ortaya atmıştı. Kalbinin artık onda attığını, onsuz nefes alamayacağını nasıl düşünmezdi? Rüzgâr geriye yaslandı. Karısını sakinleştirmek için ellerini sırtında gezdiriyordu. Bir anda kızıp bir anda yumuşayabiliyordu.

"Saçmalama Esme ne öldürtmesi? Hem kadının yardıma ihtiyacı vardı gördün! Biri el atmasaydı zarar gelebilirdi. Bir şey olmadan müdahale ettik hepsi bu... Ona ya da bir başkasına bir zarar gelmedi değil mi?"

Esme omuzlarını sarstı "Bana ne!" der gibi. Dudağını büküp suratını sallandırdı. "Tabii ortalarda Batman gibi sen varken, polislere ne hacet?"

Rüzgâr yerinden doğrulup ellerini karısının beline sardı. İki elinin arasında kalan ince belle, elleri neredeyse birleşecek gibi duruyordu. Usulca yaklaştı. "Hadi ama karıcığım, bu olayı biraz fazla büyüttün, daha önce bundan katbekat kötüleriyle karşılaştım inan bana!"

"Bir de söylüyor musun?"

"Önceden dedim."

"Öncesi beni ilgilendirmiyor, şimdi ben varım." Esme bunu duyunca nefesi kısa bir an kesildi. Ne kadar rahat söylüyordu belalılarla ta-

kıştığını? Bu adam ne kötüydü! Zaten aklında hep bir soru, hep bir sorun olarak öylece orada dururken, kâbusu gibi hayatından çıkmazken, her an ona bir şey olacak korkusuyla yaşarken, bir de bunları rahatlıkla dile getirmesine sinir olmuştu. Onun zarar gördüğünü düşünce bile nefes alamıyordu. Oysa beyefendi bunu rahatça, havadan sudan gibi konuşuyordu. Sanki bahsettikleri aksiyon filminin kareleriydi. Vücudu bir anda kasıldı. Rüzgâr da bunu fark etti. Elinin altındaki narin vücudun korkuyla titrediğini anladı.

"Ama o öncedendi sevgilim, senden önce. Seninle önceki devir kapandı. Şimdi Rüzgâr'ın farklı esiyor buralarda!"

"Senin de değin gibi, şimdi ben varım hayatında! Bizim olduğumuz yerde bu hayatın yeri olmamalı değil mi? Hem sonra..." Dudaklarını dişlerinin arasına alıp ellerini onun geniş göğsüne dayadı. Parmaklarını oynatırken bunu ona söyleyip söylememe konusunda biraz tereddüt etti. Ve sonra da hemen vazgeçti zaten. Rüzgâr birazcık daha sokularak, cevabını bildiği soruyu keyifle yeniledi. "Hem sonra ne karıcığım?" Esme bakışlarını kaldırıp gözbebekleri titreyerek içinde yaktığı mutluluk ateşini ona sundu. "Biz bebek düşünmeye karar verdik sanıyordum! Ama sen böyle yaparsan ben vazgeçerim doğurmaktan. Bebeğimin babasız büyümesini istemiyorum." Gözlerini ona odaklayıp ciddi bakışlar attı. "Kendine dikkat etmezsen, bir şey olursa biz yarım kalırız... Sen hiç ileriyi düşündün mü? Gelecekte bizim ne hâlde olacağımız aklına geldi mi? Ben sensiz olmak istemiyorum... Eğer aile babası olacaksan, bir daha böyle şeylere karışmayacaksın." Omzunu yine silkti ikircikle kendi söylediklerine tepki gösterir gibi. "Tamam, sana seyirci kal demiyorum ama en azından gerekeni yap! Polisi ara, güvenliğe haber ver." Güzel kahvelerinin ışığı içinden çekildi. Gözlerini gerçekten üzgünce devirip içine işleyerek baktı. "Olmaz mı?" dedi. Ondan duymak istediği sözleri bekleyerek...

Rüzgâr onun sözleriyle şimdiye kadar düşünmediği bir gerçeği idrak etti. İhtiyatla düşününce Esme haklı olduğunu sapladı! Onunla bir yuva kurmuşlardı ve gelecek planları içerisindeydiler. Eğer ileride ona bir şey olursa karısının ve çocuklarının hâli... Önce düşünceli gözlerini sakinleştirdi. Karısının ona ciddi ifadeyle söz vermesini bekler gibi baktığını görünce, tatlı bir hantallıkla gülümsedi. Ellerini belinden hareket ettirip aşağıya indirdi. Kocaman elleri onun diri kalçalarını avuçlarken, "Tamam. Daha dikkatli olurum. Yeter ki sen üzülme..."

"Söz mü?"

Rüzgâr dudaklarını karısının dudaklarına haylazca sürttü. "Söz." dedi derinden gelen sesiyle. Esme ellerini göğsüne dayayıp kalkmak için destek aldı. Kocasından biraz gerileyip kucağından usulca kalktı. Rüzgâr onun neden kalktığına bakarken, karısının müstehzi yüzünde

şeytanca bir gülüş oluştu. Bu haylaz bakışların ardından da kesin bir şey gelecekti ve bunun hoşuna gitmeyeceği gibi bir hisse kapıldı.

"İstersen verme!" Dudağını dişleri arasına alıp kısa bir an sıktı. "Sana bir şey olursa ben dul kalırım." Gözlerini işveyle süzüp kocasına göz kırptı. "Düşünsene gencecik bir kadın, güzel, alımlı ve tek başına, yalnız... Her zaman yalnız..." Dudaklarını yalayarak -ki bunu bilerek yaptı- birbirine bastırıp şaklattı. "Epey ilgi çeker değil mi kocacığım?"

Rüzgâr onun söylediklerine yakışıklı suratını asıp hızla yerinden doğruldu. Birkaç uzun adımda yanına gelip önünde durdu. Gözleri ciddi anlamda kısılmış, içinde kızgınca ateşler yanıyordu. Karısına uzanıp tek hamlede onu kendine, hiç de nazik olmayan biçimde çekti. Vücudunu kendine bastırırken kabaca çatık kaşları ve sert yüz hatlarıyla "Bakıyorum da çok meraklısın bensiz kalmaya, unutma küçükhanım ölsem bile hayalet olur tepene çökerim. Kâbus olur rüyalarına girerim, yine de seni bensiz bırakmam..." Esme inatla ifadesini korudu. "İyi ya, sen de ölüp beni tek bırakma işte genç yaşta kurdun kuşun arasında."

"Sen çok tehlikeli bir kadınsın, seni bırak biriyle düşünmeyi ima ettiğin zaman bile dünyayı yakasım geliyor. Sen bana cinnet getirtmek mi istiyorsun? Bir daha öyle konuştuğunu görürsem, sana ceza veririm." Elini belinden kalçalarına kaydırıp sıkıca avuçladı. Sertçe mırıldandı. "Ciddi cezalar, çakma değil!" Kendine doğru kaldırıp kasıklarına sertçe bastırırken "Aynı zamanda dilin de çok uzun." diye inler gibi tokça fısıldadı. Kafasını aşağı eğip dudaklarına nefesini soludu. "Biraz yesem kısalır mı acaba?" İnat kumkuması Esme ellerini onun geniş omuzlarına koyup iterek geriye çekilmeye çalıştı. Rüzgâr başta izin vermek istemese de geriye çekildi lâkin tutuşunu gevşetmedi.

"Sana hâlâ kızgınım hayatım." Televizyona bakıp "Hani film izleyecektik, ben çok merak ediyorum o filmi?" diyerek lafı değiştirdi. Rüzgâr tekrar ona sokularak gözlerini dudaklarına mıhladı. "Karıcığım boş ver o filmi, ben sana en ateşlisinden bir tane çekerim, hem de tam romantik olanından. İkimiz de birlikte zevk alarak izleriz olmaz mı?"

Kollarında hazla titreyen Esme kıpkırmızı bir suratla kendini geri çekerek, kıskacından zor da olsa ayrıldı. Birkaç adım geriye doğru gidip durdu. Dudaklarını birbirine bastırdı kısa bir an. "O filmi izlemek istiyorum, sen onu ayarla ben gidip mısırları getireyim"

"Hangisini?"

"Rüzgâr!" dilinden tatlı bir telaşla döküldü ismi.

"Söyle hurma gözlüm!"

Esme kafasını sallayarak sehpaya eğilip soğumuş kahve kupasını da alıp mutfağa yöneldi. Rüzgâr homurdanarak televizyonun yanma gidip hiç istemese de CD'yi taktı. Eline kumandayı alıp geniş kanepenin kenarına gelecek şekilde oturdu. Biraz sonra da Esme elinde mısır

Alien

kâsesi ve içecek bardaklarıyla içeri geri döndü. Kâseleri ve bardakları sehpaya koyunca kanepeye oturan kocasının yanına hareketlendi.

Yanına oturunca sehpaya uzanıp kendi mısır kâsesini aldı. Kocasına iyice sokulup sırtını geniş göğsüne yastık gibi yasladı. Rüzgâr da elini karısının omzuna atınca Esme ayaklarını kanepeye uzattı. Rahatlığından emin olunca, kucağına koyduğu mısır kâsesine elini daldırdı. Rüzgâr karısına bakıp huzurla kendini geriye yaslayıp, kafasını eğdi. Çenesini o mis kokulu ipek saçlarına dayayıp ekrana baktı. Onun sıcak varlığını kendi bedeninde hissetmenin rahatlığıyla, gurur veren varlığının şerefiyle kokusunu içene çekerek, o anın eşsiz tadını çıkardı. Huzur buysa eğer, hiç bozulmasını istemiyordu.

Mutluydu. Hayatında ilk defa sahip çıkıyor, sahip çıkılıyordu. Ne kadar seviyorsa, bir o kadar da seviyordu. Aşk filmleri izlemekten nefret eden adam onunla oturup romantik komedi izliyor, o her zaman nefret ettiği ucuz aşk romanlarının âlâsını yaşıyordu. Âşıktı, daha ötesi var mı? Dünyada aşkın ve sevginin var olduğunu o da artık biliyordu. Hayatta sadece annesinin ve babasının arasındaki gibi kirli aşklar yoktu. Bunu bu küçük kız sayesinde anlamıştı. Can yakan, yürek yıkanlardan değildi onların aşkı... Saf, temiz, şeffaf ve karşılıksız sadakate dayanıyordu. Bunu biliyordu. O nasıl canını verecek kadar seviyorsa, karısı da bir o kadar çok seviyordu.

Dakikalardır Esme hiç kıpırdamayıp filmi izliyordu. Rüzgâr bu anın bozulmasının istemediğinden hiç kıpırdaman öylece duruyordu. Bir müddet sonra filmden iyice sıkılmaya başlayınca, yaramaz elini usulca karısının atletinin içine doğru yolculuğa çıkardı. Esme'nin gözleri filmde, elindeki mısır dudağında donmuş hâlde, onun yaptığı baştan çıkarma oyunuyla kıpırtısız kaldı. Elindeki mısırı ağzına atıp çiğnerken, "Eğer o elini hemen oradan çekmezsen, ben de koltukta tek başıma izlerim devamını!" diye tatlıca tehdit etti.

"Ben de koltuğa oturur, seni kucağıma alırım ondan kolay ne var. Yani yine birlikte izleriz filmini."

Esme kafasını kocasına doğru çevirdi. "Ya, Rüzgâr lütfen, az kaldı sabret biraz, bak bitiyor." Kocasının ağzına elindeki mısırı tıkıştırıp önüne döndü. Rüzgâr ağzındaki mısırı yerken, hiç aldırış etmeden parmaklarını yumuşak hareketlerle göğsünde gezdirerek, "Düşünmem lazım." diye istediğini belli edercesine diretti. Esme omuzlarını düşürüp oflayarak tekrar ona yaslanırken, "İstediğini yap, bu filmi izleyeceğim."

Mısır kâsesinden aldığı mısırı ağzına atarken, Rüzgâr başını aşağı eğip dudaklarını kulağının dibine getirdi. Bundan tahrik olduğu biliyordu. Arzulu çıkan sesiyle, "İstediğimi mi? Hımm, bu çok cazip bir teklif." Dudaklarını boynuna kaydırıp tüy gibi dokundu. "Bunu da

yapabilirim o zaman." Kulağının dibine gelip kulak memesini dişleri arasına alarak emdi. "Bunu da değil mi?"

Esme elinde kâse, gözlerini kapatıp kendini kocasının kollarına bıraktı. Kaç ay olmuştu. Hâlâ onun dokunuşlarına nasıl bu kadar büyük tepki verdiğine inanamıyordu. Ne zaman dokunsa nefesi kesiliyor, ilk günkü gibi heyecanlanıyordu. Nefesi hızlanırken, dudakları aralandı. Kurumuş dudaklarını yalayarak, "Rüzgâr..." dedi inler gibi...

Rüzgâr onun ahenkli sesindeki, tutkunun koyulmuş titreşimlerini hissedince, dudaklarını boynunda gezdirdi iştahla. "Hımm." dedi sadece derinden gelen kesif homurtuyla. Kocasının eli göğüslerini sıkıca kavrayıp yoğurmaya başlayınca, ancak Esme ansızın gözlerini açıp kanepeye dayanıp destek aldı. Sırtını onun göğsünden geri çekti. Rüzgâr koyulaşmış yaramaz gözleriyle ona bakarken, o kucağındaki kâseyi sehpaya sertçe bırakıp "Ben sana hâlâ kızgınım... Beni böyle kandıramazsın, sana söyledim bu gece sana hiçbir şey yok..." diye haris bir inatla bu konudaki ciddiyetini kordu. Bacaklarını kanepeden aşağı sarkıtıp ayağa kalktı.

"Anlaştığımızı sanıyordum?"

Rüzgâr kızgınca baktı bu sefer karısına, kaşları gerçekten menfi derecede sertçe çatılmıştı. Onun kollarından kalkmasına öfkelenmişti. Bu hâliyle oyuncağı elinden alınmış çocukların kırgınlık hâlini veriyordu karşısındaki insana.

"Esme çocuklaşıyorsun. Bu biraz fazla olmadı mı? Ne yapayım, söz verdim işte bir daha olmayacak diye." Üzerine basarak vurguladı. "Daha dikkatli davranacağım dedim ya sana." Sonra bir anda kabullenemeyen bir tavırla elini sallayarak kızgınca söylendi: "Sözleşme falan mı imzalayayım, söyle ne yapayım?"

Esme ona işveyle bakıp ortamı yumuşatmak istedi. Bu adamın bu konuda ne kadar hassas olduğunu biliyordu. "Bir şey yapma kocacığım... Tamam, inandım sana ama yine de bu gece cezalısın." Taviz vermeyen gözlerini televizyona çevirdi. "Şunu kapa da hadi yatalım zaten sonu belli." Sehpaya yaklaşıp tepsiye kâseleri ve bardakları koyarken Rüzgâr yanındaki kumandaya uzanıp televizyonu homurtular eşliğinde kapadı. Esme elindeki tepsiyle mutfağa giderken, "Sen çık odaya, ben mutfağı toparlayıp geliyorum." Rüzgâr yerinden kalkıp bahçe kapısına homur homur giderken kapamak için, Esme mutfağa girmişti. Tepsiyi tezgâha bırakıp bardakları lavaboya boşalttı. Mutfakta işini hemencecik halletti. Tepsiyi de yıkayıp yerine koyduktan sonra, etrafta şöyle bir göz gezdirdi. Unuttuğu bir şey olmadığını anlayınca dolaba yaklaştı. Buzdolabını açıp başını içeri sokarak bakışlarını içerisinde gezdirdi. Cam bir şey istiyordu ama hâlâ canının ne istediğini bilmiyordu!

Bir süre bakındı dolabın içinde... Sonunda gözüne çarpan şeyle dudaklarını iştahla yalayıp, çilek kâsesine uzanarak aldı. Dolabın kapağını ayağıyla kapatıp arkasını döndü. Musluğun yanına gidip iyice sudan geçirdiği çilekleri yanına bir de boş tabak alıp merdivenlere yönelirken daha dayanamayıp çileklerden bir tanesini ağzına atmış, dilinde oluşan lezzetin hoşluğuyla kapıya yanaşmıştı.

Odalarına girdiğinde Rüzgâr üzerini değiştirip yatağa girmişti. Beline kadar çektiği yazlık pikesiyle, üzeri tamamen çıplaktı. Onu, o vaziyette görmek nefesini kesti. Kolunun birini kafasının altına almıştı, belli ki onu bekliyordu. Bu hâliyle karşısında durunca genç kadın gözlerini ondan ayıramıyordu. Ve bunu bilinçli olarak yaptığından neredeyse emindi. Elindeki çileği ağzına atarken aç gözlerini de kocasının üzerinde, kaslarında gezdiriyordu. Ona ceza vermişti ama bu cezayı ondan önce kendi bozmazsa iyiydi. Ne oluyordu şimdi? Resmen adamın üzerine atlamak istiyordu. Hormonları kesin kafayı yiyordu.

Rüzgâr çarpıkça gülerek "Hem cezalısın diyorsun, hem fantezi peşinde koşuyorsun karıcığım." diye ayartıcı bir tutkuyla sordu.

Esme iştahla ağzındaki çileği çiğnerken hızla yutup "Ne fantezisi, sadece canım istedi. Bunları Ceyda abla yeni almış baksana tazecikler, böyle canlı görünce dayanamadım." Yatağa yanaşıp dizlerinin üzerinde emekleyerek kocasının yanına geldi, koltuğunun altına girerek oturdu. Ayaklarını uzatınca da kâseyi kucağına koyup iştahla yemeye başladı. Öyle iştahlı, öyle kendini kaptırmıştı ki yemeye, sanki yemiyor bir de biyografisini çizer gibi inceliyordu. Ağzına attığı her çileği gözlerini kapatarak tadıyor, ağzını şapırdatarak tadını çıkarıyordu.

Rüzgâr onların bu kadar nasıl lezzetli olduğunu düşünüp, tadına bakmak istedi. Kâseye uzanınca Esme eline vurup ona kaşlarını çatarak bir çocuğun masumluğuyla baktı. Rüzgâr da ona tuhafça bakınca, "Birkaç taneden fazla yemek yok, hepsi benim." Rüzgâr onun şaka yaptığını sanırken, ciddi yüzünü görünce dişlerini sergileyerek gülmeye başladı. Bakışları karısının kızgınlıkla büktüğü dudağındaydı.

"Sen ciddisin."

Esme ağzına bir tane daha atarken, "Sana oradan şaka yapıyorum gibi mi geldi?" Saçını kenara çekip dolu ağzıyla "Herhâlde ciddiyim, hepsi benim bu bile az zaten." Elindeki çileğe gözleri ışıldayarak bakıp "Ah nasıl lezzetliler böyle bunlar." Rüzgâr saçına götürüp kaşır gibi yapınca Esme önce elindeki çileğe baktı. Vicdan yapıp bakışlarını sonra da kocasına çevirdi. Rüzgâr ona tebessümle bakınca Esme de çileği kocasının ağzına uzattı.

"Bir tane verebilirim sana, bitiyor... Başka yok." dedi. Rüzgâr dudaklarını aralayıp karısının uzattığı çilekten ısırdı. Bakışları onun çilek yemekten kızarmış dudaklarına kayınca da ağzındaki lokmayı çiğnemeden yuttu. Gözlerinin içinde günahkâr pırıltılar yanarken, karısının

gözlerine baktı. Hiç ayırmadan ağzını açıp onun verdiği çileği tekrar ısırdı. Esme'nin bakışları kocasının dudaklarında takılı kalınca, dalgınlıkla kalan parçayı ağzına atıp parmağını yantalca yaladı. Rüzgâr da daha fazla bu tahrik edici oyuna dayanamayıp başını aşağı eğdi. Dudaklarını karısının çilek kokan dudaklarına bastırdı.

Dudakları üzerinde kıpırdanırken homurdanarak, "Vermezsen verme, ben de buradan tadarım." diye söylendi. Dudaklarına kapandığında genç kızın aklındaki tüm kızgınlıklar uçup gitti. Rüzgâr onun çilek tadını alırken, kucağında duran kâseyi el yordamıyla bulup aldı. Sonra da arkasına doğru uzatarak komodine koymayı başardı. Esme kollarını kocasının boynuna dolarken genç adam beline sarıp yatağın içinde aşağı kaydırdı.

Dudaklarını dudaklarından kısacık çekti. "Hâlâ kararlı mısın küslüğünde?" diye boğukça sorunca Esme elini boynuna dolayıp onu kendine hızla çekti. Dudakları tekrar birleşmeden önce "Küslüğün canı cehenneme." diye dudaklarını kocasınınkiyle mühürledi.

Rüzgâr karısının yanına uzanıp saçlarına dokundu. Sabah geçmiş, öğle güneşi yüzünde oynaşıyordu. Sabahtan beri bu kaçıncı çağırışıydı ama hâlâ kalkmamıştı. Aslında sabahları erken kalkar, hatta kahvaltıyı bile birlikte yaparlardı son zamanlarda.

"Esme hadi kalk artık, kahvaltıya gidecektik unuttun mu?"

Esme üzerindeki çarşafı biraz daha yukarı çekip yan döndü. Başını yastıklara iyice gömerek, "Ya daha erken, rahat bırak da uyuyayım." diye uyku mahmuru sesiyle mızırdandı.

Rüzgâr işaret parmağını, ona dönen karısının alnına, burnuna ve dudaklarına doğru düz bir çizgi hâlinde gezdirdi. Başparmağı altdudağında oyalanırken, "Saat bire geliyor uykucu, kalk artık... Bak sen böyle yatınca işe de gidemedim hastasındır diye." dediğinde daha, Esme duyduğu şeyle apansız gözlerini açtı. Yatağın içinde gerinerek kocasına bakıp "Beni niye kaldırmadın, bu saate kadar yatılır mı?" Üzerindeki çarşafı tepikleyerek açtı. "Kendime inanamıyorum, bu kadar uyumazdım ben."

Rüzgâr elini saçlarında gezdirdi. "Evet, erken kalkarsın hep... Ben de ondan merak ettim. Neyin var canım, hasta mısın?"

Esme kocasına sokulup saçındaki elini yakaladı. Üzerine dudaklarını koyup yanağının altına alarak sıcaklığını hissetti.

"Senin yüzünden!"

"Benim mi?" Kaşları şaşkınca çatılmıştı.

Alien

"Evet, dünkü macerayı atlatamadan, bir de gece tenposu, bu bedenin de yorgun düştü tabii." Yatakta doğrulup kocasına yaklaştı. Dudağına içten bir buse koydu. "Tünaydın kocacığım." diyerek aşağı indi.

Rüzgâr gülümseyerek, "Aynen öyle! Tünaydın karıcığım... Hadi hazırlan da öğle yemeğini birlikte dışarıda yiyelim, sonra da seni okula bırakırım." Geriye yaslanıp başını yastığa dayayarak hafifçe uzandı. "Seni uyandırmak istemezdim ama yanlış hatırlamıyorsam üçte dersin vardı hatta sınavın!"

Esme banyodan çıkıp giysi odasına geçerken kısacık ona baktı. "Ben bile unuttum, sen nasıl hatırladın?"

"Geçen gece bu sınav için beni ektin, hatırladın mı? Tüm gece ders çalıştın."

"Yazık sana, nasıl yapmışım tüh." diye alayla söylendi. Birkaç dakika sonra altında koyu renk kot pantolonu, üzerinde fakir kol arkadan düğmeli modern açık pembe gömleğiyle yanına geldi. Saçlarını tepesinde toplayarak, bileğine taktığı tokasını çıkarıp saçlarını tepesinde bağladı.

"Hadi ben hazırım, yemekten sonra okula geçerim, haklısın." Gözlerini anlayışla kocasının üzerinde süzdü. "Benim yüzümden işinden oldun, keşke gitseydin!"

Rüzgâr yataktan doğrulup ayağa kalktı. Karısının yanına yaklaştı, dudaklarını anlına dokundurup içi titreyerek baktı. "Bu hayatta, senden daha önemli hiçbir şey yok. Sen benim değerlimsin." bakışları kesişince "İyi, ben aşağıdayım çabuk ol acıktım." diyerek odadan çıktı.

Esme içindeki huzurla yatağa yaklaşıp hızla çarşafını toparlayıp cama yöneldi. Hava sıcak olduğundan dolayı cam açık olduğu için elindeki çarşafı camdan aşağı sarkıtarak silkeledi. Yatağa dönüp üzerine yaydı. Yastıkları da kabartıp yerine koyduktan sonra, üzerine yatak örtüsüyle kapayıp süs yastıklarını koydu. Elini üzerinde süpürür gibi gezdirip düzelterek doğruldu. Komodindeki kitaplarını alıp kapıya yanaştı. Gözlerini odada son kez gezdirip ortalıkta bir şey kalmış mı diye baktı. Etrafın düzenli olduğuna karar verirken kapıyı kapatıp odadan çıktı. Ne de olsa bu evde bir de Ceyda Hanım vardı.

Kapının girişindeki portmantodan çantasını alıp mutfağa yöneldi. Ceyda Hanım yemek yapıyordu. Kapısına gelince kafasını içeri uzatıp "Abla hoş geldin ve sonra görüşürüz, ben çıkıyorum okula." dedi. Ceyda Hanım ona tebessümle bakarak "İyi dersler Esme Hanım." deyince Esme ona gülüp "Teşekkürler abla." diyerek kapıya yöneldi. Rüzgâr arabanın içinde onu bekliyordu. Kapıdaki korumalara başıyla selam verip arabaya yaklaştı. Açık kapısından içeri girip aracın kapısını kapadı. Kucağına kitaplarını ve çantasını koydu. Öne eğildiği için açık saçları şelale misali önüne aktı. Gözlerini kocasına çevirip emniyet kemerini taktı.

"Nereye gidiyoruz?"

Rüzgâr arabayı yerinden kaldırıp geçmeleri için açılan demir kapıdan çıkardı. "Güzel bir yer biliyorum, oraya gidelim... Hem okula da yakın, geç de kalmazsın."

Esme kocasına dönüp başını koltuğun başına yasladı. Bakışları kocasının yakışıklı yüzünde gezerken, esneyerek elini ağzına kapadı. Rüzgâr ona bakıp "Hâlâ uykun mu var?" Sesi endişeli çıkmıştı.

"Kendimi bugün biraz halsiz hissediyorum, sanki tüm kemiklerim kırılıyor gibi." Gözlerini devirdi. "Gece üzerimden kamyon geçti galiba." Genç adam ona burukça tebessüm ederek bakınca devam etti: "Kaldırmasaydın daha uyuyabilirdim."

"Hasta mı oluyorsun? Doktora gidelim bir baksınlar, sonra yemeğe geçeriz." Sesindeki endişeli titreşimlerle, üzerinde gezen gözleri genç kızın içini titretti. Biri tarafından bu kadar düşünülmek, çok güzel şeydi. İlgisini de, sevgisini de iliğinden kemiklerine kadar hissettiriyordu kocası. Kocasına uzanıp yanağına elinin tersini sürerek, sıcacık yeni tıraş olmuş tenini parmaklarında hissetti. "Saçmalama, sadece yorgunluk. Bu aralar hep olur herkese bu, bahar yorgunluğu gibi. Bir de kansızlık var biliyorsun ben de, ne yaparsam yapıyım geçmiyor."

"Evet, doktoruna gitme vaktin yaklaşıyor randevunu al da gidip bir muayene ettirelim seni." Bakışlarını karısına çevirip onun iyi olduğundan emin olmak ister gibi süzerken "Eminsin değil mi? Bak başka bir şey varsa hemen gidelim hasta olmanı istemiyorum."

"Abartma Rüzgâr, altı üstü biraz fazla uyudum ve yorgunum hepsi bu. Belki de çok uyuduğum içindir bu yorgunluk."

Rüzgâr arabayı restoranın önüne çekip karısının yanağını okşadı. "İyi sevindim, hasta olma." Kapısını açıp arabadan indi.

Alien

33.Bölüm

Okul çıkışı hemen doktorun yolunu tuttu. Taksiden inince doğrulup karşısındaki kadın doğum kliniğinin binasına, kafasını kaldırarak uzunca baktı. Allah'ım, zaman bir türlü geçmek bilmemişti okulda. Nasıl ders yaptığını bilmediği gibi, sınavın zaten nasıl geçtiği ise muammaydı. Rüzgârın uçurduğu saçlarını eliyle kulağının arkasına sıkıştırıp "Hadi Esme yapabilirsin!" diyerek derince bir nefes alıp dışarı usulca saldı.

Sakin adımlarla kliniğin girişinden geçip danışmaya ilerledi. Onların yönlendirmesiyle doktorun yanına çıkmadan önce tahlillerini yaptırdı. Sonra da bekleyip sonuçlarını aldı. Nasılsa, hep aynı tahliller isteniyordu ve onun bekleyecek sabrı yoktu. Eğer doktor başka tahlil isterse yine yaptırırdı. Şimdi önemli olan hamile olup olmadığını öğrenmekti. İşi bittiğinde doktorun katına çıkıp onun bölümüne bakan danışmaya yürüdü. Danışmada duran genç kıza yaklaştı. Ona ismini ve randevu saatini bildirdi. Genç kız listeye göz attı. "Evet, ama geç kalmışsınız, randevunuz bir saat önceydi." Esme elindeki tahlil kâğıdını gösterdi. "Evet, laboratuvarda bir sorun vardı. Tahlil uzun sürdü."

Genç kız paralel telefona doktorun dâhili numarasını girerken, bir taraftan da "Siz doktorun odasına geçin, o da çıkmak üzereydi ben haber vereyim." Esme, kafasını sallayarak teşekkür anlamında doktorun odasının kapısına yaklaştı. Kendi doktoruna değil de bir arkadaşının önerisi üzerine buradaki doktora gelmişti. Zaten randevuyu da o almıştı. Eğer kendi doktoruna gitseydi kesin Rüzgâr'ın haberi olurdu. Oysa hamile olmayabilirdi! Bunu göze alamadı. Eğer hamileyse söyleyecekti. Değilse zaten söylemeyi düşünmüyordu. Onu umutlandırmak istemiyordu. Kapı açıldı. Güler yüzlü genç erkek doktor tebessüm ederek, "Buyurun Esme Hanım, ben de tam çıkıyordum; yetiştiniz." derken içeriye davet ediyordu. Esme doktora gülümseyerek "Laboratuvarda sorun varmış, tahlil sonuçlarını almayı bekledim. Umarım sizin için sorun olmaz, geç kaldım."

"Yok, hayır, buyurun." Doktorun arkasından içeri girip kapıyı kapadı. Doktor masasına geçerken ona karşısındaki sandalyeyi gösterip oturmasını rica etti. "Şikâyetiniz nedir?"

Esme tahlilleri uzattı. "Ben hamile olduğumu düşünüyorum... Yani şüpheleniyorum!" dedi kısaca. Heyecandan ölmek üzereydi. Allah'ım, ne kadar zordu. Kocaman bir gün sabretmişti ama birkaç dakika daha sabredecek gücü kalmamıştı. Titreyen ellerini kucağında birleştirip doktora odaklandı.

Müjde Aklanoğlu

Doktor zarfları açarken, "Bu tahlilleri isteyeceğimi nereden anladınız?" diye gülerek elindeki kâğıtlara baktı.

"Ben daha önce bebeğimi kaybettim, o zaman bunları yaptırmıştık... Hem danışmaya da sordum! Vakit kazanmak için yaptırdım." Doktor tahlil sonuçlarını masaya bırakıp "Aceleciyiz..." Bilgisayarını açıp gözlerini ekrana odaklayarak not tutmak için birkaç şey sordu: "Son adet tarihinizi öğrenebilir miyim Esme Hanım?"

"Daha önce bebeğinizi kaybettiğinizi söylediniz! Doğumla alakalı mıydı, yoksa düşük mü? Ya da hamilelikle alakalı bir sıkıntınız mı vardı?"

Esme doktorun bunları bebeğin gelişimi ve sağlıklı hamilelik süreci için sorduğunu biliyordu. Hepsine de muntazam cevap verdi. "Ben..." Derince bir nefes alıp "Merdivenlerden düşünce kaybettim onu."

Doktor anlayışla başını salladı. "Buradaki tahlil sonuçlarına göre gebe gözüküyorsunuz, hesaplarıma göre de zannedersem şu anda 7 haftalık bir gebelik söz konusu... Hayırlı olsun."

Sırtından buz gibi bit ürperme geçen Esme'nin gözleri neşeyle ve hüzünle ışıldamaya başladı. Eli farkında olmadan karnına gitti. Kalbi deli gibi atıyordu. Öyle ki kalp ritmini kulağında duyuyordu. Demek hamileydi. Onların bebeği olacaktı. Esme heyecanla doktora bakarken, o yerinden çoktan kalkmıştı. "Önce boyunuzu, sonra kilonuzu ve tansiyonunu ölçelim bakalım nasıllar."

Esme doktorun her dediği harfiyen yerine itaatkârca getirdi. Tansiyon ölçümü için sıvanmış kolunu aşağı indirdi. "İsterseniz bebeğinize bir de ultrasonda bakalım." Esme'nin içini bir heyecan dalgası sardı. Kalbi nasıl havalanıyordu yerinden. Yüzünde kocaman, güneş gibi bir tebessüm oluşurken, "Görebilir miyim onu?" derken sesi titreşmiş, fısıltı gibi konuşmuştu. Doktor onu yan odaya açılan kapıya yönlendirdi. "Tabii, hatta artık kalbi bile atmaya başlamıştır, onu bile duyarsınız."

Esme doktorun ardından odaya girip sedyeye ilerledi. Doktor ultrason aletini ayarlarken o yavaşça uzandı. Doktor elinde aletle hazır beklerken, o gömleğini yukarı sıvayıp karnını açtı. Doktor kâğıt havluyu kıyafeti batmasın diye pantolonun üzerine sıkıştırıp, aldığı jel kutusunu göbeğinin üzerine soğuk sıvıdan bir miktar döktü. Karnına değen buz gibi hisle ürperirken, içini tarifi mümkün olmayan heyecanlar sarıyordu. Derin derin nefes almaya başladı. Kalbi göğsünden kuş olup uçacaktı. Elini kalbinin üzerine koyup sık sık soludu. Doktor da bunu anlayınca ona tebessümle baktı. Elindeki aleti göbeğinin biraz altına kasıklarına doğru tutup, hafif baskı yaparak gezdirmeye başladı. Esme'nin gözü direkt ekrana kaydı. Önce siyah beyaz belli belirsiz tuhaf görüntüler oluştu. Sonra dalgalanmalar ve su gibi şekiller... Ardından yuvarlak balon gibi bir kese ve ortasında kırmızı bir nokta. Doktor

Alien

işaret parmağıyla ekranı gösterip "Bakın kalbi atıyor ve vücudu neredeyse tamamlanmak üzere fetüsün." derken işaretler alıp hesaplamalar yapıyordu.

Esme gözlerini kısıp onun gösterdiği yere bakmaya çalıştı. Fakat orada bebek falan göremiyordu! O sırada doktor kenardaki düğmeye basınca, genç kız korkuyla sıçradı. Kulaklarını hızlı kalp ritimlerinin sesi doldurdu. Gözleri korkuyla irilip doktora dönerken doktor ona tebessümle bakıp "Korkmayın, sorun yok. Onların kalbi bizimkinden daha hızlı atıyor." dedi.

Esme bebeğinin kalp atışını duyarken, kendininki durdu. Kalbi artık atmıyordu. Nefes almayı kesmiş, titrek elini dudaklarına götürmüş heyecanla ekrana bakıyordu. Gözleri ne ara dolmuştu da görüş alanı bulanıklaşıp yanaklarına doğru akmaya başlamıştı? Doktor kontrolünü bitirince altındaki tekerlekli sandalyesiyle kayarak, kenara uzanıp aldığı kâğıt havluları genç kıza verdi. Onun sağlıklı olduğunu öğrendi. Bu çok tuhaf bir duyguydu.

Kontrolden çıktığı an derin bir nefes aldı. Bebeği olacaktı! Hem de kalbini bile dinlemişti. Onun küçücük yüreği içinde atıyordu. Bu nasıl bir duyguydu böyle? Ağlamak ve gülmek istiyordu. İnsan hem ağlayıp hem güler miydi? Bunu kocasına hemen söylemeliydi. Heyecanına o da ortak olmalıydı. "Allah'ım, ben şimdi anne mi olacağım, odun kocam da baba?" diye mırıldandı. Elindeki çıktıya inanamaz gibi tekrar tekrar baktı. Kargacık burgacık şeyin neresindeydi bebeği? Gözlerini kısıp iyice inceledi. Lâkin anlayamadı. Elini karnına koyup başını aşağı eğdi. Parmaklarını karnında gezdirirken, "Babana söylemek lazım ama önce ona sürpriz hazırlamalı." Çantasındaki telefona alıp Ceyda Hanım'ı aradı. Akşama özel birkaç yemek istedi. Kendi de yapardı ama kokulara karşı iyice hassas olmuştu. Daha hamile olduğunu öğrenmeden birkaç gün önce mutfağa girmeyi kesmişti. Ne zaman bir yemeğin kokusu alsa o yemeği yiyemiyordu.

Kliniğin çıkışına yönelip caddeye yürüdü. Önüne gelen ilk taksiyi çağırıp bindi. Yolda giderken bir bebek mağazasına uğrayıp kocasına yapacağı sürpriz için bebek patikleri aldı. O kısacık yol uzadı, bitmek bilmedi.

Taksi, şirketin önünce durunca, Esme parasını ödeyip araçtan, içi için sığmayan bir heyecanla indi. Kocasının şirketine ilk defa geliyordu. Kocaman iş merkezine başını kaldırıp baktı. Ne kadar yüksekti burası böyle? Birçok defa aramıştı Rüzgâr'ı ama hiç gelmek nasip olmamıştı. Girişte onu güvenlik karşıladı. Kimliğini alıp misafir kartı verdiler. Girişte duran resepsiyona yaklaşıp katı öğrendi. Misafir gibi gidecekti, sürprizi bozulsun istemiyordu. Soldaki asansöre binip 31. katın düğmesine bastı. Asansör kata çıkarken heyecandan patlayacaktı. Elinde tutuğu çantasını evirip çeviriyordu. Yanakları bocalamasının

etkisiyle yanıyor, ellerini yelpaze gibi sallayarak kendini serinletmeyi umarken... "İnşallah Rüzgâr bu halimden anlamaz." diyordu. Asansörün kapısı açıldı.

Dışarı çıktığında kocaman yazılarla duvarda KARALI ŞİRKETLER GRUBU GENEL BİNASI yazısı karşıladı. Saçlarını yoklayıp derin bir nefes aldı. "Hadi kızım Esme göreyim seni, çaktırma kocana hiçbir şey." Sakin adımlarla içeri girdi: İlk baktığında hemen girişte bir danışma masası vardı. Geniş bir bölüm olarak dizayn edilmişti. Lüks ve zarafet her yerdeydi. Köşelere yeşil bodur ağaçlar yerleştirilmişti. Danışma masasında da rengârenk çiçek aranjmanı vardı. Belli ki burası aynı zamanda misafirlere oturma alanları olarak da tertiplenmiş ve kullanılıyordu. Gözleri kısa bir an içeriyi tararken, danışma masasına yaklaşıp tebessüm ederek, "Merhaba... Ben Rüzgâr Bey'in odasını soracaktım!" Genç kız ona gözlerini kısarak baktı. Sanki tanıyacak, bir yerden çıkarak gibi iyice süzdü. Sonra da "Ne için gelmiştiniz, randevunuz var mı?" diye nazikçe sordu.

Esme gülümseyerek: "Ben Esme Karalı, eşiyim." Genç kız kısa bir şaşkınlığın ardından, onu nereden çıkardığını hatırlıyordu. Hemen telefona sarılınca Esme onun paniklediğini anlayıp durdurdu. Telefonu yerine koyup eliyle göstererek "Koridorun sonunda özel bir bölüm var Rüzgâr Bey'in odası orada. Orada zaten özel sekreterinin masası hemen girişte duruyor." diyerek titrek sesiyle tarif etti. Esme gözlerini kırparak "Teşekkür ederim" deyip onun tarif ettiği sağ taraftaki koridora yöneldi.

Ne kadar büyüktü burası? Her yerden telefon ve faks makinesi sesleri geliyordu. Koridorda ilerledikçe, sıra sıra dizilmiş ofisler dikkatini çekiyordu. Kimilerinden konuşma sesleri yükselirken, kimilerinden televizyondaki borsa haberinin sesleri duyuluyordu. Sonunda koridorun sonuna geldi. Ayrı bölüm olarak ayarlanmıştı. Çalışanlardan adeta soyutlanmış bir bölüm oluşturulmuş, özel bir büro hâline getirilmişti. Girişin kendine ait kalın camdan kapısı bile vardı. Sekreterin masasına yaklaştı. Sarışın, 25–26 yaşlarında olduğu belli olan genç bir bayan, masaya eğilmiş elindeki dosyalara not alıyordu. Esme'nin geldiğini fark edince başını kaldırıp ona baktı. Sonra da gülümseyerek ayağa kalktı. Esme kendini açıklamak isterken, sekreter ona içten bir şekilde gülerek "Rüzgâr Bey'in eşisiniz." dedi hiç tereddütsüz. Esme kaşlarını kaldırarak "Nereden bildiniz?" diye sordu doğal bir tınıyla.

"Ofisinde sizin resimleriniz var efendim ve televizyondan."

Esme gülümseyerek, "Peki müsait mi?" diye atıldı. Derince iç germe eşliğinde.

"Az önce bir misafiri geldi. Şu anda onunla görüşüyor." Telefona uzandı, o da diğer sekter gibi Esme hemen müdahale etti. "Rahatsız etmeyin lütfen, ben beklerim acelesi yok." Bakışlarını Rüzgâr'ın karşı

Alien

kapısına çevirdi. Orası da Cem'in olmalıydı. Kapıya bakarak "Peki, Cem Bey müsait mi?"

"O da içeride efendim, Rüzgâr Bey'in yanında."

Esme girişin yanındaki bekleme koltuğuna geçip oturdu. Sekreter onun yanına geldi. "Bir şey alır mıydınız efendim?"

"Yok, teşekkür ederim, siz de rahat olun lütfen sorun yok, işinize bakın."

Genç kız yanından ayrılıp masasına geçti. Birkaç dakika sonra sekreterin telefonu çalınca yanına geldi. "Efendim benim muhasebede biraz işim var, müsaade eder misiniz?" dedi nezaketen. Esme kafasını sallayınca masasındaki dosyalarını da alarak gitti. Birkaç dakika geçmesine rağmen Esme'nin sabırsızlığı artıyordu. Doktordayken bile bu kadar sabırsız olmamıştı. Sanki saniyeler bile saat gibi geçiyordu. Kalkıp içerde dolaştı.

Camın önüne gitti. Camın önüne ufacık bir botanik bahçe oluşturmuştu sekreter kendine. Belli ki burada epeydir çalışıyordu. Sıkkınca içeride dolaşmaya devam etti. O sırada kapıya yaklaşınca içeriden bağrışma sesleri geldi. Sonra kocasının ağzından ağabeyinin ismini duydu. Rüzgâr bağırıyordu ama ne dediği anlaşılmıyordu. İçine bir sızı düştü. Bir korku, bir karamsarlık sardı içini. Yüreği daralıyordu şimdi. Ağabeyinin sesi soğuk şekilde kulağına gelince korkmaya başladı. Tanımıştı onun sesini. Nasıl tanımasın ki, o ağabeyiydi! Kapıya yaklaştı. Amacı içeri girip neler olduğunu sormaktı! Kapının kolunu aşağı indirdiği sırada bir şeyler kırıldı odada. Esme yerinde sıçrarken korkuyla durdu, eli kapının kolunda donup kaldı. Ne içeri girebiliyor ne de oradan uzaklaşabiliyordu. Elinin altında sıkıca tuttuğu kapı kolu, aralık olan kapının eşiğinde durup bekliyordu. Kapı açılmıştı ama içerideki ses kesilmişti. Merakına yenik düştü. Şimdi içeri girip sorsa cevap alamazdı. Kocasını tanıyordu! Ona hiçbir şey söylemezdi. O da ne olduğunu öğrenmek için yapmaması gerek bir şeyi yaptı. Şeytana uyup, kulak kabarttı! Böylece kötü bir şey olursa müdahale edecekti.

Rüzgâr yerinden sinirle kalkıp geniş omuzları kasılmış şekilde Eymen'in karşısına geçti. Karşısında dağ gibi büyük, kaya kadar sert duruyordu. Yaklaşıp yarım saattir, kişiliksiz herif ona derdini anlatıyordu. Ağzını burnunu kırma isteğine nasıl engel olduğunu hâlâ anlayamıyordu. Elindeki tüm ihaleleri ve şirket ait hisse senetlerini ikincil piyasasından toplamıştı. Ortada ne kadar borcu varsa tefecilerden ele geçirmişti. Sıfırı tükettirmişti ona. Amacına ulaşmıştı. Artık o yoktu. Bir hiçti. Elinde neyi varsa kaybetmişti. Gözlerini tiksintiyle üzerinde gezdirdi. Acınacak hâldeydi. Şu anda insandan çok bir mahlûkata bakar gibi bakıyordu. Bir de hâlâ karşısında durması yok mu, bunda hiç kişilik yoktu. Her şey tam istediği gibi olmuştu. Kasılan ellerini cebine

koydu. O konuşurken tiksinir gibi baktı yüzüne. Sanki böceğe bakar gibi yüzünü buruşturdu.

"Rüzgâr tamam, bittim, yokum artık... Bırak, beni bitirdin ama babamı bırak, onun bir suçu yok. Her şey benim suçum. Buraya aman dilenmeye gelmedim. Sadece derdin benimle, demeye... Benimle hesaplaş." Eymen üzgün gözlerini, çökmüş omuzlarını ona çevirdi. Öyle zayıf, çelimsiz bir tip değildi. Aksine kalender yüzüyle yakışıklı, duruşuyla vakurdu. Sadece bu adama karşı boynu vicdan muhasebesiyle eğikti. Aynı Rüzgâr gibi iri ve heybetli duruyordu şimdi. Sadece ondan biraz daha zayıftı. Ellerini sıkıntıyla yumruk yapmıştı yanında. Rüzgâr da ona bakarken sinirle gözlerini bir tur çevirdi. Yanına yaklaşıp "Benim kardeşimin de suçu yoktu, sen ne yaptın; onu öldürdün!" Sinirle kasılan ellerini daha bir sıktı. Parmaklarında ses gelecek kadar. Yapmasa biliyordu ki karşısında ki mahlûkun gırtlağın yapışıp boynunu kıracaktı. Ve şu anda bunu hiçbir şey engelleyemezdi.

"Tamam... Yaptım, lanet olsun ki tek suçlu benim. Cahillik ettim ve hiç bitmeyecek bir azaba düştüm. Bunun olacağını bilemedim, eğer zamanı geriye çevirebilseydim... İt gibi pişmanım ama neye yarar, giden geri gelmiyor. Her gün kahır çekiyorum... Ben yaptım, sen de daha beterini yaptın. Her şeyimiz elimizden gitti. Babamın haberi bile yok şirketi kaybettiğimizden. Rüzgâr, onun bu işte hiç suçu yok, tek suçu benim babam olması. Bir hata birçok hayatı mahvetti ve lanet olsun hepsi benim yüzümden. Bana sor hesabını, onları karıştırma... Sonra Esme'm var..." Rüzgâr ona dönüp "Karımın adını ağzına alma, onun adını pis ağzınla..." diye dişlerini sıkarak lafını yarıda kesti. Tiksintiyle yüzünü buruşturdu. "O bile senden daha erkek, onun tırnağı olamazsın. Ona yaptığım o kadar eziyete karşı karşımda hep dimdik durdu. Onun çektiğinin yarısı çeksen kendini gebertirdin. Senin gibi hiç sızlanmadı. Senden daha erkek oldu karşımda!"

Eymen ellerini yumruk yaptı. Dişlerini sıkıp derince soludu. Normalde kimsenin ona hakaret etmesine izin vermezdi ama Rüzgâr... Onun yerine kendini koyunca susuyordu. Onuruna laf etmesini bile sineye çekiyordu. Omuzları her saniye biraz daha kasılıyordu. "Bak evlendiniz, şimdi mutlusunuz, o gün sizi gördük... Karını seviyorsun, o da seni. Onun hatırına beni boş ver, babamın hisselerine dokunma... Onlara yapma bunu... Çekip gideceğim zaten. Bu yaştan sonra ne yaparlar... Esme için lütfen, bir de böyle yıkılmasın."

Rüzgâr'ın gözleri daha da kararadı. Sert yüzü kaskatı, ifadesiz, ne düşündüğünü belli etmiyordu. Bir adım geriye çekildi. Bu adamın canını yakmak istiyordu. Bir de utanmadan kardeşini kullanıp yalvarıyordu. Şahsiyetsiz it herif... Canını almayacaktı ama ayaklarına kapanarak yalvartacaktı. Bunu görecekti. İçi soğumuyordu. Ne yaparsa yapsın içindeki acı dinmiyordu. Onu öldürmemek, mahvetmek istiyor-

Alien

du. Lâkin bunu yapıp karısını da üzmek istemiyordu. O gün ne kadar kızsa da onlara nasıl özlemle baktığını görmüştü. Nasıl kıyardı ona! Kıyamazdı. Bu aşağılık adama dersini verip gönderecekti.

Eymen'in bakışları masanın üzerindeki resim çerçevesine takılınca, hüzünlü sert çehresi kesifçe seğirdi ve usulca eline aldı. Kardeşi, değerlisi gülümsüyordu. Allah'ım ne kadar özlemişti onu. Rüzgâr onun resme dokunduğunu görünce sinirlenip, elindeki çerçeveye hışımla vurdu. Esme'nin resmi yerle yeksan oldu. Eymen'in üzgün bakışları, kaliteli zemine saçılan çerçeve parçalarının altından gözüken kardeşinin mutlu görüntüsündeydi.

Cem önce hareketlendi onlara, sonra cam kenarına geri döndü. Varlığı yokluğu belli değildi odada. Bu, ağabeyinin kişisel meselesiydi. İçindeki hesaplaşmasını yaşamazsa bu yara hep içinde kanayarak kalacaktı. Biliyordu. Onu kendi kadar iyi tanıyordu. Yine de her an tetikteydi. Ağabeyinin bu adama bir şey yapıp başını yakmasını istemiyordu. Zaten Eymen boş bir adam değildi iki deliyi tek bırakamazdı. Sadece sessizce onları izliyordu geriden, yok gibi.

Eymen resme bakarak eliyle gösterdi. "Bak ne kadar mutlu. Ondan uzak duruyorum söz verdiğim gibi, sen de ailemden duracaktın. Para umurumda değil, onların üzülmemesi için her şeyi yaparım. Ölürüm! Ama..." Bakışlarını Rüzgâr'a çevirip onun buz gibi bakışlarıyla birleştirdi. Uzun boynu gerildi. O ne yapsa boynu kıldan inceydi. "Onun için... En azından babamların..."

Rüzgâr elini kaldırıp onu susturarak konuşmasının önünü kapadı. "Kes zırvalamayı." Tok sesi bıçak kadar keskindi. "Kardeşini sevdiğimi, onun için şirketten vazgeçeceğimi de nereden çıkardın?"

"Sizi gördük, o gün sizin birbirinize nasıl sarıldığınızı gördük." Rüzgâr parmaklarını düz burnun kemerine götürüp gezdirirken, apansız gülmeye başladı. Ona usulca yaklaşıp kara kuyuları andıran gözlerini dikti. Şimdi sesi çelik demirler gibiydi. Gülmüyor, öldürecek gibi bakıyordu. Onun üzerine tehditkâr bir şekilde yürürken, Eymen bitmiş bir vaziyette karşısında durdu. Ama hâlâ nasıl da başı dik ona karşı konuşuyordu, bu hoşuna gitmiyor onu öfkelendiriyordu. Oysa onun yalvarmasını istiyordu. Ama bu adam... Rüzgâr da dişlerinin arasından tısladı. "Ben ne istiyorsam siz onu gördünüz! Kardeşini sevmiyorum! Onu zerre kadar sevmiyorum!" Bakışlarını Eymen'in bitap hale bürünen yüzünde gezdirip, onun şok olmuş ifadesini hazla izledi. Onun bu yüz ifadesi öyle iğrençti ki. Sanki üzülmüş gibi, şaşırmış gibi bakıyordu. Rüzgâr emindi. Onun kardeşini düşünmediğinden, onun sadece kendini düşündüğünden adı kadar emindi. Fakat yanılıyordu! Şu anda tam da kardeşini düşünüyordu. "Fakat nasıl olur, o gün...?" Rüzgâr elini ensesine sıkıntıyla gezdirirken, ona fark ettirmeden nefesini dışarı sıkkınca saldı. "Ben sevmiyorum dedim, o değil!"

Alien

Eymen'in kaşları çatıldı. Bakışları asabileşti. Genç yüzü kederden kızgınlığı doğru aktı. "Ne demeye çalışıyorsun sen? Kardeşimi sevmiyorsan niye hâlâ evlisin, bırak o zaman? Bana onunla evlenince onlara zarar vermeyeceğini söylemiştin. Karın olacaktı ama zarar görmeyecekti. Ona zarar vermeyecektin, ben de ondan uzak duracaktım. Canı yanmayacaktı... Şimdi ne diyorsun sen açık konuş?"

"Bir şey demeye çalışmıyorum, ben zaten onunla âşık olarak evlenmedim. Bunu isteyerek yapmadığımı pekâlâ biliyorsun. Bu teklifi sen sundun bana... Yoksa metres fikri daha cazipti o sıralar... Ben onu hiç sevmedim! Kardeşin bana âşık, ben değilim!" Gözlerini tiksintiyle devirdi. "Merak etme yakında bırakacağım. Onunla işim bittiğinde, sizin olacak!" Gözleri... Gözleri sanki sahipsiz karanlıklar gibi çöktü genç adamın içine. Ne demek istiyordu. Ona verdiği sözü tutmayacak mıydı? Eymen ona doğru öfkeyle yaklaştı. Bedeni kasılmaktan hüküm-süzce titriyordu. "O zaman ne... Niye evlendin onunla? Bırakacaktın âşık etmek..." Anladı tek derdini sonunda. "Tamam, amacın intikamdı ama ona zarar vermeyecektin... Sizi gördüm! Birbirinize nasıl baktığınızı gördüm, beni kandırıyorsun... Oynuyorsun... Onun üzerinden canımı yakmaya çalışıyorsun. Olsun yak, razıyım ama ona zarar vermeyi bırak..."

"Senin canını isteseydim zaten yakardım. Sen kimsin ki? Nasıl bakıyorum kardeşine, severek mi? Aşkla mı? Güldürme beni... Kardeşimin katilin kardeşine severek mi bakacağım!" Ona yaklaşıp gözlerini kıstı. "Ondan da en az sizin kadar nefret ediyorum, senin kardeşimi kullandığın gibi ben de onu kullanıyorum... Ama ben vicdanlıyım bak evlendim... Senin gibi metres yapmadım. Kendime âşık ettim ki acısı daha derin olsun, yaşarken ölsün diye... Bana çocuk verecek, ben de onu evlat acısıyla yakacağım. O yanacak, siz de onunla yanacaksınız... Gözünüzün önünde kor olarak yanacak, mum olup bitecek... ve siz onun derdine derman olamayacaksınız..."

Eymen öne doğru elleri yumruk olarak atıldı. Genç adam artık dayanamıyordu. "Yapamazsın, onun suçu yok, hiçbir suçu yok! Tüm suç benim... Ona zarar verirsen seni yaşatmam. Ya seni ben gebertirim..." biraz durdu ve birden, "Ya da... Öldür beni... Ya da ne istiyorsan yap, her şeye tamam." dedi vurgun yemiş sesi, her şeyi kabullenmişti acı çeken benliği.

Rüzgâr onun yakasını topladı. Bu adamın canını almak istiyordu. İntikam bile umurunda değildi artık. Sadece öldürmek istiyordu. Dişlerinin arasından tükürükler saçarak bağırdı.

"Benim kardeşimin de suçu yoktu ama öldü, hem de senin yüzünden. Ne suçu vardı? Senin iddian yüzünden, arkadaşlarınla yaptığın bir oyun yüzünden öldü. Nasıl yaptın bunu ona? Daha gencecikti, önünde yaşayacak güzel günleri vardı. Onun yoksa sizin de olmayacak..."

Alien

Eymen'in elleri yanında yumruk oldu ama kaldırmadı. Yanında kasılıp durdu. Gözleri onun kararmış gözlerine bakınca üzgünce büyüdü. Hakkı vardı! O ölmüştü, elleriyle değil sözleriyle... Oysa onunla kendi ruhu ölmüştü. Başını eğdi. Rüzgâr bunu görünce alaylı konuşmasına devam etti: "Korkma kardeşini öldürmeyeceğim, sadece süründüreceğim. Her gün gözünüzün önünde eriyecek, hem aşkımla hem de evlat hasretiyle. Bana bir bebek verdiği gün, onu size gönderirim, siz de nasılsa..."

Esme duyduklarına inanmıyordu. Zaman durmuş, vücudu donmuş, rengi solmuştu. Öylece, o eşiğin ağzında ölmüş kalmıştı. Sanki içerideki konuşan onun kocası değildi. Onun sesi ama o değildi. Konuşamazdı! Onun kocası onu seviyordu! Bu adam başkası, onun sevdiği adam değildi. Karşısındaki eski Rüzgâr'dı! Ona eziyet eden, cani Rüzgâr... Başını sallıyordu. İnanamıyordu. Daha doğrusu inanmak istemiyordu. Demezdi! Onun kocası ona kıyamazdı. Yapamazdı! Yaşadıkları kâbustu. Hayır hayır, bu bir yalandı!

Gözlerini yaşlar doldururken elini sahiplenircesine karnına sardı. Sımsıkı sarıldı kendine. Bebeğini ondan almak mı istiyordu? Tüm amacı bu muydu? Bunca zaman onu kandırmıştı. Kandıramazdı. Öyle bakan gözler nasıl yalan söylerdi? Öylesine... Öylesine âşık bakıyordu. Onun gözlerinde aşkı görmüştü. Yalan... Bu kocaman bir yalandı! Aklı da beyni de bunu kabullenemiyordu.

Ellerini farkında olmadan daha da bastırdı karnına. Elinin altında olursa onu elinden alamaz sandı. Kalbine binlerce paslı hançerler saplanırken, nefes alabilmek için kendiyle mücadele ediyordu. Derin derin soluyor ama nafile yine de hava ciğerlerine dolmuyordu. Dudaklarından kopan istenmeyen hıçkırıklar, ağzından kaçmaya başlayınca, titreyen ellerini ağzına götürüp sıkıca bastırdı. Duyulsun istemiyordu. Hayallerinin yıkıldığını, kalbinin öldüğünü, canın çekildiğinin bilinmesini istemiyordu. Gözlerindeki yaşlar kan damlası gibi süzülüyordu. Boğazına bir yumru gelip oturdu.

Canı... Onun canı kadar sevdiği kocası, kocaman bir yalandı. Sesler kesildi. Her taraf sessizliğe gömüldü. Artık uğultular oluşuyordu kulağında. Binlerce sesin arasından, bir tek onun tok, soğuk sesi geride kalmış çınlayıp duruyordu başında.

"Ondan nefret ediyorum... Senin kardeşimi kullandığın gibi ben de onu kullanıyorum... Kendime âşık ettim ki acısı daha derin olsun, yaşarken ölsün diye... Evlat acısı çekecek... Evlat acısı çekecek..."

Elleri kulağının üzerine koyup, yüreğinde başlayan meyus nakaratı susturmak istercesine sıkıca bastırdı. Duymak istemiyordu. Gözlerindeki yaşlar yağmur gibi boynuna süzülürken, o başını sallayarak ağlıyordu. Gitmeliydi buradan, hemen gitmeliydi. Bebeğini ona vermeyecekti. Önce ailesi, şimdi sevdiği... Herkes onu terk ediyordu. Kimse

Alien

sevmiyor, herkes ondan bir şeyler koparıyordu. Bacakları titremeye başladı. Gücü vücudundan çekiliyordu adeta.

Bebeği, bir tek o mu kalmıştı geride ona? Bırakmayacaktı onu... Onu, onların ellerinde oyuncak yaptırmayacaktı. Hızla koltuğun yanına gidip çantasını aldı. Bacakları artık titremiyordu. O yoktu, ondan daha değerli biri vardı: Bebeği... Eliyle yüzünü kurulayıp öfkeden aldığı sık nefesleriyle çıkışa yöneldi. Kalbi ölmüştü. Bu sefer kalp diye bir şeyi gerçekten kalmamıştı. Ona nasıl inanmıştı? Hayatını eline verecek, canını canına katacak kadar sevmişti? Hızlı adımlarla asansörün yanına gelip durdu. Tüm siniriyle kaç defa bastığını bile bilmiyordu. Asansör gelmedikçe de daha çok sinirleniyordu.

Rüzgâr elindeki adamı yere savurdu. Eymen yere masaya çarpınca dayanıp durdu. Kocaman adam bitmişti.

"Öldür beni... Artık dayanamıyorum, vicdan azabı zaten ağır... Ben yaptım, benim suçumu onlar çekmesin yeter. Bu vicdan azabıyla yaşamıyorum zaten. Onunkine bir de kardeşimi ekleme... Kardeşime dokunma..."

Rüzgâr ona tiksintiyle bakıp cama doğru yürüdü. Eli ensesine sinirle ileri geri arşınlarken, elini silkeleyerek ensesinden çekti. Cem'e bakıp dişlerinin arasından tısladı.

"Ver şu şerefsizin hisselerini ama sadece babasının olanları." Eymen'e dönüp buz gibi baktı. "Defol git, bir daha seni gözüm görmesin." Elini sallayarak sinirle "Biliyor musun, senden intikam almaya bile değmezmiş? Neye üzülüyorum? Senin gibi şahsiyetsiz biri için karımın canını aylarca yaktığıma, ona sırf senden intikam almak için eziyet ettiğime." Gözlerini kısıldı. "Aileme yaklaşma. Karıma yaklaşma. Sana söylediğimin aksine seni gebertmek vardı ama dua et karıma. Onun gözünden akacak bir damla gözyaşına, dünyayı yakarım ben. Onu hatırı olmasa senin gibi kişiliksiz insanı bırak affetmeyi, gebertir b*k çukuruna gömerdim."

Eymen ayağa kalkıp irilmiş gözlerle bakarak, "Sen az önce onu..."derken Rüzgâr onun lafını sabote ederek susturdu. "Ne dediğimi biliyorum, senin için bile olsa onu sevmediği söylemek, beni senin kadar alçaltır, kişiliksiz yapar... Karımı seviyorum, bundan da gurur duyuyorum. Sırf onun üzülmemesi için, sen umurumda değilsin... Annen ve kardeşin, Ecem, onların canını yakmak istemiyorum... Şimdi al o kişiliksiz bedenini defol buradan." Elini kaldırıp işaret parmağını tehditkâr şekilde sallayarak, çelik kadar sert bakışlarını ona yöneltti. Ağzından çıkan her bir kelimesi, dediği yapacağını gösterirken sözleri vurguyla kasılmış dudaklarından dökülüyordu.

"Karımdan uzak dur, onun etrafında seni görürsem bu sefer gerçekten seni öldürürüm." Gözlerini kısarak "Gözümü kırpmam, öldürürüm... Anladın mı lan?" diye gürledi. Eymen'in kulaklarında onun gür

Alien

sesi çınlayınca başını salladı. Ölmek sanki çok da umurundaydı. Lâkin Esme o... O umurundaydı. "Hisse falan istemiyorum babamın peşini bırak yeter... Ona iyi bakman her şeye bedel..."dedi otoriter bir tutumla. Başını vakurca kaldırdığında, Cem yanına yaklaştı. Kolundan tutarak odadan çıkarmaya çalıştı. Genç adam kardeşi için mecburen Cem'e uyudu.

Rüzgâr ofisin içinde bir sağa bir sola volta atıp duruyordu. Lanet olsun, aylarca ondan intikam almak için uğraşmıştı ve şimdi almak istemiyordu. Aslında hâlâ onu öldürmek istiyordu. Lâkin sonra aklına Esme geliyordu. Eli ayağı bağlanıyor, çaresiz kalıyordu. Onun üzgün bakışları, onlara hasretle kalan bakışları... Gözünün önünden gitmiyordu. Bunları onun için yapmıştı. Onun için affetmişti. Affetmek değil de bu... bu işin peşini bırakmıştı. O kadar uğraşından sonra, bir anda sırf o üzülmesin diye, intikamından vazgeçmişti. O adama ne yaparsan yapsın, yine karısının canı yanacaktı. Bunu artık gerçekten anlamıştı.

Donuk bakışlarını camdan dışarı çevirip dalgınca izlemeye başladı. Ellerini cebine sokmuş, başını geriye atmıştı. Kapı çalındı. Rüzgâr kapıya döndü. Bir rahat yoktu zaten. Şu anda bir tek yalnız kalmak biraz huzur bulmak istiyordu... Yalnız kalmaya ihtiyacı vardı ve onu bile yapamıyordu.

"Gir!" dedi tok sesi ofiste yankılanırken kızgınca.

Genç kız onun sert sesinden ürküp içeri çekinikçe girdi. Bakışları patronunun sert yüzünde gezindi kısa bir an, bu adam yine neye sinirlenmişti? Son zamanlarda oysa daha yumuşak olmuştu. Elindeki zarfa bakarak Rüzgâr'ın karşısında durdu. Ona tepeden bakan patronu kaşının birisini kaldırarak "Ne oldu Simge?" dedi hiddetle soluyarak.

"Şey...? Efendim, bunu... Bunu eşiniz giderken aşağıdaki danışmaya bırakmış." dedi genç kız hiçbir şeyden habersiz. Patronu ona öyle bir baktı ki, sert yüzünden korkup ürkekçe geriye çekildi. Rüzgâr ona hiddetle yaklaşıp üzerine Azrail gibi çöktü. "Ne diyorsun sen? Simge doğru düzgün anlat, karımın burada ne işi var?"

"Şey... Aslında eşiniz buraya gelmişti... Siz müsait olmayınca odaya girmek istemedi. Sonra benim işim çıkı..."

Rüzgâr'ın eli yüzüne gitti. Suratını ellerinin arasına alıp yüzünde sıkıntıyla gezdirdi. Elini silkeleyerek indirip dişlerini sıktı. Gıcırdayan dişlerinin arasından tıslar gibi, "Ne zaman geldi?" diye sordu.

Simge onun koyulaşan bakışlarından ve gerilen çenesinden korkarak bir adım daha gerileyip yutkundu. Nasıl konuşacağını kestiremezken kısıkça mırıldandı. "Siz... Misafiriniz varken geldi... Sonra da..."

Rüzgâr elindeki zarfı çekerek aldı. Kocaman adamın eli titriyordu. Zarfı açmaya çalıştı. Açamayınca kenarını yırtarak yere attı. Elleri sinirle kasılmıştı. Ağzının içinde küfürler savururken, aklından geçen

şeyin olmaması için dua ediyordu. Kâğıda bakarken gördükleriyle bir anda rengi soldu. Sanki canı ruhundan çekildi. Kalbine bir taş gelip oturdu. Kocaman adamın bacaklarındaki derman çekiliyordu adeta. Gözleri satırlarda gezinirken nefesi durdu.

Rüzgâr...

Bilmem gereken çok şey var aslında... Sormayacağım, sormaktan deli gibi korktuğum... Sormaktan da duymaktan da yorulduğum... Öylesi acılarla tanıştırdın ki beni, tanır oldum görmeden her yarayı, acıyı, darbeyi... Aslında sana söyleyecek o kadar çok şey var ki az önce duyduklarımdan sonra... Neleri koydun kalbime bir bilsen! Nelere sebep oldun yüreğimde? Kaç çeşit acı, can kırığı... Hem nefret ettim senden, hem de ölesiye sevdim.

Beni mahvetmeyi göze alacak kadar mı karardı, bakarken bile özlediğim, bakmaya kıyamadığım o gece karası gözlerin? Yiğitliği beni yıkmakta mı buldun? Yıktın, mahvettin. Söndü mü içindeki yangın, yok oldu mu nefretin? Benden nefret ediyormuşsun, keşke bunu yüzüme söyleseydin. Belki bu kadar acımazdı canım, parçalanmazdı yüreğim... Gerçi senin niyetin de bu değil miydi zaten? Söyleseydin; sevmiyor derdim, ben seni tek de severdim...

İntikam için bu kadar uğraşmana ne gerek vardı? Bana bunları mertçe söyleseydin, zaten intikamını almış olurdun. Hiçbir şeye üzülmüyorum. Seni sevdiğime... Yaşadıklarımızdan hiç pişman değilim. En çok da o koyuyor ya zaten. Bu kadar severken... Bir o kadar nefret edildiğini bilmek... Sahte rüzgâr olup, sahte meltemlerinle kalbimi okşadın. Yalancı rüzgârın dilinden aşk nameleriyle konuştun. Ben sustukça içimde çoğaldın, umutla büyüdün, her bir hücremi sarıp sarmaladın. Seni kalbimin en ücra yerlerine koyup bıkmaksızın tecrübe ettim. Seni öğrendim, eski beni öldürdüm... Hiç usanmadan senin için kendimle mücadele ettim. Kendimden, o çok sevdiğim gururumdan bile senin için vazgeçtim. Neleri öldürdüm içimden... Ne çok şeyden vazgeçtim... Şimdi de kendimden...

Bunları yüzüne söylemek isterdim. Lâkin biliyorum kendimi, karşında durursam, bakarsam o çok sevdiğim kara gözlerine, dayanamam ağlarım... Tutmaz ki dizlerim... Bana olan tüm nefretini unutup, boynuna sarılırım. Beni sevmeyen bir adamın oyuncağı olurum. Bir bakışına tav olur, tek sözüne köle... Senin karşında o kadar acizim ki. Madem nefret ediyorsun; zerre kadar sevmiyorsun, unut o zaman beni. Düşme peşime! Anma adımı. Yok say, öldü de! Zaten öldürmedin mi?

Kısa da olsa sevgin, seninle aşkı da tanıdım ölümü de... Hatta sadakatsizliğini de... Şimdi de ayrılığı tanıştırdın. İçin soğusun; istediğini dolaylı yollardan da olsa yaptın. Sen onlardan değil, benden intikamını aldın. Neydi suçum? Seni affetmek, aptal gibi âşık olmak mı? Evet

Alien

oldum... Yine de her şeye rağmen seni çok sevdim! Madem istemiyorsun giderim, dönmem bir daha, görmezsin yüzümü, duymazsın sesimi, anmazsın adımı... Ben de unutulur giderim..."

Rüzgâr nefes alamıyordu. Ciğerlerinden hava çekilmiş, kanı damarlarından donmuş kalmıştı. Elindeki kâğıtla dururken, karşısında ona ürkekçe bakan genç kıza hiddetli bir adım atıp omuzlarından yakaladı. Genç kız korkuyla çığlığı basarken, Rüzgâr onu delirmiş gibi gazabıyla sarsarak bağırıyordu.

"Lanet olasıca geldi de bana niye haber vermiyorsun? Seni oraya süs diye mi koydum ben, lanet olsun sana!"

Cem odadaki sesleri duyup endişeyle gelince, genç kızı Rüzgâr'ın elinde sarsılırken buldu. Simge korkmuş ağlıyordu. Rüzgâr bunu bile göremiyordu. Derhal yanına gelip genç kızı elinden alırken, "Ağabey ne oluyor?"

Simge korkarak odadan çıktı.

Rüzgâr kâğıdı ona verip, cebine uzandı. Cep telefonunu açıp evin numarasına tuşlarken, elini sıkıntıyla saçlarına gömüp ofisin içinde dolanıyordu.

"Lanet olsun! Kahretsin! Hepsi o piç kurusu yüzünden yine! Onu öldüreceğim bu sefer kesin öldüreceğim onu!

Telefon açılınca sert bir sesle gürledi "Ceyda, Esme eve geldi mi?"

"Yok, efendim, gelmedi. Telefon açıp size uğrayacağını söylemişti bana." Rüzgâr hiçbir şey demeden telefonu kapatıp diğer numarayı çevirdi. Telefon açılınca aynı ses tonuyla kabaca konuştu. "Nebahat Hanım, Esme size geldi mi?"

Nebahat Hanım şaşkınca telefonda donup kaldı, kısa bir an cevap vermedi. Bu adam selam sabah vermeden kızını niye soruyordu ki? "Yok, oğlum, bana mı gelecekti?"

Rüzgâr ağzının içinde homurdanınca yaşlı kadın "E-efendim?" dedi garibine giderek.

"Size değil efendim... Size gelirse bana haber verir misiniz?"

"Oğlum bir şey mi oldu, neyiniz var?"

"Şimdi anlatamam efendim, siz gelince haber verin yeter." Telefonu yaşlı kadını suratına kapattı. Cem'e baktı. O da bir yerleri arıyordu. Ellerini saçlarına gömüp dışarıya yürümeye başladı. Kafayı yiyecekti. Nereye gittiğini ya da nerede olduğunu bilmiyordu. Nasıl bulacaktı onu? Allah'ım, inşallah aklına geleni yapmazdı. Onu terk etmezdi! Ne duymuştu? Ne kadarını duymuştu da bu kadar acı şeyler yazmıştı? Yanlış anlamıştı her şeyi. Yine siniri yüzünden onun canını yakmıştı. Cem arkasından koşarak yanına gelene kadar Rüzgâr asansöre yaklaşmıştı. Kafasında milyonlarca soru, bir sürü korktuğu düşünceyle duru-

Alien

yordu. Onu kaybedemezdi. Bir yanlış anlaşılma yüzünden onsuz ... maya dayanamazdı. Asansörün düğmesine sinirle vurdu.

"Çalışsana lanet olasıca çalış... Çalış... Çalış..."

Tüm sokakları, caddeleri, koca şehri karış karış aramış, aklına ne... si geldiyse bakmıştı ama yoktu. Kocaman şehirde, her yeri, her... aramış onu bulamamıştı. Adamlarını her yana salmış, dört bir kolda onu arıyorlardı. Rüzgâr'ın içi kor alevlerde yanıyordu. Onu bulmadan da sönmeyecekti içinde korlar. Hayattan geçen her saat, her saniye onun içine daha da büyük ağırlıklar ekliyordu. Nefesi ciğerlerinden gitmişti sanki. Onunla birlikte tüm hayatı elinden gitmişti. Arabayı evin girişine sokup ani frenle park etti. Dış kapıda Cem onu bekliyordu. Hızla arabadan inip bir umut yanına gitti. Soru sormadı. Konuşmadı. Sadece baktı. Saçları dağılmış, perim perişan olmuş hâlde sadece baktı genç adamı gözlerine. Cem üzgün bakışlarını gözlerinden çekmeden omuzlarını sarstı. "Yok." der gibi...

"Tüm terminalleri, uçak şirketlerini, hastaneleri, taksi duraklarını aradık yok... Telefonu da atmış. Şirketin önündeki konteynerden çıktı. Hiçbir yerde yok, sanki yer..." Rüzgâr elini kaldırıp onu susturdu. Kendi de sustu, onu da susturdu.

Dalga yüklü denizlerin içinde, can simidi olmadan boyunu aşmış dalgaların arasında kalmış gibi, ciğerleri havaya muhtaç sığ suların içinde ruhu batıp çıkıyordu. İçi daralıyordu, tutunacak bir can simidi bulamıyordu. Ne kadar çırpınırsa o kadar dibe batıyor, gerilere çekiliyordu. Hayata dair, bu şehre dair ne kalmıştı elinde. Canı çekilmiş, ruhu ölmüştü. Sonbaharda dökülen yapraklar gibi bir sağa bir sola o rüzgârın selinde esiyordu. Sol yanını ona bırakmıştı, şimdi çok üşüyordu. Sanki bir kâbustan uyandırılmış, bir düş görmüş gibi sayıklıyordu. "Yalan... Yalan... Yalan!" demişti kalbi, bu kadar yol gelmiş, hâlâ kalbi kabullenememişti.

Sevmemişti. El birliği edip hepsi tek tek canına ayrı kıymıştı. Allah her canlıya ölümü bir kez tattırıyordu ya, onlar her mutlu olduğunda acıyla ayrı ayrı cezalandırıyorlardı. Omuzları bu yükü taşıyamayacağı kadar yorgun, canı bedeninden çıkacak kadar zavallıydı artık. Oturduğu koltuğun üzerinde hiç kimseyi umursamadan hıçkıra hıçkıra biçare ağlıyordu. Çaresizdi. Şimdi de kimsesizdi. O narin omuzları yaşadığı acının etkisiyle bir inip bir kalkıyordu.

Göğsündeki kalbi atmayı kesmiş ya da artık atmadığını düşünüyordu. Ellerini kucağında bağlamış, başını aşağı eğmiş, ağlamaktan gözleri şişmişti. Ne kalmıştı elinde koca bir hiçten başka? Boynu bükülmüş,

Alien

yanaklarından aşağı süzülen yaşlar kucağında bağladığı eline damlıyordu.

"Kızım iyi misin?"

Düşünceli başını kaldırıp sesin geldiği yere baktı. Gözleri kızarmış, gözbebeklerinin feri solmuştu. Karşısındaki yaşlı kadın ona endişeyle bakıyordu. Elini genç kızın saçlarına uzattı. "Canım neyin var, bir saattir ağlıyorsun?"

Esme'nin dudaklarından bir hıçkırık koparken, titreyen ellerini dudağına kapadı. Sahi kaç saat olmuştu buraya geleli? Başını salladı hiç tanımadığı kadına "İyi değilim." der gibi. Yaşlı kadın sevecen bir tavırla "Senin yanında kimsen yok mu? Neden böyle ağlıyorsun?"

Esme'nin dudakları aralandı. Ağlamaktan kalınlaşmış sesiyle cızırtıyla kopuk kopuk konuşmaya çalıştı.

"Ben... Benim eş-şim..." Dudaklarından bir hıçkırık daha koptu. "Ben eşimi kaybettim." dedi acılı bir sesle, omuzları ukdeyle tekrar sarsılırken. Yaşlı kadın bir anne edasıyla onu omuzlarından sarıp kendi göğsüne çekti. Elli yaşlarında eşarplı bayan, genç kızın saçlarını okşayarak "Sana nasıl yardım edebilirim tatlım?" dedi içten bir istekle. Belli ki bu çaresiz kıza yardım etmek istiyordu.

Esme kafasını onun göğsünden kaldırıp gözlerini kururlarken "Ben... Ben nüfus kâğıdımı unutmuşum uçak biletimi alamıyorum." Biraz duraksadı. Soracağı soruyu tartıp düşündü. Bir cesaret sordu: "Ben size para versem bana bilet alır mısınız? Benim gitmem lazım..." dedi. Ağlamaktan şişmiş üzgün gözleri yaşlı kadının gözlerinde, yalvarır gibi bakıyordu. Yaşlı kadın önce birkaç saniye baktı ona, "Tamam, alırım kızım üzülme sen." dedi.

Alien

34. Bölüm

ARALIK 13

Merhaba fındık kurdum, bugünkü hâlini gördüm yine ultrasonda, oynayıp duruyordun. Bebeğim artık altı aylık oldun, ellerin ayakların hiç durmuyor sürekli hareket ediyor... O kadar heyecanlandım ki seni izlerken, aradan aylar geçiyor ve ben hiç fark etmiyorum. Daha ilk hareketlerine alışamazken, sen bir anda aylara alıştırıp zamanın çabuk geçmesini sağladın. Minnacık ellerin, uzun parmakların hâlâ gözümün önünde. Şimdi şirkete geçmem lazım, yemek molası bitti. Sonra görüşürüz bebeğim yine... Annenin çalışması lazım, bizim için... SENİ SEVİYORUM"

ŞUBAT 17

Dün onu gördüm yine... Televizyonda. İçime bir ateş çöktü. Hani derler ya, aşk ateşi yanar da gören olmaz diye... Dumansız ateşlerle kavruldu yüreğim. Buradaymış! Buraya gelmiş. Aynı şehirde olmuşuz bilmeden. Aynı meydanda durmuşuz, aynı gün o şirketin bahçesinde beklemişiz... Zamanlama farklıymış oysa sadece... Bir tek zaman bize hâlâ inat ediyor... Belki biraz geç gitseymişim, uzaktan da olsa görürdüm onu. Allah'ım, nasıl da özledim oysa sesini, yüzünü, o kara gözlerini! Her daim çatılan kara kaşlarını bile özlüyorum. O kadar şey yaşadım, her gece ona lanet ettim ama ondan vazgeçemedim. Geçmiyorum da!

Niye sönmüyor içimdeki ateş? Neden hâlâ kanıyor yaralarım? Üzerinden aylar geçiyor, neden geçmiyor kırgınlığım? Başımı yastığa koyduğum an, neden onu düşünüyorum? Acaba o da beni düşünüyor mudur diye sorarken buluyorum kendimi. Aklıma hâlâ onun bu şehirde olması geldikçe, bir yanım yanarken, bir yanım donuyor... Aynı havayı soluduk ya, aynı sokaklarda, aynı kaldırımlarda yürüdük, gölgelerimiz karıştı birbirine belki de... Belki de zamansız anlarda, aynı vitrine dalgınca bakıp, aynı restoranda yemek yedik. Aynı asi rüzgâr onun da yüzünü okşayıp, benim saçlarımı dağıtmış olamaz mı?

Yeni aldıkları şirketin kutlama partisinde açıklama yapıyordu. Yine o mağrur tavrını takınmış yüzüne, vakur başı dimdik, kibirli yanıyla meydan okuyor zamana. Aynı sert yüz, aynı ifade. İlk tanıdığım adam gibi, acımasız, kaygısız, umarsız bakıyordu ekrandan. Ya da gözlerinin sanki feri sönmüş, içi acı dolmuş gibi daha sert bakıyordu şimdi hayata! Belki de ben kendim öyle hissediyorum diye, yine saçmalıyorum.

Alien

Omuzları dimdikti her zamanki gibi, hiç de üzgün durmuyordu. Inatla kaldırmış o dik bunnnu, kafa tutuyordu hayata. Elimi uzatıp dokundum buz gibi ekrana, ne sandıysam, tenini hissedeceğini mi? Onu hâlâ özlüyorum, sol yanımı çok özlüyorum... Boşalmış, kaskatı kesilmiş sol yanım hep üşüyor, hep acıyor o olmayınca. Aldığım nefeslerin bile hesabını tutar oluyorum. Hani zaman her şeyin ilacıydı? Değilmiş işte! Zaman her şeye çare oluyormuş da, bir benim aşkıma merhem olamıyormuş. Oysa hâlâ kulağımda çınlıyor söyledikleri "Ondan nefret ediyorum." Sonra onu özleyince unutuyorum bu sözleri, yumuşuyor kalbim, inanamıyorum. Ya da neye inanmak istiyorsam ona inanıyorum! Fransa'da o bahçede söyledikleri geliyor gözümün önüne, yumuşacık sesiyle mehtap gibi fısıldaması. "Seni seviyorum!" Ben de seni seviyorum, umutsuzca, aptalca, acizce hâlâ seni çok seviyorum...

Ne çabuk inanmışım o sözlere, ne kadar inanasım varmış oysa! Söylediği her söz yüreğimi kanattığı kadar, merhem de oluyor... Yalan da olsa sevdiğini düşünüyorum bazen... Yalnız kaldığımda, yanımda olduğunu, kokusunu soluduğumu, gözlerine baktığımı, sımsıkı sarıldığımı düşündüğüm gibi.

Zaman ne kadar acımasız oysa... Kendime bir dünya kurdum, içinde senin olmadığın ama içerisinde tıka basa senin olan her şeyin olduğu bir dünya! Her yerim buram buram sen kokarken, hayatımın içinde sen yoksun. Aldığım he nefeste sen varken, içimde bile seni taşırken, sensizim...

NİSAN 1

Merhaba fındık kurdum, kusura bakma sana yazamadım bugün. Annene kızma... Çok yorgundum bir tanem. Aslında bugün yazacak öyle fazla bir..."

Esme'nin eli karnına gitti. Kocaman göbeğinin üzerinde elini gezdirirken, sancının geçmesini bekledi. Bakışlarını karnına çevirdi. Gözleri oraya bakarken pırıl pırıl olmuştu. Üzgün bakan bakışlar bu koca göbeğe bakarken anında hayat bulmuş, boyut değiştirmiş gibi parlıyordu. Dudağı yukarı doğru kıvrılmış, elleri her daim karnını okşuyordu. Sancı hafiflemeye başlayınca, masaya bıraktığı kalemi eline alıp her gün muntazam tuttuğu günlüğüne yazmaya tekrar başladı... "Ufff..."

Esme'nin kasıklarına bir sancı daha girince, acının şiddetiyle elindeki kalem masaya düştü. Gözleri kapanırken "Hey ufaklık Nisan 1 şakası mı yapıyorsun bana?" dedi acının verdiği tedirgin sesle. Eli karnına giderken yüzü sancıyla buruştu. Gözlerini daha da sıkıp yumdu. Ağırca aldığı nefesleri arasından "Daha var, ne yapıyorsun, bekle biraz daha." Birkaç saniye sonra sancı geçti. Esme derin bir nefes alır-

ken, ellerini oturduğu koltuğun kenarlarına dayadı. Yatağa uzansa iyi olacaktı. Koltuktan destek alarak yavaşça ayağa kalkmaya çalıştı. Önce kalçasını kaldırdı. Koca göbeği öne çıkarken, derin bir nefes alarak doğruldu. Artık eskisi gibi kolayca hareket edemiyordu. Vücudu ağırlaşmış hantallaşmış, karnı kocaman bir balon olmuştu. Sağına soluna dönerken bile yoruluyordu. Ayakları şişiyor, sürekli dinlenme ihtiyacı duyuyordu. Elini masanın üzerine koyup günlüğünü kapattı. Çekmecesine koydu, tam doğrulacakken, bu kez beline ve kasıklarını aynı anda bir sancı daha girdi. Bıçak gibi keskin bir sancı yüzünden, olduğu yerde dört büklüm oldu. Kendini nefes almaya zorladı. Alamıyordu. Nefes falan alamıyordu ki. Ansızın panik oldu. Derin derin solumaya çalışırken, "Tamam anneciğim korkma." Aslında korkan kendisiydi. Masadan destek alarak doğruldu. Biraz zor da olsa kapıya yönelirken bir sancı daha girdi. "Lanet olsun, ben çok korkuyorum!" diye kendince sızlandı.

Derin derin soluklar alırken, dudaklarını koparacak gibi dişlerinin arasında sıkıyordu. Gözünden hem korkudan hem de acıdan gözyaşlarına yanaklarına doğru sızıyordu. "Sakin ol Esme, korkacak bir şey yok... Bebeğin geliyor of..." Yanaklarını şişirerek nefesini tuttu. Sancıyla gözlerini sıkıca kapattı. Birkaç saniye bekledi. Sonra da acı geçince nefesini dışarı üfledi. Elindeki telefonu sıkıca tutarken, "Uff! Lanet numara, arayınca neden bulanmazsın." Elinin tersiyle gözlerini kurulayıp yüzüne terden yapışan saçlarını kenara çekerken ikinci çalışta açıldı.

"Gümüş Taksi, buyurun?"

"Ben bir ahhh!" Dişlerini sıktı. Karşı taraftan endişeli bir ses geldi. "Hanımefendi iyi misiniz?" Esme derin bir nefes aldı. "Taksi istiyorum... Doğum ahhh yap-ıyorum hadi çabuk..." Esme adresi nasıl verdiğini bilmiyordu. Telefonu kapatıp portmantodan destek alarak ayağa kalktı. Yalnızdı ve yardıma muhtaçtı. Öyle bir sancı girdi ki bu sefer nefesi tamamen kesildi. Beli kopuyor, bedeni yırtılıyordu. Elini duvara dayayıp dört büklüm olarak ağlamaya başladı. Elinin birisini bacak arasına destek almak için koymuş, dişlerinin arsından boşluğa bağırır gibi bağırdığının farkında bile değildi.

"Rüzgâr... Allah'ın belası neredesin? Korkuyorum..."

Rüzgâr yattığı yataktan kulağına gelen ve yankılanan feryatla aniden doğruldu. Saçları dağılmış, korkuyla irileşen gözlerini etrafını koyu halkalar kaplamış çökmüştü. Onun sesini duymuştu kulaklarında. Acı acı adını haykırmıştı. İri bedenindeki ufalanmış kalbi korkuyla nasıl da deli gibi çarpıyordu. Gözleri karanlık odada dolandı. Sanki

Alien

karısını görecekmiş gibi. Gözlerini kısarak her bir köşeyi aradı. Yoktu. Yine kâbus görmüştü kesin. Lâkin sesi gerçek gibiydi. Sesi hâlâ öyle gerçekçi çınlıyordu ki kulaklarında. Onun adını haykıran sesi, yatağa geri uzanıp elini bacaklarının arasına koydu. Bacaklarını karnına çekerken sarhoşluğun verdiği baş ağrılarıyla gözlerini karanlığa dikti. Yoktu. Aylardır ondan ne bir haber ne de iz, hiçbir şey yoktu. İyi miydi? Yardıma ihtiyacı var mıydı? Öldü mü, kaldı mı? Hiçbir iz yoktu! Gözleri karanlığa kayarken, her gece yaptığı gibi yine onun adını sayıkladı.

"Neredesin Esme'm? Neredesin sevdiğim?"

Esme taksiye bindiğinde sancıdan ağlamaya başlamıştı. Gerçi nasıl bindiğini bile hatırlamıyordu. Araç hastanenin önünde durduğunda, artık nefes alamaz hâldeydi. Taksicinin yardımıyla araçtan indi. Orta yaşlı adam onun koluna girerek, acil kapısından içeri soktu. Onları gören görevli hemen tekerlekli sandalye getirirken, taksici görevliye elindeki valizi verdi. "Geçmiş olsun inşallah sağlıklı bebeğiniz olur." dedi genç kadına üzülerek. İçinden geçiriyordu 'Hangi vicdansız hamile karısını tek başına böyle ortada bırakır, gecenin bir vakti' diye.

Esme muayene odasına sokulurken doktoru, onu görüp yanına geldi. Esme daha fazla dayanamadı. Elçin doktoru görünce dudaklarını bükerek ağlamaya başladı. Öyle ki, hıçkırıklarından omuzları sarsılıyor görüş alanı kapanıyordu.

"Elçin Hanım korkuyorum... Çok korkuyorum!"

Yaşlı doktor, anne edasıyla saçlarını okşayarak, onun elinden tutup sandalyeden kaldırdı. Ona cesaret vermek için gülerek "Korkma tatlım, bak buraya kadar olan zor kısmını atlatmışsın, şimdi seni doğum masasına çıkaracağız. Sen de cesur olacaksın. Tamam mı?"

Esme elinin tersiyle çocuk gibi gözlerini kurulayıp başını salladı. Ama daha doğum masası dedikleri çatalın başına geldiği an, korkuyla dudaklarından hıçkırıklar kopmaya başladı. Ürkek ve çaresiz gözlerini doktoruna çevirip "Ben korkuyorum yapamayacağım." dedi bezgince. Elçin Hanım ona destek olarak masaya çıkarırken, "Korkacak bir şey yok tatlım, seninle daha önce nasıl olacağını konuşmuştuk, hatırladın mı?" Esme, hemşirelere üzerinin çıkartılmasına izin verirken, doktora 'evet' der gibi kafasını salladı. Üzerine hasta önlüğü giydirilince masaya çıkarıldı.

Doktor, Esme'ye bakarak, "Canım az kaldı, hadi biraz daha." diye telkin etmeye başladı.

Esme ellerini yan taraftaki kollara sıkıca tutmuş, dişlerini sıkıyordu. Dişlerini kıracak kadar sıkarken de gözlerini sıkıca yumdu. Nefesi

kesiliyordu. Bedeni ıkınmaktan yorgun düşmüş... Derin derin aldığı soluklarının arasından dişlerinin gıcırdatarak, "Az önce de öyle dediniz ama hâlâ gelmedi." diye söylendi can acısıyla.

Doktor gülerek, "Daha başlayalı on dakika olmadı. Canım, bebeğimize hemen kavuşup inmek istiyorsak buradan, biraz daha yardımcı ol bana... Hadi güzelim, biraz daha sabret..."

Esme derin, derin nefes alıp "Tamam, ne yapacağım?"

Doktor eline neşteri alırken, "İlk gelen sancıyla derin bir nefes alıp sonuna kadar vermeden ıkınacaksın... Tüm gücünle, bırakmadan."

Esme kafasını salladı. Terden ıslanmış saçları, ıkınmaktan kızarmıştı suratı. Canın acısından yüzünün hâli değişirken, ağlamaktan kızarmış gözleri doktora bakıyordu. O sırada bir sancı daha geldi. Doktoru elini karnında teyit eder gibi gezdirip kasılmanın geldiğinden emin olunca, ona bakıp kafasını "Hadi" der gibi salladı. Esme de onun dediği gibi derin bir nefes alıp tüm gücüyle ıkındı. Kolları gerilince, serumun iğnelerinin canını yakmasına aldırmadı.

Canından can koparken nefes alamadığı için, beynine basınç oluyor ve bu da kafasının patlayacağını sanmasını sağlıyordu. Sonra bir daha ıkındı tüm gücüyle. Elleri yanlarındaki tutma yerlerini öyle sıkıyordu ki parmaklar boğumları bembeyaz olmuşu. Bedenini bir rahatlama sardı. Başını geriye atıp yasladı. Oksijene hasret ciğerlerine havayı derin derin solurken, onun sesini duydu kulağında. İçinde büyüyen sevinçle başını kaldırdı. Ağlayan bebeğine bakarken, o kadar acı, o kadar sancı nereye gitmişti? Hepsi bıçak gibi kesilmişti. Ellerini tutunduğu yerden çekti. Doktorlar bebeği masaya yatırmış kontrol ediyorlardı. Kollarını açtı ona doğru. Dudaklarından hıçkırıklar dökülmeye başladı hıcranla. Bu seferki ağlaması mutluluktandı.

"Bebeğim..."

Ufaklığı kontrol eden çocuk doktoru, ardında yankılanan yorgun ve cılız çıkan sesi duyunca, bebeği yeşil örtüye sararak yanına getirdi. Göğsünün üzerine koyup "Çok sağlıklı kızınız, merak etmeyin." Esme onu duymuyordu. Şu anda hiçbir şeyi duymuyordu. Ne acıyı ne de sesleri... Gözleri kucağındaki beyaz meleğinde, mutluluktan ağlıyordu. Minnacık ellerini örtüden çıkarmış, incecik bileğini titrekçe sallıyordu. Amaçsızca bakan kara gözleri pırıl pırıl parlıyor, annesini tanımış gibi bakıyordu. Gözlerinden mutlak mutluluk yaşları süzülürken, "Merhaba Pelin, hoş geldin dünyama." dedi titrek çıkan sesiyle. Başını aşağı eğip bebeğinin oynayan elinin üzerine dudağını bastırdı. Buz gibi olmuştu küçücük eli. Parmaklarıyla ısıttı önce, kıyamadı kuzusuna... Daha şimdiden annelik şefkatini üzerine alıp, yüreği titreyerek, örtüyle bebeğinin vücudunu kapadı. Gözleri kızının gözleriyle buluşunca "Seni seviyorum bebeğim, iyi ki geldin Pelin'im." dedi hüzünlü sesiyle fısıldayarak.

Alien

35.Bölüm

3 YIL SONRA

Bakışları... Bakışları, zor gecelerin içinde kalanları anarak bakıyordu. Nereye baksa onun yüzünü, burnunda hep kokusu hiç gitmeyecekmiş gibi duruyordu. Ne yaparsa yapsın kapanmıyordu kalbindeki yara izi, her fırsatta keşke diyordu... Aldığı her nefesinde nasıl özlüyordu. O mutlu hâllerine hasretti. Yalan da olsa onunla acılar kadar mutluluklar da tatmıştı. Sevmeyen biri bu kadar candan nasıl davranırdı? Aklı hâlâ almıyordu bunu. Canım derken canını verecek gibi, aşkım derken aşkı yazacak gibi konuşuyordu. İçindeki nefreti biliyordu. Sönmeyeceğini de. Lâkin bu ağırdı. İçindeki yaralar kadar ağırdı. Unuttuğunu; vazgeçtiğini sanmıştı... Ve yanılmıştı. İçinden bir canı uğurlar gibi onun aşkını uğurlamaya çalışıyordu. Her gün, her saniye ama nafile, olmuyordu. Ne yaparsa yapsın, gözlerindeki biriken deli yağmurlar gibi onu da uğurlayamıyordu. Neden hâlâ ilk günkü kadar çok seviyordu? Esme kulağına gelen melodik seslerle, başını camdan içeri çevirdi. Bakışları gördüğü güzellik karşısında parlarken, içini sıcacık duygular sarıyordu. Dudakları tatlıca kıvrılıp yüzünde mutlu bir tebessüm oluştu. Yüreği ona baktığı her an daha çok ısınıyordu.

"Şen bunu iç. Ben kızımı uyutuyum." Tombik ellerini yukarı kaldırıp beceriksizce önüne gelen kara saçlarının kulağının arkasına koymaya çalıştı. Önündeki bebeğine uzanıp aldı. Kendine çekip göğsüne çekerek minnacık elleriyle sarıp sarmalayarak, döşüne bastı.

"Kardeşini uyutayım sıya sana delecek, sen şimdi uslu çocuk ol otuy oluy mu?" Elindeki bebeğe bakıp uyuduğundan emin olunca, "Çen uyudun. Yeyine yat da ben de biyas çay içeyim."

Esme, kızının yanına gelince o da yere diz çöktü. Bakışları onun kara gözleriyle kesişince, "Ben de komşumu ziyarete gelmiştim, müsait misiniz acaba? Ayrıca bana da çayınız var mı, Pelin Hanım?"

Pelin o siyah saçlarını beyaz teninden tekrar geriye çelip, toplu yanaklarını şişirdi. Kırmızı, kaşık sığmayacak kadar ufak dudaklarını öne doğru uzatarak konuşmaya başladı. Annesi onun o pürüzsüz tenine bakarken, elma yanaklarını yememek için kendini zor tutuyordu: Gözlerini çevreleyen uzun kirpiklerinin içinde, zeytin tanelerine andıran gözleri vardı. Aynı babası gibi, kalem kaşları, her şeyi onun gibi karaydı. Ona baktıkça babasını nasıl unutabilirdi ki? Ondan aldığı tek yeri kırmızı dudakları ve çenesindeki ufacık gamzesiydi. Bu kız tamamen babasının küçük kopyasıydı. Gözlerini kızının yüzüne çevirerek

onu ciddi bir edayla dinliyormuş gibi yaptı. Çocuklar oyunu ciddiye alıyorlardı çünkü!

"Meyaba Esme Hanım, hoş geldiniz! Ne içeydiyız?"

Esme önündeki bebeği alıp saçlarıyla oynarken "Bir çay fena olmazdı komşum, tabii size zahmet olmazsa?"

Pelin kenardaki plastik çaydanlık ve fincan takımına uzatırken "Ne zahmeti Esme Hanım? Tabii, oluy ne demek!" Gözlerini kırpıştırarak pembe fincanları annesine uzattı. Kafasını sallayarak tatlı bir edayla, "Kısınız nasıl bakıyım, sisi usüyoy mu?"

Esme kızının uzattığı fincanı alıp iki parmağıyla ufacık fincanın tutacağını kavradı. Usulca dudaklarına götürüp içer gibi yaptı. Bakışlarını kızına oyunla devirip, dudaklarını kıvırdı.

"Ah, ne münasebet! Benim kızım akıllı bir kere, hiç üzmez annesini... Şimdi de uyku saati geldiği için hemen dişlerini fırçalayıp, yatacak... lafımı ikiletmeden." dedi dolaylı yollardan lafı anlamasını sağlayarak. Elindeki fincanı tekrar dudağına götürürken, gözleri bir süreliğine kızına odakladı. Acaba dediğini yapacak mı diye dikkatle bekledi. Pelin dudağını sallandırarak ellerini yere dayayıp ayağa kalktı. "Ah konşu, tam da sıyasıydı şimdi değil mi uykunun? Daha pasta yiyecektik..."

Esme yerinden kalktı. "Seni eşek! Sen böyle konuşmayı nereden öğrendin bakalım?" Kızına elini uzattı. Pelin de annesine elini kavrayıp banyoya yöneldiler.

"Ali'nin annesi sana öyle diyoy ya anne ondan!" Sürekli önüne gelen saçını kafasını sallayarak geriye savuruyordu. Annesinin elinde sevimlice hareketleriyle yaşının getirdiği enerjiyle hoplayıp zıplayıp yürüyordu. Kafasını yukarı doğru kaldırıp, annesine titizlikle bakmaya çalıştı. "Anne, ben yayamas mıyım? Ali'nin annesi niye öyle diyoy? Ben seni çok mu üsüyoyum? Kötü kız mıyım ben?"

Esme aşağı eğilip onun minnacık bedenini iki eliyle kavrayıp kucağına aldı. Anneliğin verdiği olgunlukla, vereceği cevabı biraz düşündü. Yan tarafına bacakları açık gelecek şekilde oturttu. "Hiç olur mu annem? Benim kızım beni üzmez, ben de ona öyle dedim zaten... Bir daha böyle deme diye kızdım!"

Pelin annesini tasdikler gibi kafasını sallayınca, minik çenesi döşüne çarparak konuştu. "Duydum!"

Esme gözlerini kısarak kuşkuyla kızına baktı. Kaşlarını da biraz çatarak, "Sen bizi mi dinliyorsun Rönesme?"diye ciddi bir azarlamayla çıkıştı.

Pelin dudaklarını dişlerinin arasına alıp, başını suçlu ibaresiyle yere eğdi. Biliyordu ki annesi ona kızınca ya da suç işleyince hep böyle çağırıyordu. "Rönesme!" diye.

"Ali dedi ki, annen seni şikat ediyo... Ben de... ben de annem beni seviyo dedim saçımı çekti sonya..."

"Pelin!" dedi Esme biraz vurgulu bir sesle. Çocuk bu sesi tonun uyarıcı olduğunu anlayarak gözlerine çekinikçe bakarken, "Lafı değiştirme! Yaptığın çok ayıp, bir daha yapma, o zaman sana kızarım... Ben kızınca da sen üzülürsün, sen üzülünce ben de üzülürüm..." Göz teması kurdu. "Sen benim üzülmemi ister misin?"

Pelin kafasını "hayır" der gibi üzgünce salladı annesine. Esme de kızını kucağından indirip lavabonun önüne koydu. Dolabın önündeki bardaktan eline diş fırçasını alıp mercimek kadar macunu üzerine sıktı. Kızına doğru uzattı, Pelin fırçasını ağzına alırken de uyararak, "Macunu yeme Pelin, hep yiyorsun, tamam mı? Macun yemek zararlı olabilir!" Omzunu kapının beyaz pervazına dayayıp kızının dişlerini yavaşça fırçalamasını izledi. Pelin dudaklarından köpükler saçarak, "Ama anne kendi yeniyoy ama ben yemiyoyum balla çok tatyı."

Esme, kızının arkasını toparlarken ona kafasını sallayarak baktı. "Bugün hangi hikâyeyi istersin bebeğim?" Pelin elini ufacık dudaklarına koyup, gözlerini şirinlikle yukarı çevirdi. Biraz düşündükten sonra, "Bugün hikâle istemiyoyum anne." Esme gözlerini devirdi "Nedenmiş o? Sıkıldın mı hikâyelerden yoksa?"

"Anne, babamın döndeydiği yesimlere bakalım, yolur yolur... yütfen anne!"

Esme kızının kitaplığından ona ait olan pembe ayıcık kaplama albümünü aldı. İçine bakarak kızının yanına gidip, yatağının yanına oturdu. Kızını kendine çekip başını göğsüne koyarken, albümü kucağına koyup bakmaya başlamışlardı. Pelin ilk resme bakıp "Anne, babam ye zaman delecek? Beni onu çok ösledim, meyak da ediyoyum hem..."

"İşi bitince gelecek dedim ya tatlım. Ne kadar çok soruyorsun bunu artık?"

"İşi niye bu kaday usun süyüyoy, ben onu meyak ediyoyum ama? Hem Ali'nin babası hep evde, onunla oynuyoymuş, sıytına alıp deştiriyormuş. Anne ben de babamın sıytına binebiliy miyim? Bana isin veyiy mi, bin diye? Babam beni seviyoy mu?"

Esme onun söylediği her sözle daha acı yutkundu. Derince bir nefes alıp sıkkınca dışarı saldı. Allah'ım, onun yarım büyümesini izliyordu. "Baban seni tabii ki seviyor sadece uzakta gelemiyor ondan." Albümün sayfasını çevirip "Tamam Pelin, bak Cem amcan var burada gördün mü? Bu resmini sana yeni göndermiş bak!"

Bu kız büyüdükçe, gün geçtikçe ona verecek cevapları azalıyordu. Ona resimleri gösterdiğine öyle pişmandı ki şimdi. Oysa o hafta hastalanıp hastanede yatınca, o anki psikolojiyle aptallık yapıp babasının yaşadığını, geleceğini söylemişti. Korkuyordu. Ona bir şey olursa, kızının en azından ailesini tanımasını istemişti. Onu emanet edeceği

hiç kimse olmayınca, o da son çare böyle bir şey düşünmüştü ve şimdi! O kadar pişmandı ki bu düşünceden! Büyüdükçe soruları da büyüyordu. Kızının üzerini kapatıp aşağı kaydırarak yatmasını sağlarken, "Uyu bakalım küçükhanım yarın doktorla randevumuz var unuttun mu?"

Pelin ellerini yorganın üzerine koydu. "Unutmadım anne." Biraz düşündükten sonra, "Bana yine ine vuyduyacak mı? Boyasım acımıyor aytık anne balla."

Esme kızının saçlarına uzanıp şakaklarından kenara çekti. Elini yanağına doğru kaydırdı. Onun pürüzsüz sıcacık tenini avuçlarında hissedip okşarken aşağı eğilip öptü. "Annem boğazın iyileşti, doktor teyzen niye iğne vurdursun sana? Sadece kontrole gideceğiz, bir de doktor görsün diye tamam mı?" Eliyle yorganını yoklayıp "Hadi kapa gözlerini bakalım... Çocuklar bu saate kadar uyanık kalmaz."

Pelin annesine uyuduğunu göstermek için gözlerini sıkıca yumdu. "İyi deceler anne."

"İyi geceler bebeğim." dedi içten bir mutlulukla. Bir müddet kızına bakıp onun uykuya daldığından emin olduktan sonra kapıya yaklaştı.

Hastaneye geleli neredeyse bir buçuk saat olmuştu. Tüm tahlilleri vermişler sonuçları bekliyorlardı. Bakışlarını koridorda gezdirdi. Sonra da kolundaki saati geriye çevirip baktı. Sonuçlar çıkmış olmalıydı. Kızının elinden tutup danışma masasına götürdü. Koltukların olduğu bölüme gelince kızını kavrayıp üzerine yavaşça oturttu. Ayıcıklı çantayı yanındaki boş koltuğa koyarken, telefonunu da dalgınlıkla kızının kucağına bıraktı. Çantanın içine hırkasını koyup kaybolmasın diye fermuarını çekti.

Yanındaki komşunun kızı olan ve bu hastanede hosteslik yapan genç kıza bakarak, "Sevcan 5 dakika Pelin'e bakar mısın canım? Ben sonuçlar çıkmış mı bir bakayım?"

"Tabii, Esme abla, zaten şimdiye çıkmış olması lazımdı. Ben alayım diyeceğim ama buradan ayrılamıyorum malum!" Esme kızının yanma yaklaşıp önünde diz çöktü. Uzatıp pamuk gibi saçlarını okşayarak, "Ben tahlil sonuçlarını bakacağım bebeğim, sen Sevcan ablanı üzme olur mu tatlım?" dedi, Pelin oturduğu yerde ayaklarını sallandırırken aynı anda kafasını salladı. Annesinin tepesinde bağlanmış olduğu atkuyruğu saçı, onun başının oynamasıyla sağa sola sallandı. Kızının mis kokulu yanağına kocaman bir öpücük bırakıp ayağa kalktı. Sevcan'a göz kırpıp sessizce teşekkür ederek yanlarından ayrıldı. Pelin kucağında tuttuğu bebeğini sallayarak saçlarını okşamaya başladı. Sevcan da ona doğru eğilip ellerini bacaklarına dayayarak, "Ah, ne güzel bir bebek Pelin, nesi var?" diye konuşma başlatmak istedi.

Pelin bebeğini bağrına basıp dudaklarını sallandırarak, "Hasta oydu. Ben de onu doktoya detirdim ileşecek ama..."

Alien

"Sevcan hasta geldi." Kafasını sesin geldiği yere çevirip yerinden doğruldu. "Tatlım bir yere ayrılma buradan, ben de buradayım tamam mı korkma." Pelin gözlerini kırpıştırarak "Tamam." dedi onun arkasından bakarak. Sevcan hastaya yaklaşıp içeri alırken bile, gözlerini bir an olsun ona emanet edilen komşusunun çocuğundan ayırmıyordu.

"Senin de mi kaynın çok ayıyor? Benim de ayıyor ama benikisi hep Alinin babası geldiği zaman ayıyor. Senin de mi ondan ağrıyor?" dedi dudaklarını üzgünce büzerek. Sonra da annesinin onun kucağında unuttuğu telefonunu eline alıp çocukça yaptığı meraklı oyunla dokunmatik ekranıyla oynamaya başladı. Küçük parmaklarını ekranında ileri geri sürüyordu. Ekranda numaralar kaydıkça seviniyor, sanki o numaraları okuyabiliyormuş gibi davranıyordu. Arada elini de sürtüp kısa bir anda kulağına götürüyordu. "Ayo!" demeyi de ihmal etmiyordu. Bebeğine bakıp "Bak şimdi babanı arayayım karnın ağyısı deçecek... Benim babam ayamıyoy seninkisini ayayalım." dedi.

Rüzgâr başını masaya eğmiş, önündeki dosyaya odaklanmış şekilde gözlerini gezdiriyordu. Aradığı şeyi bulunca, dosyayı alıp karşısındaki koltukta oturan Cem'e uzattı. Kalemini işaretlediği yere vurarak, "Bak burada bir eksiklik var." dedi Cem yerinden doğrulup masaya yaklaştı. Bakışlarını onun gösterdiği yere, dosyaya çevirip "Onu ben de fark ettim ama bir şey çıkmadı. Sadece rakam hatası, diğerleri doğru bak şurada da var." deyip tekrar koltuğuna yaslanıp laptopunun başına geri döndü. Rüzgâr da o dosyayı bırakıp masanın üzerinde duran diğerini eline aldı. Dosyayı önüne açarken kâğıtlara bakmaktan yorgun düşen gözlerini, iki parmağıyla sıkarak kafasını salladı. Kendine gelmek için derin bir nefes alıp kaldığı yerden işine devam etti. Her zamanki yaptığı gibi kendini işine fazla kaptırmıştı. Zaten yaptığı başka da bir şey yoktu. Sabahtan akşama kadar iş, geceleri de bazen sabaha kadar içmek. Yoksa uyuyamıyordu. Başında onun hayalleri dolanırken, uyku ona haram olmuştu. Katıydı artık. Eskisinden daha katı... Daha sert ve müsamahası olmayan biri... Suratı her daim asık, kaşları hep çatılı... Hiç yok yerden kavga çıkarıyor, yok yere birilerinin canını yakıyordu. Ya da kendi canını... Kollarını masaya dayayıp, elindeki kalemi parmağının arasında ritmik olarak döndürüyordu. Kendini öyle kaptırmıştı ki dosyaya, masanın üzerindeki telefonu çalmaya başlayınca, uzatıp hiç bakmadan parmağını dokunmatik ekranın da gezdirerek açtı. Otoriter kalın sesiyle, "Alo!" dedi. Ortada bir sessizlik oldu. Karşı taraftan ses gelmedi. Kızgın çıkan ses tonuyla tekrar "Alo!" dedi, yine ses gelmedi. Telefonu geri çekip kaşlarını çatarak ekrana baktı. Bilmediği bir numaraydı ve hâlâ telefon açıktı. Birkaç saniye sonra karşıdan o ses duyuldu.

"Ayo!"

Müjde Aklanoğlu

Rüzgâr telefonu yanlış duyduğunu sanarak kulağına götürdü. Lâkin doğru duymuştu. Telefondan çocuk sesi geliyordu. Birileriyle konuşan, kısık sesiyle muhabbet eden bir çocuk... Kaşlarını kaldırıp anlam veremeyerek, "Alo kimle görüşüyorum?" dedi.

"Bak baban duydun mu, ayadım işte?" Telefonunu kulağına tutup "Ben Neşe'nin babasını ayadım çen çimsin?" dedi cılız sesinden dökülen tatlı laflarını yayarak.

Rüzgâr duyduğu tatlı ve peltek sese kayıtsız kalamadı. "Ben Neşe'nin babası değilim, yanlış aramışsın ufaklık." dedi. Cem ona kaşlarını çatarak bakınca, ona göz kırpıp bir sorun olmadığını anlattı. Geriye doğru yaylı koltuğuna yaslandı, koltukta hafifçe geriye kaykılırken elinde telefon, bacaklarını ileri uzatıp biraz aralayarak rahatça yerinde yayıldı.

Pelin dudaklarını büzerek, "Neşe haşta oydu haştane detiydik ine oldu... Babası delince bir daha ine olmayacakmış öyle dedi!"

Rüzgâr bu şipşirin sese hayran olarak kayıtsız kalamadı. Telefonun konferansını açıp masaya koydu. Dudakları yukarı doğru kıvrılırken, bu tatlı melodik sesin keyfine kendini bıraktı. Çocuğun lafları yayarak kendine özgün heceleriyle söylemesini, Cem'in de duymasını istiyordu. Ona gözüyle 'dinle' der gibi işaret etti. Bakışları telefonda odaklanırken, sesini yumuşatarak onu korkutmamak için, "Senin annen nerede ufaklık? Böyle telefonla konuşmana kızmıyor mu?"

"Bana ufakyık deme! Benim adım var biy keye!" dedi. Her zaman bu kelimeye sinir oluyordu. O kendini abla gibi hissediyordu kreşe başladığından beri.

Rüzgâr gülerek Cem'e baktı. Cem de aynı onun gibi masaya yaklaşmış, sanki telefondan ufak kızı görecekmiş gibi bakıyordu.

"Neymiş senin adın bakalım?"

"Peyin akıyyım benim adım Peyin!" dedi ciddi bir tanışma sağlayarak. Cem kahkahayı basmamak için zorlanırken "Sana kafa tutuyor." dedi kısıkça. Rüzgâr elini kıpırdatıp onu susturarak, "Peki, Pelin Hanım, annen nerede senin? Telefonuyla oynadığını görünce kızacak! Sana yabancılarla konuşmaman gerektiğini söylemedi mi? Bu çok zararlı senin gibi akıllı bir kız için!"

"Çöyledi!" biraz duraksayıp "Ama ben, ama Neşe'nin babaşını ayadım, ama Neşe'nin babaşı yabancı değil." dedi çocukça bir saflıkla sinirli çıkmıştı ses tonu.

Esme dosyalara bakındı kısa bir an, gerçi bir şey anlayamadı baktıklarından. Başını dosyalardan kaldırıp karşıdaki koltukta oturan minik kızına baktı. Yaklaşırken de bakışları onun elindeki telefona kaydı. Kaşlarını çatarak oyun oynuyordu ufaklık. Onun elinde telefonu ne arıyordu? Kafasını salladı, tebessüm ederek, "Bak sen yaramaza, tele-

Alien

fon yasak dedik ya, illa yasakları delecek babası kılıklı kız." diye mırıldandı.

Yanına yaklaşıp kaşlarını çatarak sesini biraz kızgınca yükseltti. "Hey küçükhanım, başkalarının telefonu karıştırılmaz sen öğrenmedin mi bunları?" deyip elindeki telefonu, zarar vermeden aldı. O sırada hastanede anons sesleri yükseldi. "Dr Fikret Özpınar, doğumhaneden bekleniyorsunuz." Esme elindeki telefona bakarak "Kimi aradın bak..."

Gördüğü isim ve birkaç dakikadır açık olduğunu fark ettiğinde, nefesi ciğerlerini terk etti. Elindeki telefonu nasıl kapattığını hatırlamıyordu o panikle. Olduğu yerde elleri titreyerek donup kaldı. Ne konuşabiliyor ne de kendine gelebiliyordu! Ekranda Rüzgâr yazıyordu.

Rüzgâr küçük kıza gülerken kulaklarına ulaşan sesle bir an o sesi hayal ettiğini sandı. Bakışları irilerek Cem'e kayınca, onun da yüzünün değiştiğini fark etti. Sandalyesini aniden geriye itince doğrulmak için, koltuğu duvara doğru gidip sendeledi. Hızla masadaki telefona uzanıp aldı. Yerinden sevinçle kalkıp kalbi patlayacak gibi kımıldandı. Cem de hemen yerinden kalkıp telefonuyla bir yerleri aramaya başladı.

Rüzgâr'ın ise tek duyduğu karısının özlediği sesi ve o doktorun anonsuydu. "Alo!" dedi heyecanla "Alo Esme cevap ver lütfen!" telefon aniden kapandı. Kulağına ulaşan dııt, dııt sesleriyle tekrar aynı karanlığa çekildi ruhu. Birkaç saniye onun sesini duymuş, dünyası aydınlanmıştı ve şimdi her şey tekrar karanlığa kaymıştı. Elindeki telefonla parmaklarını saçlarına gömmüş, sinirle olduğu yerde dönüyordu. Bir ileri bir geri yürüyordu kızgınlıkla. Canı yanan bir aslan gibi nereye saldıracağını şaşırıyordu. Ölmemişti. Yaşıyordu. Sesini duymuştu. Hatta Cem bile duymuştu. Elindeki telefonu kaldırıp sinirle yere fırlatacaktı ki, Cem'in sesiyle donup kaldı. "Ağabey yapma, o telefonda numara var." Bakışlarını eline çevirip, telefona son umu duymuş gibi baktı.

Canım önünde elleri cebinde dışarıya bakıyordu. Görmüyordu. Ne manzarayı ne de başka bir şeyi göremiyordu! Seneler sonra duyduğu o ses kulaklarında tekrar edip duruyordu. *"Başkalarının telefonu karıştırılmaz küçükhanım."* Hastanede ne arıyordu? O çocuk kimdi? Belli ki o çocuk, onun telefonunu kurcalamış olmalıydı! Yoksa ona küçükhanım demezdi. Onun çocuğu olamazdı. Yani Esme hâlâ onunla evliyken başkasından çocuk yapmazdı. Yapmazdı değil mi? Olanlardan sonra ona karşı hâlâ nefret hissediyorsa, sırf intikam için başkasına gidebilir miydi? Yok gitmezdi. Onun Esme'si kimseye gitmezdi. Birkaç saniyede usul susul, bir sürü hazımsız soru yağdı benliğine.

Arkasından kapı açılıp kapandı. Ayak sesleri ona doğru yaklaşırken Rüzgâr kapı çalmadan gelenin kim olduğunu tahmin ettiği için arkasını döndü. Cem önünde durdu. "Ağabey hastaneyi bulduk, sinyal de en son oradan gelmiş..." Rüzgâr derhal masasının yanına gidip çevik bir

Alien

hareketle ayaklı askıdaki ceketini alarak bir hışımla üzerine geçirdi. "Hadi hemen gidelim." dedi heyecanla. Cem ona bakarak, "Ağabey hastane burada değil." Rüzgâr'ın kaşları çatıldı. Çenesi sinirle kasıldı.

"Nerede peki? Lanet olasıca hastane neredeyse oraya gidelim! Oyalama beni hemen gidelim işte..."

"Kıbrıs'ta!"

Rüzgâr olduğu yerde kısa bir an duraladı. Başını yana devirip şaşkınca Cem'e bakıyordu. Sıkıntıyla kuruyan dudaklarını yalayıp "Lanet olsun, bunca zaman orada mıymış? Kaç defa oraya gittim. Kaç defa aynı şehirde olmuşum onunla haberim yok! Cem bu zamana kadar nasıl bulamadı bu adamlar onu? Hani arama ağı genişletilmişti? Hani sadece burası değil, her yere elleri ulaşıyordu?" Ofisin içinde bağırarak konuşuyordu sinirle.

"Ağabey sen de biliyorsun. Raporları sen gördün! Adamları tek tek kendi elinle sen seçtin. Biz bilemezdik onun orada olduğunu! Türkiye'yi alt üst ettik. Sigortalı işe girse anlardık. Bankalarda ismi hiç geçmiyor, hastanelerde de kaydı bulunamadı. Bizim elimiz sadece Türkiye'yi taramadı! Elimiz erdiği kadarıyla yurtdışını da taradık... Belli ki Esme kendi adına hiçbir işlem yaptırmıyor." Gözlerini devirip "Ya da..."

Rüzgâr ona ciddi bir adım atıp "Ya da ne Cem?"

"Biliyorsun ağabey!"

"Bilmiyorum Cem, artık ben hiçbir şey bilmiyorum."

Cem bakışlarını kaçırıp, elindeki kâğıtla oyalanarak "Arkasında güçlü birileri var, ona sahip çıkan!"

Rüzgâr duyduklarına sinirden güldü. Parmaklarını sıkıntıyla saçlarında gezdirdi kısa bir an, sonra da elini sinirle savurarak, "Ne saçmalıyorsun Cem, kim olabilir?" diye katı bir tınıda bağırdı.

"Ağabey parası yok, iş bulması lazım ve o henüz üniversiteyi bile bitirmedi! İllaki sigortalı işe girmesi lazımdı! Biliyorsun yasalar kesin artık, sigortasız işçi çalıştırmak yasak! Sonra, yanında üzerindekinden başka kıyafeti ve parası yoktu." Elini cebine koyup omuzlarını esneterek "Hasta olsa bilirdik. Başına bir şey gelse anlardık. O da yok!" Söyleyeceğinin sıkıntısıyla biraz çekinikçe boğazını temizledi. "Hatta o malum yerleri bile aradık, her yere resmini dağıttık. Allah korusun ama yine de ellerine düşerse diye o da yok... Kötü yola da düşmediğine göre! Geriye bir tek arkasında güçlü birilerinin olduğu fikri kalıyor! Bizim izlerimizi yok edecek yanlış yönlendirecek kişiler..."

Rüzgâr dikkatle Cem'e bakıyordu. Bunları o da düşünüyordu. Kaç defa kayıp haberleriyle karakollara dökülüp, elleri boş dönmüşlerdi. Kaç defa yüreği atmayı keserek morglara taşınmıştı. Korkarak gidip, içi rahatlayarak dönmüştü. Kayıp da olsa, ölmediğini bilmek içini

Alien

rahatlatıyordu. Ölüye bir gün, kayba her gün ağlanıyor deniliyordu ya, bu söz o kadar doğruydu ki!

Rüzgâr arkasını dönüp camdan dışarı bakmaya başladı. Gözleri camda gezerken bir tur çevirip, derin bir iç gerdi. Omuzları aldığı derin nefesle yükselirken, "Cem sen işleri hallet ben Kıbrıs'a geçiyorum. Oradaki iş yaptığımız otellerin birinde kalırım, birisini ayarla bana." diye keskin bir emir verdi.

Müjde Aklanoğlu

36.Bölüm

Elindeki kalemi bir sağa bir sola çevirerek not defterinin üzerinde gezdiriyordu. Uzun parmaklarının arasına sıkıştırdığı kalemi oynatırken; bakışları son birkaç gündür olduğu gibi yine, o sonsuz kuyulara dalıp kaybolmuştu.

"Size de söylediğim gibi bu izinleri biraz etkileyecek... Herkese aynı anda izin verme şansımız kalmayacak." Savaş geriye yaslanıp dirseğini koltuğuna dayayarak genç kadına baktı.

"Esme iyi misin?"

Esme dalgın başını masadan kaldırıp, bakışlarını sesin geldiği yere çevirip, başını sağa hafifçe eğdi. İçi boş bakışları patronuyla kesişince "Buyurun Savaş Bey?" dedi yine dalgınlıkla.

"İyi misin dedim. Anlattığım hiçbir şeyi dinlemedin! Neredeyse not da tutmadığına eminim!" Esme üzgünce bakışlarını elindeki kaleme, karalanmış not defterine çevirdi. "Üzgünüm Savaş Bey, ben farkında değildim." Kendini toparlamaya çalıştı.

Savaş elini sivri çenesinde gezdirerek sıvazladı. "Senin bir sorunun var kaç gündür, hep dalgınsın! Sorun işle ilgiliyse..."

Esme kafasını sallayarak patronuna baktı. Kırmızı dudakları isteksizce aralanıp usulca kıpırdadı. "Aslında ben de sizinle bu konuyu konuşacaktım bugün, bu konunun açıldığı çok iyi oldu efendim."

Savaş öne yaklaşıp elini masaya koydu. Sivri yüzünde bulunan iri gözlerini genç kadına çevirerek dikkatini ona yöneltti.

"Hangi mesele Esme? Sorun ne?"

Esme bakışlarını elindeki kaleme çevirdi. Kalemin kapağını çıkarıp tekrar takarken, "Biliyorsunuz durumları! Belki babanız size bahsetmiştir! Ben babanızla konuştum, eğer sizin için de sorun arz etmezse ben babanızın yanında işe başlayacağım Antalya'ya gideceğim."

Genç adam şaşkınca baktı. "Neden?" dedi, elini hafifçe kırarmış şakaklarında gezdirip kısa bir an. "Ben mi sana karşı bir hata yaptım? Sen fikrini açıkça beyan edince, sana karşı mesafeli olmaya özen gösterdim. Diğer konuya gelirsek... Tamam, başlarda yadırgadım, acaba babam üniversite bile okumamış, bu işte hiçbir tecrübesi olmayan birini özel asistan olarak neden yanıma veriyor diye ama siz işleri öyle güzel idare ediyorsunuz ki birçok üniversite okumuş kişiden daha çok tecrübelisiniz bu konuda."

Esme ellerini masaya koyup derin bir nefes aldı. "Sorun bu değil efendim, sorun benim özelim!" Başını hafif yana kırdı. "Size anlatamayacağım şeyler var." Savaş geriye yaslandı. "Babamla senin aran-

Alien

daki sır gibi sakladığınız şu mesele." Esme ona şaşkınca açılmış kahveleriyle baktı. "Biliyor musunuz?"

Genç adamın dudakları gerildi. "Hayır. Bu konuya vakıf değilim ama babamın bana yaptığı uyarılarına sorgulamadan uyuyorum! Senin adına hiçbir işlem yapılmıyor... Özelin de buna dâhil. Ne yapılırsa yapılsın şirket adına yapılıyor." Parmaklarını masada ritmik olarak tıngırdatarak, "Sadece senin birilerinden kaçtığını biliyorum ama konu hakkında ne babamın ağzından ne de Berfin'in ağzından laf alamadım. Ağızlarını bıçak açmıyor sadece senin kardeşimin okul arkadaşı olduğun o kadar... Aslında istesem bu konuyu anında çözerim lâkin sana saygım olduğu için kurcalamıyorum, bu senin özelin, babam da sana güvenmese böyle bir şey yapmazdı zaten." Gözlerini genç kadınınkiyle buluşturdu.

Esme elindeki kalemi çekiştirip duruyordu. Sıkılıyordu. Bu insanların iyi niyetini istismar etmek istemiyordu. "Bunu fark ettiğinizi bilmiyordum, üzgünüm. Ben sizi zor durumda bırakmak istemiyorum."

Savaş'ın yüzünde anlayışlı bir tebessüm belirirken, "Eğer bana anlatmak istersen dinlerim, bak sana yapığım teklifin hâlâ arkasındayım... Eğer teklifimden..."

Esme başını dikleştirip gözlerini gözlerine ciddiyetle odaklayarak, şu ana kadar söylemediği şeyi genç adama usulca açıklayıcı bir biçimde söyledi. Ne de olsa artık saklamanın da bir anlamı da yoktu.

"Ben zaten evliyim Savaş Bey... Bu dediğiniz imkânsız bir şey."

"Na... Nasıl?" Genç adamın gözleri şaşkınlıkla irileşirken, masadaki eli aniden kasılarak durdu. O anki donukluğu gözle görülecek derecede netti. Dudaklarının kenarları gerildi. "Bunu bana daha önce neden söylemedin... Hem sen yoksa eşinden mi kaçıyorsun?"

Esme belli belirsiz başını oynattı. "Aslında size söylemek istemedim. Lâkin evli olduğumu... Kiminle evli olduğum bilinsin istemedim, yani bu zaman kadar... Madem buralara kadar geldi konu bu mesele size açıkça söylemek istedim. Daha önce söylemediğim için kusura bakmayın. Bunun sebebi zaten ondan saklanmamdı."

"Teklifimi üzerinde evlilik olduğun içi mi reddettin yani? Gördüğüm kadarıyla senelerdir ayrısınız! Sen babamın yanında 3seneyi aşkındır çalışıyorsun... Eee, benimle de burada neredeyse dört aydır çalışıyorsun ve ben bunu hiç fark etmedim!"

Esme elindeki kalemi masaya bırakıp geriye çekildi. Ufak burnunu havaya kaldırdı. "Bunu babanız biliyordu bu kadar dikkat zaten bunun içindi. Ve ayrıca hâlâ kocamı sevdiğim için, onunla boşansak bile başkasıyla evlenmem söz konusu dahi olamazdı. Keza size de dediğim gibi, ben bu konuları kapattım. Özür dilerim size istemeden de olsa böyle bir umut verdiysem eğer... Bilmeden böyle bir düşünceye kapılmanıza sebep olduysam kendimi asla affetmem!" Başını üzgünce ma-

saya eğdi. "Özür dilerim, ben kendimi size elimden geldiği şekilde ifade etmeye çalıştım, gerçekleri anlatmadan."

Savaş masadaki elini hareket ettirerek ne kadar kırılsa da bunu belli etmedi. "Yok, sen gayet güzel ifade ettin kendini de ben hayallere kapıldım kendimce." Genç adam kafasını sallayarak, "Ayrıca bu kadar kişisel bir soruya cevap verdiğin için teşekkür ederim. Ben zannettim ki evlilikten korkuyorsun, ondan reddediyorsun beni... ısrarım ondandı. Hem sen bana karşı hep mesafeliydin anlamayan benim... Affedersin, asıl ben özür dilerim tekrar."

Katiyen hiç tepki göstermedi. Esme ne de sesini çıkardı genç adamın dediklerine. Sadece sessizce dinledi. "Kararınız hangi yönde, ayrılmama izin veriyor musunuz?" Bakışlarını genç adama çevirip gülmekten dolayı hafifçe kırışmış göz çevrelerinde gezdirdi. Savaş Bey iyi adamdı. Tıpkı babası Ali Rıza Bey gibi... Ona dürüstçe evlenme teklif etmişti. Henüz onunla dört aydır çalışıyorlardı ama şu ana kadar ters bir hareketini ya da kötü bir davranışını hiç görmemişti. Hiçbir zaman çalışan ve patron sınırından çıkmamış, onu asla zor durumda bırakmamıştı. Ondan önce babası Ali Rıza Bey vardı. Berfin'in babası, arkadaşının sayesinde bugün kimseye yakalanmadan buralarda durabilmişlerdi. Ona neler yaşadığını anlattığında yaşlı adam onu himayesine almış ve gerçek bir baba gibi onu koruyup kollamıştı. Ona minnettardı. Rüzgâr'ın onu deli gibi arattığını biliyordu, hatta bir keresinde tam yakalanıyordu. Ama Ali Rıza Bey kızının elinden alınmasına göz yummamıştı. Onu saklamış, hep kamufle etmişti. Ona kızını borçluydu.

"Tamam, Esme Hanım istediğiniz zaman işten ayrılabilirsiniz, sizin üzülmenizi istemem." Elini masadan çekip koltuğunu geriye iterek ayağa kalktı. Ceketinin önünü iliklerken, az önceki konuşmadan uzaklaşmak için ciddileşti. "Ama şimdi yeni bir iş çıktı. İşlerini alacağımız şirketle bir görüşme yapacağız, bunları sonra görüşelim olur mu?"

Esme de kafasını sallayıp ayağa kalktı. Masada duran not defterini alıp laptopunu kapatırken, "Bu şirket hakkında bir bilgiye sahip değilim henüz, biliyorsunuz dün yoktum ben!" diye sordu.

"Önemli değil, zaten daha yeni görüşmeye başlayacağız, bana dün ulaşıp acil bir görüşme talep ettiler. Aslına bakarsan büyük bir şirket, ben de anlamadım bu kadar acil görüşme sebepleri ne olabilir diye. Açıkçası merak ediyorum. Sen yanımda olup not al yeter, gerisini Mevlit Bey ve Kerem Bey halleder. Diğerleri de işleri toparlar zaten sen ne de olsa bugün gidiyorsun şirketten."

Savaş gülerek ona baktı." Sizin gibi tertipli bir asistanı kaybettiğim için üzüleceğim." Esme tebessümle etti. "Üzülmeyin Savaş Bey yerime geçecek kişi benden daha yetenekli, onunla sabah görüştüm." Adam ona gözlerini esrarlıca devirip bakınca, "Babanızın emriyle efendim, o

Alien

kişiyi babanız ayarladı size." Savaş beyaz dişlerini göstererek sırıttı. "Yani hâlâ bana güvenmiyor desene? Ben de artık beni takip etmeyi bıraktığını sanmıştım!"

Esme kaşlarını kaldırarak, "Kesinlikle değil! Sadece ne kadar emekliye ayrılsa da aklı hâlâ işlerde, babanızı bilirsiniz. Yoksa size güveni tam bunu siz de biliyorsunuz! Ben tüm işi babanızdan öğrendim, beni o yetiştirdi. Tabii ne kadar bu işi yapabilsem de bunun için okulunu bitirmiş iyi eğitim almış birisi kadar olamam. Hâlâ anlamadığım çok şey vardı. Size bu iş için okumuş biri daha iyi yarar sağlar, bundan da eminim."

"Kendine haksızlık ediyorsun!"

"Hayır. Gerçekçi oluyorum efendim... Sırf babanızı üzmemek için kaç defa açığımı kapattınız bunu biliyorum, başkası olsa beni bin kere kovardı. Sırf babası istiyor diye yanında tutmazdı. Onun sekreteriydim, sizin asistanınız oldum. Asistanlık ve sekreterlik çok farklı ve ben biraz bocaladım sanırım..."

"Siz de hiç yılmadan azmedip gayret ettiniz. Öğrenmeye hevesli ve özveriliydiniz. Yeri geldi size sert bile davrandım, bu da boşa atılacak bir şey değildir. Herkes benim sinirli hâlimi çekmezdi." Kapıya uzatıp toplantı odasının pirinç tokmaklı kapı kulpunu tuttu. Yavaşça çevirip açtı. Esme'ye nezaketen önden geçmesi için yol verdi. Esme kapıdan içeri girip büyük uzun ve geniş şekilde dizayn edilmiş toplantı masasına yaklaştı. Elindekileri masaya bırakınca, önce masanın düzenini kontrol etti. Sonra da kalem ve not defterlerinin tam olduğundan emin oldu. Onların arkasından diğer çalışanlar toplantı odasına girerken Savaş Bey yerine oturdu. Esme içeceklerin yerinde olup olmadığına bakarken Savaş son anda aklına gelen şeyle elini masaya vurdu.

"Esme ben dosyanın fotokopisini çektirmeyi unuttum, acele olunca..." diye tedirgince söylendi. Esme patronuna tebessümle yaklaştı. "Ben hallederim efendim şimdi, gelmelerine ne kadar var?"

Genç adam sandalyesinde geriye doğru kaykılıp "Yarım saatten fazla." Bu zamanda halledilmeyecek bir şey değildi. "Ben onları yetiştirim o vakte kadar. Başka bir şeye ihtiyacınız var mı?"

"Yok, her şey benim açımdan mükemmel zaten." Genç adam dosyayı uzattı. "Bak sen dün burada olsaydın bu iş çoktan yapılmış olurdu. Tek sorun da ortadan kalmış olurdu böylece. Sensizlikte en çok bu rahatlığı özleyeceğim, ben sana demeden işleri hallediyordun." Esme dosyayı alıp toplantı odasından çıkmak için yöneldi.

Esme dosyaları çoğaltıp işi bittiğinde toplantı odasına doğru hızla yürümeye başladı. Sandığından biraz daha uzun sürmüştü çoğaltmak ama onlar gelmeden yetiştirebilmişti. Odanın kapısına gelince, hafifçe tıklatıp içeri girdi. Bakışları hâlâ elindeki dosyanın üzerindeyken, "Affedersiniz Savaş Bey biraz geç kaldım ama hallettim sonunda." Erken

gelecekleri aklının ucundan bile geçmedi. Başını kaldırıp güzel yüzündeki tebessümüyle patronuna bakınca, olduğu yerde donup kaldı. Gözleri gördüğü kişilerle irileşirken, vücudundan canı çekildi. Elindeki dosyalar parmaklarının arasından yağ gibi kayıp yere saçıldı.

Toplantı salonundaki onca kişi şimdi ona bakıyordu. Nefesi kesilip yutkunurken korkuyla, bakışlarını gördüğü kişilerden zor da olsa kaçırıp yere eğildi. Kesif bir korkuyla titreyen elleriyle dosyaları toparlarken, nefes almak için çabalıyordu. Gördüklerinin rüya olduğunu, hatta kâbus gördüğünü düşünmek istiyordu. Derin derin nefes almaya çalışıyordu. "Sakin ol Esme, burada sadece o yok! Bir sürü kişi var kendine gel, bozuntuya verme, Allah'ım bacaklarım tutmuyor. Lanet olsun neler oluyor?"

Rüzgâr yaklaşık beş dakikadır Savaş'la iş konuşmaya çalışıyordu. Lâkin ne mümkün! Gözü duvardaki saate bilmem kaçıncı kez kayıyordu. Neredeydi? Kaç dakika olmuştu ama hâlâ ortalarda yoktu! Oysa onu göreceği için saniyeler bile saat gibi geliyordu.

Bir ses bir insanı bu kadar mı dağıtırdı? Kulaklarındaki tüm sesler silinmiş, bir tek onun melodik sesi arda kalmıştı. Başını dosyalara eğmiş, o güzelim saçları yüzüne doğru şelale misali akmıştı. Geciktiği için özür diliyordu özlem duyduğu tatlı dili. Değişmişti. Eski Esme değildi karşısındaki kadın! Aynı Esme ama farklı olmuştu: Kilo alıp vücut hatları daha kadınsı olmuştu. Üzerine giydiği siyah dar kalem diz üzerinde biten eteği, üzerine giydiği ipek beyaz gömleği ve takımının ceketiyle, şimdi yaşından daha olgun duruyordu. Saçları uzamış, dalgalı fön yapmıştı. Mağrur gözleri, gözleriyle karşılaşınca yutkundu. Elinde olmadan kaşlarını çatıp çenesini sıktı. Onun irileşmiş gözlerini nasıl da özlemişti.

Esme kendini toplamaya çalışırken, aynı anda yerlere saçılmış dosyaları da bir araya toparlamaya çalışıyordu. Bakışlarıyla karşılaşmıştı. Özlem duyduğu kara bakışlarla kuşanmıştı. Rüyalarını istila eden bakışlarla ve ona şimdi sert ve kızgın bakan kara gözlerle. Oysa asıl kızması gereken oyken, sert bakan gene oydu. Elinde toparlağı dosyalarla kolunun arasına alıp döşüne bastırdı. Savaş Bey'in yanına geçerek yanındaki sandalyeyi çekti. Başını kaldırıp karşısına bakmaya korkuyordu. Gözleri kısa bir an ondan kaçarken Cem'le karşılaştı. Cem ona tebessüm ederek ağabey özlemiyle bakınca, gözlerini ondan da çekti. Onlara bakmak olanları hatırlamasını sağlıyordu.

Bacaklarındaki güç çekip gitmişti. Şimdi düşüp bayılacaktı. Sandalyeyi usulca oturdu. Oturmasaydı yere kapaklanması an meselesiydi. Ellerindeki titremeyi durdurmak için, dosyayı sıkıca kavrıyordu. Savaş onun yüzündeki değişimi fark edince, "Esme iyi misin, rengin gitti? Neyin var?" diye ihtiyatla sordu. Rengi mi gitmişti (!) O kalbinin hâlâ nasıl attığından şüpheliydi! Ya da zaten atmayı kesmişti. Başını kaldı-

Alien

rıp genç adama çevirerek, zorlama bir tebessümle boğazını temizledi. "İyiyim efendim." dedi fakat çatallaşan sesi iyi olmadığını zaten ele veriyordu.

Karşısında duruyordu. Hani bunca zamandan sonra, hiçbir şey olmamış gibi karşı karşıya oturuyorlardı. Başını kaldırsa kara gözlerini görecek kadar yakında duruyordu. Nasıl bulmuştu onu? Kalbi öyle hızlı atıyordu ki, odadaki herkesin duymasından çekiniyordu.

Yüreğine tuhaf bir his gelip yaslandı. Hem ölesiye korkuyla çarpıyor, hem de deli gibi özlemle seviniyordu. Seneler sonra onu görüyordu ve kokusu... Lanet kokusu şimdiden genzini yakarak içine doldurmaya başlamıştı. Kulaklarına kadar yanıyordu bedeni... Oysa odada kaç kişi vardı ve o bir tek onun kokusunu algılıyordu. Onun o yakıcı kızgın bakışlarını üzerinde hissedince, ensesinde bir ürperme olup vücudunu bir soğukluk kapladı gözle görülür şekilde titredi. Cesareti kırıldı. Korktu. Vakurca tuttuğu başını kaldırmaya cesaret edemiyordu. Önündeki laptopuna uzanıp açtı. Gözlerini bir an olsun masanın üzerinden çekmedi.

Bilakis bakarsa biliyordu tutamazdı kendini ağlar, kollarına atıp doyasıya sarılırdı. Sandalyesinde biraz geriye çekilip başını biraz daha aşağı indirdi. Daha fazla dayanamayacaktı. Onun karşında sürekli olarak ona baktığını hissediyordu.

Rüzgâr gözlerini bir an olsun onun üzerinden ayırmadan, eli çenesinde geriye doğru yaslanmış ona bakıyordu. Cem, Savaş'la konuşuyor, Rüzgâr da karısını izliyordu. Başını kaldırıp gözlerine bakması için bekledi. Kaldırmadı o güzel başını, bakmadı o hurma güzeli gözleriyle. Renginin uçtuğunun hatta beyazladığının farkındaydı. Bu da çok normaldi. Şimdi onu kollarına alıp sarılmak için neler vermezdi. Her şey aynıydı ama onun üzerinde sanki farklı bir olgunluk vardı. Dört yıl ondan neleri almıştı? Eski Esme olsaydı, onu gördüğü an yıkardı burayı... Böyle olgunlukla karşısına geçip oturamaz, bir şey olmamış gibi davranmazdı.

Ne çok özlemişti o gözlerini görmeyi ama hâlâ inatla direniyordu bakmamak adına o güzelim gözleriyle. Şimdi her şeyi, herkesi unutup tutup kolundan alıp götürmek istiyordu. Sıkıca sarılıp varlığını hissetmek, kokusunu içine doyasıya çekmek istiyordu.

"Efendim, ben notları aldım, çıkabilir miyim?"

Savaş onun solan yüzünü süzdü kısa bir an. Kaşlarını çatarak ona doğru sokuldu. "İyi olduğundan emin misin?"

Esme ona zoraki bir tebessüm sundu. "Elbette iyiyim efendim. Sadece biraz temiz havaya ihtiyacım var."

"Tamam. Çıkabilirsin."

Esme ellerini masaya dayayıp sandalyesini geriye doğru itti. Yerinden kalkıp masadaki eşyalarını toparlayarak aldı.

Müjde Aklanoğlu

"İyi günler. Kolay gelsin."

Titreyen eliyle kapıyı açıp, oradan ayrıldı ve birkaç kapı ileri odasına yöneldi. Öyle hızlı adım atıyordu ki topuk sesleri boş koridorda yankılanıyordu. Odasına geçince eşyalarını masasına bıraktı. Elinin birini beline koyup, diğeriyle alnını ovalarken odanın içinde dolanıp duruyordu. Düşünmeye, beynini toplamaya çalışıyordu. Buradan hemen gitmesi lazımdı. Pelin'i öğrenmiş olabilir miydi? Allah'ım, inşallah öğrenmemiştir. Ama öğrenseydi kızını elinden alırdı. Köşedeki dolaba gidip önünde duran çantasını eline aldı. Arkasını döndüğünde onun sesiyle olduğu yerde donup kaldı.

"Bir yere mi gidiyorsun?"

Esme'nin bakışları onun gözleriyle buluşunca canı çekildi. Kulağında onun sert sesi yankılanıyordu. Tüm ruhu bedenini zorlarcasına çırpınırken, sık aldığı nefesler yüzünden göğsü hızla inip kalkıyordu. Orada, karşısındaydı. Elleri ceplerinde, çelik kadar sert bakışları üzerinde, kapı ağzında belirir belirmez bildik bir özlemle ona bakıyordu. Oysa onca zaman hiç geçmemiş gibi aynı duruyordu karşısında. Sadece biraz zaman hatasıyla olgunlaşarak... Bakışlarıyla, duruşuyla aynıydı. Hiç mi değişmezdi bir insan, hep öyle aynı mı kalırdı?

Rüzgâr kısacık bir adım attı. Keza özlemle tutuklu kalmış gözleri şimdi ona bakıyordu. Tıpkı bıraktığı gibi ürkekti bakışları, bulmayı umduğu gibi de kırılgan. O çok sevdiği güneşi kıskandıran gülüşü yok olmuştu dudaklarının kıyılarından, yüz hatları hayal kırıklığıyla buruktu. Kırgın bakışları, şaşkınlıktan donakalan vücuduyla karşısında yüzüne amaçsızca, ifadesiz durmaya çalışarak bakıyordu. Dillerine düşmüyordu kelimeler ikisi de kesif bir kırgınlıkla konuşulmuyordu... Sözcükler vardı ama sesleri yoktu. Onların bakışları çakıştığı an kuracakları tüm cümleler, kelimeler uçup gitti dillerinden.

Esme elindeki çantasını sıkıca kavrayarak omuzlarını dikleştirdi. Başını geriye atıp saçlarını savururken, o inatçı fındık burunu hava diktatörce kaldırdı. Sesinin titrememesini sağlayarak, "Yanlış odaya geldiniz efendim, Savaş Bey'in odası karşı tarafta!"

Resmi bir ifadeyle konuşmuştu. Ne sandıysa! Rüzgâr ona doğru kendinden emin bir adım atınca, elinde olmadan bir adım geriledi. Sonra ne yaptığını fark edince, yerinde kalmaya zorladı kendini. İnşallah bu bacaklar onu taşırdı.

Rüzgâr kafasını hafif yana kırıp ağırlığını bacağının birisine verdi. Kasılmış dudakları, ateş saçan gözleriyle sessizliği ilk bozan o oldu.

"Hayır. Doğru yere geldim. Dört senedir durmaksızın aradığım ve sonunda bulduğum yere."

Esme'nin duyduğu şeyle göğsüne bir ağrı saplandı. Titreyen elini göğsündeki ağrıyan yere usulca götürdü. Uzun parmakları beyaz ipek gömleğini sıkıca kavradı; sanki aşk ve nefret göğsünde savaşa girmiş

Alien

çarpışıyor ve birbirini hunharca parçalıyordu. Gözlerini sık sık kırpıştırıp arkasında yaşlar dolan yaşları geriye ittirmeye çalıştı. Onun gözlerine özlemle bakınca, içine ılık bir his aktı ve göğsündeki savaşı kaybettiğini anladı. Ona hâlâ ilk günkü gibi delicesine âşıktı. Odadaki sessizlik gergin elektriklerle ortada asılı kaldı. Elle tutulur hale geldi. Esme, kederin gark olduğu derin bir iç çekip "Lütfen..." dedi, bu dudaklarından öyle içten dökülmüştü ki, sanki sessiz bir haykırış gibi.

Rüzgâr omuzlarını gerdi. Onun yüzündeki ifade, içinde hissettiği her şeyin zor olacağını gösteriyordu. Buna boyun eğerek derin bir iç çekti. "Seni asla incitmek istemedim, o gün ne duyduğunu bilmiyorum ama ne duyduysan hepsinin bir açıklaması vardı. Tabii sen çekip gitmeseydin, beni dinleseydin."

Esme'nin eli ağrımaya başlayınca, bakışlarını aşağı eğip elindeki çantasına baktı. Onu öyle sıkıyordu ki parmak boğumları dahi beyazlamıştı. Canının acıdığını fark bile edememişti. Buradan çıkmalıydı. Gitmeliydi ama nereye gideceğini bilmiyordu. Zihnindeki güzel anılarını ve ona dair hatırladığı neyi varsa uzaklaştırmaya çalıştı. Bir hüzün bulutu bu düşündüğü şeyle etrafını sarıp sarmalarken, kara bulutlar üzerine çöktü. Öne doğru bir adım attı. "Benim gitmem lazım." dedi düşünmeden acelecice.

Rüzgâr da ona doğru bir adım atıp bu çabasının önünü kapadı. "Sen zaten hiçbir açıklama yapmadan, dört yıl önce gittin ve ben dört yıl, bu açıklamanın olacağı gün için bekledim. Bunu bir daha yapmana izin vereceğimi nereden çıkardın?" Sesi kat'i derecede sert ve ödün vermezdi, soğuktu.

"Rüzgâr..."

İsmi, gururu geride bırakıp dudaklarından haykırış gibi seneler sonra ilk kez döküldü.

Rüzgâr onun ağzından ismini duyunca, sanki cennetten müjde gönderilmiş gibi canlandı. Sert dudakları çarpıkça kenara kıvrılıp "Demek adımı hâlâ hatırlıyorsun karıcığım?" dedi sitem eden bir tonda. Yüzü: ne kadar çeşitli ifadeler içerse de, sesi keskin ve kırgındı. O; bir ahmaktı! Hatta ahmaktan da öte...! Kaslarının gerginleştiğini ve sinirlerinin uç noktaya getiren düşüncelerin tehlikesini fark etti. Geçenki gibi olmayacaktı. Sağduyusunu ele aldı. Hata şansı yoktu!

Esme iradesizce gözlerini gülünç bir biçimde kaygıyla kırpıştırıp yaşlarını geri yollamaya çalışırken, "Lütfen, bırak beni gideyim. Senin...?" Genç adam cebindeki elini çıkardı. Katı bir tutumla yukarı kaldırıp, işaret parmağını sallayarak onu susturdu. Sıktığı dişlerinin arasından, "Sakın... Sakın bana seni bırakmamı söyleme! Sakın!" derken kelimeler keskin bıçaklar gibi hedefini buldu.

Bir anda onun sertleşen yüzüyle aklı başına kâfi derecede hızlı geldi. O Rüzgâr'dı! Kızını elinden alabilirdi. Esme saçlarını omzunun

üzerinde geriye savurdu. "Pekâlâ, ne istiyorsun?" dedi kendinden emin bir duruşla. Rüzgâr hiç tereddütsüz sabitçe gözlerine baktı.

"Seni...!"

"Bu asla olmayacak... O bir kerelik yaptığım aptallığım, senelerime mal oldu. Bir daha aynı hatayı tekrarlamam... Üzerinden seneler devrildi ve ben seni unuttum..." Sözcükler dilinden derin boşluklar bırakarak tereddütle dökülmüştü.

Rüzgâr ona çapkınca gülüşüyle yaklaştı. "Bundan emin misin?" derken sesindeki özlem odada yalınca yankılandı. Esme onun yaklaşmasıyla ısısını teninde hissedip ürkerek bir adımla geriledi. Boğazını sıkmaktan canı acırken yutkundu. Cızırtılı çıkan sesiyle, "Eminim." dedi. Rüzgâr kaşının birini havaya kaldırıp uzun kirpiklerinin arasından koyu karalıklarını imayla devirdi. "O zaman ben yaklaştıkça, sen neden geriliyorsun?" Esme kendine baktı. Bunu yaptığının farkında değildi. Ellerini göğsünün altında bağlayıp dudaklarını alayla kıvırdı.

"Farkında değildim ve bu bir şeyi ifade etmez. Belki senden korkuyorumdur, senin gibi acımasız, gaddar, intikam düşkünü bir adamdan çekiniyorumdur..." diye çıkıştı.

Rüzgâr ona doğru yiğitçe bir adım daha atıp, aradaki mesafeyi iyice kapadı. "Korksaydın... Korksaydın böyle bakmazdın. Ben senin her bakışını tanıyorum." Gözlerini onun üzerinde fütursuzca gezdirdi. Her baktığı yerde müspetçe yakıcı izler bırakıyordu, ateş saçan özlem yüklü bakışları bedenini kuşatarak kavuruyordu. Sanki... Sanki bakarak sevişiyordu. Yakıcı ve gaddardı... Bakışlarının yapacağı etkinin bilincindeydi.

Mücadeleye devam edip ipleri eline aldı. "Senin her yerini, her hareketini senin kadar iyi biliyorum. Kızdığında suratının aldığı ifadeyi, sevindiğinde gözlerinin içinde yanan meşale ateşini, ağladığında ıslanan kirpiklerinin arasından bakan can kırıklarını..." Çapkınca sırıttı. "Zevk aldığında ayağına giren krampını tanıyorum."

Esme yutkundu. Yanakları yanmaya başlayınca kendine kızıp dişlerini sıktı. Bunu düşününce içinde, hoyrat bir boşluk oluştu. Yumuşamayacaktı. Onun söyledikleriyle dağılıp yumuşamayacaktı. İyi de Allah'ım, bu nasıl mümkün olacaktı, o böyle karşısında tüm yakışıklılığıyla endamı arz ederken, hoppa yüreği ona karşı nasıl hüküm koyacaktı? Rüzgâr ona ne vaat ederse karşı koyacaktı. Hayır hayır, umutsuzluğa kapılmayacaktı.

"Sana nasıl bakıyorum? Boş bakışlarla mı? Çünkü sana karşı içimde kocaman bir boşluk var. Hak etmeyenlerin kapatıldığı boşluk." Rüzgâr'ın bakışları gözlerinden ayrılmadı. Kafası hafif yukarı doğru esnerken, kaşları da alayla yukarı kalktı. Dilini damağına vurarak şaklatıp "Cık" sesi eşiğinde "Eskiden nasıl bakıyorsan hâlâ öyle bakıyorsun, aksine şimdi gözlerinin içindeki ben daha çok büyümüş. Hercai

Alien

bakışların olgunlaşmış..."dedi dudakları buruk bir mutlulukla yukarı kıvrılırken. "Aşkla!" dedi buğulu bir sesle. Bu ses genç kadının kulağına sinsice uzanınca, kalbine sıcacık bir şeyler akmaya başladı. Kalbi yağ olup erirken, gelgeç aklıyla kollarına atlamamak için ellerini sıktı.

"Hiç de öyle bakmıyorum." Alayla ince sesini imayla yayıp istikrarsız gözlerini ifadesizce süzdü. "Aşkmış! Öyle bir şey kalmadı." dedi gözleri ağır bir suç işlemiş küçük çocuklar gibi irileşirken. "Buraya neden geldin?" Sesi uyarıcı bir hâl aldı. "Gerçek sebebin ne Rüzgâr? Kalan işini tamamlamak için mi, yoksa beni mahvetmek için mi? Emin ol sen önceki Esme'yi öldürdün ve intikam alacağın kişi artık yok... Amacın yarım kalan intikamını almaksa, buna asla müsaade etmem, ben artık eski ben değilim." İradesindeki dargın delik onu derhal alarma geçirdi.

"Görüyorum... Sen değişmişsin... Olgunlaşmışsın, eski Esme'm olsaydın şimdiye kafamda bir şeyler kırmıştın."

"Alayı kes. Bana Esme'm demekten vazgeç! Ben senin Esme'n değilim... Ve lütfen buradan git, seni görmeye tahammülüm yok." Öne doğru hırçın bir adım atıp, kapıya doğru öfkesi burnundan taşarken hareketlendi. "Hatta sen kal... Ben gideyim." Rüzgâr onu kolundan tutup kendine usulca çekti. Tutuşu narin olsa da parmakları onun naif teninde kıskaç misali güçlüydü. Başını aşağı eğip süzgün gözlerini onun nefis saçlarına odaklayarak, "Senin bir anlık yanlış anlaman yüzünden, dört yılımız gitti. Ömrümden ise emin ol katbekat daha fazlası... Sen gittin, nefesim, hayatım, her şeyim seninle gitti." dediğinde Esme, onun ılıcak nefesinin saçlarına vurmasıyla içini saran ısıya savaş açtı. Bununla başa çıkacak gücü, kendinde bulamıyordu.

Gardım düşürmeyecekti. Hele kulağına nameler dizilir gibi ulaşan harlı sözlerle... Şimdi gözlerini kapamamak için kendiyle mücadele ediyordu. Tek bir dokunuş bu kadar mı perişan ediyordu kendini? Tek bir cümlesiyle kollarına atlamaya gönüllüydü hercai yüreği. İkisinin de hiçbir hücresi unutmamıştı dokunuşlarının sıcaklığını, hasretin yoğunluğunu, aşk sarmalamıştı tenleri, sevda kuşatmıştı yine yüreklerini. Gözlerinden sonra tenleri buluşmuştu teniyle ve dokunuşunu yaydığı arsız çekimi hissettikçe, içinde ona doğru özlemle çekiliyordu. Kolunu silkeleyerek elinden kurtardı derhal ama yerinden kıpırdayamadı. Tuttuğu yerde hâlâ sıcak temasının ılıcak izlerini taşıyordu.

"Sen benim hayatımdın ve acımadan bunu elimden aldın, şimdi hayatımı geri istiyorum."

Esme geriye usulca dönüp karşısında mutemet bir kararlılıkla durdu. Masum bakışları yağmur yüklü bulutlar gibiydi. Sisli kara bulutların ardından görünen imkânsız dağlar gibi bulanık, "Sana güvendim." Sağ omzunu çocukça silkti. "Bak elimde kalan kocaman can kırıkları, parçalanmış ruhum... Senin yüzünden kendimden nefret ettim. Yaptı-

ğın her şeyi sineye çektiğim için, benimle kedinin fareyle oynar gibi oynamana izin verdiğim için... Sana hiç kızmadım." İşaret parmağını durağan bir savruluşla döşüne tuttu. "Ben kendime kızdım, oyun yaşımı geçmeme rağmen kendimi evcilik oyununa kaptırdığım için. Bir kere yaptığım hatayı tekrar etmeyeceğim... Ben senin elindeki intikam oyuncağın olmayacağım... Değilim... Kendimi senin insafına bırakıp sevmeyen bir adamın oyuncağı olmam."

Rüzgâr'ın dingin bakışları süzüldü. İçini karamsarlık sararken, "Seni sevmediği nasıl düşünürsün? Ben sana deli gibi âşığım. Tamam, diyelim dilimden dökülen sözlere inandın, pekâlâ gözlerimden geçen bakışlara da mı inanmadın? Nasıl bakıyordum sana hatırla. Nefret eder gibi mi?"

Esme gizemli bir kahkaha atıp isteksizce güldü. Zoraki gülüşü bahtsız gözlerinde kederle dondu. "Hatırlarsan kendin haykırarak söyledin... Gözlerim yaşardı şimdi. Çok iyi oynuyorsun! Senden iyi tiyatrocu olurdu... Oscar'lıksın." Dişlerinin arasından tıslayarak iğrenir gibi tısladı. *"Ondan nefret ediyorum, onunla işim bittiğinde aşkımdan mum gibi eriyecek"* dedin. Bak Allah'ın işine, ne tesadüf ki ben de bunu duydum ama mum gibi erimedim." Başını kontrolcü yanıyla dikleştirdi. "Bak gördüğün gibi yerli yerindeyim, insan yalan bir aşk için ölmüyormuş, biraz acı çekip gerçeği görmeye alışıyormuş." Saçlarını eliyle kenara çekip sesi kısılırken cansızca mırıldandı. Onun yaptığı bu dalgınca hareketle, Rüzgâr'ın burnuna onun o özlem duyduğu kokusunu getirdi. Genzini yakarak nazlıca içeri sızdırıp nüfuz etti. Bir anlığına gözlerini kapayıp kokusunu içine derince huşuyla soludu.

Yanında yumruk yaptığı tereddütlü ellerini kaldırıp, o çok özlediği saçlara usulcacık uzattı. Gözlerini saçlarına kaydırıp elini üzerinde gezdirirken ihtiyatla, teninin altında onun yabani orkide kokan ipek gibi saçlarını hazla hissetti. Ona doğru buram buram hasret kokan özlemi yayılırken, büyük bir ihtiyaçla o güzelim saçları burnuna götürmemek için kendiyle savaşıyordu. Boğazını sıkmaktan kalınlaşmış, derinden gelen munis sesiyle "Ama beni hâlâ seviyorsun, bunu gözlerinde görebiliyorum." dedi kendine güvenen bir tonda.

Esme bir adım gerileyerek saçlarını onun temasından esefle kaçırmaya çalıştı. Elini saçında hissettiği her an dizginlediği direnci biraz daha kırılıyordu. Ona karşı acizliği arttıkça artıyordu karşısında itaatkâr biri oluveriyor buna da inatla karşı duruyordu. Lâkin bakışlarını ondan çekmeyip hırsla göz temasını kesmeden kafasını salladı. Dudakları kuruduğundan onunla konuşmakta zorlanıyordu. Gözlerinin aksine dili zehrini kusup "Seni sevmiyorum." dediğinde bu sözler havada asılı kalırken, ortamda derin bir sessizlik oluşturdu. Kendine bile inanamıyordu. O sözcük nasıl dökülmüştü dilinden? Daha dudaklarından döküldüğü an içine kor alevler savrulup pişman oldu. Sesi o kadar duru, o

Alien

kadar duygusuz çıkmıştı ki, bir an bu ses kendinden mi çıktı diye şüpheyle düşündü. Rüzgâr yutkundu bu sözler üzerine, öyle ki kalbine paslı bir hançer saplandı. Boğazına bir yumru otururken, karnına yumruk yemiş gibi bir adım geriledi. Onun saçındaki eli cansızca yanına düşüp yumruk oldu. Parmaklarını canını yakasıya sıkıyordu. Solgun bakışları karısının bakışlarıyla karşılaşınca, dudaklarını zorlukla yukarı doğru kıvırıp kırıkça tebessüm etmeye zorladı kendini.

"O zaman benden nefret ediyorsun. İlk başlarda olduğu gibi!" dedi sesi gözlerinin içi gibi yakıcıydı.

Esme'nin içine alev topları gibi yağsa da bakışları, yine de inatla kafasını sallayarak "Etmiyorum." dedi sesi çatallaşmış cızırtılı çıkmasına rağmen, derin bir nefes alıp "Senden ne nefret ediyorum ne de seni seviyorum!" Kurumuş dudaklarını yalayıp içindeki hararetı söndürmeyi diledi. Yaktığı ateş yanar dağ misali patlamaya hazırdı içinde. Dilinin ucuna gelen isyanlarını engelleyerek, "İçim sana karşı kupkuru, taş gibi, çöl gibi... Sana karşı artık hiçbir duygu ibaresi taşımıyor yüreğim..." Genç adamın gözleri ona üzgünce göz ucuyla baktı, sonra da bakışlarını uzaklaştırdı. Esme onun canını yakmaya devam etti.

"Sen yaktığın köprülerle, yollarımızı ateşe verirken içinde bizi de yaktın. Ardında kopkoyu toz bulutları bırakarak bitirdin yok ettin. Yalancı rüzgârlarla küllerimizi umutsuzluğun ummanına savurdun." Rüzgâr'ın kaşları çatıldı duyduklarıyla. Sesi hem titrek hem de derinden geldi. "Keşke benden nefret ettiğini söyleseydin! Ben buna bile razıydım, nefret aşkın ikiz kardeşi gibidir, en azından içinde bir yerim var derdim. Duygusu nefret bile olsa kalbinde olmak isterdim." Bitmişti. Dağ gibi adam birkaç sözle un ufak olmuş dağılmıştı. Kalbi sanki atmıyor nefes alamıyordu. Dilinden yine döküldü kırıkça...

"Keşke..."

Esme'nin kontrolünü yitirdiği zaman, her şeyi boş verdiği an tam da o zamandı. Duygularının kaybedip öfkesine esir olup dişlerini sıkarak tıslayıp sesinin sakin çıkamadığı zaman. "Sakın!" diyerek öfkesini kusmasının başladığı an. "Sakın bir daha bana keşkelerle başlayan cümleler kurayım deme. İntikam hayalleri kurarken, acımadan planlarına devam ederken bunların olacağını biliyordun. Bizi düşünmeyip hiç tereddütsüz intikam hayallerine dalarken, bizi nelerin beklediğini en iyi sen düşünmüş olmalıydın! Beni yakıp yıkıp yok ederken, kendine âşık edip alay ederken kaybettin sen keşke deme şansını! Neyin pişmanlığı sendeki? Alamadığının yarım kalmış intikamının mı? Vazgeçemediğin öfkenin mi?"

Gözbebeklerinde dolu dolu yaşlarla parlarken, ağlamak için gözlerini kırpıştırdı. "Niye düştün peşime? Tam ben kabullenmiş, yeniden sensiz bir hayata başlamışken, hayatıma ne hakla tekrar girmeye çalışıyorsun? Bana söylediğin her sözle içime paslı hançerler misali tekrar

tekrar yaralar açarken... Ne arıyorsun karşımda şimdi, hiçbir şey olmamış gibi yüzüme bakıyor ve 'keşke' diyorsun? Kalkıp bir de karşıma çıkıyor, elini kolunu sallaya sallaya ben geldim, seninim diyorsun! Buna izin vereceğimi nasıl düşünüyorsun? Eskiye döneceğime nasıl inanırsın?"

Hırçın bir şekilde kendini kaybederken Esme, yanaklarının ıslandığını fark edemedi. Tıpkı şu anda Rüzgâr'ın dolan gözleri gibi. Rüzgâr ona ürkekçe yaklaşınca, Esme elini kaldırıp yanaklarını kurulayarak, "O kadar aptalım ki bazen kendimle yalnız kalınca, durup düşünüyorum, ben ne yaptım da bu kadar büyük azapla cezalandırıldım diye... Cevabı yok! Bulamıyorum... Öyle öfkeliydim ki gözüm hiçbir şey görmedi. Ne yaptığımı fark ettiğimde artık çok geçti. Gitmiştim senden ama şimdi diyorum, kalıp keşke o yüzünün ortasına okkalı bir yumruk savursaydım. Pişman mıyım gittiğim için! Hayır, asla, daha önce kaçmadığım için pişmanım..."

"Esme o sözleri sadece ağabeyinin canını yakmak için söylemiştim, senin duyup üzüleceğini hatta terk edeceğini düşünemedim. Lanet olsun, bunu ben yaptım kendi dilimle fakat isteyerek söylemedim. O duyduklarının hiçbiri..." Elini saçlarına gömüp sıkınca çekti. "Zaten hemen pişman olup kendime kızdım, yalan bile olsa seni sevmediğimi söylemek beni en az aldığım intikam gibi aşağıladı. Keşke olmasaydı."

Esme derin kederli bir nefes aldı. "Beni söylediğin sözler yaralamadı ki asıl bunları düşünmen... Şimdi bunca yıl nasıl yaşadıysan, gene öyle yaşamaya devam et, bırak beni. Sana inanmıyorum! Hataydı... Zaten daha ilk günden başlaması büyük bir hataydı. Başımız iyi değildi ki sonumuz iyi olsun." Nasihatlerinin nasıl tesir ettiğini anlamak ister gibi: "Uzak dur." dedi. Kelimesi kelimesine aklında kalmış olan onca sözlerden sonra, hakikaten daha fazla yakıp hırpalayacak bir şey kalmış mıydı? Şimdi bir de usanmadan, üzgün gibi, gardım delercesine müteessir konuşuyordu. Bunu bugün bile anlamış değilken, nasıl bu kadar arsızca ondan şans bekliyordu? Başını dikleştirdi. Derince iç gerdi. "Seninle gelmeyeceğim, eğer buraya onun için geldiysen... Ne yaparsan yap, nereden bakarsan bak... Bizim önümüz yok, sonumuz da. Çıkmaz sokaklarda sıkışıp kalmışız... Biz imkânsızlıktan, gözyaşlarından, mutsuzluktan ötesine gidemiyoruz. Bak ne kadar çırpınırsak o kadar batıyoruz. Senin nefretin hiç bitmeyecek ve beni yapmadığım bir şey için cezalandırman. Sana güvenmiyorum. Bitti, anla artık."

Düşünmeden konuştu. Aklı, kalbi diline engel olamadı. "Seni hiçbir zaman affetmeyeceğim. Asla!" dedi fısıltı gibi, artık bitmişti. Takati kesilmişti. Bir anda söyleyeceği ne varsa dili ondan önce her şeyi ortaya dökmüştü. İçi öyle rahatlamıştı ki şimdi, senelerce üzerinde yük olup kalan, kambur gibi taşıdığı ne varsa boşalmıştı. Hafiflemişti.

Rüzgâr'ın omuzları çökmüştü duyduklarıyla. Ne çok yaralar açmıştı bilmeden sevdiği kadının kalbine? Nasıl telafi edecekti tüm bunları yüreğinde? Lâkin yapacaktı. Çekip vursa kılı kıpırdamazdı. Çetin bir savaşa, gözlerini kırpmadan atılacaktı. O kadar lafın arasından, ondan bu lafı duyunca, eğdiği başını kaldırdı. Kararıp ruhsuzlukla dolan bakışları tekrar ışıldamaya başladı. Kocaman karanlığın içinde, mum tanesi misali titrekçe yayan ışığı büyüdü, kor alevler sardı etrafını. Esme onun gözlerindeki ışığı görünce derin derin nefes almaya başladı. Allah'ım, gözlerindeki deli yağmurlar şimdi fırtına çıkarıp boşalmaya başlayacaktı. Rüzgâr ona usulca sokulup gözlerini gözlerine mıhlayarak duygu yüklü sesiyle mırıldandı. "Sakın beni affetme sevgilim." Üzgün bakışlarını yüzünde gezdirip, ona doğru ılık nefesini soluyarak, "Çünkü affetmek unutmak demektir... Senin beni unutman demek; zaten benim ölmem demektir..."

Esme elinin tersiyle gözyaşlarını silip birkaç adım geriledi. Onun üzerinde kurduğu hükümdarlıktan sıyrıldı. Başını dikleştirip omuzlarını kaldırdı. Gözleri ağlayamadığı için kızarmış, sinirden yanakları kasılıyordu. Sözlerine devam etme konusunda tereddütlüydü. "Çok geç artık. Bunları konuşmanın hiçbir anlamı yok." Başını yana eğip bakışlarını odada gezdirdi. Birkaç saniye, sadece birkaç saniye sessizlik oluştu içeride.

"Biz diye bir şey yok, kalmadı. Görmüyor musun, üzerinden geçen onca zaman içimdeki ateşi küllendirdi? Artık geriye cılız bir ateş kaldı, o da yakmıyor, kanayan yaranın ardından kalan iz gibi, sadece hatırlatıyor maziyi. Neden tekrar hayatımı alt üst ediyorsun? Hani dedin ya affetme diye..." Başını salladı. "Affettim seni, yeter ki git hayatımdan." Oysa ona olan küskünlüğü, nefreti bir türlü geçmek bilmiyordu. Bu anlayışsızlığa hayret eder gibi bir jest yaptı, dudaklarını büzdü. Fakat doğrusu ne demek istediğini anlamamıştı. Seviyorum diyordu ama sevmiyordu! Yaptığına pişman oluyor, bir kaçamak arıyordu. Ya da? Aklı karışıyordu.

Rüzgâr'ın öne doğru adım atıyordu ki bir ses duyuldu. "Esme, ben de seni arıyordum!" Esme başını yana kırıp kocasının kafasından göremediği patronuna baktı. Savaş ve Cem kapının girişinde dikiliyorlardı. Savaş, Rüzgâr'a tuhafça baktıktan sonra bakışlarını tekrar Esme'ye çevirdi.

"Bir sorun mu var?"

Esme kafasını sallayarak, "Yok efendim. Rüzgâr Bey bana bir şey soruyordu. Zaten konu da kapandı!"

Savaş'ın kaşları çatıldı. Rüzgâr genç adama öyle bir baktı ki adam gözlerini kaçırmak zorunda kaldı. Cem adamın arkasından ağabeyine hafifçe başını salladı. Savaş, Esme'ye bakıp "Yemeğe çıkıyoruz, sen de

bizimle geliyorsun, onu haber veriyim demiştim. İmzaları orada atacağız." diye kesin bir emir verdi.

Esme elindeki çantasını daha da sıkı kavrayarak, "Ama? Ama... Savaş Bey ben gelmesem, biliyorsunuz ben gidecektim!"

Savaş kafasını sallayarak onaylamadığını belli etti. "Geliyorsun. Not alacaksın, zaten yarın ayrılmıyor muydun? Gidene kadar işleri toparlarsın işte." Cansız itirazlarının önü kapandı.

Rüzgâr bakışlarını karısına çevirdi. Kaşlarını öyle bir çatmıştı ki kara gözleri, üzerine düşen gölgelerden görünmüyordu. "Bir yere mi gidiyorsunuz?" dedi, sesi sinirden kalınlaşmıştı.

Esme ona aldırmadı. "Savaş Bey sizinle görüşebilir miyiz?" Bakışlarını Rüzgâr'la Cem'in üzerin gezdirdi. "Özel!" diye belirtti.

Rüzgâr, Cem'e bakınca genç adam atılıp "Savaş Bey şu anlaşmanın satır arasında hâlâ bir sonuca varamadık onu bir konuşalım. Biz bu konuyu konuşurken yardımcınız da hazırlanır... Bizim yemek sonrasında işimiz daha var."

Savaş genç kadına bakıp "Sonra konuşsak bunu, olur mu?"

Esme "hayır" der gibi kafasını sallamasına rağmen, Cem, Savaş'ın dikkatini kendine çekip ilgisini üzerine almış konuşuyordu. Esme dişlerini sinirle sıkarken, bakışları kocasına döndürdü. Elini kaldırmış parmağını şakağında perdeleyip gezdirerek sırıtıyordu. Onun böyle umursamazca lakayt tavrı, onun sinirinin daha da çoğalmasını sağladı. Savaş konuşması bitince genç kadına baktı. "Hadi Esme, sen de hazırlan beş dakika sonra çıkarız."

Esme güzel yüzünde irice açılmış şaşkın bakışlarıyla "Ama? Ben?" Savaş ona aldırmadan odanın girişinden uzaklaştı. Cem'in ona söylediklerini can kulağıyla dinliyordu. Onlar giderken ve Rüzgâr ona havai bir tezatla yaklaşırken, Esme'nin gözleri yabanileşerek hırçınca parladı.

"Eğer kaçarsan seni bulurum... Seni bir kere buldum kaybedemem." Biraz daha yaklaşıp uyarıcı bakışlarını iyice yaklaştırdı. "Bu sefer seninle konuşmam... Seni omzuma attığım gibi götürürüm karıcığım." Başını yana devirdi, gözleri ışıldarken kafasını hafifçe salladı. "Bunu ister misin? Sen benimsin!" Esme ona gözlerini kısarak bakınca devam etti: "Ben de öyle düşünmüştüm."

Elini cebinden çıkarıp Cem'in peşinden Savaş'ın odasına doğru yürümeye başladı. Esme sinirden kasılmış olduğu yerde dondu.

Masaya oturduklarından beri birkaç dakika olmasına rağmen Esme'ye seneler gibi gelmişti. Şirketten onların kaldığı otele gelene kadar stresten dudaklarını dişlemişti ve şimdi fena hâlde acıyordu. Ellerini kucağında birleştirip sabırsız bakışları ortalıkta dolaşıyor. Zaman durmuyor aynı yerinde donmuyordu. Söyledikleri hâlâ aklına geldikçe ağlamak istiyordu.

Alien

"Bu o, değil mi?"

Esme bakışlarını otelin restoranından çekip, genç adama baktı. Savaş sandalyesinde geriye yaslanmış, elinin birisi her zamanki gibi masanın üzerinde tıkırdıyordu. Gözleri merakla sorduğu sorunun cevabını bekliyordu. Esme başını masaya eğip kafasını salladı.

"Anlamıştım zaten, toplantı boyunca sana özlemle bakmasından ve senin ardından toplantıyı hiçbir şey söylemeden terk etmesinden."

Esme bakışlarını masadan kaldırdı. "Sizi böyle bir duruma düşürmek istemezdim, gerçekten üzgünüm." Savaş ona doğru yaklaştı. "Kendini suçlama, bilemezdin, haberin dahi yoktu. Aslında şüphelendiğimi anlayınca Cem, yani kardeşiymiş, bana her şeyi anlattı." Esme'nin gözleri irileşirken, "Her şeyi?" diye hantalca mırıldandı. Elini masanın üzerine koydu.

Savaş bakışlarını yılların tecrübesiyle devirdi. "Sizin bu zamana kadar bir yanlış anlama yüzünden ayrı kaldığınızdan bahsetti. Detaylara girmedi ama bunu ne kadar istemesem de sizin birbirinize bakışlarınızı gördükten sonra onun ricasını kabul ettim."

Esme'nin kaşları çatıldı. Masada bulunan bıçağı eline alıp dalgınca oynamaya başladı. "Nasıl yani? Bana oyun mu oynadınız buraya gelmem için? Bunu mu söylemeye çalışıyorsunuz?"

Savaş uzanıp masadaki elini tuttu. Bu ani olan olay karşısında genç kadın şaşkındı. Esme'nin bakışları eline kaydı. "Bak hemen kızma, hem senin hem de bizim şirket için!" Esme kafasını geriye doğru çekince, "Teklifleri başlarda oyun için bile olsa gerçekten düşünmeye değerdi ve ciddi bir hal aldı. Cem açık görüşlü ve mert biri, oyun oynamadan lafı dolandırmadan derdini anlattı. Sonra da gerçekten iş yapmayı düşününce, bu işin olabileceğini dile getirdi. Şartları gayet açık ve misyonları belli... Sence şirketimiz bu darboğazdayken bir şansı hak etmiyor mu? Ben bunu kendim için değil, biliyorsun babam hâlâ işçi fazlamız olmasına rağmen işçilerin çıkarılmasına karşı ve bu da bizi daha çok zorluyor, darboğazdan çıkamıyoruz. Bu şekilde en azından onların geleceği garanti altında olacak..."

Esme kafasını salladı. "Tamam. Buna Ali Rıza amca için katlanabilirim sanırım ama fazla kalmam, işleri konuştuğunuz sürece burada kalır sonra ayrılırım." Savaş ellerini avucunun içine alıp minnetle sıkarken Esme ona içten bir gülümseme bahşetti.

"Öhö öhö... Hoş geldiniz."

Başını çevirip omuzlarının üzerine yıkınca, karşında onun çelik kadar sert bakışlarını ve kasılan çenesinin hareketlerini gördü, donup kaldı. Neden o kadar sert bakıyor derken, onun bakışları uyarıcı bir şekilde masaya kaydı. Esme de bakışlarını masaya çevirdiğinde, ellerinin Savaş'ın elinde durduğunu fark etti. Usulca ellerini çekip kucağına koydu. Bakışlarını onun yakıcı gözlerinden çekip yan tarafa çevirdi. Bu

sefer de Cem ona yeşil gözleriyle, bahar gibi bakıyordu. Elinde olmadan ona tebessüm etti. Sonra da ne yaptığını fark edip gözlerini masaya çevirdi.

"Hoş bulduk." dedi Savaş ayağa kalkarken.

Esme yerinden kalkmadı. Cem yanına otururken Rüzgâr tam karşısına oturdu. Cem, Savaş'la konuşurken Esme masaya sabitlediği bakışlarıyla kıpırtısız duruyordu. Rüzgâr'ın düz bakışları her zamanki gibi yine ateş saçarak üzerindeydi. Bu adam her fırsat bulduğunda ona bakmaktan hiç çekinmiyordu. Arsız yakışıklı yüzünü onun gözlerinin içine sokuyordu. O güzel yüz karşısındaydı. Ve şu anda tek istediği: Önündeki bardağı alıp kafasına fırlatmaktı ve dikkatini dağıtmak için neler vermezdi.

Yerinde huzursuzca kıpırdanınca genç adamın dudakları belli belirsiz bir hoşnutlukla yukarı kıvrıldı. Bakışlarının onu etkilediğini ve rahatsız ettiğini biliyordu. Onun hâlâ bakışlarından etkilenmesi hoşuna gitmiş, tatlı bir haz almıştı. Yanındaki adam konuşmaya başlayınca, gözleri soğudu, içindeki ateş çekildi. Buz gibi bakışlarını Savaş'a yöneltti. Dişlerini yine sıkmaya başladı. Soğukkanlılıkla sorularına cevap verdi. Adam da ona karşı mesafesini anlayıp ondan ziyade Cem'le konuşmayı yeğliyordu.

"Senin yüzünden dört senedir ne çekiyorum biliyor musun?"

Esme kafasını yan tarafa çevirip kaşlarını çattı. O, sözünü bitirince yüzüne baktı; gözlerinin üzerine düşen saçları bir baş işaretiyle silkeleyerek: "Neden bahsediyorsun sen?" Yüzünde anlamadığını belli eden bir ifadeyle Cem'e bakarken, o elindeki menüyü aldırmaz bakışlarıyla süzüp "Sen gittin, ben bittim." dediğinde Esme'nin kaşları daha da çatılıp alnı kırışıklarla doldu. "Sen ne diyorsun Cem?" Cem gözlerini devirip başını ona doğru hafifçe eğdi. "Tam dört sene eski Rüzgâr'dan daha beter bir yaratıkla yaşayan benim, hem de senin yanlış anlaman yüzünden. Bu cezayı ben hak etmedim..." Kafasını sallayarak masumane bir şekilde söylediklerini tasdikledi. Esme ona kahvelerini kızgınca devirdi. Soğuk burnunu dikleştirdi. "Hah!" dedi yapmacık bir gülüşle. "Yanlış anlaşılmaymış, yeme beni Cem, sen bari yapma. Zaten sana da en az onun kadar kızgınım. En az sen de onun kadar suçlusun, kapa o koca çeneni de arada kaynama."

Hepsi yemek siparişini verirken Esme sadece su isteyip önüne döndü. Rüzgâr yanlarından ayrılmak için hareketlenen garsonu parmaklarını yukarı kaldırıp yanına çağırdı. Ona doğru eğilen garsona bir şeyler deyip eliyle çekilmesini işaret etti. Esme bu zaman zarfında bakışlarını ondan uzak tutmaya çalıştı. Fakat bunda biraz zorlandı. Ondan gene etkilenmek, hükmü altına girmekten esefle kaçındı.

"Sen çekip gitmeseydin sonuna kadar dinleseydin, gerçekleri duyardın." Esme sakinliğini koruyamayıp dişlerinin arasından tısladı.

"Eğer kafanda bir şeylerin kırılmasını istemiyorsan Cem, kapa o lanet çeneni ben de size dayanabileyim." Herhalde bir şaşkınlık ve dalgınlık saniyesi geçirmiş olacak ki, birdenbire ona baktı. Fakat Esme daha atik davrandı ve bakışlarını kaçırdı.

Cem'in gözleri önce irileşti. Sonra dudakları memnun bir ifadeyle yukarı doğru kıvrılıp gözleri ışıldadı. Esme onun bu dengesiz tavrına dudak bükerken "Değişmemene sevindim Esme... İşte benim kardeşim gibi konuştun tekrar." dedi göğsünü şişirerek.

Esme kafasını aniden önüne çevirip derin derin soluk aldı. Gözlerini birkaç saniye kapayıp sakinleşmeye çalıştı. Kendini kapana kısılmış kuş gibi hissediyordu. Bu da aynı onun yanında dura dura ona benzemişti. Cem aldırmadan konuşmasına aynı sakinlikle devam etti: "Dinle tatlım, ağabeyimle aranızda olanlar beni ilgilendirmiyor ama sizi üzgün görmek beni ilgilendiriyor."

"O zaman neden bu konuyu kapamıyorsun, yoksa ben de ağzımı açıp..." Başını sallayıp yanaklarını şişirerek nefesini dışarı bıkkınca saldı. Cem onun artık çileden çıkmak üzere olduğunu sakinleşmesine izin vermediğini anlayıp çarpıkça sırıttı. Eğer hâlâ aynı Esme'yse kesin sinirlenince dilini tutmayacak, içini dışını boşaltacaktı ve öfkesi apansız sönecekti. Böylece içi rahatlayınca daha sağlıklı düşünebilecekti. Cem ona doğru yaklaşınca Esme kızarak "Cem..." dedi uyarıcı sinyaller yollayarak. Allah'ım ona komplo kurmuşlardı ve anıları hatırlatıp nefretini zehirliyorlardı. Cem elini dudaklarına götürüp başparmağıyla işaret parmağını birleştirip ağzına fermuar çekiyormuş gibi yaptı.

Garson yanlarına servis arabasıyla geldiğinde Önce erkeklerin yemek servislerini yaptı, sonra Esme'nin önüne servis tabağını koydu. Esme garsona bakıp "Ben sipariş vermedim, yanlışlık olmuş." dedi zoraki bir buruklukla tebessüm ederek. Garson koluna koyduğu beyaz servis peçetesini düzeltip elini saat yönünde çevirerek şarap bardağına doldurdu. Geriye çekilip "Size eşiniz sipariş verdi efendim." dedi. Esme o benim eşim değil diyecekti ki dilini tuttu. Onun da istediği buydu zaten. Garsona bakıp "Kaldırır mısınız, yemeyeceğim." dedi. Karşısındaki adam geriye yaslanıp parmaklarını dudağının üzerine koymuş, pişmiş kelle gibi sırıtıyordu. Garson servis arabasını tutarak, "Emir büyük yerden efendim, üzgünüm alamam." dedi ve arabayı iterek yanlarından ayrıldı. Esme elini masaya dayayıp sandalyesini geriye itti. Ayağa kalktı.

Savaş ona bakınca "Lavaboya gideceğim." dedi kısaca. Çantasını da masanın üzerinden alarak, lavaboların olduğu yere yöneldi. Arkasında onun bakışlarını hissedebiliyordu. Kesin kaçmasından korkuyordu odun. Lavaboya kapıyı çarparak girdiğinde elindeki çantayı tezgâha fırlattı. Sinirle elini saçlarına sokup, dişlerinin arasından hiddetiyle tıslarcasına bağırdı. "Ahhhhhhhh!" Ayağını da öfkeyle yere vurmayı

ihmal etmedi. Çantasına yaklaşıp arkadaki fermuarlı gözünü açtı. İçinden telefonunu çıkardı. Kreşi araması lazımdı.

"Alo merhaba ben Esme, Pelin'in annesi!"

Karşı tarafta birkaç saniye duraksama olduktan sonra, "Evet tanıdım, nasılsınız Esme Hanım?"

"İyiyim Şermin Hanım, ben şey için aramıştım..." Elini çantasına götürüp oyalanırken, "Bugün Pelin'i erken alacağım ve biz kızımla tatile çıkıyoruz, onu haber vermek istemiştim. Gelince konuşacak vaktim olmayabilir, siz müdüre hanımla görüşür müsünüz?"

Şermin biraz tedirgince, "Bir sorun yoktur umarım Esme Hanım ?"diye sordu.

"Yok, Şermin Hanım, sizi önden arayıp bilgilendirmek istedim. Dediğim gibi ani olan bir plan... sorun yok! Siz Pelin'i hazır tutun ben gelip alırım birkaç saate içinde."

"Elbette Esme Hanım, ben hallederim."

"Tamam, gelince konuşuruz. Şimdi kapamam lazım teşekkür ederim Şermin."

"Önemli değil... İyi günler."

Esme telefonu kulağından çekip dudağına götürüp düşüncelice vurmaya başladı. Gözleri amaçsızca aynaya sabitlenmişti. Kızı erken alıp eve geçmeyi düşünüyordu. Ufak bir valiz de hazırlardı. Nasılsa arabası da vardı artık, onları bulmaları daha imkânsız olurdu. Onu kimseye vermeyecekti. Tek varlığı, ona ait olan tek şeyini kızını vermeyecekti.

"Yine benden kaçmanın planları mı yapıyorsun karıcığım?"

Duyduğu sesle irkilen Esme, tezgâha dayadığı ellerini geri çekti. Başını kaldırıp aynadan arkasındaki kocasına baktı. Ellerini cebine koymuş, aynadaki keskin bakışları gözlerine kilitlenmişti. Ne kadardır oradaydı? Acaba telefon konuşmasını duymuş muydu? Kalbi korkuyla havalandı. Duysaydı içeri dalıp bağırıp, çağırırdı. Belli ki duymamıştı. Elindeki cep telefonunu kırasıya sıkıyordu.

"Burası kadınlar tuvaleti, yanlış geldin." dedi soğuk çıkan sesiyle

Yüzünde bu konun hiç de umurunda olmadığını belirten bir ifadeyle Rüzgâr, aheste adımlarla ona doğru yaklaştı. Gözünün ucuyla içeriye bakındı, kimsecikler yoktu. Bir de cırlayan bir kadını çekemezdi. Karşısında durunca bir elini cebinden çıkardı.

"Bu kadar derinden ne düşünüyorsun merak ettim? Ha, kaçmayı planlıyorsan, buna asla müsaade etmeyeceğimi biliyorsun." derken birbirlerine bakakaldılar. Esme'nin kalbi korkudan küt küt atmaya başladığında, adam birkaç saniyelik duraksamanın ardından konuşmasına kaldığı yerden devam etti: "Esme... bırak da iki olgun insan gibi konuşalım, aramızdaki mesele böyle kaçıp kovalamacayla konuşulmayacak kadar hassas." Bir adım daha yaklaştı. "Bu konuşma eninde

sonunda olacak. Senden vazgeçmem, bunu hâlâ anlayamadıysan ben de söyleyerek anlatmaya çalışırım. Konuşup, çözülmeyecek bir mesele değil aramızdaki, yeter ki sen bir kere dinlemeyi dene!"

"Konuşacak bir şey yok. Sen de bunu anla. Aramızda yaşanmaması gereken bir şey yaşandı ve bitti!" Kalbi artık yerinden çıkacak gibi atıyor ve acıyla büklüm büklüm bükülüyordu. Kendinden nefret ediyordu. Şu anda bile onun gözlerine baktıkça, kendinden geçmeye başlıyordu. İki defa onu kullanmasına izin vermişti. Kalbini bir kere daha yıkıp parçalamasına müsaade etmeyecekti. Gözünü onun üzerinde gezdirdi. Aşılması imkânsız dağ gibi karşısında heybetlice dikiliyordu. İstediğini bilen bir yüz ifadesiyle sertçe ona bakıyor, onun peşini bırakmayacağını beden diliyle anlatıyordu. Yolundan çekilmeyeceğini anlayınca, dudaklarını zorlama bir alayla yukarı kıvırdı. Gözlerini de kısıp "Kendini vazgeçilmez mi sanıyorsun?" Ona doğru yaklaşıp ellerini omzuna koydu. Rüzgâr onun bu temasıyla bakışlarını onun eline çevirdi kısa bir an. Yutkundu. Esme ona aldırmadan onu geriye ittirdi. Yanından geçmek için açılan mesafeden çıkmaya çalıştı ama o fazla uzaklaşamadan Rüzgâr elini cebinden çıkarıp onu kolundan yakaladı. Esme olduğu yerde, sert tutuşu yüzünden kalakaldı. Rüzgâr usulca eğildi. Ilık nefesi saçlarını havalandırırken Esme'nin saçları onun beyaz gömleğine değiyordu. Kendinden emin sesi genç kadının kulaklarını doldurdu.

"Evet, öyle sanıyorum. Sen benim için nasıl vazgeçilmezsen ben de senin için öyleyim... Sen bensin, biz tekiz unuttun mu?" Tüm itiraz yolunu kesti, işittiğinden emin olmak ister gibi bir tavırla ciddiyetle baktı. Esme başını ona çevirdi ve ona tek silahıyla saldırdı. Alaylı ses tonuyla, "Hah... Sen öyle san. Seni unutmak için neler yaptığımı aklına dahi getiremezsin." derken salladığı palavralarına Rüzgâr, kısık ses tonuyla alayla fısıldadı.

"Başardın mı bari karıcığım?"

Esme onun umursamaz tavrına sinirlendi. Konuşmalarındaki çelişkiyi seziyor ve dalga geçiyordu, bu da genç kadının ensesinde bir ürpermeye sebep oluyordu. Bakışlarını ayaklarına çevirip kısa bir an ne diyeceğini düşündü. Birden başını kaldırıp iktidarı yoğun bir sesle muhalefet yaparak haykırdı. "Seni başka erkeklerle unuttum, her aklıma geldiğinde bir tane buldum." dedi öfkeyle canını almak isteyerek. Ama ne var ki her keskin süzün de, onun elinin altındaki temasıyla titriyordu. Bedeni ona itaat etmiyor, teni onun dokunuşlarına kayıtsız kalamıyordu. Her bir hücresi ayrı ayrı hatırlıyordu dokunuşlarını ve bu da canını sıkıyordu. Rüzgâr kaşlarını kaldırıp kafasını aşağı indirdi. Dudakları kulağına değerken, ılık nefesinin değmesiyle genç kadın gözlerini kapadı. Onun kokusunu derince içine çekti. Lanet kokuyu ne çok özlemişti!

Müjde Aklanoğlu

"Söylediklerin canımı yakmıyor, hiç uğraşma. Çünkü inanmıyorum. Sen benden nefret ederken bile başka bir erkeğe bakmadın, sana güvenim kendimden fazla. Başkasının bedenine değil, gözlerine yanlışlıkla dahi dokunmadığından adım kadar eminim. Bunu yapmazsın."

Lanet adam böyle konuşmasana! Esme gözlerini açıp ona yüzündeki irileşmiş gözleriyle bakınca, "İşte böyle! Bu bakışların olduğu sürece de bu imkânsız olacak." dedi göz göze geldiklerinde.

Önce onun şaşkın yüzünü, sonra da aralanan dolgun kırmızı dudaklarını süzdü. O dudakların tadını özlemişti. Tenindeki baskısını, nazikçe ve hoyratça verdiği karşılıkları tekrar istiyordu. Bakışları onun üzerinde takılı kalırken, kendi dudaklarını bu ihtiyaçla nemlendirdi. "Senin sorunun ne biliyor musun?" Esme kaşlarını çatınca, "Aynı benim gibi sensizlik. Biz bir olmayınca yarım kalıyoruz, neferlerimiz yarım, hayatımız yarım, kalp atışlarımız yarım, eli olan ama gözü olmayan, ayağının biri olmayan beden gibiyiz!"

Esme onun tutarsız sözlerine daha da sinirlendi. Yarımmış. Tabii yarım bırakmak istediği beden kendininki değil onunkiydi. Öfkesi içinde harlanırken, nefreti cehennem ateşlerinde kaynadı. Söylediklerini hâlâ unutamıyordu. *"Onunla işim bittiğinde, mum gibi eriyecek."* Onun sert dudaklarından bakışlarını çekip dişlerinin arasından sinirle söylendi:

"Yapışkan ellerini üzerimden çek seni yalancı düzenbaz... işgüzar herif. Bu sözlerinle beni etkileyeceğini mi sandın?" Rüzgâr omuzlarını sarstı umursamaz bir tavırla, "Hayır, seni sevdiğimi söylemem bile etkilemiyorken, bunların etkileyeceğini sanmıyorum ama en azından içeriye bir yerlere tıkıştırdığın aşkıma, örümcek ağları bağlamadan ulaşmaya çalışıyorum." Tutuşunu sıklaştırdı. "Evet, yapışkanım ve hatırladığım kadarıyla sen de buna bayılıyordun. Belki pislik olabilirim... Hatta tam da ondanım... seni deli gibi sevip gözümden bile kıskanırken kaybettiğim için ahmağın tekiyim! Beni böyle odun olduğum hâlde seviyorsun bunu biliyorum. Sen olmayınca kimsesizim, sahipsizim, yarımım bunu anlamak bu kadar zor mu?"

Esme onun sıcaklığını ve ipek gibi sesini duyunca yumuşadığını anladı. Allahım, neden bu kadar acıyordu yüreği! Hızla kolunu onun tutuşundan kurtarıp geriye bir adım attı. Şimdi çok güçlü olmayı ve onun canını yakmayı ne kadar çok istiyordu.

"Seviyorum... sevgi...? Sence sevgi başladığı gibi bitemez mi?"

Rüzgâr'ın usulca omzunu silkeledi. "Bitmeyecek." demesiyle Esme'nin iyice gerilen sinirleri tavan yaptı. Elini tezgâha dayayıp ona arkasını döndü. Derin derin soluyordu. Hâlâ 'sevgi' diyordu. Bakışlarını tezgâha dikip sakinleşmeye çabaladı. Dişlerini sıkarak eline geçen -otelin süs sabunlarının bulduğu- sepeti aldığı gibi ona doğru savurdu.

Rüzgâr hiç kıpırdamadı. Olduğu yerde kaldı. Üzerine değen rengârenk sabunların yere düşmesini seyretti.

"Seni adi pislik, beni kullandın. İntikam almak için kullandın yetmedi değil mi canımı yakmak? Şimdi de yanıma gelip kalan hırsını almak istiyorsun? Amacın ne? Ne zaman duracaksın? Ben de kardeşin gibi ölünce mi? Buna izin vermeyeceğim. Yanıma yaklaşamayacaksın tekrar, o ateşte bir daha yanmayacağım."

"Beni durduramazsın!" dedi duru bir sesle.

Onun haklı olduğunu biliyordu. Ona hâlâ deli gibi âşıkken bu da çok normaldi. Durduramazdı. Şimdi bile kollarına atlamak istiyordu. Elleri yumruk olurken, ne ara üzerine atladı onu bile bilmiyordu.

"Senin derdin ne, neden yapıyorsun bunları bana? Neden hâlâ peşimdesin? Git buralardan işte, benden sana hayır gelmez, anlamıyor musun?" diye sordu kızgın ve kuşkucu sesiyle. Bir tutam koyu renk saçı alnına gelip, şakaklarına yapıştı kafasını sarstığı için. Kaşından aşağı dudağının kenarına doğru dökülerek yüzünü kısmen kapadı.

Rüzgâr onu kendine çekip vücutlarını birbirine yapıştırdı, iyice kendine yaslayıp sıcaklığına hapsetti. Sakinleşmesi için sıkıca tuttu. Esme arada sıkışıp onun kollarının kıskaç gibi kendini sarmasına sinirlendi. Sıcaklığı tenini esir alırken, düşünemiyordu. Ona bu kadar hasretken, onu hissetmek istemiyordu. Bu mantık dışıydı.

"Çekil üzerimden!" diye araya sıkışan kollarını oynattı. Kolları rahat kalınca elleri yumruk yapıp Rüzgâr'ın omzuna vurmaya başladı tekrar. Geriye doğru itti kımıldatamadı; bir daha vurdu. Öfkesini boşaltmak için tekrar vurdu. Ona ne kadar vurursa, o kadar öfkeleniyordu ve her darbe kendi kalbine iniyordu. Gözleri genç adamın yüzüne kayınca ve onun çarpıkça sırıttığını gördüğü an sinirle tekrar vurdu. Ona yaptıkları için ve peşine düşüp hayatını alt üst ettiği için, kalbine kızını kaybetme korkularını saldığı... Gecesini gündüze çevirdiği için yine vurdu. Onu terk edip sahip çıkmayan ailesine kızdığı ve bu adama âşık olup hâlâ deli gibi sevdiği için... Onun şu andaki dokunuşuyla bile yağ gibi eridiği için kendinden nefret ederken devam etti vurmaya.

Rüzgâr'ın ne kadar onun vuruşlarıyla canı acımasa da onun canının acıyacağını düşündüğü için ellerini bileklerinden yakalayıp, döşünde tek eliyle hapsetti. "Allah'ım, Esme kes şunu!" dedi, sesi kızgın değildi, öfkeli hiç değil... Sadece karısının kızaran beyaz ellerine bakıyor ve zarar gelmesini istemiyordu.

Esme başını kaldırıp sis bulutlarının ardından görünen yakışıklı yüzüne baktı ve o anda onun bu kadar yakışıklı olmasından nefret etti. Kendine kızmaya başladı ona hâlâ böyle ayran budalası gibi baktığı için, şimdi ona sarılıp deli gibi öpmek istediği için debelendi. Gözlerinde durmak bilmeyen yağmurları bu adamın önünde salıverdiği için, onun sıcaklığını teninde hissedip vücudunu ateş bastığı için, ayağını

kaldırıp tekme attı. Ağlamamak için derin bir nefes alınca, göğsü şişip onun sert tenine çarptı. Bunu teninde hissedince de ürperdi. Boğazında dizilip kalan hıçkırıkları onu gafil yakalayıp boşalmaya başladı. Hıçkırıklarının arasında konuşmaya çalışarak, "Se- senden nefret ediyorum." diye kesik kesik fısıldadı. Göğüsleri hızla inip kalkıyor ne kadar uğraşsa da kendini onun bu temasından çekemiyordu.

Rüzgâr onun yüzüne aşkla bakarak "Fakat tam da şu anda ben de seni ne kadar çok sevdiğimi söyleyecektim... Seninkinin aksine, sinirlenince ne kadar tatlı olduğunu, ağlayınca ne kadar huysuz ve çekici olduğunu, heyecanlanınca kalbinin atışının kanımı kaynattığını ve şu andaki gibi bedenimde hissetmenin ne kadar güzel oluğunu söyleyecektim..."

Esme onun söylediği her sözle, maganda kurşunuyla vurulmuş gibi sersemledi. Her kelimeyle biraz daha sakinleşiyordu ve bunu hiç istemiyordu. Başını yana doğru devirip yüzünü yana eğdi.

"Lütfen bırak beni gideyim." Elindeki bileklerini çekmeye çalışarak "Bileklerimi bırak, canım acıyor." diye bağırdı.

Rüzgâr ona doğru yaklaşıp usulca başını eğdi. "Bana bir daha vuracak mısın? Benim canım yanmıyor ama senin güzelim ellerin acıyacak." dedi. Biliyordu ki bileklerini canını yakasıya tutmuyordu, karısı bunu kaçmak için söylüyordu.

Esme başını kaldırıp güzel yüzünü ona çevirdi. Gözleri onun arzuyla kararmış, özlemle parlamış koyuluklarıyla karşılaşınca, nefesini tuttu. Kısa bir an bakıştılar. Rüzgâr bileklerindeki baskısını azalttı ama bırakmadı. Gözlerinin içine bakarak, "Seni incittim mi?" Bileğini başparmağıyla okşamaya başladı. Bu hareketi kan akışını daha da arttırıyor, parmağının altındaki nabız hızlanıyordu. "Canın acıyor mu?" dedi fısıltı gibi sık aldığı soluklarının arasından. Onun teması onu çıldırtmıştı. Yılların özlemi damarlarında kaynarken, ona istediği gibi sarılamamak ne kadar zordu. Aslında şimdi sıkıca ona sarılmayı hatta daha ileri götürmeyi deli gibi istiyordu.

Esme kafasını sallayarak olumsuzca, geriye çekildi. "Bırak." Dudaklarını büküp hıçkırırken Rüzgâr kafasını 'hayır' der gibi sallayınca "Eğer beni bırakmazsan... Peşimi bırakmazsan..." Biraz duraksadı. "Kendimi öldürürüm." dedi apansız bir tehditle gözlerinden yaşlar sicim gibi akarken.

Rüzgâr'ın duyduğu şeyle yüzü sertleşti. Bakışlarındaki ışık kayboldu. Esme'de bunu anlayınca, "Biliyorsun yaparım, hiç tereddüt etmeden. Daha önce de yaptım hatırladın mı? Seni sevmiyorum. Artık seni istemiyorum... Yüzünü görünce midem kalkıyor. Bana yaptıkların aklıma geliyor hep..." Canını yakmak istiyordu ama kendi canı daha çok yanıyordu. Gözlerinin önünde çöktüğünü görmek istiyordu lâkin onun canını ne kadar yakarsa kendi canını da bir o kadar çok yakacaktı,

artık biliyordu. Lanet gururu içinde büyüdükçe, korkuları çığ olup üzerini kapatıyordu. Onun gözlerinden ışık çekildikçe amacına ulaştığını anladı.

"Bana tecavüz eden bir adama âşık olduğum için kendimden nefret ediyorum, şimdi senden ettiğim kadar çok."

Sanki kalbinin üzerine zalim bir hançer saplamıştı apansız. Rüzgâr'ın elleri gevşedi. Bu sözleri kaldıramayan benliğiyle, elleri onun vücudundan aşağı doğru süzüldü ve bıraktı. Cansız bir et parçası gibi yanına düştü. Gözlerinde gördüğü şeyler, hiç emniyet verecek gibi değildi. Sanki canı çekilmiş gibi, nefes almıyor gibi öylece duruyordu.

Dağ gibi adamı bitirmişti. İçini onunla doldurduğu gibi söküp almıştı. Esme onu geriye ittirdi. "Senden nefret ediyorum. Nasıl ki aşklar nefretle başlıyorsa... nefretle de bitebiliyor." Eliyle kendini gösterdi. "Canlı kanıtı burada bak." Tezgâhın üzerindeki çantasına uzanıp çekerek aldı. "Bırak benim peşimi, madem beni sevdiğini söylüyorsun kanıtla... Sevmek vazgeçmek demekmiş derdin hep, kanıtla işte... Vazgeç benden, unut!"

Esme hızla yanından geçip arkasında kocaman bir enkaz bırakarak lavabolardan çıktı. Rüzgâr donup kaldı. Ne kadar mücadele ederse, o kadar yara alıyordu. Madem artık dönüşü yoktu, istemiyordu... Başını sallayarak onun istediğini yapacaktı. Sevmekten vazgeçmese de, ondan vazgeçecekti! Onun için...

Biraz sonra Esme restoranın kapısından içeri sinirle girip masaya yürüdü. Masaya yaklaşıp bakışlarını Savaşa çevirdi. "Savaş Bey, ben gidiyorum, üzgünüm daha fazla kalamayacağım." Savaş yerinden kalkıp onun perişan hâlini, kırmızı gözlerini görünce, "Seni ben bırakırım, iyi gözükmüyorsun." dedi endişeyle. Cem de onunla ayağa kalkmıştı. Bakışları Esme'nin arkasmda gezindi ama ağabeyi yerinde yoktu. Savaş, Cem'e dönüp elini uzatarak, "Her iki taraf adına da hayırlı olur inşallah." dedi. Cem de aynı dilekle başını salladı. Esme'ye bakıp "Ağabeyim nerede?" dedi ihtiyatlı sesiyle. Esme'nin öfkeli gözleriyle karşılaşınca sustu. Hep birlikte çıkışa doğru yöneldiler. Cem, Savaş'la konuşarak detaylar hakkında bilgi alıyordu. Kapıya yaklaştıklarında, Rüzgâr girişte arabasını bekliyordu. Bakmadı onlara, aldırmadı bile. Görmezden geldi. Esme'nin saçları hafif meltemle savrulurken, kenara çekip çaktırmadan ona baktı. Sinirden suratı çelik gibi sertleşmişti gene. Esme'nin gözleri ayrılmadı üzerinden, gizliden gizliye üzgünce süzdü.

Zaten bakmasa bile onu orada dikilirken hissediyordu. İçinden ruhu çekiliyormuş gibi oldu. Bakmıyordu! Ona dönüp bakmıyordu! İstediği olmuştu! Ondan sonunda vazgeçmişti! İyi de neden hâlâ canı bu kadar çok yanıyordu? Neden şimdi kollarına koşmak, ona sarılmak gitme diye yalvarmak istiyordu? Gözleri dolmaya başladı yeniden. Savaş

Müjde Aklanoğlu

Bey'in arabası gelene kadar beklemek zorundaydılar. Elindeki çantasını sıkmaktan parmakları acıyordu. Yanağına doğru süzülen yaşı onları belli etmeden eliyle sildi. Başını aşağı eğip yüzünü saçlarıyla kamufle etti. Bakışları etrafta dolanırken Rüzgâr'ın arabası ileride göründü. Ona bakarken gördüğü şeyle gözleri irileşti. Nefesi olduğu yerde kesildi.

Yüzü sert ve yapacağı işe odaklanmış şekilde onu süzüyordu. Ona zarar vereceğini içgüdüsel olarak anladı. Rüzgâr'a bir şey olmasından korktu. Genç bir oğlan çocuğu elinde silahıyla ona doğru geliyordu, yanılmamıştı. Ceketinin içinde sıkıca kamufle ederek tuttuğu silahıyla, Rüzgâr'a buz gibi bakıyordu. İçine bir ateş düştü. Bacaklarına ne ara güç gelmişti, hangi ara koşmaya başlamıştı! Adını haykırdığını bile hatırlamıyordu. Sadece ona doğru giderken, kendi kalp atışlarını korkuyla kulağında duyduğunu hatırlıyordu.

Rüzgâr arabaya binerken onun adını bağırmasıyla olduğu yerde donup kaldı. Ona neden koşuyordu ki? Oysa canını alırcasına vicdansız sözleriyle her şeyi söylemişti. Daha söyleyeceği ne kalmıştı? Bu yüreği daha hangi sözleriyle yakabilirdi? Yine de içini bir heyecan sardı. İnadından vazgeçmişti! Esme koşunca, içine yayılan çocuksu bir mutlulukla, hercai gözleri ışıldayarak ona baktı. Buna inanmıyordu. Vazgeçmişti, onu sevdiğinden zaten şüphesi hiç olmamıştı, gururunda yıkmıştı. Esme kendini hızla kollarına atınca, Rüzgâr kollarını beline doladı. Vücutları birleşti. Karısı kollarındaydı, hem de kendi gelmişti. Gözleri ışıldayarak karısının yüzüne bakıyordu.

Esme onun kollarına atıldığı sırada, sırtında iğne batması gibi bir acı saplandı. Bir an sendeledi. Başını kaldırıp kocasının gözlerine baktı. Rüzgâr da ona şaşkınca bakıyordu. Sırtına saplanan acıyı umursamadan titrek sesiyle kesik ve tutukça konuşmaya çalıştı.

"Bak... senden... hâlâ nefret ediyorum!"

Rüzgâr ne kadar şu anda, bu inanılmaz anda kalmak istese de etrafta hareketlenme olunca bakışlarını refleks olarak yana çevirip Cem'e soru işareti dolu gözlerle baktı.

"Neler oluyor?" dedi sinirle. Esme'yi biraz daha kendine çekip sıkıca sarıldı, kollarından kaçmasından korkarak... O sırada güvenlik görevlileri ve birkaç adam koşuşturmaya başlamışlardı. Rüzgâr hâlâ farkında değildi karısının yüzünün değiştiğinin.

Cem gözlerini olayın olduğu yere çevirip kısa bir an bakmıştı. "Bilmiyorum, bir genç silahla geliyormuş, yakalanmış!" Bakışlarını kargaşanın olduğu yere çevirip tekrar, "Güvenlikçiler onu yakalamışlar herhâlde. Bir sorun var! Ben neler oluyor bakıp ilgilenirim, siz keyfinize bakın." dedi gülerek.

Esme artık nefes alamıyordu. Vücudundaki yanma ve sırtına akan sıcacık sıvıyla, canı çekilmiş gibi oluyordu. Üşümeye başlamıştı. Bakışları kocasıyla kesişti. Rüzgâr gülen gözlerle aşkla ona bakıp "Ben de

Alien

seni çok seviyorum. Geldin ya, dünya umurumda olmaz artık." diye heyecanla fısıldadı. Onun yüzünün değiştiğini görünce "İyi misin?" diye kaşlarını çatarak sordu. Neden olduğunu bilmiyordu ama içine bir sıkıntı düşmüştü. Ters giden bir şeyler olduğunu hissediyordu. Esme yutkundu. Gözlerini kırpıştırıp ona bakmaya çalıştı. Bacakları daha fazla taşımayınca, kocasına yaslandı. Ciğerlerindeki hava çekiliyor, içine saplanan ani acıyla yüzü buruşuyordu. Rüzgâr'ın kaşları çatılırken, tenine değen sıcaklıkla elini belinden çekip görüş alanına soktu. Elleri ıslanmış, kırmızı kana bulanmıştı. Esme artık daha fazla dayanamayıp, kendini onun kollarına tamamen bıraktı.

"Esme bana bak." Genç adamın sesi endişeyle yankılandı. "Esme'm... Bana bak... Hadi güzelim aç gözlerini." Rüzgâr onun rengi değiştikçe korkuyla sarsıldı. Neler olduğunu hâlâ anlayamazken, onun nasıl yaralandığını düşünürken, eli silahlı genç aklına geldi. Esme önüne atlamıştı ve o fark edememişti. Esme'yi kendine çekip bir eliyle belinden sıkıca tutarken, diğeriyle yüzünü kavramış kendine baktırtmaya çalışıyordu. Esme zar zor açık tuttuğu uzun kirpiklerinin arasından kısık gözlerini üzgünce ona çevirdi. Nefes alamadığı için öksürünce, ağzına dolan kanı, kocasının beyaz gömleğine saçıldı. Rüzgâr korkuyla gürledi.

"Cem arabaya geç."

Cem ağabeyinin emrini duyunca ne olduğunu anlayamayıp korkuyla yanlarına geldi. Endişeyle gözlerini Rüzgâr'ın kollarındaki rengi solmuş karısına çevirdi.

"Ne oldu?"

Rüzgâr karısını kucağına aldı. Hızlı hızlı soluyor, ara sıra eliyle göğsünü bastırıyordu. "Kapıyı aç, vurulmuş. Cem bu-bu nasıl olur? Silah sesi yok, nasıl oldu?"

Cem'in irileşmiş gözleriyle aceleyle açtığı kapıdan karısını bindirirken, onun baygın gözlerine baktı. Kocaman bedeninde kalbi atmıyor gibi geldi. "Aşkım dayan ne olur bırakma kendini." diye onun uyumasını engelliyordu. Savaş ne yapacağını bilemez hâlde orada şaşkınca dikilirken, Cem arabanın şoför kapısına geçti. Arabaya binmeden önde Savaş'a bakıp "Şu adamın izini kaybetme Savaş!" diye tek çare ona gürleyip arabaya bindi. Genç adamın kafasını salladığını bile görmediler.

Rüzgâr karısını arabanın içine özenle koyup kendi de yanına geçti. Karısını kendine çekip kucağına gelecek şekilde yaklaştırdı. Esme bir şey hissetmiyordu. Sadece vücudunda bir hantallık ve uyuşukluk hissiyle, uyumak istiyordu. Üşüyordu. Rüzgâr onu kenara çekip ceketine attı.

"Esme sakın uyuma, ne olur aşkım sakın uyuma bana bak." Üzerindeki ceketi çıkarırken, Cem arabayı çoktan yola çıkarmıştı.

Müjde Aklanoğlu

Ceketi dikkatle omuzlarından aşırdı. Bakışlarını sırtına çevirdi. Beyaz gömleği kana boyanmıştı. Bir insandan bu kadar kısa zamanda bu kadar kan nasıl çıkardı? Omzunun hemen altından vurulmuş olmalıydı. Ceketini toparlayıp yarasına bastırırken tampon yapıp, onu göğsüne çekti. Esme düşünemiyordu. Dudaklarını kımıldatmak istedi olmadı. Üşüyordu ve aklını toparlayamıyordu.

"Rüzgâr ko-kuyorum..." Öksürükleriyle kelimeler yarıda kaldı.

Rüzgâr eliyle saçlarını okşayıp, karısına dolu gözlerle bakarak, "Korkma aşkım ben yanındayım. Seni bırakmam, seni hiç bırakmam, korkma dayan."

Esme donuk gözlerini örten kaygılı gözkapaklarını açık tutamıyor, şuurunu kaybediyordu. Ne kadar zorlasa da üzerine ağır gülleler çökmüş gibi ağırlaşıyordu. "Peli..." Yutkundu konuşamadı. Rüzgâr elini yanağına değdirip "Söyle aşkım, söyle bana bak yeter ki uyuma." Esme dudaklarını yaladı. Kızı tek kalacaktı. Onsuz kalacaktı. Anne yüreği şu anda ondan başka bir şey düşünmüyordu. Kızının yüzü zihninde canlanırken, " Pel... Peli..." diyordu açık tutmadığı gözleri kaymaya başladı. Karanlığa çekilirken aklında tek kalan kızının gülen gözleriydi.

"Ağabey durumu nasıl?"

Rüzgâr onu kendine çekerken, "Göremiyorum, lanet olasıca yarayı, çok fazla kan var." Bakışları karısının yüzüne kaydı. Rengi çekilmiş, aralık gözleri kapanmıştı. Gözünden taşan bir damla yaş yanağına kederle süzülürken, ellerini onun yanağına götürüp elemle okşadı. "Esme'm aç gözlerini, korkutma beni ne olur ." Görüş alanı iyice kötüleşti, karısından ses gelmiyordu. Elini onun narin bileğini alıp nabzına baktı.

37.Bölüm

Başparmağını nabzına koyup damarın atışını hissetmeye çalıştı. Eli, karısının pürüzsüz teninde dolaşıyordu fakat parmağının altında hiçbir şey hissedemiyordu. Dişlerinin arasından sinirle söylendi: "Hiçbir şey hissedemiyorum." Başparmağını biraz daha ileriye götürünce onun cansız nabız atışlarını hissetti. Gözlerini kısa bir an kapayıp şükretti. Bakışlarını karısının rengi solmuş yüzüne çevirdi. Gözleri ne kadar ürkek baksa da ona şimdi, zaman kendini bırakma zamanı değildi. Kalbi ne kadar sıkışıyor gibi olsa da yüreği göğsünü zorlasa da canı çekiliyor gibi hissetse de bırakmadı kendini. Kana bulanmış titrek elini saçlarında gezdirdi. Gözlerini bir an olsun ayırmadı karısının yüzünden. O olmadan yaşayabilirdi ama onsuz yaşayamazdı. Onun bir yerlerde nefes aldığını bilmek bile yeterken, onsuz olmazdı.

Yüzü acıyla buruştu. Esme zorla aldığı nefeslerini arasından yutkunmaya çalışıyordu. Bayılmıştı ama kısa bir an da olsa kendine geliyor gibiydi. Rüzgâr onun kendine gelmeye başladığını anlayınca başını kendine doğru çekti.

"Aşkım dayan az kaldı. Bırakma kendini, benim için ne olur..." dedi yanağını okşarken.

Esme gözlerini açamadı. Karanlıkların ardından onun sesini duyuyordu duymasına, gözlerini bir türlü açamıyordu. Ne kadar zorlasa da diline gelenleri ona söyleyemiyordu. Öleceğini düşündükçe, içini saran korkuyla kızını kocasına söyleyemiyordu. Yalnız kalacaktı. Kimsesiz olacaktı yavrusu, bu düşünce içine kor acılar salmasını sağlıyordu. Yarasını hatta öleceğini bile unutup sadece onu düşünüyordu. Üşüyordu. Sanki vücudunu hissetmiyor gibiydi sadece ürperme vardı teninde. Kurumuş dudaklarını zorla kıpırdatarak, "Yan... korka... Pel..." Konuşamadı, dudakları acıyla büzüldü. Fısıltı misali çıkan sesi amacına ulaşamadı. Ne yaptıysa kesilen soluklarının arasında konuşamayıp tekrar o karanlığın içinde kayboldu.

Kollarını onun narin vücuduna daha çok sardı. İyice kendine çekti. Sanki bıraksa kaybolacak gibi, bir daha yanında olmayacakmış gibi sıkıca sarıldı. Sesi titriyor, nefesi kesiliyordu.

"Beni bırakma!"

Cem arabayı hastanenin girişine ani bir frenle çekti. Arabadan aceleyle çıkıp arka kapıya geçti. Kapıyı açarken de bir taraftan acil kapısına bakıp "Sedye getirin." diye bağırıyordu.

Rüzgâr karısını dikkatlice kendine çekti. Onu vücuduna yaslayıp araçtan çıktı. Yanlarına gelen sedyeye yanaşıp karısının yavaşça üzeri-

ne dikkatle bıraktı. Esme'nin başı yana düşerken, kolunu bacağının altından çekti. Ona yardımcı olmaya çalışan hastane görevlileri hızla sedyeyi hareket ettirip kapıdan içeri sokmaya başladı. Yanına uzanan cansız, buz gibi elini avucuna alıp sedyeyle birlikte hastanenin acil kapısından içeri girdi. Gözleri karısının yüzünde dolanırken, bakışları sisliydi.

Sedyeyi acil müşahede odasına alırken girişteki görevliler Rüzgâr'ı yakalayıp "Buraya giremezsiniz beyefendi!" diye içeri sokmamaya çalışıyorlardı. Rüzgâr, ona engel olmaya çalışan görevliye kolunu kaldırıp, gırtlağına dayayarak kenara çekip duvara yapıştırdı. Ayakları yerden kesilen görevli pörtlemiş gözlerle korkuyla ona bakarken, o dişlerini sıkarak gözlerine hiddetle baktı. Konuşmadı. Sadece sert çelikleri andıran bakışlarını gözlerine odakladı. Görevli korkuyla yutkunca tutuşunu gevşetip boğazına dayadığı kolunu geri çekip, kelebek kapıdan içeri hızla girdi.

Esme'yi yatağa almışlar, başındaki doktor onu muayene etmeye çalışıyordu. Başına duran bir hemşire de üzerindeki kana bulanmış gömleği kesiyordu. Doktor kısa bir an Rüzgâr'a bakıp onu başlarında görünce "Sizin buraya girmeniz yasak beyefendi lütfen çıkar mısınız?" diye uyardı.

Rüzgâr karısının üzerinde olan kararmış bakışlarını doktora yöneltti. Sinirden kasılan çenesiyle o anda şuursuzca "Burada kalacağım, karımla ilgilen." diye sertçe gürledi. Esme'yi yüzüstü çevirirken omzuna dokunan ele sinirlenip eli yakalayarak sinirle kafasını o tarafa çevirdi. Bakışları Cem'in üzgün yeşil gözleriyle karşılaşınca elinin tutuşu hafifledi.

"Ağabey eğer burada olursan, ona yarardan çok zararın dokunur, bırakalım ilgilensinler." Rüzgâr umursamadı. Bakışlarını tekrar doktorlara çevirip bir an olsun karısının üzerinden ayırmadı. Cem onun kasılmış omzunu sıkarak "Ağabey polis dışarıda bizi bekliyor, hadi bırakalım da doktorların kafası karışmasın." Rüzgâr'ın kolundan tutup kapıya doğru yönlendirdi. Rüzgâr ses çıkarmayıp onun yönlendirmesine uysa da aslında çıkmaya pek niyetli gözükmüyordu. Cem hafif bir baskıyla çekiştirince, bakışlarını karısından çekip arkasını döndü. Kapıya doğru giderken kısa bir an tekrar ona baktı.

O içeride öyle yatarken ve elinden bir şey gelmezken nefes alamıyordu. Ona hiçbir yardımı olmuyordu. Hâlbuki canını istese verecekti. İki parmağını gözlerinin üzerine bastırıp, oyasıya baskı uyguladı. İçindeki öfke öyle fazlaydı ki patlayacak yer arıyordu. O sırada kapı açıldı. Rüzgâr doktorun önüne atılırken, "İyi olacak mı?" diye direkt sordu.

Doktor kafasını sallayarak "Şimdi filmini çektik. Kurşun omzundaki kemiğe saplanmış, organlara zarar vermemiş. Siz işlemleri hallederseniz hemen ameliyathaneyi hazırlatıyorum, acil almamız lazım."

Alien

Rüzgâr derin bir nefes alırken, Cem omzuna elini koydu. Ona yanında olduğunu hissettirdi. Doktor yanlarından ayrılırken Cem'e bakıp "İyi olacak. Allah'ım sana şükürler olsun." dedi. Cem elinin baskısını biraz daha arttı. "Ben zaten biliyordum ne inatçı o, hem de keçi inadı. Aynı kocası."

Rüzgâr bir sağa bir sola gidiyor arada durup duvara yaslanıyordu. Ameliyata alınalı neredeyse iki saati geçmişti ama hâlâ bir haber yoktu. Duvarın yanına gidip ellerini sıkkınca saçlarına gömdü. Bakışlarının feri sönmüş, sıkıntıdan gözbebekleri irileşmişti. Cem elinde telefonla yanına gelip "Ağabey adam konuşmuş, bizim Metin söyledi." Rüzgâr onun yanına gelip üzerinde devrilmesi mümkün olmayan yanardağ gibi öfkeyle dikildi. Gözleri her şeyi ateşe verecek gibi yakıcı, damarlarında dolaşan kan alevden nehirler gibi yıkıcıydı. Sıktığı dişlerinin arasından "O şerefsiz değil mi?" dedi tıslar gibi. Yumruk yaptığı elini duvara vurup "Sana uyup onu gebertmedim, öldürseydim bunlar olmayacaktı. O şerefsizi daha o gün gebertecektim." Cem telefonunu cebine koyarken sinirini saklayıp sakin görünmeye çalışıyordu. Onun patlamaya hazır bomba gibi dolaştığını gördükçe de bunu yapmakta zorlanıyordu.

"Eğer öldürseydin hapiste olacaktın, karına da kavuşamayacaktın! Onu birisi öldürecekse ben hallederim. Kemal takipte, bizden kaçtığını sanıyor piç kurusu, bir çiftliğe sığınmış." Rüzgâr'ın sinirle çenesindeki kaslar seğirirken elini çenesinde gezdirdi.

"Gözleri üzerinde olsun, kaybetmesinler. Onunla işim bittiğinde bir daha emir veremeyecek, dilini keseceğim o şerefsizin. Adamlara söyle kendilerini belli etmesinler, bırak rahatlasın, kendini güvende hissetsin; böylesi daha iyi..." Dişlerini gıcırdattı. "Hiç ummadığı bir zamanda bitireceğim işini."

Rüzgâr karısının üzerine çarşafı çekerek kapadı. İpek gibi yumuşacık saçlarında parmaklarını gezdirdi. Ne yanından ayrılası oluyordu ne de ellerini üzerinden çekmek geliyordu içinden. Odaya alındığından beri başında dikilip öylece ona bakıyordu.

Cem yatağın yanındaki duvarın dibinde duran üçlü kanepeye oturmuş Rüzgâr'a bakarak "Ağabey hadi baka baka yüzünü eskiteceksin, otur da bacakların dinlensin." diye söylendi.

Rüzgâr ona doğru kızgınca bakıp "Seni de göreceğim Cem, benimle dalga geçmenin rövanşını alacağım o gün." dedi. Cem koltukta kaykılarak "Rüyanda mı? Yok. Onda bile göremezsin sen beni, ben daha kafayı sıyırmadım!" dedi sırıtarak. Rüzgâr tekli koltuğa yaklaşıp otururken "Ne yani ben kafayı mı sıyırdım?" dedi kızgınca "Kızma ama ağabey, seninle 4 sene, sıyırmayı bırak üşütmüş hâlinle ben yaşadım. "

"Cem..."

"Doğruyu söylüyorum. Nasıl çekilmez bir şey oluyorsun sen öyle bilmiyorsun." Gözlerini yatağa çevirdi. "Hâlâ inanamıyorum, bu ufak

kızın seni böyle değiştirdiğine. Gerçi hiç pişman değilim bu halinden aksine ona minnettarım."

Kapı tıklatılıp açıldı. Hemşire elinde bir poşet ve ufak şeffaf torbayla içeri girdi. "Hastanın eşi kim?" dedi ikisine de bakarak. Rüzgâr sakince ayağa kalktı. "Eşi benim bir şey mi oldu?" Hemşire ona doğru tebessüm ederek "Yok, efendim ben yeni devraldım nöbeti, kusura bakmayın." derken elindekileri Rüzgâr'a uzatıp, "Bunlar eşinize ait kıyafetler, bunlar da ameliyata girerken üzerinden çıkarılanlar." dedi şeffaf poşeti eline verirken. Kapıya yöneldi. "Geçmiş olsun efendim, ben dışarıdaki masadayım, bir şeye ihtiyaç olursa kırmızı butona basmanız yeterli." diyerek kapıyı da ardından çekerek odadan ayrıldı.

Rüzgâr poşeti yere bırakıp küçük şeffaf poşeti yatağın ayakucunda bulunan yemek masasının üzerine boşalttı. İçinden bir zincir üzerinde de Esme'nin alyansının takılı olduğu kolyesi çıktı. Rüzgâr alyansı eline alırken Cem gülerek, "Bak hep üzerinde taşımış, senden vazgeçmediğini biliyordum." dedi. Poşetten bir de telefon çıkmıştı. Rüzgâr da gülerek, "Geçmez tatlı cadım." dedi yüzünde gururlu bir tebessümle.

Elindeki alyansla yatağın başına gidip yüzüğü zincirden çıkardı. Karısına uzandı. Yüzük parmağını elinin arasına alıp biraz zorlamayla şiş parmağından geçirdi. Cem kıkırdarken "Gülme Cem..." diye söylendi. Elini yukarı kaldırıp dudaklarını yüzüğünün olduğu parmaklarının üzerine bastırıp bekledi. Onu çok seviyordu ve bu olay, ona, bir daha onu asla bırakmaması gerektiğini öğretmişti. Bu korku ömrünü kısaltmıştı.

Masanın üzerindeki telefon çalmaya başlayınca genç adamın bakışları masaya çevrildi. Karısının elini bırakıp telefona doğru ilerleyip aldığı sırada telefon sustu. Ekranına baktığında aynı numaranın birden fazla aradığını fark etti. Bir de ekranda tatlı bir kızın duvar fotoğrafı vardı. Saçlarını iki yandan ayırmış, elindeki çiçeği kokluyordu. Fotoğrafı görünce gülümsedi. Önce telefona bakmak istedi kim aramış diye, sonra vazgeçip tekrar masaya bıraktı. Oturmak için koltukların olduğu yere yönelince telefon tekrar çalmaya başladı. Rüzgâr geri dönüp telefona uzandı. Elinde tuttuğu telefonu açıp açmama arasında giderken, ısrarla çalan telefonun tuşunu başparmağıyla kaydırarak açtı. "Alo!" dedi. Karşı tarafta bir duraklama oldu.

"Merhaba, yanlış aradım herhâlde, ben Esme Hanım'ı aramıştım!" dedi genç bir kadın sesi, Rüzgâr elini saçlarına gömüp Cem'e baktı. "Doğru aradınız ama Esme Hanım şu anda müsait değil. Eğer bir şey diyecekseniz ben kendisine iletebilirim."

"Ah, kusura bakmayın ama bizi öğlen arayıp geleceğini söylemişti ve hâlâ gelmedi. Kendisiyle görüşmem mümkün değil mi acaba?"

"Ben eşiyim, bana söyleyebilirsiniz? Ben ona iletirim."

Genç kadın biraz bocalar tabirle "Affedersiniz ama herkes ayrıldı buradan... Vakit de epey geç oldu. Beklerdim fakat benim de evde erkenden olmam lazım." Biraz duraksadı. "Acaba Pelin'i alabilir misiniz diye soracaktım?" Rüzgâr'ın kaşları çatılırken "Anlayamadım?" dedi çünkü gerçekten anlamamıştı.

"Kızınızı diyorum efendim, burada tek kaldı ve Pelin biraz huzursuzlandı... Annesini istiyor! Esme Hanım bizi erkenden arayıp kızınızı hazırlamamızı söylemişti, gelmedi. Daha önce hiç geç kalmamıştı."

Rüzgâr'ın duyduğu şeyle kalbi atmayı kesti. Nefesi ciğerlerinde donup kalırken, ayağının altından yer çekildi. Dengesi bir an bozulunca sendeleyip, elini masaya dayadı. Bakışlarını karısının uyuyan yüzüne çevirip, boğazını temizleyerek fısıltı gibi çıkan sesiyle, "Kızım mı?" dediğinde sırtından aşağıya yuvalanan ter damlacıklarını hissederken, tüyleri ürpertiyle havaya dikilmişti. Masaya sıkıca kavrayıp güç aldı Boğazını temizleyip inanamaz bir tonda "Kızım mı?" dedi tekrar. Cem duyduğu şeyle yerinden kalkarken, Rüzgâr şaşkın bakışlarını ona çevirdi.

"Evet, efendim 'kızınız' 'Pelin,' annesi gelmeyince huzursuzlandı. Eğer mümkünse hemen gelebilir misiniz? Aslında biraz da üzüldü. Unutulduğunu sanıyor galiba..."

Rüzgâr elini yüzünde sıkıntıyla gezdirip gözlerini sıkıca kaparken, elindeki telefonu öyle sıkıyordu ki, kırılması an meselesiydi. Zorlukla aldığı nefeslerinin arasından yutkundu.

"Kahretsin!"

"E-Efendim?" dedi kadın karşısındaki adamdan duyduğu şeyin tedirginliğiyle.

Rüzgâr gözlerini açarak elini elektrik çarpmış gibi aniden masadan çekti. "Şimdi yanınızda mı?" diye sordu soğuk bir tonda.

"Evet, efendim yanımda oynuyor."

"Tamam, ben şimdi kardeşimi gönderirim 'kızımı' aldırmaya." dedi Cem'in irileşmiş gözlerine bakarak. "Kardeşim adresi bilmiyor, ona verebilir misiniz?" Telefonu Cem'in eline tutuşturdu. Şimdi kafası boşalmış, vücudu onu taşımıyor gibiydi. Elini suratında gezdirirken hâlâ şaşkın pırıltılarla, duyduklarını teyit etmesini ister gibi Cem'e bakıyordu.

Bakışlarını yatakta yatan karısına çevirdi. Onların bir çocuğu vardı ve o, ona söyleme gereği dahi duymamıştı. İkisinin parçasını ondan gizlemişti. Şimdi hasta olduğunu bilmese bencilleşip omuzlarından sarsarak, "Kalk her şeyi anlat." diyecekti. Sonra onun beyazlamış yüzü ve ölümden döndüğü aklına geliyor ve içindeki öfke sakinliyordu.

Şimdi anlıyordu Esme'nin neden bu kadar tuhaf davranıp kaçmaya çalıştığını. Cem telefonu kapatıp yanına geldi. Kaşları havaya kalkmış,

bakışları elindeki telefonun resminde takılı kalmış ve ne diyeceğini bilmiyordu.

"Ağabey ben? Ben?.."

Rüzgâr elini kaldırıp onu susturdu. Başı dumanlı dağlar gibi sisliydi. Ne düşüneceğini ya da ne yapacağını bilmiyordu! Derin bir nefes alıp yanaklarını şişirerek sıkkınca dışarı salarken, gözkapaklarını kapatıp gözlerini bir tur içinde çevirdi. Sinirden kalınlaşan sesiyle "Git onu buraya getir." dedi sadece. Cem ona bir şey söyleyecek gibi ağzını açtı sonra vazgeçip arkasını döndü ve kapıya doğru yürümeye başladı.

Rüzgâr yatağın başına gidip karısına baktı. Bunu nasıl yapardı? Kocaman dört yıl ondan habersiz, çocuklarından habersiz geçmişti. Ellerini tekrar saçlarına gömüp "Lanet olsun Esme, bunu bize nasıl yaptın?" diye odanın içinde dolaşmaya başladı. Rüzgâr ayakucundaki telefonun klasör bölümüne girip fotoğraflara bakmaya başladı. Gördüğü şeylere tepki olarak "Lanet olsun... Lanet olsun!" diye mırıldandı.

Kızının bir sürü fotoğrafı vardı. Resmi kendisine iyice yaklaştırıp dikkatle baktı: Aynı kara gözler, aynı kara saçlara sahipti kendi gibi. Annesinden çok kendine benziyordu. Aynı kıvrık kirpikler, annesinden aldığı tek şey kırmızı dudakları ve çenesindeki minik gamzesiydi. Bu kız şimdi onların kızı mıydı? Bakışları bir anlığına yatağa kaydı. Elindeki telefonu sıkarken dişlerinden gıcırdama sesi duyuldu. Onu ararken bir de çocuğu olduğunu öğreniyordu!

Çok şey kaçırmıştı. Onun hayatında dönüşü olmayan yarım kalan çok şeyi... Doğumunu kaçırmıştı, ilk adımlarını, ilk kelimelerini, ilk dokunuşlarını, cennet kokusunu, büyümesini izlemeyi. Aile olarak geçireceği kocaman dört yıl kaybetmişti. Oysa bilmeye hakkı vardı. Eğer kaçmasaydı, şimdi kızı gözünün önünde ve hep yanında olacaktı. Esme kendi kafasına göre onu gizleme kararı almış ve söyleme gereği bile hissetmeden uygulamaya koymuştu.

Esme'nin sözleri kafasında çınlayıp durdu. *"Senden nefret ediyorum, git buradan, bir daha o cehennemde yanamam, artık olmaz... Bundan sonra olmaz... Artık çok geç."* Ona olan dargınlığını ve canlandırılmış kırgınlığını içeriye gerilere tıkıştırdı. Şimdi kafası karışıktı. Karısı onun için ölmeyi göze alıyor, onu ölecek kadar çok seviyordu. Belli ki korkuyordu. O lanet sözleri gerçek sanıp çocuğundan ayırabileceğini nasıl düşünebilirdi? Her şey düzeldi, onu kazandım derken kızı olduğu öğreniyordu. Elindeki ekrana iyice baktı. Ufak kız kucağındaki kediyi tebessüm ederek seviyordu. "Sahi ben baba mı oldum? Sen benim kızım mısın?" dedi gözleri dolu taneleri olup başparmağı ekrandaki ufak kızını okşarken.

Cem bahçesinde bir sürü çocuk oyuncağı ve ufak plastik park aparatları olan bahçeyi geçti. Şimdi onun yeğeni mi olmuştu? Bacakları tuhaf şekilde heyecanla titreşiyordu. O böyle olurken, ağabeyini düşü-

nemiyordu. Kreşin giriş kapısından hole girdi. Girişteki ilk kapıya baktı boştu. Yanındaki sınıfta boştu.

"Merhaba, Pelin için mi geldiniz?"

Cem kafasını sağa çevirdi. Genç esmer güzelce bir kadın, irice güzel gözleriyle ona bakıyordu. Cem kafasını sallayınca ona tebessüm ederek, "Kusura bakmayın, Esme Hanım hiç bu kadar geç kalmazdı. Umarım bir sorun yoktur?" dedi biraz meraklı bir tınıyla.

Cem genç kadına doğru yaklaşırken elini düz burnun üzerinde gezdirip kısa bir an duraksadıktan sonra, "Esme rahatsızlandı, şimdi hastanede ondan gelemedi. Biz de unutmuşuz burayı..."derken yalan ve doğru cümleler iç içe geçmişti.

Genç kadının gözleri biraz büyüyüp "Ah, geçmiş olsun umarım iyidir?" diye heyecanla atıldı.

Cem meraklı ve araştırmacı bakışlarını içeride gezdirdi. Bakışları boş sınıfta dolaşırken "İyi olacak. Hani, yeğenim nerede?" dedi heyecanlı sesiyle. 'Yeğenim' bu laf diline biraz tuhaf gelmişti. Şimdilik eğreti durmuştu ama zamanla alışacaktı. Öğretmen ona yan tarafındaki kapıyı göstererek " İçeride resim odasında oynuyordu." Kendisi sınıfa önden girerek, "Buyurun, o da sizi bekliyordu zaten! Onu alacağınızı söyleyince, daha önce görmediğim kadar çok sevindi." İçeri girip küçük kıza baktı. "Pelin... tatlım buraya gelir misin?" dedi elini ufaklığa uzatarak.

Cem kapının ağzında donup kalmıştı. Şimdi bu kara gözlü ufaklık onun yeğeni miydi? Bu çok küçüktü. Öğretmen Pelin'in önüne diz çöküp "Pelin, tatlım sen bu amcayı tanıyor musun?" diye ihtiyatla sordu. Ne de olsa annesinden sonra ilk defa bir yabancı alacaktı çocuğu ve yanlış bir şey yapmak istemiyordu. Cem ağzını açıp yok diyecekti ki, onun peltek kırılgan sesi kulaklarının içine ulaştı.

"O Cem...? Benim ancam!" dedi, kafasını sallayarak da tasdikledi.

Cem donup kaldı. Kulakları ona kesinlikle oyun oynuyordu. Onun adını söylemesini ve tanıması onu afallatmıştı. Nereden tanıyordu onu? Adını nasıl biliyordu? *"Beni biliyor!"* dedi içinden. Öğretmeni yerinden doğrulup "Kusura bakmayın emin olmak zorundaydım amcası olduğunuzdan. Onu daha önce hiç yabancı birisi almamıştı."

Cem öğretmenin ne dediği anlamıyordu ama yine de anlamış gibi kafasını sallıyordu. Bakışları şu anda ufaklıkta takılı kalmış ona uzaylı görmüş gibi bakıyordu. Pelin önüne gelip "Çen benim amcamçın! Teki babam deldi mi?" Cem kaşlarını kaldırarak ona doğru içgüdüsel olarak elini uzattı. Pelin önce onun kocaman eline baktı. Sonra da minnacık elini onun kocaman avucuna güven duygusuyla bıraktı. Onu tanıyordu. Senelerdir annesi ona hepsini anlatıyordu. Cem'in gözleri dolmaya başlarken, öğretmeni onun ayıcıklı çantasıyla yanlarına gelip "Bu da çantası, iyi akşamlar." dedi gözlerini Pelin'den ayırmadan. Cem öğret-

Alien

menin uzattığı çantayı alırken Pelin eline öpücük koyup öğretmenine sallayarak, "İyi akşamlay öyetmenim." dedi.

Cem ona bakıp tebessüm edince o da yüzünde kocaman bir gülümsemeyle, "Aytık deldin deyil mi? Annem neyede? Babam deldi mi Cem amca? Yeden babam delmedi, beni almaya?!"

Cem kapıdan çıkınca arabanın alarmını devreden çıkarıp arka kapısına doğru yöneldi. Onun söylediklerinden pek bir şey anlamıyordu. Kapıyı açıp kırılacak bir biblo gibi koltuğa yerleştirdi. Emniyet kemerini bağlarken ellerini yüzüne çekinikçe uzatıp yanağını okşadı. Kocaman ellerinin arasında onun ufacık suratı kaybolurken onun sıcacık teni ona gerçekten bir yeğeni olduğunu idrak etmesine yardımcı oluyordu.

"Annen gelemedi ama baban geldi. Senin adın ne çocuk?"

Pelin o topçuk ellerini saçlarına götürüp kenara çekerken, "Peyin çen bilmiyon mu adımı?" diye şaşkınca dudaklarını büzdü. Biraz kırılmış gibiydi.

"Peki, sen benim adımı nereden biliyorsun?" diye sordu merakla.

Pelin, ayıcıklı çantasını kucağına alıp dizlerinin üzerine koydu. Ufacık kollarını etrafına dolandırıp sarılırken, "Çenin biste yesmin bar akıllım... Çen dönderdin ya meptup bana, unuttun mu?"

Cem onun zekice cevaplarına gülümsedi. "Yok, unutmadım! Ben göndermiştim değil mi?"

Pelin başını salladı evet der gibi. "Burada tek oturmaktan korkmazsın değil mi Pelin?" Pelin kafasını sallayarak "Hayıy, çocuklay öne otuymaz." dedi. Cem hâlâ inanamıyordu. Kapının ağzında durup bu ufak yaratıkla konuştuğuna ve onun yeğeni olduğuna inanamıyordu! Cem direksiyondaki parmaklarını oynattı. "Demek senin adın Pelin? Peki, bu isimin kime ait olduğunu biliyor musun, yani adını kimden aldığını?"

Pelin ona dikiz aynasından bakmak için biraz yana kayarak boynunu yukarı kaldırdı. "Evet, annem hayanın adı dedi. Benim hayam Peyin... Benim adım da Peyin. Senin adında Cem."

Cem elini aynaya uzatıp dikiz aynasını ayarladı. "Babanın adı ne Pelin?"

"Yüsgay... Cem amca çiz bi daka didecek misiniz? Ditmeyin oluy? Ben hep ben ama ben Allaka duka ettim. Hep Ali'nin babası dibi benim babam delsin diye ditmeyin oluy? Ben çizi ösleyim..."

"Gitmeyeceğiz tatlım... Hep birlikte olacağız korkma, seni bırakamayız artık."

Pelin etrafa bakarken ürkekçe, "Bis niye hastaneye deldik, ben haçta olmadım ki? İne de istemem..." dedi ona sır söyler gibi fısıldadığı sesiyle. Cem açılan asansör kapısından içeri girerken, "Annen biraz hasta olmuş, yanına geldik." Pelin gözlerine bakıp dudağını büzerek "Annem haçta mı oldu?" dedi gözleri doldu. "Cem dilini ısırıp kendine

Alien

kızdı. Onun bakışlarının donuklaşmasıyla mırıldandı. "Biraz üşütmüş ama iyi olacak üzülme sen olur mu?" Gözünden bir damla yaş yuvarlanıp, uzun kirpiklerine takılarak yanağından aşağı doğru kaydı. Annesine bir şey olduğunu sanıp dudaklarını büzerek, Cem kendine tekrar lanetler okuyup "Ama sen böyle üzülürsen annen de üzülür." dedi. Bir çocuk ağlarsa nasıl susturulur bilmiyordu ki? Onun yanağını nazikçe kuruladı. Kapı açılınca asansörden çıktı.

Rüzgâr bakışlarını o tarafa çevirdi. İçinden çıkanlarla, nefesini tutup olduğu yerde kilitlenip kaldı. Onun kızı...! Onun küçük kızı Cem'in kucağında duruyor, ona bakarak yanına geliyordu. Onun kara ufacık zeytin tanelerine andıran bakışları kendi gözlerine değince, bacaklarının bağı çözüldü ve titredi. Kendini sıkmasa yere kapaklanması an meselesiydi.

Cem ağabeyine yaklaşınca Pelin ona bakarak, "Amca beni indiy babama didcam." Diye buyurdu masum sesiyle. Rüzgâr baba dediğini duyunca, ikinci şoku yaşayarak elini tutacak bir yer arayıp duvara dayandı. Yok, kulakları yanlış duymuş olmalıydı. O ufak kız ona 'baba' demiş olmazdı!.. Ama demişti! Cem, Pelin'e bakınca, Pelin elini amcasının yanağında gezdirip "Amca... babama didicam indiy." diye diretti. Cem onu yere bıraktı.

Pelin'in ayakları yere basınca, babasına irileşmiş gözlerle bakıp ufacık pıtır pıtır adımlarıyla ona doğru yürümeye başladı. Babasına attığı her adım, genç adamın kalbini durduruyordu: Üzerine giydiği pembe kolsuz elbisesi, ayağındaki pembe spor ayakkabısıyla karşısında duruyordu. O ufacık tefecik şey onun kızıydı! Ona sanki düşlerinden kalkıp rüyaya bakar gibi inanılmazca bakıyordu. Yüzündeki ifadesi değişti bir anda. Rüzgâr ona şaşkınca bakarken, ne yaklaşabiliyor ne de ondan uzaklaşabiliyordu. Şok olmuş şekilde ona öylece bakıyordu. Pelin kaşlarını kaldırarak dudaklarını tuhaf bir şekilde yanağından içeri çekti. Sonra da onun babası olduğunu anlayınca, o ufacık kaşık sığmayan dudaklarını büzerek etrafında dönmeye başladı. Küçük adımlarını usulca arşınladı etrafında. Bakışları kısılmış, dikkatle bir tarihi eseri inceler gibi inceliyordu. Gözleri araştırıcı... Gözleri ilgiyle bakıyordu babasına.

Hayatında ilk defa fotoğraflardan sonra babasını canlı olarak görüyordu. Bu ufacık yüreği için bile çok büyük bir savaştı. Etrafında bir tur döndükten sonra, inceleme işini bitirip önünde durdu. Rüzgâr kafasını sağa çevirdi. Başını sallayarak "Ne yapıyor?" der gibi soran gözlerle Cem'e baktı. Cem elleri cebinde onlara dikkatle bakıp geniş omuzlarını "Bilmem" der gibi silkti. Pelin başını aşağı eğdi. Ellerini dizlerine dayayıp önce ayakkabılarına baktı şaşkınca. Çok büyük ayakları vardı babasının ve bu ona çok tuhaf gelmişti. Sonra başını yavaşça kaldırarak geriye çekildi. Ona göre çok uzundu babası dev gibi bir

şeydi, bakmak için bile narin ufacık boynunu geriye doğru çekmiş, iyice beriye bükmüştü. Dudaklarını titreterek gözlerini kısıp, "Ç'en benim babam mışın?"

Rüzgâr aşağı eğilip bir dizini yere dayadı. Bu hâliyle bile onun ufacık başı, yine de yukarı kalmıştı. "Ben çana tüsdüm!" dedi titrek sesi, çocukça saf bakışlarıyla. Kırgın gözleri cam parçaları gibi parlıyordu ışığın altında. İçi, aynı annesinin ağlayacağı zamanlarda olduğu gibi yağmur yüklü bulutlara benziyordu. Başını aşağı eğip ellerini önünde bağlayarak minnacık parmaklarıyla oynamaya başladı üzgünce. Minnacık alt dudağı ıslakça bükülerek titriyor ve genç adamın nefes alamıyordu. Oysa ona göre bu an çok fazlaydı. Hiç tanımadığı ama çok sevdiği babası karşısındaydı ve ne yapacağını bilemiyordu. Ufacık aklı ona sarılmak isterken, yeni gelişen gururu buna engel oluyordu. Babasına onu arayıp sormadığı için tavır yapıyordu. Sarılırsa, tekrar terk etmesinden korkuyordu. Ya da sarılmamasından öpmemesinden, kızım dememesinden çok korkuyordu. "Ben çana tüstüm! Ç'en yeden delmedin hiç? Ben seni hep bekledim. Annem çeni hep bekledi. Annem hep ağladı disli disli çen gelmedin diye!"

Rüzgâr zar zor aldı nefeslerini. Yüreği kademsiz biçare çarpıyordu. Onun söylediği her söz dilinden dökülen her isyan, onun ciğerine mızrak misali batıyordu. Ufacık aklıyla ona kırılmıştı sitem ederken, babası ilk kez ne yapacağını bilmiyordu. Zorlukla yutkunup "Lanet olsun!" dedi dalgınlıkla.

Pelin başını yukarı kaldırıp ıslanmış gözlerini ona çevirdi. Ok ok olmuş kirpiklerinin arasından yanaklarını kurulayarak "Bu çok tötü kelime, ayıp, deme öyle. Annem çana tızar!" dedi kaşlarını çatıp çocukça saflığıyla.

"Özür dilerim." dedi Rüzgâr derin bir nefes alarak. Bu çocuk çok akıllıydı, iyice incelemeye çalıştı. Dokunsa kızar mıydı? Ya da kollarına alsa sarılsa, bir şey olur muydu? Canı yanar mıydı? Çok ufaktı, kemikleri kırılır mıydı acaba? Onun sıcaklığını hissetmek istiyordu. Ortamdaki açık elektrik yüreğine yayılırken, elini ürkekçe ona doğru uzattı. Parmakları yanağına değdiği an elektrik gibi bir şey çarptığını sanıp elini ürküp geri çekti. Ya da aklı oyun oynamıştı korktuğu için? Yanağından aşağı dolu bir damla süzülürken hiç beklemediği bir şey oldu. Pelin elini uzatıp babasının gözyaşına dokundu.

Ufacık parmakları yanağındaki yaşı çekinikçe silmeye çalışıyordu. Gözleri masumluğuyla irice açılmış, kızacak mı diye tedirgince babasının gözlerine bakıyordu. Babasını hissetmek ister gibi yavaşça okşamaya başladı. Rüzgâr daha fazla dayanamadı ve onu kendine çekip sıkıca sarıldı. Onun sıcaklığını sinesine sarıp yüreğine hapsetti. Yüzünü onun ufacık boyun köküne gömüp kokusunu içine çekerek, onun varlığını hissetmeye çalıştı. Çok farklı bir kokusu vardı ama bu koku

çok güzeldi. O kollarında kendi kızını tutuyordu hayal gibi, rüya gibiydi...

Cem zaten onların buluştukları anın başından beri gözleri dolu dolu izliyordu ve baba kızın sarılmalarıyla gözlerindeki dolu taneleri akmaya başlamıştı. Rüzgâr geriye çekilip yanağına öpücükler kondururken Pelin kıkırdamaya başladı. Rüzgâr onun neden gülmeye başladığını anlayamazken, kızı yanağına dokunup "Dıdıklıyoy baba, nanakların dıdıklıyoy." dedi kıkırdamalarının arasından. Rüzgâr gözünü kurulayıp Cem'e baktı. Heyecandan kalınlaşmış sesiyle, "Bana baba diyor." dedi sanki bunu kendinin hayal edip etmediğine inandırmak için teyit bekliyordu. Cem yanlarına gelip çaktırmamaya çalışarak gözünü kuruladı.

"O da bir şey mi, bana senden önce amca dedi." Gururla gülmeye başladı. Rüzgâr kızını kucağına alıp ayağa kalktı. Pelin babasının omzuna başına dayayıp ellerini onun boynuna özlemle sardı. Bu hissi sevmişti. Baba sıcaklığını ve kokusunu... Korunaklıydı. "Baba bi daka ditmiycan deyil mi? Bizi bıyakmıycan... Ditme ben çeni hep bekledim oluy?" Rüzgâr onun minnacık bedenine sarılıp "Gitmem bebeğim, bir daha hiç gitmem, sizi bırakmam." dedi duygu yüklü sesiyle, Cem'in açtığı kapıdan içeri girdi.

Rüzgâr son birkaç saattir oturduğu koltuğun üzerinde iyice kaykılmış, kızını da karnına bacaları açık gelecek şekilde oturtmuş, onunla konuşuyordu. Tatlı patır dili, yarım cümleleri aklını başından alıyordu. Hep konuşsun hiç susmasın istiyordu. Esme'ye de yeni bir iğne yapıldığı için daha birkaç saat uyutulacaktı. Elleri her daim kızının elinde, yüzünde, saçlarında geziyordu. Dokunmak cennete dokunmak gibiydi. Onu koklamak cennet kokusunu koklamak gibiydi. Hele taze yanaklarının tadı... Onları sürekli öpmek istiyordu.

Cem koltuğa oturmuş eli çenesinde durgunca onlara bakıyordu. Pelin ufacık parmaklarını babasının gömleğinin düğmesine götürmüş uğraşırken, "Baba benim taynım acıktı!" dedi ona bakarak. Rüzgâr onun acıkabileceğini düşünmemişti. Onu gördüğünden beri hiçbir şey düşünmemişti. Cem'e bakıp "Cem çocuklar ne yer?" dedi sanki o anlarmış gibi. Bilmiyordu çünkü daha önce hiçbir çocukla bir ortamda bulunmamıştı. Bu ilkti ve bulunduğu çocuk da kendi kızıydı.

Cem biraz düşünüp "Pizza yer herhâlde! Sonra hamburgeri sevdiklerini duydum... Şeker de alabiliriz." dedi aklına gelenleri sayarak. Rüzgâr kaşlarını çatarak ona zarar gelmesinden korktu. "Emin misin, pizza yer mi? Hem ben bir yerde hamburgerin obeziteye yol açtığını duymuştum, zararlı olabilir... Yok, onlar olmaz."

Cem elini saçlarına gömüp "Cips alayım mı? Patates kızartması, o olur mu? Ya da ekmek arası bir şeyler de olabilir?"

Rüzgâr kafasını sallayarak kızının saçlarına uzandı. Parmakları onun yumuşacık ipek saçlarını okşarken, "Pelin sen ne yiyorsun yemek

olarak?" diye sordu. Pelin ona kaşlarını kaldırarak baktı. Yanaklarını o ilk tanıştıkları anda yaptığı gibi içeri doğru çekip, tuhaf bir hareket yaptı. Sonra da ansızın yanaklarını serbest bırakıp "Yemek yiyorum." dedi. Cem oturduğu yerde kıkırdarken Rüzgâr, Cem'e baktı kızgınca; genç adam geriye çekildi. Rüzgâr kızına bakıp "Yok tatlım, yemek olarak ne yiyorsun?" diye usulca sordu.

"Annem ne yapayşa akıyyım... o yemeyi yiyoyum." dedi elini havaya kaldırıp sallayarak.

Rüzgâr onun kafa tutmasına gülmemek için kendini zor tuttu. "Peki, annen en çok ne yemeği yapıyor sana?"

Pelin biraz düşündü. Ufacık gözleri yukarı çıktı. "Çoyba yapıyoy, bakarna yapıyoy... çonya pilo yapıyoy, yiyoyum." Cem gülme krizine girerken, elini dudaklarına bastırdı. "Sen bu yemekleri biliyor musun, ben hiçbirini duymadım?" diye dalga geçti.

Rüzgâr kendi saçlarını karıştırarak, "Ben çorbayı anladım galiba... Ondan al, çikolata, şeker, meyve suyu ne gerekiyorsa al işte... Ben nereden bileyim ne yerler? Ara birisini sor, onu da ben mi söyleyeyim? Ha, bir de bulabilirsen oyuncak al, aklına geleni al."

Cem yerinden kalkarken ona bakıp gülerek mırıldandı. "Çabuk gel kızım acıkmış amcası." Bu laf dilinde çok tuhaf duruyordu ve alışması biraz zaman alacaktı. Daha ona 'baba' demesine bile alışamamıştı. O baba dedikçe etrafına bakıp "ben mi?" diyesi geliyordu. Ona babacığım demek istiyordu ama dili bu kelimeyi hâlâ biraz çekimser olup, yabancı olduğundan sebep söylemeyi başaramıyordu. Cem kapıya yaklaşırken "Ağabey ben baba lafına alışamadım, ben mi tuhafım yoksa bu normal mi?" diye sorunca Rüzgâr yanındaki gazeteyi kapıya doğru fırlattı. "Kes sesini de, git." Pelin babasına bu fevri hareketinden dolayı irileşmiş gözlerle bakınca, Rüzgâr onu korkuttuğunu sanıp "Kocaman bir sinek gördüm, ona attım tatlım." dedi eliyle o kocaman sineği tarif ederek. Pelin elini dudaklarına götürüp kıkırdadı. "Baba o kaday çinek olmaz, sen çocuk muşun?"

Rüzgâr kızına sarılarak ufacık bedenini hissetti. "Ya sen cennetten mi geldin bana? Annenin cennetinden!"

Önce çorbayı içirdiler Pelin'e, acıktığı için hiç itirazsız içmişti hepsini. Lâkin Rüzgâr ve Cem'in acemice hareketleri yüzünden üzerine daha çok içirmişlerdi. Ağzına götürdükleri her kaşığın yarısı kıyafetine dökülüyordu.

Elini çenesinde gezdirip kısa bir an "Sence ne yapacağız?" dedi Cem gözlerini gördüğü tablo karşısında devirerek. Rüzgâr elini ensesine koyup sıkkınca nefesini dışarı saldı. Ağzı, yüzü çikolata ve bilimum yiyecek lekesi, üzeri desen Medine dilencileri gibi kir pas içindeydi. Rüzgâr geniş omuzlarını sarsarken Cem aklına gelen şeyle, " Uyudu artık bir şey yapamayız, bırakalım böyle uyusun. Onun uykusunu böl-

Alien

meyelim, baksana çok tatlı." dedi. Rüzgâr kızına yaklaşıp önüne diz çöktü. Gözleri onun yüzünde gezinirken, "Saçmalama Cem, Esme onu böyle görürse bizi öldürür, bu çocuk buraya geldiğinde böyle değildi. Şu hâline bak ona ne yaptık." Kızına bakıp şipşirin hâline tebessüm etti. Ona doğru yaklaşıp kızının ufacık bedenini kanepeye düzgünce yatırdı. Yana kaymış başını yastığa doğru dikkatlice çekti.

"Bana şu yemek poşetinden çıkan ıslak mendillerden versene."

Cem poşetteki fazla olan mendili alıp ona verdi. Rüzgâr onu uyandırmadan dikkatlice yüzünü temizlemeye çalıştı. Sanki kırılacak bir objeyi siler gibi ürkerek siliyordu. Sonra ellerini de silince geriye çekildi. Ayakkabılarını çıkarıp kanepenin yanına koydu. Ufacık ayaklarını düzgünce uzattı. O kızıyla uğraşırken, Cem dolapta bulunan yedek nevresimlerden birini alıp yanına getirdi. Ağabeyine uzatınca Rüzgâr kızının üzerine gelecek şekilde serdi. Onun minik ellerini bırakmadan önce üzerine öpücük koyup doyasıya kokladı. Cebindeki telefon titreşmeye başlayınca, kapıya yaklaşıp çıkarken "Şirketten arıyorlar, kapıdayım." dedi. Cem de onunla birlikte dışarı çıkmak için yanına yöneldi. "Ben de biraz hava alacağım Pelin hazır uyumuşken... Sen nasılsa buradasın."

Esme kendine gelmeye başladığında gün çoktan batmıştı. Başı ağrıyordu ve vücudu sızlıyordu. Sanki dili şişmiş de ağzının içini dolduruyordu. Gözlerini açamadı hemen, üzerine toplar yüklenmiş gibi ağırdı. Gözkapaklarını kırpıştırmaya başlayıp gözlerini açtığında ilk gördüğü şey beyaz tavandı. Elini şakaklarına götürdü, kolu kasılınca üzerindeki kelebek iğne canını acıttı. Başını yana devirip cama baktı. Ne olmuştu ona? En son neler olmuştu? Hatırlamaya çalıştı: Bir adam silah çekiyordu ona bir şey olmasından korkup kocasının kollarına attığını hatırlıyordu. Sonra... Sonrası kesik kesikti. Sadece Rüzgâr'ın sürekli olarak ona yalvarmasını hatırlıyordu. "Aşkım benimle kal." diyordu kulaklarındaki çınlayan ses. Başını yana çevirip odanın içinde bakışlarını dolaştırmaya başladı. Üçlü kanepenin üzerine geldiğinde bakışları kızıyla kesişti. Onun melek gibi uyuyan hâlini görünce, dudakları mutlulukla yukarı kıvrıldı, ılıkça tebessüm etti. Birkaç saniye onun meleksi yüzüne huşuyla baktı.

Bir anda kaşları çatıldı. Aklına olanlar gelince gözleri dehşetle irileşti. Bakışları kızının yanındaki cekete kaydı. Kurumuş dudakları aralandı ve fısıltı gibi mırıldandı.

"Rüzgâr..."

Pelin buraya nasıl gelmişti? Onu öğrenmiş olamazdı değil mi? Elini şakaklarında sıkıntıyla gezdirirken, yüreği korkuyla hop oturup hop kalkıyor, hızla çarpmaya başlıyordu. Üzerindeki çarşafı çekerek attı. Kolunda bağlı olan serumun iğnesini yavaşça çıkardı. Yatakta oturur şekle geldiği an, omzuna bir sızı girdi. Gözlerini kapayıp acının geç-

Alien

mesini bekledi bir süre. Biraz dinlenip derin bir nefes alarak ayaklarını aşağı sarkıttı. Daha ayakları yerle temas ettiği an başı dönmeye başladı. Gözlerini kapayıp yatağa dayanarak bir müddet bekledi. Kendine gelince kanepeye sarsak adımlarla yürüme başladı. Buradan gitmeliydi. Kızını alıp çekip gitmeliydi yoksa Rüzgâr onu elinden alacaktı. Pelin'e doğru uzanıp uyuyan çocuğu kendine çekti ve onu kaldırdığı an ağırlığıyla omzuna öyle bir ağrı saplandı ki olduğu yerde nefes alamadan donup kaldı.

Gözlerini kapatıp acısının azalmasını bekledi, keskin acı azaldığında, gözlerini yüzünü buruşturarak araladı. Bakışları karşısında dağ gibi durmuş onlara bakan adamla kesişince, gözlerini tembelce kırpıştırmaya başladı. Ne ara gelmişti? Nasıl sesini duymamıştı? Bakışları kızgın çelikler gibi sert gözlerle ve kara kaşları bakışlarına üzerine gölgeler düşürecek derecede çatmış kocasıyla kesişti. Korkup yutkundu. Rüzgâr ona en sinirlendiği anlarda bile böyle kızgın, böyle öldüresi suçlamayla bakmamıştı ve şimdi o bakışlardan ufacık bir çocuk gibi korkuyordu. Ağzım açtı fakat kelimeler ağzından çıkamadı, boğazında düğümlendi. Boğazındaki yumrular artarak dolarken, aldığı nefesle ciğerine ulaşamadı. Kollarında tuttuğu yavrusunu iyice kendine çekip sinesine sardı. Pürüzsüz tenine doğru usulca salınan yaşlarını algılayamadı. En büyük cehennemi yaşatan, hayatını yarım bırakan, en büyük kâbusuna ve aynı anda cennetine öylece bakakaldı. Onun kâbusu kocası değil, onun öfkelenip kızını elinden almasıydı.

"Yine mi kaçmaya çalışıyordun?" dedi Rüzgâr, kızgın çıkan buz gibi ruhsuz sesiyle. İfadesi donuk, gözleri kaidesiz bakıyordu. Bomboş, ruhsuz bakışları nefesini daraltıyordu.

"Söyle gene mi?" dediğinde dişlerinin arasından tıslarcasına, Esme kocasının sert sesiyle elini kalbinin üzerine koyup, derin derin solumaya başladı. Yorgundu ve bitkin. Şu anda onunla tartışacak kadar gücü yoktu. Bakışlarını gözlerinden işlediği suçun büyüklüğüyle utanıp günahkârca çekti. Önce yere baktı. Gözleri dolup durmadan yanaklarına doğru akmaya devam ediyordu. "Lütfen bırak gidelim" dedi fısıltı gibi sesiyle.

Rüzgâr kaşının birisini havaya kaldırıp yay gibi gerdi. Başını geriye atınca boynundaki derileri de gerildi. Hızla belirip sinsi bir öfkeyle atan şah damarı ortaya çıktı. "Henüz değil, konuşana kadar bir yere gitmiyoruz." dedi vurgulu biçimde. Dişlerini sıktığı, çenesinde beliren kasların oynamasından anlaşılıyordu. Gözleri kısıldı ve kucağında tuttuğu ufak kızına kaydı. Esme elinin tersiyle yanağını kurulayıp kurumuş dudaklarını nemlendirdi diliyle. Tedirgince kekelediğinin farkında değildi.

"Ne... Ne hakkında?" derken içinde korkuyla kuşatılan bir öfke hücumu hissetti: Bu iş kontrolden çıkıyordu.

Rüzgâr'ın elleri kasılırken, genç kadının bakışları ellerine kaydı. O da belli ki ayakta durmakta, bu anın yükünü taşımakta zorlanıyor olacak ki, ağırlığını bir ayağının üzerine bırakıp dişlerini gıcırdatarak dudaklarını araladı. "Dört sene önce konuşmayı unuttuğun konu hakkında olabilir mi? Ya da dur! Bir yanlış anlama yüzünden senden ayrı kalmamdan mı? Yoksa bir kızım olduğunu saklamandan mı? Sence hangisinden başlayalım karıcığım? Ama önceliğimiz..." Gözüyle kucağındaki kızını gösterdi. "Giderken konuşmayı unuttuğun konu hakkında olsun!"

Esme sığınacağı son yalana sığınmaya çalışarak ona temkinli bakışlar attı. Yüz ifadesini zorlayıp sakin bir tavra bürünmeye çalıştı.

"Ne hakkında konuşacağımızı bilmiyorum, hem... Hem...?" Yutkundu, onun sert bakışlarının altında kaygıyla ezilirken, ona olan öfkesini görünce devam edemedi. Duraksadı. İfadesi anlamsızdı. Neredeyse kendini unutmuştu. Önce kısa bir an kuşkulu sessizlik oldu ve sessizlik gittikçe büyüyüp arada meyusça asılı kaldı. Bilemezdi! Gerçeği kesin olarak bilemezdi değil mi? Fakat lanet olsun ki Pelin kesin onu tanımış, baba demiştir!

Rüzgâr yanına doğru temkinli bir adım atıp yanardağ misali patlamaya hazır öfkesini örseleyerek bastırmaya çalıştı. "Saçmalamayı kes!" diye çıkıştı keskin bir dille. "Beni oyalamayı da! Neden bana daha önce söylemedin?" Her kelime paslı bir bıçak gibi kesiyordu aradaki gerilimi ve yüreklerine kahırla işliyordu. "Hadi kaçıp gittin, bir zaman sonra neden haber vermedi? Kafan rahatlayınca arayıp konuşabilirdin, seni ne kadar merak ettiğim hakkında hiçbir fikrin yok!" Elini öfkeyle cebine sokup yumruk yaptı. Sıktığı boğazı acırken başını kısacık geriye attı. Boynunda hızla inip çıkan âdemelması genç kadının gözüne takılıp dikkatini çekince, nefesini duyurur bir biçimde korkakça yuttu. Öte yandan Rüzgâr sesini kısık tutup kızını uyandırmamaya dikkat ediyordu.

"Sen bana ne yaptığını bilmiyorsun? Her sabah bugün bulacağım diye yeni umutlarla kalktığımdan haberin yok! Nasıl yaşadım bilmiyorsun! Lanet olasıca inadın yüzünden her karakola umutla, her hastaneye korkuyla gittim ben. Her günümü senden iyi haber alıp sevineceğim kadar da, kötü haber alıp öleceğimi düşünerek geçirdim. Şimdi geçmiş karşıma ne hakkında konuşalım diyorsun! Sen de mantık aramayı çoktan bıraktım ben, sadece sağduyu istiyorum... O da varsa tabii!" dedi öfkeyle.

Reddedebilirdi. Hatta Pelin'in kızı olmadığını bile... inkâr edip yalan söyleyebilirdi ki, onun gözlerine bakınca hepsinden vazgeçti! Hele ona söylediği sözleri duyunca, aklı karışmaya başladı. Ne düşüneceğini bilemiyordu? Ona inanmalı mıydı? Yoksa yine onun oyunlardan birisi mi diye düşüyordu. Arafta kalmıştı. Ne ondan vazgeçebiliyor ne de

onunla olabiliyordu. İnanamıyordu söylediklerine. Kocasının inatçı köşeli çenesine ve öfkeli koyu gözlerine bakıp narin başını naifçe dikleştirdi. Madem artık kaçış yoktu... Madem yolun soluna gelmişlerdi... Ona kızını vermeyecekti. Bu sefer gururunu da çiğnetmeyecekti. Onu tartıp düşünecek doğru mu, yalan mı anlamaya çalışacaktı.

"Neden yapacaktım bunu? Benim için söylediğin yaptığın o kadar şeyden sonra, bunu yapacağımı nasıl düşünürsün? Aşağılandım ve elinde oyuncak gibi oynadın. Benim üzerimde bir sürü plan kurup işleve geçirmeye kalktın. Sana hiçbir açıklama yapmak zorunda değilim. Suçlu senken, neden benmişim gibi davranıyorsun? Beni hayatından zaten çıkaracaktın ha bir gün önce, ha bir gün sonra? Bunu sen yapmadan ben yaptığım için mi isyanın? Kızım senin oyuncağın olmayacak..." Ona cevap verip hayatından da bu hastaneden kovmak istiyordu- ki bu artık imkânsızdı. Ondan sonsuza kadar kurtulamayacağını biliyordu. Onu ne kadar seviyorsa, bir o kadar da nefret ediyordu. Ona yaptıkları için... Ondan kolaylıkla vazgeçmeyi düşünüp bunu herkese haykırdığı için. Sevmediği için... En önemlisi de buydu zaten onu sevdiğini düşünmüyordu. Artık kendini buna bir türlü inandıramıyordu.

"Bana gerçekleri ta o zaman söylemeliydin, şimdi kızım yarım büyümezdi. Esme konu biz olmaktan çoktan çıktı. Artık biz yok, sadece Pelin var! Biz kendimizi düşünürken, o çocuk ortada perişan oldu. Senin kahrolası gururun ve benim kopası dilim yüzümden, seneler su olup akarken, onun ufacık yüreğinde tarifi mümkün olmayan elemli yaralar açtı. Ne diyecektin yarın büyüdüğünde, babam nerede anne dediğinde? Yine işte yalanını mı? Bizi bu hâle getirdiğine inanamıyorum. Ona her şeyi anlatmışsın. Beni tanıyor, Cem'i tanıyor hatta herkesi ama benden bihaber büyüyor." Ona, çileden çıkmış bir biçimde, bir adım daha yaklaştı. "Bana gerçekleri söyle Esme, bunları duymaya ihtiyacım var, yoksa..." dişlerini sıkıp derince bir nefes aldı.

Esme mustaripçe hemen atıldı. "Yoksa ne Rüzgâr? Onu elimden mi alırsın, beni böyle mi cezalandırırsın? Pekâlâ dediğin gibi olsun." Omuzlarını kabullenmenin sarsıntısıyla, dalgınlıkla perişan bir ikilemle silkti. İçinden kendine sürekli sakin olması gerektiğini söyleyip, telkinler verip duruyordu ama bu ne mümkün! Bir zaman sonra kucağında kızlarının uyuduğunu ikisi de unuttu.

"Pelin, senin biyolojik çocuğun, hepsi bu!" Kelimelerin üzerine basarak, "Ne o, ne de ben senin bir ailen değiliz!" dedi acımasızca dişlerinin arasından. "Sen bu hakkını ta o zaman kaybettin. Dünyamı başıma yıktığın, en güzel günümü mahvettiğin zaman! Sana koşarak gelip ağlayarak gittiğim zaman..."

Rüzgâr elini cebinden çıkarıp yüzünde sıkkınca gezdirdi. Gözlerini kapayıp birkaç saniye düşünerek bekledi. "Nasıl? O gün onun için mi gelmiştin?" dedi aklından o gün habersiz gelmesi geçince, içi bir tuhaf

Alien

oldu yine. Her şeyin başladığı ve bittiği gün! Ellerini yanlarında yumruk yapıp keyifsiz sesiyle "Allah'ım, ben..." dediğinde inler gibi, genç kadın bezgince tısladı. "Sen hiçbir şeyi hak etmiyorsun, ne kızımı ne de bizim hayatımızda bir yeri... Git buradan, onu sana vermem." dedi yanağından bir damla yaş daha süzülürken. Ona sarf ettiği sözler ondan çok kendini yaralıyordu yine. Neden hâlâ deli gibi boynuna atlamak, "Senin yüzünden sana hasret kaldım..." demek istiyordu? Neden bunca zaman sonra bile ona ilk günkü gibi delicesine tutkundu?

Rüzgâr ona doğru gelip, çatılı kaşlarıyla önünde durdu. "Bunu nasıl düşünürsün?" dediğinde sesinde ne kızgınlık ne de kırgınlık vardı. Sadece pişmanlık. "Onu senden alacağımı nasıl düşünürsün? Ben sadece..." Olduğu yerde elini sallayarak sakinliğini kaybetti. Elini nereye koyacağını da şu anda neler söyleyeceğini bilemedi. "Lanet osun Esme! Bir kere sorma gereği duymadan hayatımdan çıkıp gittin. Anlamadan, dinlemeden, haber bile vermeden çekip gittin. Dört yıl sonra seni buluyorum ve senin o zaman tek başına gitmediğini öğreniyorum. İçinde bizim yarımızı da alıp beraberinde çekip gitmişsin. Şimdi yapacağın hiçbir açıklama bunu bana mazur gösteremez. Neyin kavgasını yapıyoruz? Neyin savaşı bu? Artık istesen de istemesen de bana katlanmak zorundasın, bana inanmasan da benimle olmak zorundasın..."

Pelin, annesinin kucağında kıpırdanarak gözlerini açtı. Uyku mahmuru zeytin tanesi gözleri, annesinin gözleriyle birleşince ufacık ellerini kaldırıp annesinin yanağına dokunarak, "Anne ilestin?" dedi kısık sesiyle. Bakışlarını babasına çevirirken Esme hemen gözlerini kuruladı. "İyileştim annem, sen benim ilacım olunca hemen iyileştim."

Rüzgâr kızına bakarken gözleri duruldu. Az önceki öfke dindi. Vücudu bile anlayamadı şekilde ona itaat etmeden gevşedi. Sesini duymak bile yumuşatmıştı. Nasıl bir histi ki bu, onun için kendi bedeni farkında olmadan yol gösteriyordu. Kızının varlığını unutup seslerini yükseltmişlerdi ve kızlarını uyandırmışlardı. Pelin babasına gülümseyip "Anne bak babam deldi." diye babasını işaret parmağıyla gösterdi. Kapı vuruldu, Cem içeri girdi. Esme başını yana kırıp kapıya bakarken Rüzgâr yerinden bile kıpırdamamıştı. Bakışları anne kızın üzerinde geziyor tablo gibi görüntülerini izliyordu. Onlar onun ebediyete kadar sürecek mutluluk tablosuydu.

Cem bakışlarını kanepede oturan Esme'ye çevirdi ve birden yüzü değişip kaşları sertçe çatıldı. "Sen neden orada oturuyorsun? Ameliyattan yeni çıktın, dinlenmen lazım."

Rüzgâr kendine lanet etti. Onun hasta olduğunu unutmuş, bir de karısıyla tartışmaya başlamıştı. Bunların hiç yeri ve zamanı değilken, hastayken canını sıkmıştı. Şimdi en çok dinlenmeye ve anlayışa ihtiyacı olduğu zamandı. Kendisi için ölümlerden dönmüştü ve teşekkürü ona bağırıp çağırmak olmuştu.

Müjde Aklanoğlu

Esme bakışlarını Cem'e çevirirken Rüzgâr kafasını yana kırıp alaylı ses tonuyla "Esme Hanımlar yine habersizce ayrılmayı umuyorlardı." dedi karısına yaklaşırken. Esme'nin kucağındaki kızına uzanıp almaya çalıştı. Esme bir anlık refleksle kızını geriye çekince, "Anne, babama didcam!" diyen kızının sözleri kapı gibi yüzüne çarptı. Pelin babasına bakarak tepki gösterdi.

Esme'nin nefesi durdu. Onun 'baba' demesiyle, bakışları kızına kaydı. Gözleri dolu dolu olurken, onun vücudunu saran kolları gevşedi, üzerindeki baskısı azaldı. Rüzgâr onun tutuşunun gevşediği görüp eğildi. Kızını kucağına alırken, Esme şaşkınca bakıyordu. Gözlerini karısından çekip, bakışlarını kızının zeytinlerine odakladı. Ona baktığı an gözleri aşkla yanmaya başlamıştı.

Onun uykudan uyanmış hâlini ilk defa görüyordu: Saçları biraz dağılmış, yüzü uyku mahmuruydu. Yanağında hâlâ yastığın izleri duruyordu. Onun minnacık yüzü, masum gözleriyle ona ışıldayarak bakınca, mis kokusuna daha fazla dayanamayıp yüzünü kızının boynuna gömdü. Uyurken oluşan cennet kokusunu, sanki bu koku olmazsa artık yaşayamayacakmış gibi kokladı. Geriye çekilip dudaklarının kızının yüzüne dokundurup toplu yanaklarının tadını çıkardı.

Esme'nin dudakları şaşkınlıkla aralanmış, gözleri irileşmiş, sanki rüya görüyormuş gibi orada nefes almadan onlara bakıyordu. Birçok defa bu sahneyi rüyasında görmüş ve defalarca hayal etmişti. Oysa şimdi her şey gerçekti. Kapı vuruldu tekrar ve doktor yanında bir hemşireyle içeri girdi. Genç kadın kapının vurulduğunu nice sonra fark etti. Şu anda baba kızın ilk kucaklaşma sahnesini görüyordu ve yanakları ne zaman ıslanmıştı.

Yaşlı Doktor Esme'ye kaşlarını çatarak baktı. "Hastamız kalkmış da kabul günü tertipliyor bakıyorum da?" Esme doktorun sözleriyle kendine geldi. Bakışlarını ona çevirip hızla ıslak yanaklarını kuruladı. Titreyen ellerini koltuğun başına dayayıp destek alarak ayağa kalktı. Daha ayakta durduğu ilk an başı döndü, ayaklarının altından yer kaymaya başladı ve sendeledi. Rüzgâr elini atıp Esme'yi dirseğinden yakaladı. Esme elini şakaklarında gezdirip baş dönmesinin geçmesini beklerken, doktor kızarak yanına yaklaştı. "Sizin yatakta olmanız lazımdı, kalkmanıza müsaade ettiğimi hatırlamıyorum. Üstelik çok kan kaybetmiştiniz geldiğinde, neden ayaktasınız?" Kafasını yana devirdi. Gözleri ufaklığının üzerinde gezinirken, "Hem bu şirin şeyin ne işi var burada? Burası hastane, ona uygun değil. Derhâl götürün onu buradan, yazık hasta olmasın şirine."

Esme baş dönmesini unutup kızına atılarak Pelin'in elini tuttu. Sanki bıraksa kaybedecek gibi oluyordu...

"Hayır, gitmeyecek, onun yanımdan gitmesine müsaade etmem." dedi içini saran korkuyla. Bakışları yalvarır gibi kocasına kaydı.

Alien

Rüzgâr doktora baktı. "Bize geniş bir oda ayarlarsanız biz de oraya geçeriz Doktor Bey, bir arada kalacağız ve çocuk da gitmeyecek." dedi kat'i bir tutumla. Karısının gözlerinin içine telkin eden bir teşebbüsle bakıp onu rahatlatmaya çalıştı. Cem, doktorun kulağına eğilip bir şeyler söyledi ve yaşlı doktor başını sallayarak onayladı. Rüzgâr, kızını Cem'in kucağına verip saçlarını okşarken, "Sen amcanla dışarıda bekle tamam mı tatlım? Annen muayene olacak, doktor amca ona bir baksın..."diye onu ikna etmeye çalıştı.

Esme, kızının yüzüne odaklanmış korkakça bakışlarla bakınca, Rüzgâr dişlerinin arasından "Esme!" dedi uyarırcasına. Esme başını önüne eğip yatağına doğru giderken, Cem dışarı çıktı. Esme yatağa oturunca, başını kaldırıp kocasına, gözbebeklerinin içinde oynaşan tasayla imayla baktı. Sonrada "Sen de çık" der gibi gözlerini devirdi. Rüzgâr onun bakışlarını anlasa da umursamadan ellerini cebine koyup ona aldırış etmedi. Pervasız sert yüzünü ve çekici çapkın bakışlarını hiç çekmeden gözlerine dikti. Umursamadı.

Esme de onun çıkmayacağını anlayıp nefesini sıkıntılıca dışarı saldı. Doktor arkasına geçip omuzlarından biraz aşağı eğdirdi. Hasta önlüğünü bağcıklarını çözüp omzuna bakarken Esme önlüğün önünü tutarak göğüslerini kapamaya çalışıyordu. Ameliyattan yeni çıktığı için üzerinde hâlâ onların önlüğü vardı ve değiştirmeye bile fırsat bulamadan, kocasıyla tartışmaya girip bunu unutmuştu. Elleri göğsünün üzerinde oyalanırken doktor önlüğün hepsini indirip sargıyı açmaya başlayınca, başını yatağa eğip dudaklarını dişlerinin arasına alarak bekledi. Şimdi her yeri, sargılar usulca çözüldükçe meydanda kalıyordu. Doktorun kontrolü uzadıkça onun yanakları daha fazla yanıyor, karşısına bakamıyordu fakat onun varlığını orada hissediyordu. Başını kaldırıp kocasına bakmaya cesaret ettiğinde, onun kendisine değil de doktorun ellerine dikkatlice baktığını gördü. İçi rahatlarken kendi bakışları onun sert yüzünde ve çaktırmadan üzerinde gezindi. Yanakları tekrar yanmaya başlayınca hüsrana kapılmış bir sesle homurdandı. Doktor ona bakıp elini kısa bir an yarasından çekerek, "Canınızı mı yaktım?" diye sorunca Rüzgâr elini burnunun üzerinde gezdirip çarpıkça sırıtmaya başladı. Esme ona ters bir bakış atıp üzerini düzeltti. Doktor ve hemşire sargıyı düzeltip geriye çekildi.

"Şu anda her şey yolunda, bir sorun görünmüyor; zaten estetik dikiş atıldı." Gözlerini genç kadına kızar gibi odakladı. "Sanırım yarayı zorlamışız ve biraz açılmış. Dikkatli olmanızı öneririm, yara ufak olabilir ama hasarı büyük olmuş... Dikiş izi kalmayacak, az bir şey kurşunun yanığının izi kalacak." Doktor gerekli şeyleri söyleyip odadan ayrılırken Rüzgâr, karısının yanına usulca yürümeye başladı.

Esme arkasındaki bağcıkları bağlayamayınca, hemşire yardım etmek için yanına geçti. Rüzgâr hemşireye bakıp kafasıyla çıkmasını

işaret edince, genç kadın pansuman kutusunu alıp kapıya yöneldi. "Geçmiş olsun." deyip odadan ayrıldı. Esme kocasına kaşlarını çatarak bakarken, o hiç umursamadan arkasına geçip bağcıklarını oyalanmadan bağlamaya başladı.

"Hiç değişmeyeceksin değil mi?"

"Asıl sen hiç değişmeyeceksin. Aynı dik kafa, aynı inatçı yapı."

Rüzgâr bağcığını bağlayınca, bakışları onun beyaz boynuna kaydı. Saçlarını tepesinde tutmasına rağmen, asi bukleler boynuna firar ederek dökülmüştü. Uzanıp parmaklarının tersiyle onun tenine dokununca, genç kadın gözle görülür şekilde titredi. Tüm bedenini onun bu dokunuşla iliklerine kadar irkildi. Ufacık bir temas... Tam kendini onun dokunuşuna bırakıyordu, kendine gelip çabucak toparlandı. Tepesinde tuttuğu saçlarını ansızın bıraktı. Rüzgâr'ın elini boynunda gezerken yakalayıp "Dokunma!" dedi kısık sesle. Oysa sesi aksini söyler gibi cansız çıkmıştı dudaklarından. Esme üzerindeki nevresimi düzeltip geriye doğru yaslandı. Rüzgâr onun yastıklarını düzeltip hiç istemese de çekildi. Bakışları onun güzel yüzünde dolaştı. Şimdi ona dokunmak istiyordu ve bunu bile yapamıyordu. Sadece sarılmak iyi olduğunu hissetmek istiyor, sıcaklığında tenini kaybetmek ama çekindiği için yapamıyordu.

"Neden oturmuyorsun? Yanımdan çekil lütfen."

"Neden, rahatsız mı ediyorum?" Başını biraz eğip koyu gözlerini asice titreşen gözbebeklerine odakladı. Kopkoyu bakışlarında aşkın şimşekleri çakarken buğulu sesiyle, "Çekim alanıma girmekten mi korkuyorsun? Zira ben senin çekim alanında dolanıp duruyorum ve galiba elektrik çarpıyor ki dokunamıyorum." dedi lakayt bir tavırla.

Esme inatla başını yana çevirip, onu görüş alanından çıkardı. "Hayır! Sana bakmak için başımı yukarı kaldırmam gerekiyor... Böyle olunca benim başım dönüyor bay ukala ve evet, uzak dur çarparım. " Dudaklarının kıyıları belli belirsiz yukarı kıvrıldı.

"Senin başını döndürdüğüm gerçeğini kabul ediyorsun yani..."

"Gıcık..."

Rüzgâr koltuk yerine yanına geçti. *Aşkım* dese bu kadar içine dokunamazdı. Onun sevgisini anlatma biçimi bile farklıydı. Rüzgâr yatağın kıyısına oturunca, yatak hafif sarsıldı ve Esme birden boş bulunup güzel yüzünü ona çevirdi. Aralarındaki mesafe çok azdı, bundan rahatsız olup biraz kenara kaydı. Rahatsızlığı ondan değil, ona doğru gelen erkeksi kokusundan... Teninin hasret kaldığı sıcaklığındandı. Bu şekilde hasta yatarken bile bunları hissettiğine inanamıyordu. Rüzgâr çarpıkça sırttı.

"Biraz daha gidersen düşeceksin!"

"Sen de biraz daha üzerime gelirsen eski Esme'yi göreceksin!"

Rüzgâr'ın kaşları rehavetle yukarı kıvrıldı. Sesi gerçekten derinden ve kesif bir biçimde yankılandı. "Bunu en çok ben isterim karıcığım, çünkü ben Esme'mi çok özledim." dedi karısına ciddiyetle bakarak. Birkaç saniye bakıştılar Rüzgâr boğazını temizledi sesi ciddileşti.

"Konumuza gelince... Neden o gün kaçıp gittin hiçbir şey söylemeden? İntikamını böyle mi almayı düşündün? Aldın, emin olabilirsin beni sensizlikle cezalandırdın."

Esme'nin yumuşayan yüzü katılaşıp ciddileşti. Bakışları eskiyi anar gibi geçmişe daldı ve gözleri kırgınca koyuldu. Yüzünü ifadesiz tutmaya çalışarak kapıya baktı. Üzerinden uzun zaman geçmişti artık hatırladığı zaman canı yanmaması lazımdı ama yanıyordu. Onunla olan tüm anılar beynine yağarken iyi ya da kötü canını yakıyordu. Narin başını aşağı eğip örtünün üzerinde oyalanan parmaklarına baktı. Derin bir iç gerdi.

"Ben intikam almak için gelmedim oraya." Bakışlarını kaldırıp kocasının gözlerine baktı çekinikçe. Orada ne bulacağını bilmiyordu ama bakınca... Orada eski Rüzgâr'm gözlerini gördü. Kocasının, sevdiği adamın, bu düşünceyi başından atmaya çalıştı. Rüzgâr onun gözlerindeki kırgınlığı ve hayal kırıklığını görünce kendine lanet etti. Bakmaya kıyamadığı hurma gözleri şimdi yorgun ve bitkin düşmüştü. Kendiyle savaşarak yaralar almıştı.

"Ben o gün sana hamile olduğumu söylemeye geliyordum hatta emin olmak için bir hastaneye gidip tahlil yaptırmıştım. Fakat asıl sürprizi sen yaptın bana." Hayal kırıklığı yaşayan bakışları kopkoyu kısıldı. Yüz ifadesi değişti. Gözlerini onun gözlerinden koparıp cama çevirdi. Dışarıda karanlığı toparlayan bulutlara baktı. Bulutlar güneşin son demlerini, alacalı rengini kuşanmıştı. Derince bir iç çekti.

"Beni sevmediğini içeride haykırıp durdun. Buna bile razıyken... yine de yanında kalmayı düşünürken." Dolan bakışlarını, akmaması için hiç kırpmadan camdan dışarı bakmaya devam etti. Karanlığın içine. "Benden çocuk yapıp, onunla beni yıkma hayalleri kurduğunu öğrendim. Beni intikamınla şereflendirdiğini ve bunu da isteyerek yapacağını gururla haykırıyordun." Sesi artık ağlamaklı çıkıyordu. Alt dudağı titrediği için dişlerinin arasına almak istiyor yapamıyordu.

Rüzgâr uzanıp karısının önüne düşen perçemlerini kulağının arkasına sıkıştırdı. Uzun parmaklar çenesini kavrayıp nazikçe kendine çevirerek bakmasını sağladı. Bakışları onun özlem duyduğu çekinik bakan ıslak gözlerinde kaybolurken, yanağına başparmağıyla okşamaya başladı. Onun temasıyla Esme'nin gözünde dondurduğu asi yaşları kocasının eline doğru usulca süzüldü, o da narin tenini okşayıp şefkatle kuruladı. Bakışlarını yağmur yüklü gözlerinden ayırmadan derince soludu. Her nefes ciğerlerine eksik iniyordu.

Müjde Aklanoğlu

"Ben o gün ağabeyinle konuşuyordum, sadece onun canını yakmak içindi o sözler. Senin geldiğini ve bizi duyduğunu anlamadım. Onun canını yakmak için söylediğim samimiyetsiz her söz, kendi canımı daha fazla yakmış; bilemedim. Bana nelere mal oldu nefretim göremedim." Başparmağını yeni düşen bir damlaya değdirip yakaladı. "Sonra gözümün önüne sen geldin ve ben vazgeçtim. Her şeyden vazgeçtim. Sen onu dahi affettirdin bana. Senin sevgin her şeyden üstün. Sana olan aşkım kendimden bile üstün... Sen duyduklarına inandın, yargıladın. İçeri girip sebebini sormadın." Esme onun temasından kendini kurtarmak için elini kaldırıp yanağındaki eli koluyla düşürdü. Ona dokunduğu an, sesindeki üzgün tınıyı duyduğu her an eski hâline dönüyordu. Ona âşık olan saf kadın içinde canlanıyordu.

"Sana inanmıyorum. Sen şimdi beni yine eski oyunlarla kandıracağını sanıyorsan yanılıyorsun?" Kafasını yana devirdi. Bakışları ateş alırken, "Seni hiç tanımadığımı düşünüyorum, sen kimsin Rüzgâr? Hangisi sensin? Âşık olan mı? İntikam alan mı? Benim senin hakkında doğru bildiğim ne varsa yanlış... Yanlış bildiğim ne varsa doğru oluyor. Sana olan güvenim sarsılmadı... Yok oldu. Artık güvenmiyorum."

Rüzgâr'ın çenesi kasıldı. Bunları tahmin ediyordu. Yatağın üzerindeki eli nevresimi sıkıca kavradı.

"Bu hiçbir şeyi, bu gerçeği değiştirmez... Sen benim çocuğumu benden sakladın. Kendini senelerce benden sakladın. Ben seninle yuva hayalleri kurarken, sen bu hayalleri yıktın. Bana sevmeyi sen öğrettin. Aklıma, hiç hesapta yokken yuva, aşk, çocuk soktun. Ben senden önce bunları bilmezken, seninle bir yuvanın sıcaklığını öğrendim. Bana çok şey öğretip, sonra da o şeylerin içinde beni yalnız bırakıp gittin. Ta baştan bana sevmeyi alıştırmayacaktın. Artık çok geç! Ne senden geçerim ne de senden olandan. Bu acı da, olsa sevinç de senden gelen her şeye razıyım..."

Esme'nin, onun söylediği şeylerle içi deşildi. Hiç istemese de yumuşadı. Şu anda dokunsa kâğıttan kuleler misali yıkılacaktı. Ona açken, ona âşıkken, ona canını verecek kadar sahipken yeniden eskiye dönmeyecekti. Bu sefer yıkılırsa ayağa kalkamazdı. Canı yanarsa ölürdü.

"Kızımdan vazgeçmem." Karısının gözlerine hakikatle baktı. "Onunla zaten kaçırdığımız bir sürü zaman var, ben onları nasıl telafi edeceğimi düşünüyorum."

Esme'nin içine yine bir acı saplandı. Eski korkusu geri döndü. "Ne yapacaksın onu... Onu benden alacak mısın?" dedi fısıltı gibi sesiyle, acı acı yutkunarak. Gözleri öyle kısıldı ki, adeta kirpiklerinin arasında kayboldu. "Onu sana vermem anladın mı? Ondan asla vazgeçmem, ne gerekiyorsa yaparım." Biraz geriye doğru çekilip "Hatta boşanma konusunu halletsek çok iyi olur. Ben seninle evli kalmak da, seni gör-

Alien

mek de istemiyorum. Kızımı da istediğin vakit görmene izin vereceğim; onun için... Sadece onun için..."

Rüzgâr'ın sakinleyen bakışları eski karalıklarına büründü. İçini kopkoyu öfke esir alırken, az önceki sükûnet yok oldu. Azgın nehirler gibi coştu damarlarındaki kanı. Sanki içeriye tekrar bir bomba düşmüştü ve her yeri talan etmişti. Karısına doğru yaklaştı. Göz kontağını bozmadan yüzüne öfkeyle soluyarak, sıktığı dişlerinin arasından; "Ne seni boşarım ne de bırakırım. Seninle açtım gözlerimi bir tek seninle kaparım... Sen de öyle! Kızımı da seni de alıp gideceğim... Sizi ayıracağımı da düşünmeyi kes, ne sizi ayırırım ne de sizden ayrılırım. Sen benimsin, senin olan her şey de benim... Tıpkı benim yalnızca senin olduğum gibi! Senden asla vazgeçmem, ne bu âlemde, ne de ötekinde." diye kat'i sözlerini kafasına çaka çaka benimsetti.

Müjde Aklanoğlu

38.Bölüm

Esme, ellerini göğsünün altında bağlayıp gözlerini devirerek kocasına baktı. Bakışları kısılmaya başlayınca Rüzgâr da "Ne?" der gibi kafasını salladı. Esme'nin neden öyle ters baktığını anlayamadı. Bu kadın hastaneden beri ona mesafeli davranıyordu. Tamam, kabullenmeye çalışıyordu anlıyordu ama şimdi niye kızdığını gerçekten anlamamıştı. Esme onun kucağında duran kızına yaklaşıp ayakkabılarını dikkatle çözüp kucağından alarak yere bıraktı. Pelin koşarak içeriye girerken, Esme yerinden doğrulup kocasına baktı.

"Rüzgâr, çıkar!" dedi biraz kızgın ses tonuyla.

Rüzgâr ona sokranır gibi kaşlarını kaldırarak "Neyi?" diye sorarken dudaklarını çarpıkça kıyıya kıvırıp çapkınca güldü. Üzerindeki bej yamalı kollu spor ceketini önlerinden tutup çekiştirerek; "Aaa, çok ayıp karıcığım, burada mı soyunayım (!) hem de Cem'in yanımda, sabret biraz." Dudaklarını hınzırca öne uzatıp "Cık cık cık" yaptı. Esme kaşlarını çatarak kollarını göğsünün altından sinirle çözdü. Onun bu umursamaz dalgacı tavrına kızıp "Rüzgâr, ayakkabılar!" diye sinirle gürledi. "Halıları daha yeni yıkattım." Rüzgâr başını aşağı eğip açık renk kot pantolonun paçalarını kaldırdı; spor ayakkabılarına baktı. Esme de ona bakıp "Evet." der gibi kafasını salladı.

Cem sırıtarak suratını yana çevirince, "Sen de sırıtmayı kes Cem, sen de çıkar bu evde çocuk yaşıyor, ayakkabıyla girmek yasak." dedi kocasına söylediğinin aksine biraz daha yumuşak bir tonda söylenip arkasını dönüğü gibi içeri girerdi. Rüzgâr ayakkabısını çıkarıp çoraplarıyla yumuşacık halıya basarak içeri girdi. Ardından Cem de içeri girip "Ben bu Esme'den korkmaya başladım ağabey... Fena tırstım bu ne öfke." dedi gülerek. Rüzgâr o sırada evi incelemeye başlamıştı. "Öfkesi bize değil Cem, kendine... Geçer." dedi duru bir sesle:

Girişte uzun ince bir antre vardı. Sade yapımlı binanın ikinci katında oturuyorlardı. İlk kapıdaki odaya girdiklerinde onları ufak bir salon karşıladı. Odaya girdiklerinde gözleri içeride gezindi merakla: Kahverengi koltuk takımı, duvarda asılı LED ekran ufak televizyon ve köşedeki duvara monta edilmiş dekoratif rafların üzerinde kızının çeşit çeşit fotoğrafları... Rüzgâr fotoğrafların olduğu bölüme gitti. Kızın bebeklik, Esme'nin hamilelik fotoğraflarını kaşları çatılarak izledi. Onların bu hâllerinden yoksun kalmasına sinirlendi. Ne kadar unutmak isteseler de bu, içlerinde bir yara olarak kalacaktı. Onların seneleri su olup akarken, ne kızın büyüdüğünü ne de karısının hamileliğini görebilmişti.

Alien

Cem de evi incelerken, Pelin içeri koşarak girip babasının ellerini tutup çekiştirdi.

Hastanede geçirdikleri iki gün zarfında Pelin babasına iyice alışmıştı. Artık onunla sorunsuz diyalog kurabiliyorlardı. Hem Cem hem de babası onun dilini çözmeye başlamıştı. Başlarda çok zorlanmışlardı onun dediklerini anlamaya fakat zamanla bunu çözmüşlerdi. Rüzgâr başını yana çevirip aşağı eğdi. Bakışları kızın zeytinleriyle karşılaşınca, çatılı kaşları yumuşadı yüzünde bir gülümseme belirdi. Kızı başını geriye çektiği için kara saçları geriye doğru pırasa gibi dökülmüş ve çok şirin bir hâle bürünmüştü.

"Baba del çana odamı dösteyicam," dedi zeytin tanelerini babasına süzdürerek. Onun kocaman ellerini kavrayan küçücük elleri kendi gücüyle çekiştirmeye başladı. Cem tekli koltuğa geçip otururken Rüzgâr "Ben kızımın odasını bakacağım." dedi. Kızıyla birlikte hole geçip yan kapıya geçtiler. İçeri girdiklerinde Esme, Pelin'in dolabından kıyafet çıkarıyordu. "Baba bak buya menim odam." Eliyle oyuncaklarını gösterip" Bak munlar benim oyuncakım." İlerideki bebeğini alıp heyecanla, "Bu da bebeyim." dedi bebeği babasına göstererek. Babasına evlerini göstermenin heyecanı yüzünden okunuyor pırıl pırıl parlıyordu bakışları.

Ufacık oda tam onun gibi şirin bir kız için dizayn edilmişti: Pembe boyası ve mor perdeleri, mürdüm rengi tüylü halısı ve fotoğrafların çerçevesinin rengi mobilyalarıyla çok şirin duruyordu. Her yerde pelüş oyuncaklar ve bir sürü resim vardı. Rüzgâr duvara monta edilmiş kitaplığa yaklaştığında orada kendi resimlerini gördü. Bir sürü resmi vardı, renkli fotokopiden çoğaltılmış resimler.

Rüzgâr bir tane çerçeveyi alıp bakarken Esme arkasında belirip ona doğru yaklaştı. Kolunun yanından bakarak, "Bilgisayardan çıktı aldım, kaliteli olmuyor ama kızım o resmini çok seviyor." dedi. Rüzgâr'ın elinde olmadan kaşları çatıldı eli kasıldı. Ona öyle bir baktı ki Esme yutkundu. "Senin yüzünden" der gibi. Elindeki çerçeveyi sıkıca tuttuğunu fark edince de bakışlarını elinden kaçırdı. Onun kızgınlığını gördüğü an karnında tuhaf bir ürperti oluyordu. Tamam, o hata yapmıştı ama kendisi de dönüşü olmaz bir hata yapmıştı. Ne kadar ona kızsa da kızını ondan gizlediği için şimdi içindeki pişmanlık suçlulukla çoğalıp katbekat artmıştı. Hele hastanede onların özlemlerini gördükçe kabahati arttıkça katlanılmaz bir hal almıştı. O zamanlar sağlıklı düşünemediği şeyi, şimdi daha iyi kavrıyordu. Esme hata yapmıştı lâkin Rüzgâr da hatasını henüz telafi edecek hiçbir şey yapmamıştı. Ona kendini ispatlamamıştı.

Rüzgâr çerçeveyi yerine koyarken konunun değişmesini, gerginliğin dağılması için mırıldandı. "Burası çok ufak değil mi?" dedi ellerini

Alien

cebine sokup bakışlarını içeride gezdirirken. Esme elindeki kıyafetleri yatağın üzerine koyup çekmeceden kızına iç çamaşırı almak için eğildi.

"İki oda bir salon bize yetiyor; iki başı mamur olunca çok bile." Çekmeceyi kapatıp kocasına baktı.

Rüzgâr gözleri kısıp imayla "İyi, en azından kızın evdeki odası büyük olacak." dedi onun inadına dişlerinin arasından. Esme onun söylediğine hiç aldırmadan kızına yaklaşıp aşağı eğildi. Pelin'in elindeki oyuncağı alıp yere koydu. Üzerindeki badiyi çıkarıp başından aşırırken "Banyo zamanı anneciğim hastanenin kokusu üzerinden gitsin."

"Anne bis de babamlan didcaz değil mi? Babam bisi de dötürücek, öyle diyoy." Annesinden cevap bekleyerek baktı. Esme başını kaldırıp tepesinde dikilen kocasına baktı. Gözlerinde gördüğü sessiz uyarı ve tehdit belirten uyarıcı bakışlarıyla nefesini dışarı duyacağı şekilde saldı. Rüzgâr omuzlarını umursamaz şekilde sarsarken, Pelin alamadığı cevap yüzünden annesinin yüzünü ellerinin arasına alıp bakışlarını babasından kendine çevirmeye çalıştı. Annesi kızına bakınca kafasını sallayarak konuştu. "Anne bis de didicas değil mi?" dedi inatla aynı soruyu sorarak.

Rüzgâr aşağı eğildi. "Tabii aşkım, ben nereye siz oraya..." dedi annesine yandan bakış atarak. "Hem bizim orada kocaman evimiz var, bir de büyük bahçesi, istediğin gibi oynayabilirsin. Teyzen ve anneannen de orada yaşıyor, onları görmek istemez misin?" Hain bakışlarını karısına çevirdi. Onların adını duyunca rengi atmıştı ve bunu özellikle aklını başına getirmek için yapmıştı. Orada bıraktığı sadece kendisi değildi. Ondan olan bir sürü insanı üzüp ardında perişan bırakmıştı. Esme üzgünce bakıp kırıkça, inler gibi fısıldadı.

"Rüzgâr..."

"Efendim sevgilim..."

Rüzgâr, Esme'ye şimşekler çakarak tehditle bakınca, Esme geri adım attı. Zaten hastanede oldukları sürece, elinden geldiği kadar onunla konuşmamaya çalışmıştı. Oysa şimdi de konunun açılmasını açıkçası hiç istemiyordu. Aslında bu konuyu yalnız başlarına kaldıklarında sakin kafayla konuşulmasını, tartışmasını istiyordu. Pelin babasını bırakıp gitmesinden korktuğu için yanından hiç ayrılmıyor, bu da bu konun konuşulmasını engelliyordu.

Esme kızının iç çamaşırlarını çıkarıp onu küvete soktu. Onunla oynayarak banyo yapmasını babası mutlulukla izledi. Ellerini köpüklü sulara daldırıp sabun köpüklerini üflüyor, onların uçmasıyla da seviniyordu. Ayaklarını suda çırpıyor, annesini kızdırıyordu. "Pelin, ıslanıyorum yapma." dedikçe ufak kız daha çok yapıp onu kızdırmaya devam ediyor, Esme de ona tepki olarak su döküp gülüyordu. Yarım saat sonra banyosu yaptırılmış ve üzeri değiştirilmiş olarak salona doğru yöneldiler.

"Kes sesini... Sana ondan uzak durmanı söylüyorum ama arkamı döndüğüm an onunla görüşüyorsun!" dedi Cem sinirle içeriyi turlarken. Kulağındaki telefonla sıkıntılı bir biçimde konuşuyordu. Ne kadar öfkelendiyse sesi kısık bile olsa buz gibi dondurucuydu.

Esme, Rüzgâr'a bakışlarıyla "Neler oluyor?" derken Rüzgâr, Cem'in sinirli hâline dikkatle bakıyordu. Ne olmuş olabilirdi ki onu bu kadar sinirlendirecek? İşler de yolundaydı. O kadar sinirlenmişti ki içeri girdiklerini bile hissetmemişti. Kaşlarını çatıp kardeşini süzmeye başladı.

"Sen nereden biliyorsun onunla görüştüğümü?" diye bağırdı Ecem.

"Biliyorum işte!" diye geçiştirmeye çalıştı Cem. "O şerefsizin bir kilometre yakınına gelmesini istemiyorum." Dişlerini sıkıp arasından tıslayarak "Eğer geldiğini duyarsam onu öldürürüm, ona yaklaşmayacaksın!" Ellerini saçına gömüp sıkıntıyla cama yürüdü.

"Buna sen karışamazsın! Peşime kimi taktıysan çek Cem, beni sinirlendirme. Canım kimi istiyorsa ona yaklaşırım, kimi istiyorsa onunla görüşürüm... Hatta şimdi onunla konuşmaya gidiyordum, senden izin alacak değilim." dedi genç kız uslanmaz kişiliğiyle kestirip atarak.

Cem telefonu sıkarken elini şakaklarında gezdirdi. "Eğer onun yanına yaklaşırsan..." Öfkeyle soludu. "Ben yanında yokum diye kendini sahipsiz sanma, beni de delirtme..." diye sinirle tısladı. "Buna nasıl engel olacaksın çok merak ediyorum, sen burada bile değilsin koca adam!" Ecem alaycı sesi öfkeliydi. "Sen kendi işinle ilgilen, ben de kendi işimle... Hem beni de tehdit etmeyi kes, hiç gerçekçi gelmiyor! Adam öldürmek o kadar kolay değil bay kendini beğenmiş çakma mafya. Hem sen benim neyim oluyorsun da emir veriyorsun? Ben senin malın değilim bir kere öpüştük diye üzerimde sultanlık kuramazsın! O en azından sevgilim oluyor..."

"Eski sevgilin..." diye düzeltti Cem dişleri gıcırdarken, "Sen benimken, senin üzerinde sultanlık da kurarım saltanat da, haremde."

"Ha ha, sen öyle san. İmitasyon Sultan Süleyman..." dedi Ecem ona aldırmaksızın, sinirle telefonu suratına kapattı.

Cem elindeki telefonla donup kalırken, görüşmenin bittiğini belirten dıt sesini duyunca sinirle telefonu aşağı indirip ağzının içinde homurtular eşliğinde küfürleri savurdu. Esme, kızının kulaklarını tıkarken, Rüzgâr parmaklarını burnunun üzerine koymuş başını aşağı eğmiş çaktırmadan sırıtıyordu. Onun biriyle ilgilendiğini bilmiyordu. Bu kıskanç hâlleri açıkçası en çok onu şaşırtmıştı. Çapkın Cem âşık mı oluyordu?

Cem sinirle arkasını dönüp de onları karşısında görünce önce afalladı. Sonra da hemen kendini toparlayıp yanlarına doğru yaklaştı. Rüzgâr ona "Neler oluyor?" der gibi bakınca, Cem aldırmaksızın elindeki telefonunu cebine koydu. "Sakın ağabey, tek kelime dahi etme.

Duyduklarını da unut." Aşağı eğilip yere çömeldi. Elini yeni banyo yapmış yeğeninin yüzünde gezdirirken yüzü yumuşadı.

"Sıhhatler olsun bızdık... Temiz temiz seni öpebilir miyim?"

Cem evden gittikten sonra Esme kızının karnını doyurup Rüzgâr'la birlikte kızını yatırdı. Mutfağı toparlayıp sonunda işi bitince, elindeki kahve tepsisiyle salona geçti. Artık yalnız kalıp konuşma zamanıydı. Rüzgâr camın önünde elleri ceplerinde, başını geriye doğru atmış dikiliyordu. Bu hâliyle camdan dışarı bakıyor gibi görünse de aslında sadece gözlerini kapatıp huzuru dinliyordu. Hayatta en huzurlu olduğu yerde sevdiği kadının yanındaydı.

Esme'nin gözleri özlemle üzerinde dolaştı: Ceketini çıkarmış, spor gömleğinin kollarını katlamış dağ gibi duruyordu. Geniş omuzları rahatlamış kendinden emin duruşu sakindi. Ona bakmayı özlemişti. Ona dokunmayı, yanında olmayı özlemişti. Şimdi gitse sarılsa arkasından beline, dolasa kollarını, sıcaklığını tenine hapsetse ne olurdu? Kafasını salladı bu konuları kafasından atmak için. Ellerini ondan uzak tutması lazımdı.

"Kahve yaptım bize."

Rüzgâr arkasını dönüp karısına baktı. Esme kahveleri sehpaya bırakırken, onu izledi. Saçları öne düşünce eliyle çekişini. Biraz daha kalınlaşan, dolgunlaşan vücudunu... Bu haliyle içindeki şehveti harlıyor, kendini patlamaya hazır bomba gibi hissediyordu. Yanındaydı, dokunabileceği kadar yakın ama dokunamıyordu. Ona sarılmak, mis kokulu saçlarına burnunu gömmek içinde savaşıyor ve bu savaşı aklı başında olan yanı kazanıyordu. Ona dokunup ürkütmek istemiyordu. Yanına yaklaşıp, karşısındaki koltuğa oturdu. Esme kahve fincanını önüne uzattı. Kendi kahvesini de eline alıp karşısına oturdu. Yerine yerleşince aldığı fincanı iki parmağıyla narince tutarak dudaklarına götürdü. Rüzgâr geriye yaslanıp dirseğini koltuğun başına dayadı.

"Doğumu nasıl oldu?" diye sordu bakışları vücudunda gezinirken.

Esme fincanı dudağına götürürken, yarı yoldu durdu. Bakışlarını kucağındaki fincanın tabağına çevirip yerine geri koyarken, "Normal doğum." dedi çekinik sesiyle üzgünce. Rüzgâr parmaklarını şakağına dayayıp kafasını sağa doğru yatırdı. "Nasıl oldu, nasıl gittin doğuma? Canın çok acıdı mı?"

"Tek başıma. Evde tektim, gece tuttu sancısı, taksi çağırıp gittim."

Onun rahatça söylediği şeyle Rüzgâr dişlerini gıcırdattı. O bunu fark etse de aldırmadan devam etti: "Kolay olmadı biraz zor oldu, her doğum gibi canım çok yandı ama sonra... Sonra onu görünce tüm acılarımı unuttum, her acı ona değerdi." dedi farkında olmadan dudakları yukarı kıvrılmış, yüzünde eskiyi anınca oluşan mutluluk duygusu belirmişti. Onun böyle gülümsemesiyle kocasının siniri biraz yatıştı.

"Sen de aşerdin mi? Hani hep bir şeyler isterler ya?"

Alien

Esme ilk aşerdiği şeyi düşündü. O gün aklına gelince bakışları kocasıyla kesişti. "Evet. Hatta ilkini birlikte yemiştik." Rüzgâr anlamayınca, "Çilek! Yatakta çilek yemiştik." dedi o anı hatırlayınca, kocasının gözlerinde ateşler yandı, bunu görünce de genç kadının da yanakları yanmaya başladı.

Rüzgâr yanaklarının tatlıca pembeleştiğini görünce, bıyık altından sinsice güldü. Esme de gözlerini ondan kaçırdı.

"O gün hamile olduğumu hissetmiştim ve ertesi gün doktora gitmeyi planlamıştım." Kocasının suratı tekrar düşünce, muzırlıkla "Bir de her akşam saat 8'de öpücük aşerdim." dedi gözleri şeytani tılsımlarla haince parlarken. Kocasının yerinde huzursuzca kımıldadığını görünce içine tuhaf tılsımlar taşıyan, haylaz dalgalar yayıldı. Onun eski kıskançlığını kaybetmediğini anlayıp sevindi. Hâlâ deli gibi kıskanıyordu onu.

Rüzgâr kaşlarını çatıp "Ne öpücüğü?" dedi bas sesi koyularak kızgınca. Esme istifini bozmadan, "Her akşam köşedeki dondurmacıya gidip mutluluk öpücükleri alıyordum." Rüzgâr huzursuzca yerinden doğruldu." Benimle alay etme!" diye kızgınca söylendi gözleri iki kara kuyuya dönüşürken. "Ama öyle, her akşam çikolatalı dondurmanın öpücüklerini istedim."

Rüzgâr'ın dudakları belli belirsiz kıvrılırken, "Beni delirtmekten hiç vazgeçmeyeceksin değil mi? Daha şimdiden o dondurmacının dükkânını başına yıkma planlarına başlamıştım."

Esme omuz hafifçe silkip kahvesini yudumladı.

"Peki, ilk kelimesi ne oldu?"

Esme gözlerini bu sefer kaçırmadı. Onun karanlık bakışlarına kırgın ve hatta kızgın bakışlarını ürkekçe karşılayıp "Baba..." Ortamda bir yakıcı bir sessizlik oluştu. Gergin bir elektrik... "Ona seni o kadar çok anlatıyordum ki, bu da çok normaldi. İlk sözü baba oldu!"

Bir süre sessizce oturdular. Rüzgâr ona baktı. Esme bakışlarını kaçırıp parmaklarıyla oynadı. Ona öyle özlem duyuyordu ki; şimdi şu odadaki oluşan kışkırtıcı elektrik bile havada asılı kalıyordu. Dokunsa dağılacağını biliyordu. Bir yanı kendine dokunmasını sarılmasını isterken, diğer yanı vazgeçiyor savaşmaya zorluyordu. Ona duru sular gibi bir yolunu bulup akarken, önüne çıkan taşlarla durup aklı başına geliyordu. *"Acaba bunca zaman içinde başka kadınlar oldu mu?"* diye aklındaki kumkumalık soruyu yine belki de milyonlarca kez olduğu gibi kendine soruyordu. Onun başkasına dokunduğunu düşündüğü zaman nefesi duruyordu. Başını kaldırıp kocasına baktı. Onun kendisine bakan yoğun ve erotik bakışlarıyla nefesini tuttu. Bir bakışla bile böyle etkilerken, Allah'ım, dokunsa ne hâle gelirdi kim bilir? İçine derin bir nefes alarak göğsünü kabartıp, konuşacağı şeye odaklandı. O farkında değildi ama o göğsünü gerince kocası yerinde kıpırdandı.

Müjde Aklanoğlu

"Artık konuşalım mı?" dedi elindeki kahveyi titreterek tabağına koyup kucağından aldı, koltuğun yanına koyarak. Rüzgâr hiçbir şey söylemedi. Onu o kadar özlemişti ki dokunmasa da sadece bakmak bile yetiyordu. Aslında aklındakiler tamamen farklıydı. Şimdi onu şuracıkta halıya yatırıp oracıkta da sahip olmamak için kendisiyle savaşıyordu. Parmaklarını şakaklarına dolaştırıp kafasına tekrar destek oldu. Ellerini koyacak yer bulmazsa, onun vücudunda gezeceğini biliyordu. Konuşmadı. Kızmadı. Ya da ona bağırmadı hatta öfkeli bile bakmadı. Aksine bakışları ona olan özlemini gözler önüne seriyordu. Ne zaman baksa bakışları ya göğüslerinde ya da gözlerinde oluyordu. Kaç kere oralara dalarken yakalamıştı karısı. "Konuşmayalım!" dedi duru bir sesle.

Esme ona şaşkınca bakakalırken, dudakları aralandı. Ne yani ondan hemen vaz mı geçmişti? İçine bir hüzün yaslanırken, gözleri doldu geldi.

"Artık birbirimizi kırmayalım. Ben sana çok kötülük yaptım; sen de bana! Eğer bunlar tekrar tekrar ortaya dökülürse... Her şeyden yaralanırız. Bu sefer yaralarımız daha da derinleşir, canımız daha çok yanar."

Esme sehpaya uzanıp fincanı üzerine bıraktı. Derin bir nefes alıp kucağına bağladığı elinin parmaklarıyla oynamaya başladı. Ondan utanıyordu. Ona hasret kaldığı için ve onu kendine hasret bıraktığı için. "Konuşmazsak içeride hep kalacak, en ufak sorunda önümüze çıkacak. Kabuğu hep kavlayacak, hiçbir ilaç da merhem olmayacak, usulca kanayacak." dedi kırılgan sesiyle biraz bekledi konuşamadı. Cesaretini topladığı zaman devam etti. "Sanırım bu bir başlangıç olacak bize öyle mi?" dedi kısıkça.

Rüzgâr yerinden kalkıp yanına geldi. Esme üzerine gölgesi düşünce, başını kaldırdı. Yanaklarına doğru sıralanan inci taneleriyle kocasına baktı. Ne zaman ağlamaya başlamıştı ki? Ağladığının farkında bile değildi. İçi yanıyor, dışı donuyordu. Onun sevgisine ne kadar çok muhtaçtı. Ona kendini bırakmak istese de, olanlardan sonra artık tedbirli davranıyordu. Bu, elinde değildi. Rüzgâr aşağı eğildi. Esme'nin kucağında çekinikçe oynadığı eli kavradı. Onu yukarı çekerek kalkmasını sağladı.

Esme onun sessiz emrine uyup itaat etti. Şimdi karşısında duruyordu. Karısının elini avucunun içine alıp gözlerinin içine pırıltılar saçarak bakıp, yukarı çıkardı. Bakışları içini eriterek yok oluyordu hurma gözlerinin derinliklerinde. Ruhuna usulcacık sızıyordu. Eskisi gibi dokunmak, bir olmaktı yürek atışlarıyla. Dudaklarına götürüp narin elleri sıkıca bastırarak orada tuttu. Kirpiklerinde takılı kalan gözyaşları içini titretti.

Esme onun yakıcı dudaklarını teninde hissedince yutkunup, gözlerini kapattı. Bu anı özlediği için kendini ona bıraktı. Dokunuşlarını, teninin sıcaklığını, ruhunu okuyan bakışlarını hissettiği an dağıldı.

Alien

Rüzgâr onun bu hâlini görünce iç geçirip "Seni bir kere kaybettim, derin yaralar açıldı içinde." Esme duyduklarıyla uzun kirpiklerini araladı, gölgelerin ardından gözlerini izledi. "Sen de beni terk ettin, derin yaralar açtın yüreğimde." diye devam etti Rüzgâr içtenlikle sözlerine. Usul usul kırmadan konuşuyordu. Esme'nin dolgun dudakları titredi fakat aralanmadı. Ne diyebilirdi ki doğru söze? Birbirine sıkıca bastırıp dudaklarını yutkundu.

"Biz çok yara aldık; yaraladık da birbirimizi. Hep hırçın, hep inatçı olduk. Dinlemeden yargıladık hep birbirimizi. Her şey çabuk kapanacak demiyorum ki... Ama bizim artık bir ilacımız var, kızımız için deneyeceğiz zamanla senin inancını, güvenini kazanacağım ve bir daha da aynı hataları yapmayacağım."

Esme boşta kalan elini yanağına götürüp yaşlarını silerken, omuzları sarsılmaya başladı. Dudakları aralanıp bir hıçkırık kaçtı arasından. Kalbi buna inanmak için yanıp kavrulurken, içindeki yaralar sızladı ansızın acı içinde. Sakin geceyi yırtan gök gürültüsü gibi çaktı yüreğinde. Bunca acı, bunca yara nasıl kapanacaktı bir gecede? Kapanmayacaktı elbette ama belki ona bir fırsat verirse ileride ne olacağını görebilecekti. Rüzgâr ise tereddütlüydü ona sokulmaya, hâlâ ürkek davranıyordu dokunmaya.

"Esme'm, seni seviyorum, senden olanı da. Hani sen diyordun ya, biz zor başladık ne kolay olacak ki diye! İşte biz zoru başardık. Dalgalı denizlerde patlak veren hortumlarla boğuştuk da, ufacık sandalla duru sularda mı alabora olacağız?" Gözleri titredi karısının gözlerine bakarken üzgünce, sesi yumuşadı. Onun böyle narince latif bakışlarıyla genç kadının yüreği erirken "O kadar savaşa, can acısına dayanıp ufacık çiziklerle mi vazgeçeceğiz aşkımızdan? Her fırtınanın ardından kara bulutlar kaybolur, gök aydınlanır, güneş çıkarmış, bak bizim güneşimiz doğdu. Kızımız... Ben seni affettim!" Karısına yaklaştı. Elini beline sarıp ürkütmeden kendine nazikçe çekiştirdi. "Sen de beni affet." dedi dudaklarını onun alnına değdirip koklayarak. Vücutları değmedi birbirlerine ama dudağı değdiği yeri yaktı kavurdu.

Esme dondu kaldı kısa bir an ilk temasıyla. Bu adamın dili nasıl laf yapıyordu böyle? Derin bir iç gerdi. Ah o dili değil miydi ki zaten onu kendine bağlayan! Tereddütlü ellerini kaldırıp kocasının beline ürkekçe sardı. Kendini ona doğru yaslayıp sıkıca sarıldı. Isısını tenine, kalp atışını canına hapsetti. Gözlerini sıkıca yumdu. Kalbinin heyecanlı atışını ona armağan etti. Özlemişti! Hem de ölesiye. Rüzgâr ondan gelen bu güzel tepkiyle bıraktı kendini. İçi rahatlarken derin bir nefes alıp gözlerini kapadı. Kollarını karısının ince beline dolayıp sıkıca sarıldı. Özemişti onu sarılmayı, sıcaklığını, teninin kokusunu kendine mühürlemeyi. Elleri sırtında gezerken bilinçsizce sadece onu hissetmek için dokunuyordu parmakları tenine.

Müjde Aklanoğlu

Birbirlerine dokunuşlarında ateş vardı ama şehvet yoktu. Aşk vardı ama tutku yoktu. Sadece birbirlerine özlemle çarpan yürekler, kuş kanadı çırpınışları gibi havalandı yüreklerinde. Dakikalar ne kısa geldi bu dokunuşlara, oysa saliseler bile uzun geliyordu ayrı kaldıkları anda. Hayat durmuş kalmıştı onlar için o anda. Rüzgâr ağır ağır aldığı nefeslerin ardından sıcacık soludu dudakları hâlâ karısının tenindeyken.

"Sen olmayınca nefes alamıyorum, boğuluyorum... Cennetin içinde cehennemi yaşıyorum." Biraz geri çekildi. Karısının yüzünü ellerinin arasına alıp gözlerine bakarak "Hadi?" dedi buğulu sesiyle. Ondan duymaya ihtiyacı vardı. Onun sesini özlemişti. Özlemle bakan gözlerini görüyordu da, aşkla bakan hâllerini özlüyordu. Esme kafasını geriye atıp biraz düşündü. Ona inanmıştı lâkin biraz burnunu sürtmek istiyordu. Bu olayı böyle kolay hale getirmesini istemiyordu. "Önce şartlarım var!" dedi dudağından kırık bir hıçkırık daha kaçarken, hapsetti özlemlerini bir süre daha yüreğine.

"Ne istersen kabulüm, söyle, her şeyi kabul yeter ki yine eskisi gibi bak bana. Senin gözlerinde yine kendimi görmek istiyorum... Sevgiyle..." dedi karsının yanaklarını tek eliyle kurularken.

Esme'nin dudakları yukarı kıvrılırken tatlı bir telaşla, "Her şeyi mi?" diye cızırtılı sesiyle sordu. Rüzgâr kafasını salladı. "Her şey aşkım, sen ne istersen!"

"Ama sonra vazgeçmek yok, ne dersem olacak!" dedi dudaklarını çocukça bükülerek. Derin derin soluyup onun sıcaklığını yok saymaya çalıştı kafasında. Rüzgâr ona doğru sokulup solukları yüzüne vururken, "Hadi başla dayanamıyorum, ben yaşlı bir adamım artık sevgilim, kalbim var." dedi vücudu yanmaya başlarken kadifemsi tınıyla. Esme onun daha fazla esiri olmamak için biraz geriye çekildi. Kocasının kollarından zor da olsa ayrılınca, Rüzgâr'ın kaşları çatıldı.

Bundan hoşlanmadığını gösteren gözleri uyuşuk bir sinirle parladı. Esme ellerini göğsünün altında bağlayıp dudaklarını içindeki hararetini yok etmek için yaladı. Kocasının gözleri direkt oraya kilitlenince, dolgun dudakları şeytanca kıvrıldı usulca aralandı.

"Sevişmek yok!" dedi gözlerinin içine bakıp biraz da kızararak. Kocasının tepkisini izlemeye başladı. Rüzgâr'ın gözleri kısılırken çenesindeki kası seğirmeye başladı. Esme bunu hissedince, "Sana inanana kadar, sadece bir süre... Beni ikna et, dokunursan nasıl anlayacağım bunu?" dedi onu rahatlatmak için. "Ne istersem dedin unutma."

Rüzgâr önce ağzının içinde biraz homurdandı. Esme onun küfür ettiğine yemin edebilirdi. Genç adam sinirden kasılan ellerini gevşetmek için açıp kapadı. "Tamam." dedi biraz kızgınca. "Harika!" Kızgındı. Dört yıl ona hasret kalmıştı. Onu özlemiyle yanıp tutuşmuştu ve şimdi karısı karşısına geçip gösteririm ama elletmem diyordu. Bu hiç adil değildi. Hoşuna gitmese de az önceki verdiği sözlere lanet ederek; eli

Alien

mahkûm kabul ediyordu. Bakışları çelik demirler gibi koyulurken dişlerini sıktı. Daha neler yumurtlayacak diye bekledi.

"Bana karışmak yok, çalışmak istiyorum. Artık kendi ayaklarımın üzerinde durmaya alıştıktan sonra evde oturamam." dedi gözlerini süzdürürken. Rüzgâr'ın gözleri kısılsa da kafasını salladı. Tamam der gibi gerilerek. Buna pek müsaade edeceğini sanmıyordu. Belki yanında çalışmasına izin verebilirdi.

"Öpüşmek de yok..."

"Yok, artık!" diye gürlediğinde yüksek perdeden genç kadın titredi.

İşte onun gözlerinin alev alıp yandığı an tam da bu andı. Esme beceriksizce toparlamaya çalıştı konuyu, hızla söze atıldı. "Sadece bir süre! Biliyorsun sana karşı koyamıyorum dokununca. Eğer dokunursan kendimle çelişirim, fikrimde sabit bir karara varamam." dediğinde fısıltı gibi, Allah biliyor ya, onu öperse eriyip biteceğini ve her şeyi sileceğini biliyordu. Daha tenine değdiği an elleri, özdenetimini kaybediyordu. Neyse ki yapmadı. Ona bir parmağını dokundurması ateş almasına, ellerinde cayırdayarak yanmasına yeterdi. Bir de senelerin arsız birikimi işin içine girince bu söz konusu dahi olmazdı. Rüzgâr ona usulca yaklaşıp durağan bir sinirle homurdanarak, derinden gelen taşınmaz sesiyle mırıldandı. "Yağ gibi su yüzüne çıkmakta üstüne yok değil mi? Böyle yapma bence, acı çekerek öldüreceğine arsenik ver de hiç değilse acılar içinde kıvranmadan gideyim! El insaf be kadın, ben seni senelerdir özlemle bekledim. Hep bu günün hayaliyle yaşadım, sen karşımda Afrodit olmuş hâllerinle gezerken, nasıl dokunmadan duracağım? Ellerimi kesmen lazım sana dokunmamı engellemen için. Kafamı kopar ki bu düşüncelerden uzak tutayım." Elini saçlarına daldırıp sinirle geri çekti. "Sen bana öl diyorsun." Bu hareketi hiç nazik değildi. "Biraz insaflı ol kaç sene geçirdin aradan, ben senin sayende rahip gibi yaşadım senelerimi." diye soludu öfkeyle gözlerinde şimşekler çakarken.

Esme onun söylediği şeyle çocuk gibi sevinirken, eh birazcık da olsa sinirlendi. En azından ondan başkasının olmadığını mertçe söylemeye çalışıyordu ki bu fikirler içini rahatlasa da yüreğinin kuytu bir yerlerinde bir kurt kıpırdanıp duruyordu. Gerçi tam olarak birilerinin olmadığını söylememişti ama... "Yaşamasaydın, ben mi dedim sana bekle diye, hem seven adam bekler zaten. Başka kadınları aklına dahi getirmez!" Dudaklarını kaytarıcı bir öfkeyle büktü. "Bir de söylüyor, şikâyetçiysen beklemeseydin. Ben de bekledim. Ben de kimseyi hayatıma dâhil etmedim." Kendinden emin bir tavırda başını kaldırıp inatçı burnunu hava dikti.

"Bu aynı şey değil, seninle ben farklıyız. Bu kadar gamsız olma!" diye itiraz etse de Rüzgâr, bu, genç kadının üzerinde pek bir işe yaramadı. Aksine gözlerinin çakmak çakmak yanmasını sağladı.

"Ne demek değil... Aynıyız! Sen erkeksin, ben de kadın. İhtiyaçlar aynı, istekler aynı, farklı olan ne? Sen bilirsin, daha şimdiden su koyu- veriyorsan boş ver, demek ki niyetin sadece beni yatağa atmakmış. Aşkımı kazanmak değil, oyun oynamakmış."

Rüzgâr hırçınca yaklaşıp ellerini beline kızgınlıkla uzatarak, onu kendine sertçe çekti. Bedenini sıkıca bastırıp nefesini kesti. Zaten onun dokunduğunda nefes almıyordu ki, zira bunu hep unutuyordu. Ama adam anlamadı. Sanki bu söyledikleri sebebiyle ona ceza verir gibi sertti. Tenleri birbirine yapışırken, Esme'nin kolu acısa da belli etmedi. Rüzgâr, karısına kaşlarını çatarak baktı. "Tamam, lanet olası şartları- m... Her isteğini kabul ediyorum. Sen de benim şartlarımı kabul edin- ce..." dediğinde kızgınca, hâlâ kaşları çatılı gözlerinin üzerine öfkeli bakarken "Ne şartı? Burada tek şart sunacak kişi ben oluyorum, sen değil. Unuttuysan hatırlatayım, her şey senin dilinin yüzünden bu hale geldi. Kabul etmiyorum."

"Nedenmiş o?"

"Neden şudur ki ben haklıyım. Sen benim şartlarımı kabul edip uyacaksın. Bana öneride bulunur fakat şart şurt koşamazsın!"

Rüzgâr kızmıştı, ona kavuşmaya çok az kalmışken uzak kalacaktı. Arzu zehirleyerek benliğini tüm bedenini esir alırken, saf şehvet şahla- narak canını yakıyordu.

"Tamam, olabilir fakat..." Kendinden emin bir bakış attı. "Arada istisnalar olacak. Bunu sen de biliyorsun!"

"Neymiş bu istisnalar?"

"Seninle sevişmeyeceğiz, sen bana gelene kadar. Bu kuralı sen bo- zarsan ben memnuniyetle kabul ederim. O zaman beni hiçbir şey tuta- maz."

"Bu olmayacak, emin olabilirsin." dedi alçak, ama zor denetlendiği belli olan bir sesle.

Sanki bir gerçeği o an anlamış gibi kaşlarını düşünceli bir ifadeyle çattı. Esme'nin dudakları aldığı cevabın hoşnutluğuyla yukarı kıvrılır- ken, içi buna isyan edip huysuzca buruldu. Ona ne kadar şart koşsa da kendisi bu şartlardan daha şimdiden pişman olmuştu. Kocasına, kışkır- tıcı bir havayla sokulup itiraz eden bakışlar atarak işveyle baktı. Onu ölecek kadar çok özlemişti, çöldeki susuz bedevi gibi; vaha olarak görüyordu daha şimdiden. "Ama bunlar bugün başlamayacak tamam mı?" dedi haris bir inatla. Rüzgâr arsızca göz kırpıp aşağı eğilirken, aklında olanı işleme derhal koyuyordu. Ona bir dakika daha dokun- mazsa ölür, hatta cehennemin rutubetli yerlerinde kavrularak yanardı.

Esme ona şaşkınca bakarken dudaklarına kapanan hasret kaldığı dudaklarla nefesi yarıda kesildi. Ah, onun dudaklarında şehvetle oya- lanan sert dudaklarla afallayan genç kadın, birkaç saniye sonra gaflette bulunup dudaklarını aralamasıyla, o özlemiyle yandığı dokunuşlara

Alien

karşılık verirken buldu kendini. Aşkın keskin şarabından isteyerek kanasıya içmeye meyilliydi.

Rüzgâr yılların özlemiyle öyle bir öpüyordu ki, ne kadar sert olduğunun farkında değildi. Tadını alıyor ama kanamıyor, tutuyor fakat bu dokunuşlar ona yemiyordu. Ellerini çırılçıplak kadifemsi teninde her köşesini arşınlayarak dolaştırmayı, her şeyiyle ona tek hamlede sahip olmayı deli gibi istiyordu. Onun olduğunu, kuytularında özlemiyle yanarken kaybolmayı yapamamak canını yakma derecesinde kendini kasıklarında hissettiriyordu. Gerçi ona neleri kaybettiğini hatırlasın diye ceza verir gibi sertti dokunuşları naiflikten uzak arzuyla koyulaşmıştı. Esme'nin dudakları istekle aralanmışken, elleri kocasının boynuna yolculuğa çıkmıştı. Gözlerini sıkıca yumdu. Zaten şu anda dünya batsa açık tutamazdı. Ellerinin altında tekrar onun sert tenini ve kaslarını hissetmesi muhteşem bir histi. Onun sert öpüşüne aynı tepkiyle karşılık veriyordu. Rüzgâr elinin birini beline koyarken, diğerini ensesine koyup onu iyice kendine çekiştirip duruyordu. Kaçacağını düşündüğü için onu kendine esir etti.

Tadını almaya başlayınca da bu ona yetmedi. Karısının dili onunkiyle temas ettiği an, ağzından koyu bir homurtu koptu ve karısının ağzında boğuldu. Özlemin ateşleri tenlerini yaktı. Elleri karısının kalçalarına doğru yolculuğa çıkarıp sert bir şekilde mıncıkladı. Esme bir anda gözlerini açıp kendini geri çekmeye çalıştı. Rüzgâr buna izin vermeyince ellerini boynundan çekip, onun geniş göğsüne dayadı nefes almak için. Elinin altında onun güçlü kalp atışını hissetmesine rağmen umursamadı içindeki saf arzuyu ya da öyle yapmaya çalıştı. Kocasını her şeyiyle hissediyordu. Onu kendinden biraz iterek uzaklaştırdı. Elinin altındaki kalbin güçlü ve sıcacık atışıyla dağılmamak için elini oradan alıp koluna indirdi.

Rüzgâr derin derin solurken alnını alnına yasladı. Vücutları hâlâ birdi ve kasıkları kendini zorlayarak zonkluyordu. Genç kadın boğazını temizleyip dudaklarını yaladı, onun tadını tekrar hissetti kendi dilinde. Kalbi göğüs kafesini zorlarken, "Buna ihtiyacımız vardı, ama bir daha da olmayacak." dedi derinden gelen egzotik sesiyle.

Rüzgâr onu iyice kendine çekip sarılırken narin tenine, "Sana bitti dedim." diye itiraz etti güçsüz cılız çıkan sesiyle. Rüzgâr elini o özlediği saçlarında gezdirip narince kendine çekerek kafasını sinesine sardı.

"Sana dokunmayacağım, öpmeyeceğim dedim, kahretsin bir şey yapmayacağız." dedi birden sertleşen, haşin haşin titreyen bir sesle. Kafası, düşünceleri, duyguları karmakarışıktı. Biraz duraksayıp kendini sakinleştirmeye çalıştı. Fakat bu o kadar zordu ki. "Lâkin sana sarılmayacağım demedim. Seni her istediğimde sana sıkıca sarılacağım... Her zaman." Dudakları yukarı kıvrılırken şeytanca, "Bu kadarını da

Alien

yapmazsan ben ölürüm, kafayı yerim hatta çıldırabilirim." dedi derinden gelen sesiyle. Esme onun sert çizgili yüzüne bakarken, bir kez daha ona tutsak düştüğünü düşünüyordu. Bu kez kendi aşkının tutsağı olmuştu! Kollarını beline sardı. "Allah korusun, ben sensiz ne yaparım." Sıcacık gözlerle yüzüne baktı. Başını yıllar sona çekinmeden kocasının göğsüne huşuyla gömdü. Genç adamın, göğsünün yumuşaklığı üzerinde kapanan geniş eli, soluğunu kesti. Genç adam uzandı, onun başını kendine doğru çekti, dudakları ilk önce hafif, sonra tutkulu öpüşlerle birleşti. O anda kendilerini bu önlenemez akışa bırakmışlardı.

Esme önüne dönüp düzgünce oturdu. Başını yana devirip koltuğun başına kafasını dayadı. Bakışları kocasının yüzüne kaydı. Yola bakıyordu büyük bir dikkatle. Birkaç saatlik uçuşun ardından tekrar başladığı şehirdeydi. Uçaktan indiklerinde arabayı kendisi kullanmak istediğini söyleyip şoförü eve göndermişti. Bakışları onun ifadesiz yüzünde gezindi özlemle. Dünden beri ona bakmaya doyamıyordu. Dün gecekı huzursuz uykunun ardından, bir de bugün dinlenemeden apar topar yola çıkmışlardı.

Bu adam ne kadar aceleciydi! Aklına geceki halleri gelince dudaklarını dişlerinin arasına alıp gülmesini engelledi. Onu Pelin'in ufacık yatağına sonunda zorla ikna edip homurtular halinde orada yatmasını sağlamıştı. Tabii, buna yatmak denirse. Kendi de kızıyla odasındaki yatağında yatacaktı tabii sabah onu yanlarında bulmuşlardı. Gece geç saate kadar oturup konuşmuşlardı. Ciddi anlamda konuşunca, saatin nasıl geçtiğini anlamışlardı. Bir sürü şey ve bir sürü kırgınlık ortadan kalkmıştı. Netleşmişti bazı şeyler aklında buna ihtiyacı vardı.

"Niye bu kadar acele ettiğini anlamıyorum? Henüz toparlanamamıştım bile hemen yola çıktık. Evde bir sürü şeyimi bıraktım, ya ihtiyacım olursa onlara?"

Rüzgâr direksiyondaki elini bıraktı, uzatıp onun kucağında duran elini nazikçe kavradı. Ellerini dudağına götürüp bastırdı. "Geç bile kaldık. Hiçbir şey umurumda değil, eksikleriniz ne ise alınır. Yok, illa kendi evimin eşyalarını istiyorum diye düşünüyorsan, onlar da birkaç gün sonra gelecek zaten merak etme."

"Hayır, merak etmiyorum. Benim anlamadığım neden bu kadar acele ettiğin! Kalsaydık ya birkaç gün daha." Dudağını sallandırıp yüzünü düşürdü. "Kahvaltıyı bile zor yaptın, sana kalsa yataktan kalkıp yola düşecektik. Hem benim fikrimi sorma gereği bile duymadan, apar topar yollara düşürdün bizi."

Rüzgâr bakışlarını ona çevirip, düz bakışlarını biraz kızgınca devirdi. "Esme neden kalmak konusunda bu kadar ısrar ediyorsun? Bu ko-

Alien

nuyu dün gece açıkça konuşmuştuk. Ne seni ne de kızımı artık yanımdan ayırmam ve sizi evimizde görmek istiyorum. Mutfağımda, salonumda ve yatağımda... Yuvamızın içinde yine eskisi gibi senin olmanı istiyorum. Gerçi artık bir de prenses var şimdi o buzdan şatomuzda." dedi kızını konuşurken, az önceki kızgın olan bakışları yumuşadı.

Esme önüne düşmeyen perçemlerini kenara çekip sıkkınca bakışlarını kaçırdı ondan. "Ben... Ben sadece henüz hazır değilim dönmeye... Sadece bunu sana..." derince bir nefes alıp sıkkınca dışarıya saldı. Bakışlarına yine bir hüzün gelip oturdu. Korkuyordu. Hâlâ içinde bir yerlerde bir huzursuzluk hüküm sürüyordu. Bunun kocasından mı, yoksa başka bir şeyden mi olduğunu bilmiyordu! Ama içinde bir huzursuzluk vardı. Belki de korkmasının sebebi ailesiyle tekrar yüz yüze gelecek olmasıydı. Onlara geçen zamanı, kızını nasıl anlatacağını düşünmesiydi! Onları çok üzmüştü. Gittiğinde kim bilir nasıl üzülmüşler, acı çekmişlerdi. Oysa ne çok istemişti onları aramayı, fakat kocasının onu bulmasından korktuğu için aramaktan çekinmişti. Şimdi düşünüyordu da yaptığı hatalar boyunu aşmıştı. Bir gururun peşine takılıp mutluluğuna ara vermişti. Gururun olduğu yerde, aşk çeker gider; bunu düşünemedi.

"Biliyorum hâlâ tedirginsin, fark ediyorum. Bırak içindeki yaraları birlikte saralım." Bakışlarını Esme'ye çevirdi. "Benimkini de seninkini de. Bir sürü yara açıldı yüreğimizde, hiç yok yerden, boş sebeplerden. Sen bana ne kadar kızgınsan, ben de sana bir o kadar kırgındım fakat bunları dün gece geride bırakacağımızı konuşmuştuk. Önümüze bakacağız. Geçmişi, geçmişte ait olduğu yerde bırakacağız. Eğer sen durmadan böyle geçmişi eşelersen, geleceğe adım atamazsın, ben seni geleceğimde istiyorum."

Esme onun kızmasına hak veriyordu ama yine de onun sesinin sertleşmesi içine oturmuştu. Galiba birbirlerini anlamaları biraz zaman alacaktı. Eskisi gibi olmaları zamana kalmıştı. Rüzgâr elini dokunmatik radyoya götürüp düğmeyi ulaştı. Hafif slow müziğin sesi arabanın içini doldururken; "Seni yanımda istiyorum, her an gözlerimin önünde. İçimde taşıdığım gibi yanımda olmanı istiyorum." Esme'nin dudakları muzırlıkla yukarı kıvrıldı. Biraz ortamı yumuşatmak istedi. Başını biraz daha koltuğa dayayıp gözlerini süzdürerek ışıldattı. "Bıkmaz mısın o zaman benden? 7 gün 24 saat, her salise!"

Rüzgâr ona kızgınca baktı. "Deli misin? Senden bıkmak ne kelime, senden ayrı kalınca çıldırıyorum ben! Değil 7 gün, 7 salise bile ölmeme yetiyor... Sen benim iyi yanımsın. Sen olunca iyi biri oluyorum, daha yumuşak, daha merhametli. Sen olmayınca iyi yanım kayboluyor elimde değil, sen benim eksik yanımsın."

"Hım demek Cem'in söyledikleri doğru!"

Rüzgâr düz bakışlarını yöneltip kaşlarını kaldırdı:

"Ne dedi ki Cem?"

"Sen, ben olmayınca çekilmez oluyormuşsun, aksi, ve huysuz!" dedi bu duyduğundan büyük bir hoşnutluk duyarak. Belki bencilceydi, belki sadistçe ama onun kendisi olmayınca aynı kendisi gibi yarım kaldığını bilmek hoşuna gitmişti. Kalbine iyi gelmişti. Bu düşündüğü şeye kızdı. Sadist Esme.

"Bak sen... Demek benden şikâyetçiymiş beyefendi!" dedi muzırlıkla sesini biraz yükselterek. Arka taraftan ses gelmeyince bakışlarını dikiz aynasına çevirdi. Cem koltuğa yayılmış dalgınca dışarıyı izliyordu. Buralarda olmadığı da aşikârdı. Bu çocuğun bir derdi vardı ve söylemiyordu.

"Neyi var, çok sessiz? Onu daha önce hiç böyle görmemiştim."

"Bilmem, bana da bir şey demedi! Biraz kendi başına kalsın kafasını dağıtsın, sonra konuşurum onunla. Şimdi gergin anlatmaz hiçbir şey. Onun üzülmesine müsaade etmem merak etme..." dedi arkaya bakarken. Cem ise kafası karışık halde onları duymuyordu.

Rüzgâr, Cem'in evinin sokağına girip ilerdi. Sitelerin olduğu dönemeçten geçip seri hareketlerle kaldırıma yanaştı ve apartmanın önünde durdu. Bakışlarını dikiz aynasına çevirip "Eve gelseydin, yemek yiyince geçerdin evine!"

Cem arabanın kapısını açıp "Yok ağabey, başım fena halde ağrıyor daha sonra görüşürüz." Bakışlarını Esme'ye çevirip muzırca tebessüm etti. Sonra da düşündüğü şeyle sırıtarak, "Bir daha kaçmaya kalkma bak, bir kez daha kaldıramaz bu beden canavar Rüzgâr'ı." diye alaylı ses tonuyla arabadan indi. Kapıyı kapamadan önce "Yarın gelirim bızdığımı görmeye, artık onsuz yaşayamam, kendine bağımlı oldum." dedi uyuyan yeğenine bakarak. Kapıyı kapatıp elini 'Eyvallah' der gibi başının üzerinde sallayarak apartmanın girişine doğru yöneldi. Rüzgâr arabayı yerinden kaldırıp karısına baktı muzipçe "E, karıcığım sonunda yalnız kaldık. Gerçi bir sürü yasak koydun. Fakat düşünmediğin bir şey var hâlâ beni nasıl oyalayacağını söylemedin! Benden istediğin şeyi kabul ettim diye senden ayrı durmayı da düşünmüyorum, bunun farkındasın değil mi?" Araştıran gözlerle genç kadına baktı.

Esme'nin gözleri bir an ışıldadı. Bakışlarını kocasına çevirdi. "Aslında var bir çözüm ama sen ne diyeceksin onu bilmiyorum!"

Rüzgâr suratını tuhaf bir hale soktu, biraz sert çıkan sesiyle, "Sana dokunmamı da yasaklamayı düşünüyorsan, bu sefer söz möz dinlemem yıkarım tüm yasaklarını ona göre! Zaten bu yaptığın vicdansızlık, ben ne kadar bekledim bu anı haberin var mı?" Eliyle karısının yüzüne düşmüş bir tutam saçı geriye itti.

"Hiç de değil! Bence bu gerekli."

"Kim için?"

"Rüzgâr söz verdin."

Alien

"Dün geceye dönme şansımız olsaydı... O ağzını açmana asla müsaade etmez, dudaklarımla kapar seni konuşturmazdım. Hadi gene ne yumurtlayacaksın bakalım!"

Esme kocasının sertleşen yüzünü, avucunun içini yanağına bastırıp, dudağının köşesini dişlerinin arasına sıkıştırdı. Rüzgâr onun bu hareketi yaptığında bocaladığını bildiği için, "Söyleyeceğin şey çetin bir şey herhalde, yine aldın dudağını dişlerinin arasına..." Esme dudağını dışarı saldı. "Kızarsın diye çekiniyorum!" Rüzgâr elini yakalayıp yanağına bastırdı. Sesi önceye göre daha yumuşak geldi. "Söylemeden bilemezsin değil mi? Hadi söyle de sen rahatla, ben de meraktan kurtulayım!"

"Kızmayacaksın ama?"

"Esme, pazarlık yapacak konumda olmadığının farkındasın değil mi? Bence şansını fazla zorlama, az olan sabrımı tüketme!" Gözlerini vücuduna dikip ateşten bakışlarıyla karşısındaki kadını eriterek bakarken, kendi hararetinden kuruyan dudaklarını yaladı. Bakışları göğüslerine odaklanıp kalırken, derinden gelen arzulu sesiyle "Çünkü pek dirayetli değilim, eskisi kadar da güç kalmadı içimde ne yalan söyleyeyim." diye ayartıcı sesiyle boğukça söylendi.

Esme'nin yanakları yanmaya başlarken bakışlarını onun dudaklarından kaçırdı. "Şey... Aslında hani biz hemen evlendik ya!" Rüzgâr homurdanarak "Evet, ne olmuş?" diye sabırsızlandığını belirtti.

Esme elini onun yüzünden çekmeye kalkınca, Rüzgâr izin vermedi. O da mecburen, "Ben seninle flört etmek istiyorum." dediğinde derin bir nefes alıp dışarı saldı. Sonunda söyleyip rahatlamıştı. Bakışları kocasının yüzünde gezindi. "Ne saçmalıyorsun biz evliyiz, flört de nereden çıktı?" Esme suratını sallandırıp dudaklarını büktü. "Biliyordum zaten... Bak boş ver. Söylemedim say. Saçmaydı." diye kızgın kızgın karşı çıktı. Önüne döndü. Bu sorunun üzerine başını kaldırıp onlara bakmak zorunda kaldı ve araştıran bakışlarıyla karşılaştı. Genç adam dikkatle onun yüzüne bakıyor, sanki bir şeyler soruyordu.

"Sana hayır demedim! Sadece bunun nereden çıktığını sordum." Bu cevap üzerine rahatlamış göründü. "Aşkım, biz o aşamaları geçtik ya ondan. Hani sevgililer sadece gezer, biz her aşamayı sonuna kadar götürdük, nasıl olacak bu? Bak kanıtı arka koltukta uyuyor..." dedi muzırca sırıtarak.

Esme'nin yüzü yansa da kocasına dönüp heyecanla anlatmaya başladı. "Ben, ne bileyim! Sinemaya gidelim, birlikte sahillerde dolaşalım... Sonra biz hiç pikniğe gitmedik, akşam yemeklerinde sözleşip buluşmadık. Ben bunları seninle hiç yaşamadım." diye cevap verdi, dürüstçe. Dudağının iç kısmını dişledi. "Sence yanlış mı olur?" Sesinde öyle yalvaran bir ifade vardı ki, kocası bir an çaresiz kaldı. Neyse ki gülümsemeyi başarabilmişti.

Müjde Aklanoğlu

Rüzgâr biraz düşündü. Gözlerinde şeytanca şimşekler çakarken "Ama sevgililer öpüşüyorlar ve sen bana bunu yasakladın!" diye bu konuyu aleyhine çevirdi.

Esme kıkırdarken "Zaten aklın başka yerde olsa şaşardım. Tamam, bu konuda biraz esneklik yapabilirim sanırım ama ufacık buseler... İlerisi yok!" Gözlerini kıstı. "Sanma ki kararımda delik açtın, sadece esneklik yaptım o kadar."

"Tamam, ne zaman başlıyoruz?"

Esme omuzlarını sarstı. Yerinde biraz kıpırdanıp "Bilmem sen ne zaman istersen başlarız."

"Oldu o zaman, yarın başlıyoruz."

Rüzgâr biraz düşündü. Acaba flört nasıl yapılıyordu? O daha önce hiç flört yapmamıştı ki. Yani gerçek anlamda! O birkaç saat flört eder, sonra da bu komplimanları yatakta bitirirdi. Daha önce hiç sinemaya ya da pikniğe gitmemişti. Demek her şeyin bir ilki vardı. Şu onda genç kadının karşısında duran rahatlamış, mutlu, neredeyse çocuksu ifadeli Rüzgâr Karalı, yıllar önce tanıdığı soğuk, uzak, tepeden bakan adamdan öylesine farklıydı ki! Sıcacıktı.

Esme önüne dönüp kollarını göğsünün altında bağladı. Suratını cama çevirip "Yalnız değiliz, bizim bir kızımız var kocacığım, bu olaya onu dâhil etmeden nasıl yapacağını sen düşüneceksin! Biz flört ederken onun da gönlünü göreceksin unutma!" dedi dudağında oluşan muzır gülümsemeyle. Derin bir soluk aldı.

"Hiç unutulur mu o prenses!" Dikiz aynasından kızına bakıp onun yanaklarını ısırmamak için kendini zor tutuyordu. Bakışları tekrar yola dönerken "Normalde de bu kadar uzun uyuyor muydu? Ben onun sesini özledim, özellikle baba diyen peltek dilini."

"Yok, normalde bu kadar uyumaz ama uçağa alışkın değil, ilk kez biniyor; yoruldu galiba."

Rüzgâr evin caddesine girince Esme'nin içini bir tuhaf merak sardı. Karnını tuhaf bir his esir aldı. Evini özlemişti. Allah'ım, heyecanlanmaya başlamıştı şimdi. Bu saçmaydı ama araba evine giden yolda akarken onun içinde tuhaf duygular kabarıyordu. Rüzgâr arabayı evin sokağına sokup ağır demir kapının önüne gelince dalgınlıkla kornaya bastı. Alışkanlık üzerine bunu hep yapıyordu.

"Anne deldik mi?" dedi Pelin gözlerini ovalayarak uyku mahmuru bakışlarıyla annesine bakıyordu. Rüzgâr ağzının içinde kendine saydırırken "Geldik bebeğim." dedi. Rüzgâr kızına dikiz aynasından bakınca, onun da camdan dışarıyı görmeye çalıştığını fark etti. Meraklı bakışları etrafta geziniyordu. Ağır kapı yavaşça açıldı. Arabasını kapıdan içeri sokup girişe yönlendirdi. Arabayı durdurunca karısına aşkla bakıp "Hoş geldin evimize." dedi, ışıldayan gözleri çok şey anlatıyordu sevdiğine. Esme bakışlarını ondan kaçırıp emniyet kemerine doğru başını

Alien

eğdi. Onun bu duygu yüklü bakışları kalbini dağlamaya başlamıştı. Gözlerinin dolduğunu da fark etsin istemiyordu. Rüzgâr onun sisli bakışlarını görmüştü. Ellerini onun yüzüne uzatıp avuçlarının arasına aldı. Alnını alnına değdirdi. "Aşkım, üzülmeni istemiyorum. Gözlerinin hüzünle dolmasına dayanamıyorum, lütfen..." diye fısıldadı. Esme başını yukarı kaldırdığında yanaklarına doğru incileri dizilmeye başlamıştı. Titreyen dudaklarına zoraki bir tebessüm kondurdu. "Üzülmüyorum, sadece heyecanlandım, sanki ilk defa geliyormuşum gibi oldu. Benimki mutluluktan... Gerçekten..."

Rüzgâr dudaklarını alnına değdirip çekmeden üzerinde hareket ettirdi. "Biz de her şeye yeniden başladığımıza göre, ilk defa gelen birine, hoş geldin denir değil mi? Hoş geldin kadınım, evime, gönlüme, hayatıma... Her bir hücreme, damarımda dolanan sevgime, hoş geldin." Yavaşça genç kadının aralık dudaklarına dokundu. Esme onun söylediği her cümleyle, duygu yüklü konuşan sesine, ağlamayla gülme arası tuhaf sesler çıkarak "Hoş buldum, evine de, gönlüne de sevgilim." dedi.

"Anne ben de hoş deldim değil mi?

Pelin'in arkada olduğunu ikisi de unutmuşlardı ve kızları kendini hatırlatmayı başarmıştı. İkisi de gülerken aynı anda, "Hoş geldin aşkım." Deyince, Pelin kıkırdamaya başladı. Rüzgâr geriye çekilip elini kapının koluna attı.

O, kapıyı açınca hazırda bekleyen korumalar da Esme'nin kapısını açtılar. Rüzgâr arka kapıyı açarken Esme başını kaldırıp evine baktı. Evinin değişeceğini sanmıştı. Ne sandıysa artık, değişik bir şey olacağını sanmıştı ama değişmemişti. Her yer eskisi gibi aynıydı. Sadece köşedeki ağaç büyümüş, boy atmıştı. Bir de bahçedeki çiçekler yoktu artık yerinde. Bakımsız ve harabe gibi olmuştu evleri. Kim bilir ne zamandır çim ekilmemişti bahçeye, otlar büyümüştü. İlk işi buraları düzenlemek olacaktı, bunu yazdı aklının bir köşesine. Kızının içinde koşuşturduğunu hayal etti bahçenin, yeşil çimenlerin üzerinde. Bakışlarını kocasına çevirdi. Rüzgâr arabanın içine doğru eğilmiş kızının emniyet kemerini çözüyordu. Gözleri doldu yine elinde olmadan. Ona babalık çok yakışmıştı. Nasıl da özeniyordu kızlarına, üzerine titriyordu her daim.

İşi bitince kızını kucağına alıp kapıyı kapattı. Karısının yanına geçerken korumalara bakıp "Arabada valizler var indirip yukarı çıkarın." dedi buyurgan eski otoriter sert sesiyle. Galiba bu adam bir tek onlar için yumuşacık konuşuyordu. Bir tek onlara sıcacık bakıyordu.

Esme'nin yanına yaklaşıp boşta kalan eliyle de karısının eline uzandı. Pelin evi inceleyerek çocukça sevinciyle, "Vayy, ne büyük ev baba, bu ev bisim mi?" diye sorup bakışlarını cevap bekler gibi babasına çevirdi. Rüzgâr ona gülerek "Bu ev bizim aşkım, senin evin." dedi.

Müjde Aklanoğlu

Açık kapıdan içeri girdiklerinde Ceyda Hanım nemli gözlerle onları bekliyordu girişte. Esme'nin gözleri üzerinde dolaştı: Orta yaşlı kadın biraz çökmüştü. Ellerini birbirine bağlamış, heyecanla dudaklarının üzerine koyarak yaşlı gözlerle onlara bakıyordu. Esme onu görünce içine bir özlem doldu. Gözlerindeki yaşlar asice süzülürken, ona çekinikçe bakan kadına yaklaştı. Kollarını açıp boynuna dolarken de "Ben geldim Ceyda abla, hoş geldin demek yok mu?" dedi sevinçli ama cızırtılı sesiyle. Ceyda Hanım'ın gözlerindeki yaşları tombul yanaklarına akarken, "Hoş geldiniz Esme Hanım. Allah'ıma şükürler olsun döndünüz." dedi sevgiyle sarılırken. Esme geriye çekilip "Hoş buldum ablam." Arkasına döndü. "Bak sana bir sürpriz getirdim." Ceyda Hanım babasının kucağındaki Pelin'e doğru şaşkınca yaklaşırken "Bu gerçek mi?" Rüzgâr'ın kucağındaki çocuğun ellini tombul elleriyle yakalayıp üzerine dudağını sevgiyle koydu. "Allah'ım sana şükürler olsun, şimdi bu kız sizin kızınız mı?" dedi hayret ederek. Patronu söylemişti ama görene kadar inanası olmamıştı. Rüzgâr kızına sarılıp yanağından öperken "Benim kızım abla, hem de benim prensesim o." dedi. Ceyda Hanım geriye çekilip Esme'ye bakarak, "Allah bağışlasın efendim. Umarım bir ömür mutlu olursunuz." diye bu gerçek bir duayı yürekten diledi. Eliyle yanaklarını kurularken burnunu çekti. "Misafirleriniz var, içeride sizi bekliyorlardı." Esme kaşlarını kaldırıp kocasına bakarken Rüzgâr geniş omuzlarını silkti. "Kendin gör." dedi. Esme yanaklarını kurulayıp gülümseyerek mırıldandı.

"Çok kötüsün!"

Salonun kapısından içeri girip baktığında, yüzündeki gülümseme solarken, gördüğü manzara karşısında kapının girişinde donup kaldı: Gözlerini onların üzerinden ayıramıyordu. Adımını atıp yutkundu. Annesi, babası ve kız kardeşi karşısında ayakta dikiliyorlardı. Şaşkın gözleri tekrar dolmaya başlarken, ağlamamak için dudaklarını birbirine bastırdı. Allah'ım, onları ne kadar çok özlemişti. Yanağına doğru inciler dizilmeye başlamıştı o farkında değildi. Gözlerini dalgınca onların üzerinde gezdirmeye başladı. Zamanın, onlardan aldıklarını inciler gibi. Canını yaka yaka baktı onlara. Annesini, ne çok özlemişti onu. Görünürde bir değişiklik yoktu ama gözaltlarındaki kırışıklıkları biraz daha çoğalmıştı sanki. Her daim gülen yüzü, ne zamandır gülmemiş gibi donuk duruyordu. Bakışları yanında dikilen babasına kaydı. Babası... Babası değişmişti. Uzun boyuyla zayıflamış ve geride sadece kocaman bir göbek kalmıştı. Eskisi gibi kilolu değildi artık. Saçlarında ise neredeyse hiç siyah kalmamıştı. Artık saçları beyazdı ve yüzü çok fazla çökmüştü. Ne olmuştu babasına böyle de birden yaşından daha fazla göstermeye başlamıştı! Üzüldü ve içinde tuhaf bir suçluluk duygusu oluştu. Belki de onun yüzünden böyle olmuştu.

Alien

Neler yapmıştı ailesine, sevdiklerine! Kendi bencilliği yüzünden, kendi duyguları yüzünden onlara kıymıştı, yok saymıştı. Kendinden başkasını düşünmemiş, düşünememişti.

Zaman onun için belli ki azdı ama onlar için çoktu. 4 yıl kendine de çabuk geçmemişti fakat onlara daha zor geçtiği gibi bir his belirdi içinde. Kendini kızından ayrı düşündü kısa bir an, nefesi ciğerlerinden çekildi olduğu yerde titredi. Nefes alamadığını hissetti. Kendi böyle düşünürken annesi nasıl dayanmıştı evlat hasretine onca zaman.

Gözleri kardeşine kaydı. Ecem'i, canın yarısı... Nasıl da büyümüştü. Oysa Face'de bir sürü fotoğrafını görmüş, ara ara sayfasını takip etmişti fark ettirmeden. Sayfasında paylaştığı fotoğraflarını görür öyle hasret giderirdi onunla ama kardeşi şimdi daha güzel ve... Derin bir nefes aldı. Kırgın bakıyordu hatta suçlayıcı... Dudakları kızgınlıkla büzülmüş, gözleri öfkeyle küçülmüştü. İçinde meşaleleri yanıyordu kırgınlığın kopkoyu. Onun bu halini biliyordu. Patlamaya hazır alev olduğu halleriydi bu.

Yerinden kıpırdayıp yanlarına gitmeye cesaret edemiyordu. Olduğu yerde kök salmış, kuru bir ağaç gibi dikiliyor, bir rüzgârda yıkılacak gibi de cansız duruyordu. Konuşmuyor, derdini anlatmıyor, sadece bakıyordu. Ortada katı bir sessizlik oluştu. İçeriyi ağır bir kasvet aldı. Diller sustu, bakışlar konuştu. Kalpler sustu, yürekler buluştu.

Esme cennetle cehennem arasında kalmış günahkâr gibi, kendini sorguya aldı. Sarsak bacakları ona itaat etmek istemezcesine titriyordu. Güçsüz ve aciz kalmıştı. Şimdi annesinin karşısında, ufacık bir Esme olarak yaptığı hataya ceza bekler gibi çaresizce duruyordu. Onun vereceği her cezaya razı olarak gözlerine bakıyordu.

Annesi bir adım daha atıp yanına yaklaştı. Kalbi atmayı kesmiş miydi de şimdi bu kadar hızlı atıyordu! Dudakları aralandı ama arasından hiçbir kelime çıkmadı. Daha fazla dayanamadı, annesinin önüne doğru bir adım da o attı. Titrek dudaklarının arasından fısıltı gibi "Annem!" kelimesi çıkmasıyla suratının yana doğru yanarak savrulması bir oldu. Saçları yüzünü kaparken, yanağında kavrulan bir acı vardı ama kalbindeki kadar ağır değildi. Canı yanmamıştı, acımıyordu. Yüreği gerçeklerle dağlanıyordu. Vurduğu için değil, bunu hak ettiği için yanıyordu. Onlara bunu yaşattığı için yüreği büzüşmüş ve ufacık kalmıştı.

Nebahat Hanım ne ara elini kaldırıp kızına doğru savurmuştu. Esme yanağına elini kaldırıp koydu. Parmakları yanan yanağında buzdan bir dokunuş sunuyordu. Titreyen elleri buz kesmiş öylece duruyordu. Gözleri cam parçaları gibi parlarken, yaşlı bakışlarını annesine çevirdi. Dudakları kendiliğinden aralandı. İç ses dışarıya dağıldı çaresiz bir ezgi hâlinde, usulca fısıldadı.

"Annem..."

Müjde Aklanoğlu

Nebahat Hanım tam o sırada kollarını uzanıp kızını kendini hızlı bir şekilde çekerek sıkıca sarıldı. Öyle sıkı sarılıyordu ki genç kadın nefes alamıyordu. Bu da hiç umurunda değildi zaten. Onun rahatlatıcı sıcaklığı tenini sararken, anne kokusu burnundan içeri nazlıca süzülüyordu. "Annem" Hasret kalmıştı bu kokuya ve doya doya içine çekmek istiyordu. Kollarını annesinin beline dolayıp yüzünü saçlarına gömdü. Doyasıya kokusunu içine çekti, tıpkı annesinin şimdi ona yaptığı gibi hasretle. Hıçkırıkları dudaklarından dökülürken, omuzları sarsılıyordu hızla.

"Özür dilerim annem, ben özür..." Kelimeleri hıçkırıklarından hep yarıda kesiliyordu. Sadece bu anın tadını çıkarmak istiyordu. Zaten annesi de kulağının dibinde sadece "Hşşşt!" diyordu telkin eden duygu yüklü sesi saçlarını okşarken.

"Baba iyi misin, baba iyi misin?" diyen Ecem'in sesiyle daha doyamadan anne kız birbirlerinden ayrıldı. Eray Bey kızının ve karısının bu özlem dolu yakınlaşmasına daha fazla dayanamamıştı.

Esme'nin ürkek bakışları babasına kaydı. Yaşlı adam elini kalbinin üzerine koymuş, morarmaya başlamıştı. Nebahat Hanım korkuyla kocasının yanına giderken, Ecem, babasının ceketinin ceplerini karıştırmaya başlamıştı. Belli ki böyle krizlere alışıklardı. Esme ellerini dudağının üzerine bastırmış ağlarken, birkaç saniye donup kaldıktan korkarak sonra hemen öne atıldı. Dudakları titriyor, sesi neredeyse hiç çıkmıyordu.

"Baba neyin var? Anne, babamın nesi var?"

Bakışlarını annesine çevirip kısa bir an baktı. Babasının rengi gittikçe genç kadın korkudan, çaresizlikten deliriyordu.

Ecem babasına dilaltı hapını şişesinden çıkarıp ağzına uzattı. Yaşlı adama ilacını verdi. Herkes ona dikkatle bakarken, Eray Bey zor da olsa birkaç saniye içinde kendini toparlamaya çalıştı. Esme ona doğru yaklaşıp elini avuçlarının arasına aldı. Elleri titrerken korkuyla, başını aşağı eğip üzerine dudaklarını bastırdı. Babasının güçlü ellerini öperken "İyi misin babam?" dedi gözyaşlarının arasından.

Eray Bey kızını hissedince ve yıllar sonra ona baba diyen sesini duyunca, kendini zor da olsa biraz toparlayıp oturduğu yerde toparlandı. Gözlerinden birkaç dama yaş süzülürken, diğer elini kızına doğru uzatıp gözyaşlarının aktığı yanağına götürüp okşadı. Yanaklarındaki yaşlar ellerini ıslatırken "Sen geldin ya, iyiyim şimdi." Derin bir nefes aldı, hâlâ biraz zor konuşuyordu. "Korkma babacığım, iyi olacağım." dedi sesi zor çıkıyor, geriden, derinlerden geliyordu. Göğsü biraz hızlı inip kalkıyordu.

Esme koltuğa yanına oturup kollarını babasının boynuna doladı. "Özür dilerim babam, özür dilerim benim yüzümden oldu." diye yalvarıyordu. Nasıl korkmuştu ona bir şey oluyor diye. Ne boş şeydi inti-

Alien

kam, kırgınlık, gücenme baba ve evlat arasında... Bunu en çok anne olunca dahi iyi idrak etmişti. Ona kendi yüzünden bir şey olsaydı buna dayanamazdı.

Eray Bey başını aşağı eğip kızının saçlarına öpücük bırakarak "Beni affet prensesim, asıl sen beni affet." dedi ağlamaklı sesiyle. Derin derin nefesler alıyordu rahatlamak için.

Esme babasına bakıp yanağından akan yaşlarını sildi. Onun yüzüne bakmayı nasıl özlemişti. O babasıydı, onun korkusuz prensiydi. Ona herkes çok değer verirdi. Belki de en çok bu yüzden kırılmıştı. Büyük sevgiler büyük kırıklıklar getiriyordu ardında. Yüzünde kırık bir tebessüm olurken, arkadan Ecem'in sesi geldi.

"Tamam... Sana kızgınım, hatta saçını başını yolmaya gelmiştim buraya ama seni görmeye değil..." Gözündeki yaşları silerek mızıldanmaya devam etti. "Ya bana da sarılsana artık ben de seni çok özledim, burnumun direği acıyor ya..."

Esme ayağa kalkıp kardeşine atıldı. Kollarını incecik, narin boynuna dolayıp sıkıca sarıldı. Ecem kocaman olmuştu ve neredeyse onu tanıyamayacak kadar güzelleşmişti. "Seni unutur muyum hiç deli, çok özledim seni hem de çok."

Ecem hıçkırıklarının arasında kıkırdadı. "Ama unuttun beni, sana çok kızgınım." Bir hıçkırık daha kopup gelirken dudaklarından, "Fakat ablamsm ne yapalım, seviyorum seni hatta ben seni çok özledim. Ama bunları yazdım gönül hanene, sana sonra kızacağım ve burnundan getireceğim bunları."

"Ben de seni seviyorum ablacığım, seni çok seviyorum pamuk şekerim." Esme özlemiyle yandığı kardeşine bırakmamacasına sarıldı.

"Baba, annem alıyo, baba yeden alıyo?"

Rüzgâr kızına döndü. Onun büzülmüş dudaklarını ve yaşaran gözlerini görünce dayanamadı. Kollarını ufacık vücuduna dolayıp yanağına yanağını dayadı. Sıkıca sarıldı onu sakinleştirmek için ama ufak kız kıpırdanıp onu itmeye çalışıyordu.

"Bıyak. Baba bıyak anneme didicam. Annem ayamasın yiye alıyoy?"

Esem'e duyduğu sesle kardeşini bırakıp hızla arkasına, ona bakan yaşlı gözlü kızına baktı. Rüzgâr karısına bakarak onu yere indirince, Pelin ona doğru gözlerini ovalayarak, o ufacık dudaklarını öne doğru uzatmış geliyordu. Minnacık omuzları korkuyla sarsılırken, Esme aşağı eğilip dizini yere dayadı. Elleriyle yanaklarını kurulayıp ona tebessüm ederek, kızını kollarını açtı.

"Pelin, bebeğim neden ağlıyorsun?"

"Çen ayıyorsun!" Pelin paytak hareketleriyle kollarına gelince, "Ağlamıyorum bebeğim, neden ağlayayım! Sadece gözüme duman kaçtı." dediğinde Pelin gözlerini silip elini annesinin yüzüne koydu.

Müjde Aklanoğlu

Yanağında duran ıslaklığı minik parmaklarıyla silerken, bakışlarını içeride gezdirdi. Kafasını sallayarak biraz kızgınca, "Ama buyada duman yok." Bakışlarını yanında ona şaşkınca, hatta irileşmiş gözlerle bakan Ecem'e çevirdi. "Aaa, teysem bar burada, o delmiş." Elini annesinin yüzünden gezdirip ona bakmasını sağlayarak, kafasını teyzesine çevirmesine çabalıyordu. "Anne bak işte teysem delmiş bise... dördün?" Gözlerini ağlayan teyzesinin yüzünde gezince "Ama teysem de alıyoy bak, ona da mı duman taçmış?" dedi üzgünce.

Esme arkasını dönüp ona şaşkınlıkla bakan ailesine bakarken, utancından yerin dibine katman katman girecekti şimdi. Annesi ellerini ağzına kapamış şok geçirerek ağlıyor, Ecem donmuş olduğu yerde kalmış sanki uzaylı görmüş gibi irileşmiş gözlerle kızına bakıyordu. Babası sanki biliyormuş gibiydi torunu olduğunu ama o da ağlıyordu tebessüm ederek.

Derin bir nefes alıp gözlerini kurulayarak ayağa kalktı. Kızı kollarına aldı. Onun bacaklarını açarak yan tarafına oturttu. Ona şaşkınca bakan ailesine biraz tereddütlü bir sesle "Bu benim kızım Pelin." diyebildi sadece. Bakışlarını onların yüzünde gezdirdi tepkilerini ölçmek için...

Nebahat Hanım gülmeyle, ağlama arası hıçkırırken, "Be- benim torunum mu oldu?" dedi hıçkırıklarından kesilen sesiyle inanamaz gibi.

Esme kafasını salladı. Konuşamadı. Biliyordu ki konuşsa sesi çıkmayacaktı. Annesi oturduğu yerden ayağa kalkıp, usulca yanına geldi. Tedirgin hareketlerle önünde durdu. Yaşlı kadının kalbi tuhaf bir şekilde heyecanla, hızlı atıyordu. Sanki patlayacak gibi. İnanılmaz gözlerle torunu süzerken, titrek çıkan sesiyle, "Merhaba ben Nebahat." dedi kendini tanıtmak için. Nasıl tatlı bir şeydi bu böyle, aynı melekler gibi güzel ve iri gözleriyle onlara bakıyordu. Fakat sanki kızına pek benzemiyordu. Bakışları torunun yüzünde gezindi. Galiba annesinden aldığı tek yeri çenesindeki minik gamzesi ve kuşlokumu ufak, ıslakça bükülmüş kırmızı dudaklarıydı.

Pelin kollarını annesinin boynunda oynattı. Yaşlı kadına bakarak gözlerini kıstı. Sanki bu kadını bir yerden tanıyordu ama onun resmini gördüğü kadının saçları siyahtı. Bu kadın farklıydı ama onu tanıdı.

"Çen ananeçin, Pelin'inin ananeçi." dedi çenesi tasdikler gibi düşündüğü şeyi döşüne hızla çarparken, kafasını sallıyordu.

Nebahat Hanım her adım atışında duyduğu şeyle şok oldu. Onu tanıyordu. Anneanne demişti ona değil mi? Yaşlı kadın dudağının üzerinde donup kalan elini çekinikçe ona doğru uzatıp, kızına baktı. "Onu kucağıma alabilir miyim?"

Esme kızına bakıp "Anneannene merhaba de tatlım." Kızına göz kırptı. "Bir de ona kocaman öpücük hediye et tamam mı?" Annesi kızını kucağına yavaşça alınca, Pelin inanamaz bakışlarla yaşlı kadını

Alien

süzdü. Hiç yabancılaşmıyordu ona. Resimlerine o kadar çok görmüştü bu yüzü, aşina olduğundan sebep hiç yadırgamıyordu. Zaten annesi ona onları göreceğini ve onların da kendisi çok seveceğini söylemişti. Ufacık elini onun ara ara beyazlamış saçlarına koyup dudaklarını öne uzattı. Islak dudakları belli başlı aralanarak, "Meyaba anane." Ona doğru eğilip dudaklarını yanağına değdirip ıslak bir öpücük bırakarak geri çekildi. Gözlerini kısarak saçlarına baktı tekrar, bu ne biçim, tuhaf bir renkti ona göre! Elini saçlarına koyup bir tutamını parmakları arasına aldı. "Çenin çaşlarına ne oldu? Boyamı döküldü, yiye beyas?"

Ecem annesinin yanına gelip ufak kıza bakarak şaşkınca, "Sen beni tanıyor musun?" dedi kaşları havaya kalkmış ve cevap bekleyen bakışlarıyla. Pelin ona bakıp başını salladı. "Çen çok düzelsin teyse." Ona hayranlıkla bakarken, duru sesi genç kızın kulaklarında yankılandı. Ecem tuhaf bir şekilde bocalarken, elini onun yanağına uzatıp dokundurdu. Sanki hissetmese onun hayali bir şey olduğunu düşünecekmiş gibi. Pelin kollarını ona uzatıp kucağına gelmek isteyince Ecem usulca uzandı. Kucağına alıp onu kendine yaslarken, "Biste çenini kocaman yesmin bar, hem de benim odamda, annem astı." Rüzgâr karısının yanma gelip kolunu omzuna attı. Onların bu mutluluk tablosunu onunla birlikte izlemek için. Onu kedisine çekerek bu manzaranın tadını çıkarmaya başladı. Esme kocasına önce kızgınca baktı.

"Niye bana haber vermedin?" Dudaklarını büküp isyanla elini kocasının beline sardı. Rüzgâr omuzlarını silkip düz bakışlarını kızına odakladı. Onun mutlu halini izledi ve artık alışması gereken yeni ailesini...

"Onlar da en az benim kadar özlemiştir diye düşündüm seni." derken gözleri hâlâ onların ve kızının üzerinde ışıltılar saçarak dolanıyordu.

Esme o anda bir kez daha âşık oldu ona. Bu adamın kendinden başka kimseye göstermediği kocaman bir yüreği vardı. Ve ona göstermediği daha kaç yönü! Elini belinden çekip döndü. Kollarını boynuna götürüp, parmak uçlarında yukarı kalkıp boynuna sarılırken, "Teşekkür ederim aşkım, teşekkür ederim." dedi gözyaşları yanağından süzülüp kocasının boynuna usulca akarken. Rüzgâr elini karısının beline koyup sıkıca sarıldı ona, yüzünü saçlarına gömüp kokusunu içine çekti. Bir müddet öylece kaldılar.

Başını kaldırdığında onlara şaşkınca bakan gözleri görünce, başını aşağı doğru tekrar indirip, kulağının dibine fısıldadı.

"Pelin bize bakıyor karıcığım ve diğerleri de." dedi biraz cızırtılı bir sesle, o da utanmıştı.

Esme onları hatırlayınca biraz ürkekçe geriye çekilip kollarını boynundan çözdü. Elleri yavaşça aşağıya doğru kaydı. Arkasını yanakları kızararak döndü. Annesi onlara arkasını dönmüş, kızını babasının ku-

cağına doğru koymaya çalışıyordu. Babasının rengi de yerine gelmeye başlamıştı. Pelin dedesinin kucağına oturunca ilk dikkatini çeken vücuduna göre büyük olan göbeğiydi. Elini göbeğine koyup araştırmacılar gibi inceleyerek "Burada bebek mi bay? Sen onu ye saman yuttun?" deyince, önce Ecem kahkahayı bastı. Ardından Nebahat Hanım ve diğerleri... Hepsi birden yarı ağlar yarı güler şekilde tuhaf duyguların kucağında başladılar kıkırdamaya.

Alien

39.Bölüm

Yavaş hareketlerle ağaçların arasından geçip açıklığa doğru yürümeye başladılar. Keskin bakışlarını etrafta dolaştırıp gözlerini ilerideki dağ kulübesine odakladı. Ufacık kulübenin etrafına dolaşan bir adamdan başka kimse görünürde yoktu. Tabii, buna güvenip tedbiri elden bırakamazlardı. Ayağının altında ezilen kuru yapraklar hışırdarken, sakince yürümeye devam ediyordu. Kulaklarına ulaşan, ileriden gelen bir dalın kırılma sesiyle olduğu yerde kalakaldı. Rüzgâr ötedeki ağacın arkasında duran Cem'e bakıp, kolunu kaldırdı. İşaret parmağını tepesinde daireler çizecek şeklinde çevirdi. Cem kafasını "olur" anlamında sallayınca, o girişe giderken, Cem arka tarafa yöneldi. Seri hareketlerle kulaklarını dört açmış ilerliyordu. Görüş alanına giren dağ kulübesinin bacasından duman tütüyordu ve ortalığı fena şekilde et kokusu sarmıştı. Belli ki avdan yeni dönmüşlerdi ve yemek yiyorlardı.

Bakışları etrafta gezinirken, ihtiyatlı bir biçimde hızla hareketlerle kapısına yöneldi. Arka tarafta gürültüler kopmaya başlayınca, Cem'in işe başladığını anlayıp sırıtarak kafasını salladı. Geriye doğru gerilip bacağını kaldırdı. Tüm kaslarını sıkarak ayağını kapıya savurdu. Dağ kulübesinin tahtadan bozma kapısı büyük bir gürültüyle yerle yeksan olurken, içeriden korkuyla gelen homurdanma sesi yükseldi toz bulutunun arasından.

Genç adam korkuyla yerinden aniden kalkınca, sandalyesi geriye kaykılıp yere düşmüştü. Yediği lokmalar boğazına dizilirken, içeriye sakin hareketleriyle, o girdi. İri vücuduyla karşısında dikiliyordu. Genç adam yutkunup geri geri yürümeye başladı.

Rüzgâr içeriye sanki az önce kapıyı kıran o değilmiş gibi delişmence girip, sakince karşısına dikilmişti. Ya da şu anda öldürücü bakışlar atan kişi o değilmiş gibi adama dik dik bakıyordu. Öyle ki ifadesiz yüzündeki kaslarının dalgalanmasını genç adam gördükçe, korkudan kalbi duracak gibi oluyordu. Rüzgâr karşısında çatılı kaşları, hiddetin hâsıl olduğu kararmış gözleriyle, bacakları hafif aralanmış heybetli görüntüsüyle Azrail gibi başında dikiliyordu. Genç adamın rengi atarken, geri geri yürümeye, kekeleyerek konuşmaya başladı.

"Ka-ka-kara!"

"Altına sıçarken düşünecektin bunu! Kara ya!" Rüzgâr öne doğru bir adım attı. "Kekelemeyi kes lan, seni bulamayacağımı mı sandın?"

Genç esmer adamın sırtı şöminenin yanındaki duvara dayandı. Bacakları titrediği için destek alması gerekiyordu. Gözleri korkudan irileşmiş, yüzü kızarmaya başlamıştı.

Müjde Aklanoğlu

Rüzgâr ona ifadesiz suratıyla bir adım attığında, duvara doğru sindiğini gördü. "Seni bulamayacağımı nasıl düşündün? Zaten arıyordum seni, bir de benim canıma kast etmen çok akıllıca oldu. Seni bulmam için beni daha da kamçıladın." Dişlerini gıcırdattı. "Canını almam için." Genç adam kekeleyerek "Be-ben..." Yutkundu. "Ben paranı iade ettim. Kumar borcu, isteyerek yapmadım, y-yoksa onlar beni öldüreceklerdi." dedi cızırtılı bir sesle.

Rüzgâr masaya yaklaşıp yere düşen sandalyeye tekmeyi koyarak "Otur!" dedi. Sesindeki sertlik ve emir telkin eden dokusuyla, bakışlarını genç adamın gözlerine can alıcı biçimde dikmişti. Genç adam önce bocaladı. Korkuyordu. Sonra onun bakışlarından lafının ikiletildiğini sevmediği aklına gelince, sandalyeye ürkekçe yaklaştı. Titreyen ellerini sandalyeye uzatıp kaldırdı.

"Bakma bana salak salak... Otur yerine!" diye haşin haşin gürleyince Rüzgâr, adam korkuyla yerinde sıçrayarak hemen oturdu. Rüzgâr rahat hareketleriyle yanına yaklaştı. Doğal bir halde ceketinin kollarını çekiştirip gömleğinin kollarını düzeltirken, "Paramı sana zaten yedirmezdim ama en azından seni adalete verebilirdim. Şimdi fikrimi değiştirdim." Bakışlarını ona korkakça dikilmiş gözlere çevirdi. "Sen benim olana el uzatmasaydın, belki yaşamana da izin verirdim." Genç adam korkuyla yerinden kalkınca, elini masaya hızla vurdu. Masanın üzerindeki tozlar yerinden havalanırken, "Otur yerine!" diye yüksek perdeden bağırdı.

"Ağabey, arka taraf tamam, ikisini de paketledim." Cem içeriye, üzeri toz pas için de girip " Ooo, demek Celal Bey'imiz buradalarmış!" dedi. Gözleri alaycı bakıyordu ama sözleri donduracak kadar soğuk tokatlarla suratında patlıyordu.

Rüzgâr kafasını ona çevirmedi fakat hafifçe salladı. Cem içeri doğru yaklaşıp yanına geldi. Genç adam gözlerini bir onun üzerinde, bir diğerinin üzerinde gezdirdi. Cem kollarını göğsünün altında bağlayıp, geniş gövdesini onun gözlerine sokarken, " Ağabey ne yapmayı planlıyorsun? İstersen senin bugün randevun var kıyafetin batmasın, ben halledeyim. Ne zamandır atış talimi de yapmamıştım bana da idman olur, ne dersin? "

"Henüz düşünüyorum Cem, karar veremedim daha."

Celal yutkunarak konuşmaya çalıştı. "Valla ağabey, bilmiyordum, ben yapm..."

"Demek sen yapmadın. Paramı sen iç etmedin, canıma sen kast etmedin! Bak sen, ben yanlış bilgilendirilmişim demek!" Başını Cem'e çevirdi. "Cem bana yanlış bilgi mi verdin sen? Bak bu lavuk öyle diyor!"

Genç adam, Cem'i koyulaşan yeşilliklerini görünce ürperip "Yok... yok, öyle değil." derken dehşete kapılarak ağlamaya başladı. "Cem Bey, çocuklarım var, ne olur."

"Çocukların dün de vardı, önceki gün de... Bugün olmadı!" dedi Cem, ona hiç acımayan bir tonda. Rüzgâr elindeki silahın namlusunu masaya dayayıp bakışlarını silaha çevirdi. Gözleri soğuk namluda buz gibi bakarak, "Nasıl değil, şirket adına yalan fatura kestin, bunun anlaşılmayacağını mı sandın? Bu da yetmedi, iş ortaya çıkınca o mercimek kadar beyninle beni ortadan kaldırmaya kalktın. Aslında sana yapacak çok fazla şey vardı ama dua et acelem var."

"Efendim, valla..."

"Sus!"

Adamın uzanıp, zayıf parmaklarını seri bir hareketle yakaladı. "Konuşma, öfkem artmasın." Parmaklarını elinden çekmeye çalışan adama öyle bir baktı ki genç adam kıpırdamayı kesti. Eli mahkûm ona uydu, korkakça itaat etti. Masaya papatya misali açtı adamın elini. Sonra da silahın kabzasını yukarı kaldırıp, duygudan arınmış koyulukları gözlerinin içine dik dik bakarak, "Beni öldürmek mi istedin?" Parmaklarının üzerine gaddarca kuvvetlice vurdu. Genç adamın çığlığı ve kırılan kemiklerinin sesi birbirine karıştı. Rüzgâr dişlerini sıkarak bir daha vurduğunda, yassılaşan parmaklarının kemikleri dışarı fışkırmaya başlamıştı. "Bana ait olana göz diktin!" Rüzgâr kendini zor tutuyordu bu adamı öldürmemek için. O canına değil, canından daha değerli olana kast etmişti. Onun salaklığı yüzünden karısını kaybedebilirdi. Ama ne hikmetse yine onun sayesinde yaşayabiliyordu aptal adam! Karısı için onu öldürmeyecekti. Artık elini böyle pisliklerle kirletip çocuğuna dokunmak istemiyordu. Onlara temiz bir gelecek kurmuşken değil...

"Hangi elinle çaldın paralarımı? Bu mu? Yoksa diğeriyle mi?"

Genç adam ağlayarak acıdan uyunurken, konuşamıyordu. Bir anda ortalığı fena halde bir koku sardı. Rüzgâr acımadı. Gözleri kararmıştı, kan bürümüştü. Bir tane daha indirip acıyla uyunan adamın parmakları üzerinde, silahın kabzasını çekmeden bastırarak ezmeye başladı. "Şimdi, diğer eline de aynı özeni gösterme mi ister misin?" Başını salladı. "Yok, benim fazla vaktim yok!" Yerinden kalkıp yanına doğru yaklaştı. Uzun boyuyla ona tepeden dik bakışlarının hedefine aldı. Uzanıp adamın çenesini avucunun arasına alarak sıktı. Çenesi ellerinin arasında kırılacak gibi yayılırken, kafasını aşağı indirip dişlerinin arasından tısladı. "Aç ulan ağzını puşt, dilini koparacağım ki bir daha emir verme. Elini kesiyim ki bir daha kendinin olmayana elini uzatma. Bacaklarını kırayım ki bir daha bizi unutma..."

"Rüzgâr Bey, vallahi bir daha yapmam, ne olur bana acımıyorsan çocukların-ına acı." Ağzından çıkan sesleri çenesi yüzünden yarım ya da kesik çıkıyordu.

"Kes lan martavalı! Sen onları düşünseydin bunları yapmazdın!" Çenesini bırakıp diğer eline uzandı. Masanın üzerine koyup gözlerinin içine bakarak, "Bir daha senin adını duyarsam, bu sefer yarım bırakmam canını alırım!" Elindeki silahın kabzasını bir kerede bu elinin parmaklarının üzerine gömüp, dişlerini sıkarak iyice bastırarak ezdi. Gözleri karanlık kuyulara dönerken, acıyla bayılma sınırına gelen genç adamın elini bıraktı. Geriye çekilip masadan kalktı. Cem'e bakıp yanına gelince silahı verip ceketindeki tozları silkeledi. Cem ona gülerek bakınca, Rüzgâr ona gözlerini devirdi. Kapıya birlikte yürüdüler.

"Kıyafetimi batıramam Cem, bana öyle bakmayı da kes, karımla özel bir randevum var." dedi gözleri muzırlıkla ışıldarken. Cem kıkırdamasını bastırdı. Rüzgâr elini onun omzuna koyup vururken; "İşin bitince teslim et, ağzını kapamasını güzel bir dille de anlat hadi görüşürüz." diye uyardı.

Esme oturduğu yerde sıkıntıyla bakınıyordu. Mutlak bakışları restoranın içinde gezerken, aklında kocasına yapacağı işkenceleri sıralıyordu. Tabii, o kadar dalgındı ki bu düşüncelerle, elindeki peçeteleri tabağına parçalayarak kule yapmıştı ve neredeyse farkında bile değildi.

"İzniniz olursa oturabilir miyim?"

Esme dalgın başını masanın karşısına çevirdi. Rüzgâr gözleri ışıldayarak ona bakıyordu. Genç kadın suratını asıp elindeki peçeteyi tabağa sinirle bıraktı. "Hayır, oturamazsın!" dedi kesin bir sesle reddederek ve sinirli gözleri kızgınlıkla devrildi. Rüzgâr yerine oturup kendini ayarladı. Masanın üzerine uzanıp karısının elini yakalayarak; "Özür dilerim aşkım, önemli bir konu oldu. Yoksa seni bekletmek gibi bir hata yapar mıyım?" dediğinde Esme kızarak elini kurtarmaya çalıştı. Ona çok kızgındı. Zar zor çıktığı evden zamanını bu adamı beklemeye harcamıştı. O kızını arkasında bırakıp zaten vicdan azabı çekerek gelmişti buraya onu yanında getiremediği için. "Biz seninle flört etseydik, daha ilk buluşmamızda ben senin müsait yerine tekmeyi kordum." dedi dudaklarını büküp kırgın bakışlarını ondan koparırken.

Rüzgâr başını eğip karısının yumuşak ellerine kalender dudaklarını koydu. Teninin sıcaklığını dudaklarında hissedince, gözleri ateş aldı. "Biz gerçekten ilk defa buluşsaydık ve flört etseydik, şimdi burada değil bir otelin rufunda kadeh tokuşturuyor olurduk." dedi yüzünde çarpıkça bir gülümseme belirirken.

Alien

Esme başını ona çevirip kendini gülmemeye şartladı. Ona hâlâ kızgındı. Yemeğe çıkıyorlardı ve neredeyse bir saattir bekletiliyordu. Öyle, hemen yumuşamak olmazdı. "Avucunu yalardın sen, ben senin ayaküstü gördüğün kızlardan değilim, evlenmeden bana parmağının ucunu dahi süremezdin. Ben böyle birlikteliklere karşıyım ya kocam olurdun ya da bakar dururdun..."

"Bu kadar emin konuşma karıcığım, baksana daha flört başlayalı sadece bir hafta olacak ve sen benden bir saat bile ayrı duramıyorsun."

Esme elini onun elinden çekip kadehine doğru uzattı. Kadehin geniş ağzını dudaklarına götürürken, "Sen öyle san. Asıl benden nasıl kaçtığını benim görmediğimi sanıyorsan yanılıyorsun!" dediğinde gözlerini üzerinde süzdürerek gezdirdi. Olanları düşünmek bile dirayetini eksen dışı bırakıyordu. "Gece yatağa geç geliyorsun, sabah erken kalkıyorsun, sonra bir de fazla mesafeli duruyorsun. Bir koltuk kadar... İlk geldiğim günlerdeki kadar çok sarılıp öpmeye kalmıyorsun, aksine bundan kaçmıyorsun." Kadehi masaya bıraktı. "Başlarda çok alınmıştım ama sonra fark ettim ki..." başını hafif yana kırdı. "Pek bir sıkıntılı duruyorsun kocacığım." Bıyık altından güldü ona çaktırmadan. Bu nahoş hâli bile tatlıydı.

Rüzgâr geriye yaslanıp kaşının birisini iyice kaldırarak, tok bir sesle mırıldandı. "Yani, biliyordun öyle mi? Ve bana eziyet etmeye devam ediyordun? Bunu öğrendiğim iyi oldu." Gözleri belli bir sinsilikle günaha davet eden bir pırıltıyla parlarken, Esme gözlerini kısıp onun ışıltılar saçan gözlerine kuşkuyla baktı. "Gözlerin neden öyle parlıyor sinsice? Sen yine ne şeytanlıklar düşünüyorsun?"

"Ne düşüneceğim karıcığım (!) Hiç, sadece yemekten sonraki planlarımızı düşünüyordum hepsi bu!" Suyundan bir yudum alıp bardağı masaya bıraktı.

"İyi... Bak aklında bu işi bozacak şeyler varsa aklından çıkar... Ben daha flört etmeye doymadım henüz... Böyle çok romantiksin ve fena halde hoşuma gitti bu hâlin... Sana bir daha âşık oldum. Komplimanların beni büyülüyor..."

"Demek bana bir daha âşık oldun? Bilseydim senin bana olan aşkını arada böyle yenilemek için ara verirdim." dedi gerçek bir ciddiyetle. Esme onun bu sözüyle yerinde kıpırdanırken huzursuzca, "Ben de öyle düşünmüştüm karıcığım, bu haller hiç çekilmiyor değil mi? İnsan dokunmadan duramıyor, öpmeden edemiyor..."

"Hiç de... Kadınlar erkeklerin aksine böyle şeyleri pek önemsemez. Ayrıca kocacığım daha ağzında kırmızı gülle yatağa tırmanmadın. Flört ediyoruz şunun şurasında. Senin hakkında çok güzel düşüncelerim var."

"Ben öyle hep flört yapmam, bu iş bitince eskisi gibi olacağım. Bak millete madara olmak istemiyorum, öyle elimde kırmızı güllerle kapı-

larda karşılamam seni baştan anlaşmıştık. Bir de şu tuhaf şeyi asla yapmam, unut! Fantezilerini dipsiz denizlere at, üzerine de taş dök." Gözleri sinsice kararırken, "Yoksa ben de sana yapacağım fantezileri düşünebilirim ve inan benimkiler hiç hoşuna gitmez." Esme, onun yapacaklarını aklında müstehcence canlandırmaya başlayınca derhal kovaladı bu düşünceleri. Tek kaşını kaldırıp kadehini yudumlarken, dudağının kenarının kıvrıldığını görünce, "Aklından bile geçirme kadın, ben öyle şeyler yapamam. Beni çıldırtma, ben yeni yetme miyim?" Masaya doğru yaklaşıp koyulan sesiyle mırıldandı. "Beni fazla zorlamaya başladın... Tehlikeli sularda yüzüyorsun sevgilim. Unutma, anlaşmayı sonra yatakta imzalarsın... Zevk çığlıkları eşliğinde."

Esme biraz kızarıp bozarırken, kadehini evirip çevirdi. "Bunu asla yapmayacağım, en azından bir müddet daha." Rüzgâr kendini beğenmiş bir sırıtışla karısına bakarken, "İddiaya var mısın?" Esme suratını sallandırıp kaşlarını çattı. "Yokum." Biliyordu ki iddiayı kesin o kazanacaktı. "Zaten yatakta imza falan da olmayacak, henüz erken." Rüzgâr'ın sırıtması genişledi. "Çok tatlısın karıcığım ama gece bitmeden kollarımda, hatta kucağımda olmayı sen isteyeceksin. Bana yalvarırkenki halini görmek için şimdiden çıldırıyorum... O halin müthiş zevkli olacak."

Esme elindeki kadehten içtiği içkiyi, sinirle fazla yudumlayınca, boğazını yaktı. Hafifçe öksürdü. "Sen öyle san!" diye boğuk bir sesle inatla söylendi. Lanet olsun ki düşünmek bile içini hoplattı. Bu adam ne arsızdı! Ne kötüydü böyle! Ama onun arsız yanını da çok seviyordu doğrusu.

Yanlarına gelen garsona ellerindeki menüden siparişlerini verirken, genç kadın kaçamak bakışlar atarak kocasına bakıyordu. Ne kadar yakışıklı duruyordu.

Kahretsin!

Şimdi ona bakarken bile karnında kelebekler dans ediyordu.

"Saçmalama Esme, o senin kocan, daha alışamadın mı onun yaşattığı hislere! Lanet kadın sakın bir hata yapıp adama yanaşma, tut kendini, başarabilirsin. Bak bir haftadır iyi götürüyorsun... Ama çok özledim, lanet olsun, 3 kere lanet olsun!"

Rüzgâr her ne kadar onun kendine baktığını fark etse de görmezliğe vuruyordu. Ona bakarken gözlerini üzerinden alamıyordu. O lanet elbiseyi mahsus giymişti kesin. Üzerine resmen yapışmıştı. Diri göğüsleri baştan çıkarıcıydı. Ceketini çıkarıp üzerine örtmemek için kendine direniyordu. Siparişlerini verince garson yanlarından ayrıldı.

"Ee, buradan sonraki plan neresi kocacığım?"

"Daha yemeğimizi yemedik, bu ne acele sabret biraz."

"Bak, aklında tuhaf şeyler varsa hemen at." Bakışları yanlarına gelen garsona kayarken sustu. Garson yemekleri masaya bırakıp çekilene

Alien

kadar beklediler. Garson gidince Esme masaya yaklaştı. "Ben bu anın sonuna kadar tadını çıkarmayı düşündüğümü, sana daha önce defalarca da söyledim."

"Ben de sana ben sözümü tutacağım ama sen bozarsan benim de sana zevkle uyacağımı söylemiştim. Bakalım kim iddiasını daha önce bozacak!"

"Beni kışkırtarak yola getirmekse niyetin, çok beklersin. Kızmayacağım ve sinirlenmeyeceğim. Senin oyunlarına gelmeyeceğim."

Hain düşüncelerin aklına istilasını engellemeyen Rüzgâr, elline çatalını alıp yemeğine batırdı. "Evet, biliyorum, sabah da aynısını mırıldanıyordun. 'Kızmayacağım, istemeyeceğim hatta tahrik olmayacağım!' diye." Esme'nin elindeki çatal neredeyse parmakların arasından kayıp masaya düşüyordu. Gözleri irilerek açılırken, "Be-ben öyle şeyler demedim?" Rüzgâr gözlerini imayla devirince, "Yani diyemem." Masaya yaklaşıp kısık sesle "Tahrik olmayacağım falan demedim sallama..."diye palavra sıktı.

"Sevgilim, inanmayacağını bilseydim seni kameraya çekerdim. Senin bu yaptığını her sabah yataktan kalkıp "Ben horlamam" diyen pancar motorları yapar değil mi?"

Genç kadın yemeğine çatalını batırıp bıçağıyla sinirlice kesip ağzına attı. Çiğneyip hızla yuttu. "Ben uykumda konuşmam bir kere, beni kandırıyorsun." Rüzgâr geriye çekildi. Gözleri belli bir ışıkla alevlenirken bakışlarını üzerinde edepsizce gezdirdi. "Hım, dur bir düşünelim. Mesela dün gece uyurken neredeyse üzerime çıkıyordun, ben olmaz deyince de beni dinlemeyip müstehcen şeyler yapmaya kalkıştın."

Esme'nin ağzı balık gibi açılmış, nefesi gırtlağına dolanmış, ona bakan gözleri şok ibaresiyle irileşmişti. Yanakları da fena halde yanmaya başlamıştı. Gözlerini kırpıştırdı birkaç saniye. *Lanet olsun onun rüya olduğunu sanmıştı!* Gece boyu rahatça mıncıklarken, gerçekte de mi yapıyordu! Şimdi ellerini yüzüne kapayıp saklanmak istiyordu. Ya da çatalını masanın altına mı atsaydı acaba! Onu arayana kadar sakinleşirdi. Kendini toparlamaya çalışıp önce ağzını kapadı. "Se-sen hile yapıyorsun." dedi bakışlarını ondan çekerek. Yanakları gerçekten yanmayı geçmiş kavruluyordu ve yaptığı şey aklına geldikçe de daha fazla dayanamaz hale geliyordu. Lanet olsun o rüya değilmiş. Demek uyku sersemi yaptığı şeyler gerçekmiş ve o hepsini biliyordu.

"Korkma, karıcığım yanındaki bendim... Kocan... Hatırladın mı? Hani flört ediyoruz diye sevgili de değiliz, senin kafan karışmaya mı başladı. Hem onlar yapmadığımız şeyler değildi ki, hatırladın mı hep yapardık?" Esme gözlerini kaçırıp başını masaya eğince... Keşke hatırlamasaydı. "Hatırlamana sevindim, bu oyun bitince devamını istiyorum

Alien

ve inan kendimi zor tuttum. Nasıl zorlandım bilemezsin. Sana verdiğim söz olmasa bitmiştin..." Hain sesi nasıl da baştan çıkarıcıydı.

"Rüzgâr kes..."

Bakışlarını ona çeviremiyordu. Sesi de fısıltı gibi çıkmıştı. Bu adam nereden vuracağını iyi biliyordu. Lanet herif, en hassas yerinden, utancından vuruyordu! Vakar yapmış konuşamıyor, hayasından sesi bile çıkmıyordu neredeyse. "Ben uyuyordum hatırlamıyorum, ne dediğini de anlamıyorum." Genç adam onun kızmasını ve hatta utançla kaçma noktasına geldiğini gördükçe daha çok bastırma dürtüsüne karşı koyamadı. "Belli, şu anda elindeki şaraptan farksız bir allık kullanıyor olmalısın(!)"

Şu lanet teklifi kabul etmişti ama bu gecenin sonunda bu kadın kendi ayağıyla bu sözünü bozmazsa, hasretten ya geberecek ya da çıldıracaktı. Ya bu oyunu bugün kendi bile isteye bozacaktı. Ya da kendi çıldırırken ona akıl hastanesinin ziyaretçi kartını eline nezaketle sunacaktı. Biraz daha ona dokunmadan durursa gideceği yer kesin orasıydı. Bir insanın bu kadar çok isteyip, yapamadığı bir şey olamazdı! Hele her gece koynuna alıp, her sabah istemeden salarken...

Esme yemeğinden bir lokma daha alıp çiğnerken "Bu işi savaşa çevirdin ve hırs yaptın. O zaman flört değil kendimi at yarışında koşan jokey gibi hissediyorum... Yapma..."

Rüzgâr gözlerini onun üzerinde fütursuzca gezdirdi. Bakışlarının dokunduğu yerlerde tüyleri dikildi. Genç kadın onun bakışlarıyla huzursuz olurken, gizli bir gülümsemeye kinaye ekleyip mırıldandı. "Evet, tay gibi kadınsın doğru tespit." deyince genç kadın ona öfkeyle bakıp "Sen aklını kaçırmışsın!" diye dehşetle cırladı. Rüzgâr ince alaylı sesini küstahça yaydı. "Elbette ki ben de yarın kendime yer ayırtmayı düşünmüştüm, demek sen de fark ettin bunu!"

"Neyi fark ettim?" Kaşlarını çattı. "Biraz daha uzarsa bu oyun, akıl hastanesine ziyaretime gelirsin. Hani orada aile görüşüne izin varmış en azından acır da halime, alenen bazı yasakları delersin."

Esme'nin dudakları tatlılıkla kıvrılırken "Ah, yazık o kadar mı kötüsün, kıyamam aşkım ben sana?" dedi işveyle gözlerini süzdürdü.

"Kıyıyorsun ama."

Esme bardağını dudağından çekip, dudaklarını bilerek yaladı. Bunun onun dikkatini dağıtacağını biliyordu. Rüzgâr'ın bakışları tam da istediği gibi oraya kayınca, dolgun dudaklarını birbirine bastırıp hafifçe araladı. "Sana acımayacağım biliyorsun değil mi? Hiç ajitasyon yapma, oyuna gelmeyeceğim." Rüzgâr'ın sesi boğuklaşıp kadifemsi bir tını alırken, içinde binlerce vaat barındıran tonuyla, "Eğer biraz daha o dudaklarını yalarsan..." Tehdit saçan bakışlarında meşaleler yandı. Sanki karanlığın içinde ateşler raks ediyordu. "Restoranın lavabosuna özel bir teftiş çekersin haberin olsun, hem de birkaç saatliğine." dedi

Alien

gözleri yapacağını tasdikler gibi koyulaşırken. Esme yaptığı oyunun amacını aştığının farkına varınca, bakışlarını ondan kaçırdı. "Ben doydum, tatlıları söyleyelim mi?"

Garsonun önlerine koyduğu tatlıyı Esme sessiz sakin yedi. Ya da karşısındaki adam patlamaya hazır yanardağ gibi gözlerini üzerinde lavlar saçarak gezdirdikçe, tatlıları bile yiyemeyip kursağına dizdi. Rüzgâr sandalyesinde geriye yaslanmış elini çenesine dayayıp karısını göz hapsine almıştı. Esme son kaşığı da çikolatasına batırıp ağzına atınca, gözlerini gözlerine dikti. Genç kadın kafasını sallarken "Yediysen kalkalım mı?" diye sordu.

Ağzında tuttuğu kaşığı çıkarıp tabağının kenarına koydu. Yerinden kalkıp masanın üzerindeki çantasına uzandı. "Tamam, kalkalım." Masadan çantasını alıp kocasının eline uzanırken, "Şimdi nereye gidiyoruz?" dedi merakla. Rüzgâr çıkışa yaklaşırken hesap kesimi için garsona verdiği kartı, garson bir tabağın içinde getirdi saygıyla sundu. Rüzgâr kartını alıp başını sallayarak "İyi akşamlar" dedi, karısına baktı. Esme de ona bakınca, "Sahile inelim mi? Bir çay içelim özledim seninle oraya gitmeyi, hem vakit de daha erken." diye sordu sinsice.

Esme kocasından elini çekip koluna dolandı. Başını da koluna yaslayıp mırıldandı. "Gidelim. Ben de çok özledim orayı." Derin bir iç geçirirken... Dışarı çıktıklarında araba girişte hazır bekliyordu. Valenin açtığı kapıya karısını yönlendirip Esme'nin kapısını kapadı. Kendi tarafına da aynı hızla geçti.

Rüzgâr çalışır durumdaki arabayı seri bir hareketle yerinden kaldırdı. Esme başını koltuğun yanına yaslayıp kocasının profilini izlemeye başladı. Uzun kirpiklerinin yüzüne yelpaze gibi açılışını, gözlerini camdan dışarıya çevirdiğinde içindeki koyuluğun kaybolmaya başladığını... Bakışları kendine döndüğünce de ona tebessüm etti. Rüzgâr uzanıp yanağına parmağının tersiyle dokundu. Esme yanağına dokunan kocasının elini yakalayıp üzerine dudaklarını bastırınca, genç adamın içinde tuhaf bir akım oluştu. Gözleri karısına birkaç saniye baktı ve önüne geri döndü.

"Ne düşünüyorsun?"

"Bizi! Seni, Pelin'i ama en çok Pelin'i... Şimdi ne yapıyordur acaba? Gerçi annemin yanında ama yine de özledim kızımızı ben."

Rüzgâr elini yanağına değdirdi, Esme üzerine kendi elini koyarak bastırdı. Onun elini yanağında hissederken, "Merak etme alıştı onlara, hem geçen çıktığımızda da onlara bırakmıştık." Kısa bir bakış attı. "Ayıp olmaz değil mi onlara ikide bir bırakınca?"

Esme gülümsedi. "Deli misin, zaten zaman kolluyorlar onunla vakit geçirmek için! Senden çekindikleri için de sık gelip gidemiyorlar. Nasıl düşkünler bir görsen, günde kaç defa arıyorlar. 2 kere sen arıyorsun 2 kere annem, 1 kere Ecem, 3 kere de dedesi, o hepinizden daha

çok arıyor. Ha bir de Cem var tabii, her gün aramaya çalışıyor, aramadığı günlerde de mutlaka eve uğruyor onu sevmeye..."

Rüzgâr gülümseyerek "Benim kızım epey ilgi çekici desene, herkesi kendine bağlıyor." Esme kıkırdadı. "Aynı babası şeytan tüyü var!"

"Bence yanılıyorsun! Ben senden önce çok korkulan biriydim hatta kimse bana yaklaşmazdı. Sen beni değiştirdin. Bence kızımız aynı annesi gibi tatlı-cadı huysuz-merhametli güzel-sinirli bir de şeytan." Esme gözlerini devirince elini dudaklarına götürdü. "Ben senin her yanını seviyorum, 5 mevsim baharım, çıkmaz sokağımsın benim." Arabayı sağa kırıp sahilin kenarına çekti. Emniyet kemerine uzanıp çözdü. Başını karısına çevirip tebessüm ederek baktı. Eline son defa buse bırakıp kapıya uzandı.

"Sen bekle, ben çayları alıp geleceğim."

Esme, kocası dışarı çıkarken bakışlarını karanlık denize çevirdi. Kaç kere buraya onunla akşamları canları sıkılınca gelmişlerdi. Geldikleri yer karanlık da olsa, orada denizin olduğunu bilmek içlerini rahatlatıyordu. Huzur oluyordu içlerinde. Kapı açıldı ve kocası elinde iki fincan çayla döndü. Arabaya geçmeden, elindeki fincanları karısına uzattı. Esme fincanları alırken, "Söyleseydin kapıyı açardım, nasıl açtın kapıyı böyle?" Rüzgâr araba binip kapıyı kapattı. Arabanın üst kısmındaki ufak tepe penceresini açtı. Arabanın içini dalga sesleri doldururken ikisi de sessizce çaylarını yudumladılar.

"Bu sessizliği seviyorum, burası huzurun beşiği gibi..."

Rüzgâr göz kırptı. "Huzur sensin, senin yanın cennetin bahçesi..."

Esme çayını bitirince fincanı kocasına uzattı. Rüzgâr elindeki fincanlarla kapıyı açıp dışarı çıktı. Her zamanki yaptıkları gibi kenardaki taşın üzerine bıraktı. Garson sonra gelip onları topluyordu. Arabaya geri dönüğünde Esme koltuğunu geriye yatırdı. Rüzgâr da aynısını yaptı. Koltukları tamamen yatarken, bakışları gökyüzüne döndü. Arabanın içinde sahile çarpan dalga sesleri yankılanırken, gözleri karanlık gökyüzüne ve yıldızlara bakıyordu.

Rüzgârın hafif uğultusu dalga sesleriyle müthiş derecede güzel bir resital veriyordu. Dakikalar böyle sessizlikle geçti aralarında. Aynı gökyüzünün izleyip, aynı dalgaların sesini dinleyerek... Rüzgâr kolunu karısına doğru uzatınca Esme başını onun koltuğuna uzatıp omzuna yasladı.

"Seninle böyle izlemeyi seviyorum yıldızları."

"Seninle böyle seviyorum dalga seslerini dinlemeyi." dedi Esme muzırlıkla. Kocasının kolunun arasında kıpırdanıp yüzü ona dönecek şekilde kendini ayarladı. Gözlerini genç adamın gözlerine çevirip içindeki aşkı içti. Bakışları birbirinin içinde kayboldu. Esme kocasının yumuşamış simasını izledi. Huzur bulduğu gözlerine baktı.

Alien

"Ya sen ciddi ciddi romantik oldun. Nerede evlendiğim kütük, nerede sen?"

"Sen bana hakaret etmeden duramaz mısın?"

"Hayır." dedi başını sallayıp şipşirin kıkırdayarak.

Rüzgâr dirseğini koltuğa yaslayıp elini başını dayadı. Gözleri birbirine bakarken, yüzleri birbirine çok yakın duruyordu. Genç kadın nefesini tutarken Rüzgâr hızla alıp veriyordu. İkisi de biliyorlardı ki gelecek olan kaçınılmazdı.

"Belki beni yonta yonta biblo yapmışsındır, olamaz mı? Hep diyordun ya: Odun seni yonta yonta bir halt edemedim diye!"

"Hiç de... Ben onu ilk evlendiğimiz zaman söylüyordum sonradan söylemedim." Esme kıkırdamasına engel olamadı. "Bence içinde beslediğin, herkesten saklayıp bana sunduğun bir Rüzgâr daha var ve ben çift karakterli bir adama âşığım galiba."

Rüzgâr karısına uzanıp yanağına dokunurken, gözleriyle parmaklarını takip ediyordu. "Ben de hep diyorum, sen iki karakterli bir adamla evlisin ya ben ne yapayım(!) benim karım 5 mevsim, kafam karışıyor."

Esme dudaklarını dudaklarına yaklaştırdı. Muzırca mırıldandı. "Şikâyetçi misin?" Rüzgâr elini ensesine götürüp onu kendine sertçe çekti. Sesi kadife gibi çıkarken, içindeki titreşim arzuyla yanıyordu. "Ben seni üzdüğüm için pişmanım." dedi dudaklarını dudaklarına değdirirken. Amacı sadece buse koyup geri çekilmekti. Fakat karısının dudakları istekle aralanınca, ihtiras bedenlerini istikrarla esir aldı. Eli genç kadının ensesinde sıklaşırken, dudakları aralanan karısının tadına varmaya çalıştı. Arzu alev oldu kanlarında yanarak aktı. Bedenleri aşkla sarsılırken, genç kadın kocasının kollarına kaydı. Birbirlerinde kendilerini kaybettiler. Saniyeler geçtikçe öpüşmeleri ateşlendi. Rüzgâr'ın elleri onun sırtında gezinirken, genç kadın ellerinin altındaki güçlü kalp atışlarını hissettikçe, içindeki şehvet zincirlerini koparıp ona doğru aktı.

Esme nefes nefese geri çekilirken Rüzgâr olduğu yerde donup kalmış gibi, karısına koyulmuş gözlerle bakıyordu. Birkaç saniye bakıştılar Rüzgâr bir anda onu kendine çekip tekrar esir alırken, genç kadın ona teslim olmaya dünden hazırdı. O anda unuttular verilen sözleri, yapılan anlaşmaları ve iddiaları. Rüzgâr karısını koltuğa yatırıp üzerine yükselirken, genç kadın kollarını boynuna dolayıp ona karşılık vermekten başka bir şey yapmadı. Adamın dudakları yanaklarına, kulağına, en son gerdanına doğru kaydı. Boynuna koyduğu ateşli öpücükleri, vücudunda gezen elleri, bir anda gökyüzünde patlayan havai fişekler böldü. Esme gözlerini kaybolduğu arzunun denizinde açtı. Aklına kocasının dedikleri yağarken, ansızın ellerini kaldırıp kocasının kafasını çekmeye çalıştı. Rüzgâr dudaklarını göğsünün oluğuna gömmüş kokusunu içine çekerken, "Rahat dur, sadece öpeceğim." Esme ellerini saçlarına daldı-

rıp başını oraya bastırmamak için delirse de kendine engel oldu. Burası hiç yeri değildi. Geriden gelen nefes nefese sesiyle, "Ben de onu diyorum, senin sadece öpücüklerin hep başka yerde bitiyor." Biliyordu ki biraz daha böyle öperse kendini bırakacaktı.

"Rüzgâr yeter..."

Rüzgâr başını kaldırıp koyulmuş gözlerini karısının hülyalara dalmış bakışlarına çevirdi. "Sadece öptüm buna izin vardı unuttun mu?" dedi küçük bir çocuk gibi muzırlıkla mızırdanarak, karısının aralanmış dudaklarına dudaklarını bastırmadan hemen önce. Esme onun dokunuşuyla kendini yine kaptırırken dudaklarını zar zor kurtardı istilasından. "İddiayı sen bozacak gibisin kocacığım?"

"Benim umurumda mı sanıyorsun o saçmalıklar, sırf sen istiyorsun diye!" Bakışlarını karısının açılmış yakasından gezdirip, elini hiç tereddütsüz oraya daldırırdı. Elinin altındaki yumuşaklıkla kendinden geçerken, "Bana bu kadar eziyet ettin ya, acısını fazlasıyla çıkaracağım senden." Esme, kocasının elini yakalayıp yakasından çıkardı. Koltuğunu düzeltip oturur vaziyete geldi. Kıyafetini çekiştirerek düzeltip yakasını ayarladı. Bacaklarına uzanıp eteğini kapamaya çalışıyordu. Bacaklarını ne ara açmıştı bu adam? Elini saçlarında gezdirip düzeltirken "Tamam, hadi gidelim buradan rezil olmadan önce." Rüzgâr istediğini alamamanın kızgınlığıyla huysuzca homurdanırken, koltuğunu düzeltip arabayı çalıştırdı.

Bir müddet sessizce yolculuklarına devam ettiler. Rüzgâr'ın çatılı kaşları ve asılmış yüzü genç kadının içine oturdu. Ona haksızlık yaptığını anlıyordu artık. En kısa zamanda onu mutlu etmeliydi. Esme kocasına bakarak uysalca sokuldu. Üzgün durmasına dayanamıyordu. Eli yanağına dokunurken, "Şimdi ne yapacağız sinemaya da gittik, yemek de yedik." Dudaklarını dişlerinin arasına sıkıştırıp "Hatta sahil turu bile yaptık." dedi biraz çekinikçe...

Rüzgâr kırmızı ışıklarda durunca, "Eve döneceğiz karıcığım, bugünlük bu kadar yeter." Esme suratını asıp elini yüzünden çekti. Ellerini kucağında bağladı üzgünce. "Senin gibi odundan anca bu beklenirdi zaten, bir yemekle bitirdin geceyi." Bakışlarını cama doğru çevirip sinirle somurttu. Rüzgâr gizli bir tebessümle karısına baktı. "Ama çok yorgunum. Hem eve gitsek iyi olur, ben de biraz dinlenmeyi hak ettim değil mi? Bu kadar romantizm bu bünyeye ağır geldi, ne yaparsın alışık değil kaldıramıyor."

Esme ona baktı, kaşları gerçek bir şaşkınlıkla yukarı kalkarken "Ne kadar romantikmiş, az önceki dediğim sözleri geri alıyorum... Altı üstü bir yemek, kıytırıktan bir sinemaya gittik, bir de sabahları gönderdiğin çiçekler, çok romantikmişsin doğrusu. " Rüzgâr uzanıp kucağındaki elini yakaladı. Onun geri çekmelerine engel olup dudaklarına götürüp öptü.

Alien

"Hemen somurtma, başka zaman devam ederiz, nasılsa sen kararlısın karıcığım. Bu gidişle biz ancak seneye çıkarız bu flörtten değil mi? Sonra ailelerin tanışma faslı, kız isteme, söz, nişan, düğün... Eh, artık seneye de gerdeğe gireriz (!) Ben sıkarım dişimi merak etme, nasılsa sabır taşına döndüm."

Esme elini onun elinden çekerken söylediklerine gülmemek için kızgınlığının arkasına sığındı. "Sen o mutlu sonu böyle gidersen biraz zor görürsün." Elini çenesine koyup bakışlarını cama çevirdi. Araba gerçekten evlerinin sokağına dönünce, şimdiye kadar şaka yapıyordur diye umduğu ufacık olan umudu da kırıldı. Bu odun ciddiydi ve bu geceyi burada sonlandırmıştı. Allah'ım romantizm beklediği adama bak, tek romantik yanı yatak odasında meydana çıkıyor, en iyi âşık da yatakta oluyordu. Bu düşündükleri hoşuna gidince, dudakları mesutça aralandı ve gülmemek için dudaklarını dişleri.

"İnmeyecek misin? Hani burada yatmaya karar verdiysen bunu düşünme ben buraya sığmam. Sen de bensiz tek yatamazsın hatırladın(!)"

Esme ona döndü. Rüzgâr emniyet kemerine uzanıp çözerken Esme nefesini tuttu. Kokusu bile aklını kaçırmasını sağlarken, bugün nasıl yanında kıpırdamadan yatacaktı. Az önceki olanlardan sonra ona dokunmadan kalabileceğini hiç sanmıyordu. Rüzgâr kemeri çözünce, uzun kirpiklerinin ardına saklanan bakışlarını kaldırıp karısının gözlerine baktı. Derinden gelen sesiyle sırıtarak, "Artık ödülümü alabilir miyim sevgilim?" diye hain dudaklarını ayartıcı bir tutumla kıvırdı.

Esme anlamayıp kafasını salladı.

"Ne ödülü?"

Rüzgâr ona sokulup elini ensesine sinsice götürdü. Parmakları onu ürperterek kendinden geçirirken, genç kadın gözlerini kapamamak için kendiyle savaşıyordu. Rüzgâr'ın ferah nefesi yüzüne çarparken "Hani sevgililerin yaptığı şeylere izin verecektin unuttun mu?" diye nefes nefese soludu.

"Sahilde izin verdim ya, hem de daha fazlasına." Esme biraz bekledi. Böyle durmak zordu. Nefesini sıcaklığını hissedip beklemek zordu. Gözlerini kapamadan önce "Tamam, ne duruyorsun o zaman al ödülünü." dedi boğuk bir sesle. Rüzgâr gözleri kapalı karısına bakıyordu.

Esme onun dudaklarını teninde hissedemeyince gözlerini açtı. Rüzgâr gülümseyerek "Gözlerini kapatmanı istemiyorum." dedi dudaklarına yaklaşmadan önce. "Onlara bakmak istiyorum, benim olduğunu hissetmek itiyorum." Esme daha onun dudaklarını teninde yeniden istediği an gözlerini kapatınca, Rüzgâr kısa bir an geriye çekildi. "Hile yapıyorsun." dedi. Esme kollarını kocasının boynuna dolarken "Sen de çok konuşuyorsun, önceden böyle değildin." diye sitem edip, kocasının dudaklarını kendininkiyle esir aldı. Bu tadı özlemişti. Daha ne kadar olmuştu tatmayalı yarım saat mi? Ah, ama özlemişti. Kocasının kolla-

rında nefes nefese titrerken, kalbi heyecandan patlamak üzereydi. Sanki şimdi gerçekten sevgilisiyle öpüşen kaçak göçek görüşen âşıklar gibi iradesiz hissediyordu. Rüzgâr geriye çekildiğince karısının gözleri yarı aralık şekilde ona hülyalı bakıyordu. Elini tersini onun kadifemsi yanağında gezdirerek, "İnelim mi artık, yoksa bu işin sonu kötüye gidecek ve sen beni suçlayacaksın!" diye iç gerdi.

"Bakışlarını eğer dudaklarımdan çekersen, ben de kıpırdayabilirim değil mi?"

"Bacaklarının bağını mı kesiyorum?"

"Hayır, kalp atışımı kocacığım, nefes alamıyorum bakışının yakıcılığından..."

"Demek nefesini kesiyorum." Rüzgâr kafasını sallayarak arabadan çıktı. Esme'nin kapısına yönelirken Esme kapıyı açmış çıkıyordu. Genç kadın başını kaldırıp eve baktı. Tüm ışıklar kapalıydı. Başını önce korumaların kulübesine sonra kocasına çevirip baktı. Hızla yanına gelip elini tuttu. Ceketinin kolunu kenara çekerken, "Esme ne yapıyorsun?" diyen adama "Saate bakıyorum." dedi panikle. Saati kendine çevirdi. "Oh, daha saat 9'u yeni geçmemiş ama ışıklar neden kapalı?" Rüzgâr omuzlarını silkerken Esme endişeyle eve doğru yürümeye başladı. "Rüzgâr, Pelin'e bir şey olmasın? Daha erken, ev neden karanlık?" Çantasını açıp anahtarı çıkarırken kocasına baktı endişeyle. "Korumalara sorsana evden erken mi ayrılmışlar." Anahtarı çantasından çıkarıp deliğe soktu. Rüzgâr elini cebine sokmuş arkasında duruyordu. Esme kapıyı açınca endişeyle biraz yüksek sesle, "Sana diyorum, çocuğa bir şey olmasın, hadi annemi ara, bir yeri ara bir şey yap!" Esme panik içini sararak içeri girdi. Rüzgâr da sakince onu takip ediyordu. Esme duvardaki elektrik düğmesine bastı ama açılmadı. Rüzgâr arkasından sessizce onu takip ederken, "Patlamış galiba." diye söylenince, o da el yordamıyla salona yönelmeye başladı.

İçinde huzursuz bir korku hüküm sürerken, kocasının tasasız rahat tavrı sinirlerini bozuyordu. Endişeyle salonun kapısına geldiğinde "Ya sana diyorum kızım nere..." Bir anda lâmbalar yandı ve kulaklarını *"İyi ki doğdun Esme"* sesleri doldurmaya başladı. Esme olduğu yerde kalakaldı. Tüm ailesi ve Cem karşısında neşeyle duruyordu. Annesi elinde mumların ışıldadığı pastasıyla önünde dikiliyordu.

Ellerini dudaklarına götürürken, gözleri sevinçle dolmaya başlamıştı. Herkes ona mutluluk şarkısı söylerken, o apansız arkasını dönüp kocasına atıldı. Kollarını boynuna dolayıp parmak uçlarında yükselerek, "Seni çok seviyorum, unuttuğunu sanmıştım hatta haberinin olduğunu bile düşünmüyordum." dedi yanaklarından mutluluk yaşları süzülürken. Rüzgâr ellerini karısının beline sabitledi, onu kendine doğru çekip sıkıca sarıldı. Kolları ince belini doladı. Çenesini boyun sokumuna dayayıp "Ben de seni seviyorum ve sana dair hiçbir şeyi unuta-

Alien

mam." derken biraz geriye çekilip dudaklarına sahiplenici bir buse kondurdu. Esme kollarını kocasının boynundan çekip arkasını dönerken, annesi elindeki yarısı yenmiş pastayla yanına geldi. Esme gözlerini kurulayıp ona yaklaştı pastaya tuhafça bakarken. Ecem ona doğru sevinerek gelip "Hadi dilek dile abla" diye söylendi. Ellerini kalbinin üzerine koyup bakışlarını karşısına geçen kocasına çevirdi. Yüzünde mum ışıkları dolanıp raks ederken, içinden *"Bir ömür aşk ve huzur"* diledi. Gözlerini usulca kapayıp derin bir nefes daha aldı ve tek üflemede tüm mumları bir anda söndürdü. Herkes birden alkışlarken, kocası ona doğru yaklaşıp elini beline atarak kendine çekti. Dudaklarını yanağına dokundurup kulağına sokuldu.

"İyi doğdun kadınım... Benli yıllar!" dedi içini ürperten nefesi, karnını ağrıtan sesiyle. Esme kocasına bakınca da göz kırpıp geri çekildi. Esme sevdiği adama bakarken, annesi boynuna kollarını dolayıp "Mutlu yıllar tatlım bir ömür mutlu ol." diye duygulu sesiyle mırıldandı.

"Sağ ol anneciğim, bir ömür hep birlikte olalım." Ecem zıplayarak önüne geldi. "Nasıl sürpriz ama bir de adama bağırıp çağırıyor kapıdan girerken." Esme kollarını biraz fazla sıkıp belinde "İnsan bir çıtlatır kızım, kalpten gidiyordum." Ecem kıpırdanıp geriledi. "Abla ben de havasızlıktan gitmeden önce bırak beni de git kocanla uğraş, seni ondan başkası çekemez inan bana." diye alay etmeye devam ediyordu.

Cem elindeki kare kadife kutuyu ona uzatırken, "Mutlu yıllar bacı." dedi alayla. Esme kutuyu alıp yanağından öptü. "Zevzekleşmesen olmaz değil mi?" Kutuyu açınca gözleri ışıldadı. İçinde, kenarları pırlanta taşlarla süslenmiş deri kayışlı saat vardı. Saati eline alıp ışıldayan gözlerle bakarken, "Çok teşekkür ederim bu çok şık." Kollarını tekrar Cem'e doladı. Cem elini beline koyup sırtına vururken "Hoşuna gitmesine sevindim. Bir ömür mutlu olun." diye içtenlikle fısıldadı.

Babası arkasında belirince, "Sıra bana da gelmiştir değil mi? Bir de biz sarılalım kızımıza." Esme yüzünü buruşturarak şebeklik yaptı. Eray Bey gülerek başını salladı. "Bunu her doğum gününde yapmak zorunda mısın, bir de dil çıkar tam olsun. Kocaman anne oldun daha hâlâ ufak yaramaz Esme'msin." Kollarını kızına sardı. "Benim ufak Esme'm."

Ecem'le annesi de hediyesini verdikten sonra, eteğini çekiştiren biri oldu. Esme başını yana eğdiğinde kızını gördü. Onu bir ara görmüştü ama sonra tebrikleri alırken unutmuştu. Elinde kare pasta, ağzı gözü çikolata lekesi, karşısında gülerek zeytin taneleriyle annesine bakıyordu. Genç kadın kızını kucağına alırken Ecem gülerek, "Pastanın yarım kalmasının sebebi bu ufaklık. Valla fındık faresi gibi ne ara girmişse mutfağa, bir gittik tünemiş masaya pastanın yarısı yok. Ve hâli ortada... Sonra vakit de kalmadı yenisini almaya." Esme kızına sarılıp çikolatalı yanağından öperken "Bak burada biraz kalmış ben buradan

idare ederim." dedi gülerek. Pelin kıkırdadı. "Tızdın mı as yesid balla?"

Esme kızının mis kokan boynuna burnunu gömüp kokusunu içine çekti. "Nasıl kızarım aşkım ben sana, afiyet bal şeker olsun." Dans müziği çalmaya başlayınca, annesi yanına geldi. "Hadi onu ben alayım da yüzünü yıkayayım." Torununa bakıp "Pelin Hanım temizliğe, yoksa ben de annenden kalanları yiyeceğim." diye kıkırdayarak yanlarından ayrıldı. Esme elindeki paketi sonra açacaktı. Diğerlerinin yanına koymak için masaya giderken, beline dolanan ellerle olduğu yerde kaldı. Rüzgâr elindeki paketi alıp Ecem'e uzattı. Onu kendine çekip vücudu yasladı. Esme elini boynuna dolarken dans etmeye başlamışlardı. Gözlerini kocasının kara gözlerine mıhlayıp "Bu, hayatımda geçirdiğim en güzel doğum günümdü, teşekkür ederim, ayrıca özür dilerim."

Rüzgâr başını aşağı eğerek sokuldu ve biraz daha kendine çekti. "Beğenmene sevimdim de, ne için özür dilediğini anlayamadım!"

Esme dudaklarını muzırlıkla yukarı bükerken, burnunu kıvırdı. Yüzü tuhaf bir hâl aldı. "Belki ben sana odun demiş olabilirim." Rüzgâr kaşının birisi kaldırıp alaylı sesiyle mırıldandı. "O kadarcık olmadığına eminim." Esme kafasını hafif yana kıvırdı. "Belki biraz da yedi sülalene selam salmış olabilirim... Sonra işkence aletleri tasarlamaya başlamış ve sana ceza ayarlamış ta..." Elini kaldırıp gözünün önüne getirip göstererek, "Şu kadarcık ama fazla değil." dedi şebeklik ederek.

Rüzgâr kafasını aşağı indirip alnını alnına değdirdi. Başını oynatarak "Hiç sanmıyorum o kadarcık olduğunu, çünkü kulaklarımda top güllesi patlamış gibi bir çınlama oluştu." derken kahkahasını salmamak için kendini zorlukla tuttu. Müzik bitince kocası ellerini gevşetti. Esme kollarından hiç ayrılmak istemese de mecburen ayrıldı. Arkasını dönüp onları mutlulukla izleyen ailesinin yanına yöneldi.

Kızına çekmeceden birkaç kıyafet ayarlayıp çantasına koymuştu. İhtiyacı olacak ne varsa her şeyi ayarlamıştı. O çok sevdiği bebeğini de eline alınca odasına söyle bir baktı. Unuttuğu bir şey yoktu herhalde. Rüzgâr onlar Kıbrıs'tan gelene kadar odayı boyatıp hazırlatmıştı. Esme de iki gün önce gidip kızına güzel bir oda takımı almıştı. Pelin'in odası gene Pelin'in odası olarak kalmıştı. Kapının koluna uzanıp kapıyı da çekerek odadan çıktı. Merdivenleri inerken, gözleri merdivenini başında dikilen kocasıyla çakıştı.

Rüzgâr ellerini cebine koymuş, ona biraz kızgın bakıyordu.

"Gitmesine neden izin verdin? Ben ondan ayrı kalmak istemiyorum." diye huysuzca mızmızlandı. Esme son basamağı da inince yanına yaklaşıp yanağına dokundu. "Ama aşkım, gitmek isteyen Pelin,

Alien

teyzesine nasıl hayran bakıyor baksana! O ne zaman gelse kızı rahat bırakmıyor, bir de giderken peşinden ağlıyor. Bırakalım bugün gitsin, yarın erkenden alırız söz." Elini kocasının yanağından çekip bakınırken, "Annemler nerede?" diye sordu. "Dışarı çıktılar, Pelin'in araba koltuğunu yerleştirmeye."

Esme kocasının elinden çekiştirerek kapıya götürürken "Ben senin asıl huzursuzluğunu biliyorum ama merak etme, ağabeyim yurtdışındaymış Pelin'le görüşmek gibi bir şansı olamaz." Rüzgâr homurdanınca "Tamam, aşkım bu konudaki hassasiyetini annemler de biliyor, korkma görüştürmezler." Kocasına döndü. "Hem sen istemiyorsan şimdilik görüşmeyecekler ama bu konuyu ileride, çok ileride görüşmemiz gerekecek galiba."

"Abla hadi nerede çantası?"

Esme kardeşine bakıp çantasını sallarken, "Aşkım şimdi bu konuları konuşmayalım olmaz mı? Bugün çok mutluyum ve böyle kalsın istiyorum. Daha sonra sakin kafayla..." Arkasını dönüp arabaya doğru yöneldi. Arabanın açık kapısına yaklaşıp içeri kafasını sokarak kızına baktı. Onun topçuk yanaklarını avucunun arasına alırken "Teyzenleri üzme olur mu aşkım? Dönmek istersen ağlamadan söyle, deden seni getirir. Seni seviyorum." Yanaklarından koklayarak tekrar öpüp geri çekildi. Allah'ım, içi bir tuhaf olmuşu! Evde bırakıp gitmek neyse de başka yerde olacağını bilmek içini burkmuştu.

Rüzgâr da kızına yaklaşıp yanaklarından öperken "Seni seviyorum bebeğim, gelmek istersen haber ver baban seni alır tamam mı?" dedi bir daha öptü o da karısı gibi. Kızını göndermek istemediği dokunuşlarından belliydi. Pelin ellerini babasının yanaklarında dolaştırıp "İyi deceler baba." dedi uyku mahmuru gözleri ve uykuya dalacağını gösteren kaba sesiyle. Arabanın kapısını kapatıp geri çekildi. Ecem ve kayınvalidesi de arabaya geçerken "İyi geceler" diyerek bindiler ve araba hareket etti. Eray Bey kornaya '*Eyvallah*' der gibi basıp ayrılırken Cem yanına yaklaştı.

"Hadi ağabey, iyi geceler." Esme'ye baktı. "Sana da bir ömür mutluluklar doğum günü kızı."

Esme ona elini sallayıp yolculadı. Rüzgâr karısının yaklaşınca kolunu omzuna atarak kendine çekti. Esme onunla birlikte içeri girip kapıyı kaparken, "Çok güzeldi, sana tekrar teşekkür ederim." Ellerini beline dolayıp kocasına sıkıca sarıldı. "Bir şey yapmadım ki sadece kutlama, hem sana daha hediyemi bile vermedim."

"Bundan güzel hediye mi olur... daha ne vereceksin?"

"Yukarıya çıkınca vereceğim aşkım hediyemi." dedi muzırca gülüp kafasını sallarken. Esme kollarını belinden, çekip çimdikledi. "Senin aklın fikrinde hep orada! Bazen beyninde sorun mu var diye düşünüyorum, hani bir tek orada takılı kalınca."

"Bana diyene bak sen... Ben sadece yukarıda dedim. Boyuma göre boy buldum da, huyuma göre huy bulamadım. Bak kadının aklına. Aklı hâlâ nerelere çalışıyor... Çık cık cık. Karıcığım sen de kendi yeminini tutamayacaksın, ne demeye bana yanaşıyorsun da beni baştan çıkarmaya çıkarıyorsun(!)" Esme kocasının koluna ikinci bir çimdiği basıp "Ona öyle demezler canım."

"Ne derler canım?" dedi burnunu bununa değdirirken. "Aklına geleni işleme, her ağacı taşlama... Bilmem anlatabildim mi? Hani diyorum, beni gaza getireyim derken, gaza gelip de düz duvarı boylama..."

Ona sataşan Esme salona geçerken, Rüzgâr elinden tutup merdivenlere çekiştirmeye başladı. Esme salonun kapısına bakıp "Ama ortalık dağınık toparlamadan yatamam. Sen git yat, ben buraları toparlayayım gelirim." Rüzgâr ona doğru yaklaşıp bir anda aşağı eğilerek kucağına aldı. Esme ayakları yerden kesilirken, kollarını kocasının boynuna doladı. Rüzgâr rahat bir tarzda merdivenlere yönelmişti. Esme inatla hâlâ mızırdanarak, "Aşkım içerisi dandini bırak da toplayayım, ya böyle yatılmaz." diye huzursuzca söylendi.

"Kalsın, sabah yardımcı gelecek Ceyda ablayla hallederler işte, sana kalmadı toplamak."

"Ama aşkım bu..." Kocasının kızan bakışlarını görünce susup dudağını sallandırdı. "Fakat içim rahat etmiyor." Rüzgâr açık kapıdan içeri girip ayağıyla kapıyı kapattı. Yatağa yanaşıp karısını yatağa usulca bıraktı. "Zaten kilise papazları gibi inzivaya çektin beni, bırak da sarılıp yatayım karımla, o kadarını elimden alma."

Esme yataktan inip ona sokularak, "Tamam, affedersin... Sen üzerini değiştir ben duşa gireceğim." dedi banyoya doğru yaklaştı. Rüzgâr da giysi odasına geçiyordu Esme'nin arkasından bakarak.

Esme hızla duşunu alıp banyodan çıktı. Havluya sarılı vücuduyla giysi odasına geçerken, bakışlarını kocasına çevirdi kısa bir an: Yatağa uzanmış kitap okumaya çalışıyordu. Ve okuyamadığı sıkıntılı yüzünden de o kadar belliydi ki. Gözleri kesişince bakışlarını kaçırıp giysi odasına geçti hızla. Odaya girdiğinde üzerindeki havluyu çıkarıp köşeye bıraktı. Saçlarını kurutmuştu ama hâlâ nemli olduğu için, ıslak uçları buz gibi tenine değince biraz rahatsız olmuştu. Dolaba uzanıp kapağını çekerek açtı. Gözleri aradığı şeyle buluşurken, uzanıp askıyı aldı. Acaba gelir miydi? Kilo almıştı ama öyle fazla kilo da almamıştı. Bakışları dolabın içinde gezinirken yüzünden bir tebessüm oluştu.

Rüzgâr kıyafetlerini öylece muhafaza etmişti. Bu çok hoşuna gitmişti ilk gördüğünde. Her şey koyduğu gibi yerli yerinde duruyordu. Elindeki fuşya ipek saten geceliği üzerine geçirip olup olmadığına baktı. Aynanın karşısına geçtiğinde üzerine biraz oturduğunu ama rahatsız edecek derecede dar olmadığını fark etti. Takımın sabahlığını da üzerine geçirip kuşağını ince belinin etrafına dolayıp önünde fiyonk

Alien

şeklinde bağladı. Saçlarını sabahlığın içinden çıkarıp düzeltti. Köşedeki dolaba gidip çantasında bulunan telefonunu eline alarak kapının yanına yaklaştı, ışığı kapatarak odaya döndü.

Rüzgâr dalgın bakışlarını okuyamadığı kitaptan kaldırıp, karşısında arkası dönük kıyafetleri katlayan karısına çevirdi. Tekrar kitaba çeviriyordu ki bakışlarını geri ona çevirip üzerinde gezdirmeye başladı. Üzerindeki saten geceliği biliyordu. İçinden dua etti. İçine giydiği pijamasının takımı olsun, geceliği değil diye. '*Yoksa bu...*' diye düşünüyordu ki Esme sabahlığının büyük bir rahatlıkla kuşağını çözdü ve açtı. Adam nefes almayı kesti. Elindeki sabahlığı yatağın başucuna bırakıp yatağa yanaştı. Onun yoğun bakışları altında pikeye uzanıp yatağa girerken, genç adam nefesini tutmuştu. Esme duvardaki lambaya uzanıp kapatırken, "Senin için mahsuru var mı, ışık gözlerimi alıyor?" diye sesinin koordinasyonunu sağlayarak sakin sordu.

"Yo-yok." dedi Rüzgâr boğazını temizleyerek. Esme gülmemek için kendini zor tutuyordu. Aslında şimdi utanması lazımdı ama utanmıyordu. "Sana hediyemi vermedim." Komodinin üzerine uzanıp zarfı eline aldı, Esme'ye uzattı. Esme saçlarını geriye itip zarfı açarken, "Bu ne?" diye merakla sordu. Adamın gözleri al gerdanında heyecanla pır pır eden şah damarında takılı kalmış ve oraya dudaklarını değdirip sakinleştirememek için kendisine savaş açmıştı.

"Aç da kendin gör."

Esme heyecanla zarfı açıp içindeki kâğıdı çıkardı. Beyaz kâğıtta bir şeyler yazıyordu ama anlayamadı. Bakışlarını kocasına çevirdi. "Bu ne anlamadım?" Rüzgâr omuzlarını silkti alayla. "Aslında sen bugün onu tahmin ettin ama!"

"Rüzgâr meraktan çıldırtma beni de söyle? Ne bu?"

"Artık bir at sahibi oluyorsun karıcığım, hayırlı olsun. Safkan Fransız atın var. Hani şu aristokrat leydilerin bindiğinden, hatırladın mı?"

Esme şaşkınca elindeki kâğıda bakıp "İyi de ben at binmeyi bilmem ki?" Rüzgâr omuz silkeledi. "Ben de bilmiyorum, öğreniriz, hem kızımız da öğrenir; arada gider geliriz yanına. Ona da midilli sipariş ettim zaten. Düşünsene onun üzerine nasıl yakışacak."

Esme'nin gözleri buğulanırken, kollarını kocasının boynuna dolayıp başını boyun oyuğuna gömdü. Kokusunu içine derin derin soludu. "Sen bugün beni kalpten götürmeye niyetlisin değil mi?"

Rüzgâr elini beline dolayıp sıkıca sardı. "Hayır. Sadece seni gülerken görmeyi istiyorum. Mutlu hallerini görmek istiyorum."

Ellerini kocasının boynundan çekti. Zarfı komodinin üzerine koydu. Geri çekilmeden telefonun şarjına bakıp bıraktı. Gece Pelin huzursuz olur ararlarsa bir sorun çıkmasın diye. Kocasına dönüp elini beline doladı. Dudaklarını omzuna dokundurup bekledi. Dudakları kıpırdanarak boynuna doğru çıkardı. Rüzgâr gözlerini kapatıp nefes almayı

unuturken, "Bana sarılmayacak mısın?" dedi öpücüklerinin arasından. Rüzgâr gözlerini aralayıp koyuluklarını ona çevirdi. "Sarılmasam daha iyi!" Koyulmuş bakışlarını zorla tavana çevirmeye çalıştı. Esme biraz geriye çekilip kocasının yakışıklı yüzüne baktı. Suratı ifadesiz, kaşları çatılıydı. Tam da tahmin ettiği gibi kendiyle savaşıyordu. Yanakları yanmaya başlarken ona doğru iyice sokulup başını göğsüne yasladı. Saçları tenine değerken, elini de yanına koyup kalbinin üzerinde çiçek gibi açtı.

"Bana sarılmaktan vaz mı geçtin koca adam? Hani iddiaya girmiştik hatırladın mı?" Rüzgâr başını çevirip elini onun ufak narin elinin üzerine koydu. Kısa bir an baktı. Elini dudaklarına götürüp parmaklarının üzerine öpücük koyarken, "Beni fazla zorladığının farkındasın değil mi? En azından daha usturuplu giyinebilirdin. Bu şeyle aklıma edepsiz şeyleri sen sokuyorsun!" dedi sesi biraz kızgın çıkmıştı.

Umarsız bir tutumla Esme esnerken başını salladı. "O zaman sana işkence edemezdim!" Gözlerini kapatıp bir kedi gibi kıpırdanarak, yerini ayarlarken söyleniyordu. Rüzgâr bir anda yerinden doğrulup seri bir hareketle karısın ufacık vücudunu kendi iri benini altında hapsetti.

"Sen ne dedin?"

Esme onun keskin sesini duyunca gözlerini açıp üzerindeki varlığıyla heyecanlanıp derin derin solumaya başladı. "Ne dediğimi duydun."

"Elbette ki duydum fakat iddiayı ben bozarsam bir ömür beynimi yersin fındık fareleri gibi... Bunu yapmayacağım."

Esme dudaklarını yalayıp nemlendirirken, "Kimin umurunda ki onlar, bozdum tüm yeminleri de yasakları da. Ben kurdum, ben bozdum tamam mı?" Rüzgâr çapkınca sırıttı. "Demek bozdun!" Dudaklarını dudaklarına sürttü. "Demek bana bilerek işkence ediyorsun! Peki, benim işkencemin daha kötü ve yakıcı olacağını düşünemedin mi? Seni yalvartana kadar, hatta daha fazla eziyet edeceğimi nasıl düşünemedin?"

Genç kadın kendini yavaşça yatağın içinde serbest bıraktı, elleri gövdesinin yumuşak kıvrımlarında dolaşıyor, dudakları yüzünün en ince ayrıntısına kadar tenini küçük öpücüklere boğuyordu. Gövdeleri birbirine dolandığında ikisi de denetimden çıkmak üzereydiler. Esme kafasını sallayarak derin derin nefes almaya başladı. Üzerindeki varlığını hissettikçe kalbi daha farklı atıyordu. Rüzgâr'ın nefesi dudaklarına çarpıp dururken, heyecandan karnında kelebekler horon tepiyordu. Dudakları buluştuğunda ise gözleri gibi beyni de kapanmaya başlamıştı. Rüzgâr maraton koşmuş gibi derin derin solurken, "Bana bunu niye yapıyorsun? Dayanma sınırımı çoktan geçtim çıldırmamı mı istiyorsun? O zaman işine yaramam."

Alien

Esme dudaklarını yalayarak nemlendirdi. "Hayır, seni..." Dudaklarını dişlerinin arasına alıp gözlerini o çok sevdiği kara gözlerden kaçırdı. Yanakları şimdi işte fena halde yanıyordu. Rüzgâr başını yana doğru kaydırıp, dudaklarını yanaklarına değdirerek kulağının dibine götürdü. Onun teması genç kadının içinde erotik titreşimler çağrıştırırken, o kadife gibi bir sesle içine sızarcasına soludu. "Söyle!" Kulak memesine dudakları çarparken genç kadının ensesinde bir ürperme oldu. Hep bunu yapıyordu: Utandığını biliyor, Zorla söyletiyordu. Başını salladı olumsuz anlamda. Onun ellerinde titrediğini hissedince amacına ulaştığını anladı. Boğuk çıkan sesiyle "Beni istiyor musun?" dedi kulak memesini dişlerinin arasına alıp homurdanarak sorusunu yeniledi. "Söyle!" dedi boğuluyormuş gibi, Esme ellerini kocasının beline dolarken "Belli olmuyor mu? İlla söyletecek misin?" diye boğukça fısıldadı.

Rüzgâr dudaklarını boynuna kaydırıp kuş tüyü misali değdirdi. İstikrarlı ıslak öpücükleri genç kadının kanını kaynattı. "Söylemezsen hiçbir şey yapamam." dedi tatlı bir buyurganlıkla. Esme altında kıpırdanarak derin bir nefes aldı. Göğsünün sert tüyleri üzerinde elini gezinmeye başladı. Sesi titrek çıkıyordu.

"Seni istiyorum, hem de çok..."

Rüzgâr fısıltı gibi cızırtılı sesi duyunca, boynundan yanaklarına doğru dudaklarını sürterek çıkardı. Genç kadını bütün gücüyle kendi gövdesine bastırdı. Ona olan özlemi bütün somutluğuyla belli oluyordu. "Ben de istiyorum hem de çok." Kendisinden hiç beklemediği bir açık yüreklilik ve cesaretle, özgürce genç adamım çıplak gövdesinde dudaklarını, parmaklarını gezdiriyor, sanki onu tüm somutluğuyla bilincine yerleştirmek istiyordu. Genç adamın solukları sıklaşmıştı. Dudağının her dokunuşuyla güçlü gövdesi ürpertilerle sarsılıyordu.

Bunları daha fazla düşünmeye fırsat bulamadan dudakları bir kez daha birleşti. Esme bacaklarını kalçasına dolayıp sıkıca sarıldı. Rüzgâr ufacık yüzünü ellerinin arasına alıp dudaklarını genç kadının gözlerinde, yanaklarında, alnında, şakaklarında gezdirdi, sonra yeniden dudaklarını buldu. Başını biraz kaldırıp gözlerine baktı. Koyulmuş karaları onu aşka davet ediyordu. "Seni seviyorum imkânsızım, sonumun başlangıcı oldun..."

"Ben de imkânsızımı seviyorum." dedi kıkırdayarak. Rüzgâr dudaklarına yapışmadan önce "Daha orijinal bir şey bulamazdın." dedi geceliğini zorlayıp çıkarmaya çalışırken. Elleri yavaş yavaş geceliğini omuzlarından sıyırdı ve çıplak göğüslerinin üzerine kapandı. Tüm direnme gücü yitip gitmişti. Yılların özlemi ve bitmeyen bir ateşle genç kadının çıplak gövdesini öpücükleriyle, dudaklarıyla, parmak uçlarıyla araştırıyor, sanki onu içine sindirmek istiyordu. Dudakları göğüs uçları üzerine kapandığında Esme'nin parmakları genç adamın gür saçlarına

gömüldü. Başını göğsüne bastırdı var gücüyle. Her şey, ilişkilerinin ilk başlarındaki gibi inanılmayacak kadar güzel, bir düş gibiydi.

Adam ne kadar zorlasa da biraz üzerine oturmuş olan gecelik çıkmayınca, elini yakasına getirip biraz geri çekildi. Karısının gözlerine bakıp sert bir hareketle ikiye ayırdı. Genç kadın bir anda olan şey karşısında ufak bir çığlık atarken, Rüzgâr gördüğü güzellik karşısında dudakları yalayıp "Sana yenisini alırım üzülme, o kadar dayanacak sabrım yok, sınırlardayım." dedi dudaklarını aşağı eğdirmeye başlarken... Birden çevrelerindeki her şey silindi. Onlar artık uzun yıllar boyunca birbirlerinden uzak kalmış bir kadınla bir erkektiler. Dudakları birbirinin üzerinde özlem dolu hareketlerle gidip geliyor, birbiriyle hasretle kaynaşıyor, vuslatla bütünleşiyordu...

Esme kaç gündür ertelediği şeyi sonunda yaptı. Elindeki prodüktörle banyodan çıktı. Ağır ağır, bitkin bir halde odaya yürüdü. Günün geçtiğini anlayınca dün alışveriş sonrasında almıştı bunu ama içinde yine de bir umut vardı belki geç de olsa olur diye ama olmadı. 10. günü doldurmasına rağmen hâlâ regl olmamıştı. Bakışları elindeki gebelik testinde kilitli kalırken, elini saçlarına atıp odada sıkıntıyla dolaşmaya başladı. Birkaç saniye sonra kasetin içindeki çizgi maviye dönmeye başladı ve önce kırmızı bir çizgi belirdi. Esme elini kalbinin üzerine koyup dua etmeye başladı. "Allah'ım, lütfen olmasın... Allah'ım, lütfen olmasın şimdi değil, zamanı değil..."

Ama kasete bir çizgi daha eklendi. Esme nefesini tuttu. Sanki nefes alamıyordu. Elini cansızca aşağı indirip yatağa yaklaştı, üzerine çöker gibi oturdu. Omuzları düşerken, gözleri sislenmeye başladı. Yanağına doğru bir damla yaş süzülürken ardına yenileri eklendi. Sesi çaresizce çıkarken, titreyen dudakları aralanıp kıpırdandı.

"Şimdi ben ikisine birden nasıl bakacağım!"

Öte yandan ancak düşüncelere dalarak ne kadar oturdu orada bilmiyordu. Çaresizce aldığı nefeslerini sıkkınca dışarıya salıp bekliyordu. Elinde tuttuğu gebelik testine, bilmem kaçıncı bakışıydı. Sanki bakınca sonuç değişiyordu. Lanet olsun! Bir kere korunmayı unutmuşlardı ve pat, yine hamileydi. "Şansıma tüküreyim!" dedi kızgınca. "Adam üzerime ceketini assa hamile kalıyorum!" Beyni boşalmış gibiydi. Artık olanları düşünmüyordu.

Aşağıdan bahçeye giren arabanın motor sesi gelince, eğdiği düşünceli başını kaldırıp cama doğru çevirdi. Kendine gelmeye çalışarak yerinden kalkıp kapıya doğru yöneldi. Sanki bacakları onu taşımıyordu da zorla sürüklüyordu. Saçlarını düzeltip kapıdan çıktı. Yüzüne bir gülücük kondurup merdivene yöneldi kapı açıldı. İlk Pelin girdi içeri

Alien

koşarak. Paytak adımları, üzerine giydiği pembe tüllü elbisesiyle prensesi gelmişti. Esme kızına kollarını açıp bekledi. Pelin annesine doğru koşarken heyecanla gözleri ışıldıyordu.

"Anne biyiyon ben bugün yesimde yıldıs aldım, çana detiydim öyetmen izin veydi bana."

Esme kızının yanaklarına öpücük kondurup "Öyle mi tatlım, aferin sana! Benim kızım akıllı, alır tabii yıldızları." Kızını yere bırakıp "Sen salona geç ben geliyorum hadi tatlım." diye poposuna vurup gönderdi. Pelin salona geçene kadar arkasından baktı derin derin iç çekerek. Esme dalgın başını kapıya çevirdi. Bahçeden kocasının sesi geliyordu. Yüzüne zoraki bir tebessüm koyup gülmeye çalıştı.

Rüzgâr içeri girince Esme onları gülerek girişte karşıladı. Sıcacık bakışı genç kadının gözlerinden ayrılmıyordu. "Biz geldik canım." Ona doğru uzanıp kolunun altına alırken karısını gülerek, Esme; "Hoş geldin aşkım." dedi tam kocasına sokulup yanağından öpecekken, burnuna gelen kokuyla yüzünü buruşturup bununu kıvırdı. Ya yine mi bu koku? Bu koku sonu olacaktı. Kendini ne kadar zorlasa da bu kokuya karşı koyamadı, bunu yapamadı. Yüzü bir anda değişti. Rüzgâr onun bu halini görünce kaşlarını çattı. Gözleri "Neler oluyor?" der gibi kısılırken Esme birden elini ağzına kapayıp, kollarından çıkıp geriledi. Gözleri kocasının şaşkın mı, kızgın mı belli olmayan bakışlarıyla birleşince, elinin altından boğukça çıkan sesiyle konuşmaya çalıştı.

"Siz et mi yediniz?" dedi suçlarcasına.

Rüzgâr onun bu tuhaf haline kızdı. Esme ilk defa ona böyle davranıyordu ve bu hiç hoşuna gitmemişti. Bakışlarında sanki tiksinme mi vardı ne! Bu bakıştan hiç hoşlanmadı. İçine tuhaf bir kızgınlık sardı, öfkeyle bedeni kasıldı. Sebebini bilemediği için karısına kaşlarını çattı önce, sonra ceketini kaldırıp koklayarak; "Evet de ne olmuş?" dedi donuk bir tonda. Cem de onların bu tuhaf hareketlerine anlam veremeyince, o da üzerini koklamaya başladı, üzerleri kötü mü kokuyor diye.

Esme ansızın daha fazla duramayınca lavabolara doğru koştu. Giderken de söylendi. "Gidin kendinize parfüm sıkın iğrenç kokuyorsunuz!" Rüzgâr başını karısına çevirdi, şaşkınca baktı. Onun kapıyı hızla çarpmasıyla olduğu yerde sıçradı. Ne oluyordu bu kadına böyle? Daha sabah giderken öpe koklaya göndermişti işe, öğlen de telefonda görüşmüşlerdi.

Lanet olsun!

Birkaç saatte ne değişmişti? O, bu düşüncelerle boğuşurken lavabolardan öğürme sesleri gelmeye başladı. Esme ciddiydi. Gerçekten midesi mi bulanmıştı? Başını yana çevirip davranışının çocuğu ne kadar ürküttüğünün farkına varıp kendini toparladı. Tatlı bir ifadeyle güldü.

Müjde Aklanoğlu

"Cem sen içeri Pelin'in yanına geç, ben Esme'ye bakayım neyi var." Cem içeri geçerken, Rüzgâr karısının yanına doğru yürüdü. Kapının önüne gelince kapıya tıklattı.

"Esme iyi misin? Aşkım kapıyı açar mısın?"

Esme'nin içeriden boğukça sesi geldi ama kelimeleri kesildi. "Git... ben iyi..." Rüzgâr kapının koluna asılıp açmaya çalışarak, "Aç şu lanet kapıyı, iyi değilsin, merak ediyorum!" diye haşin haşin gürledi. İçini tuhaf bir korku sardı. Onun hasta olduğunu düşünmek istemiyordu. Kapıya biraz fazla kuvvet göstererek vurdu. Sonra aklına kızı gelince sakin olmaya çalıştı. Çocuğu korkutmak istemiyordu.

"Şu lanet kapıyı aç bana kırdırma, seni merak ediyorum."

Kapı açılınca Rüzgâr karşısında onu rengi solmuş, ruh gibi görünce endişelendi. Derhal yaklaşıp kollarının arasına aldı. Eliyle yüzünü kavrarken, "Kapıyı niye açmıyorsun? Az daha açmasaydın kıracaktım!" Esme ona sokulurken, kocasına uzanıp kolunu beline doladı. Kendini ona yaslayıp destek aldı. "İyiyim sadece midem..." derken elini tekrar ağzına götürdü. Davranışının kocasını ne kadar ürküttüğünün farkına varıp kendini toparladı. Eliyle kocasını ileri doğru ittirdi. Onun göğsüne dayadığı elinin altında endişeyle atan genç adamın deli gibi çarpan yüreğini hissediyordu. derin derin nefes almaya çalıştı. İlk kez böyle utangaç, biraz pişman bir halde karşısında duruyordu.

Rüzgâr aradaki gerginliğin hemen farkına varmıştı. Yüzü düşünceliydi genç adamın. Ne yapacağını şaşırırken genç kadın kesik kesik soluyarak "Rüzgâr yanımdan git..." demeye kalmadan tekrar lavaboya yöneldi. Rüzgâr arkasına geçip musluğu açtı. Gözleri kesif bir kızgınlıkla kararmıştı. Elini suya tutup karısının yüzünü yıkarken, "Hemen hastaneye gidiyoruz, sen iyi değilsin." Esme yerinden doğrulurdu. "Ben iyiyim sadece biraz midem kötüleşti hepsi bu." Derin bir nefes daha alıp sakince dışarı saldı. "Rüzgâr yanımdan çekilmezsen tekrar kusacağım, lütfen..." derken elinin ucuyla onu uzaklaştırmaya çalışıyordu. Yüzünü buruşturduğunun farkında bile değildi...

Rüzgâr biraz geriye çekilip "Çekilmiyorum, eğer biraz daha neler olduğunu anlatmazsan, seni omzuma atıp hastaneye götürürüm!" dedi kızgın bir suratla ve bunu yapacağını ciddi bir ifadeyle belli ediyordu.

Esme banyo dolabından kocasının tıraş losyonunu buldu. Ona doğru uzatıp "Önce şunu sür ne olur. Sonra da yukarı gel." dedi yanından ayrılırken. Rüzgâr eline tutuşturulan şişeye bakarken, karısını çoktan merdivenleri çıkmaya başladığı belirten ayak tıpırtıları duyuluyordu.

Esme ellerini birbirine bağlamış odanın içinde dört dönüyordu. Parmakları, ovalamaktan acımaya başlamıştı. Kapı açılınca başını yana devirdi. İçinde tuhaf hisler kol gezerken, ona bunu nasıl anlatabilecekti ki! Rüzgâr yanına yaklaşınca, Esme arkasını döndü. Önce sakinleşmeye ihtiyacı vardı. Pelin'i söylemeyi geciktirdiğinde olanlar aklına gelin-

Alien

ce, bu sefer hemen söyleyecekti. Öyle uzun uzadıya beklemeyecekti. Allah'ım, şimdi ağlamak istiyordu. İyi de niye ağlamak istediğini de bilmiyordu! Rüzgâr kollarını beline dolayıp ona sıkıca sarılınca, boş bulunup olduğu yerde sıçradı. Rüzgâr karısını kendine biraz daha çekip kollarını sıklaştırdı. Başını aşağı eğip çenesini boynuna dayadı. Ilık nefesi saçlarını havalandırırken konuşmaya başladı:

"Aşkım neyin var, neler oluyor?"

Esme kollarının arasında dönüp, yüzü ona gelecek şekilde durdu. Başını aşağı eğip sessizce dikilmeye başladı. Saçları yüzünü gizliyordu. Rüzgâr elini çenesine uzatıp başını yukarı kaldırmaya başladı. Esme'nin gözleri dolmaya başlamıştı, daha anlatmadan ağlamaya başlayacaktı. Rüzgâr karısının gözyaşlarıyla dolan gözlerine bakınca, içi bir tuhaf oldu. Belli ki söylemediği bir derdi vardı. Onun güzel gözlerinin kederle dolmasına dayanamıyordu. Yüzünü ellerinin arasına alıp, başını aşağı eğerek, "Aşkım neyin var, korkuyorum bak." Diye endişeyle tekrar ve tekrar sordu.

Esme'nin dolgun dudakları buhranla titredi ama aralanmadı. Derin derin solumaya başladı. Yanağından aşağı inci tanesi gibi bir damla yuvalanırken, "Ben..." yutkundu. Rüzgâr ona doğru sokuldu. Söyleyemiyordu bu çok zordu. "Evet, sen?" Esme parmaklarıyla oynarken, gözlerini onun endişeli koyuluklarına çevirdi. Kesik kesik aldığı solukları arasında bir anda söylemeye çalıştı.

"Ben hamileyim!"

Rüzgâr'ın elleri kasıldı yüzünde. Sanki karnına tekme yemişçesine bedeni ekarte olarak afallamıştı. Karısına tuhaf bir şekilde, çılgınca bakıyordu. Dudakları şaşkınlıkla kıpırdanmaya başladı sonra da yavaşça aralandı. Önce tuhaf bir gülücük kaçtı dudaklarından, sonra dudakları yukarı kıvrılırken kollarını karısının beline dolayıp onu hızla kendine çekti. Sıkıca sarıldı. Öyle sıkı sarılıyordu ki genç kadın nefes alamıyordu. Bir anda ayaklarını yerden kesip sallamaya başladı.

"Bu çok güzel, bu çok güzel haber!" Esme kollarını kocasının boynuna doladı. "Rüzgâr başım dönüyor, dur lütfen." Rüzgâr onu sallamayı kesip usulca ayaklarının yere basmasını sağladı. Ellerini yüze götürüp dudaklarını dudaklarına bastırarak sahiplenici bir şekilde öptü. Geri çekildiğinde derin derin soluyordu. Alnını alnına dayayıp "Dile benden ne dilersen, söyle dünyayı ayaklarının altına sereyim! Sen bana dünyanın en güzel üçüncü mucizesini veriyorsun." Esme elini kocasının elinin üzerine koyup ağlamaya başladı. Öyle ki gözyaşları birbiri ardına damlıyordu. Bir anda hıçkırıklarla omuzları sarsılmaya başlayınca Rüzgâr biraz geriye çekildi. Kaşları istem dışı çatıldı. "Esme'm iyi misin?" diyerek hem kırgın hem müteessir bir ifadeyle inler gibi sordu.

Esme meyus gözlerini kurularken hıçkırıklarının arasından "İyi değilim, hem de hiç iyi değilim." Rüzgâr tokat yemişçesine bir adım geri

çekildi. Ellerini saçlarına gömerken, karısına şaşkınca bakıyordu. Ne oluyordu şimdi? Ne yani, bebeklerini istemiyor muydu?

Esme iyice kendini kaybedip hıçkırıkları yükselirken sokulup kollarını sardı. Bir anda kucağına alıp döşüne bastırdı. Genç kadın ayakları yerden kesilince, kollarını kocasının boynuna doladı. Rüzgâr yatağa doğru usulca ona zarar vermeden yaklaştı... Kendi oturup karısını da kucağına çekti. Sıcaklığını tenine hapsederken onu rahatlatmaya çalıştı.

Elini belinde sakinleştirici bir biçimde gezdirirken, başını aşağı eğip çenesini saçlarına yasladı. "Hşşşt!" Diğer elini de saçlarına gezdirip "Eğer kendini hazır hissetmiyorsan..."dediğinde Esme bir anda başını kaldırıp titreyen ellerini kocasının dudağına bastırarak susturdu. "Be-ben korkuyorum!" dedi hıçkırıkların arasından boğukça söyleyerek. Rüzgâr kendine iyice çekerken onu, "Ağlama. Ne olur bu beni mahvediyor. Hiçbir şey umurumda değil, sen her şeyden değerlisin, sen ne istersen ben..."derken Rüzgâr dudaklarını ıslanmış tazecik yanaklarına, sonra ok ok olmuş kirpiklerine değdirdi. Onun tuzlu gözyaşlarını tattı.

Esme kollarını kocasının beline sardı. "Ben..." Burnunu çekti. "Ben ikisine birden bakamazsam, Pelin çok küçük daha ya ikisine birden yetemezsem, başaramazsam..." Eliyle yanaklarını kurulayıp "Pelin de çok zorlandım. Bir daha aynı şeyi hem de iki çocukla nasıl yapabilirim bilemiyorum. Ben çok korkuyorum Rüzgâr, ya iyi anne olamazsam..."

Rüzgâr saçlarına dudaklarını bastırdı şefkate. "Aşkım, o zaman tektin ama şimdi ben varım, annen var, kardeşlerimiz var. Korkma, eğer korkun buysa birlikte olacağız tek değilsin artık. Bunun sonu yok Esme, eğer kaçarsan bu korkuyla ilerde tekrar karşılaşacaksın. Ben senden bir çocuğum daha olsun istiyorum. Kızımın kardeşi olsun, tek kalmasın istiyorum." Elini yavaşça hareket ettirip omuzlarına çıkardı. Narin ve sıcacık... Dokunuşları tüyler gibi hafif olsa da umman kadar rahatlatıcıydı. Genç kadının kasılan tüm kasları rahatlıyordu. "Senden olan, sana benzeyen ufacık bir kız ya da erkek, bir tane daha istiyorum... Eğer istemezsen, sana karşı gelmem." Esme başını kaldırdı.

"Nasıl söylersin bunu? Onu istiyorum, o senin bebeğin fakat korkuyorum. Daha kavuşalı ne oldu şurada, hemen hamile kaldım." Esme'nin, sanki suç işlemişçesine büyük bir masumlukla söylediği şeylere, Rüzgâr kıkırdattı. "Tek başına yapmadın ya, hatırlarsan birlikte yaptık, tek suçlu sen değilsin. Kaldı ki bu suç değil olsa olsa mucize olur. Ve çok zevkli bir işti." Küstah dudakları çarpıkça sırıtıp, parlayan gözleri alaya alarak baktı...

Esme dudaklarını büzdü, omuzlarını sarstı çocukça bir saflıkla. "Ama kilo alacağım. Çirkinleşeceğim. Evin içinde yarım dünya, kar-

Alien

nabahar gibi gezeceğim." Bıkkınca iç gerdi. Dudaklarından dökülen her kelime karamsarlık içeriyordu. Hayal kırıklığı bariz bir gerçekti.

"Ben seni o zaman da severim, sen bunu mu dert ediyordun? Hem biraz kilo alsan ele gelsen iyi olur değil mi, böyle kırılacaksın diye korkup sana istediğim gibi sarılamıyorum bile." Esme koluna vurup burnunu çekti. "Dalgayı bırak, ben hamileyken ağlak oluyorum, her şeye ağlıyorum."

"Ben de sabır var merak etme, bak sana bile dayandığıma göre bu sabır taşı ne balyozlara dayandı, ufacık çekiçle mi çatlayacak."

"Çok obur oluyorum, fazla yemek yiyorum kendimi frenleyemiyorum..."

"Dünyaları sererim önüne, sen yeter ki iste."

Esme daha çok sokuldu kocasına, sıkıca sarılıp yüzünü boynuna gömdü. Narin ellerini geniş sırtında dolaştırıp, rahatlatıcı kokusunu içine çekti. Güzel yüzünü kocasına çevirip dudaklarının kenarını dişlerinin arasına aldı. Çekinik bir sesle "Ya beni çirkinleşince sevmezsen, ya benden mızmızlandım diye bıkarsan." diye ürkekçe sordu.

Rüzgâr ona çatılı kaşlarla sertçe baktı bir an. "Bir daha sakın bunu düşünme!" diye azarladı. "Seni vücudun için sevmiyorum, kalbin için seviyorum... Seni sen olduğun için seviyorum." Kırıkça bir tebessümle gözlerini kocasının gözlerine dikti. Masumca kirpiklerini kırpıştırdı.

"Denemedim mi sanıyorsun, sen gittiğinde. Sen olmayınca her şey soluyor, hiçbir kadın bana zaten çekici gelmiyor, sen olmayınca ben nefes alamıyorum. Ciğerlerimdeki hava çekiliyor, damarımdaki kanım kuruyor... Sen olmayınca kalbim duruyor. Seni şimdi güzel olduğun için sevdiğimi mi düşünüyorsun? Evet, güzel bir karım olduğu için gurur duyuyorum ama içi güzel olduğu için de onur duyuyorum. Bak ben senden yaşlıyım, senden önce yaşlanacağım, o zaman sen sevmeyecek misin beni? Sen benden daha gençsin unuttun mu?"

Esme dudaklarını yanağına bastırıp içten bir şekilde öptü sonra da geri çekildi. "Deli misin? Ben seni her halinle seviyorum. Eli bastonlu dede olduğunda, yanında buruş buruş ben olacağım unuttun mu?" Genç adam kaşının birisini kaldırdı. "Ee, ben de seni olduğun gibi seviyorum, huysuz hallerini de, mızmız hallerini de." Yanağını okşarken içi titreyerek baktı. "Hatta sümüklü hallerini de seviyorum çok tatlısın bu halinle, çok masum göründün gözüme." Dudaklarını esir alıp, usul usul aşk öpücükleri çaldı. İkisi de birbirlerine sıkıca sarıldı. Nefes nefese dakikalarca öylece durdular. Ta ki Esme kucağında kıs kıs kıkırdamaya başlayana kadar. Rüzgâr ona şüpheyle bakıp "Ne oldu?" dedi. Esme ellerini kocasının yanağına dayayıp önce mırın kırın etse de, daha sonra dayanamayıp mırmır sesiyle dalga geçti.

"Daha ne olsun, baba oluyorsun."

Müjde Aklanoğlu

Rüzgâr parmaklarını karısının ipek saçlarında gezdirdi. "Sen de anne oluyorsun, bebeğimin annesi. Kocasının göğsünde duran başını biraz geri atmış, güzel yüzünü ona huzurla çevirmişti. Heyecandan kesik, donuk solukları titrerken sinesinde coşkuyla, al gerdanının üzerinde koyulmuş şah damarı morarıyor, kalender yüzünde, kara gözlerinde, erkeksi dudaklarında bakışları aşkla itinayla geziniyordu. Rüzgâr nefesini tutmuş o anki sükûnetin içinde haris bir inatla tekrar tekrar arzuyla bakıyordu sevdiğine. Mutluydu, seviyor, seviliyordu. Ve Rüzgâr, mutlu bir sevda kuşanıp, Esme'yi nihayetinde öğreniyordu!

Esme'nin, onun arsız titreşimler bıraktığı bakışlarının sebebiyle bütün vücudu harikulade bir hazla titrerken, kucağında bir nebze doğruldu, genç adamı omuzlarından sertçe çekti. Vücudundaki tüm kanı, galeyana gelip pompalanmışçasına dudaklarında toplanmış bakarken, Rüzgâr dudaklarına sahiplenici bir ivecenle kendine esir etti. Bir süre sonra ruhlarına sızan hoşnutluğun sarhoşluğuyla ayrılmışlardı. Esme, uzun bir susuzluktan sonra uçsuz bucaksız bir vahanın kıyısında kana kana su içmiş bir bedevi gibi cana, neşeye, hayata yüz tutuyordu. Rüzgâr usul usul baktı onun gül çehresine, sanki her anını benliğine nakşeder gibi. Sonra... Sonra düşündüğü şeyle sağ kaşını havalandırdı. "Acaba Pelin kardeşi olmasını isteyecek mi?" dediğinde bu sorunun aslında ne kadar geç kalınmış olduğunu idrak edip, karısının burnuna dokundu huzursuzca. "Üzülür mü kızım sence, üzülmesini istemiyorum!"

"Bilmem," dedi iç gererek. "Bu konuyu onunla konuşana kadar kimseye söylemeyelim, başkasından değil de bizden duysun." Güzel kavisli kaşlarını kaldırıp imayla yay gibi gerdi. "Sabredebilir misin Baba Bey?"

"Aslında niyetim şimdi aşağı inip naralar atarak bağırmaktı fakat bu uydu iki gezegeni birden kaldırmaz, bir de güneş girmesin çekim alanıma ağlayarak." Esme, yalancı bir isyanla kolunu çimdirdi.

"Bak bana şimdiden dünya diyor gıcık! Kilo alınca da böyle davranırsan bunu sana fena ödetirim haberin olsun."

"Kendime kısaca ay dedim."

"Evet, fark ettim ısını unutmuşsun, odunluktan ayılığa terfi ettin kendi çabanla aferin..."

Alien

40.Bölüm

Ellerine aldığı ufacık fincanları örtünün üzerine dizdi. Ufak plastik tabakları da, kenardaki ufak dekoratif plastik mutfak tezgâhının üzerine koydu. Esme bebekleri kenara dizerken, Ecem fincanları ve tabakları ayarlıyordu. Başını kaldırıp kıkırdayarak "Abla ya bu çok tuhaf, sanki yine seninle evcilik oynuyorum ve sen bana oyuncaklarını vermemek için kavga edecekmişsin gibi geliyor."

Esme bebeğin bacaklarını düzeltip diğerlerinin yanına koydu. Eliyle saçlarını kenara çekti. "Ben bir kere senden oyuncaklarımı esirgemiyordum. Sen hep benim oyuncaklarımı el altı yapıp, arkadaşlarına para karşılığı satıyordun!"

Geçmişi yâd eden Ecem sinsice kıkırdadı. "Ama ne yapayım benimkilerini almıyorlardı. Fakat seninkiler hep gıcır gıcırdı iyi para ediyordu." Esme elini dudaklarına bastırıp kıkırdamasını bastırdı. "Bak utanmaza, bir de söylüyor... Arsız seni. Olan benim oyuncaklara oluyordu ama bu işten en kârlı çıkarın da elma şekeri satan tonton amcaydı değil mi?

"Ama öyle deme abla kız, yazıkmış bana... Annem harçlıklarımı kesince sokaklara düşmüş ev kedisi gibi, çocukların eline bakar olmuştum. Onlar alçakça o elma şekerlerini yerdi, ben de sinirden kendimi yerdim." Esme dizlerini üzerinde yayıldı. Başını yana devirip kızına baktı. "Annem senin iyiliğin için kesmişti paranı, dişlerin çürümeye başlamıştı ve diş teli kullanıyordun ondan."

"Ha ha, ama çocukları nasıl korkutuyordum canavar beni robot yaptı diye... Hepsini haraca kesiyordum."

Suratında haince bir gülümseme belirdi. Anlaşılan işler yolunda gitmemişti o sıralar. Ne ayıp! "Bilmez miyim senin yüzünden terlikleri hep ben yiyordum." diye çanak tuttu. "Yapıp edip arkama saklanıyordun... Annemin sinirle attığı terliklerin hedefi de hep ben oluyordum, hem de suçsuz yere!"

Başını kaldıran Ecem elini dudaklarına koyup kıkırdarken gözleri ufak bir çocuk gibi muzırlıkla parladı. "Ama abla çok saftm ya! Kaçacağına hep önüme atılıyordun. Kızım saf mıydm sıvışıp gitmiyordun oradan?" Birçok şeyi sadece bakışıyla anlatan Esme gözlerini şefkatle devirdi. Dudağını burukça sallandırdı. "Hayır, saf değildim! Ablaydım! Eğer kaçsaydım annem senin kemiklerini kırardı, unuttun mu?"

Bu içten sözlerle Ecem yerinden kalkıp kollarını ablasının boynuna sevgiyle doladı. Yanağına sulusepken öpücükler bırakırken, "Biliyorum ablam... Annem sana o yüzden benim küçük kadınım, ufak annem

diyordu unutur muyum? Benim koruyu meleğimdin sen, senden başkası anneme kafa tutamazdı zaten evde..."

Esme kardeşinin yanağına sulu bir öpücük bırakıp yerinden kalktı. Yüzünde tatlı bir tebessüm kızına doğru yaklaşmaya başladı. Eteği yürüdükçe ince bacaklarına dolanarak salıyor, ayağının altında yumuşak çimler bükülüyordu. Az ileriye baktı. Bir hırçın tuhaf hale bürünen Pelin, elindeki atlama ipiyle savaş veriyordu. Ufacık elleri ipin plastik tutacaklarını sıkıca kavramış ama ipi tepesinden bir türü aşıramıyordu. İp olduğu yerde dururken, o hoplayıp duruyordu. Her zıplamasında, sanki ayağının altında yay varmış gibi yükseliyor, saçları lüle lüle yukarı doğru savrulup, narince omuzlarına salınarak düşüyordu. Tombul yanakları sinirden kızarmaya başlamıştı. Esme ona yaklaşıp yanına çömeldi. Ellerini kızına uzatıp, yanaklarını avucunun içine alıp kendine çekti. İçtenlikle koklayarak öptü.

"Bak annem, ipi tependen geçirip, ayaklarının altına gelince zıplayacaksın." Annesinin tarifini dinleyen Pelin kollarını kaldırdı. İki yana açıp ipi tepesinden geçirdi ama daha ip yere değmeden zıplayınca, olmadı. Esme ayağa kalkıp ellerinden tutarak göstermeye başladı. "Bak annem böyle çevir, böyle gelince de zıpla." Pelin elindeki ipi yere sinirle atıp kollarını göğsünde bağladı. Dudaklarını öne doğru uzatıp, zeytin gözlerini yere eğdi.

"Oymuyoy. Herkes yapıyoy, ben yapamıyoyum! Oy-mu-yoy. Okuyda biy tek ben yapamıyoyum..." dedi annesine heceleyerek isyanla. Esme yerdeki ipi alıp kızının önüne geçti. Ona göz kırptı. Onun sallandırdığı dudaklarına dayanamazdı. "İkimiz yapalım mı, ne dersin? Bak o zaman olur, sen de atlamayı öğrenirsin.

Bu çağrıya neşeyle uyan Pelin yerinde sevinçle zıplayarak "Pamam, yapalım, pamam!" diyerek coşkuyla yanma geldi.

Esme kızın yüzünün aydınlandığını görünce sevindi. Onun üzülmesine dayanamıyordu. "Bak anneciğim, şimdi ben ipi aşağı doğru indirince, benimle birlikte zıpla tamam mı?" Pelin kafasını sallayarak "Pamam." dedi çocukça sesi neşeli çıkıyordu. Ellerini birbirine vurup olduğu yerde heyecanla zıpladı. Esme kaçıncı defadır yapıyordu ama Pelin daha ip gelmeden zıplamaya başlıyordu. Hem de bir kere değil, birkaç defa zıplıyordu. "Bak Pelin, 3 deyince birlikte annem, tamam mı? Sadece bir kere zıplayacaksın. O kadarcık. Fazla zıplama!" Esme ipi tepesinden aşırıp çevirdi: "3!"

Ancak yapan Pelin, tam o sırada atlayıp ip aşınca, sevinçle bağırmaya başladı. "Yaptım... Yaptım!" Esme ipi tekrar salladı. "Aferin sana meleğim. Hadi şimdi hiç durmadan 3 kere yapalım tamam mı?"

Esme ilk ipi çevirdiğinde Pelin takıldı. Tekrar başladılar. İlkini çevirdi, ikinciyi çevirip tekrar kızıyla zıpladı, üçüncüyü çeviriyordu ki, ortalığı kabaca salınan tok sesin haşin gürlemesi sardı. Esme korkuyla

Alien

yerinde sıçrarken, sesin kime ait olduğunu bildiği için elindeki ipi ürkerek arkasına alıp sakladı...

"Esme!.." diye sorduğunda ellerinin öfkeyle kasıldığını gördü. Sanki onun boynunu sıkmak istermiş gibi bir hali vardı.

Sert hatlarına dönen Rüzgâr çatılmış kaşları, kararmış gözleriyle karşısında dikiliyordu. Cem ise ağabeyinin neden bağırdığına anlam veremeyerek ona şaşkınca bakıyordu. Pelin biraz ürkmüş olacak ki, babasına koşarak gideceğine, telaşla amcasının kucağına tırmanmaya çalışıyordu. Gözleri çekinikti. Zaten şu anda Rüzgâr da karısından başkasını görmüyordu. Çok sinirlenmiş olacak ki gözlerini kırpmadan ona bakarak dişlerini gıcırdatıyordu. Ecem yerinden kalkıp onlara şaşkınca bakakaldı. Rüzgâr, Esme'nin üzerine tehditkâr biçimde hükmederek bir kral ibaresinde yürümeye başlayınca, genç kadın bocalamaya başladı. Kaçsa kaçamıyor, konuşsa olmuyordu. Rüzgâr'ın pürüzsüz kaba sesi geriden gelerek tısladı.

"Sen ne yapmaya çalışıyorsun?" diyerek ona doğru yürüdü. Sesi belirgin bir biçimde yumuşatmaya zorlamış ama başaramamıştı.

Bir çocuk ürkekliğine bürünen Esme, komşunun bahçesine dalıp erik ağacına çıkan azar yemiş velet gibiydi. Başını kaldırınca göz göze geldiler. Ellerini arkasında bağlayıp, derin bir nefes alarak cevap verdi.

"Bi... Hiçbir şey yapmıyordum ki!" dedi ve yutkundu suçlu psikolojisiyle. Dudaklarını birbirine bastırıp sıktı. Rüzgâr öyle kızgın bakıyordu ki, kaşları gözlerinin üzerine kadar gölgeler oluşturarak inmiş, koyu gözlerini daha da koyulaştırmıştı. Hızla yanına gelip kabaca eline uzandı. Elindeki ipi sertçe alıp göstererek "Bu ne o zaman? Sen bana kafayı mı yedireceksin?" diye dişlerini birbirine bastırarak tısladı.

Esme dudaklarını dişlerinin arasına alıp ürkekçe yüzüne baktı. Gözlerini irice açtı ama konuşamadı. "Aklın nerede senin? Ya bir şey olsaydı düşseydi." Hırsından sırıtarak ona baktı. Ama bu yumuşaklığın altındaki gerginliği yalnızca genç kadın fark etmişti.

"Abartma Rüzgâr... Pamuk ipliğine mi bağlı hemen düşsün öyle. Hem dikkatle zıplıyordum... Valla!"

Bu sözlerinin onu ikna edemeyeceğini tabii ki biliyordu. Sinirli bir bakış gönderdiğinde taktik değiştirdi. Rüzgâr elini nazikçe kavradı. Bu kabalığına uymayacak şekilde şefkatle baktı yüzüne. "Yürü!" Aslında bunun bir soru ya da rica değil, düpedüz emir olduğunu ikisi de biliyordu. Genç kadın tereddütle kocasına baktı. Bir zamandır sakin duran yüz çizgileri sertleşti. Onu bahçe grubunun yanına götürüp, üçlü koltuğuna yönlendirdi.

"Asıl sen kendine dikkat etmezsen zaten o sana fazla dayanmaz. Sen çocuk musun dikkat etmen lazım kendine, hiç dikkat etmiyorsun. Her dakika gözüm üzerinde gezmek zorunda kalıyorum." En küçük bir yılgınlığa kapılmadan dimdik onun gözlerine baktı.

Bu tutumuna bir açıklama getiremeyen Ecem ve Cem, onun neden kızdığını anlamazken, onlara şaşkınca bakıyorlardı. Cem, Ecem'in yanına yaklaşıp Pelin'i yere bıraktı. Bakışlarını genç kızın şaşkın yüzüne çevirip dik bir maksatla "Neler oluyor, sen bir şey anladın mı?" diye ciddi bir merakla sordu. Ecem, onun bu soruyu soruş tarzındaki saldırgan ifadesinin olmamasına karşısın, gene de tüylerinin diken diken olduğunu hissetti. Kafasını dalgınlıkla çevirdi Cem'e. Sonra onun tuhafça parlayarak ışıldayan yeşillikleriyle karşılaşınca, gözlerini kısıp suratını kasmaya başladı. Güzel yüzü derhal gölgelenmişti. Ondan yayılan erkeksi çekiciliği bertaraf etti. "Ne biliyim ben?"

Sert dudakları haylazca kıpırdanan Cem, kavisli kaşlarını hileyle kaldırdı. Ona tepeden hükmederek bakıp, yakışıklı yüzünde güneş gibi açan suretiyle çarpıkça gülümsedi. Yine onunla flört ediyordu. Bu onu kızdırmak istediği zamanlarda kullandığı bir yöntemdi. Bir anlığına onun tutumuyla sarhoş olan kız gerçeğe çabuk döndü. Ecem yine her zamanki gibi görmezden gelerek sert bir sesle "Yüzsüz!" diye ciddi bir çıkışmayla kızgınca söylendi. Cem ellerini pantolonunun cebine koyarak parmak ucunda yükseldi. Sonra usulca ona biraz daha sokulup, tenini sıcaklığına sokundu. Bir süre susup ona baktı. Sonra daha sakin bir ifadeyle kulağının dibine sokulup "Huysuz!" diye kadifemsi tok sesiyle söylendi. Ecem biraz geriye çekilip onun ayartıcı yakınlığından uzaklaştı.

Yüzündeki tuhaf ifade gözünden kaçmamıştı besbelli. Yüzüne ateş bastığını hissetti. "Ya yanımdan gitsene... Koca bahçede yer mi yok Allah aşkına, çekil yanımdan!" Cem üzerine dikilmiş gözleri garip bir duyguyla koyulaşmıştı sanki. Kaşlarını kaldırarak ona doğru iyice sokulup, güneşini engelleyerek gölgesiyle serinletti. "Cık!" dedi hain bir tutumla. Ecem'in bundan şüphe edermiş gibi bir hali vardı. "Koca dünyada senin yanından başka yer bulamadım galiba! Huysuz!" Sesinde de öyle yoğun bir duygusallık, öyle anlatılmaz bir şeyler vardı ki, Ecem soluğunun kesildiğini hissetti. Burada onunla yalnız kalmak delilikti, ama gitmekte diretmesi de kaçma anlamına gelecekti. Gözlerini devirip kirpiklerinin arasından gözüken yeşilleriyle kısıkça baktığında kalbi tekledi. Huysuz suretine bürünen Ecem sinirle söylenerek yanından ayrıldı. Öfkelendi. Kendini onun tarafından yakalanmış bir balık gibi hissediyordu. Konuşmak için ağzını açıyor ama kelimeler dudaklarından çıkmıyordu. Sakinleşmek için derin bir nefes aldı. Cem giderken onun "Gıcık!" dediğini duyabildi.

Öte yandan Rüzgâr biraz yumuşamış halde Esme'yi üçlü koltuğa oturtup, ayaklarına uzandı. Ayağındaki babetleri çıkarıp ayaklarını koltuğu yavaşça uzattı. Köşedeki yastığı alıp yanına yaklaştı. Karısının omuzlarından tutarak kaldırıp, yastığı arkasına koydu.

Alien

"Rüzgâr abartma bir şey olmaz, bak yerli yerinde duruyor. Ben de dikkat ediyorum ona korkma."

"Göremiyorum yerinde mi, değil mi?" diye homurdanarak söylenmeye davam etti. Yüzünün gözle görülür bir biçimde solduğunu, yüzündeki çizgilerin derinleştiğini, adeta yanaklarının çöktüğünü fark etti. Ne olmuştu birden böyle? Çok endişelenmiş olmalıydı. "Ama senin aklın yerinde değil ki, çocuk gibi hoplayıp zıplıyordun." Onun üzüldüğünü anlamıştı. Pişmanlıkla iç çekti. "Aşkım... Bak bir şey olacak çocuğa yapma böyle."

Kocasının kısık sesi düşüncelerine bir cevap gibiydi.

Esme omuz silkti. Şu anda geri adım atması gerektiğini biliyordu ama inat bu işte yapmadı. Onun abartıcı baskınlığı ve sürekli üstünlük kuran korumacılığından sıkılan Esme sinirle yerinden bir hışım doğrulunca, kocasının kara bakışlarıyla duvara toslamış karınca gibi geri yerine yaslandı. Dikkatle kocasının yüzünü inceledi. Bulunduğu çıkmazdan dolayı ona karşı bir anlayış hissetmeye başladı. Bakışlarını ellerine çevirdi. "Saçmalıyorsun Rüzgâr... O kadar zaman böyle yatamam... Bu mümkün değil... Çok saçma! Hem Pelin'in bana ihtiyacı var. Çocuğumun yüzü asılmıştı." Kızgınca kollarını göğsünde bağlayıp, sinirle suratını sallandırdı. Rüzgâr arkasını dönüp Cem'e yaklaştı. "Poşet nerede?" Buyurgan sesi alçak ve pürüzlüydü.

Kaşlarını soru işareti gibi havalandıran Cem elindeki poşeti ona uzatırken, zeki yeşilleri kuşkuyla kısılarak tuhaf şekilde bakıyordu. Ellerini pantolonunun ceplerine soktu. Rüzgâr poşeti eline alırken, dudaklarında kurnazca bir gülümseme belirdi. "Sen uslu durmazsan, o zaman bunların hepsini Pelin yer." diyerek tehdit etti. Sesindeki alaycı ton Esme'nin sinirine dokundu. Kocasının kalender dudakları sinsice gülümsedi. Esme poşete bakarken iç gerdi. Ayaklarını oynatıp aşağı sarkıtıyordu ki; kocası sağ kaşını kaldırınca, gerisingeri yerine uzandı. "Tamam ver... Bir daha zıplamam. Sabahtan beri onları bekliyorum."

Onun bu itaatkâr tutumuyla Rüzgâr'ın dudakları yukarı doğru kıvrıldı. Gözleri ışıldarken, uzanıp onun elini tuttuğunda, kötü düşüncelerinden uzaklaşarak gülümsedi. "Biliyorum mutfak faresi... İçeriyi boşaltmışsın duydum." diye dalga geçti.

Ah bu adam bazen çok anlayışsız oluyordu! Kalbinin hızla çarptığını hissediyordu. Sonunda beklediği an gelmişti. Hepsi onundu! Rüzgâr elindeki poşeti karısına uzatırken, kızana bakıp "Pelin gel tatlım, annenden sana kalmayacak... Hadi bitirmeden kendi ganimetlerini kurtar." Ona koşarak gelen kızını nazikçe koca elleriyle kavrayıp, kucağına alıp annesinin yanına oturttu. Cem arkasından yanına yaklaşıp, gülmeye başladı. "Ben onları zaten Pelin'e aldığımızı sanıyordum! Onlar çocuğun çikolataları değil mi?"

Müjde Aklanoğlu

Bu tuhaf söylemeye Rüzgâr gülmemek için kendini tutarken, bakışları kızına kaydı. Pelin annesinin karnına bacaklarını açarak oturmuş, masumca çikolatasını yiyordu. Kızına doğru yaklaşıp ellerini ona uzattı. "Pelin ne konuşmuştuk annenin karnına oturmak yok!" Kızını yanına oturtup, karsına döndü. "Çocuğun hissesini ayır, hepsini yiyip çikolata komasına girme."

Onun tuhaf hareketleriyle Cem yeşillerini devirerek bakınca, Rüzgâr omuzlarını sarstı. Yüzünde tuhaf bir aydınlanma ve gurur vardı. "Evet. Onları çocuklara aldık! Biri Pelin'in, diğeri içeridekinin! Daha ne olduğunu bilmiyoruz." Cem önce algılayamadı 'içeride'kini. Kısacık bir zaman kılı kıpırdamadı. Bir heykel gibi duraladı. Sonra anlayınca ağabeyine doğru atılıp, kollarını omuzuna doladı. "Tebrikler ağabey. Ben yine mi amca oluyorum yani?" Rüzgâr kardeşinin omuzuna dostça vurup "Evet, yeniden oluyorsun ama henüz kimseye söylemedik. Önce Pelin'le konuşmamız lazım." dediğinde Cem geriye çekilirken bakışları Esme'ye kaydı. Ona anlayışla gülümsedi. Esme olanları anlayıp göz kırptı Cem'e.

Tabii bu sırada birisi bu konun dışında unutulmuştu. Ve Ecem ağır ağır döndü. Karşısında afallayarak, doğal olmayan bir biçimde yanakları kızarmış, gözleri tehlikeli bir ifadeyle pırıl pırıl parlayan yerinden kıpırdandı. Ablasının karşısına küs bir hışımla dikildi. Yüzünde zoraki gülümsemeyi bozmamak için elinden geleni yapıyordu, ama bütün kasları gerilmişti. Ondan bunu saklamasına hayli fazla bozulmuştu. Gözlerini de sinirle devirerek baktı. Kollarını göğsünde kızgınca bağlayıp, ayağını sinirle yere ritmik olarak vurdu. Esme ona bakarak ağzına attığı çikolatayla kafasını salladı. Ne diyorsun der gibi. "Bize ne zaman söylemeyi düşünüyordun?"

Esme hafifçe kaşlarını çattı. Bu konuşmanın nereye gideceğini görebiliyordu. Ancak endişelenmesi için bir neden yoktu ki. Son lokmasını yutamaymca elini ağzına koydu. Zorlanarak onu çiğnedi. "Pelin'den sonra söyleyecektik..." Ecem önce kızsa da bu tutumuna hak verip bir anda yumuşadı. Uzanarak elini sevgiyle tuttu. Ablasına doğru yaklaşıp yanına oturmaya çalışarak kollarını boynuna doladı. "Bu çok güzel bir haber abla... Allah analı babalı büyütsün."

"Amin tatlım, hep birlikte büyütelim." Ecem yanağından öpüp geri çekildi. Sevinçli sesiyle "Ama bana söylemediğin için kızdım sana..." diye biraz kırgınca küs bir duruşla dudaklarını gerdi. Esme çikolatasını zorla yutup "Henüz kimse bilmiyordu ki tatlım. Yani, şimdi siz biliyorsunuz. Ama Pelin'in başkasından duymasını istemedik henüz bu konuda ne düşünüyor bilmiyorum. Babasına çok düşkün ve onu başka bir bebekle paylaşacağından pek emin değilim. Önce buna onu alıştırmamız lazım. Gerçekten yoksa ilk söyleyeceklerimden biri sen olurdun

Alien

biliyorsun. Zaten böyle bir haberi saklamak çok zor oluyor, hele annem gibi zeki birinden."

"Biliyorum..." Ecem farklı bir şekilde omuz silkti. Ellerini bir heves birine çarptı neşeyle. "Annem duyunca çıldıracak bu habere." Esme gözlerini devirince imayla "Tamam, anladım. Bir süre tutarım dilimi ama fazla uzamasın bu sevinçle kaçabilir ağzımdan." Esme kıkırdamaya başladı. "Zaten Rüzgâr'ın pek fazla uzun saklayacağını sanmıyorum, baksana kendimi Valide Sultan gibi hissediyorum nasıl sakınıyor." Eski düşüncelere saplanınca zihni, bedeninin kasıldığını hissetti. Aradan bu kadar zaman geçmesine rağmen hala hissiz kalmakta zorlanıyordu. Anılar eskisi kadar acı vericiydi. Umurunda değilmiş gibi davransa da, kalbi hâlâ acıyordu. Bunu anlayan Ecem ablasına sevgiyle baktı. Gözleri şefkatle parlarken "Sen hak ediyorsun ablam, ilk hamileliğinde tektin... Bırak bundan seni istediğimiz gibi şımartalım, sen bunu hak ettin."

Esme elindeki çikolatayı poşete koyup başını aşağı eğdi. İçi dolup gelirken gözleri sislenmişti. Ve ilk damlalar yanaklarından aşağı süzülmeye başladı. O günleri hatırlamak istemiyordu. Tek olmak gerçekten çok zordu ve böyle bir hamilelik yaşamak çok güzeldi. Rüzgâr onun ağladığını görünce yanına gelip ellerini ona uzattı. Saçlarını şefkatle okşadı. "Hey yine ne oldu?"

Esme ıslak gözlerini kaldırıp "Hiçbir şey olmadı sadece canım ağlamak istiyor..." deyince hepsi birden gülmeye başladı. Rüzgâr karısına doğru eğilip, yanaklarını elleriyle kurulayarak dudaklarını gözlerinin üzerine koydu. "Senin her şeyini çok seviyorum fakat ağlamanı değil. Bunu hiçbir zaman sevmeyeceğim. Sana her şey serbest ama ağlamak yasak." Sevgi dolu kısık sesi kadife gibiydi.

Esme huzursuzca yerinde kıpırdandı. Beline dolanan elin üzerine elini koydu. Bakışlarını cama çevirdi. Bir süre sessizce cama baktı. Zaman geçtikçe içindeki sıkıntı büyümeye başladı. Yatağın içinde ayağını oynatmaya başladı. Yok... Ne kadar düşünmemeye çalışsa da, aklından çıkaramıyordu! Kocasının kollarından kıpırdanıp yüzünü ona döndü. Şimdi yüz yüze bakıyorlardı. Ilık nefesini teninde hissediyordu. Uzanıp yanağına dokundu. Parmaklarının altında, onun sakallarını hissedip biraz oyalandı. Bakışları kısa bir an, saate kaymıştı. 3.10 geçiyordu, burukça suratını sallandırdı. Ona da kıyamıyordu. Elinin tersiyle yanağına dokunca Rüzgâr gözlerini açtı. Uyku sersemi koluna beline dolayarak karısını kendine çekti. Güzel gözleri uyku mahmuru bakarken "Uyusana!" dedi boğuk bir sesle. Esme hüsranla suratını sallandırdı. "Ben uyuyamıyorum!" Rüzgâr bir süre sessizce bekledikten

sonra durumla ilgili en mantıklı sonuca ulaştı. Ellerini karsının vücudunda gezdirmeye başladı. Nazikçe masaj yapar gibi dokunuyordu, tabii biraz da arzuyla yakıyordu. "Ben seni yorunca uyursun." dedi muzırca sesini yayıp sersemlemiş yakışıklı ifadesiyle. "Ama ne kadar direnmeye çalışsam da olmuyor." dedi Esme çocukça bir tutuma bürünmüş masum dudaklarını ihtiyatla sallandırarak.

Karısının kaşlarının önce kalktığını sonra da çatıldığını gördü. Rüzgâr bir anda gözlerini açtı ve ovalarken tedirgince, "Ne... Ne oldu, sancın mı var?" Yataktan aniden doğrulup karısına endişelice bakmaya başladı. Gözleri sanki kırık çıkık arar gibi üzerini tasalıca tarıyordu. "Aşkım neyin var?" Rüzgâr esneyerek kollarını gerdi. "Ne var Esme'm söyle?" Esme önce kıkırdadı. Onun bu tatlı hali ruhaniyeti hoşuna gitmişti. "Aşkım daha ne olsun bebeğimiz var unuttun mu? Daha öğreneli ne kadar oldu sadece birkaç gün ve sen hemen... Hem daha ne çabuk sancım olsun, saçmalama," Ardından yatakta doğrulup iki dizinin üzerine oturdu. Ellerini kucağında birleştirip dudaklarını dişlerinin arasına aldı. "Beni uyku tutmuyor, aklımda hep o var!"

Rüzgâr kaşlarını kaldırdı. Sert yüzü yumuşacıkça sakinlemeye başlamıştı. Karısına uzanıp onu kendine çekti. Başını göğsüne yaslarken, "Ne gitmiyor aklımdan?" dedi küstah gözleri parlayıp, çarpıkça sırıtarak. "İstersen ben sana anlatmak yerine bire bir göstereyim," Dudaklarını yanağına değdirip, "Bu mu gitmiyor?" kulağına doğru ateşli dudaklarını kaydırıp sürterken, "Yoksa bu mu?" diye içten bir sesle sordu. Esme biraz tereddüt etse de gözlerini kapattı onun tüy gibi dokunuşlarıyla derince iç gerdi.

"Köfte ekmek ve pamuk şeker!" dedi derin derin solumadan önce. Onun dokunuşlarıyla mayışmaya başlıyordu. Rüzgâr ansızın geriye çekilip, çenesini başına dayayıp ipek gibi saçlarından öptü. Keskin dudak hatları yukarı kıvrılırken, vücudu sarsılarak gülmeye başladı. Geniş omuzları sarsıldıkça yatak oynuyor, Esme kızararak küs bir tutumla kollarından kaçmaya çalışıyordu.

"Bütün tantana bunun için miydi?"

"Sen geç dalganı bakalım, şimdi düşününce bile ağzımın suyu akıyor. Hem ne yersem çıkıyor kaç gündür açım ben. Tabii sana kolay yediklerin yerinde duruyor." Onun bu hali Rüzgâr'm içinde gülme isteği uyandırdı ve onun üzerinde böyle bir etki uyandırması hoşuna gitti. Uyku mahmuru gözlerini kısarak, kollarını daha sıkı sarıp başını aşağıya indirdi. Dudaklarına içten ateşli öpücükler bırakıp geri çekildi.

Esme öpücüğün etkisiyle sersemleyip, dudaklarını yalayarak kocasına baktı. Rüzgâr karısı ona öylesine büyük bir sevgiyle bakarken, vücudundaki ellerini gevşetip yataktan kalktı. Koltuğun üzerine bıraktığı sweatshirtü uzanıp aldı. Hızla üzerine geçirip fermuarını çekerken, bir taraftan da karısına bakarak, "Ben sana şimdi alır gelirim, istediğin

Alien

başka bir şey var mı?" diyerek banyoya yöneldi. Esme yataktan kalkıp kocasını banyonun kapısında bekledi. Rüzgâr çıkınca kollarını boynuna dolayıp, "Sen bir tanesin, seviyorum seni aslan kocam benim." diye tezahürat tutturdu. Rüzgâr ellerini beline doladığında, dudaklarına sahiplenici bir öpücük bıraktı. "Tabii, ben bir taneyim, bu tezahürat hoşuma gitti. Ben de seni seviyorum ama anlayamadığım, benim bildiğim aşererken erik falan isterler değil mi? Sen yem...!" Esme kaşlarını hışımla kaldırınca, ters bakışlarının arasında geri adım attı adam. "Tamam aşkım, hemen alıp gelirim ben, sen bebişimize iyi bak yeter..."

Rüzgâr elindeki poşetlerle kapıya yanaşıp anahtarı kilide soktu. Korumalar ona eve girerken tuhaf tuhaf bakmışlardı. Kapıyı yavaşça açıp içeri girdi. Köfte ekmeği bulmuştu da, pamuk şekerini tam iki saattir arıyordu. Sakince merdivenlere yöneldi. Elindeki poşete bakarak merdivenleri çıkıp odaya girdi. Gözleri yatağa takıldığında yüzünde anlayışın hâsıl olduğu bir tebessüm oluştu. Esme oturur vaziyette uyuyakalmıştı. Kucağına yastık almış, sırtını da yatağın başına dayamış, başı yana düşmüştü. Koyu saçlarından bir perçemi meleksi yüzüne dökülmüştü. O kadar masum ve korunası gözüküyordu, genç adamın onu her daim kanatlarının altında gezdiresi geliyordu. Elindeki poşeti yatağın kenarına bırakıp, üzerini çıkardı. Poşetle karısının yanına yaklaştı. Yatağın kenarına oturunca, elini yanağına götürüp sevgiyle okşadı.

"Esme'm, güzelim kalk ben geldim."

Esme yüzünde tüy gibi sıcak dokunuşlarla, kulağına gelen şefkat dolu kadifemsi sesle gözlerini açtı. Elini kaldırıp ağzına koyarak esnedi. Rüzgâr elindeki poşeti kucağına koyarken, Esme heyecanla yerinden kalktı. Gözleri de uykusu da bir anda açılmıştı. Yatakta iki dizi üzerine oturup kocasını hızla öpücük yağmuruna tuttuktan sonra, saçlarını kulağının arkasına koyup coşkuyla poşeti açmaya başladı. Pamuk şekerin poşetini sabırsızca yırtarken; "Bulamayacaksın diye korkmuştum." diye homur homur konuştu.

Rüzgâr üzerini çıkarmaya başlarken, başını gülümseyerek sarstı. "Arar bulurdum sabaha kadar, gene de sana onları getirdim." Esme köfte paketini eline alıp köpük kutunun içindeki köfteleri büyük bir açlıkla yiyordu. Ekmekle yerse şişer tadını alamazdı. Allah'ım, yediği şeyler nasıl lezzetli gelmişti şimdi ona. Daha iki gün önce kıyma görmeye dayanamayan kadın, köfte yiyordu! Rüzgâr yatağa yanaştı. Gözlerini, açlıkla köfteleri yiyen karısına dikti. "Korkma, gerisini elinden alan yok hepsi senin"

"Fakat çok açım!" dedi ağzının içinden homurdanarak. "Tamam, sevgilim yavaş ye de boğazına durmasın. Esme hızla köftelerini lüpletip, tekrar pamuk şekerine saldırdı. Parmaklarıyla parçalar koparıyor, ağzına attıktan sonra parmaklarını yalayarak kalanlarını yiyordu. Pamuk şekeri de bitirince poşetin içindeki ıslak mendille ellerini silmeye

başladı. Rüzgâr sırtını yatağın başına yaslamış, kollarını göğsünde bağlamış, karısını şefkat dolu gözlerle izliyordu. Esme kafasını salladı. "Ne... Niye öyle bakıyorsun bana uzaylı görmüş gibi?"

"Hiç? Sadece tuhafıma gitti. Sen ikisini bir arada yiyince, ondan şaşırdım zamanla alışırım." Rüzgâr kollarını açtı, karısını döşüne davet ederken, Esme apansız irkildi. Gözleri kısılmıştı. Eli ağzına gitti, bir daha kasılınca midesi hızla, yataktan inip banyoya doğru yöneldi. İçeri girip kapıyı çarparak kapadı. Rüzgâr yerinden kalkıp banyoya yaklaştı kapıyı açıp yanına girdi.

Lavaboda işleri bittiğinde, karısını şefkatle yatağa yatırıp üzerini pikeyle örttü. Elini saçlarında gezdirip, "Hep böyle mi olacak? Ne yediysen ardından çıkaracak mısın?" derken sesi o kadar üzgün çıkmıştı ki, sanki suçlu kendi gibi söylemişti.

Esme elini yastığının üzerine koyup, yerinde kendini ayarlarken, boğazını temizledi. Kusmaktan artık ağzından kan gelmeye başlamıştı. Ve boğazı fena halde acıyordu. "Geçer. Yani Pelin de birkaç ayda geçmişti!"

Rüzgâr yanına yatıp üzerini örttü. Esme kocasına sokulup, başını omzuna yasladı. Karısını kendine doğru çekti. İncecik kumaşın üstünde ellerinin dokunuşu yumuşak, ama kararlıydı. "Ne yani, o kadar zaman böyle çekecek misin sen?"

Genç adam meyus yüzüyle huysuzlukla homurdandı. Esme elini beline dolayıp, kendini ona bastırdı. Gövdesinden yayılan sıcaklık adaleli göğsünün ve kollarının dokunuşu tüm eski anılarını yeniden canlandırıyor, tüm bu düşünceleri alıp götürüyordu. Sıkıca sıcaklığını hissetti. "Aşkım sen niye kendine kızıyorsun, duyuyorum seni sağır değilim?

"Benim yüzümden!" Elini karısının omzunda gezdirirken, usulca pişmanlığından söyleniyordu. "Hepsi benim suçum." Esme yukarı bir nebze yükseldi. Gözleri muzırlıkla parlarken "Hani ikimiz yapmıştık, vaz mı geçtin?" dedi şipşirin kıkırdayarak.

Rüzgâr kafasını ona çevirip çarpıkça güldü. Ah o küstah dudakların hain gülüşü kadının yüreğini hoplattı. "Ben inkâr mı ettim? Birlikte yaptık işte..." Karısını iyice kendine çekti; sanki bundan daha fazla çekebilecekmiş gibi sıkıca sardı sinesine. "Sadece senin acı çekmene dayanamam. Bunun böyle olacağını bilseydim yapmaz; kendimi tutardım... Daha çok dikkat ederdim. Hem Pelin bize yeterdi!"

"Seni yalancı herif! Sabah bir tane daha istiyorum diyordun; vaz mı geçtin? Pekâlâ!"

"Hayır! Geçmedim. Ama senin acı çekmeni de istemiyorum."

"Merak etme geçecek birkaç aya bir şeyim kalmaz... Hem onun için değer." Rüzgâr onu aşağı doğru kaydırıp, başını yastığa koydu. Burnunu saçlarına götürüp, gözlerini; dinginliğe kapadı. Karısının narin be-

Alien

denini kendine hapsetti. Onun sıcaklığının huzuruna benliğini bırakıp, teninin kokusunu ödünç aldı. Uykusunun yarısını ona verip, yarısını kendi alarak gözlerini karanlığa doğru yumdu.

"Sana değer!"

Ertesi hafta Esme eline aldığı kocaman kâse dondurmayı, döşüne sanki hazine bulmuş gibi basarak salona geçti. Gözleri altın bulmuş madenci gibi ($) çıkararak parlarken, koltukların olduğu bölüme ilerleyip, kendini üzerine attı. Ayaklarını altına toplayıp bağdaş kurarak oturdu. Gözleri televizyonun ekranında dolaşırken, kaşığını dondurmanın içine daldırıp bol çikolata soslu, fındık parçacıklı yerinden kocaman bir parça alıp ağzına götürdü. Daha ağzına aldığı anda damağına yayılan tatla gözlerini kapayıp, tadını çıkararak yemeye başladı. Telefon çalmaya başlayınca, kaşığı dondurmanın içine saplayıp sehpaya uzandı. Eline telefonu alınca, geri yerine çekilip sırtını koltuğa dayayarak telefonu açıp kulağına koydu.

"Efendim Ecem!"

Ecem elindeki telefonu masaya bırakıp, konferansını açtı. "Nasılsın ablam, bebeşimiz nasıl?"

"İyiyiz, bebek de iyi, ben de... Sen nasılsın?" Parmağındaki dondurmayı yaladı. "Kaç gündür neden ortalarda yoksun, özledim seni?" Kaşığını dondurmaya daldırıp içine aldığı lezzetli şeyi ağzına attı. Tadını çıkararak yerken, bir taraftan da telefonla konuşmaya çalışıyordu. "İyiyim abla... Ancak sadece sana ihtiyacım var! Bana yardımcı olur musun?"

Esme dondurmasını yuttu. "Hımm, söyle elimden gelirse." Ecem, Rüzgâr'ın gözlerine baktı. Genç adam kenara çekilmiş dikkatle karısını dinliyordu. "Ama benim hemen ihtiyacım var sana. Vereceğim adrese gelebilir misin?" Esme oturduğu yerden bir nebze doğruldu. Elindeki kaşığı bırakıp, dudaklarını yaladı. "Ecem, ablam bir sorun mu var? Bak korkutma beni?"

Genç kız Cem'in sert çizgili yüzüne bakarken, bir kez daha ona tutsak düştüğünü düşünüyordu. Bu kez kendi aşkının tutsağı olmuştu. Hayır olmamıştı! Ne münasebet! Sıcacık gözlerle yüzüne bakıyordu. Ecem, Cem'e arkasını döndü. Yüzünde hain bir sırıtışla telefona odaklandı. Ona bakarsa konuşamazdı.

"Selim beni otele çağırdı da, yanımda sen ol istiyorum yanına giderken." Şeytanca parlayan gözleri Cem'e kaydı. İntikam alır gibi ayartıcı ışıltıyla parladı. Genç adam dişlerini öfkeyle sıkmaya başlamıştı. Yeşil gözleri de koyularak kuşkuyla kısılmıştı. Hayır, bunlar düşündüğü şey olamazdı! Kesin! Bunları Tıpkı eskiden beri çok iyi tanıdığı o tepeden bakan tavrıyla duruyordu! Ama hali tuhaftı! Ecem onun kasılan çenesini her nasıl bir düşünceyle olursa olsun bu haliyle gördükçe, içinden sevinç naraları atmak istiyordu. Bu hali bile haz veriyordu.

Esme yerinden doğrulup kızgınca söylendi. "Senin o adi şerefsizle ne işin var daha? Bırak görüşme geri zekâlı adamla. Allah'ından bulsun."

Ancak onun söylediği hiddetli azarlamayla Rüzgâr habis bir dürtüyle kaşlarını çattı. Neler olduğu anlayamadı! Fakat karısı birisine kızdıysa durum vahimdi.

"Ama abla önemli bir konu diyor, gitmem lazım... Yoksa içim rahat etmez."

"Hayır, efendim gidemezsin! O geri zekâlı seninle konuşma hakkını boynuzlarken kaybetti! Ne yani, oturup birlikte, o aptalın egosunu mu hoplatacağız!"

Bu konuşmanın gidişatı sarpa sarmaya başlayınca, Rüzgâr dayandığı yerden doğruldu. Cem arkasını dönüp cama doğru yaklaştı. Bu konuşmadan fena halde rahatsız olmuştu ve neredeyse (Yürü be Esme, kim tutar seni) diyesi gelmişti. Tabii, yapmadı. Ecem hınzırca bükülen dudaklarıyla alayla bakıp, gözlerini devirdi. "Tamam, sen geliyor musun, gelmiyor musun onu söyle? Yoksa tek gideceğim bak, beni tek göndermek istemezsin değil mi?"

"Kesinlikle." dedi Esme. Sesi kızı azarlayarak uyarıyordu. "Ben gelmiyorum... Sen de gitmiyorsun!" An itibariyle kesin bir dille kestirip attı konuşmayı. Ancak Ecem sorarcasına Rüzgâr'a baktı. Genç adam elini sallayarak "Bastır biraz!" der gibi işaret etti. "Tamam, abla gelme, ben de tek gidiyorum o zaman hadi görüşürüz." Sesi ne kadar sakindi oysa. Esme içindeki sinsiliği anlayamadı. Yerinden hışımla kalkıp elindeki dondurmayı sinirle sehpaya bıraktı. Ağzındaki dondurmayı hızla yutup "Hayır..." Yutkundu ve panikle haykırdı. "Bensiz gidemezsin!" Tüm üstünlüğünü kuşanıp, hiddetiyle çıkıştı. Ecem olduğu yerde sevinip sessizce zıplarken, Rüzgâr başparmağını kaldırıp 'oldu' işareti yaptı.

"Fakat önce kocamı aramam lazım, ona haber vereyim." Rüzgâr başparmağını burnuna götürüp, kıs kıs bıyık altından memnunca gülerek üzerinde gezdirdi; bu gururunu okşamıştı. Ecem suratını haylazca buruşturdu. "Ya boş ver kocanı. Bir sefer de her şeyi bilmeyiversin ne olacak!" Eniştesine burun kıvırıp şebekleşerek baktı. Rüzgâr işaret parmağını ona sallarken de, arsızca dil çıkardı. Rüzgâr haylazlığına sırıttı. "Korkma tatlım, kocan onu aldattığını düşünmez."

Onun küstahça söylediği şeyle, Esme sinirle salondan çıkıp merdivenlere ilerledi. Sesi biraz yüksek perdeden çıkarken kızgınca söylendi: "Saçmalama, kocam niye öyle olduğunu sansın, benim kocam bana güvenir... Ben de ölürüm de yapmam. Aptal aptal konuşup beni sinirlendirme!"

"Tamam, abla, hadi bekletme beni. Sana adresi mesaj atıyorum yarım saate orada ol, 404'nolu odada görüşürüz." Esme kaşlarını çatıp

Alien

"Ecem ben?.." Telefon kapanınca şaşkınca telefona bakakaldı. Esme kocasını ararken, Ecem elindeki telefonuyla Cem'e yaklaşıp, işveyle uzattı. Gözleri haince parlıyordu. Cem telefonu alırken genç kızın parmaklarını yakalayıp, gözlerini ağabeyine çaktırmadan kaçamakça çevirdi. Onun telefona baktığını görünce Ecem'in kulağına doğru sokuldu. "Sen cezayı hak ettin biliyorsun değil mi? Bunun hesabını ödeyeceksin!" Ecem elini hışımla çekerek, saçlarını geriye doğru şuhça savurdu. Aheste adımlarla kapıya giderken, haylaz dudaklarıyla umursamazca bir şarkı tutturdu:

"Yaz tahtaya bir daha, dür defteri kitabı, sarı çizmeli Mehmet ağa da, bir gün öder hesabı..."

Cem kafasını salladı. Bu süpürgeli tatlı cadıyla, ciddi anlamda bir ömür işi vardı! Cadı ve asi! Fakat tatlıydı!

Bir zaman sonra Esme taksiden inince başını kaldırıp otele baktı. Bu oteli biliyordu! Rüzgâr'ın, o kadını kurtardığı oteldi burası. Olanlar aklına sinsi bir virüs gibi sızınca, kıkırdadı. Sonra da apansız kaşları çatıldı. Bu adam böyle bir şeyi bir daha yaparsa, bu sefer kesin kalpten giderdi, ya da kendi kimseye bırakmaz, o odun kafasına dürte dürte öldürürdü. Hızlı adımlarla otele girip etrafına bakınarak, asansörlerin olduğu bölüme ilerledi. Asansörün başına gelince uzanıp düğmesine dokundu. O gelene kadar avare bakışları etrafta dolaşmaya başlamıştı. Bu otel hiç mi değişmezdi? Hâlâ çok güzel ve alımlı duruyordu. Hâlbuki bu otelden nefret etmişti o zamanlar. Hâlbuki şimdi bakınca gene içi gitmişti. Acaba Rüzgâr'a dese bir gün burada kalsalar ne olurdu!

Asansörün kapısının açıldığını bildiren yumuşak dink sesi duyulunca, başını o tarafa çevirdi. Kapı açılınca içinden genç bir çift indi. Onların arkasından Esme içine geçip kat düğmesine basarak kapanmasını bekledi. Aklında bir sürü düşünce vardı. Evden çıkarken yoktu ama taksiде oturup düşününce, bir şeyler yerine oturmamaya başlamıştı. Bunlar bir iş çeviriyorlardı ama acaba ne? Tamam, acelece evden çıkmıştı, dahası sorunun ne olduğunu anlayamamıştı! Bu kız o çocuktan ayrılmıştı! İyi de neden görüşüyordu ki hâlâ? Oteli anlamıştı da, bu kız ne demeye odaya çağırmıştı onu? Girişte görüşebilirlerdi ya da lobide... Hadi bunu da anlayabilirdi, kimse görmesin istemiş olabilirlerdi. Fakat?.. Peki, Rüzgâr...?

Rüzgâr niye o kadar çabuk izin vermişti? Allah'ım, niye bağırıp çağırmamıştı? Adama otele gidiyorum demişti, o ise sadece kuru bir 'tamam' demişti! Onun kocası 'otele gidiyorum' deyince, yüksek perdeden haşin haşin "Esme..." nidasıyla yeri göğü inletmeliydi. Başparmağı dudaklarının kenarında gezindi. Yavaş yavaş çevresine ilgi göstermeye başlamıştı. Bak buraya gelirken telaştan aklına gelmemişti ama şimdi kafasına oturmaya başladı bir şeyler. Kuşkuyla gözleri kısıldı. Bir an düşünceyle durakladı. Asansörüm kapısı açılınca dışarı

çıkıp odaların sıralandığı hole girdi. Bu işte bir iş vardı ve ne hikmetse kocası da bu işin içinde gibi geliyordu. Modası geçmiş melodramlara benziyordu.

Acaba bir sürpriz mi vardı?

Doğum günü değildi!

Evlilik yıl dönümü de değildi!

Peki, bu neydi?

Kapıya yaklaşıp hafifçe tıklattı. Daha eli aşağı inmeden, Ecem kapıyı aceleyle açtı. Esme öfkeyle dudaklarını sıktı. Ona güzel kaşlarını çatarak kuşkuyla baktı. "Ne haltlar karıştırıyorsunuz siz? Ve benim kocamın ne alakası var bu haltlarla?" Kardeşinin karmaşık bakışlarıyla kendisini izlediğini gördü. Onu rahatlatamayacak kadar tedirgindi. Fakat ustaca saklamaya çalışıyordu. Ecem nefesinin daraldığını hissetti birden. Kaşlarını afallayarak kaldırdı. "Ne... Ne 'kocası' abla! Ne alaka! Seni ben çağırdım. Eniştemle ne ilgisi var?" Sakin bir tutumla, kendinden emin bir tonda, sesi kontrol altındaydı...

Fakat bunlar Esme'ye sökmedi. O belli bir nedenle buradaydı işte. Midesi bu işkenceye dayanmak zorundaydı. Sürpriz neydi acaba! 'Başka şeyler düşün kızım,' dedi kendi kendine. Güzel yüzündeki kavisli kaşının birini kaldırıp "Hah!" dediğinde alayla "Benim kocam otel lafını duyunca, şok dalgalarıyla yanıma ışınlanırdı. Ama ne yaptı? Onun yerine sakince 'tamam' dedi. Bana dedi! Rüzgâr'ın kıskançlığını dünya âlem anladı. Yeme beni! Sence ben oradan (Derken işaret parmağıyla yüzünü gösteriyordu) salağa mı benziyorum?" diye cevap verdi, tatlı bir azarlamayla.

Ecem kaşlarını düşürüp, "Estağfurullah abla... O nasıl söz?" dedi yalvaran bir tutumla.

Sesindeki, önemli bir şeyler söyleyeceği zamanki tutumunu sezdiren o garip ifadeyi hissetti. Bir hışım içeriye dalan Esme, kardeşini koluyla kenara ittirip odaya girdi.

"Rüzgâr neredesin çık Allah aşkına! Bak ne çeviriyorsa..." Ancak Esme gördüğü şey karşısında donup kaldı. Ellerini bir anda ağzına kapayıp, karşısındaki şeye rüyadaymış gibi şok ibaresiyle bakmaya başladı. Nefesi kesilirken, bacakları zangırdıyordu. Bir an sendeledi. Dengesiz kalınca elini koyacak bir yer ararken, kocası hızla yanına gelip kolunu beline doladı. Destek olarak kendine çekip yasladı. Rüzgâr yakışıklı yüzüyle küstahça sırıtarak bakıyordu, üzerindeki kıyafet de neydi?

"Benim karım beni nasıl da tanırmış?" dedi alaycı ses tonu gizemliydi. Esme gözlerini karşısındaki beyaz gelinlikten zorlukla çekip, kocasının gözlerine dolu dolu olmuş bakışlarıyla baktı. Güzel duru yaşları pırlanta parçası gibi parlıyordu. Alt dudağı titremeye başladı. Sesi titrek ve cızırtılıydı.

Alien

"Bu-bu ne?"

Rüzgâr huzurlu bir gülümsemeyle başını iki yana salladı. Karısının masum gözlerine, şaşkın hallerine şefkatle tebessüm etti. Narin bedenindeki kollarını sıklaştırıp sımsıkı sarıldı. "Aa, bilmiyor musun? Ona gelinlik diyorlar... Yeni çıkmış(!)" dediğinde dudakları mutlulukla yukarıya kıvrılmıştı. Dosdoğru gözlerinin içine baktı tepkisini merak ederek. Ve gördüğü mutlu şaşkınlık onu mest etti. Başını aşağı eğip mis kokan saçına buse koydu. "Sen bu kadar akıllı olmak zorunda mısın meleğim? Ağız tadıyla sürpriz bile yapamıyorum."

Ancak Esme kocasına, hayretler içinde o güzel yüzüyle afallayarak şaşkınca baktı. Kirpikleri kırpışıyordu.

"Sen ne yaptın?"

Rüzgâr omuzlarını umursamazca sarstı. Ecem onlara sevgiyle bakıp kapıya doğru giderken "Size 10 dakika, geç kalmayalım vaktimiz az!" diyerek direktif verip, şu anda onu duymayan çifte bakarak kapıya yanaşıp çekerek dışarı çıktı. Esme kocasına dönüp kollarını beline doladı. Rüzgâr elini saçına götürüp önüne düşün perçemini kenara çekti. Onun ağlamaklı gözlerine bakıp "Sence geç mi kaldım bunun için?" Dudaklarını çarpıkça kenara kıvırdı. "Sanırım 5 yıl kadar geç kaldık. Fakat mihrap hâlâ yerindeyken bu işi halledelim dedim." Esme kafasını onun döşüne gömüp sıkıca sarılırken, kokusunu derince içine çekti. Tırnakları pahalı damat ceketine batıyordu. Şimdi rahatlamaya ihtiyacı vardı ve onun sakinleştiricisi, kocasının kokusu, huzur veren sıcaklığıydı.

"Zaten bu işin içinde bir iş olduğunu anlamıştım." dedi yanağına doğru mutluluk incilerini dizerken. Rüzgâr ellerini beline dolayıp onu kendine çekerek, heyecanlı kalp atışlarını bedeninde hissetti. Dudaklarını saçına dokundurup kokladı tekrar. Arkasındaki duvarda asılı büyük asma saatin bir türlü yürümek bilmeyen yelkovanı olduğunu kulağında duyulan tik taklarıyla hissediyordu. Ve bu saatte bütün kötü düşüncelerinin üstesinden geldiğini anlamıyor; katı gömleğinin içindeki boynunu, bir cellât lâlesi gibi sıkan kravatının içinde buram buram ter döküyordu. Geriye doğru çekilip karısının sıcaklığından ayrıldı. Onun gibi incelik bilmeyen, acemi romantik için bu durumlar hayli zordu. Elini yumruk yapıp dudaklarına götürerek boğazını temizledi. Yakışıklı yüzüne ciddi bir ifade takındı. Yapacağı zor şeye odaklanarak...

Dudaklarını yalayıp elini ceketinin iç cebine soktu. İçinden çıkardığı kadife kutuyu parmaklarının arasına sıkıştırıp açarken, günlerdir ezberlediği şeyler yerine farklı şeyler mırıldanmaya başladı. Hiç hesapta olmayan ve bir anda içinden gelenleri söyledi:

"Hayatımın anlamı, çocuklarımın annesi, evimin neşesi olmaya, yeniden bana evet demeye var mısın? Bu sefer isteyerek benimle evlenir misin? Bir ömür boyu bana, mutlulukla eşlik edip, bu gaddar adamı

Alien

çekip çevirip, şımartır mısın? Sana kuzu gibi birisini vadedemem... Biraz odun, biraz da taş kafalıyım senin deyiminle... Böylesi bir zalime meleklik eder misin?"

Nasıl kelamlardı bunlar böyle! Nasıl bir aşk-ı âlemdi onun yüreğindeki dünya! Esme'nin yanaklarından aşağı sıra sıra yaşlar dizilirken, gözlerindeki ıslaklıktan artık kocasını göremiyordu. Kirpiklerine takılan damlalar yanağına doğru titreşerek dökülüyordu. Rüzgâr uzanıp onun yanında duran elini avuçlarının arasına nazikçe aldı. Kutudan çıkardığı göz damları gibi parlayan, üç damlalı pırlanta yüzüğü parmağına geçirdi. Esme hıçkırarak ağlamaya başlayınca, Rüzgâr ona sokulup kollarına aldı. Şefkatini hissederek sardı onu sinesine. Nefesi nefesiyle bir oldu, ruhu ruhuyla. Tenlerinde ziyade ruhları birleşti. Esme elini onun göğsüne dayayıp, kalp atışlarını hissedip sakinleşmeye çalışırken, kocası kulağına doğru eğilip kesifçe bir arzuyla mırıldandı.

"Eğer ağlarsan çirkin bir gelin olursun." Küstah dudaklarını haince kıvırdı. "Kırmızı gözlü, kırmızı burunlu ağlak bir gelin. Ben memnun olurum ama sonra sen resimlere bakınca bozulursun..." Karısının yüzünü ellerinin arasına alıp yanaklarını başparmağıyla kuruladı. "Ama hâlâ cevap vermedin sevgilim?"

Esme ayakuçlarında yukarı doğru kalkıp, ellerini boynuna doladı. Dudaklarını dudaklarına bastırıp sahiplenici ve bir o kadar da ateşli öpücükler bıraktı. Geriye çekildiğinde kesik kesik soluyordu. Mutlulukla parlayan ıslak gözlerini ona mıhladı. Heyecanlı kalbiyle derin bir nefes alıp, burnunu çekti.

"Bir ömür benimsin!" Rüzgâr'ın dudakları çapkınca kenara kıvırılıp arsızca sırıtırken, "O söz bana ait karıcığım, sen sadece evet diyeceksin." diyerek edepsizce alay etti. Fakat sesi hiç de alaycı değildi.

Esme kıkırdayarak nemli gözlerle gözlerine mutlukla baktı. "Ama sen sonsuza kadar yine benimsin." diye diretti. Gözleri gülüyordu. Kalbi gibi ve ruhu havalanırken bedeninden sadece onun sahibi olduğunu bilmek istiyordu. Rüzgâr dudaklarına usulca içten bir öpücük bıraktı. Fakat nefesi hâlâ üzerindeyken geri çekilmedi.

"Sen de sonsuza kadar benimsin hurma gözlüm."

"Tamam... Anladık, siz ikinizinsiniz, ama memur gelmek üzere."

Gerinden gelen sesle, Rüzgâr'la, Esme arkasını dönünce Ecem'i onlara ağlamaklı gözlerle bakarken buldular. Genç kız omuzlarını sarsıp "Kapıya vurdum ama duymadınız. Hoş gerçi siz dünyadan kopmuşsunuz." diye kendini açıkladı. Ablasının yanına gelerek enişte sini çekiştirdi. "Hadi enişte gelini düğünden önce görmek uğursuzluk getirirmiş, şimdi kış kış!" Rüzgâr kaşlarını çatınca "Bana öyle bakmayı kes! Millet huzursuzlanıyor... ve ben o bakışlardan hiç korkmadım çakma mafya... Şimdi çık!"

Alien

"Ablasının imitasyonu, kapa çeneni..."dediğinde Rüzgâr, Esme kabullenmeyle omuzlarını sarstı. Rüzgâr karısına sarılıp kulağının dibine yaklaştı. "Çabuk hazırlan olur mu? Çok merak ediyorum seni onun içinde." Geriye çekilip yanağına elinin tersini dokundurup, kadifemsi tenini tenine kazıyarak hızla odadan ayrıldı. Esme kocasının arkasından bakarken Ecem yanına gelip kolundan çekerek gelinliğin yanına götürdü. "Daha önünüzde bir ömür var bakacak... Gel buraya da giy şunu..."

Az sonra Esme oturduğu yerde, aynadaki aksine bakıyordu. Kaçıncı defa makyajı yenilenmişti. Hamilelik onu mahvederken, bir de bu anın imkânsızlığı onu tamamen hormon patlamasına itmişti. Ecem arkasına geçmiş gelinliğin duvağını düzeltirken, ona sevgiyle bakıyordu. Gözleri aynada kesişince mutlak bir şefkatle "Kuaför iyi iş çıkardı abla... Çok güzel oldun." diyerek hevesle mırıldandı.

Evvela suretini süzen Esme kendine inanamaz gibi baktı. Gerçekten yüzündeki makyaj abartısız ve çok duru görünmesini sağlamıştı. Su perisi gibi olmuştu. Dudaklarını büküp "Önceden çirkin miydim şaşkın?" diye yalancı bir çıkışma yaptı. Ecem kollarını arkasından boynuna dolayıp yanağına sulusepken öpücükler bıraktı. "Hayır... Ama şimdi daha güzel ve peri kızı gibi oldun. Abla sen çok güzel gelin oldun." Esme kıkırdadı. "Aman hamile bir gelin... İyi bari karnım henüz belli olmuyor."

Oturduğu yerden ayağa kalktı. Geriye doğru çekilip boy aynasının karşısına geçti. Elini beyaz gelinliğin tüllerinin üzerinde gezdirirken sevinçten bacakları titriyordu.

Üzerine oturan gelinliğin üst kısmı tamamen şeffaf tül üzerine ince işleme olup, kıvrak belini sararak aşağı doğru genişliyordu. Godeli eteği kuyruğuna doğru açılırken, sade ve upuzun duvağı topuzunun dibinden nazikçe tutturulmuştu. Gelinliği ağır kum boncuğu işlenmesine rağmen şık ve zarif duruyordu. Arkasındaki sırt dekoltesi ten rengi tülle kamufle edilip, omur çizgisi boyunca inci düğmelerle bezenmişti.

Kendine bakarken yanağına doğru yaşlar süzülmeye başlayınca tekrar "Bu gelinliği annem mi seçti?" dedi ağlama ve gülme arası bir ses çıkarırken. Ecem ablasının yanağını kuruladı. "Nereden anladın?"

Kısacık bir duraksamanın ardından Esme kardeşine döndü. "Çünkü annem hep beni böyle bir gelinlikte tarif ederdi!" İki kardeş bakışırken Ecem elindeki peçeteyle ablasının yanaklarını kurulamayı bitirip "Ağlama gelin hanım. Hadi vakit geldi, kırmızı burunlu gelin oldun şimdi ağlamayı kes." diyordu ama kendisi de ağlamaya başlamıştı. Esme derin bir nefes aldı. Ellerini gelinliğin eteğine koyup kat kat etekliğini hafifçe kaldırarak arkasını döndü. Kapıya doğru giderken, ardından sürüklenen kuyruğunu kumaşın hışırtıları eşliğinde ilerlemeye başlamıştı.

Müjde Aklanoğlu

Rüzgâr kapının önünde heyecanla elini çenesine koymuş, dönüp duruyordu. Cem duvara yasanmış elleri cebinde, ona haince parlayan yeşilleriyle gülerek bakıyordu. O sırada kapı açıldı. Ecem dışarı çıkıp elini kapının yanına koyup yolu kapadı. Bunu umursamayan Rüzgâr içeri girmeye kalkınca, haylazca gözlerini devirdi.

"Hey! Yok öyle içeri girmek." Elini 'ver' der gibi sallayarak, "Pamuk eller cebe Enişte Bey, bahşişimi almadan onu sana vermem!" Başını yana çeviren Rüzgâr, genç kız daha ne olduğunu anlamadan uzanıp, belinden yakaladı. Oyuncak bebek gibi tiz çığlıkları eşliğinde kapının önüne koyup, Cem'e baktı.

"Cem... Ecem'e bahşişi sen ver, benim sabrım kalmadı."

Ah onu, nasılda kurdun önüne atılan kuzu gibi ortada bıraktığını anlayamadı Rüzgâr.

Cem genç kıza çapkınca bakıp, lakayt bir tavırla yaklaşırken, yakışıklı yüzünde küstahça sinsilik belirmişti. "Memnuniyetle ağabey... Seve seve veririm!" diye sert ama ayartan tınıların sardığı bir sesle cevabı yapıştırdı. Ecem onun yüzündeki çarpık gülümsemeyi görünce yutkunup, nefes alma savaşına girerek geriye doğru bir adım attı. Gözbebekleri tuhafça irileşiyor, kirpikleri onun arzu dolu yoğun bakışlarından titreşiyordu. Gözlerini kısarak gözkapaklarını kırpıştırırken, elini kaldırıp onu uyardı. Fakat zaten ince olan sesinin bu kalabalıktan uzak olan mecliste, büsbütün cızırdayarak otoriteyi bozmasından korkuyor ve yalnız sertçe bakmaya iktifa ediyordu.

"Bak üzerime gelmeyi kes. Senin bir şeyini istedim mi?" Neredeyse azarlayan bir ifadeyle sormuştu soruyu. "Senin paranı istemiyorum. Hiçbir şeyini istemiyorum!" Ah kahrolası herif, yeşil yeşil bakarak yüreğine saltanat kurmaya, tahtına arsızca kurulmaya teşebbüs ediyordu.

"Bence istiyorsun? Hem de çok şey... İtiraf etmek canını yakıyor!" Ama Ecem onun bu üstü kapalı küstah uyarısına pabuç bırakmadı. "İstersem inan bunu elbet bulurum, ama senden değil!" diye devam etti sabırsız bir ifadeyle. Cem inanmayan tek kaşını kaldırdığında, kız onun bu küstah tutumuyla; ökseyle yakalanmış kuş gibi biçare çırpındığını anladı.

Evvela hükmedici üstünlüğüyle kıza tepeden bakarak duran Cem, elini cebinden çıkardı. İşinin ehli bir cerrahın elinden çıkmışçasına düz kemerli; karizma burnunun üzerinde parmaklarını gezdirmeye başladı. Bu sükûtu, bir fenalığa delildi!

"Sana para vereceğimi kim söyledi tatlım... Bunu yapmayacağımı tahmin etmişsindir... Çok başka şekilde ödeyeceğim bahşişini! Sen istedin, ben de kabul ettim... Para yok!" dediğinde baştan çıkarıcı hercai sesiyle, kurnaz gözleri kuşandığı edepsizliğin tuhaflığıyla parladı!

Alien

Rüzgâr kapıdan içeri girince evvela nefesi kesildi. Gördüğü görüntü karşısında dudakları aralandı ama ağzından hiçbir kelam çıkmadı. Gözleri karısının üzerinde şaşkınca gezerken, dudaklarının arasından homurtu halince "Lanet olsun!" kelimesi sert bir küfür gibi döküldü. Esme ona şaşkınca bakıp dudaklarını üzgünce büktü. Dudaklarını sıktı. Güzel yüzü anında solmuştu.

"Beğenmediğini söyleyebilirdin... Lanet okumana gerek yoktu!" Gözleri de hazırda bekler gibi başlamıştı yaşlarla dolmaya. Karısının şu haline alışma mukabelesi, muhakkak çok başka türlü olacaktı. Rüzgâr kendini toplayıp ona doğru atıldı. Esme'yi bir anda kendine çekerek dudaklarına sahiplenici bir üstünlükte öpücük bıraktı. Genç kadın ne olduğunu anlayamayarak masum gözlerini tatlı bir rehavetle açıp, kirpiklerinin sıkça kırpıştırırken, Rüzgâr derinden gelen kaba sesiyle mırıldandı.

"Ben vazgeçtim seni böyle kimseye göstermem." Gözlerindeki arsız bakışlar ciddiydi. Esme şaşkınca "Ne?" dediğinde hayretle nefesini tutmuştu. "Böyle çok güzel olmuşsun, vazgeçtim nikâhı evde tek kıyalım." Esme şaşkınlıktan kurtulup kıkırdamaya başladı. Dolgun dudaklarının kıyıları tatlılıkla kenara kıvırılıp duralarken, bir anda gülümsemesi kahkahaya dönüştü. Ellerini kocasının yanağına koyup şefkatle okşarken, Allah'ın ona verdiği bu koca hediyeye şükretti.

"Çok seviyorum seni, kıskanç kocam benim." diye söyleniyordu. Rüzgâr eline uzanıp dudaklarına götürdü. Üzerine dudaklarını bastırdıktan sonra nazikçe koluna koydu. Karısına sevgiyle baktı. "Hadi şu imzaları atalım da bir an önce yalnız kalalım." Ahlaksız şeyler düşünen gözlerini üzerinde gezdirip, çapkınca bakışlarını üzerinden çekemedi. Esme kafasını sallayarak kapıya doğru adım attı.

"Anladım, sen uslanmayacaksın..."

"Bunu ister misin?"

"Asla... Seni böyle seviyorum... Hiçbir zaman değişme."

Rüzgâr ona dönerek ellerini duvağının tülüne götürdü. "Sen de değişme sevgilim." Aşk dolu sesi fısıltı gibi. Gözlerinde tüm sevdasını kuşanan harlarla parlayan meşaleler yanıyordu. Mutluluk yüzünden okunuyor, sevgileri ışık gibi aydınlatıyordu etraflarını. Yavaşça başının üzerinden aşırıp tülü, güzel yüzünü kapadı duvağıyla. Şimdi biri kör kuyu iken, diğeri gerçekten ışık olmuştu ona... Biri zalim iken, diğeri masumluğunu sunmuştu hayatına... Biri aşkı içerken, diğeri kara sevdalı kuşanıyordu ruhuna... Tülün üzerinden, burun ucuna dudaklarını dokundurdu.

"Hadi sıra bizde." dediğinde Esme derin bir nefes aldı. Sesi oldukça denetimliydi. Fakat bedeni değil! "Galiba ben erkenden doğuracağım!" Rüzgâr sırıtarak baktı karısına. Kaşlarını tatlı bir karışımla çatıp, sesini hafif kızgınca yaydı.

"Sakın... Daha balayına çıkmadık!"

Salonun kapısından, nikâhın kıyılacağı bahçeye yönlendirdi. Esme adımlarını atarken dikkatle "Ona da mı çıkacağız?" diye sordu. Şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. Heyecanla, masumca gözleri parlıyordu. Önüne baktı. Eliyle gelinliğin eteğinin kıyısını kaldırdı düşmemek için ayak altından toparladı.

"Tabii, bulmuşum böyle güzel gelini, bırakır mıyım?"

Bu konuşma bitince kısacık bir zaman birbirlerine derin derin baktılar. Sonra yaptıklarını fark edince mutluca gülüştüler.

Kapıya yaklaştıklarında dans müziği çalmaya başladı. "Ellerimi hiç bırakma olur mu Rüzgâr?.. Bayılmak üzereyim." derince bir iç geçirdi. Genç kadının solgun yüzünde anlayışla dolaşan gözleri hafifçe kısılmıştı. Esme ciddi anlamda heyecanlıydı. Bari bebeğine bir şey olmasa! Kalbi hızlanırken, sırtına ve midesine kramplar giriyordu. "Bırakmam. Sakin ol bebeğimiz için lütfen." Kocası onun tedirginliğini anlamış olmalıydı. Ama kendi de ondan farklı değildi. Bir süre durup derin bir soluk aldı.

Esme kuruyan dudaklarını ıslattı. İçinden isterik kahkahalar atmak geliyordu. Belki de dünyada, kendi kocası tarafından böyle muhteşem bir davranışla karşılaşan ilk kadın değildi ama gene de eşsizdi. Dışarı adımlarını attıkları an alkışlar kopup, konfetiler patlarken Esme şaşkınca davetlilere, yanlarında yanan meşalelerin ışığının güzel gözlerine huzmelerinin yağmasıyla, herkese pırıldayarak bakıyordu. Ne kadar çok kişi vardı böyle! Bu kadar kişiyi tanıyorlar mıydı? Gözleri ilk annesinin kucağındaki kızına kaydı. Beyaz bir gelinlik giymiş, topçuk elleriyle onları alkışlıyordu. Allah'ım ne kadar tatlı olmuştu öyle. Pamuk Prenses gibiydi.

Bakışları ağlayan annesine ve babasına kayınca onlara tebessüm etti. Yürüdükçe bacaklarındaki dermanı kesilmeye yaklaşıyordu. Gelinliğin eteği bacaklarını sarınca da daha çok tedirgin oluyordu. Bir sürü insan ona bakıyordu ve o heyecandan ölmek üzereydi. Hepsini şaşkın gözlerle ve gülen yüzüyle tebessüm ederek geçip, dans pistine doğru ilerledi. Piste geldiklerinde fonda çalan yabancı müziği duyunca ansızın durdu. Aklına gelen şeyle, başını ona şaşkınca bakan kocasına tatlı bir tutumla çevirip, tatlı bir haylazlık kuşanarak baktı.

Rüzgâr da ona kafasını sallayınca sorunun ne olduğunu anlayamayarak, Esme ona gülerek usulca ellerini bıraktı. "Bekle!" derken sadece, genç adam ona tuhaf bakışlar atıyordu. Kaşları bundan hiç memnun olmamış gibi hırçınca çatılıyordu. Onu burada sap gibi tek bırakması hoşuna gitmemişti. Etrafına baktı sıkkınca. Sonra da karısına...

Öte yandan Esme, hep istediği şeyi yapmak için eteklerini toplayıp havuzun ortasındaki müzisyenlerin yanına çılgınca çarpan kalp atışlarıyla yaklaşmıştı. Onlara kısık sesle bir şeyler söyleyip, mikrofonlarını

Alien

alarak yanlarından ayrıldı. Orkestra durdu. Ardından sessizlik oldu ve o sessizliği yırtarcasına, hem duru sesiyle, hem de peri kızlarını andıran görünümüyle karanlık gecenin içinde ay misali doğdu. Ortamdaki sessizliği fondaki o müzik doldurdu. Ve kulakları kuşatıp huşuyla benlikleri sardı. Sımsıkı dokundu yüreklere onların aşkı... Tek bir ezgide buluşup, name name döküldü kelimeler... Konuklar onlara şaşkınca bakarken, Esme elindeki mikrofonu dudaklarına usulca götürüp, kocasının gözlerine sonsuz bir sevdayla baktı. Yanına doğru asilce yürürken, tatlı kadifemsi sesiyle vakurca şarkıyı mırıldanmaya başladı. Aşk her yeri sardı. Sevgi kalplerinde esir kaldı. Karanlığın içinde parlayan yıldız misali bir tek onlar kalmıştı... Bir de, samanyolu gibi bağlanan bakışları...

Penceremin perdesini havalandıran Rüzgâr.
Denizleri köpük köpük dalgalandıran Rüzgâr.
Gir içeri usul usul beni bu dertten kurtar.
Yabancısın buralara; nerelerden geliyorsun?
Otur dinlen başucuma; belli ki çok yorulmuşsun.
Bana Esme'yi anlat. *Bana Sevmeyi Anlat!*
Bana Esme'yi Anlat. Esip geçmeyi anlat.
Anlat ki çözülsün dilim; Ben Rüzgâr'ım demeliyim;
Rüzgârlığı anlat bana; senin gibi Esme'liyim.

Şarkı sona erdiğinde, eşsiz müziği hâlâ fonda çalmaya devam ediyordu. Rüzgâr kalender yüzünde bezenen gururla karısına uzanıp, onu kollarına ivecence aldı. Sıcacık soluğu, genç kadının yüzünü yaladı. Esme güçlükle yutkundu. Genç kadının gövdesine dolanan kolları daha da sıkı sarıldı. Karısının gül yüzünü görmek için başını geri çektiğinde derin derin, kesik kesik soluyordu. Oysa Esme gülen hurma güzeli gözleriyle sessizce ona bakarken, sanki zaman durmuştu. Narin kollarını boynuna coşkuyla doladı. Uzun kirpiklerinin arasından ona baktı.

"Bu bizim şarkımız aşkım... Bizi anlatan şarkı..."

"Bu bizi anlatan en güzel şarkı, senin dilinde anlam kazandı..." diye onaylayan genç adam, gözleri donuklaşarak buğulanmıştı. Bir yanardağın patlamasına benzeyen coşkun bir tutkuyla ruhları birleşti. Kadın güçlükle yutkundu, dudaklarını mutluluktan ağlamamak için ısırdı. Dizlerinin bağı çözülmüş gibi, daha fazla ayakta duramayacağını anlayınca kendini kocasına yasladı. Varlığını tenine emanet etti. O da mutlulukla kabullendi. Aynı şarkının müziği eşliğinde bariz bir meftunlukla birleşirken gözleri, tutkunca dans etmeye başladılar.

Onun kollarında olmak, bulutların üzerinde olmak gibiydi. Onun aşkına sahip olmak, cennette yaşamak gibiydi. Ona sahip olmaksa, dünyalara bedeldi. Yandı kalpleri bir olarak tutuştu. Düşleri sonunda gerçek oldu... Can tenlerinde bir bütün... Kocaman iri bedenini, ufacık kuş kadar yüreğiyle, sonsuz muhabbetiyle kuşatıyordu sevdiği. Elini

beline sıkıca sararken kocasının, Rüzgâr başını aşağı eğip alnını alnına dayadı. Duygu yüklü sesi, dolan gözleriyle karısının gözlerine ışıldayarak huşuyla bakıp, kadifemsi tok sesiyle kulaklarını okşadı.

"Sen bana sevmeyi öğrettin, iyi olmayı öğrettin..." dediğinde, içinden gelerek huzurlu sesi titrek çıkmıştı. Kocaman bedene yakışmayan bir yumuşaklıkla konuşuyor, güzel kahverengi gözleri şefkatle bakıyordu. Oysa karısının güzel gözlerinde sahiplik, aşk, huzur yanıyordu! Seven bir kadının gözleriydi bu! Esme ensesindeki ellerini hareket ettirerek ona daha da çok sokuldu. Aldırmadı ilk defa kimseye, aldırmadı kim ne düşünür diye! Sadece ona sahip olmanın keyfine vardı. Yazın mis gibi kokusunu taşıyan rüzgâr, karısının kokusunu kuşanarak, çevrelerinde daireler çizdi. Bedenlerini huzurlu meltemiyle sararak, okşayıp geçti.

"Sen bana aşkı öğrettin, Rüzgâr'la, Esme'yi öğrettin..." dediğinde adam dudaklarını dudaklarına yaklaştırıp, sık sık soluyarak titrekçe çekinmeden dokundurdu. Pırıl pırıl gözlerle bundan sonra onları hiçbir şeyin ayırmayacağını haykırdı. Tüm misafirler, ilgiyle, şaşkınca, hayranlıkla onları izlerken, onlar ise bu dünyadan soyutlanarak birbirinin gözlerine sızıp, ruhlarında kayboluyordu.

Nefesi kesiliyordu genç kadının ona bakarken, dokunurken, hissederken, severken ise nefes almayı unutuyordu.

Ya kocası?

Rüyada gibi hissediyordu. Zalim, yola gelmiş, sevmek nedir bilmeyen kalbi sevdaya kuşanmıştı. Aşkla tüm kötülüklerini silmiş, şefkatle sahiplenmeyi öğrenmişti. Ve ilahi bir dünya sardı etraflarını. Dünya kaybolmuş, bu aşk-ı âlemde sadece ikisi kalmıştı. Kusursuzca paylaştıkları güzellik, bir ömür düşlere layıktı. Hepsinden önemlisi ölümsüzdü. Rüzgâr dudaklarını yukarı çıkarıp alnına naifçe bastırdı. Gözkapakları hazla yarıya kadar yıkıldı. Güzel bakışlarını, gür kirpikleri kapladığından dolayı kısılmış gözüküyordu. Onu kendine çekip sinesine sardı. Kimseye aldırmaksızın birleşti tenleri... Kalender dudakları hafif kıpırtılar halinde yanaklarına sürtüp kulaklarına yaklaştırdı. Tenine çarparken ılık nefesi huşuyla, kadife gibi duygu yüklü sesiyle, eşsiz bir büyüyü fısıldar gibi fısıldadı sevdiği kadının yüreğine...

"Ve Rüzgâr... Esme'yi öğrendi!"

Son...